

Đồn Đại Hại Chết Người Ta

Contents

Đồn Đại Hại Chết Người Ta	1
1. Chương 1.	1
2. Chương 2.	25
3. Chương 3.	52
4. Chương 4.	84
5. Chương 5.	111
6. Chương 6.	143
7. Chương 7.	171
8. Chương 8.	199
9. Chương 9.	220
10. Ngoại Truyện 1	240
11. Ngoại Truyện 2	242
12. Ngoại Truyện 3	245

Đồn Đại Hại Chết Người Ta

Giới thiệu

Chào mừng bạn tới thế giới “loạn lạc” do Nhĩ Nhã sáng lập. Trải nghiệm những giây phút hoảng loạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-dai-hai-chet-nguoi-ta>

1. Chương 1.

KỂ PHONG LƯU ĐỆ NHẤT HOÀNG THÀNH

Tiếng pháo đi đùng vang vọng cả con phố Đông Hoa.

Đông Hoa là con phố đậm chất thư hương nhất hoàng thành, hai bên dãy phố không phải là thư viện (1)

thì cũng là cầm quán, không phải cửa hàng bày bán bút nghiên thì cũng là sạp bán mực vẽ các loại, đến cả tửu lầu khách điểm cũng tụ tập cơ man là tài tử giai nhân luôn miệng ngâm thơ đối chữ.

(1) Thư viện là một hình thức tổ chức giáo dục ở địa phương, xuất hiện vào thời Đường, phát triển ở thời Tống, lúc đầu chỉ do người dân tự thành lập, sau có sự tham gia của triều đình.

Một ngày nọ, trước cửa căn nhà lớn nằm ở vị trí đắc địa nhất con phố Đông Hoa bỗng trở nên huyền ảo, thì ra có một cửa hiệu mới được khai trương.

Tam cô lục bà (2) ở các con phố xung quanh cũng chạy đến góp vui, trong nhà ngoài cửa đều chật cứng người, trên lầu hai tửu lầu đối diện cũng đông nghịt, tiểu nhị cả kinh lấy gậy trúc chống cửa sổ, chỉ sợ lát nữa đông người quá nó sẽ rơi xuống mất.

(2) Tam cô lục bà: Tam cô gồm ni cô (nữ xuất gia theo đạo Phật), đạo cô (nữ xuất gia theo đạo Giáo), quái cô (bà bói); lục bà gồm nha bà (mẹ mìn), môi bà (bà mai), sư bà (bà đồng, bà cúng), kiền bà (tú bà), được bà (bà lang), ỗn bà (bà đỡ, bà mụ). Ngày nay, cụm từ “tam cô lục bà” thường được dùng để chỉ những phụ nữ làm nghề bất chính, chuyên đi lừa đảo người khác.

Có chuyện gì mà náo nhiệt đến vậy?

Lại nhìn vào trong đám đông, sẽ thấy một vị nam tử áo trắng sao mà anh tuấn, sao mà phong lưu đứng trước cửa căn nhà cổ khí phái, đang chấp tay hành lễ một lượt với những người láng giềng xung quanh, gây ra những tràng thét chói tai ầm ĩ.

Đám cô nương chen chúc trên lầu hai luôn miệng thét lớn: “Bạch Hiếu Phong!”.

Mấy nam tử bên cạnh châm biếm nói: “Chẳng phải cũng chỉ thế thôi sao? Làm gì đẹp trai đến mức ấy...”.

Lời vừa bay ra khỏi miệng, mấy nam tử lập tức hứng đầy ánh mắt đàng đàng sát khí từ tứ phía phóng tới, các cô nương đồng loạt hét lên: “Đẹp hơn người nhiều! Không thích xem thì rút! Đừng có ở đây chiếm chỗ người khác!”.

Vẫn có câu “hảo nam bắt đầu nữ”, mấy thư sinh kia cũng đành cấp đít bỏ đi.

Nói ra thì Bạch Hiếu Phong này không chỉ là kẻ phong lưu đệ nhất hoàng thành, mà giai thoại xoay quanh hắn còn có vô khối.

Trước tiên phải kể đến hắn là hậu bối danh môn, phụ thân hắn - Tể tướng Bạch Mộc Thiên - đã quy ẩn nhưng có đến phân nửa số quan viên đương triều là môn sinh của ông.

Thứ nữa, bản thân Bạch Hiếu Phong lại là quan Trạng nguyên, được mệnh danh Đệ nhất tài tử đương triều.

Theo lẽ thường, một người chỉ cần vừa có tiền, vừa có tài là đã được coi là “con cưng” của giới khiến người người ngưỡng mộ. Vậy mà, ông trời còn độc sủng hắn, tặng cho hắn khuôn mặt đẹp trai đệ nhất hoàng thành, thậm chí là đệ nhất thiên hạ! Đã vậy, tính cách Bạch Hiếu Phong trời sinh ôn văn nho nhã, hiền hậu dễ gần, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ tiêu dao lịch lãm, khẽ mỉm cười cũng có thể làm chúng sinh mê đắm. Chẳng thế mà từ bé gái mới lên tám cho đến bà lão tám mươi trong ngoài hoàng thành đều cuồng si thần tượng hắn, có thể nói là nhất hô bá ứng.

Bạch Hiếu Phong hiện là nam thần trong lòng nữ nhân, nhưng lại là suy thần trong lòng nam nhân, đúng là độc nhất vô nhị. Vì thế mà những chuyện thường nhật, đặc biệt là những chuyện liên quan đến phong hoa tuyết nguyệt hay tiêu chuẩn chọn “nửa kia” của Bạch Hiếu Phong đều trở thành đề tài bàn luận rất xôm ở thành trấn.

Sở dĩ bữa nay náo nhiệt như vậy là bởi Bạch Hiếu Phong, nhân vật vốn nức tiếng chẳng hề hứng thú với quan trường này lại đột nhiên nổi hứng cho xây dựng “Thư viện Hiếu Phong” ở phố Đông Hoa. Bữa nay là ngày đầu dựng biển khai viện, nghe đâu chỉ chiêu sinh mười nam mười nữ, tiêu chuẩn nhập học cực cao, học phí cũng cực đắt.

Bạch Hiếu Phong còn đích thân đứng lớp, nghe đâu số người nhập học đã được xác định phân nửa rồi, nếu không phải hoàng thân quốc thích thì cũng là con cái của những gia đình đại phú quý, giờ tuy còn chưa lại mấy suất nhưng thi vào được cũng trầy trật vì yêu cầu quá cao!

Bạch Hiểu Phong có yêu cầu rất cao với môn sinh, cho nên đầu phải cứ có tiền là vào được, người muốn vào học nhất định phải thật xuất sắc.

Một tràng pháo giòn giã kết thúc, nghi thức khai viện đơn giản cũng gần đến hồi kết, Bạch Hiểu Phong giơ cánh tay lên, trước sự trông ngóng của bách tính hoàng thành, tay áo trắng tinh với chất vải tuyệt đẹp nhẹ nhàng bay bay theo gió đúng như mong đợi của quần chúng, làm lộ ra phần cổ tay trắng muốt, một tràng hò hét chói tai lại theo đó mà vang lên.

Năm ngón tay thon dài của Bạch Hiểu Phong nhẹ nhàng kéo mảnh lụa đỏ mềm mại thượng hạng phủ trên tấm biển xuống, bốn chữ “Thư viện Hiểu Phong” hiện ra, nét chữ như rồng bay phượng múa, rần rở hữu lực này do đích thân Hoàng thượng ngự bút, sáng sớm nay đã sai người mang tới, đúng là có tả sao cũng không hết phần khí phái.

Bạch Hiểu Phong đưa mảnh lụa cho tùy tùng, sau đó ưu nhã chỉnh lại ống tay áo một chút, đáp lại đám đông bằng nụ cười ôn hòa, rồi xoay người, bước vào thư viện, chỉ vương lại bóng lưng toàn mỹ cùng mùi hương nhàn nhạt theo cơn gió thoảng và tiếng hò hét chói tai của đám người vây quanh.

Trong hoàng cung.

Buổi triều vốn đã tan lâu lắm rồi, nhưng văn võ bá quan không ai chịu rời đi, vẫn tụ tập ở kim điện, ai đánh cờ cứ đánh, ai chuyện phiếm cứ chuyện, nhưng chốc chốc họ lại cùng làm một động tác y chang nhau - đánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

Đương kim Thánh thượng dựa người vào ghế rồng, ngáp ngắn ngáp dài hỏi tiểu thái giám bên cạnh: “Tử Khiêm vẫn chưa tới à?”.

Tiểu thái giám kiễng chân ngó ra cửa cung, thấy thấp thoáng một bóng người từ xa đang hớt hơ hớt hải chạy lại, vội vàng chỉ ra ngoài nói: “Trình đại nhân tới rồi!”.

Đám quần thần bên dưới vốn đang uể oải lập tức trở nên phấn chấn, đồng loạt ngẩng đầu ngó ra ngoài cửa.

Trên thềm đá hoa trắng tinh trải dài bên ngoài kim điện, một viên quan trẻ tuổi khoác trên người bộ quan phục màu đỏ tía đang chạy lại, một tay ôm tập tư liệu, một tay cầm mũ quan, nhìn vô cùng thú vị.

Vị này là sử quan hoàng triều, mới hơn hai mươi tuổi, mặt trắng nõn trắng nà, tư văn nhã nhặn, tên gọi Trình Tử Khiêm. Trình Tử Khiêm chữ viết rất đẹp, tham dự khoa thi cùng Bạch Hiểu Phong, năm đó bài thi của hắn cũng khá xuất sắc, Hoàng thượng đánh giá rất cao khả năng viết chữ nhanh như gió và tính cẩn trọng tỉ mỉ của hắn nên để hắn làm sử quan.

Bạch Hiểu Phong sau khi mở trường đã mời Trình Tử Khiêm đến dạy môn Thư pháp. Đương nhiên, Trình Tử Khiêm vui vẻ nhận lời. Ấy vậy mà giữa chừng hắn lại bị Hoàng thượng triệu đến, giao cho nhiệm vụ “nằm vùng” ở thư viện Hiểu Phong, ghi chép những chuyện lý thú ở đó, rồi quay về bẩm báo bất cứ lúc nào.

“Khởi bẩm Hoàng thượng...”. Trình Tử Khiêm lao vào kim điện, được khoảng một trượng thì vội dừng bước, chỉnh lại mũ quan định hành lễ.

Hoàng đế lập tức xua tay: “Miễn lễ miễn lễ, sao rồi?”.

Trình Tử Khiêm lật xấp giấy ghi chép dày cộp đang cầm trong tay, hồi bẩm: “Đến nay có chín người nhập học, bốn nam năm nữ; mặt khác, thí sinh dự thi có đến ba ngàn nữ, chọn năm; hơn hai ngàn nam, chọn sáu”.

“Nhiều như vậy sao?”. Hoàng thượng đưa tay sờ cằm, hỏi tiếp: “Vậy, năm nữ sinh nhập học gồm những ai? Có Nguyệt Nhữ và Yên Nhi nhà ta không?”.

“Bẩm, có”. Trình Tử Khiêm gật đầu: “Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ cùng Thất công chúa Đường Nguyệt Yên đều nằm trong danh sách môn sinh được nhận”.

Hai vị Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên này đều là công chúa đương triều. Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ không phải là con gái ruột của Hoàng đế, mà là cháu gái của ngài.

Hoàng vị bản triều không phải là cha truyền con nối, mà là huynh truyền đệ nối. Tiên hoàng sớm băng hà, giao phó đứa con gái mồ côi cho Hoàng đệ, cũng chính là đương kim Thánh thượng chăm sóc.

Tình cảm giữa Hoàng thượng và huynh trưởng của mình rất sâu đậm, ngài trước giờ đều coi Đường Nguyệt Nhữ như con, yêu quý, nâng niu như cất giữ minh châu.

Đường Nguyệt Nhữ tinh thông cầm kỳ thư họa, có sắc đẹp trời sinh, được người đời xưng tụng là Bạng mỹ nhân, tính cách thì không chê vào đâu được. Nếu cổ bối bèo ra bọ thì chỉ có thể kể đến tuổi tác hơi lớn, năm nay hai mươi lăm tuổi, mười năm đem lòng thầm thương trộm nhớ Bạch Hiểu Phong.

Đường Nguyệt Yên là vị công chúa nhỏ tuổi nhất do Hoàng đế thân sinh nên rất được cưng chiều. Năm nay nàng vừa tròn mười tám, đương thì xuân sắc; là con của Lệ quý phi vô cùng xinh đẹp được Hoàng thượng sủng ái nhất, có thể lực nhất hậu cung; nàng vừa xinh đẹp dễ thương, lại lạnh lợi đáng yêu; hơn nữa, trong sáu người con của Hoàng thượng thì có đến năm vị hoàng tử, duy chỉ Đường Nguyệt Yên là công chúa, nên nàng càng được Hoàng thượng hết mực cưng chiều.

Trên danh nghĩa, Đường Nguyệt Yên và Đường Nguyệt Nhữ là tỷ muội ruột thịt, nhưng thực tế chỉ là tỷ muội họ mà thôi, hơn nữa, quan hệ giữa hai người cũng không tốt đẹp lắm, bởi họ cùng thích Bạch Hiểu Phong, tranh giành ghen tuông là điều khó tránh khỏi.

“Hoàng thượng đứng về phía ai ạ?”, Tả thừa tướng hỏi.

“Ừm...”. Hoàng thượng có chút khó nghĩ: “Lòng bàn tay hay mu bàn tay thì cũng đều là thịt”. Nói đoạn, ngài hỏi Trình Tử Khiêm: “Ba người còn lại là những ai?”.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, một trong số đó chính là Bạch Hiểu Nguyệt, tiểu muội của Bạch Hiểu Phong, nên có thể trừ ra”.

“Ồ...”. Văn võ trong triều cùng gật đầu, mắt người nào người nấy đều sáng rực lên: “Phải chăng chính là đại mỹ nhân Bạch Hiểu Nguyệt?”.

Trình Tử Khiêm cười khan: “Đúng vậy, đúng vậy!”.

“Ôi ôi, vị đại mỹ nhân Bạch Hiểu Nguyệt này bình thường rất ít khi bước chân ra khỏi cửa, sao lần này cũng vào trường góp mặt chứ?”. Quần thần vừa không ngớt miệng hỏi, vừa cử thuộc hạ khấn trương về nhà xem con trai mình có ghi danh ứng thí hay không.

Trình Tử Khiêm nhìn trời: “Hơn hai ngàn nam sinh kia chắc hẳn đều vì Bạch Hiểu Nguyệt mà ghi danh ứng thí, nhưng người vào được trường thì có mấy ai; mà vị Bạch Hiểu Nguyệt này ta có quen biết, còn kỹ tính hơn cả Bạch Hiểu Phong, tính tình cũng rất kỳ quái”.

“Khoan đã!”. Hoàng thượng chợt nhớ ra chuyện gì đó: “Con trai ta, Tinh Trị, cũng vào thư viện rồi đúng không?”.

Trình Tử Khiêm lại lật giở tập ghi chép, nói: “Lục hoàng tử cũng vào rồi”.

Hoàng thượng vắn vẹo chòm râu, khẽ cau mày: “Khoan hãy nói đến đám nam sinh, ngoài Bạch Hiểu Nguyệt ra thì hai cô nương còn lại là những ai?”.

“Một là Nguyên Bảo Bảo”. Trình Tử Khiêm trả lời.

Chung thần đều ngơ người, đồng thanh hỏi: “Nguyên Bảo Bảo là ai?”.

“À, nàng ấy là con gái duy nhất của Nguyên Kha, Bố vương (3) Giang Nam. Nguyên Kha là...”.

(3) Bố vương: vua vải vóc.

Chưa đợi Trình Tử Khiêm nói hết, Hoàng thượng đã không nhịn được bĩu môi: “Cái tên Nguyên Kha tự xưng là nhiều tiền lắm bạc hơn cả Trẫm ấy sao, thì ra là hắn”.

“Vì đến học ở thư viện Hiểu Phong mà Nguyên Bảo Bảo mua cả một ngôi nhà lớn trên phố Đông Hoa, quả là xa xỉ”. Trình Tử Khiêm lật xem số liệu hắn điều tra được: “Nghe nói ngôi nhà lớn kia có giá mười mấy vạn lượng vàng”.

Hoàng thượng ấn tay lên mí mắt đang giật: “Tên Nguyên Kha đó có giỏi thì cứ mua cả hoàng cung đi, người còn lại?”.

“Người còn lại tên là Hạ Mẫn”. Trình Tử Khiêm trả lời: “Vị đại tài nữ đó”.

“Là con gái của Hạ Y Chí đúng không?”. Văn võ trong triều ai mà chẳng biết Hạ Y Chí là một đại văn hào, con gái hần - Hạ Mẫn - học thức một bề, kỳ thi năm trước triều đình còn phá lệ cho nàng tham gia, không ngờ nàng đậu Trạng nguyên, tài giỏi hơn đám nam nhân bội phần, thật không hổ danh là Đệ nhất nữ tài tử thiên triều.

“Người này có vẻ xứng đôi vừa lứa với Bạch Hiếu Phong đấy”. Hoàng thượng sờ cằm: “Người xem, Đệ nhất tài tử rất xứng với Đệ nhất tài nữ”.

“Nhưng nghe nói ngoại hình Hạ Mẫn không được ưa nhìn cho lắm”.

“Vậy sao...”.

Lúc này, một tiểu thái giám cầm theo tờ giấy chạy vào: “Hoàng thượng, các nương nương ở hậu cung đã chọn xong rồi”.

“Để ta xem”. Hoàng thượng cầm tờ giấy Tuyên (4) có viết đầy chữ “chính”, nghiêng ngẫm một hồi: “Ồ? Ủng hộ Nguyệt Yên nhiều hơn Nguyệt Nhữ sao?”.

(4) Giấy Tuyên nổi tiếng là “giấy thọ ngàn năm”, một loại giấy vô cùng trân quý. Vì được sản xuất ở vùng Tuyên thành, tỉnh An Huy, Trung Quốc nên được gọi là giấy Tuyên. Giấy Tuyên được làm từ vỏ cây thanh đàn và rơm rạ tạo thành một loại giấy rất quý, mặt giấy mềm nhẵn, chất giấy mềm mại và dẻo dai, thấm mực đều đặn, phù hợp với thư pháp và hội họa Trung Quốc.

“Dạ bẩm, Lệ quý phi và Hoàng hậu nương nương đều ủng hộ Nguyệt Yên công chúa”. Tiểu thái giám nhỏ giọng: “Chỉ có Vương quý phi là ủng hộ Tam công chúa thôi ạ”.

Hoàng thượng sờ cằm, suy cho cùng Nguyệt Nhữ công chúa cũng không phải con ruột của Hoàng thượng, mấy phi tần kia có tính toán thân sơ. Lệ quý phi và Hoàng hậu nương nương là chị em ruột, hai người đều ủng hộ Nguyệt Yên thì căn bản là cả hậu cung đều chọn Nguyệt Yên rồi! Nghĩ xong, Hoàng thượng liền cầm bút chu sa trên bàn rồi đánh dấu vào sau tên của Đường Nguyệt Nhữ: “Trẫm chọn Nguyệt Nhữ!”.

Quần thần lại bắt đầu xì xào bàn tán, Trình Tử Khiêm nhanh tay ghi chép lại - Tin tức mới nhất, Hoàng thượng chọn Tam công chúa, Đường Nguyệt Nhữ có chỗ dựa vững chắc nhất!

“Phải rồi”. Hoàng thượng lại hỏi: “Ngoài Tinh Trị con ta ra, ba nam sinh còn lại là ai?”.

“Hồi bẩm Hoàng thượng, một người là tiểu vương gia Hồ Khai, con trai của Yến vương”. Trình Tử Khiêm bẩm báo: “Một người là Thạch Minh Lượng - đại tài tử Giang Nam; còn một người nữa là Cát Phạm, con trai của Thuyền vương”.

Hoàng thượng sững sờ: “Mấy tên tiểu tử Hồ Khai, Thạch Minh Lượng và Cát Phạm này chẳng phải là những người mà Tinh Trị coi như huynh đệ sao? Sao lại chui vào đó tất vậy? Huynh đệ tốt mà lại tranh giành nữ nhân, còn ra thể thống gì nữa”.

Tiểu thái giám bên cạnh liền nhỏ giọng nói với Hoàng thượng: “Họ vào đó giúp Lục hoàng tử một tay chứ không có ý tranh giành đâu ạ!”.

“Ồ!”. Hoàng thượng nhướn mày: “Vậy chẳng phải con ta sẽ có cơ hội thắng rất lớn sao?”.

“Tình hình trước mắt quả đúng là như vậy”. Trình Tử Khiêm cất đồng ghi chép đi.

Sau khi tan triều, văn võ bá quan tiếp tục mang tin tức sốt dẻo này về phủ tám chuyen, Hoàng thượng một mình trở lại thư phòng, chấp tay sau lưng đi đi lại lại.

Trong lòng Hoàng thượng hiểu rất rõ, Tinh Trị và Nguyệt Yên từ nhỏ lớn lên bên nhau, tình cảm rất gắn bó, chẳng cần hỏi cũng biết Tinh Trị nhất định sẽ giúp Nguyệt Yên “quyến rũ” Bạch Hiếu Phong, vậy Nguyệt Nhữ chẳng phải sẽ mất cơ hội sao?

Là một người cha, y tính toán thế này, dù sao thì Nguyệt Nhữ cũng lớn tuổi rồi, lại đem lòng yêu tên kia mười mấy năm như vậy, ngộ nhỡ tên kia bị ai đó “quyến rũ” mất, sợ rằng Nguyệt Nhữ sẽ đau khổ cả đời,

sau này khó mở lòng với ai khác. Nếu Nguyệt Nhữ không lấy được chồng, khi quy tiên, y còn mặt mũi nào đến gặp Hoàng huynh của mình nữa? Nguyệt Yên đâu sao vẫn còn nhỏ, sau này còn nhiều cơ hội!

Nghĩ đến đây, y khẽ động tâm, vẫy tay gọi tiểu thái giám: “Mau đến quân doanh, triệu Sách La Định vào cung cho ta”.

Tiểu thái giám sợ run người: “Đại... Đại tướng quân Sách La Định sao?”.

Hoàng đế nhướn mày: “Vẫn còn một tên Sách La Định thứ hai sao?”.

“Vâng... Vâng!”. Tiểu thái giám run rẩy chạy đi.

Nói đến Sách La Định, hẳn là một nhân vật khác được dân chúng khắp hoàng thành bàn tán, nổi tiếng chẳng kém Bạch Hiểu Phong.

Đến gần quân doanh, tiểu thái giám thấy có chút khó hiểu, Hoàng triều đã hai mươi mấy năm không có chiến sự, thái bình thịnh thế, do vậy số lượng binh sĩ trong quân doanh cũng ít, họ cũng không cần luyện tập hàng ngày.

Thế nhưng, vẫn có người thường xuyên lượn quanh quân doanh, người này chính là đại tướng quân nổi tiếng nhất hoàng triều, Sách La Định.

Cũng có thể coi Sách La Định này là một truyền kỳ.

Nếu Bạch Hiểu Phong là con cưng của ông trời muốn gì có đó, thì Sách La Định lại chính là một tên thảo dân chui lên từ bùn đất, không có một thứ gì.

Sách La Định không cha không mẹ, được một người ăn mày nhặt ở bên đường về nuôi, được mấy năm thì người ăn mày đó chết, để mặc sự sống chết của hắn cho ông trời, nhờ có nhân duyên tốt nên hắn học được một thân tuyệt thế công phu, cũng khá thông minh lanh lợi nên cuối cùng hắn thi đỗ Vô trượng nguyên, trở thành đại tướng quân. Chỉ tiếc, hắn sinh không hợp thời, hoàn toàn không có đất dụng võ.

Võ nghệ của Sách La Định thực sự vô cùng lợi hại, cho nên mỗi lần xuất cung Hoàng thượng đều phái hắn làm hộ vệ, mỗi khi sứ giả nước khác đến ngõ ý muốn tử thí võ nghệ, hoặc những khi con mèo của vị nương nương nào đó chạy lạc đi đâu mất,... đều nhờ hắn ra mặt giúp một tay. Bởi vậy hắn cũng có chút việc để làm.

Sách La Định sống tự do buông thả đã quen, ghét văn yêu võ, khí chất chẳng khác lũ thổ phỉ là bao, nên không hợp mắt quần thần.

Tiểu thái giám khó khăn lắm mới tìm được một thủ vệ, hỏi: “Sách tướng quân ở đâu?”.

Thủ vệ chỉ về hướng Tây: “Tướng quân ở trường đua”.

Tiểu thái giám suy nghĩ giây lát, lại hỏi: “Này, tâm tình của Sách tướng quân hôm nay có tốt không?”.

Thủ vệ sờ cằm, ngẩng mặt lên trời suy nghĩ: “Hôm nay ngài ấy không mắng ai, cũng chẳng đánh ai, khẩu vị lúc ăn sáng và ăn trưa có vẻ không tệ, sáng sớm lúc ra khỏi nhà xí còn nghe ngao hát, có lẽ cũng tốt đó”.

“Ồ...”. Tiểu thái giám thở phào nhẹ nhõm, lon ton chạy đến trường đua để gặp vị tướng quân này.

Về lý mà nói, địa vị của thái giám bên cạnh Hoàng đế là cao hơn quan ba cấp, người bình thường không ai dám đắc tội với hắn, nhưng Sách La Định này lại là ngoại lệ. Sách La Định có chút khác người, bởi từ nhỏ hắn lớn lên ở nơi núi rừng hoang dã, có thể sống chung với dã thú, quan hệ của hắn với chó mèo còn tốt hơn với con người, lúc nào hắn cũng cư xử theo kiểu bán hoang dã.

Đương kim Hoàng thượng là người yêu thích săn bắn, có điều thân thủ chỉ tạm tạm, thị lực lại không tốt lắm, lần nào đi săn cũng xảy ra chuyện, không bị trượt chân treo lơ lửng trên sườn núi thì cũng bị sài lang hổ báo đuổi cho chạy tót lên cây, lần nào cũng là Sách La Định chạy đến cứu, cho nên Hoàng đế luôn coi hắn là tấm bùa hộ thân, là kỳ lân trấn trạch.

Tiểu thái giám vốn chẳng sợ quan văn, cũng không sợ mấy quan võ khác, bởi nếu có đắc tội với bọn họ thì cùng lắm cũng chỉ bị tét mông một trận mà thôi, duy chỉ có Sách La Định này là chẳng khác nào Tu La chuyển thế. Nghe nói, trước đây có một tiểu thái giám sơ ý đắc tội với hắn, hắn liền quăng người ta từ trên

thành lâu xuống, thấy tên đó chưa chết, hắt lại lời lên quãng tiếp. Cho nên, cứ nhắc tới cái tên Sách La Định này là bách tính trong thành đều lắc đầu, làm gì có cô nương nào dám lấy hấn cơ chứ, chẳng phải hấn là một tên điên sao!

Bởi vậy, nếu bách tính hoàng thành bàn tán phong lưu vận sự của Bạch Hiếu Phong; thì nhắc đến Sách La Định là y như rằng toàn phong lưu quái sự (5), nếu không phải chuyện hôm nay hấn đánh Thái sư thì cũng là chuyện ngày mai hấn biến Tể tướng đại nhân thành sư cạo mốt, ôi trời, hấn chính là một kẻ quỷ thấy cũng phải chán ghét.

(5) Phong lưu vận sự () - chuyện tốt đẹp như tình yêu, văn thơ của những bậc tao nhân mặc khách. Phong lưu quái sự () - chuyện điên rồ quái đản, tác giả dùng ý này để mỉa mai châm biếm Sách La Định.

Nhưng lạ một điều là, dù bên ngoài có thù địch mọi chuyện thần kỳ thế nào, dù nói hấn tốt hay không tốt, hấn cũng chẳng bao giờ bận tâm, chưa bao giờ thanh minh. Năm nay hấn vừa tròn hai mươi lăm tuổi, chẳng có cô nương nào để ý đến hấn, nhưng hấn vẫn bình chân như vại, bởi cũng chẳng có cô nương nào vừa mắt hấn.

Trên đường đi tiểu thái giám cứ miên man suy nghĩ đến bao tình huống đáng sợ, đến trường đua ngựa, tiểu thái giám vừa đứng vững đã nghe thấy tiếng ngựa hí vang trời chẳng khác nào tiếng rống gầm, hấn kinh hãi ngồi phịch xuống đất, ngược mắt nhìn lên...

Một con ngựa cường tráng với bộ lông hung đỏ đang lao như bay trong trường đua, trên lưng nó là một người mặc đồ đen tuyền, không biết có phải do tiểu thái giám đang nhìn ngược lên hay không mà... người này thật cao lớn làm sao!

Tướng mạo Sách La Định thực ra cũng đâu đến nỗi, chỉ có điều trông hấn hung dữ quá mà thôi!

Hoàng thượng đã cho người phân tích về tướng mạo của Sách La Định, nghĩ hấn không phải là người Hán, mặt nhỏ, dáng cao, tay dài, chân dài, ngũ quan sắc cạnh, lại thêm đôi mắt chim ưng màu hổ phách, rất hiếm gặp kiểu tướng mạo như thế này ở người Trung Nguyên. Mái tóc của hấn quanh năm được vấn lên sau gáy, cũng không phải là màu đen, mà là màu đỏ đồng hiếm thấy, dưới ánh mặt trời trông chẳng khác gì một quả cầu lửa, quý dị vô cùng.

Tiểu thái giám ngồi dưới đất cẩn thận đánh giá Sách La Định một lượt, đột nhiên lại có chút tiếc nuối thay hấn. Sách La Định mang đến cho người ta cảm giác rất mạnh mẽ, rất nam tính, chính là cảm giác về một vị đại anh hùng chinh chiến nơi sa trường trong truyền thuyết. Đáng tiếc, ngày nay thiên hạ thái bình, Hoàng triều lại trọng văn khinh võ, cho nên dù hấn anh hùng cỡ mấy cũng không có đất dụng võ. Thật đáng tiếc thay!

Tiểu thái giám còn đang mải đánh giá thì chú ngựa kia đã tiến đến cạnh hấn, Sách La Định ngồi trên yên ngựa, cúi đầu nhìn vị thiếu niên bỗng nhiên xuất hiện đang ngồi ngay người trên mặt đất, ngó qua y phục cũng đủ biết vị này chính là thái giám bên cạnh Hoàng thượng.

Sách La Định bất giác nhíu mày, lần này lại chuyện gì nữa đây? Là mèo cưng của nương nương nào đi mất hay chó quý của vương gia nào thất lạc?

“Sách tướng quân”. Tiểu thái giám run rẩy nói: “Hoàng... Hoàng thượng tuyên triệu, lệnh ngài tiến cung diện thánh”.

Nghe xong, Sách La Định xoay người xuống ngựa, ném dây cương cho tiểu thái giám: “Dắt ngựa giúp ta”. Dứt lời, hấn thông thả bước đi, tư thế ung dung tự đắc khó tả hết bằng lời.

Tiểu thái giám cầm dây cương sững sờ tại chỗ - Ồ? Rất thân thiện đấy chứ, đâu đáng sợ như lời đồn đại... Tiểu thái giám còn đang ngẩn ngơ thì cảm thấy dây cương giật mạnh một cái.

“Ồi ời!”. Tiểu thái giám ngã lăn quay ra đất, con ngựa mất nét giật dây cương xong liền chạy ra phía sau ăn cỏ.

Tiểu thái giám lồm ngồm bò dậy, đưa tay che miệng mới phát hiện lòng bàn tay đầy máu, môi rách mất rồi!

“Thật xúi quẩy mà!”. Tiểu thái giám đáng thương chạy đến bên giếng múc nước rửa mặt, vừa hay một binh lính đi ngang qua nhìn thấy...

Chưa đến nửa canh giờ sau, khắp kinh thành lan truyền một tin thế này:

“Nghe nói chưa? Sách La Định càng ngày càng to gan lớn mật, ngay cả tiểu thái giám do Hoàng thượng phái đi truyền chỉ mà hắn cũng đánh!”

“Không phải chứ? Sao có thể ngang ngược như vậy?”

“Thật đấy, còn bị đánh rất thảm nữa kia, gãy cả răng cửa, mặt đầy máu”.

“Trời... Hắn man rợ như vậy, ai tới cho hắn một bài học đi”.

...

Sách La Định đi vào hoàng cung, đám thị vệ, thái giám, cung nữ gặp hai bên đường đều nhanh chóng đi qua, như sợ bị hắn ăn thịt vậy.

Sách La Định chẳng thèm quan tâm, vào hoa viên, nhìn thấy Hoàng đế đứng cạnh hồ nước, đang cầm thịt khô đốt cho hai con chó săn yêu quý của mình.

“Tham kiến Hoàng thượng”. Sách La Định tiến lại hành lễ.

“Ồ, ái khanh!”. Hoàng thượng vừa thấy Sách La Định là mặt mày liền hớn hở, lui về phía sau một bước, ai ngờ y bị hụt chân, cứ thế ngã ngửa xuống mặt hồ, miệng vẫn gọi: “Ái khanh!”.

Sách La Định nhìn trời, vội tiến lên một bước, túm ngay lấy ống tay áo của Hoàng đế, kéo lên, đỡ y đứng vững. Hoàng thượng hoan hỷ vô ngần: “Ái khanh lại cứu Trẫm một mạng, đúng là đại công! Người đâu, trọng thưởng!”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật nói tạ ơn, đây không biết là lần trọng thưởng thứ bao nhiêu rồi... Xét trên một phương diện nào đó mà nói, có thể Hoàng đế cũng giống mình, thấy cuộc sống quá tẻ nhạt!

“Ái khanh, Trẫm có một nhiệm vụ quan trọng muốn giao cho ái khanh!”. Khi Hoàng thượng nói những lời này, thần sắc vô cùng nghiêm túc. Có điều, mỗi lần nhờ hắn tìm mèo hay chó, Hoàng thượng đều mở màn y như vậy, cho nên Sách La Định cũng không để ý nhiều.

“Trẫm muốn người... đi làm nội ứng cho trẫm!”.

Sách La Định nghe mà sửng sốt, ngoáy tai, hỏi: “Đi làm gì cơ?”.

“Nội ứng!”. Hoàng thượng nghiêm túc lạ thường.

Sách La Định thấy thật khó hiểu, tự nhủ, mấy năm nay chẳng thù địch với nước nào, ngay cả phản tặc cũng không có, đi đâu làm nội ứng chứ?

Thấy vẻ mặt mơ màng của Sách La Định, Hoàng thượng mỉm cười: “Người đó, giúp Trẫm đến thư viện Hiểu Phong làm nội ứng”.

“Thư viện Hiểu Phong...”. Sách La Định chưa từng nghe tới nơi này, liền hỏi: “Làm nội ứng để điều tra chuyện gì?”.

“Điều tra mấy chuyện đồn đại về Bạch Hiểu Phong, còn nữa, giúp Nguyệt Nhữ câu được Bạch Hiểu Phong về làm con rể vàng cho ta!”.

Sách La Định nghe xong thì á khẩu, ngẩng mặt nhìn trời, trong lòng không ngừng gầm thét - Ông trời ơi! Sai Thiên lôi đánh chết ta đi!

Thánh dụ dĩ nhiên không thể trái, Sách La Định đành bất đắc dĩ phụng chỉ, rất không cam tâm tình nguyện đi làm nội ứng. Hoàng thượng nói công việc cụ thể y đã giao hết cho Trình Tử Khiêm lo liệu cả rồi, bảo Sách La Định gặp Trình Tử Khiêm rồi cùng đến thư viện Hiểu Phong.

Trình Tử Khiêm là một trong số ít những người ở hoàng triều này không sợ Sách La Định. Hắn và Sách La Định quen biết đã lâu, vì tò mò không biết Sách La Định có thực sự hung bạo khát máu như người ta vẫn đồn đại hay không nên Trình Tử Khiêm đã đến quân doanh nằm vùng một thời gian, ghi chép về Sách La Định, Trình Tử Khiêm thường xuyên qua lại với hắn, hai người dần trở thành bằng hữu tốt.

Sách La Định đi tới trước cửa hoàng cung liền thấy Trình Tử Khiêm đang ngồi chồm hổm trên xe ngựa mà viết “soạt soạt” cái gì đó.

“Ngày nào người cũng viết, có lắm chuyện để viết thế sao?”. Sách La Định đi đến hỏi.

“Ồ, A Định!”. Trình Tử Khiêm hươ hươ bản ghi chép trên tay, “Hoàng thượng lệnh cho người phụng chỉ đến thư viện Hiếu Phong học tập thi thư cùng lễ nghi, đây chính là tin tức thú vị nhất hôm nay còn gì!”.

Một bên mày Sách La Định nhướn lên rõ cao. “Toàn loan tin tầm phào kiểu này, thật vô vị!”.

“Hoàng thượng thực sự sai người đi học lễ nghi đấy!”. Trình Tử Khiêm nhắc nhở: “Thánh chỉ cũng được đưa tới thư viện Hiếu Phong rồi”.

“Cái gì?”. Sách La Định trợn mắt hung hãn, Trình Tử Khiêm vội đưa tay ra: “Cẩn thận mắt rớt ra kìa!”.

Sách La Định nổi giận: “Bảo tên thư sinh Bạch Hiếu Phong kia dạy ta?”.

“Ha ha, bây giờ toàn bộ đám đàn bà con gái trong thành đều hâm mộ người, đám đàn ông con trai thì hy vọng người sẽ đánh cho hắn một trận thật đau”. Trình Tử Khiêm thấy Sách La Định nhướn mày như muốn nói - Chuyện thứ hai có thể cân nhắc.

“Nhưng cũng phải nói số người ủng hộ Bạch Hiếu Phong nhiều vô kể, nếu người đánh hắn thật, tất cả đám con gái trong hoàng thành... không đúng, phải nói là tất cả đám con gái trong thiên hạ sẽ không tha cho người, đến lúc đó người đừng hòng lấy được vợ”. Trình Tử Khiêm rất có lòng tốt nhắc nhở: “Phải kiềm chế, phải nhẫn nại đấy!”.

Sách La Định chẳng buồn nói gì, muốn thế nào cũng được, hắn lên xe ngựa, khoát tay với tên phu xe đến nhìn hắn cũng không dám kia, nói: “Đến thư viện Hiếu Phong”.

Phu xe vội vàng quất dây cương, lên đường.

Trình Tử Khiêm hớn hử hỏi Sách La Định đang bức bối ngồi trong xe: “Này? Bốn cô nương kia, người thấy ai sẽ thắng?”.

Sách La Định đảo mắt: “Đều đến xếp hàng để cướp Bạch Hiếu Phong à? Đầu họ có vấn đề sao!”.

Cần thêm một câu vào chỗ này, thực ra thì Sách La Định và Bạch Hiếu Phong có chút thù oán với nhau.

Theo lẽ thường, hai người này vốn nước giếng chẳng phạm nước sông, người võ tướng kẻ thư sinh, dù có chạy cả tám con phố cũng chẳng cùng đường, có điều, đúng là đồn đại hại chết người ta.

Có người từng hỏi Bạch Hiếu Phong, ngài thấy con người Sách La Định thế nào? Bạch Hiếu Phong nghe đồn không ít những chuyện tàn bạo của hắn, liền thuận miệng buông một câu: “Vô giáo dục”.

Thế nhưng, một truyền mười, mười truyền trăm, lại biến thành Bạch Hiếu Phong chửi Sách La Định là loại người không cha không mẹ, mù chữ, nông nghênh, thô tục, vô giáo dục, ngang tàng bạo ngược...

Sách La Định đúng là không có cha mẹ giáo dưỡng, nhưng khi nghe những lời này cũng cảm thấy rất chướng tai, đương nhiên cũng không có thiện cảm với Bạch Hiếu Phong mà cho rằng tên này chẳng tốt đẹp gì, lắm chuyện, chuyên nói xấu sau lưng người khác.

Cũng có người hỏi Sách La Định, ngài thấy Bạch Hiếu Phong là người thế nào? Sách La Định đâu thèm để ý tới mấy chuyện như vậy, chỉ quay đầu bước đi. Vậy mà, người ta lại đồn đại thế này, Sách La Định nói hắn chưa từng nghe danh Bạch Hiếu Phong, coi Bạch Hiếu Phong chẳng đáng một xu, cho nên không thèm quan tâm.

Bạch Hiếu Phong nghe thấy những lời này đương nhiên cũng chẳng vui vẻ gì, vì vậy, hai người càng không bao giờ giao thiệp, thỉnh thoảng đụng phải nhau trên bàn tiệc hoặc trong các cuộc tụ hội cung đình thì đôi bên lại càng thấy đối phương chướng mắt. Cứ như vậy, qua lời bàn tán của đám nha hoàn, các phiên bản được truyền đi lại càng thêm phóng tác, ở đây không tiện nói nhiều.

Khi xe ngựa của Sách La Định đi về phía thư viện Hiếu Phong, ở trong hoàng thành lại bắt đầu dậy sóng một tin đồn mới...

“Nghe nói chưa? Hoàng thượng bắt Sách La Định đến thư viện Hiếu Phong học lễ nghi đấy!”.

“Hắn là do chuyện hắn đánh tiểu thái giám rồi!”.

“Tên mọi rợ này, phải quản thúc thật nghiêm”.

“Không biết Bạch Hiếu Phong có thể thu phục được cái tên hơi tí là động thủ đánh người này không”.

“Nếu hắn dám đánh Bạch công tử, chúng ta nhất định sẽ liều mạng với hắn!”.

Lúc này, tại thư viện Hiếu Phong, Bạch Hiếu Phong đang cầm Thánh chỉ mà đầu đầu suy nghĩ, Sách La Định là kẻ hay gây chuyện, để một tên lỗ mãng như vậy vào thư viện thì thật quá làm nhục tư văn.

Hơn nữa, Bạch Hiếu Phong cũng có chút dè chừng, võ công của Sách La Định giỏi như vậy, ai có thể quản nổi hắn đây? Để đến lúc bị hắn đánh thì “lỗ” quá.

Hắn đang rầu rĩ thì nghe thấy một giọng nói vui tươi phía sau: “Đại ca!”.

Bạch Hiếu Phong quay đầu lại thì một gương mặt tươi cười rạng rỡ ghé vào vai hắn, đôi mắt hạnh đào cong lên thành hình bán nguyệt khiến hai lúm đồng tiền trên má càng thêm tuyệt mỹ, đẹp khôn tả, đây chính là tiểu muội của hắn, Bạch Hiếu Nguyệt.

Bạch Hiếu Nguyệt hứng thú hỏi: “Nghe nói cái tên Sách La Định - đệ nhất cao thủ hoàng triều từng mắng đại ca - sẽ tới thư viện?”.

“Hừm...”. Bạch Hiếu Phong sờ cằm, sực nhớ Sách La Định là người có tiếng là “hảo nam bắt đầu nữ”, hơn nữa hắn còn là một đại tướng quân, lại coi trọng thể diện như thế, chắc sẽ không đánh đàn bà con gái đâu. Ý vừa nảy ra, Bạch Hiếu Phong liền hỏi tiểu muội: “Hiếu Nguyệt, muội dạy lễ nghi cho Sách La Định kia nhé?”.

Bạch Hiếu Nguyệt nghiêng đầu, vui vẻ nói: “Được!”.

Xe ngựa dừng lại trước cổng sau của thư viện Hiếu Phong, vừa xuống xe, Trình Tử Khiêm đã quét mắt nhìn quanh một lượt, nhân tiện thống kê số người đang đứng chờ Bạch Hiếu Phong ngoài cổng.

Sách La Định đã đánh được một giấc no say trong xe ngựa, lúc này cũng uể oải bước xuống, vươn người... vì hắn người cao tay dài, lúc vươn vai lại vùng tay hơi quá, chẳng may va phải tấm biển hiệu treo trên cổng... Không biết Sách La Định bẩm sinh đã có thần lực hay là tấm biển gỗ kia mục sần mà đột nhiên vang lên tiếng “rắc rắc”...

Sách La Định vội nhảy sang bên cạnh, tấm biển lung lay mấy cái rồi rơi cái “rầm” xuống đất, vỡ làm ba mảnh. Hắn cúi đầu nhìn tấm biển nằm chổng chơ trước cổng, tiếp đó ngẩng mặt, nhắc chân bước qua, điệu bộ - Không liên quan đến ta!

Trình Tử Khiêm đứng phía sau, lắc đầu, tiếp tục ghi chép - Sách La Định vừa bước chân vào thư viện Hiếu Phong đã đập vỡ biển hiệu.

Chẳng bao lâu sau, lại một phen làm xôn xao dư luận...

“Nghe chưa? Sách La Định thật đáng sợ, vừa đến thư viện đã đập vỡ biển hiệu rồi”.

“Chắc hắn ra đòn phủ đầu với Bạch Hiếu Phong đấy!”.

“Nghe nói còn giẫm chân lên nữa”.

“Trời đất, tên mọi rợ này càn rỡ quá!”.

Sách La Định ngênh ngang đi vào cổng sau của thư viện Hiếu Phong, thứ đầu tiên đập vào mắt hắn là một cái sân. Sân viện này khá lớn, đường được lát đá trắng, hai bên là những hòn non bộ và các loại cổ thụ, cây cảnh, còn có mấy con khổng tước trắng, nhìn khá thanh nhã.

Sách La Định cảm thấy cảnh vật ở đây không tồi, vừa đi được mấy bước, hắn lại nhìn thấy một con chó sần nằm bên đường. Chú chó này rất đẹp, bộ lông dài trắng muốt phủ xuống tận bụng, đang nằm lim dim dưới gốc cây hòe già. Sách La Định đi đến trước mặt nó, nó liền ngẩng đầu nhìn hắn, vẫy vẫy đuôi.

Sách La Định ngồi xổm xuống, đưa tay vuốt ve cổ nó, thấy nó ngoan ngoãn thì hần khẽ mỉm cười, bỗng cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình chăm chăm... hần bèn ngẩng đầu lên. Bên con đường lát đá là những bậc thang cẩm thạch, trên bậc thang có một hàng lan can sơn đỏ trạm trổ hoa văn, cứ cách mười bước chân lại có một cột đá màu đen cổ kính, trên cột đá khắc hình núi mây, lầu gác, khói sóng, chim muông... nhìn rất tinh xảo phức tạp nhưng lại không hề phàm tục. Lúc này, bên cạnh một cột đá có bóng người màu trắng.

Sách La Định nhìn lướt từ dưới lên, đôi giày hoa trắng, váy cánh sen hồng với đường viền chỉ bạc, đai lưng màu vàng nhạt cùng áo choàng, mái tóc đen dài buông gọn sang bên... Đó là một cô nương với thân hình nhỏ nhắn.

Nhìn đến gương mặt, cầm thon gọn, má lúm đồng tiền, đôi mắt to tròn với ánh nhìn vô cùng tò mò, cũng vô cùng xinh đẹp.

“Hiếu Nguyệt cô nương”. Trình Tử Khiêm từ sau đi đến, cất tiếng chào cô nương kia.

Sách La Định hơi nhướn mày - Đây chính là tiểu muội của Bạch Hiếu Phong sao? Chẳng giống hần lắm.

Bạch Hiếu Nguyệt nhắc chân qua lan can, nhảy xuống đường đá, động tác khá nhanh nhẹn. Nàng đi tới bên Sách La Định, quan sát hần một lượt, nói: “Đứng lên ta coi nào”.

Sách La Định ngó người nhưng cũng đứng lên.

“Ừm...”. Bạch Hiếu Nguyệt ngẩng mặt nhìn Sách La Định cao hơn mình rất nhiều, nói: “Tóc hơi rối, ăn mặc hơi tùy tiện, giày cũng hơi bẩn...”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, quả nhiên là huynh muội ruột, phong cách y chang Bạch Hiếu Phong.

“Này, ta tên Bạch Hiếu Nguyệt, ngươi có thể gọi ta là Hiếu Nguyệt phu tử, ta phụ trách việc dạy người lễ nghi và một số kiến thức cơ bản”. Bạch Hiếu Nguyệt rất ra dáng người thầy, chấp tay sau lưng lượn quanh Sách La Định: “Ta không cần biết ngươi là tướng quân hay đại quan gì, tóm lại, ngươi đã vào cửa nhà ta thì phải nghe lời dạy dỗ của phu tử ta đây, ta dạy người cái gì, ngươi nhất định phải chăm chỉ học hành, nhớ thật kỹ, nếu không, ngươi sẽ bị phạt, biết chưa?”.

Trình Tử Khiêm thấy sắc mặt Sách La Định càng lúc càng tệ thì nhanh chóng nháy mắt với hần - Bình tĩnh, bình tĩnh, là một cô nương đấy! Hảo nam bắt đầu nữ!

Sách La Định hít thật sâu, cố nhủ mình đừng chấp nhặt nha đầu này!

Bạch Hiếu Nguyệt lại làm như không thấy, chậm rãi nói: “Lát nữa ngươi đi thay một bộ đồ khác, đến thư phòng viết một đoạn văn để ta xem trình độ ngươi đến đâu”.

Trong lòng Sách La Định cũng có chút hoài nghi - Có phải Hoàng thượng đang “chơi” mình không? Thế này mà là làm nội ứng à... Hay ngài thật sự ép mình đi học?

“Đúng rồi!”. Bạch Hiếu Nguyệt vỗ tay một cái: “Nghe nói võ công của ngươi không tệ”.

Mí mắt Sách La Định giật giật liên hồi - Không tệ? Ông đây là Đệ nhất thiên hạ!

“Sau này nếu ta có nhờ người làm gì, ngươi cũng không được từ chối”. Bạch Hiếu Nguyệt chỉ về phía sau: “Ta chờ ngươi ở thư phòng, ngươi đi tắm rồi thay một bộ đồ khác, chải lại tóc tai, còn nữa, nhớ phải lau cả giày nữa”. Nói xong, nàng liền quay lưng, nhanh nhẹn rời đi.

Sách La Định nghiêng răng quay sang lườm Trình Tử Khiêm - Không phải Bạch Hiếu Phong đứng lớp sao? Tại sao lại lôi ra một con nha đầu hử? Lại còn là một con nha đầu vất mũi chưa sạch nữa?

Trình Tử Khiêm xua tay - Có trời mới biết.

Hai người đang đối mặt thì Bạch Hiếu Nguyệt đi đến cửa lại sức nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi: “Đúng rồi, đại danh của ngươi là Sách La Định, vậy ngươi có tên tự không?”.

Sách La Định chỉ nhếch mép lăm bằm: “Tự cái rắm”.

Bạch Hiếu Nguyệt kinh ngạc: “Tự là Cách Thĩ (6)?”.

(6) Cách Thĩ với “Cá thĩ” (cái rắm) là đồng âm, Bạch Hiếu Nguyệt nói như thế để trêu Sách La Định.

“Người mới là Cách Thí ấy!”. Sách La Định trợn mắt.

Bạch Hiểu Nguyệt sững mặt lên nói: “Rõ ràng người nói tự là Cách Thí mà”.

“Lão tử nói là tự cái rắm ấy!”.

“Vậy không phải là Cách Thí sao?!”.

Trình Tử Khiêm ghi chép toàn bộ đoạn đối đáp của hai người, không bỏ sót một chữ nào - Quá loạn!

Sách La Định nghiêng răng phun ra một chữ: “Thí!”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhú chặt mày, nói: “Người đặt tên kiểu gì thế hả, vừa là Đĩnh (7) vừa là Thí, nói năng nhả nhận chút đi!”.

(7) Chữ Định () trong tên Sách La Định có âm đọc giống với từ Đĩnh () là cái mông đít, cho nên Bạch Hiểu Nguyệt mới cố ý nói vậy.

Sách La Định ngẫm một lúc mới hiểu ra nàng ta đang nói “Đĩnh”, chính là ám chỉ cái tên Định của mình, lập tức gằn xanh nổi đầy trán, hấn đưa tay bóp trán, tự nhắc nhở bản thân - Hảo nam bắt đầu nữ!

Sách La Định quyết định không đôi co với con nha đầu này nữa, quay đầu hỏi Trình Tử Khiêm đang ngoáy bút thành văn: “Ta ở tiểu viện nào?”.

Trình Tử Khiêm ngẩng đầu lên, chỉ về hướng tây: “Tiểu viện phía tây”.

Sách La Định cầm tay nải có mấy bộ quần áo của mình đi về hướng tây.

“Đứng lại!”. Bạch Hiểu Nguyệt vẫn không chịu để yên: “Đã vào đây học, nhất định phải tôn sư trọng đạo”.

Sách La Định đưa tay lên, che mắt nhìn bốn xung quanh: “Sư ở đâu ta?”.

Bạch Hiểu Nguyệt chỉ vào mình: “Đã nói rồi, ta chính là thầy của ngươi!”.

Sách La Định cười đều: “Người là thầy của ta chứ không phải vợ ta, ta có về tiểu viện của mình hay không người cũng muốn quản à? Còn nữa, bình thường ta thích nhất là trần trường chạy khắp nơi, nếu nhìn thấy ta thì người vòng sang đường khác mà đi, nhất định không được bước chân tới sân viện của ta!”. Nói xong, hấn nghênh ngang rời đi.

Đôi mắt đẹp của Bạch Hiểu Nguyệt nheo lại, đứng nhìn chằm chằm bóng lưng Sách La Định đang đi xa dần - Xem ra hấn tức giận thật rồi.

“Khụ khụ”.

Lúc này, Bạch Hiểu Phong ở bên ngoài nghe trộm nãy giờ cũng bước ra, xem ra đúng là không có ai quản nổi Sách La Định này rồi, muội muội nhà mình dù sao cũng là gái chưa chồng, sao có thể quản được tên lưu manh kia chứ.

“Hiểu Nguyệt à, hay là thôi đi, để ca ca nghĩ cách khác...”. Bạch Hiểu Phong nghĩ tốt nhất đừng có động đến Sách La Định, cứ để mặc hấn.

Ai ngờ Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên xoay người, thở hồng hộc chạy ra khỏi sân viện, vừa chạy vừa rít lên: “Sách La Cách Thí, người chết chắc rồi! Bản cô nương nhất định không để người yên!”.

Bạch Hiểu Phong bắt lực vuốt cằm, quay đầu, chỉ thấy Trình Tử Khiêm vẫn đang viết tiếp, sắc mặt hấn rất thú vị.

Tới buổi trưa, người trong quán trà lại buồn chuyện.

“Nghe gì chưa? Sách La Định vừa đặt chân vào thư viện đã chọc ghẹo Bạch Hiểu Nguyệt đấy!”.

“Hấn lại dám chọc ghẹo Hiểu Nguyệt cô nương sao?!”.

“Ôi mẹ ơi, đúng là tên lưu manh mà!”.

Sau giờ cơm trưa, rảnh rỗi đến phát sợ, ngay cả con mèo cũng chỉ nằm phơi nắng đầu tường, lim dim đôi mắt, ngoe nguẩy cái đuôi, vô cùng lười nhác.

“A a...”. Trong tiểu viện phía tây của thư viện Hiếu Phong, Sách La Định đang nằm trên sạp trúc, tay cầm bầu rượu rỗng, miệng ngáp mấy cái, một tay gối sau đầu, mắt nhìn đám mây trắng giữa trời.

Mây bay rất chậm, thời gian trôi còn chậm hơn... Vừa mới tới thư viện Hiếu Phong này được một canh giờ, hắn đã cảm thấy chán muốn chết rồi.

“Cốc cốc cốc”. Tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

Sách La Định đánh mắt nhìn ra ngoài cửa viện còn để mở, thấy một cô nương mặc váy trắng, cầm trong tay một cái giỏ. Hắn bật người đứng lên, hành lễ với nàng: “Tam công chúa”.

Người đứng ngoài cửa viện chính là Đường Nguyệt Nhữ.

Cảm giác đầu tiên mà Đường Nguyệt Nhữ mang đến cho người ta chính là đẹp, tiếp theo là có chút dữ dằn cay nghiệt, rất khó gần. Thế nhưng, quan hệ của nàng và Sách La Định lại không tệ lắm.

Có lẽ Đường Nguyệt Nhữ cũng có tai mắt trong triều, chắc chắn nàng biết lần này Sách La Định đến đây là để giúp mình một tay, nên mới mang trái cây đến thăm hắn: “Sách tướng quân, đã lâu không gặp”.

Sách La Định khách sáo mấy câu với nàng, cũng chẳng nhiệt tình cho lắm.

Đường Nguyệt Nhữ khẽ mỉm cười, từ trước đến giờ nàng thường đối xử rất lạnh nhạt và ngạo mạn với người khác, nhưng lại cảm thấy người như Sách La Định rất dễ gần, nếu hắn cũng mỉm cười tươi rói chào đón nàng, nàng cũng không biết ứng xử ra sao.

Chuyện trò mấy câu, Đường Nguyệt Nhữ đứng dậy cáo từ, yểu điệu rời đi, chỉ để lại một tin - Lục hoàng tử Đường Tinh Trị một lòng chung tình với Bạch Hiếu Nguyệt, nghe nói Sách La Định mới ngày đầu nhập môn mà đã bắt kính với Bạch Hiếu Nguyệt nên có lẽ sẽ báo thù, nói Sách La Định cẩn thận một chút.

Sách La Định ngáp thêm cái nữa, vừa định nằm xuống tiếp tục lim dim mắt thì có cảm giác như đụn lông ở sau gáy, quay lại nhìn, chợt nghe thấy một tiếng: “M...e...o”.

Chẳng biết từ lúc nào một con mèo mướp xinh đẹp đã cướp mất cái gối của hắn, thấy hắn quay đầu lại, con mèo cũng không chạy đi, nó còn lấy đuôi cọ hắn thêm mấy cái nữa. Sách La Định đưa tay đẩy con mèo béo đó lên một chút, gối đầu lên cái bụng nó, tiếp tục phơi nắng.

“Keng... keng”. Bên ngoài hình như có tiếng chuông vui tai truyền đến, nghe lại hơi giống tiếng biên chung (8), Sách La Định chỉ mơ màng trở mình, ngủ tiếp.

(8) Biên chung: Loại nhạc cụ có từ thời Tây Chu, thịnh hành từ Xuân Thu, Chiến Quốc mãi cho tới Tần Hán, bao gồm một bộ gồm nhiều chuông tròn được treo trên một giá chuông lớn, dùng một chiếc chùy gỗ để gõ vào để phát ra những âm điệu khác nhau. Biên chung và biên khánh là hai nhạc cụ quan trọng trong nhạc cung đình và nghi lễ của Trung Quốc thời xưa.

Một lát sau lại nghe thấy có tiếng bước chân chạy lại, sau đó là một tràng keng keng inh ỏi. Sách La Định mở mắt ra thì nhìn thấy Bạch Hiếu Nguyệt một tay cầm chuông bạc, một tay cầm chùy bạc, gõ keng keng bên tai hắn.

Thấy hắn tỉnh lại, Bạch Hiếu Nguyệt bất mãn nói: “Bản phu tử gọi người đi học, sao người không đến?”.

Sách La Định cau mày: “Ta đâu có nghe thấy người gọi ta...”.

“Chuông bạc đó!”. Bạch Hiếu Nguyệt lại cầm cái chùy gỗ “keng” một cái: “Từ nay về sau cứ nghe thấy tiếng chuông này thì chính là ta đang gọi người, người đã viết văn xong chưa?”.

“Viết văn cái gì?”. Sách La Định ngồi dậy, bầu rượu trong tay liền rơi xuống đất.

Bạch Hiếu Nguyệt lại sừng mặt lên: “Sao lại uống rượu cả bầu hử? Đó chỉ là cách uống của kẻ thô tục mà thôi! Lát nữa ta sẽ dạy người lễ nghi uống rượu”.

“Ha”. Sách La Định cười khan một tiếng: “Ông đây uống rượu là phải uống thật sáng khoái...”.

“Không được xưng ‘ông’!”. Bạch Hiếu Nguyệt cầm chùy gỗ đầu hắn một cái, nhưng cái gỗ này chỉ như gãi ngứa.

Sách La Định nhìn nàng có chút á khẩu, nói: “Ta bảo này, người không có việc gì làm sao? Người cứ làm việc của mình đi, đừng quản ta nữa có được không?”.

“Không!”. Bạch Hiểu Nguyệt vô cùng nghiêm túc: “Nuôi con mà không dạy là lỗi của cha mẹ, dạy mà không nghiêm là tội của thầy!”.

Sách La Định gãi đầu, trên đời này, dạng người khó đối phó nhất chính là đàn bà và thư sinh, con nha đầu này thật giỏi, thuộc cả hai dạng đó luôn. Sách La Định lắc đầu, nhưng hắn có sợ một đứa con gái cao chưa đến ngực mình, hắn quyết định sẽ về phòng ngủ thẳng cẳng đến tối, sau đó tới quán doanh cưỡi ngựa luyện võ.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy hắn đứng lên định đi thì mỉm cười: “Ta vừa vào cung một chuyện”.

Sách La Định dừng bước, quay đầu nhìn nàng, có dự cảm chẳng lành.

Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười: “Hoàng thượng nói, người rời đây ngày nào là do ta quyết định!”.

Sách La Định sửng sốt.

“Cũng có nghĩa là, nếu người ngoan ngoãn học lễ nghi, học xong ta sẽ thả người về, nghe nói gần đây ở biên giới có mấy đám sơn tặc thổ phỉ, Hoàng thượng định phái người mang quân đi tiêu diệt đấy”.

Sách La Định nghe thấy thế thì hai mắt liền sáng rực.

“Nhưng nếu người không chịu nghe lời không học cho tốt”, Bạch Hiểu Nguyệt nheo mắt: “Hoàng thượng nói sẽ bắt người đọc sách viết chữ ở đây cả đời, cho người khác lên làm tướng quân đi trừ phiến loạn”.

Sách La Định sửng sốt hồi lâu, chỉ vào mũi mình, hỏi: “Người đang uy hiếp ta?”.

“Đúng vậy!”. Bạch Hiểu Nguyệt chống nạnh, ngẩng mặt nói: “Sau này người phải nghe lời bản phu tử, phải tôn sư trọng đạo, nghe rõ chưa?”.

Sách La Định nghiêng răng nghiêng lợi một lúc, nhưng hắn tính toán thiệt hơn, thấy chuyện đánh giặc vẫn là quan trọng, cho nên rất bất mãn mà phun ra một câu: “Coi như người giỏi, ông nhin!”.

“Cái gì?”. Bạch Hiểu Nguyệt nhếch đôi mày đẹp: “Phu tử hỏi người, người nghe rõ chưa?”.

“Nghe rồi...”, Sách La Định miễn cưỡng cười, kéo dài giọng, “Hiểu Nguyệt phu tử!”.

Bạch Hiểu Nguyệt có vẻ rất hài lòng, gật đầu, đưa tay xoa đầu con mèo mướp béo ục đang nằm trên sạp trúc.

Sách La Định nhìn nàng: “Sao người còn chưa đi?”.

Bạch Hiểu Nguyệt chau mày, “Sao ta lại phải đi? Người mau thay đồ theo ta đến thư phòng viết văn!”.

“Cho nên...”. Sách La Định cởi vạt áo: “Ta thay đồ, đại tiểu thư cũng muốn nhìn hả?”.

“Ồi da!”, Bạch Hiểu Nguyệt che mắt nói: “Sợ quá đi!”.

Nhưng nói xong nàng vẫn không đi, bỏ hai tay xuống, nhẹ nhàng chống eo, mỉm cười: “Người dám cởi thì bản cô nương cũng dám nhìn, so với đám thư sinh gầy gò ốm yếu kia người còn đẹp hơn nhiều!”.

Sách La Định rùng mình.

Bạch Hiểu Nguyệt ôm con mèo béo ngồi lên sạp, cười híp mắt nhìn hắn, chân mày cong lên, hai má hiện rõ đôi lúm đồng tiền rất đẹp.

Sách La Định lăm bằm một câu: “Nha đầu điên, đồ mặt dày!”. Nói xong, hắn vào phòng thay y phục.

Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười đắc ý, nhìn cửa phòng đóng kín, xoa đầu con mèo mướp: “Thì ra là một tên trong ngoài bất nhất, da mặt cũng rất mỏng nữa”.

Vừa nói xong, nàng liền nghe thấy từ trong phòng truyền ra tiếng hét của Sách La Định: “Con mẹ nó, tên nào mau mang cho lão tử một đôi giày sạch đến đây!”.

Vắt vả lấm Sách La Định mới thay quần áo, chải tóc xong, nhưng lại chẳng tìm thấy đôi giày sạch nào, chỉ lau qua loa mấy cái rồi ra ngoài.

Nhưng Bạch Hiểu Nguyệt không còn ở ngoài sân nữa, con mèo mướp vẫn đang nằm trên sạp trúc, lim dim mắt. Sách La Định đi ra khỏi sân, thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang chải lông cho con chó có bộ lông trắng đẹp bên gốc cây hòe. Dù sao thì có tránh cũng chẳng thoát, Sách La Định quyết định đối mặt, chỉ còn cách cố mà thuận ý nha đầu này vậy.

Hắn đi dọc hành lang tới bên gốc hòe, đứng đúng chỗ Bạch Hiểu Nguyệt đứng lúc hắn vừa đến thư viện, liền nghe thấy nha đầu ấy nói với con chó: “Định Định, tối ăn sườn lợn không?”.

Sách La Định ngoáy tai: “Con chó này tên gì?”.

Bạch Hiểu Nguyệt giật nảy mình, đứng phắt lên, quay lại nhìn hắn chằm chằm: “Sao ngươi đi mà chẳng phát ra tiếng động nào thế?”.

Sách La Định cũng bị dọa sợ hết hồn: “Phải phát ra tiếng động gì chứ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt phui vạt áo, nghiêm nghị nói: “Đi thôi”. Nói xong, nàng dẫn Sách La Định đến thư phòng.

“Con chó kia tên gì vậy?”. Sách La Định đi theo Bạch Hiểu Nguyệt vào phòng.

“Là... Tuấn Tuấn!”. Bạch Hiểu Nguyệt tỏ vẻ thành thật: “Tuấn Tuấn!”.

“Hình như ban nãy ngươi gọi là Đinh Đinh (9) mà...”. Sách La Định nghĩ - Chẳng lẽ mình nghe nhầm.

(9) Bạch Hiểu Nguyệt lấy từ Đinh trong tên của Sách La Định để gọi tên con chó, nhưng Sách La Định lại nghe thành Đinh Đinh (vì từ Đinh và từ Đinh có âm đọc gần giống nhau).

“Đâu có, là Tuấn Tuấn”. Tai Bạch Hiểu Nguyệt đỏ bừng, nàng nhanh chóng vào phòng.

Sách La Định chẳng bận tâm, dù sao hắn cũng cảm thấy bọn con gái một sách đa số đều quái đản như thế.

“Ngồi xuống”. Bạch Hiểu Nguyệt chỉ vào chiếc bàn trà bên cạnh.

Sách La Định nhìn chiếc bàn trà còn thấp hơn cả đầu gối mình, nói: “Ngồi thế nào, không có chỗ đặt chân à”.

“Ngồi tư thế quỳ”.

“Không được”. Sách La Định sưng mặt: “Dưới đầu gối nam nhân có hoàng kim”.

Bạch Hiểu Nguyệt bĩu môi: “Vậy ngồi xếp bằng, ngươi thích ngồi thế nào thì tùy, làm gì bắt bẻ lấm thế?”.

Sách La Định đành ngồi xuống, khoanh chân lại, không thoải mái! Duỗi chân ra, thật khó chịu! Loay hoay mãi, cuối cùng quyết định ngồi tư thế giống như ngồi trên ghế da hổ trong đại trường, một chân khoanh tròn, một chân chống lên, có vẻ thư thái hơn một chút.

Bạch Hiểu Nguyệt cảm thước gõ lên mặt bàn ba tiếng “độp độp độp”, ý hỏi - Ngươi xong chưa?

Sách La Định gượng cười, gật đầu với nàng một cái, coi như xong.

“Đây là văn phòng tứ bảo (10) của ngươi, lần sau đi học phải mang theo, đây là thư phòng của ngươi. Sau này, buổi sáng ngươi cùng mọi người đến học đường bên kia nghe giảng, ta sẽ ngồi ngay phía sau ngươi; buổi chiều ngươi tới đây, ta sẽ dành một canh giờ để dạy ngươi lễ nghi, một canh giờ để dạy các môn học khác”.

(10) Bốn vật quý trong thư phòng: bút, mực, giấy, nghiên.

“Tận hai canh giờ?”. Sách La Định thấy thời gian học như thế quá lâu, liền bĩu môi, cò kè mặc cả như đi chợ: “Rút ngắn xuống đi”.

Bạch Hiểu Nguyệt cảm thước cốc hắn một cái: “Phu tử chưa nói xong cơ mà, không được phép cãi lại!”.

Sách La Định bĩu môi, cầm bút lông lên xem, lại mở nghiên mực ra ngắm nghía, cuối cùng cầm thỏi mực lên ngửi ngửi.

Bạch Hiểu Nguyệt đưa tay cầm thỏi mực, múc một thìa nước nhỏ đổ vào nghiên, vừa mài mực vừa nói: “Hôm nay ta mài giúp ngươi, sau này trước mỗi giờ học ngươi phải tự mài!”.

Sách La Định nhìn theo bàn tay đảo từng vòng mài mực của Bạch Hiểu Nguyệt, cảm thấy đầu vầng mắt hoa, chợt lóe lên ý tưởng: “Hay là ngươi đừng cho ta nghiên mực nữa, cứ cho ta một cái bình, ta sẽ cho thỏi mực và đổ nước vào đó cho mực tan ra, đỡ mất công ngày ngày tốn sức...”.

Hắn còn chưa dứt lời, Bạch Hiểu Nguyệt đã trợn mắt lườm: “Mài mực là để tu tâm dưỡng tính...”.

“Uống rượu cũng có thể...”.

Bạch Hiểu Nguyệt ra vẻ định cầm thước lên, Sách La Định đành ngoan ngoãn ngậm miệng, chống cằm đợi nàng mài mực.

Lúc này có tiếng bước chân khê khàng vang lên từ phía hành lang, người tới có vẻ khá cẩn thận, có điều, công phu của Sách La Định quá đỉnh nên hắn nghe rất rõ. Lúc đưa tay lên gỡ đầu, hắn cố ý liếc mắt nhìn một cái về phía sau, phát hiện có bóng người lén lút lướt qua cửa sổ.

Hắn chẳng thèm để ý, thấy Bạch Hiểu Nguyệt vẫn nghiêng đầu mài mực, liền hỏi: “Chưa mài xong sao? Đang thêu hoa đấy à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt hơi sững sốt, giật mình phát hiện mình mài hơi nhiều, nàng lại múc thêm chút nước, mài thêm hai cái nữa.

Sách La Định bĩu môi, kẹp bút lông ở ngay dưới mũi, hỏi đều nàng: “Thất thần à... Nghĩ gì thế? Người trong mộng hả?”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc hắn một cái: “Ngươi đừng lảm chuyện, mau viết đi!”.

Sách La Định cầm bút khí thế chẳng khác nào cầm bảo kiếm: “Viết gì?”.

“Ồ...”. Bạch Hiểu Nguyệt ngẫm nghĩ: “Gì cũng được”.

Sách La Định nhú mày: “Gì cũng được...?”

Mất một hồi vò đầu bứt tai, cuối cùng Sách La Định nảy ra ý tưởng: “Vẽ có được không?”.

“Được đó!”. Bạch Hiểu Nguyệt rất vui: “Ngươi biết vẽ à? Chim, hoa, cá hay côn trùng, sơn thủy hay mỹ nhân?”.

“Vẽ mỹ nhân đi”. Sách La Định vui hân: “Cái này ta giỏi”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngăn người, như có chút ưu tư, nói: “Vây, ngươi vẽ đi...”.

“Vẽ ai bây giờ...?”. Sách La Định suy nghĩ giây lát, sau cùng nhìn sang Bạch Hiểu Nguyệt: “Hay là vẽ nàng!”.

Tại Bạch Hiểu Nguyệt lại thoáng đỏ, nàng nói: “Ta đâu phải mỹ nhân”.

“Oa... Đại tiểu thư có cần khiêm tốn vậy không, nàng không phải mỹ nhân thì đám đàn bà con gái ngoài kia đều là heo nái à?”. Sách La Định vén ống tay áo bắt đầu vẽ, không quên dặn Bạch Hiểu Nguyệt: “Nàng đừng động đây, nếu không vẽ sẽ không giống!”.

“Ồ...”. Bạch Hiểu Nguyệt ngoan ngoãn cầm thỏi mực, ngồi yên, khước miệng khê cười, không quên dặn: “Không được vẽ quá xấu đâu!”.

“Đảm bảo giống y chang”. Sách La Định bắt đầu vẽ.

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi chờ, chẳng bao lâu sau, Sách La Định đã ném bút xuống bàn: “Xong rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt rất muốn xem nhưng lại không dám, lòng thầm nghĩ, tên thô kệch này có thể vẽ được cái gì chứ, có khi lại vẽ thành mặt lợn hoặc rùa đen, chọc mình tức chết cũng nên.

“Xem đi”. Sách La Định cầm bức họa lên, thối thối: “Rất giống”.

Bạch Hiểu Nguyệt cẩn thận liếc qua... vừa liếc qua liền sững sốt, kinh ngạc nhìn Sách La Định.

Sách La Định có vẻ rất hài lòng với cái nhìn này, cười hỏi: “Không tệ chứ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm bức họa lên, mặc dù chỉ là một bức phác họa rất đơn giản, không theo một trường phái vẽ nào nhưng không ngờ Sách La Định lại rất có thiên phú, vẽ rất giống, rất đẹp.

“Được chứ?”. Sách La Định khoanh tay, dút tay vào ống tay áo, hỏi Bạch Hiểu Nguyệt, còn thăm khen nha đầu này quả thực rất đẹp, mắt to mi dài, sống mũi thẳng, chỉ là có đôi chút trẻ con, lại còn quá một sách, đầu óc cứng nhắc chẳng quyen rũ chút nào.

“Ừm... Tạm được”. Bạch Hiểu Nguyệt gật gật đầu: “Có thể bồi dưỡng”.

“Vậy qua rồi hả?”. Sách La Định đứng lên, vừa đăm đăm nhìn vừa nói: “Chân tê rần cả rồi, bố đây ngồi cả ngày thế này có khi sẽ phát phì cho xem”.

“Người bỏ ngay mấy cái câu cửa miệng, gì mà ông đây, bố đây, với lão tử đây đi”. Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm túc nói.

“Được được...”. Sách La Định thăm nghĩ, tốt nhất cứ chiều theo nha đầu này hết đi, khỏi rắc rối lắm chuyện. Nói xong, hắn định đi ra ngoài.

“Từ từ đã...”.

Sách La Định giữ nguyên nụ cười trên môi, quay đầu lại: “Phu tử, còn gì cần dặn sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt đặt bức họa lên bàn: “Người đề tên đi!”.

Sách La Định chớp chớp mắt.

“Cần phải có lạc khoản (11), viết rõ vẽ năm nào, ngày nào, lúc nào, ở đâu, vẽ cái gì nữa”. Bạch Hiểu Nguyệt chỉ vào một chỗ trống trong bức tranh.

(11) Lạc khoản: Phần không thể thiếu trên bức thư pháp hay tranh thủy mặc, đề tên người viết (vẽ), ngày tháng, lời giải thích, thi kinh..., đồng thời có đóng ấn chương bên cạnh.

“Ờ giấy nhỏ xíu như vậy mà có thể viết lắm thứ thế à?”. Sách La Định lười nhác.

Bạch Hiểu Nguyệt nhướn mày, tỏ ý - Ta xem người có viết hay không?

Sách La Định bất lực, luôn cảm thấy cứ để nha đầu này chế ngự như vậy thì thật mất mặt. Nhưng mà, giờ mình đang ở dưới mái hiên nhà người ta, có thể không cúi đầu sao... Oan nghiệt mà!

Lặng lẽ thở dài, Sách La Định cầm bút lên, viết soạt soạt ba hàng chữ, viết xong lại khiến Bạch Hiểu Nguyệt ngây người.

Sách La Định nhìn bộ dạng trợn mắt há mồm của Bạch Hiểu Nguyệt thì rất vui vẻ: “Thế nào, cuồng thảo (12) của ông đây được chứ?”.

(12) Cuồng thảo là một kiểu viết chữ trong Thảo thư (phân biệt với Triện thư, Lệ thư, Khải Thư và Hành thư), nét chữ liền mạch, mạnh mẽ, phóng khoáng, nhiều chữ có thể viết liền miên nối tiếp nhau chỉ bằng một nét.

Bạch Hiểu Nguyệt im lặng một lúc lâu mới ngẩng đầu lên, cảm thước đập một cái: “Mười chữ thì sai tám, người là đồ ngu ngốc, chữ viết thì xấu, người mau đền cho ta bức họa đi!”.

Sách La Định xoay người chạy mất dạng, hắn có khinh công mà.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm bức họa đuổi ra đến sân, nhìn trái ngó phải nhưng không thấy bóng dáng Sách La Định đâu nữa, nàng đành ảo não trở lại phòng, vừa thu dọn đồ đạc vừa lẩm bẩm: “Đồ dân!”.

Bạch Hiểu Nguyệt đang thu dọn thì nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng quay đầu lại, thấy Đường Tinh Trị đang đứng ngoài cửa. “Lục hoàng tử”. Bạch Hiểu Nguyệt đứng dậy.

“Chẳng phải đã nói lúc không ở trong cung thì gọi ta là Tinh Trị sao”. Đường Tinh Trị vào phòng, cười hỏi: “Sao lại giận đến tái mặt thế kia? Nghe nói nàng dạy lễ nghi cho Sách La Định à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa nghe nói thế đã tức giận, lắc đầu: “Đừng nhắc đến tên gỗ mục (13) ấy nữa”.

(13) Nguyên văn đầy đủ là “hủ mục bất khả điêu”, tức là gỗ mục thì không thể điêu khắc được, Bạch Hiểu Nguyệt chê Sách La Định ngu dốt, không thể dạy nổi.

Đường Tinh Trị mỉm cười, thấy Bạch Hiểu Nguyệt cẩn thận gấp bức họa kia lại, cất vào tập thơ nàng đang đọc dở.

“Ta có hẹn Hoàng tử cùng Yên nhi đi chơi hồ, nàng có đi không? Hoàng tử mới mua được một cây đàn cổ có âm rất hay”, Đường Tinh Trị nói.

“Ừm, ta không đi đâu, lát nữa đại ca còn có chuyện cần gặp ta nữa”. Bạch Hiểu Nguyệt cười, sắp xếp lại giá sách, tiện tay lấy ra mấy cuốn họa thư của các danh gia - Tên gốc Sách La Định ấy cũng rất có thiên phú, lát nữa mang cho hắn xem.

“Ta đi đây, nàng cũng đừng vất vả quá”, Đường Tinh Trị dịu dàng dặn dò.

“Ừm”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu đồng ý, lại cười với hắn một cái rồi tiếp tục tìm họa thư.

Đường Tinh Trị liếc nhìn họa thư một cái, lặng lẽ rời đi.

Hiểu Nguyệt cầm họa thư, suy nghĩ giây lát rồi đi đến tiểu viện của Sách La Định, thấy không có ai ở đó liền đặt họa thư lên bàn.

Lúc Bạch Hiểu Nguyệt vừa đi, Đường Tinh Trị từ góc hành lang phía sau phòng bước ra, vào phòng, rút bức họa kẹp trong tập thơ kia rồi rời khỏi đó.

Bạch Hiểu Nguyệt trở về thấy cửa phòng mở, tưởng là Sách La Định đã quay lại nên vào phòng ngó quanh, không thấy ai, nàng lại rầu rĩ đi ra, đến ngồi bên gốc hồ, tiếp tục chải lông cho chú chó: “Định Định, tên kia dần quá đi, đại ca chắc sẽ không cho hắn bước chân vào Bạch gia đâu”.

Chó ta ưu nhã khê khàng lắc đầu, cọ cọ đầu vào tay Bạch Hiểu Nguyệt. Bạch Hiểu Nguyệt xoa xoa mặt nó: “Hình như hắn chẳng còn nhớ chút nào về ta, mất công ta nhớ hắn”.

Định Định nghiêng đầu, nhìn Bạch Hiểu Nguyệt.

Bạch Hiểu Nguyệt thở dài, xoa xoa cái cổ đẹp đẽ của con chó: “Nhưng mà, rốt cuộc hắn cũng có chút ưu điểm nhỉ?”.

Sách La Định ra khỏi thư viện, cảm thấy trời xanh mây trắng dễ chịu hơn nhiều. Hắn vào một tửu lâu, chọn một chỗ khuất gió ở lầu hai ngồi xuống, gọi bầu rượu, vừa uống vừa lắc đầu - Không thể chịu nổi cuộc sống kiểu này, suốt ngày chỉ viết chữ, vẽ tranh, chán chết.

Hắn đang uống rượu thì nghe có người ở phía sau hỏi: “Ngày đầu tiên đã trốn học, không sao chứ?”.

Sách La Định giật mình, quay lại thì thấy Trình Tử Khiêm. “Tiểu tử nhà ngươi không biết võ công, sao bước đi lại không phát ra tiếng động gì thế, quỷ hả?”. Sách La Định uống tiếp.

Trình Tử Khiêm đưa đồng bản thảo mới nhất cho tiểu nhị, tiểu nhị đi phân phát, cả tửu lâu náo nhiệt hẳn lên, loáng cái đồng bản thảo đã được phân phát hết, nhiều người còn chép lại.

Sách La Định liếc mắt khó hiểu: “Hôm nay ngươi lại viết cái gì mà bọn họ kích động vậy?”.

“Chuyện Lục hoàng tử khổ cực theo đuổi Bạch Hiểu Nguyệt”. Trình Tử Khiêm ném mấy hạt lạc vào miệng, nhai cộc cộc.

Sách La Định nhớ lại tướng mạo của Đường Tinh Trị, cũng có thể coi là người tuấn tú ưu nhã, rất có lễ tiết, lại là hoàng thân quốc thích, tuổi tác hình như cũng tương đương Bạch Hiểu Nguyệt, nói tóm lại là “Rất xứng”.

“Đáng tiếc, Bạch Hiểu Nguyệt lại không thích Lục hoàng tử”. Trình Tử Khiêm thần bí cười: “Theo điều tra của ta, Bạch Hiểu Nguyệt đã có người trong lòng từ lâu rồi”.

Sách La Định uống ngụm trà. “Có người trong lòng rồi sao? Nếu đã có thì phải nhanh chóng gả cho người ta đi chứ, vào thư viện làm quái gì?”.

“Này, ngươi là người đầu tiên được ta tiết lộ tin tức cực kỳ bí mật này đấy!”. Trình Tử Khiêm ghé vào tai Sách La Định: “Có lần ta nói chuyện phiếm với trù nương (người nấu bếp) của thư viện Hiểu Phong, vô tình phát hiện được bí mật này đấy!”.

Sách La Định liếc hắn với bộ mặt chán ghét: “Ngay cả trù nương mà ngươi cũng không tha à?”.

“Yên!”. Trình Tử Khiêm trừng mắt lườm - Ta đang buồn chuyện đấy! Chú tâm chút đi!

Sách La Định nhìn trời, nhưng hắn cũng hơi tò mò về người tình trong mộng của Bạch Hiểu Nguyệt, lại còn vì người đó mà không thèm đếm xỉa gì tới Đường Tinh Trị, người có khả năng sẽ trở thành Hoàng đế tương lai.

“Trù nương nói, khi còn nhỏ có một lần Bạch Hiểu Nguyệt đi chơi hồ, bị ngã xuống hồ...”.

“Dừng”. Sách La Định giơ tay chặn lại: “Nhất định là có một mỹ nam tuyệt thế, anh tuấn phi phàm đã nhảy xuống hồ cứu nàng, sau đó tên kia đến danh tính cũng chẳng lưu lại, cứ thế bỏ đi. Cô nương này vì vậy mà động lòng yêu mến, chỉ tay lên trời mà thề rằng nếu không phải hắn thì nhất định sẽ không gả cho ai khác, đúng không?”.

Trình Tử Khiêm cả kinh giật mình: “Sao ngươi biết? Chẳng lẽ người đó chính là ngươi?”.

Sách La Định dở khóc dở cười: “Ngươi cũng điên giống nàng ta rồi hả? Chuyện như thế trong mấy vở hý văn bối đâu chẳng có. Cô nương kia bị uống no nước nên hồ đồ rồi, cho dù lúc đó người cứu nàng ta là một tên mặt lợn thì cũng trở thành mỹ nam trong mắt nàng ta ấy chứ... Hắt xì”.

Chẳng biết tại sao Sách La Định lại đột nhiên hắt hơi một cái, hắn vội đưa tay xoa mũi: “Quái, hai năm rồi rồi mình không hắt hơi mà”.

Trình Tử Khiêm nhăn mũi, khoan một vòng tròn đỏ vào tin tức vừa mới thu được: “Chuyện này cần phải xác minh!”.

Uống rượu, ăn xong tô mỳ, Sách La Định tản bộ về thư viện, thầm nghĩ, Bạch Hiểu Nguyệt chắc hết giận rồi. Hắn về đến cổng thư viện liền thấy trong khóm hoa bên cạnh có thứ gì đó, liếc một cái, hóa ra là một đồng đồ màu trắng, hắn nhặt chúng lên nhìn thì lập tức kinh ngạc - Một đồng giấy vụn bị xé nát bươm, nhưng hắn vẫn nhận ra mấy chữ nhìn như chó cào gà bối trên đám giấy vụn ấy, chẳng phải là bút tích của hắn hay sao?

“Không phải chứ...”. Sách La Định gom đồng giấy vụn lại, đi vào sân viện, lòng thầm nghĩ, cô nương này cũng quá lắm, sao lại tức giận đến thế cơ chứ, chẳng phải chỉ là viết sai mấy chữ thôi sao, việc gì phải xé nát cả bản vẽ như thế, nó rất đẹp mà.

Vừa bước vào sân viện, hắn lại nhìn thấy con chó săn tên là Tuấn Tuấn hay Đinh Đinh gì đó đang đứng bên gốc hòe nhìn chăm chăm vào trong phòng.

Sách La Định đi tới cửa phòng, thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang lật tung đồ đạc không biết tìm thứ gì, vẻ mặt vừa có chút gấp gáp, lại vừa như đưa đám vậy. Nghĩ ngợi một chút, hắn cảm thấy cô nương thần bí này hình như tâm trạng đang rất tệ, không nên chọc vào thì hơn.

Hắn vừa quay người định đi thì nghe thấy Bạch Hiểu Nguyệt quát to: “Ngươi về rồi hả?”.

Sách La Định vội nặn ra một khuôn mặt tươi cười, quay đầu lại: “Ta về rồi...”.

Bạch Hiểu Nguyệt đi ra: “Ngươi có nhìn thấy...”. Nói đến đây, Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên im bặt, nhìn chăm chăm vào đồng giấy vụn trên tay Sách La Định.

Sách La Định cúi đầu nhìn: “Cái này...”. Hắn chưa dứt lời thì Bạch Hiểu Nguyệt đã ngẩng đầu lên nhìn hắn.

Sách La Định cả kinh, lùi về sau một bước, nha đầu này sao lại rưng rưng nước mắt thế chứ... Bị đả kích gì à?

Bạch Hiểu Nguyệt đưa tay lau nước mắt, chạy về phòng, đóng cửa lại. Sách La Định nhìn cánh cửa lớn “ầm” một tiếng đóng sập trước mắt, hắn đứng sững, chẳng hiểu gì - Cô nương này có phải đã ăn nhầm phải thứ gì thui thối không?

Cho dù chẳng hiểu mô tê gì nhưng dựa trên nguyên tắc cơ bản là hảo nam bắt đầu nữ, nữ nhân thật khó hiểu, Sách La Định xoay người định về phòng tắm rửa rồi đi ngủ. Vừa mới ra đến giữa sân viện, hần lại nghe thấy tiếng mở cửa ở phía sau.

Sách La Định quay đầu lại, ối mẹ ơi, hần vội nhảy sang một bên... nghiêng mực và bút lông đều bay tới, “choang” một tiếng tan tành ngay bên chân hần. Hần và con chó sấn cùng lúc hết nhìn nghiêng mực, lại ngẩng đầu nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, chỉ kịp thấy cánh cửa lớn “ầm” một tiếng, đóng sập vào. Một người một chó sững sốt hồi lâu, chớp chớp mắt mấy cái - Nét mặt và động tác giống hệt nhau.

Một lúc lâu sau, Sách La Định ngồi xuống nhặt bút nghiên, chẳng hiểu nổi chuyện gì vừa xảy ra, đưa tay xoa xoa đầu con chó, rồi xoay người ra cửa. Vừa ra đến cửa hần lại nghe thấy vài tiếng động. Hần quay đầu nhìn, chỉ thấy trên cây cầu cửu khúc cách đó không xa có mấy nam sinh mặc áo của thư viện, gia công tinh tế với hoa văn chìm màu bạc trên nền xám.

Trong ba nam sinh đó có một người là Đường Tinh Trị, một người hình như là Hồ Khai, thư sinh còn lại tên gì thì Sách La Định chẳng thể nhớ nổi. Ba người đó đang nhìn hần mà cười nữa.

Vừa thấy hần nhìn sang, Đường Tinh Trị nhếch khóe miệng, nhướn mày khiêu khích, nghênh ngang cùng hai người kia rời đi. Hai người kia vừa đi vừa quay đầu nhìn Sách La Định, ánh mắt như cảnh cáo - Kể thức thời mới là trang tuấn kiệt.

Sách La Định một tay cầm bút nghiên, tay kia cầm bức họa đã nát vụn, đại khái cũng hiểu được chuyện gì đã xảy ra.

“Người định đáp trả thế nào?”. Sách La Định giật mình, Trình Tử Khiêm đã trôi ra sau lưng hần từ bao giờ, cứ như chui từ dưới đất lên vậy. Sách La Định nhìn Trình Tử Khiêm một lúc, mở miệng: “Chỗ nào bán giấy vậy?”.

Chập tối, Bạch Hiểu Nguyệt không ăn cơm, ngồi rầu rĩ trong phòng, đúng lúc này lại nghe thấy có tiếng chuông bạc “keng keng keng keng” ở ngoài cửa.

Bạch Hiểu Nguyệt chẳng thèm để ý, nhưng tiếng chuông kia vẫn vang lên không ngừng, nàng cảm thấy hơi phiền mới ra mở cửa... Nhìn một lượt, trong sân làm gì có ai. Nàng đứng ở cửa phòng, thấy trên bức tường đối diện cổng chính có dán một bức họa rất rất lớn, người trên bức họa giống hệt nàng, lại còn tô màu, vô cùng tinh tế.

Bên cạnh bức họa còn có mấy chữ nhìn cực xấu, nhưng không sai chữ nào - Bạch Hiểu Nguyệt, đại mỹ nhân.

Lạc khoản lại càng thú vị - Trên đó vẽ một người trông nhỏ xíu đang khúm núm nhận sai, vẻ mặt rất giống Sách La Định, lại còn lè lưỡi nữa chứ.

Bạch Hiểu Nguyệt ngắm bức họa một lúc, khóe miệng bất giác cong lên, nàng nhanh chóng đưa tay che miệng, ho khan một tiếng, rồi bình tĩnh tiến về phía trước. Nàng nhẹ nhàng gỡ bức họa xuống, cuộn lại, đi về phòng, lần này nàng cất giữ cẩn thận hơn. Sau đó, nàng thay một bộ váy hoa, phát tay áo đi ra ngoài ăn cơm, vì tâm trạng tốt nên nàng thấy đói bụng rồi!

“Tang, tính tang, tình tang tang...”.

“Tang cái đầu ấy, có im đi không hả!”. Sách La Định dùng gối che đầu, lăn lộn trên giường.

Lại nói đến lúc chập tối, sau khi Sách La Định đã dỗ ngọt Bạch Hiểu Nguyệt, hần quyết định đến trường đua cưỡi ngựa một lúc, đến khi trời tối hần mới quay về định ngủ sớm. Đang thiêu thiêu sắp vào giấc ngủ thì tiếng đàn từ bên ngoài vọng vào khiến hần chỉ muốn phá nhà. Tên nào thất đức thế chứ? Nửa đêm rồi còn đi gảy đàn... Mà vấn đề là, Sách La Định nhận thấy không chỉ có một người gảy đàn, bốn phương tám hướng đều có tiếng đàn truyền đến, ôi loạn hết cả đầu.

Qua khoảng nửa canh giờ, cảm thấy đầu như sắp nổ tung đến nơi, Sách La Định không chịu nổi nữa, bò dậy, đập cửa, đi quanh sân một vòng thì phát hiện tiếng đàn vọng vào từ bên ngoài.

“Tử Khiêm”. Sách La Định rống lên, sau đó im lặng đếm đến năm. Quả nhiên liền nhìn thấy ở cổng viện, Trình Tử Khiêm vừa sắp xếp bàn thảo vừa chạy như điên vào: “Người chưa ngủ à? Chẳng phải ngày nào người cũng ngủ thẳng cẳng đến lúc mặt trời lên cao hay sao, hôm nay sao thế, lạ giường à?”.

Sách La Định ngoáy tai: “Ma âm rót nhĩ thì ngủ thế quái nào được? Tên nào thất đức nửa đêm lại đi gây đàn khó nghe như vậy chứ”.

Trình Tử Khiêm ngẩn người, cười: “Vì vậy người phải làm quen, phải làm quen, xung quanh đây còn có mấy cái thư viện nữa đấy, chắc là đám học sinh ban ngày học đàn nên buổi tối luyện đàn thôi”.

“Không phải chứ, sao không luyện ban ngày?”.

“Vậy người không hiểu rồi”. Trình Tử Khiêm lật đống tài liệu dày cộp của mình đến một trang: “Theo thống kê của ta, trong thư viện, cách tốt nhất để theo đuổi nữ nhân chính là đánh đàn dưới trăng đó”.

“Đàn cái rầm, khó nghe hơn cả tiếng bật bông (14), đàn để thu hút các cô nương hay để dụ nữ quỷ?”. Sách La Định không ngủ được nên tâm trạng cực tệ, khoanh chân ngồi trong sân: “Đàn đến bao giờ?”.

(14) Một nghề thủ công truyền thống của Trung Quốc, một trong những biện pháp làm tơ sợi bông thu hoạch từ cây bông, người bật bông cầm sợi dây kim loại cắt ngang đồng hoa bông và bật làm các hoa bông tơ ra và thành bông dạng thò.

“À, cái này khó nói lắm”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Người cũng biết đấy, người có thể đến học ở phố Đông Hoa không phải công tử nhà giàu thì cũng là thiên kim tiểu thư, đám người này chẳng có việc gì để làm, từ sáng tới tối chỉ việc gây đàn viết chữ, cùng lắm là hưởng những thú như chơi hồ bắt bướm thoi, nhàn không tả nổi, nói không chừng có khi còn đàn thâu đêm, sáng ra mới ngủ nướng ấy chứ”.

Trình Tử Khiêm nói xong thì cầm Sách La Định cũng gần như rút xuống.

“Này...”. Trình Tử Khiêm thở dài, vươn tay vỗ vai hấn một cái: “Lão Sách, không phải ta chê người đâu, người còn trẻ vậy, sao tác phong lại giống lão nông thế? Cần phải có tác phong của thanh niên chứ. Nhân lúc còn trẻ tranh thủ ra ngoài du ngoạn đi, thừa dịp tối lửa tắt đèn mà câu một em nào đó về mới đúng. Người nghĩ xem, dù sao thì người ở cả hoàng thành này cũng đã nghĩ người là một tên đại lưu manh tội ác tày trời rồi, người mà vẫn còn thận trọng, thủ thân như ngọc, ngủ sớm dậy sớm như vậy thì thiệt quá đi...”.

Trình Tử Khiêm còn chưa nói hết thì thấy Sách La Định tháo đôi guốc mộc ra như muốn đánh người, hấn lập tức chạy biến.

Sách La Định vừa đi lại guốc mộc, Trình Tử Khiêm bám tay vào cổng viện, thò đầu vào hỏi: “Đi ăn đêm không?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ, dù sao cũng không ngủ nổi, bụng cũng hơi đói rồi, chi bằng ra ngoài chăm lo cho cái dạ dày của mình, tốt nhất là gặp được mấy tên đang bật bông kia để đập tan đàn của chúng đi, xem xem chúng đàn kiểu gì.

Đổi giày xong, Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm đi ăn đêm. Ra khỏi thư viện Hiếu Phong, Sách La Định mới thấy đúng là mình đi ngủ quá sớm, hóa ra con phố Đông Hoa này buổi tối còn náo nhiệt hơn cả ban ngày, hơn nữa chật kín đường là nam nữ đang độ xuân thì, như thế tất cả các cặp tình nhân ở hoàng thành này đều đến đây dạo chơi vậy.

Sách La Định cứ đi được mấy bước lại gặp một cảm quán, hấn ngộ ra rằng ý định đập đàn của mình không thể thực hiện được, bởi người mua đàn còn đông hơn cả đám người xếp hàng mua bánh bao ăn sáng ấy chứ.

“Quán này đi”. Trình Tử Khiêm chỉ một quán trà khá được.

Mặc dù trời đã tối, nhưng nhờ ánh đèn ở bốn xung quanh Sách La Định lập tức nhìn thấy nụ cười quái đản như ẩn như hiện trên môi Trình Tử Khiêm.

“Khoan”. Sách La Định kéo cổ áo Trình Tử Khiêm: “Sao phải vào quán này?”.

“Đồ ở đây ngon lắm đó”. Trình Tử Khiêm lật tập tài liệu, tiện thể gọi món, chỉ là chưa gọi được mấy món thì Sách La Định đã nhìn thấy khung cửa sổ để mở gần lối rẽ lầu hai, vẻ mặt như hiểu rõ.

Chỉ thấy bên cửa sổ lầu hai có một người đang uống rượu ngắm trăng.

Sách La Định liếc mắt cái đã nhận ra ngay, người đó chính là thư sinh đi cùng Đường Tinh Trị chiều nay, hình như là Đệ nhất tài tử Giang Nam gì đó, tên là Thạch Minh Lượng thì phải...

Sách La Định đánh mắt liếc Trình Tử Khiêm.

Trình Tử Khiêm cười khà khà: “Người sẽ không nhịn chút, người ta trêu chọc người mà”.

Sách La Định hình như có chút không hiểu: “Hắn trêu chọc ta thế nào?”.

“Hắn xé bức họa của người đó”, Trình Tử Khiêm nhắc nhở: “Chuyện mới xảy ra hồi chiều mà đã quên rồi sao?”.

Sách La Định nhếch mép: “Bức họa kia ta cho Bạch Hiểu Nguyệt rồi, người được vẽ cũng là Bạch Hiểu Nguyệt, nói chính xác là hắn xé bức họa của Bạch Hiểu Nguyệt”.

“Ý của người là chuyện này người sẽ nhịn à?”. Trình Tử Khiêm đưa tay sờ trán Sách La Định: “Sốt hả?”.

Sách La Định đẩy tay hắn ra: “Đi chỗ khác, cứ thấy đám hoàng thân quốc thích hủ nho này là ta nuốt không trôi”.

Trình Tử Khiêm đi theo hắn, hiếu kỳ hỏi: “Thế tại sao người lại vẽ tranh cho Bạch Hiểu Nguyệt?”.

“Nàng không vui nên phải dỗ thôi”. Sách La Định phất tay một cái: “Nịnh bợ phụ tử có gì sai”.

“Vậy mà ta cứ tưởng người định liều mạng với Lục hoàng tử đấy”. Trình Tử Khiêm có vẻ mất hứng.

“Liều mạng cái gì?”, Sách La Định không hiểu.

“Hắn thích Bạch Hiểu Nguyệt mà! Vì ghen nên mới xé bức họa ấy!”. Trình Tử Khiêm bĩu môi: “Ta còn tưởng người chuẩn bị tranh giành với hắn nữa cơ”.

“Tốt nhất là người nên sửa cái thói hóng hớt buôn chuyện ấy đi”. Sách La Định khoanh tay, vừa đi vừa lắc đầu: “Đường Tinh Trị có điểm nào thể hiện là hắn thích Bạch Hiểu Nguyệt?”.

“Đây là chuyện cả hoàng thành đều biết còn gì?”. Trình Tử Khiêm thấy Sách La Định hoài nghi về tin tức mình thu được nên lập tức trở nên nghiêm túc.

Sách La Định đứng lại, chẳng biết có phải do buồn ngủ không mà hắn nheo mắt, nhìn Trình Tử Khiêm với vẻ không tán thành: “Ta hỏi người”.

“Hỏi cái gì?”.

“Nếu người rất thích một cô gái, thích đến độ cả hoàng thành đều biết, người lại đi xé bức họa được vẽ rất giống nàng, đề cả tên nàng mà nàng rất thích hay sao?”.

Trình Tử Khiêm ngẩn người.

“Nếu hắn thực sự thích, khi trộm được bức họa thì lẽ ra phải lặng lẽ đem nhét dưới gối để hằng đêm gối đầu lên nó mà ngủ chứ”. Một tay Sách La Định chống hông, tay kia ngoáy ngoáy tai, tùy ý phán một câu: “Sau này, trước khi buôn chuyện, người nhớ phải điều tra thật kỹ trước đã”.

Trình Tử Khiêm há hốc mồm nghe lời biện giải của Sách La Định. Sách La Định thấy Trình Tử Khiêm như thế thì cau mày: “Có đi không?”.

Trình Tử Khiêm há hốc mồm nhìn hắn, sau đó lại nhìn về phía trước, vẫn bất động.

Sách La Định đẩy bụng hoài nghi, quay đầu lại liền nhìn thấy phía trước cách mình chưa tới hai bước chân, Đường Tinh Trị, Bạch Hiểu Nguyệt và cả Bạch Hiểu Phong đã đứng ở đó tự bao giờ.

Lúc này, vẻ mặt của ba người cũng cực kỳ đặc sắc.

Bạch Hiểu Nguyệt đứng trước, tay ôm cữu huyền cầm, kinh ngạc nhìn Sách La Định; Đường Tinh Trị đứng bên cạnh thì đỏ mặt; Bạch Hiểu Phong phía sau lại giả cầm giả điếu đứng ngắm trời mây, nhân tiện còn mỉm cười với mấy cô nương bên đường đang lên nhìn hắn, tạo ra một tràng la hét vì mừng rỡ kinh ngạc.

Sách La Định đoán có lẽ bọn họ đã nghe thấy mấy lời mình nói rồi, ôi ôi, thật tình cờ. Hắn vừa định nhờ Trình Tử Khiêm cứu vãn tình thế, nhưng vừa quay đầu lại... thì phát hiện Trình Tử Khiêm vừa nãy còn sờ sờ trước mắt giờ đã lặn mất tăm - Tên tiểu tử này độn thổ hay sao? Lặn còn nhanh hơn thỏ.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, hẳn thực sự không nhin nổi nữa, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu: “Tên khốn kiếp!”.

“Sách La Định, ngươi cũng đi ăn đêm à?”. Bạch Hiểu Nguyệt ôm đàn đi tới, xua tan không khí gượng gạo.

Bạch Hiểu Phong đứng phía sau nàng vừa định cất bước thì đột nhiên dừng lại. Cùng lúc, Bạch Hiểu Nguyệt vừa bước tới trước mặt Sách La Định thì hắn lại đột ngột kéo cánh tay nàng.

Bạch Hiểu Nguyệt giật mình, bàn tay của Sách La Định thật to lớn, hắn kéo tay nàng, lùi về sau một bước... đồng thời, nghiêng người đưa tay ra, đón một ly rượu từ trên trời rơi xuống, xoay tay một cái... Chén rượu ngửa lên, hứng trọn số rượu vừa rót xuống, lắc nhẹ, ngay cả một giọt cũng không sánh ra ngoài.

Sách La Định đỡ Bạch Hiểu Nguyệt đứng vững, nàng ngẩng đầu, mặt bắt đầu hơi nóng, trước mắt nàng là khuôn ngực vững chắc và bờ vai rộng lớn của Sách La Định... Nàng ngẩng mặt nhìn, vừa đúng lúc Sách La Định chậm rãi ngẩng đầu lên.

Bạch Hiểu Nguyệt ngấm nhìn cần cổ và cái cằm tạo thành một đường cong mạnh mẽ của hắn, có cảm giác giống như một bức điêu khắc cổ vậy... Năm ấy, khi được cứu từ dưới hồ lên, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy chính là cái cằm này.

Nhìn theo ánh mắt của Sách La Định, Bạch Hiểu Nguyệt lại thấy Thạch Minh Lượng đang trốn mắt há mồm ở bên cửa sổ lầu hai. Thì ra lúc này mọi người vừa hay đi tới dưới bầu cửa sổ lầu hai nơi Thạch Minh Lượng đang uống rượu, vì muốn thay mặt Đường Tinh Trị dẫn mặt Sách La Định nên Thạch Minh Lượng mới vờ như lỡ tay làm rớt chén rượu kia. Nhưng chẳng ngờ đúng lúc Bạch Hiểu Nguyệt đi tới, thân thủ của Sách La Định lại quá tốt, không những hắn không bị thương, không bị rượu hắt trúng mà còn có thể biểu diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân nữa chứ.

Sách La Định cầm chén rượu, nhìn Thạch Minh Lượng một cái... Sách La Định là võ tướng, ánh mắt mang theo vài phần sát khí khiến Thạch Minh Lượng vừa bị nhìn đã nhũn cả chân, thiếu chút là ngồi phịch xuống đất. Sách La Định lắc đầu, chẳng thêm so đo với tên thư sinh trói gà không chặt kia làm gì.

Bạch Hiểu Phong cũng ngẩng đầu nhìn, xoa xoa mũi, xem ra quan hệ của mấy kẻ này rất căng thẳng.

Bọn Bạch Hiểu Phong vốn cùng ra ngoài, chẳng hiểu tại sao Bạch Hiểu Nguyệt lại đột nhiên nói muốn đi mua đàn nên hắn và Đường Tinh Trị đi cùng, trên đường trở về từ xa đã nhìn thấy Sách La Định và Trình Tử Khiêm đang trò chuyện ở dưới lầu.

Đúng là trùng hợp, vừa định chào hỏi thì nghe thấy màn bình luận “xé tranh” kia của Sách La Định, Đường Tinh Trị xấu hổ đến mức thiếu chút nữa là tìm một cái hố mà nhảy xuống.

Bạch Hiểu Phong thì lại âm thầm gật đầu - Sách La Định nói không sai chút nào, Đường Tinh Trị thích Hiểu Nguyệt chẳng qua vì muội ấy đẹp, hoặc là do nếu theo đuổi được muội ấy thì sẽ rất hãnh diện mà thôi, bởi Hiểu Nguyệt nổi tiếng khó gần. Hơn nữa... về tâm tư của Hiểu Nguyệt, người khác không biết nhưng hắn hiểu rất rõ, từ khi được cứu năm đó, Hiểu Nguyệt trở nên khó gần, mặc dù hắn không biết tiểu muội mình đang chờ đợi ai, nhưng có thể chắc chắn một điều, người như Đường Tinh Trị khó có thể lọt vào mắt Hiểu Nguyệt, chứ nói gì đến chuyện có thể chiếm được trái tim muội ấy.

“Ta... trượt tay, Hiểu Nguyệt, nàng không bị thương chứ?”. Thạch Minh Lượng hỏi, khiến Bạch Hiểu Nguyệt còn đang ngây ngẩn nhìn cầm Sách La Định giật mình sực tỉnh.

“Hả?”. Bạch Hiểu Nguyệt có chút lúng túng, nhưng mọi người đều nghĩ nàng đang sợ đến ngây người.

Đường Tinh Trị vội chạy tới: “Không bị thương chứ?”, vừa nói vừa có chút bất mãn trừng mắt lườm Sách La Định, như thể trách hắn quá thô lỗ... Có điều, cho dù không có chuyện vừa rồi thì Đường Tinh Trị vẫn căm hận Sách La Định.

Sách La Định nghĩ... tất cả là tại mấy tên đánh đàn kia! Nếu không phải vì bọn chúng thì giờ này mình đã cùng Chu Công uống rượu, chơi bài (15) rồi!

(15) Ý Sách La Định là nếu không có đám người đánh đàn khiến hắn phải ra ngoài thì hắn đã được ngủ một giấc ngon lành rồi.

Bạch Hiểu Phong tiến lên mấy bước: “Sách tướng quân, hay là cùng lên uống mấy chén đi?”.

“Đúng đó”. Thạch Minh Lượng không hổ là Đệ nhất tài tử, cũng từng trải, lập tức khôi phục dáng vẻ tự tại, ở trên lầu nói với xuống: “Nhân tiện cầm chiếc chén kia lên luôn”.

“Cái chén này vô dụng rồi”. Sách La Định cười nhạt: “Vỡ rồi”, nói xong, hất buông tay... Một trận gió ủa tới, nhún bụi trắng trong tay Sách La Định bị thổi bay theo gió.

Thạch Minh Lượng nuốt nước miếng, có cảm giác bắp chân như bị chuột rút vậy.

Sách La Định phỉ phỉ chút bụi trắng còn vương lại trên tay, rồi uể oải khoanh tay, xoay người: “Không ăn nữa, có việc khác cần làm”.

“Muộn thế này rồi người còn làm gì nữa?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu hỏi.

“Ồ...”. Sách La Định sờ cằm, nghiêm túc nghĩ: “Có câu ‘có thù không báo không phải quân tử’, lão tử đi làm quân tử”, nói xong, hất hờn hờ rời đi.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau.

Đường Tinh Trị cười, nói với Bạch Hiểu Nguyệt: “Tên Sách La Định này lạ nhỉ?”.

“Có chút, hi hi”. Bạch Hiểu Nguyệt thấy Sách La Định vừa chạy mấy bước đã mất dạng, cũng có vẻ không để ý lắm, mỉm cười đi vào quán.

Đường Tinh Trị nhìn gương mặt tươi cười của Bạch Hiểu Nguyệt - Cô nương này lúc cười quá đẹp, đôi mày cong cong, hai lúm đồng tiền duyên dáng, chẳng chê được nét gì, mặc dù đôi lúc cũng khá độc miệng, khó gần.

Nghĩ đến đây lại nhớ ra, hình như nàng không để ý đến chuyện bức tranh bị xé, không thấy nàng giận dữ.

Nhưng Đường Tinh Trị không biết, tất cả là do tâm tình hiện giờ của Bạch Hiểu Nguyệt cực tốt, nàng nhanh nhẹn bước lên lầu. Bạch Hiểu Phong ở phía sau nhìn nàng mà buồn cười - Nha đầu này sao vậy nhỉ?

Mọi người lên lầu ngồi xuống, vừa gọi chút điểm tâm, trò chuyện được đôi câu thì nghe thấy tiếng trống long trời lở đất ở đâu truyền đến, tiếng trống vang đến độ cả hai bên phố Đông Hoa đều như rung chuyển.

Tiếng trống “tùng tùng, tùng tùng tùng...” dồn dập vang lên giống như trống trận, có nhịp có phách, nhưng quá vang.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đầu óc ong ong, người trong các quán trà quán rượu dọc hai bên phố đều chạy ra ngoài xem, vừa bịt tai vừa ngược mắt nhìn theo tiếng trống thì thấy trên đỉnh tầng thư các cao nhất của thư viện Hiểu Phong chẳng biết tự bao giờ đã đặt một chiếc trống trận to đùng, bên cạnh còn có một bóng đen đang ra sức đánh.

Sách La Định đang đánh trống, vô cùng âm ỉ.

“Ồi ời! Tên điên này đang làm gì vậy?”.

“Ồn quá đi!”.

Sách La Định thì vừa đánh trống vừa hát: “Các người không cho lão tử ngủ, lão tử không cho các người đánh đàn nữa, thử xem ai thiệt hơn ai!”.

Lát sau, người trên phố Đông Hoa đều chạy sạch.

Sách La Định dừng lại, dỏng tai nghe - Im phăng phắc!

Hắn cảm khái, rốt cuộc cũng đã yên tĩnh rồi, hắn ngẩng mặt nhìn trăng sáng trên đỉnh đầu, ném dùi trống đi - Buồn ngủ quá!

“Có phải tên Sách La Định này bị điên thật không?”.

“Thật đáng sợ...”.

Trong tủ lâu, trừ những tài tử giai nhân bị tiếng trống dọa cho ngất xỉu ra thì tất cả đều vây quanh bàn bàn tán. Chỉ có Bạch Hiếu Nguyệt là hai tay chống cằm ghé vào bậu cửa sổ, híp mắt cười thật tươi nhìn chiếc trống trận trên nóc nhà xa xa kia.

2. Chương 2

CẦN TIẾNG XẤU CÓ TIẾNG XẤU,

CẦN TIẾNG TỐT CÓ TIẾNG TỐT

Trời vừa tảng sáng, Bạch Hiếu Nguyệt đã bị tiếng gió kỳ lạ đánh thức.

Nàng mở mắt ra, kéo chiếc chăn gấm đã che mắt nửa khuôn mặt mình xuống, dỏng tai lắng nghe, đúng là tiếng gió - Không phải tiếng gió vì vu mà hàng ngày nàng vẫn nghe, mà là những âm thanh “ù ù” kỳ lạ.

Ngẩng mặt lên, Bạch Hiếu Nguyệt nhìn hoa văn khắc trên đỉnh giường, suy nghĩ xem đó là tiếng gì, sau khi nghĩ thông, nàng đột nhiên ngồi bật dậy, tung chăn, xuống giường, khoác áo choàng, đi giày và vội vã chạy ra ngoài.

Lúc ra đến cửa vì chạy vội quá nên bị tuột cả giày, nàng nhảy lò cò mấy cái đi giày vào rồi chạy ra cổng viện... Quả nhiên! Âm thanh truyền đến từ tiểu viện bên cạnh.

Bạch Hiếu Nguyệt nhìn vào cổng viện một cái, khóe miệng liền nhếch lên một nụ cười nhẹ, khóe mắt cong cong.

Tiểu viện bên cạnh chính là tiểu viện của Sách La Định.

Lúc này mới tờ mờ sáng, trong sân, Sách La Định cầm thanh trường đao, đang luyện công. Bạch Hiếu Nguyệt đứng nhìn sau cánh cổng hình tròn.

Hôm qua Sách La Định ngăn được tiếng đàn làm phiền giấc ngủ của người khác, hẳn ngủ no giấc nên đương nhiên sáng sớm muốn luyện đao cho giãn gân giãn cốt, tiếc là cái sân này nhỏ xíu nên hẳn chẳng thể thi triển hết công phu, lát nữa còn phải lên lớp, muốn cưỡi ngựa cũng phải chờ đến tận trưa mới được.

Bạch Hiếu Nguyệt chưa bao giờ được thấy ai luyện công thực sự, đại ca nàng thỉnh thoảng có luyện kiếm, nhưng cũng không có được khí phách như của Sách La Định.

Sách La Định thân thể cao hơn nhưng thân pháp cực nhanh, như biết bay vậy, vung đao như mây bay nước chảy, nhìn đẹp hơn tư thế giao chiến của mấy vũ sinh trong hý văn nhiều.

Đang chăm chú nhìn, nàng lại nghe thấy có người hỏi bên tai: “Dậy sớm vậy sao? Tại sao chưa chải đầu mà đã chạy ra ngoài rồi?”.

Bạch Hiếu Nguyệt giật mình, quay đầu lại nhìn thì hóa ra là Bạch Hiếu Phong, mặt nàng lập tức đỏ bừng.

Bạch Hiếu Phong lại có chút bất ngờ, ngó thấy Sách La Định đang luyện công trong sân thì nheo mắt nhìn tiểu muội: “Sao vậy?”.

“À không... Vì không thấy Tuấn Tuấn đâu nên muội tới tìm nó”, Bạch Hiếu Nguyệt mượn cớ.

Bạch Hiếu Phong nhìn Bạch Hiếu Nguyệt một lúc lâu, chỉ ra phía sau nàng. Nàng quay lại thì thấy con chó yêu đang ở sau mình, còn ngoẹo đầu nhìn mình nữa.

“Ô kìa Tuấn Tuấn, mày ở đây à, tao tìm mày mãi”. Bạch Hiếu Nguyệt vội vàng dắt chó chạy đi, về tới phòng, nàng vội vàng chải đầu và sức nhớ ra có chuyện quan trọng khác cần phải làm.

Bạch Hiếu Phong nhìn Bạch Hiếu Nguyệt chạy đi, cảm thấy khá thú vị, tiểu muội hẳn từ hôm qua đã có gì đó là lạ rồi.

Ở trong sân, Sách La Định đương nhiên nghe thấy cuộc đối thoại của hai huynh muội họ, nhưng hắn chẳng thèm để ý, tiếp tục luyện đao. Bạch Hiểu Phong nhìn một lúc, thâm gật đầu - Sách La Định không hổ là Đệ nhất mãnh tướng vương triều, công phu giỏi, đao pháp giỏi, khí thế thì khỏi phải nói.

Mãi tới lúc luyện đủ rồi, Sách La Định thu đao lại, ném lên giá đao ở bên cạnh, hỏi với ra cổng: “Huynh muội các người dậy sớm quá nhỉ!”

Bạch Hiểu Phong đi từ ngoài cổng tiểu viện vào, mỉm cười: “Sách tướng quân còn dậy sớm hơn”.

Sách La Định nhún vai: “Quen rồi”.

Bạch Hiểu Phong cũng không khách khí, đi tới bên giá đao ngắm nghía thanh trường đao của Sách La Định. Thanh đao này gần giống thanh Long Yển Nguyệt đao của Quan nhị gia năm đó, đen nhánh như được làm từ huyền thiết. Bạch Hiểu Phong một tay cầm đao cân nhắc một chút, sau đó vung một vòng - Quả nhiên là đao tốt.

Đặt lại đao lên giá, Bạch Hiểu Phong quay lại thì thấy Sách La Định đã rửa mặt xong, đang khoanh tay ngạc nhiên nhìn hắn. Bạch Hiểu Phong khẽ cười, nhắc nhở: “Đừng lên lớp muộn đấy”, nói xong chậm rãi rời đi.

Sách La Định nhìn bóng Bạch Hiểu Phong rời khỏi sân, hắn cười nhạt - Thì ra Bạch Hiểu Phong này giấu giếm tài năng, thanh đao kia không nhẹ chút nào, một gã thư sinh bình thường không thể nhắc nổi, vậy mà Bạch Hiểu Phong lại có thể một tay nhẹ nhàng cầm lên, còn vung một vòng, chứng tỏ hắn biết võ công nhưng người ngoài không biết.

Sách La Định không thấy có vấn đề gì, có võ công còn tốt hơn là không có, thôi mặc kệ, đi ăn sáng cái đã.

Vừa ra khỏi viện, xa xa đã thấy một tiểu nha đầu bụng chiếc đĩa có hai cái bánh bao chạy đến: “Sách tướng quân, bữa sáng của ngài”.

Sách La Định nhìn nàng ta, hỏi: “Bánh bao nhân gì?”.

“Thịt lợn rau cải”. Tiểu nha đầu trả lời, căng thẳng lo lắng: “Vì không biết tướng quân muốn ăn gì cho nên chỉ làm đồ giống chúng tôi...”.

Sách La Định có vẻ không hứng thú lắm, chiếc bánh bao bé tẹo thế kia, phải ăn bao nhiêu mới no được chứ, liền hỏi: “Chỉ có bánh bao sao?”.

“Có cháo nữa”. Tiểu nha hoàn nép sang bên, bụng nghĩ, không biết tên Sách La Định này có nổi giận giáng cho mình một chưởng chết lẩn quay không?

Khóe miệng Sách La Định giật giật - Cháo ăn càng đói, chết tiệt! Bởi vậy không thể ở cùng với đám thư sinh này được, sớm muộn cũng bị đói chết cho xem.

“Ta ra ngoài ăn”. Sách La Định chấp tay sau lưng định đi ra ngoài.

“Các cửa hàng ở bên ngoài giờ này cũng chưa mở đâu, phải đến chợ thật xa mới có đồ ăn đấy”. Tiểu nha đầu thấy Sách La Định không giận, mạnh dạn nói: “Hay là hôm nay tướng quân cứ ăn thêm mấy cái bánh bao nữa đi, ngài muốn ăn gì cứ nói với tôi, sáng sớm mai tôi bảo trù nường làm cho ngài”.

Sách La Định cau mày nhìn chiếc bánh bao, lầm bầm một câu như trẻ nhỏ đòi đồ ăn: “Buổi sáng ta thích ăn mì, mì nước ấy, bánh bao ăn đói chết, còn khô nữa!”.

“Ăn mì à...”. Tiểu nha hoàn nhìn nét mặt của hắn mà buồn cười, người này rất thân thiện mà, nàng ta nói tiếp: “Lát nữa tôi sẽ bảo lại với trù nường, sáng mai sẽ có”.

“Ừm...”. Sách La Định nhìn bánh bao, nói: “Hay là người ăn đi, ta đến nhà bếp xem còn cái gì ăn không”.

“Tướng quân muốn ăn gì, tôi lấy cho ngài?”.

“Ta có tay có chân ta tự đi tìm được, nói qua nói lại phiền chết”. Sách La Định tỏ ý tiểu nha hoàn cứ đi đi, không cần quan tâm đến mình rồi chấp tay sau lưng đi đến nhà bếp.

Tiểu nha hoàn cảm thấy Sách La Định dễ phục vụ đấy chứ, cứ tưởng đại tướng quân khó tính lắm cơ, té ra bữa sáng chỉ muốn ăn mỳ, lại còn tự đến nhà bếp tìm đồ ăn nữa, dễ phục vụ hơn mấy vị hoàng tử lúc nào cũng lựa là áo gấm kia nhiều.

Cúi đầu nhìn hai chiếc bánh bao trong tay mình, tiểu nha hoàn ăn một chiếc, đi ra ngoài, lại nhìn thấy chú chó đáng yêu của Nhị tiểu thư, nàng ta liền ngồi xổm xuống vuốt chiếc còn lại cho nó, vừa cười hi hi vừa đùa với nó: “Ngon chứ? Sách tướng quân cho người đấy!”.

Bởi vậy, trời còn chưa sáng hẳn, khắp hoàng thành đã lan truyền tin đồn đầu tiên trong ngày...

“Nghe nói gì chưa?”.

“Sao hả?”. Bà con chòm xóm vẫn còn ngái ngủ.

“Sáng nay Sách La Định còn vứt cả bánh bao nhân thịt mà nhà bếp làm cho hần cho chó ăn đấy”.

“Làm càn quá, loại người gì thế không biết!”.

“Chắc”.

...

Sách La Định vừa đi đến cửa bếp, lòng thầm nghĩ, thương lượng mấy câu với trù nương chắc là sẽ có mỳ ăn thôi. Còn chưa vào đến cửa đã thấy Trình Tử Khiêm miệng ngậm bánh bao nhân thịt, tay sửa sang lại bản thảo, chậm rãi đi ra.

Tử Khiêm ngẩng lên nhìn thấy Sách La Định, lấy bánh bao ra khỏi miệng, hỏi: “Đến đây làm gì?”.

Sách La Định khoanh tay, nhìn vào bếp: “Trù nương có ở đây không?”.

“Người đến hóng chuyện à?”. Trình Tử Khiêm buồn bực lắc đầu: “Vô dụng thôi, ta đã hỏi từ lâu rồi mà trù nương cũng không biết người tình trong mộng của Bạch Hiểu Nguyệt là ai”.

Sách La Định có chút á khẩu nhìn hần: “Tìm trù nương đương nhiên là để tìm cái ăn rồi, chỉ có người mới muốn tìm bà ấy để hóng chuyện thôi”.

“Bà ấy về rồi”. Trình Tử Khiêm nói một câu chẳng khác nào dội lên đầu Sách La Định một thùng nước lạnh.

Sách La Định thất vọng ra mặt: “Không phải chứ? Lơ là chúc trách à?”.

“Người ta là trù nương chứ không phải đầu bếp trong quân doanh, chỉ cần đến nấu ba bữa sáng trưa chiều thôi, những lúc khác có thể về nhà chăm con”. Nói xong, Trình Tử Khiêm tiếp tục ngậm bánh bao đi ra ngoài.

Sách La Định thở dài, nghĩ hay là mình cứ ăn tạm bánh bao vậy. Hần đang mất hứng thì ngửi thấy một mùi thơm bay ra từ trong nhà bếp. Hần sờ mũi, hình như ai đó đang nấu mỳ thịt bò!

Hương thơm này chắc chắn bay ra từ nhà bếp... Sách La Định nhanh chóng chạy vào, liền thấy một người mặc đồ trắng đang bận rộn bên bàn bếp.

Nhìn dáng người thì hình như là Bạch Hiểu Nguyệt, Sách La Định thấy hơi khó hiểu, chẳng phải nàng là thiên kim tiểu thư sao, sao lại đích thân xuống bếp?

Lúc này, Bạch Hiểu Nguyệt đang vớt những sợi mỳ nóng hổi từ trong nồi ra, gấp thịt bò vào tô, còn cần thận cho thêm hành lá, lạc và trứng trắng.

Sách La Định cảm thấy bụng mình đang réo ầm ĩ.

Lúc này vừa hay Bạch Hiểu Nguyệt quay đầu lại, liếc Sách La Định một cái, rất nghiêm túc hỏi: “Người có ăn mỳ không?”.

Sách La Định sửng sốt, nhìn phía sau mình, không có ai cả! Hần liền quay lại hỏi: “Ta?”.

“Ừm... Ta đột nhiên muốn ăn mỳ, nhưng nấu nhiều quá”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa nói vừa bưng một tô mỳ bò lớn, nóng hổi hổi, thơm phưng phức lên: “Người ăn không?”.

“Ăn”. Sách La Định quá vui mừng, chạy lên bưng bát, lại nhìn thấy bên cạnh còn có một bát cháo trắng nhỏ. Hắn nhìn vào trong bát ấy, thấy còn có hạt sen và hạt ý dĩ, tò mò hỏi: “Cái gì đây?”.

“À... Ta nấu mỳ thịt bò xong lại đột nhiên không muốn ăn nữa”. Bạch Hiểu Nguyệt bưng bát cháo đến bàn bên cạnh ngồi xuống, lấy mấy món thanh đạm ăn kèm cháo.

Sách La Định nhìn mỳ trong bát mình, lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt đang nhả nhận ăn cháo. Hắn cũng đi tới cạnh bàn ngồi xuống, đột nhiên hỏi: “Nàng đặc biệt nấu mỳ cho ta hả?”.

“Khụ khụ...”. Bạch Hiểu Nguyệt sặc cháo, vừa vỗ ngực vừa nói: “Nấu nhiều quá!”, nét mặt cực kỳ nghiêm túc.

Sách La Định cười, gật đầu: “Ồ, nấu nhiều quá”.

Cũng không nhiều lời nữa, hắn gấp mỳ ăn soàn soạt, vỗ bàn, giơ ngón tay cái lên khen ngợi: “Ngon lắm!”.

“Tất nhiên, mỳ thịt bò là món tử của đại nương mà”, Bạch Hiểu Nguyệt đắc ý nói nhỏ.

“Vậy sao? Còn đủ lửa nữa, ít nhất là đã ninh đến mấy canh giờ rồi”. Sách La Định có vẻ rất am hiểu về mỳ thịt bò.

“Lại chẳng thế, ninh cả ngày hôm qua đấy, vậy thịt bò mới ngon chứ”.

“Hôm qua nàng đã muốn ăn mỳ bò rồi sao?”.

“Đúng vậy!”. Bạch Hiểu Nguyệt kiên quyết gật đầu.

Sách La Định lắc đầu cười mãi không thôi. Bạch Hiểu Nguyệt vừa ăn cháo vừa liếc nhìn hắn, khi hắn cười, từ bên cánh mũi cho tới hai khóe miệng sẽ xuất hiện hai nếp nhăn nhàn nhạt.

Cúi đầu có chút ưu tư, Bạch Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm bát cháo của mình, đúng lúc này một miếng thịt bò được đặt vào trong bát. Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn.

Sách La Định đã húp sạch bát mỳ như gió cuốn mây bay, hắn đặt bát xuống, một tay chống xuống bàn, nghiêng đầu nhìn nàng: “Đa tạ”.

Bạch Hiểu Nguyệt mím môi khoát tay: “Tiện thì nấu thôi”.

Sách La Định gật đầu như đã hiểu: “Ừ, tiện”.

“Đừng quên mài mực”. Bạch Hiểu Nguyệt ra vẻ nghiêm nghị dặn dò.

Sách La Định vừa đi ra ngoài vừa gật đầu: “Tuân lệnh, tiểu phu tử!”.

Bạch Hiểu Nguyệt hài lòng tiếp tục ăn cháo, vừa nhai thịt bò vừa nghĩ - Quả là rất ngon! Lúc Sách La Định không nói tục chửi bậy, không chống đối mình cũng rất dễ gần đấy chứ.

...

Trước giờ học buổi sáng, dân chúng hoàng thành đều tất bật với công việc, người ra chợ mua đồ ăn, người bắt đầu công việc buổi sáng, nhưng tất cả đều nghe được tin đồn thứ hai trong ngày - Còn có hẳn hai phiên bản!

Phiên bản thứ nhất nói Sách La Định cướp mỳ của Bạch Hiểu Nguyệt; Phiên bản thứ hai nói Bạch Hiểu Nguyệt dậy sớm nấu mỳ cho Sách La Định.

Đúng là một hòn đá làm gợn ba tầng sóng, nếu phiên bản thứ nhất là thật, có nghĩa Sách La Định lại cả gan bắt nạt Bạch Hiểu Nguyệt, không thể tha thứ! Còn nếu phiên bản thứ hai là thật, Sách La Định càng không thể tha thứ, ai chẳng biết Bạch Hiểu Nguyệt nổi tiếng khó tính khó gần, sao có thể vì Sách La Định mà đích thân vào bếp nấu mỳ chứ? Chưa nói đến nấu mỳ, dù chỉ được nàng nấu bát canh nhạt cho thì cũng đã vinh dự lắm rồi.

Vì vậy, mới sáng sớm người dân toàn thành đã đầu đầu nhúc nhúc về vấn đề này rồi.

Trình Tử Khiêm vừa rời khỏi cổng chính của thư viện thì đã bị một cao thủ đại nội túm lấy, vác vào hoàng cung.

Hoàng thượng nghiêm túc dặn dò hần: “Nhất định phải tra rõ, rốt cuộc là Bạch Hiểu Nguyệt nấu mỳ cho Sách La Định hay là Sách La Định cướp mỳ của Bạch Hiểu Nguyệt, chuyện vô cùng khẩn cấp đó!”.

...

“Hắt xì...”

Sách La Định đang chăm chú mài mực, hần xoa xoa mũi - Lần thứ hai hắt hơi! Hôm qua đã xui xẻo lắm rồi, chẳng lẽ hôm nay còn xui xẻo hơn nữa hay sao? Nhưng từ sáng tới giờ cũng thuận buồm xuôi gió lắm mà!

“Keng keng keng”, ba tiếng chuông báo hiệu giờ học buổi sáng vang lên, Trình Tử Khiêm đứng trước cửa chính viện thư trai Hải Đường của thư viện Hiểu Phong, ghi tên những học sinh đang tiến vào.

Người đến sớm nhất chính là Thạch Minh Lượng và Cát Phạm. Thạch Minh Lượng là đại tài tử, kiêu căng ngạo mạn coi trời bằng vung, nhìn thấy Trình Tử Khiêm cũng chẳng thèm hành lễ, cứ ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào. Cát Phạm là con của Thuyền vương, nhưng hần cũng không tỏ ra ta đây cậu ấm, khá thân thiện, gật đầu với Trình Tử Khiêm một cái.

Tiếp đến là ba cô nương. Người đi đầu là Thất công chúa Đường Nguyệt Yên, vừa nhìn thấy Trình Tử Khiêm đã cười híp mắt, còn ngọt ngào nói: “Chào buổi sáng Tử Khiêm phu tử”.

Trình Tử Khiêm nhanh chóng đáp lễ, mọi người đều nói ai gặp Thất công chúa cũng phải yêu mến, quả nhiên là thật. Đi sau Đường Nguyệt Yên là hai cô nương có dung mạo bình thường đang sánh vai đi tới. Một người mộc mạc, mang phong thái trí thức, nhìn thấy Trình Tử Khiêm thì hành lễ rất cung kính, chính là đại tài nữ Hạ Mẫn. Cô nương còn lại hơi béo, mặt tròn, dáng vẻ phúc hậu, chính là Nguyên Bảo Bảo, thiên kim tiểu thư của một gia đình giàu có, nhìn qua cũng thật giống cái đỉnh vàng (1), cũng rất cung kính hành lễ với Trình Tử Khiêm.

(1) Trong tiếng Trung, nguyên bảo () nghĩa là cái đỉnh vàng hoặc bạc thời xưa.

Người kế tiếp là Lục hoàng tử Đường Tinh Trị và huynh đệ tốt của hần, Hồ Khai. Đường Tinh Trị còn trẻ tuổi, cũng không phải là người giỏi giang nhất trong mấy vị hoàng tử, nhưng chắc chắn là người được cưng chiều nhất. Thật ra thì ấn tượng của Trình Tử Khiêm về hần không tệ, nhưng có lẽ vì chuyện tối qua mà Đường Tinh Trị có phần lúng túng nên hần chỉ nhanh chóng gật đầu với Trình Tử Khiêm một cái rồi vào lớp.

Hồ Khai là tiểu vương gia, thân phận cũng rất cao quý, y chỉ nhướng mày một cái với Trình Tử Khiêm coi như chào hỏi, trông có chút ngông nghênh.

Người đi vào tiếp theo là Đường Nguyệt Nhữ.

Tam công chúa không hổ danh là đệ nhất mỹ nhân hoàng triều, xinh đẹp lại đoan trang, Tử Khiêm thăm gật đầu, nhìn qua ngoại hình đúng là nàng rất xứng đôi với Bạch Hiểu Phong. Chỉ tiếc... hồng nhan bạc mệnh, địa vị của vị công chúa này ở trong cung hiện giờ vô cùng éo le, cả hậu cung không có chỗ cho nàng, một mình nàng sống đơn độc trong một biệt viện bên ngoài hoàng thành. Nếu không phải vì đương kim Thánh thượng nể tình cũ, rất mực thương yêu nàng, thì có lẽ không ai nhớ về vị công chúa này nữa.

Đường Nguyệt Nhữ hành lễ với Trình Tử Khiêm, gật đầu rồi tiến vào thư trai, vẫn lạnh lùng như mọi khi.

Trình Tử Khiêm sờ cằm - Tiếp tục ghi chép thôi.

“Người cứ viết lách suốt ngày như vậy, không viết đến mức hộc máu mồm chứ?”. Giọng nói hoàn toàn khác biệt với không khí nhàn nhã thanh tịnh trong thư viện vang lên khiến Trình Tử Khiêm phải thở dài, ngẩng mặt nhìn, liền thấy Sách La Định tay cầm nghiền mực, vừa mài mực vừa đi đến.

Trình Tử Khiêm vội chạy đến bên hần: “Này, sáng nay Bạch Hiểu Nguyệt nấu mỳ cho người à?”.

Sách La Định bị hỏi cũng sửng sốt, cau mày nhìn hần: “Người rảnh quá à, bữa sáng ông đây ăn gì mà người cũng muốn quản sao?”.

“Vô cùng khẩn cấp đó!”. Trình Tử Khiêm giơ tay ôm lấy cổ, nói: “Nói đi! Chuyện liên quan đến tính mạng của ta đó”.

Sách La Định suy nghĩ một chút, nhướn mày nói: “Ta tự nấu”.

“Hả?”. Trình Tử Khiêm nghiêng đầu: “Người tự nấu?”.

“Đúng thế”. Sách La Định thờ ơ nhún vai: “Nha đầu kia chỉ vào đúng lúc thôi”, nói xong cũng bỏ đi.

Trình Tử Khiêm bán tín bán nghi, nhưng vẫn cầm bút ghi lại, lúc này Bạch Hiểu Nguyệt ở phía sau cũng vội vã chạy vào, vừa thấy Sách La Định ở đằng trước đã bước vào thư trai Hải Đường thì cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà mình không tới trễ. Nàng cười híp mắt với Trình Tử Khiêm một cái, rồi nhấc váy rào bước vào trong.

Trước khi buổi học bắt đầu, bên ngoài thư viện đã lan truyền một tin đồn:

“Biết sự thật chưa?”.

“Sự thật gì?”.

“Bát mỳ sáng nay Sách La Định ăn không phải Bạch Hiểu Nguyệt nấu đâu, hẳn tự nấu đấy”.

“Ồ... Thì ra là vậy, đã nói mà, sao Bạch Hiểu Nguyệt có thể thích tên mọi rợ ấy được”.

“Nói không chừng tên mọi rợ ấy là cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga nên tung tin khắp nơi”.

“Cũng đúng!”.

...

“Ve ve ve...”.

Trong thư trai Hải Đường, Sách La Định mới ngồi nửa canh giờ mà đã cảm thấy chân tay tê bì, xương cốt đau nhức, bên tai như có một nghìn con ruồi lớn nhỏ đang vo ve lượn vòng, khiến hắn vầng đầu hoa mắt.

Nghe nói mỗi ngày, trước giờ học buổi sáng tất cả học sinh đều phải tự ôn bài nửa canh giờ, sau đó Bạch Hiểu Phong mới tới.

Mọi người xung quanh đều đang tự giác đọc sách, còn Sách La Định thì chỉ muốn lật bàn. Bạch Hiểu Nguyệt ngồi phía sau, thấy Sách La Định gãi đầu bứt tai, ngo ngoe như có rận, đọc mãi chẳng hết một trang.

Cuối cùng, đến lúc Sách La Định buồn ngủ gà gật, Bạch Hiểu Nguyệt liền chọc hắn một cái. Hắn xoa lưng, lắc cái đầu vẫn còn đang ong ong, gục đầu ngủ tiếp.

Bạch Hiểu Nguyệt cuống quá, đúng lúc này lại thấy Bạch Hiểu Phong đi từ ngoài cửa thư trai Hải Đường vào.

“Phu tử tới rồi”. Nguyên Bảo Bảo nhỏ giọng nhắc nhở, mọi người nhanh chóng ngồi ngay ngắn, tư thế rất nghiêm túc, chỉ có Sách La Định vẫn đang gà gật.

Bạch Hiểu Nguyệt bực quá, càu lừng Sách La Định.

“Mẹ con muỗi!”. Giọng Sách La Định cũng thật vang, Bạch Hiểu Phong vừa vào đến cửa đã nghe thấy câu này.

Bạch Hiểu Nguyệt đỏ mặt trừng mắt lườm lừng kẻ ngồi phía trước, những người khác đều nhin cười.

Sách La Định cũng tỉnh ngủ hẳn, ngồi thẳng lưng, vừa quay mặt nhìn đã thấy Bạch Hiểu Phong ở cửa, hắn liếc mắt nhìn trời, lòng thầm nghĩ cuối cùng cũng đến rồi, sau đó tiếp tục xoa cổ.

Đám học sinh đánh mắt nhìn nhau chờ xem kịch hay - Bạch Hiểu Phong có nổi giận không?

Nhưng Bạch Hiểu Phong lại làm như không nhìn thấy, cứ thế đi thẳng vào trong.

Sách La Định vẫn đang cựa quậy, sau lưng lại bị nhéo một cái nên có chút khó hiểu quay đầu lại.

Bạch Hiểu Nguyệt trừng mắt: “Ngồi yên, không được nhúc nhích!”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật - Cựa quậy một chút cũng không được sao? Còn nghiêm hơn cả quy định trong quân doanh nữa. Chẳng phải chỉ là mấy tên thư sinh thôi sao, làm gì phải đao to búa lớn như thế?

“Khụ khụ”. Bạch Hiểu Phong bước vào, chấp tay sau lưng nhìn lướt qua mọi người một lượt.

Tất cả đều ngồi rất ngay ngắn, chỉ có Sách La Định là hơi ngoẹo nửa người, một tay chống cằm, một chân co lên, tay kia chậm rãi mài mực, Bạch Hiểu Nguyệt giận đến mức mím chặt môi.

Bạch Hiểu Phong khẽ cười: “Hôm nay là buổi học đầu tiên, các người tự viết gì đó để ta xem trình độ của các người đến đâu”.

Mọi người gật đầu.

“Ồm...”. Bạch Hiểu Phong sờ cằm, ưu nhã giơ tay chỉ ra phía cây hải đường đang nở rộ ngoài kia: “Lấy hải đường làm chủ đề, viết gì cũng được, thơ cũng được, văn cũng được”.

Sách La Định nghe thế thì không nhịn được khóe miệng lại giật giật - Không duyệt được đám thư sinh một sách này, hải đường nở đầy sân thì có cái quái gì hay mà viết chứ? Nói ra mới biết, thì ra hoa hải đường là như thế này à? Trước kia mình nghe người ta nhắc đến hải đường, hải đường suốt, nhưng chẳng biết nó là cái quái gì.

“Các người cứ từ từ viết, nửa canh giờ nữa ta quay lại”. Bạch Hiểu Phong rất vô trách nhiệm giao đề bài cho mọi người, sau đó khệnh khạng bỏ đi.

Phu tử đi rồi, môn sinh lại xì xào bàn tán. Nguyên Bảo Bảo cầm giấy bút chạy đến ngồi cùng Hạ Mẫn: “Mẫn Mẫn, viết thế nào bây giờ?”. Hạ Mẫn có vẻ rất thân thiết với nàng, nhỏ giọng hướng dẫn.

Đường Nguyệt Yên chống cằm, nghiêng đầu nghĩ xem nên viết gì, Đường Nguyệt Nhữ thì yên lặng cúi đầu bắt đầu viết.

Đám nam sinh bên kia, Đường Tinh Trị, Hồ Khai và Cát Phạm đều đẩy giấy bút của mình cho Thạch Minh Lượng, Thạch Minh Lượng viết rất nhanh, xem ra ý văn đang tuôn như suối.

Sách La Định ngáp một cái, lại thấy sau lưng có người chọc mình, liền quay đầu lại. Bạch Hiểu Nguyệt cầm bút lông, lo lắng hỏi: “Người định viết cái gì?”.

Sách La Định chớp chớp mắt: “Gì cơ?”.

“Người vẫn chưa tỉnh ngủ à?”. Bạch Hiểu Nguyệt cau mày: “Đề bài đại ca ta ra ấy!”.

“À...”. Sách La Định gật đầu: “Chẳng phải là hải đường sao”.

“Người định viết cái gì? Ngũ ngôn hay thất tuyệt? Tản văn hay từ phú?”.

Sách La Định cảm thấy đám ruồi vo ve kia lại quay lại rồi, liền há miệng thở: “Viết câu đối được không?”.

Hiểu Nguyệt ngạc nhiên, há to miệng: “Câu đối?”.

“Chẳng phải nói viết cái gì cũng được sao? Cứ viết là ‘một vườn hải đường đỏ lại đỏ’...”. Sách La Định định hạ bút viết.

“Không được!”. Bạch Hiểu Nguyệt nhéo Sách La Định một cái, nheo mắt nhìn: “Hay dở gì cũng phải viết một bài ngũ ngôn!”.

“Ngũ ngôn? Thế thì quá dễ!”. Sách La Định như tràn đầy tự tin, tuyệt bút vung lên, đã xong!

“Viết xong rồi?”. Bạch Hiểu Nguyệt nghi hoặc.

“Ừ”. Sách La Định vươn vai: “Ta có thể ra ngoài đi dạo nửa canh giờ rồi về không? Cứ ngồi thế này nhất định sẽ bị trĩ cho mà xem”.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm bút lông đánh hấn: “Thô tục”.

Sách La Định há miệng, thắm cãi, bệnh trĩ thì có gì mà thô tục chứ?

“Đưa ta xem người viết cái gì”, Bạch Hiểu Nguyệt đưa tay ra.

Sách La Định lập tức giấu bài “ngũ ngôn” của mình đi.

“Ta là phu tử của người!”. Bạch Hiểu Nguyệt sừng mặt.

Sách La Định tỏ vẻ không tán thành: “Không phải nàng chỉ dạy lễ nghi thôi sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt bực bội kéo tay áo hắn: “Đưa ta xem!”.

Sách La Định không đưa.

Hai người ở bên này tiếp tục ồn ào, Đường Tinh Trị ở bên kia vừa nhìn vừa nghiêng răng.

Hồ Khai sán tới nói nhỏ: “Nghe nói sáng nay Sách La Định còn bắt Bạch Hiểu Nguyệt nấu mì cho hắn nữa”.

Hai đầu mày của Đường Tinh Trị nhíu chặt lại.

Cuối cùng, Bạch Hiểu Nguyệt cũng cướp được tờ giấy kia, mở ra liền thấy một câu năm chữ cực xấu - Hải đường hoa bất thác (2).

(2) Hoa hải đường khá đẹp.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, lật qua lật lại tờ giấy mấy lần, hỏi: “Ngũ ngôn đâu?”.

Sách La Định chỉ vào câu kia: “Vừa đủ năm chữ mà!”.

Bạch Hiểu Nguyệt cuộn tờ giấy Tuyên lại đánh hắn: “Phải có ít nhất bốn câu, người chỉ viết một câu mà dám nói là ngũ ngôn tuyệt cú hả!”.

“Tuyệt cú (3) chẳng phải là một câu sao, muốn mấy câu chứ?”, Sách La Định vẫn không phục.

(3) Tuyệt cú còn gọi là tiết cú, đoạn cú, tuyệt thi, là thể thơ bốn câu, thể thơ được lưu hành từ thời nhà Đường, có hai thể loại là ngũ ngôn tuyệt cú và thất ngôn tuyệt cú. Sách La Định lại hiểu từ “tuyệt” trong “tuyệt cú” là “một, duy nhất”.

“Người điên quá!”. Bạch Hiểu Nguyệt giải thích cho hắn: “Cần phải viết thêm ba câu, còn nữa, sao lại viết ‘Hải đường hoa bất thác’ chứ? Chẳng có vần điệu gì sất!”.

Sách La Định cầm tờ giấy mà chẳng hiểu mô tê gì, vừa quay đầu đã thấy mọi người xung quanh đang cười mình.

Đám người Đường Tinh Trị nghe thấy câu “Hải đường hoa bất thác” của hắn đều phì cười, Nguyên Bảo Bảo cũng che miệng cười, Trình Tử Khiêm ở ngoài cửa, cúi đầu ngồi trên một tảng đá cũng lắc đầu - Sách La Định mù chữ mà!

Sách La Định khoanh tay bực bội - Phải viết ba câu nữa?

Suy nghĩ một chút, hắn lại nhìn thấy mấy bông hoa nhỏ màu hồng nhạt lấp lánh những giọt sương sớm trông thật đẹp, liền viết thêm một câu: “Đã hoa đã đỉnh hảo (4)”.

(4) Hoa dại cũng không tồi.

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi phía sau đỡ trán, Hồ Khai bên cạnh nhìn thấy thế thì đập bàn cười ngặt nghẽo. Mọi người cũng không thể chuyên tâm viết bài của mình nữa, tất cả đều tò mò không biết Sách La Định sẽ viết câu thứ ba thế nào.

Sách La Định chống cằm suy nghĩ thật lâu - Câu thứ ba viết gì đây?

Đúng lúc này, chẳng biết Tuấn Tuấn chạy vào sân thư trai Hải Đường từ lúc nào, chắc nó thấy chỗ này náo nhiệt quá, nằm sấp bên chân Trình Tử Khiêm, vẫy đuôi nhìn Bạch Hiểu Nguyệt trong phòng học, hình như nó cũng nhìn cả Sách La Định nữa.

Sách La Định vừa nhìn thấy thế, ý thơ dâng trào, viết câu thứ ba: “Cẩu nhi vĩ ba điều (5)”.

(5) Chó ta vẫy đuôi nhỏ.

Bạch Hiếu Nguyệt bưng mặt, những người khác không tìm được gì cười, tất cả đều nóng lòng muốn biết phản ứng của Bạch Hiếu Phong khi đọc bài thơ này, có khi Sách La Định phải bắt đầu học lại từ Tam tự kinh ấy chứ.

Câu thứ tư... Sách La Định chống cằm, đầu gối mỗi nhừ dựa vào bàn ngủ gật, dù sao vẫn còn nửa canh giờ nữa, kiểu gì chẳng nghĩ ra.

Lúc này, Thạch Minh Lượng đã viết xong bốn bài, đưa ba bài cho ba huynh đệ của hắn. Bọn Đường Tinh Trị nhận lấy, bắt đầu chép lại.

Thạch Minh Lượng thấy Sách La Định nhìn bọn họ thì mỉm cười, hỏi: “Muốn ta viết giúp người một bài không?”.

Ngồi sau Sách La Định, Bạch Hiếu Nguyệt cau mày.

Sách La Định ngáp, khoát tay một cái ngoài dự đoán của mọi người: “Không cần”.

Hồ Khai cười: “Sách tướng quân không có văn tài, nhưng lại có khí chất thanh cao của đấng văn nhân”.

Đường Tinh Trị và Cát Phạm ở bên cạnh đều cười.

Sách La Định chống cằm nhìn bốn người họ, hình như định nói gì đó nhưng thôi, tiếp tục ngáp.

Bạch Hiếu Nguyệt ở phía sau nghe mà khó chịu, lúc này, Hạ Mẫn ngồi ngay trước Sách La Định quay đầu nhìn bọn Đường Tinh Trị một cái: “Văn nhân ngoài khí chất thanh cao còn phải thành thật, ba người đều nhờ người khác làm hộ mà dám cười người khác sao? Sách tướng quân ít nhất còn thành thực hơn các người”.

Nguyên Bảo Bảo nhẹ nhàng kéo Hạ Mẫn, ý nói - Đừng lời qua tiếng lại với bọn họ.

Đám người Đường Tinh Trị nhìn nhau một cái, sau đó cùng cười khà khà. Thạch Minh Lượng chống cằm nhìn Hạ Mẫn: “Không phải Hạ tài nữ thích tài tử sao? Đổi vị rồi à? Hay là biết chắc mình không có phần thắng nên tìm mối thấp hơn?”.

Mặt Hạ Mẫn thoáng đỏ bừng.

Đường Nguyệt Yên ở bên cạnh cũng quay sang xem kịch hay, vẻ mặt ngây thơ cười đến ngọt ngào.

Đường Nguyệt Nhữ ngồi bàn trên thì vẫn cúi đầu viết.

Nguyên Bảo Bảo trợn mắt nhìn Thạch Minh Lượng: “Người nói bậy bạ gì đó?”.

Thạch Minh Lượng nói xong thì quay qua nhìn Sách La Định: “Sách tướng quân, thanh cao cũng chẳng thể đem ra mà ăn được, bài thơ này nếu như được truyền ra ngoài nhất định sẽ khiến người ta cười đến rụng răng đấy”.

Sách La Định đột nhiên gật đầu: “Nghĩ ra câu thứ tư rồi”.

Mọi người sững sốt, lại thấy Sách La Định cầm bút viết ra mấy chữ xấu xí: “Kê áp tra tra khiêu (6)”.

(6) Vịt gà quang quác kêu.

Mọi người nhìn nhau, bài ngũ ngôn của Sách La Định như sau: Hải đường hoa bất thác/ Dã hoa dã đỉnh hảo/ Cầu nhi vĩ ba điều/ Kê áp tra tra khiêu (7)”.

(7) Hoa hải đường khá đẹp/ Hoa dại cũng không tồi/ Chó ta vẫy đuôi nhỏ/ Vịt gà quang quác kêu.

Mặc dù không theo niêm luật gì cả nhưng đọc nghe khá vần, lúc này có người ở phía cửa hỏi: “Bài thơ tên gì?”.

Mọi người quay đầu lại đã thấy Bạch Hiếu Phong chấp tay sau lưng bước vào, đám người Đường Tinh Trị liếc mắt nhìn nhau, thầm mong Sách La Định bị mắng.

Ai ngờ Sách La Định gơ tay, tuyệt bút vung lên đề tên bài thơ - Tảo khóa chân nhiệt náo (8).

(8) Học sáng náo nhiệt thật.

Sau khi bài thơ được đề tên, Bạch Hiếu Nguyệt ở phía sau không nhịn được cười phì một tiếng, Hạ Mẫn ở đằng trước cũng nhếch môi cười, Thạch Minh Lượng thì sầm mặt, nói: “Lạc đề rồi”.

Sách La Định cười: “Lạc đề sao? Rõ ràng ta tức cảnh sinh tình mà”.

Thạch Minh Lượng cau mày: “Cầu thí bất thông (9)”.

(9) Rắc chó không kêu. Thạch Minh Lượng chê Sách La Định nói năng không lưu loát, không văn chương.

Sách La Định càng cười tươi hơn: “Người mà cũng biết cầu thí bất thông sao? Hay là nó nói cho người biết?”, vừa nói vừa chỉ Tuấn Tuấn ở ngoài cửa.

Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo nhìn nhau cười - Nói rất hay!

Thạch Minh Lượng bực bội - Tranh luận với Sách La Định chỉ tổ mất mặt mình thôi, hắn là lưu manh nhưng mình là tài tử!

Bạch Hiếu Phong cầm tờ giấy viết bài thơ của Sách La Định đọc một lượt, lại để xuống, đi lên trước hỏi: “Viết xong cả chưa?”.

Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên đều đặt bút xuống, vừa vắn viết xong.

Bạch Hiếu Nguyệt luống cuống, vì mải lo lắng cho Sách La Định nên quên viết bài của mình, liền vội vội vàng vàng viết. Đám người Đường Tinh Trị đã chép xong, giấu bản mà Thạch Minh Lượng viết vào ống tay áo, đặt bản mình vừa chép lên bàn.

Bạch Hiếu Phong đi thu bài của mọi người, nói: “Lát nữa ta sẽ xem kỹ, buổi học hôm nay đến đây thôi”.

Ai cũng mừng rỡ, được tan học sớm vậy sao?!

Bạch Hiếu Phong cầm tập bài đi ra ngoài, đi tới cửa thì quay đầu nói với Sách La Định đang hả hê vui sướng đứng lên đầm đầm cái chân đã tê rần, đang định chạy về quân doanh: “Sách tướng quân, chiều nay bảo Hiếu Nguyệt giúp người ôn bài đi, còn nữa, hôm nay phải học thuộc Tam tự kinh, trước giờ tự học ngày mai đọc cho ta nghe”.

Sách La Định giật mình, những người khác đều cười ồ, Bạch Hiếu Phong nói xong lập tức rời đi như chẳng có chuyện gì. Thạch Minh Lượng đứng lên, hả hê vui sướng liếc Sách La Định một cái, rồi cùng Cát Phạm, Hồ Khai rời đi. Đường Tinh Trị đi cuối cùng, ngoảnh đầu nhìn Bạch Hiếu Nguyệt.

Sách La Định có chút mất hứng ngồi xuống bàn, quay lại hỏi Bạch Hiếu Nguyệt: “Tam tự kinh hình như không chỉ có ba chữ phải không?”.

Bạch Hiếu Nguyệt cuộn tờ giấy Tuyên trước mắt lại, đánh vào đầu Sách La Định mấy cái: “Hôm nay không được ngủ, học thuộc cho ta!”.

“Thế còn cười ngựa?”. Sách La Định cười khỏ, Bạch Hiếu Nguyệt túm cổ áo hắn, kéo đi.

Đường Tinh Trị ở bên cạnh nhìn thấy thế thì rất ghen tị - Hiếu Nguyệt cũng nhiệt tình quá, việc gì phải giúp tên mọi rợ kia ôn bài chứ, chẳng phải cứ vứt cuốn Tam tự kinh cho hắn để hắn tự học là được rồi sao.

...

Buổi trưa, bách tính toàn thành đều mang Sách La Định ra làm trò cười.

“Nghe gì chưa, Bạch Hiếu Phong bắt Sách La Định học thuộc Tam tự kinh đấy!”.

“Lớn bằng đấy rồi mà chưa thuộc Tam tự kinh sao?”.

“Người chưa nghe nói gì à? Tên Sách La Định vốn mù chữ mà, có biết hôm nay hắn làm thơ thế nào không?”.

“Thế nào?”.

“Hắn viết là: Hoa hải đường nở đẹp/ Đây hái hoa dại chơi/ Thịt gà vịt ngon ngần/ Học uống rượu vui hơn”.

“Phụt!”.

“Làm nhục văn chương quá!”.

“Xem ra tên Sách La Định không chỉ thô lỗ mà còn đại ngốc nữa!”.

“Lại chẳng thế, man di mọi rợ mà, sao có thể so được với những công tử kia chứ”.

...

Trong thư viện Hiểu Phong.

Sách La Định nghiêng đầu đọc Tam tự kinh, Bạch Hiểu Nguyệt cầm thước ngồi bên cạnh chừng, cứ thấy hần lười biếng là đánh luôn vào lòng bàn tay.

Ngoài cửa, Trình Tử Khiêm lắc đầu ghi chép.

Lúc này, Nguyên Bảo Bảo và Hạ Mẫn cũng đến thăm dò tình hình của Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định. Vừa đi đến cửa đã thấy Sách La Định đang chuyên tâm đọc sách trong thư phòng nên hai người không muốn quấy rầy, đứng chờ ở bên ngoài.

Nguyên Bảo Bảo đưa cho Trình Tử Khiêm quả đào.

Hạ Mẫn cầm bản thảo của Trình Tử Khiêm xem thử, có chút khó hiểu: “Tử Khiêm đại nhân, tại sao lời đồn đại bên ngoài khác với truyện ngài viết vậy?”.

Trình Tử Khiêm cắn một miếng đào, không đáp mà hỏi lại một câu chẳng liên quan: “Hạ cô nương nghĩ gì về danh xưng ‘đại ngốc’?”.

Nguyên Bảo Bảo tò mò: “Đại ngốc là người ngu sao?”.

“Có người sẽ nghĩ ngốc chính là ngu, nhưng có không ít người thành thật cũng bị gọi là ngốc, cần phải xem người nói là ai, người nghe là người thế nào để đánh giá nữa”. Trình Tử Khiêm cắn miếng đào, thấy một cái lỗ sâu, liền nheo mắt tìm xem bên trong có sâu không.

Nguyên Bảo Bảo nghe nói thế thì nửa hiểu nửa không.

Hạ Mẫn ngẫm nghĩ: “Tử Khiêm đại nhân muốn nói, người đời vì muốn nghe ngóng tin tức nên mới đi tung tin đồn, hoặc muốn bàn luận điều gì nên mới tung tin đồn?”.

“Chắc chắn”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Hạ Mẫn cô nương tài trí hơn người, nhưng lần này thì sai rồi”.

Hạ Mẫn không hiểu.

“Không phải là muốn nghe cái gì thì sẽ đồn đại cái đó, tinh túy của tin đồn chính là, người muốn nghe cái gì, tất sẽ có tin đồn về cái đó cho người nghe”. Trình Tử Khiêm không tìm thấy con sâu nào, lại cắn đào, lấy xấp bản thảo lại. “Nếu lão Sách không ngu ngốc, không xấu xa, không lưu manh thì sao xứng với những người đang mong chờ hắn ngu xuẩn, xấu xa, lưu manh chứ”. Nói xong, hắn cầm hạt đào vừa nhả ra, bước ra ngoài.

Đến nhá nhem tối, bài ngữ ngôn tuyệt cú của tên “cẩu thí bất thông” đã được truyền thành mười mấy dị bản, bách tính khắp hoàng thành đều dồn hết lòng nhiệt tình vô hạn vào việc sáng tác ngữ ngôn tuyệt cú, ai nấy sục sôi tinh thần, mặt mũi phấn khởi.

Điều kỳ quái hơn là, trong thành có một gia đình đang xây nhà, hai người đang bắc xà nhà chẳng may tuột tay, xà nhà rớt xuống đè chết ba người. Mặc dù chuyện này chẳng mắc mớ gì đến Sách La Định, nhưng khi truyền vào hoàng cung lại biến thành: Một bài thơ của Sách La Định khiến ba người chết vì cười.

Còn trong thư viện Hiểu Phong lúc này, Sách La Định chống cằm cảm thấy đau đầu buốt óc, đầu óc toàn Tam tự kinh. Hắn đang buồn phiền thì đột nhiên một bát mỳ bò nóng hổi, thơm nức mũi được đặt xuống ngay bên tay hắn. Hắn cúi đầu, Bạch Hiểu Nguyệt ngồi xổm bên cạnh, tay ôm đầu gối, nói: “Thấy người cực khổ như vậy, thưởng cho người đây!”.

Sách La Định bưng bát mỳ lên: “Lại tiện tay à?”.

“Ồ!”. Bạch Hiểu Nguyệt gạt đầu, ôm Tuấn Tuấn ở bên cạnh rồi vuốt lông nó. “Tiện tay!”.

Sách La Định húp mỳ soàn soạt, đột nhiên nói: “Ồi ời, quên mất những gì vừa đọc rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt lập tức cướp lại bát mỳ: “Không cho ăn nữa!”.

“Ta lại nhớ ra rồi”. Sách La Định đoạt lại bát mỳ chạy khắp sân: “Nhân chi sơ, tâm bất thiện; Tân hạng cận, tây hạng viễn; Cầu bất khiêu, hùng nãi thiên; Cước chỉ đại, quá nhĩ nhất khuyên (10)”.

(10) Nguyên văn là: Nhân chi sơ, tính bản thiện; Tính tương cận, tập tương viễn; Cầu bất giáo, tính nãi thiên; Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên (Người sinh ra, tính vốn thiện; Tính gần giống nhau nhưng thói quen khiến cho con người khác nhau; Nếu không dạy thì bản tính sẽ thay đổi; Cách giáo dục là lấy kiên trì làm trọng). Trong khi đó, Sách La Định lại xuyên tạc thành: Người sinh ra, tâm chẳng thiện; Ngõ mới gần, ngõ tây xa; Chó không kêu, gấu rời bỏ; Nhón chân thoăn thoắt chạy quanh người một vòng.

“Sách La Định, ta đánh chết ngươi!”. Bạch Hiểu Nguyệt cầm thước đuổi hấn khắp sân, Tuấn Tuấn ngoe nguẩy đuôi, ăn nằm bò mà Sách La Định vừa ném cho.

Sách La Định ăn xong bát điểm tâm thứ hai thì ngáp một cái, đã học thuộc Tam tự kinh.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm thước đứng bên cạnh luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn lắm, nghe Tam tự kinh mà Sách La Định đọc thì không thể nhận ra đó là khẩu âm của nơi nào.

“Tính bản thiện” nghe cứ như “Tâm bất thiện”.

“Tử bất học” lại nghe thành “Tử bất tiết”.

Nhưng quả thực Sách La Định đã thuộc hết, tốc độ học thuộc còn nhanh hơn nàng dự đoán.

“Buồn ngủ quá”. Sách La Định rất ít khi thức đêm, cầm cuốn Tam tự kinh, ngoan ngoãn ngồi bên bàn, quả là hiếm có, lúc này mí mắt cũng bắt đầu “đánh lộn” rồi.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẫm nghĩ: “Ngươi đánh một giấc xong sáng mai ngủ dậy có quên hết không đấy?”.

Sách La Định chậm rãi ngẩng đầu, uể oải hỏi: “Quên cái gì?”.

Bạch Hiểu Nguyệt bất lực, có lẽ hấn buồn ngủ quá rồi: “Thôi ngươi về ngủ đi”.

“Ừm”. Sách La Định đứng lên, vừa ngáp vừa về phòng.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, nhìn theo bóng lưng hấn - Ngoan quá!

Sách La Định về phòng, nằm xuống là ngủ luôn, vừa mới mơ mơ màng màng đã nghe thấy tiếng thở bên tai, hấn mở mắt nhìn, một cái đầu người kê bên gối...

Sách La Định ngồi bật dậy, cũng tỉnh táo hơn một chút, nhìn kỹ mới phát hiện ra là Trình Tử Khiêm đang nhoài người tựa cằm lên mép giường, chăm chăm nhìn mình.

“Ngươi điên à...?”. Khóe miệng Sách La Định giật giật, muốn đập vào cái mặt bánh bao của tên này một cái quá.

“Lão Sách, có muốn nghe tin đồn kinh thiên động địa không?”. Hai mắt Trình Tử Khiêm lóe lên như phát ra ánh sáng xanh trong màn đêm tối đen.

Sách La Định lại đổ người xuống, kéo chăn trùm đầu: “Lão tử tuyệt giao với ngươi”.

“Không nghe chắc chắn sẽ hối hận!”. Trình Tử Khiêm kéo chăn của hấn, lắc qua lắc lại: “Thật sự là tin mật kinh thiên động địa đấy! Nếu không nói cho người khác biết thì ta bực bội trong người lắm”.

Một lúc lâu sau, cơn buồn ngủ đã bay đi sạch sẽ, Sách La Định chui ra khỏi chăn, cau mày bực bội nhìn Trình Tử Khiêm: “Tin mật kinh thiên động địa gì?”.

Trình Tử Khiêm ngó quanh một lượt, nhỏ giọng nói: “Liên quan đến Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ”.

Sách La Định đợi mãi không thấy Trình Tử Khiêm nói tiếp bèn cau mày: “Rồi sao?”.

“Nói ra sẽ kinh động lắm, thôi, không tăng thêm gánh nặng cho ngươi nữa, ngươi ngủ sớm đi...”. Trình Tử Khiêm nói xong liền đứng dậy rời đi. Nhưng hấn chưa ra tới cửa thì một cái gối bay tới từ phía sau, “bụp” một tiếng đập trúng gáy hấn. Hấn ôm đầu ngồi chồm hổm dưới đất, quay lại lườm Sách La Định.

Sách La Định nghiêng rằng, mình đã gặp nhiều tên thất đức nhưng chưa gặp tên nào thất đức như vậy: “Người đã không nói thì thôi, nói thì phải nói cho hết, đánh rắm rồi còn không ị ra đi, người có tin ông sẽ ném người vào nhà xí không hả?”.

Trình Tử Khiêm nghiêng rằng, xoa gáy: “Chẳng phải là ta cũng chỉ muốn tốt cho người sao, khó khăn lắm ta mới nhận được!”.

Sách La Định xoay người: “Mặc xác người”.

Trình Tử Khiêm đứng dậy mở cửa phòng, do dự một lúc rồi lại đóng vào, chạy nhanh đến bên cạnh Sách La Định, nhỏ giọng nói: “Chuyện là, ngày trước Lệ phi đã phái người đi điều tra một chuyện”.

Sách La Định ngó người, hẳn biết Lệ phi chính là phi tần lợi hại nhất hậu cung, liền hỏi: “Lệ phi chỉ là một nương nương chốn hậu cung, có thể điều tra ra bí mật kinh thiên động địa gì chứ?”.

“Thân thể của Tam công chúa”, giọng Trình Tử Khiêm càng nhỏ hơn.

Sách La Định cau mày, kéo chăn trùm kín đầu: “Ta không muốn nghe nữa, người rút đi”.

“Vậy sao được!”. Trình Tử Khiêm đã lấy hết tinh thần chuẩn bị tiết lộ chân tướng sự việc, ai ngờ Sách La Định đột nhiên không muốn nghe nữa, cảm giác này thực sự còn khó chịu hơn cả bị tào bớ, hẳn kéo chăn: “Bí mật kinh thiên động địa mà!”.

“Lão tử không nghe, đồ đàn bà nhà người còn đi hóng hớt cả bí mật của Hoàng thất, sớm muộn cũng bị giết người diệt khẩu cho xem”. Sách La Định bịt chặt lỗ tai không thèm nghe nữa.

Trình Tử Khiêm kéo chăn, ghé sát vào tai Sách La Định nói: “Đường Nguyệt Nhữ hình như không phải là con ruột của Tiên hoàng đâu”.

Sách La Định thực sự chẳng muốn nghe những chuyện thế này, khổ nỗi võ công hẳn cao thâm, thánh lực cũng vượt trội người khác nên nghe không sót một từ, muốn vờ như không nghe thấy cũng không được, đành quay đầu lại nhìn Trình Tử Khiêm: “Là sao?”.

“Lệ phi và Hoàng hậu tìm được một thái giám hầu hạ Tiên hoàng năm đó, nghe nói thân mẫu của công chúa Nguyệt Nhữ, Sầm quý phi, có tư tình với một tên thị vệ, hơn nữa, hình như Tiên hoàng trước đó cũng được chẩn đoán là không thể có con...”.

Sách La Định nhướn mày: “Thị vệ gì mà giỏi vậy, cấm cho Tiên hoàng hai cái sừng to tướng?”.

“Thì không biết người đó là ai”. Trình Tử Khiêm vỗ vai Sách La Định: “Này, chẳng phải người phụng mệnh Hoàng đế đến thư viện này để giúp Tam công chúa hay sao?”.

Sách La Định á khẩu: “Chuyện này người cũng biết? Cái tai người nghe được lắm chuyện không nên nghe như thế, sao có thể sống đến giờ nhỉ? Sớm muộn cũng bị giết người diệt khẩu cho xem”.

“Người tự lo cho mình đi”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Ngộ nhỡ đến lúc tin Tam công chúa không phải Hoàng thân quốc thích bị truyền ra ngoài, người lại tận lực giúp đỡ nàng ấy tranh giành Bạch Hiểu Phong với Thất công chúa, há chẳng phải người sẽ gặp nguy sao?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ: “Lệ phi điều tra chuyện này làm gì?”.

“Người cũng biết Lệ phi và Hoàng hậu rất thương yêu Nguyệt Yên mà, nghe nói...”.

“Sao người nghe nói lắm thế, không có tin nào chính xác à?”. Sách La Định thấy phiền muốn chết.

“Hừ, có tin chính xác còn cần đồn đại nữa sao?”. Trình Tử Khiêm đảo mắt lườm: “Muốn nghe không?”.

“Nói”, Sách La Định giục.

“Có vẻ Hoàng thượng đã quyết trước Tết năm sau nhất định phải giải quyết xong hôn sự của Tam công chúa!”. Trình Tử Khiêm chớp chớp mắt: “Cũng có nghĩa là, đến lúc đó cho dù Bạch Hiểu Phong không muốn lấy nàng ấy thì Hoàng thượng cũng sẽ ra mặt chỉ hôn”.

Sách La Định nghe xong im lặng thật lâu, rồi khoanh tay lăm bầm: “Lẽ nào ta phải ở lại thư viện đến tận Tết năm tới sao?”.

Trình Tử Khiêm cầm gối đập Sách La Định: “Sai trọng điểm rồi”.

“Hoàng hậu và Lệ phi có chứng cứ xác thực chưa?”, Sách La Định hỏi.

“Cái này thì không biết”. Trình Tử Khiêm lắc đầu, nheo mắt: “Nhưng thông tin của ta rất chuẩn đấy”.

“Vậy chờ đến khi nào có tin chính xác hãy nói tiếp”. Sách La Định trở mình đắp chăn, ngủ tiếp.

“Cứ thế mà ngủ à?”, Trình Tử Khiêm tò mò.

“Không ngủ thì làm gì, ai bị cấm sừng thì liên quan quái gì đến ta”. Sách La Định khoát tay: “Ra ngoài nhớ đóng cửa”.

Trình Tử Khiêm sờ mũi, đành ra ngoài, vừa đóng cửa định đi thì thấy trước cổng viện có một bóng trắng xoẹt qua. Hắn cầm bút khê khằng gõ cửa, tìm một tảng đá rồi ngồi xuống ghi chép - Tin đồn thư viện Hiểu Phong có ma là sự thật.

Hôm sau, trời còn chưa sáng Sách La Định đã bị tiếng đập cửa đánh thức, hắn khó chịu ngồi dậy, vươn vai, cào cào bộ tóc rối của mình, cảm khái: Nếu quả thực phải chờ một năm, thế thì còn những hơn ba trăm ngày nữa... nghiệt ngã quá!

Sách La Định ra ngoài mở cửa, thấy không phải Bạch Hiểu Nguyệt đến giục hắn ôn bài, mà là Trình Tử Khiêm với vẻ mặt vui tươi hơn hớn. Sách La Định khoan tay nhìn hắn: “Người lại có tin đồn gì nữa?”.

“Không phải thế, ta giúp Hiểu Nguyệt cô nương đến gọi người dậy”. Trình Tử Khiêm cười hớn hớn.

Sách La Định nghi ngờ nhìn hắn: “Bạch Hiểu Nguyệt trả người cái gì mà người đi chạy việc cho nàng ấy vậy?”.

Trình Tử Khiêm rút một tờ “Bản thảo của Tử Khiêm” ra đưa cho Sách La Định: “Xem đi!”.

Sách La Định cầm lên nhìn, toàn chữ là chữ, còn có rất nhiều dấu mực sửa đồ choét.

“Cái gì đây?”.

“Bản thảo hôm nay”. Trình Tử Khiêm ra vẻ thần bí: “Tối qua ta gặp ma ở thư viện này đấy”.

“Ma đực hay ma cái?”. Sách La Định nhếch miệng: “Sao nó không bắt người để trừ hại cho dân nhỉ?”.

Trình Tử Khiêm tròng mắt lườm, chỉ vào dấu mực đỏ: “Đây là Hiểu Nguyệt cô nương đọc xong rồi sửa giúp ta, giỏi không?”.

Sách La Định cau mày.

Nguyên bản của Trình Tử Khiêm là: Nửa đêm, lúc hắn ra khỏi viện thì nhìn thấy một bóng trắng lướt qua, động tác rất nhanh, hình như là nữ.

Sau đó, Bạch Hiểu Nguyệt còn giúp hắn khuếch đại sự việc lên, gì mà “Đêm khuya thanh vắng âm u, gió trắng buồn bã khóc thầm oán ai...”.

Sách La Định gãi đầu: “Gió trắng thì sao có thể buồn bã khóc thầm oán ai được chứ?”.

“Ôi trời...”. Trình Tử Khiêm thở dài, vỗ vai Sách La Định: “Có một số thứ cả đời người cũng chẳng hiểu được đâu, cái này gọi là tạo dựng không khí đấy!”, nói xong liền cầm bản thảo rời khỏi đó, bắt đầu ngày làm việc mới.

Sách La Định lắc đầu bỏ đi luyện công, luyện xong lại chuồn đến nhà bếp, vừa đến đã ngửi thấy mùi mì thịt bò thơm nức mũi. Hắn vào bếp, ngồi xuống, Bạch Hiểu Nguyệt liền bưng bát mì đến cạnh hắn, hỏi: “Lễ nhạc xạ”.

Sách La Định ngẩn người một lúc mới hiểu nha đầu này bắt mình đọc câu kế tiếp, liền uể oải nói: “Ngọc thực thử”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, phải là “Ngự thư sở” mới đúng... nhưng “Ngọc thực thử”... cũng được.

“Cổ lục nghệ”, Hiểu Nguyệt hỏi tiếp.

Sách La Định lớn giọng đáp: “Quân bắt cử” (Trai bắt lực).

“Phụt...”. Đám gia nô đang ngồi ăn cháo ở bàn bên cạnh phun hết cháo lên mặt bàn.

Sách La Định và Bạch Hiếu Nguyệt không hiểu, đều xoay người nhìn bọn họ - Sao thế?

“Là ‘kim bất cự’, khẩu âm của người kiểu gì vậy”. Bạch Hiếu Nguyệt bĩu môi: “Hỏi người câu nữa”.

“Hỏi đi”. Sách La Định nhìn bát mỳ thịt bò trong tay Bạch Hiếu Nguyệt, rất phối hợp.

“Nhĩ nam tử”.

“Đương tự tận”.(11)

(11) Nguyên văn những câu Bạch Hiếu Nguyệt hỏi Sách La Định là: “Lễ nhạc xạ, ngự thư sở; Cổ lục nghệ, kim bất cự” (Tức: lễ nghi, âm nhạc, bắn cung, điều khiển xe ngựa, kinh thư, sở học chính là sáu kỹ nghệ); “Nhĩ nam tử, đương thiếu thành” (Tức: Đàn ông con trai cần làm nên sự nghiệp từ khi còn trẻ).

Đám gia nô bên cạnh lặng lẽ bưng bát, ngậm bánh bao đi chỗ khác.

Bạch Hiếu Nguyệt cảm thấy trừ vấn đề giọng địa phương ra thì không có chỗ nào sai, nên đặt bát mỳ thịt bò xuống trước mặt hẳn: “Này, đại nương nhà bếp làm cho người một bát mỳ thịt bò lớn đó, còn cho thêm quả trứng nữa”.

Sách La Định hớn hờ ăn mỳ. Bạch Hiếu Nguyệt chống cằm ngồi bên, lòng không khỏi lo lắng, giọng địa phương như vậy có sao không?

Khoảng nửa canh giờ sau, trong thư trai Hải Đường... Sách La Định ngẩng đầu ưỡn ngực đọc bản Tam tự kinh bằng giọng địa phương của hẳn, khiến cho những người khác cười đến đứt hơi.

Bạch Hiếu Nguyệt ngồi phía sau chống má buồn bực, nhìn Sách La Định tràn trề tự tin lớn giọng đọc Tam tự kinh. Bên cạnh, Đường Tinh Trị vừa đập bàn vừa cười sảng sặc. Nguyên Bảo Bảo che miệng vỗ vào Hạ Mẫn ngồi cạnh, Hạ Mẫn cố ngậm miệng, duy trì phong thái đoan trang của mình. Hồ Khai gục luôn xuống bàn chẳng ngồi dậy nổi, Thạch Minh Lượng và Cát Phạm thì ôm bụng cười đến mức sái quai hàm...

Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên có vẻ là những người cười ít nhất, bởi vì còn có thứ khác hấp dẫn các nàng hơn.

Bạch Hiếu Phong lúc này đang dựa vào cửa sổ nghe Sách La Định đọc Tam tự kinh, bộ dạng nhin cười, một tay nhẹ nhàng vỗ trán thực sự đẹp đến mức làm trái tim người khác xao động.

Cuối cùng, Sách La Định cũng đã đọc xong bản Tam tự kinh bằng giọng địa phương của mình, khiến cả thư trai Hải Đường huyên náo suốt buổi sáng mà không thể vào tiết học như bình thường được. Đến trưa, bản Tam tự kinh của họ Sách đã được lan đi khắp đầu đường cuối ngõ, cả thành đầu đầu cũng có thể nghe thấy tiếng cười sặc sụa, nghe nói còn khiến ba người cười ghen chết lúc đang ăn nữa.

Trong hoàng cung, sau khi Trình Tử Khiêm lớn tiếng đọc rõ ràng lại bản Tam tự kinh của họ Sách, văn võ bá quan đều cười nghiêng ngả, Hoàng thượng vỗ long án thư (12), khen nức nở: “Thưởng, trọng trọng thưởng! Sách ái khanh quá giỏi!”.

(12) Ấn thư: bàn hẹp và dài kiểu cổ, thời xưa dùng để ngồi đọc sách và viết. Long án thư là bàn đọc sách của vua chúa.

Vì vậy, Sách La Định chẳng hiểu vì sao mình lại được ban thưởng mấy trăm lượng bạc, hơn nữa, mấy ngày nay hẳn cũng phải cẩn thận hơn khi nói chuyện với người khác, bởi mọi người cứ vừa thấy hẳn là đã “phụt” một cái, thứ phun ra không phải nước trà thì cũng là canh... Rất nhiều người nhờ Sách La Định mà có thể cười vui vẻ mấy ngày, chỉ có Bạch Hiếu Nguyệt là rầu rĩ.

Mới quá Ngọ, Sách La Định đã mang theo bút, nghiên, giấy, mực chạy đến chỗ Bạch Hiếu Nguyệt, định học cho xong mấy thứ lễ nghi kia để về quân doanh cưỡi ngựa. Vừa vào tới cửa thư phòng đã thấy Bạch Hiếu Nguyệt uể oải ngồi cạnh bàn, một tay chống cằm, chuông bạc đặt bên cạnh mà nàng chẳng thèm lắc cái nào.

Sách La Định ngẩng mặt nhìn trời - Tâm trạng có vẻ tệ như vậy, hy vọng sẽ không dạy quá giờ.

Sách La Định đến bên thư án, nghiêng đầu nhìn Bạch Hiểu Nguyệt: “Tiểu phu tử”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn hắn.

Mí mắt Sách La Định run run - Ánh mắt “ai oán” quá...

Sách La Định ngoan ngoãn ngồi xuống nhìn Bạch Hiểu Nguyệt. Hai người cứ ngồi nhìn nhau một lúc, Sách La Định hỏi: “Hôm nay luyện tĩnh tọa à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt bĩu môi nói: “Bọn họ đều cười nhạo người đó”.

Sách La Định hơi sững sờ: “Sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lại cảm thấy tim mình đập thành thịch, giọng nói của Sách La Định thật trầm ấm, chỉ một tiếng “sao” mà cũng dễ nghe đến vậy, đáng tiếc khi hắn đọc Tam tự kinh lại đặc giọng địa phương.

Sách La Định thấy buồn cười, biểu cảm của Bạch Hiểu Nguyệt thật phong phú, hắn ho khan một tiếng, nói: “Có học không? Nếu không ta về quán doanh...”.

“Bọn họ đều coi người như thằng hề mua vui, người không giận chút nào sao?”, Bạch Hiểu Nguyệt lầm bầm.

Sách La Định hơi nhướn mày, thấy rất hứng thú hỏi: “Ai coi ta như thằng hề mua vui?”.

“Người dân thật hay giả ngốc vậy?”. Bạch Hiểu Nguyệt bĩu môi: “Gì mà ‘quân bất cử, nhĩ tự tận’ (13) chứ... Người ta đều cười người ngu ngốc đấy”.

(13) Trai bất lực, nên tử tự.

Sách La Định nghe xong lại cười ha hả. Bạch Hiểu Nguyệt tròn mắt nhìn hắn: “Người còn cười được à, rõ ràng người dẫu có ngốc, sao lại để người ta cười như vậy?”.

Sách La Định một tay chống cằm, nhìn dáng vẻ rầu rĩ không vui của Bạch Hiểu Nguyệt, không biết làm thế nào. Gạt bút, nghiêng, giấy, mực sang bên cạnh, Sách La Định đọc lại một lượt Tam tự kinh cho Bạch Hiểu Nguyệt nghe, một chữ không thiếu, một từ không sai, không hề có giọng địa phương, rất lưu loát, giọng đọc vô cùng trầm ấm, vô cùng dễ nghe.

Bạch Hiểu Nguyệt mở to mắt, chờ Sách La Định đọc xong, phải mất một lúc lâu sau nàng mới sực tỉnh, kinh ngạc hỏi: “Người cố ý sao?”.

Sách La Định nhún vai: “Cũng không hẳn, bản tiếng địa phương dễ nhớ hơn nên ta học thuộc trước, sau đó mới thuộc đến bản chính. Nàng bắt ta học thuộc nhưng ta lại không hiểu nghĩa của nó, sao có thể nhớ trong một đêm được?”.

“Vậy sao người không đọc đúng?”. Bạch Hiểu Nguyệt bắt mồm: “Muốn để người ta cười vào mặt sao?”.

Sách La Định có chút á khẩu, đầu ngón tay thon gầy nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, chậm rãi hỏi: “Ai bắt ta học thuộc?”.

“Đại ca ta”.

“Đúng thế”. Sách La Định gạt đầu: “Bạch Hiểu Phong lớn tuổi hơn ta sao? Ta việc gì phải nghe lời hắn?”.

Bạch Hiểu Nguyệt sững sờ: “Nhưng bọn họ cười người...”.

“Vậy đã sao?”. Sách La Định cảm thấy chẳng có gì quan trọng, nhún vai: “Ta quay lưng lại bọn họ nên không thấy bọn họ cười, ông đây không thêm quan tâm xem bọn họ nghĩ gì đấy, đã sao nào? Hơn nữa, ngay cả một nha đầu như nàng còn biết ta không ngốc, người khác đương nhiên cũng biết, những kẻ không biết thì có nói cũng bằng thừa”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Sách La Định chằm chằm... Những người bên cạnh nàng đều cố gắng chứng tỏ mình thông minh hơn kẻ khác, nhưng Sách La Định lại chẳng màng chuyện thiên hạ nói mình ngốc nghếch. Nhưng nàng biết, thật ra hắn không hề ngốc.

Khóe miệng Bạch Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng khẽ nhếch lên. Sách La Định thấy nàng mím môi cười như một chú mèo con, nhanh chóng thừa cơ lấy lòng: “Tâm trạng tốt rồi chứ?”.

“Ừ”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu, giơ hai ngón tay, bấm bấm một đoạn nhỏ: “Chỉ buồn tí tẹo thôi”.

“Có thể nghỉ sớm không?”.

“Không”. Bạch Hiểu Nguyệt không cần nghĩ liền nheo mắt trả lời.

Sách La Định nhut chí.

Đang chuẩn bị học thì một tiểu nha hoàn chạy đến: “Nhị tiểu thư, Lệ phi phái người tới, mời mọi người đi chơi hồ ăn cua”.

“Được, ta đi ngay”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu, Sách La Định vỗ tay, ông trời giúp ta mà!

“Vậy mọi người đi chơi hồ vui vẻ nhé, ta đi cưỡi ngựa...”. Sách La Định chưa kịp bỏ chạy thì đã bị Bạch Hiểu Nguyệt kéo tay áo khiến hắn phải quay đầu lại.

“Cùng đi!”.

“Không phải chứ?”. Sách La Định bĩu môi: “Chơi hồ cũng phải đi à?”.

“Đi chơi hồ sẽ phải uống trà, nghi thức uống trà chính là nội dung bài học ngày hôm nay!”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa nói vừa đứng dậy, túm tay áo Sách La Định, kéo hắn đi.

Ngồi thuyền du hồ chính là thú chơi tao nhã của tài tử giai nhân... À không phải, nó chính là một phần không thể thiếu của cuộc sống phong lưu.

Là một người cục cằn thô lỗ chẳng may bị kéo vào đám tài tử giai nhân này, Sách La Định vừa nhìn thấy dải lụa trắng trên con thuyền hoa đang phát phơ trong gió nhẹ kia là lại có cảm giác bất an lo lắng như nhìn thấy ba thước lụa trắng lơ lửng giữa nhà.

“Không lên thuyền có được không?”. Sách La Định đứng dưới gốc cây liễu trên bờ, hỏi Bạch Hiểu Nguyệt.

Trước khi ra ngoài, Bạch Hiểu Nguyệt đã thay bộ váy màu hồng cánh sen thanh lịch, viền váy và tay áo đều được thêu hoa cầu kỳ tinh tế. Sách La Định tuy chẳng hiểu về vải vóc, nhưng hắn cũng có thể đoán chắc rằng bộ váy này rất đắt.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy Sách La Định nhìn chằm chằm y phục của mình, lòng vui vẻ hơn nhiều, lúc nói câu: “Không!” cũng dịu dàng hơn.

Là một đấng nam nhi, nhìn thấy nữ nhân trang điểm ăn mặc thì cũng phải có nghĩa vụ khen mấy câu, thế mới gọi là biết đối nhân xử thế. Sách La Định rất thức thời nịnh bợ tiểu phu tử của mình: “Bộ váy đẹp quá!”.

Quả nhiên, khoe miệng Bạch Hiểu Nguyệt càng cong hơn.

“Vậy ta đi nhé?”.

“Không!”.

“Chiếc trâm cài đầu này cũng rất đẹp”.

Khoe miệng Bạch Hiểu Nguyệt càng cong hơn nữa.

“Ta đi trước nhé!”.

“Không”.

“Cả người đều đẹp!... Ta đi được không?”.

“Không!”.

Sách La Định bất lực khoanh tay ngẩng mặt nhìn trời, bầu trời hôm nay chẳng có đám mây nào, xanh đến ngứa mắt.

Thuyền hoa thoát cái đã đến trước mặt hai người. Thuyền hoa của hoàng thất đương nhiên là khác thuyền của những gia đình bình thường, rất lớn, rất khí phái, không biết được làm từ loại gỗ gì mà thân thuyền trắng như tuyết, còn có rèm trắng, hoa văn chạm trổ màu trắng, khăn lụa trắng, tất cả đều trắng...

Sách La Định cảm thấy hoa mắt, mặt mày ủ ê bị Bạch Hiểu Nguyệt đẩy lên thuyền. Hắn vừa lên thuyền đã tìm ngay một chỗ vắng người, định đánh một giấc, nhưng vừa ngồi xuống đã bị chọc vào lưng.

Sách La Định quay đầu lại, cau mày - Trình Tử Khiêm đang tay cầm sách, tay cầm bút lông ngồi chồm hổm phía sau: “Lão Sách, quả nhiên ngươi cũng ở đây, hôm nay nhất định sẽ có kịch hay xem đấy, rất thú vị!”.

“Kịch hay gì?”. Sách La Định ngáp dài.

“Hôm nay cả Lệ quý phi và Vương quý phi đều tới, Tam công chúa, Thất công chúa, Hạ Mẫn, Nguyên Bảo Bảo cũng tề tụ, thêm cả Bạch Hiểu Nguyệt nữa là bảy mỹ nhân đó! Bảy đó!”. Hai mắt Trình Tử Khiêm sáng bừng: “Cứ nơi nào có cái đẹp thì nơi ấy có thị phi, thị phi là ngọn nguồn của tin đồn. Có điều, hôm nay xem ra không chỉ mỹ nhân, mà các đấng mày râu cũng rất náo nhiệt đấy!”.

Sách La Định cau mày: “Chẳng phải chỉ có mình Bạch Hiểu Phong là nam nhân thôi sao?”.

“Ấy, còn có ngươi và đám người Lục hoàng tử nữa mà!”. Trình Tử Khiêm vừa nói vừa vỗ vai Sách La Định: “Ngươi phải thể hiện cho tốt đấy!”.

“Phải đấy”. Đang nói chuyện thì Sách La Định nghe thấy có tiếng nói chêm vào, vừa quay lại đã thấy Bạch Hiểu Nguyệt ngồi ôm gối phía sau.

Trình Tử Khiêm hỏi: “Hiểu Nguyệt cô nương, lát nữa có chuyện gì cần lưu ý không?”.

“Lát nữa uống trà xong thì sẽ ăn cua”.

“Chắc...”. Trình Tử Khiêm vừa lắc đầu vừa cảm khái: “Tranh đấu kịch liệt rồi đây”.

“Còn một việc nữa”. Bạch Hiểu Nguyệt vẫn ngồi ôm gối, neho mắt: “Gần đây hoàng thành đang bầu chọn danh sách mỹ nhân, Nguyệt Nhữ tỷ tỷ ba năm liền giành danh hiệu đệ nhất, nhưng năm nay Nguyệt Yên có vẻ khá mạnh, có nhiều hy vọng sẽ đoạt lại được danh hiệu đó”.

Trình Tử Khiêm lập tức đứng lên, vịn tay vào thành thuyền nhìn bốn xung quanh liền phát hiện những thuyền hoa đang dập dềnh gần đấy nhiều gấp đôi thường ngày, mà trên bờ, xa xa có thể nhìn thấy bên trong những quán ven hồ đều chật ních người.

“Thảo nào nhiều người như vậy”. Trình Tử Khiêm ra vẻ hiểu biết.

“Nghe nói hôm nay Nguyệt Nhữ tỷ tỷ sẽ đánh đàn, Nguyệt Yên sẽ múa gì đó... Chắc!”.

“Chắc!”. Trình Tử Khiêm và Bạch Hiểu Nguyệt nhìn nhau gật đầu, vẻ mặt rất háo hức.

Sách La Định ở giữa hai người, lúc thì nhìn người này, khi lại ngó sang người kia, được một lúc thì mỗi cổ, phải đưa tay lên xoa cổ.

Đúng lúc này, có người từ phía đuôi thuyền đi tới: “Sách tướng quân”.

...

Sách La Định quay đầu thấy một lão thái giám râu tóc bạc phơ, hắn đương nhiên biết, đây chính là thái giám được Hoàng đế tín nhiệm nhất, Nguyễn công công.

Nguyễn công công chạy đến: “Sách tướng quân, nương nương triệu kiến ngài”.

Sách La Định đứng lên, Trình Tử Khiêm ở bên cạnh nắm chặt tay: “Nhớ thể hiện cho tốt!”.

Sách La Định rất muốn đạp Trình Tử Khiêm xuống hồ, hắn quay đầu lại, Bạch Hiểu Nguyệt cũng nắm chặt tay: “Thể hiện cho tốt!”.

Sách La Định á khẩu...

Vén đến gần hai mươi cái rèm trắng, một mùi hương trầm xộc thẳng vào mũi. Sách La Định cau mày, không tiện bịt mũi, phải cố nhịn hắt hơi, đến là khổ.

Trong căn phòng nhỏ ở phía sau bức rèm có hai vị mỹ nhân, chính là Lệ quý phi và Vương quý phi, đương nhiên còn có cả đám cung nữ, thái giám đứng hầu bên cạnh nữa.

Sách La Định hành lễ, hai người vội vàng bước tới đỡ hấn dậy, miệng ngọt như mía lùi, ra vẻ hòa nhã dễ gần.

“Sách tướng quân mau mau miễn lễ”.

“Khiến Sách tướng quân phải hao tâm để ý mấy đứa nhỏ kia rồi”.

“Tướng quân mau ngồi đi”.

“Tướng quân dùng trà”.

Sách La Định cố giữ nụ cười trên môi ngồi xuống, lòng thầm rửa - Mẹ nó chứ, đứa nhỏ cái rắm ấy, mười mấy hai mươi tuổi rồi mà vẫn còn là đứa nhỏ à?

Đương kim Hoàng thượng không có nhiều phi tần, Hoàng hậu nương nương đã lớn tuổi, một lòng hướng Phật, thường ở lại Phật đường trong Hậu cung tụng kinh niệm Phật, cầu xin Bồ Tát phù hộ muôn dân gì đó, xem chừng khá bận rộn.

Trong số mấy phi tần còn lại, người được sủng ái nhất chính là hai vị này. Lệ phi và Vương phi là hai phi tần tính cách hoàn toàn khác nhau. Trong số các phi tần, Lệ phi là người trẻ nhất, xinh đẹp nhất, rất được sủng ái; Vương phi là người thông minh uyên bác nhất, học thức uyên thâm nhất, khéo ăn khéo nói nhất, nên cũng rất được sủng ái.

Hai người này, một đoan trang cao quý, một thanh thoát yêu kiều, điều đặc biệt là quan hệ của họ xem ra cực tốt, mở miệng là tỷ tỷ, ngậm miệng là muội muội, thân thiết như thể hận là không thể mặc chung một cái quần... À không, cái váy!

Lúc này tỷ nữ thân cận của Lệ phi bước vào, nói trà đã chuẩn bị xong. Lệ phi gật đầu, cho người gọi mấy đứa nhỏ kia vào thưởng trà.

Khóe miệng Sách La Định giật giật - Lại nữa rồi, bọn nhỏ...

Chỉ lát sau đã thấy tiếng cười đùa vang lại.

“Hoàng nương”. Đường Nguyệt Yên chạy vào như chim sẻ, ôm cổ Lệ phi.

Lệ phi nghiêm mặt, vỗ mông nàng một cái: “Đoan trang thù mị đâu rồi?”.

Đường Nguyệt Yên xoa cái eo nhỏ nhắn của mình, bĩu môi, Vương phi bên cạnh vội vàng ôm nàng, giúp nàng xoa eo, còn trừng mắt với Lệ phi: “Sao muội nghiêm với con bé như thế, con bé không phải là con gái ruột của muội sao?”.

Sách La Định cảm thấy ghê hết cả răng, mấy nương nương này không thể nói chuyện bình thường được à? Nghe chẳng khác nào diễn kịch.

Lệ phi liếc Đường Nguyệt Yên một cái: “Học hành thế nào? Có gây phiền phức cho hoàng tỷ con không đấy?”.

“Làm gì có chuyện đó”. Đường Nguyệt Yên lẩm bẩm.

Lúc này, Đường Nguyệt Nhữ cũng bước vào, vẫn là dáng vẻ đoan trang như thường ngày.

“Nguyệt Nhữ, mau tới đây”. Vẻ mặt nghiêm nghị của Lệ phi không biết đã bay biến từ lúc nào, loáng cái đã đổi sang khuôn mặt tươi cười hiền hậu, đưa tay kéo Đường Nguyệt Nhữ qua, một điều con yêu, hai điều con quý, chứng kiến cảnh này, người ngoài có khi sẽ tưởng Đường Nguyệt Nhữ mới là con ruột của bà ta, còn Đường Nguyệt Yên chỉ là nhặt về nuôi mà thôi.

Đường Nguyệt Nhữ ngoan ngoãn ngồi bên Lệ phi, hỏi thăm sức khỏe bà ta, cái gì mà nương nương còn đau thắt lưng không, bệnh phong thấp ở chân đã khỏi chưa, mấy ngày trước nương nương ho dữ như vậy, con cho người mang quả la hán và trà phù dung tới dùng có hữu hiệu không?

...

Sách La Định cảm thấy hậu cung đúng là hòa hợp đến mức khiến đất trời cảm động, hấn có thể ra ngoài hít thở không khí được chưa? Hay là để hấn nhảy xuống hồ cũng được.

Sách La Định đang oán thầm thì trà được dâng lên, hắn nhìn nước trà vàng ươm trong chén, định cầm lên uống, nhưng hắn chưa đụng vào chén thì Bạch Hiểu Nguyệt đã từ đâu đột nhiên đến ngồi cạnh hắn, còn trừng mắt nhìn hắn một cái.

Tay Sách La Định cứng đờ giữa không trung - Sao nữa?

Bạch Hiểu Nguyệt cầm chén trà của mình lên, ngón tay ở tư thế lan hoa chỉ (14) nâng cái đĩa dưới chén lên, ý bảo Sách La Định làm theo mình.

(14) Ngón tay xếp thành hình hoa lan. Ngón tay cái và ngón tay giữa chụm vào nhau.

Khóe miệng Sách La Định giật giật - Lan hoa chỉ? Cứ chặt bay ngón út đi cho xong!

“Hiểu Nguyệt, Bạch phu tử đâu rồi?”, Lệ phi đột nhiên hỏi: “Tại sao không thấy vào đây? Đây là trà Phổ Nhĩ thượng đẳng ở Vân Nam gửi tới, ta đặc biệt pha để Bạch phu tử thưởng thức”.

“Bẩm nương nương, đại ca gần đây bị ho nên nói là không vào”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa nói xong liền nghe thấy Sách La Định bên cạnh bắt đầu ho khan.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc xéo một cái, Sách La Định hắng giọng: “Gần đây họng ta cũng có vấn đề, ta ra ngoài hóng gió chút đã”, nói xong hắn lủi ngay ra ngoài.

Bạch Hiểu Nguyệt bực mình, vừa mới lơ là một chút đã lủi mất rồi!

Khó khăn lắm mới thoát được khỏi tầng tầng lớp lớp màn che kia, Sách La Định định ra lan can thuyền hóng gió, nhưng lại nhìn thấy đám người Đường Tinh Trị đang ồn ào ở mũi thuyền. Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Sách La Định là: Đánh bạc à?

Nhưng nhìn lại, hóa ra mấy người đó tụ tập đánh cờ, hắn mất hết cả hứng thú.

Trên cầu cách đó không xa có mấy cô nương đứng ngắm nhìn nên mấy vị tài tử này càng tỏ ra huênh hoang đắc ý.

Sách La Định quay người đi đến đuôi thuyền, lại thấy Bạch Hiểu Phong “nghe đồn” bị ho đang tựa vào thành thuyền uống gì đó, chẳng biết là hắn uống rượu hay uống trà, tóm lại là chén bạch ngọc đã trắng lại càng trắng, phía sau hắn là một dãy thuyền hoa, đám cô nương trên bờ hồ xa xa ra sức phát khăn gọi: “Bạch phu tử...”.

Có lẽ là do quá nhiều tiếng gọi chồng chéo lên nhau, hoặc cũng có thể vì gió trên hồ quá lớn nên Sách La Định lại nghe thành “Râu bạc ơi (15)”.

(15) Bạch phu tử/ và Bạch hồ tử/ (râu bạc) chỉ khác nhau ở hai chữ phu - hồ, mà âm đọc của hai chữ này lại có chút giống nhau (phu/fū; hồ/hú), nên Sách La Định nghe nhầm.

Lúc này rất nhiều người trên bờ cũng nhìn thấy hắn, bắt đầu chỉ trỏ.

“Nhìn kìa, là Sách La Định đấy”.

“Ôi trời, nhìn qua cũng biết là không cùng tổ tiên với chúng ta rồi”.

“Hống hách thế, hắn ta cao thật!”.

“Hung tợn quá!”.

“Nhìn kìa, tóc hắn chẳng khác gì máu dưới ánh mặt trời!”.

Sách La Định nghe thấy phiền muốn chết, ngẩng đầu nhìn đám người trên bờ một cái. Ánh mắt đờ đờ sát khí, vừa trừng một cái đã khiến bao người khiếp vía.

“Đáng sợ quá!”.

“Khác gì chó đại đầu!”.

“Cẩn thận hắn đánh người đấy, nghe nói hắn có võ công cao cường lắm”.

“Sách tướng quân”.

Sách La Định đang buồn bực thì nghe thấy có người gọi mình, hẩn quay lại liền thấy Đường Nguyệt Nhữ bưng chén trà đứng ngay sau lưng.

“Trà này rất tốt cho phổi đấy”. Đường Nguyệt Nhữ đưa trà cho Sách La Định, mỉm cười nói: “Hiếu Nguyệt không có ở đây, uống thế nào cũng được”.

Sách La Định hơi lúng túng, nhận chén trà, Đường Nguyệt Nhữ xoay người quay vào. Nhận chén trà xong, Sách La Định quay đầu lại đã thấy rất nhiều người ở trên bờ đang đàng đàng sát khí nhìn mình.

Uống ngụm trà, Sách La Định lè lưỡi - Hơi khó uống, mùi khó chịu quá. Hẩn xoay người tìm rượu súc miệng, đi đến đuôi thuyền thì thấy trên băng ghế cách chỗ Bạch Hiếu Phong tạo dáng uống trà không xa, Trình Tử Khiêm đang mãi ghi ghi chép chép.

“Này”. Sách La Định tiến đến ngồi xuống: “Có rượu không?”.

Tử Khiêm cắn bút lắc đầu, bỗng sau lưng có tiếng gió vang lên “vút” một tiếng, Trình Tử Khiêm cúi đầu xuống... Sách La Định nhanh tay đón lấy, là một bầu rượu bạch ngọc mà Bạch Hiếu Phong ném đến.

Trên bờ phía xa, tiếng xì xào nhốn nháo lại vang lên, chắc lại có mấy cô nương vô tội bị ngắt.

Sách La Định uống một ngụm rượu, mùi vị không tệ lắm, dù sao thì cũng ngon hơn trà Phổ Nhĩ nhiều.

“Người không vào đó sao, viết cái gì vậy?”. Sách La Định tò mò liếc bản ghi chép của Trình Tử Khiêm.

“Ta đang thống kê bảng xếp hạng”. Trình Tử Khiêm rất chăm chú: “Ta vừa đi một vòng ở bên ngoài thống kê một lượt, gần đây, số người ủng hộ Đường Nguyệt Yên tăng đột biến!”.

Sách La Định tỏ vẻ chán ghét: “Người đang ở trên thuyền thì đi dạo một vòng bên ngoài thế quái nào được?”.

Trình Tử Khiêm cười thần bí: “Bí mật!”.

Sách La Định tìm một chỗ thoải mái ngồi uống rượu, Trình Tử Khiêm tiến tới nói nhỏ: “Sao? Mấy người đẹp trong đó có đầu đá không?”.

“Đầu đá cái gì?”. Sách La Định chau mày: “Rất tốt mà”.

“Chắc”. Trình Tử Khiêm nheo mắt: “Ngoài mặt thì đương nhiên phải tốt chứ, nếu không đã sớm bị đẩy vào lãnh cung rồi”.

“Nói tới mới nhớ...”. Sách La Định cảm thấy những ánh mắt thù hằn ở trên bờ kia hình như vẫn đang truy đuổi mình, liền hỏi: “Vừa rồi Tam công chúa có bưng cho ta chén trà, sao nàng ấy không đưa cho Bạch Hiếu Phong?”.

Trình Tử Khiêm nhanh nhạy ngẩng đầu, “ồ” một tiếng đầy ẩn ý. Đúng lúc này, Bạch Hiếu Nguyệt đi ra, tay bưng một đĩa điểm tâm. Nàng đi tới bên cạnh Bạch Hiếu Phong, nghe họ nói chuyện thì Bạch Hiếu Phong có vẻ không khỏe lắm, hẩn không ăn cơm trưa cho nên Bạch Hiếu Nguyệt bảo hẩn ăn chút điểm tâm, uống ít rượu thôi.

“Hiếu Nguyệt”, Trình Tử Khiêm khẽ gọi Bạch Hiếu Nguyệt.

Bạch Hiếu Nguyệt đi tới.

“Trà này...”. Trình Tử Khiêm chỉ chén trà trong tay Sách La Định: “Ai bảo Tam công chúa bưng trà ra thế?”.

Bạch Hiếu Nguyệt cười nhạt: “Là thế này...”.

Thì ra, Sách La Định vừa đi, Lệ phi liền nói trà sắp nguội rồi và sai Đường Nguyệt Yên mang ra cho Sách La Định, nhưng Đường Nguyệt Yên ngại ngần không chịu, nói mình không quen Sách tướng quân, hơn nữa trông hẩn rất hung dữ nên nàng không dám nói chuyện với hẩn. Lệ phi nghiêm khắc trách mắng Đường Nguyệt Yên khiến nàng rưng rưng nước mắt. Thế là Đường Nguyệt Nhữ đứng dậy, bưng chén trà, nói: “Để con đi”.

“Hả hả”. Trình Tử Khiêm viết lia lịa: “Lệ phi ra tay trước à!”.

“Ra tay cái gì?”, Sách La Định không hiểu.

Mọi người đang nói chuyện thì một con bồ câu trắng béo núc đã sà cánh xuống mũi thuyền, kêu lên mấy tiếng “cúc cúc” với Trình Tử Khiêm.

Trình Tử Khiêm rút một tờ giấy trong ống thư buộc ở chân bồ câu ra, vừa mở ra nhìn đã lắc đầu nói: “Quả nhiên”.

“Quả nhiên cái gì?”. Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt đều châu đầu vào tờ giấy.

“Trước có tin đồn người vào thư viện Hiểu Phong là để giúp Đường Nguyệt Nhữ, bây giờ Đường Nguyệt Nhữ lại đối xử với người tốt như vậy, nên người ta đều tin đó là sự thật, bây giờ tất cả mọi người đều thương cảm cho Đường Nguyệt Yên”. Trình Tử Khiêm búng búng tờ giấy đó.

Đúng lúc này, từ xa lại truyền đến tiếng xôn xao, mọi người ngẩng lên nhìn, thì ra Bạch Hiểu Phong đối tư thế để ăn điểm tâm...

Sau đó, Trình Tử Khiêm lại viết một bức thư khác nhét vào ống thư buộc ở chân bồ câu rồi tung nó lên trời, bồ câu liền bay đi. Bồ câu vừa mới bay đi, ở dưới mặt hồ đã có một người áo đen nổi lên, đưa cho Trình Tử Khiêm một xấp giấy dày, được bọc kỹ trong vải dầu không thấm nước.

Trình Tử Khiêm mở ra xem, trên mặt giấy viết đầy chữ “chính”.

“Ái chà”. Trình Tử Khiêm và Bạch Hiểu Nguyệt ngẫm nghĩ một lúc lâu, kết luận: “Số người ủng hộ Đường Nguyệt Yên giành danh hiệu mỹ nữ năm nay đã tăng đáng kể”.

Sách La Định cảm thấy đầu mình ong ong, xem ra trong tay Trình Tử Khiêm có đến một đội quân chuyên đi thu thập tin tức...

Đúng lúc này, Nguyên Bảo Bảo đi ra: “Hiểu Nguyệt, Hiểu Nguyệt, sắp đánh đàn rồi, bảo các người qua đây”.

“Ồ, ta tới ngay!”. Bạch Hiểu Nguyệt vội đứng dậy, chạy được vài bước thì quay đầu lại gọi ba nam nhân đang bận việc riêng kia: “Lên nghe đàn cả đi”. Ba người đành đứng lên đi theo Bạch Hiểu Nguyệt.

Trình Tử Khiêm khẽ nhắc nhở Sách La Định: “Xem cho kỹ, lát nữa là Tam công chúa phản kích đấy”.

Sách La Định không hiểu: “Phản kích cái gì?”.

“Chậc”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Thế mới nói thật sự không biết Hoàng thượng phái người tới giúp hay là tới để ngăn chân người ta nữa, nhưng Tam công chúa không phải là người dễ dàng chịu thua đâu”.

Sách La Định khoanh tay, nhìn Bạch Hiểu Phong nhẹ nhàng đi lên phía trước như mây bay nước chảy, làm đám thiếu nữ trên bờ diên đảo, cảm thấy rất khó hiểu: “Đám cô nương kia bị làm sao vậy? Nữ truy nam cách tầng sa mỏng (16) mà, chẳng phải cứ tỏ lộ thẳng với Bạch Hiểu Phong là được sao? Việc gì phải đấu tới đấu lui như thế, hần cũng đâu có quan tâm”.

(16) Câu đầy đủ là “nam truy nữ cách tầng sơn, nữ truy nam cách tầng sa”, ý nói nam theo đuổi nữ thì khó như vượt qua cả ngọn núi, nữ quyến rũ nam thì dễ như vén lớp lụa mỏng.

“Hừ”. Trình Tử Khiêm bày ra vẻ mặt khinh bỉ nhìn Sách La Định: “Vậy mới nói, người sẽ chẳng bao giờ hiểu được chuyện tranh giành của nhi nữ đâu”. Trình Tử Khiêm vừa nói dứt lời bỗng nhảy sang một bên.

Sách La Định sững sốt, bỗng “bệt bệt”, một bãi phân chim rơi trên vai hắn... Tóm con bồ câu đưa thư vừa gây tội tày trời ấy, Sách La Định rống lên: “Lão tử hàm sống người”.

Người trên bờ lại bắt đầu nhón nháo.

“Đáng sợ quá!”.

“Tên mọi rợ!”.

Trình Tử Khiêm vội cướp lại con bồ câu đang run rẩy, vuốt lông nó: “Đừng chấp tên thô lỗ đó!”.

Sách La Định kéo tấm rèm trắng ở bên cạnh lau vai soàn soạt. Thật xui xẻo!

Trình Tử Khiêm rút bức thư trong ống thư buộc ở chân bồ câu ra xem, vỗ lên bên vai sạch sẽ của Sách La Định: “Chúc mừng người!”.

“Chúc mừng cái gì?”.

“Mấy năm nay liên tục đạt danh hiệu Nam nhân đáng ghét nhất!”. Trình Tử Khiêm “chặc chặc” thêm mấy tiếng: “Gấp đôi số phiếu của tên đứng thứ hai đấy, cái này mới là thực lực”.

Khóe miệng Sách La Định giật mạnh, hần tò mò hỏi: “Tên đứng thứ hai là ai?”.

Trình Tử Khiêm lại nhìn vào tờ giấy: “Tên Vương Ma Tử chuyên chọc ghẹo ni cô”.

Sách La Định im lặng một lúc, đột nhiên túm lấy Trình Tử Khiêm định ném xuống hồ.

Trình Tử Khiêm liều mạng bám chặt lan can thuyền: “Người làm gì thế?”.

“Người đi chết đi”. Sách La Định túm Trình Tử Khiêm, ném hần xuống hồ: “Để lão tử sung sướng một phen”.

Các cô nương ở trên bờ đồng loạt thét lên.

“Nhìn kìa, tên mọi rợ kia lại muốn giết người!”.

“Thật thô lỗ, thật đáng ghét!”.

Hiểu biết của Sách La Định về đánh đàn chính là: về cơ bản nó chẳng khác bật bông, một dây đàn là một bật bông, chín dây đàn chẳng phải là chín người cùng bật bông sao? Ngoài âm ỉ ra thì còn có cái gì chứ?

Về âm luật, hần cũng dốt đặc cán mai, nên giờ đang rất không cam tâm tình nguyện mà ngồi ở mũi thuyền chờ người ta đánh đàn. Quy tắc đánh đàn cũng thật lằng nhằng, Sách La Định oán thán, đám tài tử giai nhân gì cũng chê, chỉ không chê phiền toái.

Lệ quý phi sai Nguyễn công công cầm một cây cổ cầm đen sì đến, nhưng vì là của hoàng thất, lại thêm được mệnh danh là đồ quý hiếm mà nước nào đó tiến cống, dù là gỗ mục thì cũng có thể bán được khối tiền.

Sách La Định ngáp một cái, nhìn Trình Tử Khiêm đang tận lực hòa làm một với cảnh vật xung quanh mà vui đầu nghiên cứu gì đó.

“Người lại tính toán cái gì đấy?”. Sách La Định tò mò nhìn.

“Tỷ lệ cược”, Trình Tử Khiêm nói nhỏ.

“Lại cược xem Bạch Hiểu Phong sẽ chọn ai à?”.

“Hừ, người cho rằng cả hoàng thành này chỉ có Bạch Hiểu Phong xứng danh phong lưu thôi à? Không sai, hần thật sự rất nổi tiếng, nhưng vẫn còn người khác nữa mà!”. Trình Tử Khiêm đưa cho Sách La Định đọc mấy tin nhằm nhí được bàn tán khá sôi nổi của ngày hôm nay.

Sách La Định liếc mắt đọc: tin thứ nhất, Vương viên ngoại đã chia tay tình nhân bé nhỏ của mình; tin thứ hai, gần đây tên tài tử họ Trương có quan hệ rất tốt với thiên kim tiểu thư nhà Lưu viên ngoại; tin thứ ba, Trần viên ngoại cưới vợ lần thứ bảy, cô vợ này nhỏ hơn hần ba mươi tuổi; tin thứ tư, lão Chu nổi tiếng giàu sang bỏ vợ, vợ lão định ôm đứa con nhảy xuống sông tự vẫn, khiến cả thành đều biết lão phải lòng một con hồ ly tinh nhỏ hơn mình hai mươi tuổi...

Sách La Định dụi mắt, tin nào cũng được ghi chép vô cùng tỉ mỉ...

Trình Tử Khiêm rất nghiêm túc thống kê lại: “Này, người đoán xem, vợ Tần quận vương đấu với hoa khôi, ai có khả năng chiến thắng?”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật: “Có nhiều người quan tâm đến những chuyện kiểu này thế sao?”.

Trình Tử Khiêm sững sốt: “Gì?”.

“Ta nói là, ai phân cao thấp với ai, ai có quan hệ tốt với ai, đều là những chuyện vặt vãnh tầm thường, thế mà có lắm kẻ quan tâm thế sao?”. Sách La Định khoanh tay, cảm thấy khó mà tin được.

“Ta đã cho người đi thống kê rồi, thật ra thì cũng không có nhiều người quan tâm lắm”. Trình Tử Khiêm cười tí mắt đưa số liệu thống kê cho Sách La Định xem: “Trong toàn thành này, có mấy kẻ quen biết Vương viên ngoại chứ, người quen biết tình nhân bé nhỏ của Vương viên ngoại cũng chẳng nhiều; thơ từ của tên tài tử họ Trương kia chẳng có bài nào được lan truyền ra ngoài; bộ dạng thiên kim tiểu thư nhà Lưu viên ngoại như thế nào cũng chẳng ai biết; Trần viên ngoại có bảy vợ, sáu người vợ đầu chết hết nhưng cũng chẳng ai quan tâm, vợ phú gia họ Chu muốn nhảy sông tự vẫn, mọi người ai cũng mắng chửi hồ ly tinh kia, nhưng hình như không ai biết hồ ly tinh kia có diện mạo thế nào; vị hoa khôi kia càng nực cười, hôm qua mới được bầu làm hoa khôi, thế mà hôm kia vẫn thấy làm hầu gái ở Bách Hoa lầu đấy”.

“Vậy người viết ra làm cái gì?”. Sách La Định không hiểu.

“Không quan tâm không có nghĩa là không có ai muốn xem mà!”. Trình Tử Khiêm chớp chớp mắt: “Vẫn có người xem đó”.

“Tại sao?”. Sách La Định cảm thấy không thể hiểu nổi: “Bị điên à?”.

“Vì tất cả mọi người đều rảnh rỗi”. Trình Tử Khiêm nheo mắt, nghiêm túc nói: “Vì là những chuyện chẳng liên quan đến họ nên họ mới lấy chúng ra buồn chuyện cho vui chứ”.

Sách La Định chau mày lắc đầu, lúc này lại nghe thấy trên bờ có tiếng xôn xao.

Ngoái đầu lại nhìn, quả nhiên là Bạch Hiểu Phong đang tiến lại đánh đàn.

“Chẳng phải nói Tam công chúa sẽ đánh đàn hay sao? Sao lại thành Bạch Hiểu Phong?”. Sách La Định không hiểu.

“Việc này là hiệu cầm, người có kỹ thuật cao mới làm được!”. Ở bên cạnh, Bạch Hiểu Nguyệt bưng một đĩa lê đã gọt sạch vỏ và cắt thành từng miếng đến, nàng vừa ngồi xuống đã nghe Sách La Định hỏi thế liền giúp Trình Tử Khiêm trả lời.

Sách La Định nhướn mày: “Thì ra là ông ọ (17)!”.

(17) Bạch Hiểu Nguyệt nói “hiệu cầm” (/xiào qín - thử dây, thử âm của đàn), nhưng Sách La Định lại nghe nhầm thành “kiểu tình” (/jiǎoqíng - ông ọ, giả vờ giả vịt).

Bạch Hiểu Nguyệt bực bội: “Hiệu cầm, là thử âm của đàn, đồ ngốc!”.

Sách La Định bĩu môi, đưa tay cầm cái tấm trúc xiên lê ăn. Bạch Hiểu Nguyệt đẩy đĩa lê đến trước mặt hắn. Hắn thấy lê rất ngon, mới hỏi Bạch Hiểu Nguyệt: “Nàng không ăn à? Ngọt lắm”.

“Không”. Bạch Hiểu Nguyệt nhích sang bên cạnh.

Sách La Định thăm nhủ nha đầu này sao khó hiểu thế, không ăn mang ra đây làm gì?

“Này”. Sách La Định huých tay Trình Tử Khiêm một cái: “Ăn lê không?”.

Trình Tử Khiêm liếc qua: “Không”.

Sách La Định thăm nói, người cũng không ăn sao?

Lại nghe Trình Tử Khiêm hờ hững buông một câu: “Lê này ta đâu có phần”.

“Khụ khụ...”. Sách La Định suýt nữa thì nuốt luôn cả chiếc tấm trúc.

Bạch Hiểu Nguyệt nhanh nhẹn chạy lên phía trước lấy quả vải.

“Tang...”. Bạch Hiểu Phong bắt đầu thử âm, những người quanh hắn kích động hẳn lên.

Sách La Định ngoáy tai: “Lại bắt đầu ‘tang’ rồi, không biết còn ‘tang’ đến khi nào nữa, ông trời ơi mau xuống núi đi, nếu không thì mưa như trút nước cũng được!”.

Trình Tử Khiêm ở bên cạnh, tai vênh lên: “Mưa cũng tốt!”.

Sách La Định nhướn mày: “Người cũng mất kiên nhẫn sao?”.

“Đâu có”. Trình Tử Khiêm nhếch mép cười: “Trời mưa thì càng có tư liệu để viết, trời mưa ướt sướt thì càng phát sinh nhiều chuyện”.

Sách La Định trầm mặc một lúc lâu, chỉ vào mũi hần: “Đáng khinh không!”.

Trình Tử Khiêm cắn nửa trái táo, gật đầu: “Đáng!”.

Bạch Hiểu Phong “tang” một hồi, còn căng lại dây đàn gì đó, có vẻ rất bận rộn.

Ở trên bờ, cả tá các cô nương ngất xỉu, Sách La Định chẳng hiểu tại sao lại thế, cảm nắng anh à?

Ở phía bên này, Bạch Hiểu Nguyệt đã chén bay hơn chục quả vải, để lại một đồng vỏ trên bàn. Sách La Định ngửa miệng nói: “‘Một quả vải bằng ba ngọn đuốc’ (18), nằng ăn nhiều như vậy không sợ sáng mai sẽ đau họng à?”.

(18) Y học cổ truyền cho rằng quả vải có tính ấm nên ăn nhiều sẽ “sinh hỏa”, nên có câu “một quả vải bằng ba ngọn đuốc”. Người lớn không nên ăn quá 10 quả mỗi lần, trẻ nhỏ chỉ nên ăn 3-4 quả mỗi lần, nếu ăn nhiều sẽ bị nhiệt miệng, gan nóng, buồn nôn, chân tay mỏi, hoa mắt...

Bạch Hiểu Nguyệt liếc hần một cái, cũng không ăn nữa, lấy một chiếc khăn lau tay.

Đường Tinh Trị ngồi cách đó không xa, cau mày bê đĩa vải ở trước mặt mình tới cho Bạch Hiểu Nguyệt. Thấy Bạch Hiểu Nguyệt nhìn mình, Đường Tinh Trị cười nói: “Không sao đâu, nằng thích thì cứ ăn thêm đi, lát nữa ta sẽ bảo ngự y mang thuốc hạ hỏa đến cho nằng”.

Bạch Hiểu Nguyệt có chút ngượng ngùng, nhưng không tiện từ chối, bèn nhận lấy đĩa vải rồi đặt trước mặt.

Đường Tinh Trị thuận đà liếc xéo Sách La Định một cái. Sách La Định nhận được ánh mắt khó hiểu ấy, có chút đỏ khốc đỏ cười - Tên Đường Tinh Trị này thật ấu trĩ.

Ở phía xa, đám nha hoàn đứng xem cũng bắt đầu nhỏ giọng tám chuyện.

“Lục hoàng tử chu đáo quá”.

“Đúng thế, rất chu đáo”.

“Sách La Định thì thật thô lỗ”.

“Đúng vậy, còn nói con gái người ta ăn nhiều nữa chứ”.

Sách La Định liếc đám nha hoàn ấy một cái, thầm nghĩ họ bị điên à? Ăn ít đi mấy quả vải và ăn thêm mấy quả rồi phải uống thuốc, rốt cuộc thì cái nào mới bình thường đây?

Ở phía trước, hình như Bạch Hiểu Phong đã thử đàn xong, liền ưu nhã đứng lên. Tiếp đến là Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ bước tới gảy đàn, Bạch Hiểu Phong đi sang một bên tìm chỗ ngồi, Đường Nguyệt Yên đưa vải cho hần, hỏi có muốn ăn không.

Bạch Hiểu Phong nhẹ nhàng khoát tay áo, ý muốn nói cổ họng mình đang có vấn đề nên không ăn, còn không quên nhắc nhở Đường Nguyệt Yên: “Ăn ít thôi, kéo lại nhiệt đấy”.

Đường Nguyệt Yên mỉm cười gật đầu, làn da vốn đã trắng hồng lúc này lại càng giống như được ráng mây chiếu rọi, vô cùng kiều diễm.

Đám nha hoàn bên cạnh cực kỳ ngưỡng mộ: “Bạch phu tử chu đáo quá!”.

“Đúng vậy, chu đáo quá!”.

“Không được ăn nhiều vải đâu, sẽ bị nhiệt đó”.

Sách La Định ần lên khoe miệng đang giật giật, nhìn Trình Tử Khiêm bên cạnh đang múa bút thành văn. Lúc chấm bút lông vào mực, Trình Tử Khiêm vỗ vai Sách La Định an ủi: “Bỏ đi, con gái nói cái gì thì đó là chân lý, sẽ không thềm nói đạo lý với người đâu!”.

Sách La Định bĩu môi, lẩm bẩm: “Quá là vô lý, lão tử sống độc thân thế này mới là khôn ngoan”.

Đúng lúc hần nói lời này vừa hay có một nha hoàn dâng trà nghe được, thế là xong...

Lát sau, khắp thành đều bàn tán: Sách La Định nói bọn con gái ai cũng bất chấp lý lẽ, hấn thà sống độc thân còn hơn.

“Ai muốn lấy hấn chứ, tưởng ai cũng mê hấn sao!”.

“Đúng thế!”.

“Loại đàn ông hẹp hòi như vậy thật đáng ghét!”.

“Hấn ta mới là kẻ vô lý!”.

Trên thuyền, Sách La Định chống cằm nghe Tam công chúa bật bông... à, đánh đàn... tiếng bật bông, à tiếng đàn làm hấn buồn ngủ díp mắt, hai mí mắt cứ choảng nhau dôm dốp.

Cuối cùng, Tam công chúa cũng đàn xong, mọi người đều vỗ tay, Sách La Định gật đầu một cái tỉnh dậy, cố gắng mở to hai mắt cho tỉnh táo, cũng vỗ tay theo. Thấy nước trà trong chén đã lạnh, hấn liền gọi nha hoàn đổi chén khác.

Một nha hoàn bước lại giúp hấn đổi chén trà khác, chẳng biết từ khi nào trên sàn thuyền lại có một vũng nước nhỏ, nha hoàn kia không để ý giẫm lên đó nên bị trượt chân, khó khăn lắm mới đứng vững được, nhưng nước trà lại hắt hết lên tay áo Sách La Định, mặt mũi nha hoàn trắng bệch.

Sách La Định vẫn còn chưa tỉnh ngủ, hấn mơ màng cầm chén trà đưa lên miệng uống một ngụm, cảm thấy trà vẫn chưa đủ đặc, hấn chẳng tỉnh táo hơn được nên trả cái chén lại cho nha hoàn, nói nhỏ: “Cho thêm trà vào đi, mang cho ta một chén thật đặc vào”.

“Vâng...” Nha hoàn thấy Sách La Định có vẻ chẳng chú ý gì tới cái ống tay áo dính nước nên cẩn thận bưng chén trà rời đi. Khi nha hoàn bưng một chén trà đặc quay lại thì bất gặp ngay cảnh Bạch Hiểu Nguyệt đưa khăn cho Sách La Định.

Sách La Định vẫn chưa hiểu chuyện gì, nha đầu này đưa khăn cho mình làm quái gì, ai dùng thứ này chứ, toàn mùi son phấn? Bạch Hiểu Nguyệt chỉ tay áo bị ướt, Sách La Định cúi đầu nhìn, thuận tay chùi luôn vào vạt áo của Trình Tử Khiêm trong khi Trình Tử Khiêm đang hí hoáy ghi chép.

Trình Tử Khiêm vẫn chẳng biết gì. Sách La Định quay đầu lại, thấy ở gần đó nha hoàn kia đã bưng trà lên, trợn mắt há miệng nhìn mình. Biết là chuyện xấu của mình đã bị phát hiện, Sách La Định lúng túng gãi đầu.

Nha hoàn kia bưng trà đi tới.

Sách La Định cầm chén trà nhấp một ngụm, đắng đến độ khiến hấn phải chau mày.

Nha hoàn run sợ - Có phải trà đặc quá không?

Ai ngờ Sách La Định mới nhấp được hai ngụm, vừa đặt chén xuống thì nhìn thấy trên sàn thuyền có một vũng nước nhỏ, hấn lại thuận tay kéo vạt áo của Trình Tử Khiêm mà lau sạch nó đi.

Trình Tử Khiêm có lẽ đã cảm thấy quần áo của mình động đậy, nên ngẩng đầu nhìn.

Sách La Định nhìn trời ngấm mây, giả bộ ta có làm gì đâu. Nha hoàn kia thì không nhịn nổi cười.

Lúc này Hạ Mẫn cũng lên gẩy đàn, lại bắt đầu điệp khúc “tang tang tang”...

Sách La Định đỡ trán, vừa ngáp vừa hỏi Bạch Hiểu Nguyệt ở bên cạnh đang chăm chú nghe đàn: “Còn đánh bao lâu nữa...”.

Bạch Hiểu Nguyệt lườm hấn: “Nghỉ lễ trước đây ta dạy ngươi đâu rồi? Không được ngủ!”.

Sách La Định chống cằm, cố lên tinh thần.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn tiểu nha hoàn vẫn đang ngây ngô nhìn Sách La Định ở phía sau, nói: “Bưng một chén trà nữa lại đây”.

Nha hoàn còn chưa đi, Sách La Định đã nói: “Trà không có tác dụng đâu, có hạc đỉnh hồng (19) không... Ái”.

(19) Hạc đỉnh hồng: Một thứ đá có chất cực độc, không mùi không vị, màu trắng, được gọi là tì sương, hay còn gọi là tìn thạch.

Hắn chưa dứt lời, đã bị Bạch Hiểu Nguyệt nhéo mạnh một cái. Hắn cũng tỉnh táo hơn một chút, ngồi ngay ngắn lại, cảm thấy chẳng thoải mái chút nào, sao trời vẫn chưa tối chứ?

Một lát sau, Trình Tử Khiêm đem bản thảo đến mép thuyền giao cho thuộc hạ, tới chỗ rẽ vắng người liền nghe thấy tiếng mấy tiểu nha hoàn đang nói chuyện, một trong số đó chính là nha hoàn vừa dâng trà cho Sách La Định.

“Các cô có cảm thấy tướng mạo của Sách La Định thật ra cũng đâu đến nỗi không?”.

“Ừm...”.

“Thật ra cũng được, cũng cao to”.

“Sống mũi rất cao, mắt rất đẹp nữa”.

“Nhưng thô lỗ lắm”.

“Hắn tốt mà, lúc này ta hắt cả nước trà lên người hắn vậy mà hắn cũng không nói gì”.

“Thật á?”.

“Đúng thế, hắn còn lấy vạt áo của Tử Khiêm đại nhân lau sàn thuyền nữa đấy, đáng yêu quá đi”.

Trình Tử Khiêm lắc đầu cười, lùi lại hai bước, đột nhiên cảm thấy không đúng, liền đưa tay kéo vạt áo sau lên xem, trên vạt áo trắng như tuyết của hắn dính một vết ố loang lổ.

Trình Tử Khiêm nổi giận, quay lại chỗ ngồi của mình, định bụng ụp cả nghiên mực lên mặt Sách La Định thì không ngờ Sách La Định bỗng tò mò hỏi: “Chẳng phải người nói Tam công chúa sẽ phản kích sao?”.

Trình Tử Khiêm ngẩn người.

Sách La Định chỉ mấy cô nương kia, lúc này Nguyên Bảo Bảo đang gảy đàn, Đường Nguyệt Nhữ ngồi bên cạnh chăm chú lắng nghe, thỉnh thoảng bóc vải ăn, không ngó trộm Bạch Hiểu Phong cái nào.

Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười hỏi hắn: “Thì ra người cũng có lúc buồn chuyện đấy chứ?”.

Sách La Định sững sốt, bắt đầu tự kiểm điểm - Quả nhiên gần mực thì đen mà, lão tử cũng bắt đầu hư hỏng mất rồi!

“Đã nói con gái sẽ không trực tiếp tranh đấu với nhau mà!”. Trình Tử Khiêm nhếch môi nói với Sách La Định: “Chỉ có nam tử mới đấu đá trực diện thôi!”.

Sách La Định sững sốt, nghe không hiểu lắm. Đúng lúc này lại nghe thấy Đường Tinh Trị đột nhiên hỏi: “Sách tướng quân, nghe nói võ nghệ của người rất cao cường?”.

Sách La Định quay đầu lại, chỉ thấy Đường Tinh Trị đang cầm một thanh bảo kiếm rất đẹp: “Hay là người múa vài đường kiếm để chúng ta được mở mang tầm mắt?”.

Sách La Định chớp chớp mắt.

Rất nhiều người cho rằng đây là ý kiến hay.

Lệ phi lại không tán thành: “Tinh Trị, đừng làm loạn, Sách tướng quân là đại tướng, chiêu thức giết địch trên chiến trường sao có thể giống với mấy chiêu khoa chân múa tay của các người được?!”.

Sách La Định đánh giá cao Lệ phi hơn một chút, đây mới là tiếng người chứ, đừng tưởng đàn bà thì không hiểu biết.

Đường Tinh Trị phản đối: “Võ công trong thiên hạ đều liên thông với nhau, có lý nào biết viết chữ to mà chẳng thể viết nổi chữ nhỏ”.

“Đúng thế”. Hồ Khai cũng hòa vào: “Chi bằng cho chúng ta được mở mang tầm mắt, có được không?”.

“Được”. Sách La Định dài giọng đáp, nói xong liền đứng lên, cuối cùng có thể giãn gân giãn cốt chút rồi...

Trình Tử Khiêm nhìn về mặt Sách La Định - Hình như hắc đang âm mưu gì đó.

Sách La Định đứng dậy, nhìn bốn xung quanh đều là án thư, lối đi bé tẹo, hắc lười đi vòng nên nhấc chân nhẹ nhàng nhảy qua án thư.

“Cho người mượn kiếm”. Đường Tinh Trị ném bảo kiếm của mình cho Sách La Định. Sách La Định nhẹ nhàng đón lấy, xoay cổ tay một cái, tua kiếm màu trắng vẽ một đường cong đầy đặn quay quanh cổ tay ba vòng...

Trên bờ lại nhốn nháo.

Không thể phủ nhận, động tác này của Sách La Định quá tuyệt!

Nhưng thanh kiếm trong tay vừa xoay một vòng thì Sách La Định đã phát hiện có gì đó bất ổn, liếc mắt sang thấy về mặt hắc vui sướng của bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai, hắc hơi nhướng mày, thầm chửi: Mẹ nó, thì ra là muốn chơi lão tử, bảo sao tự dưng tốt thế, lại còn cho lão tử mượn kiếm nữa! Cười ư? Lát nữa lão tử sẽ khiến các người muốn khóc cũng không được!

Trình Tử Khiêm thấy cảnh này mà kích động, múa bút thành văn: Lão Sách lộ bản tính rồi, đến lúc xem trò hay rồi đây!

Trình Tử Khiêm đang viết, lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt cầm bút chu sa lên, gạch bay một đoạn trên bản thảo Trình Tử Khiêm vừa viết, lẩm bẩm: “Không được viết đoạn này”.

Trình Tử Khiêm sững sờ, ngó qua thì thấy đoạn bị gạch là đoạn mấy nhà hoàn khen Sách La Định. Hắc sững sờ nhìn Bạch Hiểu Nguyệt. Nàng quay ngoắt mặt đi: “Viết tốt như thế để làm gì chứ, khiêm tốn chút!”.

Trình Tử Khiêm sờ cằm - Ái chà! Có mùi ghen tuông rồi đây, tình hình này là sao ta?!

3. Chương 3.

HỢP TAN DO DUYÊN PHẬN

Sách La Định vừa nhận được thanh kiếm Đường Tinh Trị ném cho đã cảm thấy kiếm này rất nhẹ, hắc nhìn lướt qua liền biết rõ: Thanh kiếm này chẳng phải đồ thật, chỉ là thứ dùng để trang trí thôi. Nói cách khác, chuôi kiếm và vỏ kiếm dính liền nhau. Nói cách khác nữa, dù Sách La Định có vận hết công lực thì cùng lắm cũng chỉ có thể bẻ gãy thanh kiếm làm đôi mà thôi, làm cách nào cũng không thể rút kiếm ra được, vì bên trong có lưỡi kiếm quái nào đâu.

Con thuyền này cách bờ rất xa, người trên bờ vốn không thể nhìn thấy có gì bất ổn, chỉ biết rằng nếu Sách La Định không rút kiếm ra được... Chuyện này mà đồn ra ngoài thì chẳng phải sẽ rất bê mặt hay sao?!

Sách La Định cầm thanh kiếm liền vỏ này xoay qua xoay lại vài vòng, xoay đến độ mọi người hoa mắt chóng mặt mới vùng tay ném trả cho Đường Tinh Trị, bĩu môi phán: “Kiếm gì mà nhẹ thế, mang thanh khác nặng hơn đến đây, kiếm đó chỉ đám đàn bà con gái dùng thôi, đâu xứng với đẳng nam nhi như ta”. Sách La Định nói câu này rất vang, không ít người trên bờ nghe thấy đều cười, bọn nhà hoàn kia cũng cười - Thanh bảo kiếm này hơi lờ lợt thật!

Đường Tinh Trị không ngờ Sách La Định lại ra chiêu này, cũng không chú tâm nhận lại kiếm, thanh kiếm đập vào ngực hắc, hắc cũng không ngờ Sách La Định lại ném mạnh tay như thế... Thế là, Đường Tinh Trị ngã ngửa ra sau, quá xấu hổ mà lùi lại phía sau ngồi. Do phía sau bàn trà đều là ghế thấp, hơn nữa Sách La Định không quá mạnh tay nên Lục hoàng tử không đến mức ngã chổng vó lên trời, nhưng hắc ngồi phịch xuống đất như thế cũng bê mặt lắm rồi.

Sách La Định ngó quanh, hỏi: “Ai có thanh đao nào nặng hơn không? Kiếm không vừa tay”.

Câu hỏi vừa dứt, mọi người đều nhìn nhau, người trên thuyền đều là văn nhân, tay trái gà còn không chặt, cũng chỉ có Lục hoàng tử là mang theo kiếm, làm gì còn ai mang theo nữa chứ?

Lục hoàng tử được Hồ Khai đỡ dậy, thở phì phò tức giận, thấy Sách La Định tìm đao thì lầm bầm: “Đao đao đao, người chỉ hợp với loại dùng trong nhà bếp mà thôi”.

Vừa hay, Sách La Định lại nghe thấy câu này, hần đột nhiên phấn chấn hẳn lên, hỏi mấy nha đầu đang tụ tập ở chỗ rẽ: “Nhà bếp có dao phay không? Tốt nhất là loại dao lớn mà đầu bếp vẫn dùng để băm thịt chặt xương ấy”.

Đám nha hoàn đảo mắt nhìn nhau một cái, nha hoàn ban nãy hắt nước trà vào tay áo Sách La Định lập tức chạy vào nhà bếp, một lát sau đã mang đến cho Sách La Định một con dao phay to tướng.

Sách La Định chìa tay cầm lấy, nhìn trái nhìn phải, tiện tay kéo tấm rèm trắng lau vụn thịt còn dính trên dao. Ngày nào nhà bếp cũng dùng đến con dao này nên nó dính một tầng mỡ lợn, sáng loáng, dưới ánh mặt trời trông càng lóa mắt.

Đám người trên bờ sau một hồi im lặng lại cười hô hô. Bọn Đường Tinh Trị ôm bụng cười - Cái tên Sách La Định này, chẳng dễ dàng thoát được một phen bẽ mặt, ai ngờ lại tự chuốc nhục vào thân, lại còn múa dao phay, dao phay thì có thể múa ra cái gì chứ? Quá hoang đường...

Sách La Định cân nhắc trọng lượng con dao phay một chút, xoay xoay cổ tay... con dao phay lập tức chuyển động vun vút loạn xạ trên tay hắn, trông thật đáng sợ.

“Này!”. Hồ Khai không kìm được nhắc nhở: “Người cẩn thận đấy, đừng làm người khác bị thương”.

“Đúng đấy!”. Tên thư sinh nho nhã Thạch Minh Lượng nhìn thấy con dao phay bay qua bay lại trước mắt thì chân cũng mềm nhũn.

“Đừng lo, không văng trúng người đâu”. Sách La Định nói rồi đột nhiên buông tay, kêu lên: “Ồi ời”.

Tiếng kêu vừa dứt, con dao phay cứ thế phi thẳng đến phía bàn bọn Thạch Minh Lượng, khiến bốn người kinh hãi ngã ngồi về phía sau. Nhưng dao phay vừa bay đến gần bọn họ thì xoay một vòng, lại quay trở về tay Sách La Định, tiếp tục xoay vòng, tạo ra những tiếng vun vút.

Sách La Định cười nhạt, nhếch mép hỏi bốn người: “Sao? Sợ à? Hay là đổi chỗ cho mấy cô nương kia đi, bên đó có vẻ khá an toàn đấy”.

Đám người Đường Tinh Trị đổ mắt tía tai, bốn xung quanh lại có bao nhiêu cô nương, có công chúa và vương phi ngồi trong khoang thuyền xem trò vui, cả đám cung nữ trốn ở các góc xung quanh xem trộm, tất cả đều không nhịn được cười.

Bạch Hiểu Nguyệt vô thức liếc nhìn Lệ quý phi một cái.

Đường Tinh Trị tốt xấu gì cũng là cháu của Lệ quý phi, bà ta rất thương yêu hắn, vậy mà Sách La Định lại dạy dỗ hắn như thế, liệu Lệ quý phi có tức giận không?

Nhưng nhìn sang lại thấy Lệ quý phi chẳng có vẻ gì là mất hứng, cũng không cười mà chỉ gật gật đầu, bộ dạng như đang nghiêng răng nói: Đáng đời!

Bạch Hiểu Nguyệt có chút bất ngờ, bèn hỏi Trình Tử Khiêm ở bên cạnh đang chuyên tâm ghi chép: “Tử Khiêm phu tử, liệu Quý phi nương nương có giận Sách La Định không?”.

Trình Tử Khiêm chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ phất tay áo nói: “Đương nhiên là không”.

“Tại sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt nhỏ giọng nói: “Lục hoàng tử đang rất bẽ mặt mà... chẳng lẽ Lục hoàng tử không phải là cháu ruột của Lệ quý phi?”.

Trình Tử Khiêm mỉm cười: “Bởi vì hắn là cháu ruột nên Lệ quý phi mới muốn hắn càng phải bẽ mặt hơn, để hắn bỏ cái tính ngông nghênh cao ngạo ấy đi”.

Bạch Hiểu Nguyệt có chút bất ngờ.

Trình Tử Khiêm vui vẻ nói: “Cô tưởng rằng nữ nhân trong hậu cung chỉ biết dùng mách khéo để có được sự sủng ái của Hoàng thượng thôi sao? Mà muốn tranh sủng cũng phải xem đang ở đâu chứ, quan trọng là có thể bồi dưỡng được danh môn hay không, những vị nương nương ấy hiểu rất rõ, con trai tài giỏi

hơn người mới là điều quan trọng. May mà Đường Tinh Trị không rơi vào tay Hoàng hậu nương nương đó, nếu không, chuyện hôm nay hẳn khiêu khích Sách La Định cũng đủ để lãnh một trăm gậy vào mông rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Đường Tinh Trị gỡ mảnh khỏe gì vậy?”.

Trình Tử Khiêm lắc đầu, quả nhiên không có nhiều người hiểu được chuyện này, bèn giải thích cho nàng nghe.

“Đánh những một trăm gậy thì tàn nhẫn quá!”. Bạch Hiểu Nguyệt thầm lắc đầu, mặc dù Đường Tinh Trị rất đáng ghét nhưng trừng phạt như vậy thì hình như hơi nghiêm khắc, quả nhiên nếu yêu quý mạng sống của mình thì phải tránh xa chốn hậu cung!

“Thực ra con người Đường Tinh Trị cũng không xấu, chỉ là tính cách có chút trẻ con hiếu thắng mà thôi”. Trình Tử Khiêm “chặc” một tiếng: “Lão Sách là ai chứ? Mãnh tướng đệ nhất hoàng triều, nắm trong tay một đội quân hùng hậu, dù bây giờ đang thái bình thịnh thế nhưng khó có thể chắc chắn rằng sau này sẽ không xảy ra bạo loạn gì. Mấy vị hoàng tử kia chỉ mong tìm cơ hội nịnh bợ hắn, thế mà Đường Tinh Trị này lại không biết nắm chắc cơ hội ngàn năm có một này, chỉ vì chút ghen tuông vớ vẩn mà đối đầu với hắn. Nếu ta là Lệ phi, ta cũng sẽ cho Đường Tinh Trị ném mùi đau khổ, để cho hắn hiểu được cái gì là ‘nhân ngoại hữu nhân, sơn ngoại hữu sơn’ (1)”.

(1) Tưởng mình giỏi nhưng còn có người giỏi hơn mình, tưởng núi cao nhưng còn có ngọn núi cao hơn nữa. Câu nói này khuyên con người không nên quá kiêu ngạo, phải biết khiêm tốn.

Lúc này, Sách La Định chơi dao phay chán rồi, nhìn sang Nguyên Bảo Bảo đang hồn bay phách lạc đánh đàn ở bên cạnh. Nguyên Bảo Bảo thấy Sách La Định múa dao phay loạn xạ như thế thì sợ trắng mặt, vội nói mình đã đàn xong rồi trốn ngay vào khoang thuyền.

Sách La Định liếc nhìn, chẳng phải nói là đánh đàn múa kiếm sao? Lúc này đàn thì chẳng có ma nào đánh, mà kiếm cũng bị đổi thành dao phay rồi, làm sao đây?

“Chi bằng để ta đánh”. Lúc này Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ đi ra.

Sách La Định nhìn nàng, hơi hồi hộp - Chẳng lẽ đây chính là sự phản kích mà người ta nói? Nghĩ vậy hắn lại ngược mắt nhìn trời, chắc tại mình ở cùng với Trình Tử Khiêm và Bạch Hiểu Nguyệt lâu quá nên mới bị lây cái thói buồn chuyện này...

Tam công chúa tiến đến ngồi xuống bên cổ cầm: “Sách tướng quân đương nhiên không thể múa kiếm trong tiếng nhạc thướt tha mềm mại được, mà phải là loại nhạc mang đậm khí phách nơi sa trường khói lửa, có phải không?”.

Sách La Định gật đầu, lại nhìn Bạch Hiểu Phong đang vừa uống rượu, thưởng thức cảnh đẹp ven hồ, vừa tiếp tục tạo dáng làm các thiếu nữ hai bên bờ hồ ngây ngất... Sách La Định có chút khó hiểu, Tam công chúa thật sự chung tình với Bạch Hiểu Phong như vậy sao? Sao mình không thấy thế nhỉ?

Nhưng lúc Sách La Định vẫn còn đang thần người suy nghĩ thì Đường Nguyệt Nhữ đã bắt đầu gảy đàn rồi.

Tiếng đàn cất lên, Sách La Định hơi ngẩn người - Ôi chao! Khác hẳn tiếng “tang tang tang” như ngàn vạn con muỗi vo ve khi nãy, tiếng đàn lần này đem lại cho người nghe cảm giác thê lương buồn bã.

Sách La Định vô thức liếc nhìn Đường Nguyệt Nhữ, thầm tán thưởng: Đường Nguyệt Nhữ không đơn giản chút nào, nàng ấy là phái yếu nhưng lại rất bá đạo hào sảng.

Vì tiếng đàn thích hợp nên mọi chuyện đều trở nên dễ dàng, Sách La Định vung tay múa dao phay, giống hệt như lúc luyện đao bình thường.

Sách La Định múa dao phay đương nhiên là có sự khác biệt rất lớn với mấy màn khoa chân múa tay của đám công tử kia rồi, mỗi đường dao tung lên đều ẩn chứa sức mạnh, như có thể lấy mạng người ta bất cứ lúc nào. Nhất thời, chiếc thuyền chỉ lay động mạnh - Mũi thuyền theo từng động tác vung dao phay về hai phía của Sách La Định cũng nghiêng ngả sang hai bên, những dải rèm trắng trên thuyền bay bay theo gió, Sách La Định như hòa vào trong gió, quả là thứ đao pháp tràn đầy khí thế!

Lúc này, mọi người đã không còn quan tâm xem Sách La Định đang cầm loại dao gì nữa, chỉ cảm thấy trong tiếng đàn the lương ấy, thân pháp của Sách La Định sao mà dũng mãnh phi thường, khiến cho bách tính hoàng thành đã quen với cảnh thái bình thịnh thế, cả ngày nhàm chán lúc này không hiểu sao lại sục sôi lòng yêu nước muốn chinh chiến sa trường, dĩ nhiên, cũng chỉ sục sôi trong lúc này mà thôi.

Tiếng đàn vừa dứt, Sách La Định cũng thu dao, trả nó cho tiểu nha hoàn đang ngậy ngốc đứng nhìn. Nha hoàn nhận lại dao, nhưng vẫn ngậy ngẩn đứng ở bên, ánh mắt không sao rời khỏi Sách La Định. Bạch Hiểu Phong là ai? Lúc này nàng cũng quên mất rồi!

Sách La Định không thở dốc cũng chẳng hụt hơi, chậm rãi quay đầu giơ ngón tay cái lên với Tam công chúa: “Tam công chúa rất có phong thái”.

Đường Nguyệt Nhữ mỉm cười: “Tướng quân quá khen”.

Lúc này, mọi người ở trên bờ lại bắt đầu bàn tán.

“Thất công chúa thật xinh đẹp, lại còn khôn khéo... nhưng so với Tam công chúa thì...”.

“Vẫn thua một bậc, giống như tiểu muội so với nữ nhân thực sự!”.

“Đúng thế, ta nên ủng hộ Tam công chúa!”.

“Đúng thế, đúng thế!”.

Sách La Định nhướng mày - Quả nhiên là phản kích thành công, giỏi quá, nét mặt nàng ta vẫn ung dung như thường.

Trở về chỗ ngồi, Sách La Định bưng chén trà nhấp một ngụm, lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt ngồi bên vắn vẹo người, nhăn mũi, mím môi, dáng vẻ này ngoại trừ hai từ “khó chịu” ra thì chẳng từ nào có thể diễn tả tốt hơn được, hắn không kìm được hỏi: “Sao thế? Sao mặt mũi nhăn nhó như vậy, mót tiểu à? Nhanh chóng đi giải quyết đi, nhịn lâu không tốt... Ồi!”.

Sách La Định còn chưa nói xong, Trình Tử Khiêm ở phía sau đột nhiên nhấc chân đạp vào lưng hắn một cái: “Nói lung tung gì thế!”.

Sách La Định không đề phòng, hắn đang mải quan sát vẻ mặt của Bạch Hiểu Nguyệt, nha đầu này nhăn mặt đến là thú vị, cũng chẳng biết Trình Tử Khiêm vô tình hay cố ý mà đá hắn một cước như vậy khiến hắn không tránh kịp nhưng cũng không đến nỗi trọng thương, nhưng điều phiền toái nhất chính là thân thể hắn lập tức mất thăng bằng bổ nhào về phía trước, lại còn nhào trúng Bạch Hiểu Nguyệt, không lệch phân nào.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng cả kinh. Vốn trước đó nàng cũng ngậy ngẩn xem màn múa dao của Sách La Định, đến khi hắn hạ màn nàng cũng chỉ biết ngơ ngác vỗ tay. Nhưng lúc này lại nghe thấy trên bờ có chút xôn xao.

Bạch Hiểu Nguyệt ngoái lại nhìn thì phát hiện có rất nhiều người đang ngهن cổ nhìn đến thất thần.

Chẳng cần nói tới những nam nhân hiếu chiến đã khuất phục trước khí chất bá đạo của Sách La Định, còn có rất nhiều cô nương cũng đang che miệng khen: “Sách La Định thật nam tính!”.

Bạch Hiểu Nguyệt hơi lo lắng, lúc này không biết có bao nhiêu cô nương trong hoàng thành đã để mắt tới Sách La Định rồi...

Bạch Hiểu Nguyệt là một cô nương chân chất, nàng đang ngẩn người suy nghĩ, chẳng nghe rõ Sách La Định nói hươu nói vượn gì rồi bỗng đổ ập tới. Đến khi nàng hiểu ra, vừa ngẩng đầu lên đã thấy ngay bộ mặt của Sách La Định, đôi mắt chim ưng, sống mũi cao và cái cằm nhỏ... tất cả đều rất vừa mắt Bạch Hiểu Nguyệt. Nét nào cũng đẹp!

Lệ quý phi vốn định khen ngợi Sách La Định vài câu, bỗng lại xảy ra màn kịch hay này.

Trình Tử Khiêm đã cố ý làm chuyện xấu thì đương nhiên sẽ không để người ta trông thấy, vậy nên cú đá vừa rồi cũng là vụng trộm, khiến Sách La Định không thể thanh minh được.

Chuyện này xảy ra bất ngờ, hơn nữa còn nằm ngoài dự liệu của mọi người, tất cả những ai có mặt trên thuyền và trên bờ đều ngẩn ra nhìn.

Sau một hồi im lặng, Sách La Định cúi đầu thấy đôi mắt Bạch Hiểu Nguyệt ở trước mặt mình cũng chớp chớp liên hồi, nhìn hẩn mà chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì. Cơ thể Sách La Định khá vạm vỡ, Bạch Hiểu Nguyệt thì thon nhỏ, bởi thế hẩn đổ ụp lên nàng chẳng khác gì một chiếc chăn bông đen phủ lên giường.

Thấy đám đông xung quanh đang chết lặng, Sách La Định đột nhiên hiểu ra vấn đề, quay đầu lại lườm Trình Tử Khiêm: “Ngươi...”.

Trình Tử Khiêm không đợi hẩn há miệng đã kêu lên: “Ôi ôi Sách La Định, ngươi muốn chết à, lại dám cợt nhả với Hiểu Nguyệt cô nương!”.

Không biết Trình Tử Khiêm có dồn hết khí lực ở đan điền lên đỉnh đầu hay không mà tiếng rống này lại vang thế, truyền xa đến mấy dặm ấy chứ.

Sách La Định trợn mắt há mồm chỉ vào Trình Tử Khiêm - Ngươi dám hăm hại ta?

Trình Tử Khiêm nháy mắt lia lịa với hẩn - Nhịn chút đi mà, vì muốn tốt cho ngươi thôi!

Sách La Định đầu óc mờ mịt, đầy bụng hoài nghi - Trình Tử Khiêm lại giở trò quỷ gì thế nhỉ? Sao lại ra chiêu này?

Sau tiếng rống này của Trình Tử Khiêm thì “ầm” một tiếng, trên bờ loáng cái đã huyên náo hẩn lên.

“Tên Sách La Định này lưu manh quá mà, trước mặt nhiều người như vậy mà hẩn dám...”.

“Thật không biết xấu hổ, uống công ta vừa rồi hơi thích hẩn!”.

“Đúng vậy, hẩn lại dám cợt nhả Hiểu Nguyệt cô nương”.

“Hiểu Nguyệt cô nương, cho hẩn mấy bạt tai đi!”.

“Đúng vậy, không được tha cho hẩn”.

“Đánh mạnh vào!”.

Bạch Hiểu Nguyệt thì vẫn còn ngơ ngẩn.

Lúc này lại thấy Đường Tinh Trị lao tới đập Sách La Định một cước: “Sách La Định, tên khốn!”.

Sách La Định vốn có thể tránh cước này, nhưng hình như hẩn nghĩ đến điều gì đó nên hơi do dự, bị Đường Tinh Trị đập trúng vai. Võ công của Sách La Định rất giỏi, thân thể cũng cường tráng, nên một cái đập này đương nhiên là không hề hấn gì, chỉ có điều, trên nền áo đen của hẩn xuất hiện một dấu chân màu xám, thật chói mắt.

Bạch Hiểu Nguyệt cả kinh, vội ngăn Đường Tinh Trị đang định sấn tới: “Hẩn cũng không cố ý mà!”.

Đường Tinh Trị đâu thèm quan tâm đến việc này, cước thứ hai lại đập xuống, nhưng chưa chạm vào Sách La Định thì đã bị người ta ngăn lại. Đường Tinh Trị lùi lại mấy bước, thấy Trình Tử Khiêm vẫn còn cầm bút đứng sau Sách La Định đang phỉ bời trên tay, cười híp mắt nhắc nhở: “Lục hoàng tử, cẩn thận chứ”.

Bạch Hiểu Nguyệt vội khuyên can Đường Tinh Trị: “Hẩn giẫm phải vạt áo nên mới ngã đấy!”.

“Đúng thế, đúng thế”. Trình Tử Khiêm cũng gật đầu, tiếp tục dồn khí từ đan điền mà rống lên: “Không cẩn thận thôi, thì ra là hiểu lầm!”.

Đường Tinh Trị lại nhìn Sách La Định, thấy hẩn đã mất hứng, ngồi bên cạnh bàn trà uống rượu, trông bộ dạng như chưa từng xảy ra chuyện gì, thật không biết nên nói hẩn mặt dày hay là chậm hiểu nữa.

Người vẫn thờ ơ ngồi uống rượu giống như Sách La Định lúc này còn có Bạch Hiểu Phong, từ lúc bắt đầu cho tới bây giờ hẩn vẫn giữ nguyên một tư thế.

“Tinh Trị!”.

Lệ quý phi lúc này lên tiếng, nghiêm khắc nói: “Không được vô lễ, còn không mau xin lỗi Sách tướng quân!”.

Đường Tinh Trị tỏ vẻ không phục, nhưng Lệ quý phi đã bảo thì hấn cũng đành ôm quyền thi lễ với Sách La Định rồi hăm hừ trở về chỗ ngồi.

Lúc này Bạch Hiểu Nguyệt cũng bỏ dậy, nàng ngồi xuống, liếc trộm Sách La Định, tiếng chửi mắng xung quanh càng lúc càng nhiều, càng lúc càng khó nghe.

“Chắc chắc, sao Hiểu Nguyệt cô nương lại cần Lục hoàng tử đánh tên lưu manh đó chứ?”

“Đúng vậy, cứ để thế sao? Quá lời cho tên khốn kia rồi!”

“Chắc không phải Bạch Hiểu Nguyệt thực sự để mắt tới tên đó chứ?”

Bạch Hiểu Nguyệt càng nghe càng bức, hung dữ trợn mắt lườm Trình Tử Khiêm ở phía sau Sách La Định một cái - Điều tại người!

Trình Tử Khiêm không đổi sắc mặt, hình như hấn cũng chờ phản ứng này của mọi người.

Sách La Định cũng khó hiểu nhìn Trình Tử Khiêm một cái - Tên tiểu tử nhà người định giở trò quỷ gì đây?

Trình Tử Khiêm nhìn vẻ mặt khó chịu của Bạch Hiểu Nguyệt, nhưng hình như nàng không giận Sách La Định mà là giận mình, trong đầu Trình Tử Khiêm nảy ra một suy nghĩ, hấn đột nhiên hiểu ra.

Trình Tử Khiêm một tay chống cằm, trong lòng hiểu rõ, Bạch Hiểu Nguyệt được gọi là con nhím tinh đầu thai, người dè lên nàng hôm nay nếu là một nam nhân khác thì có khi tên đó đã mất mạng rồi. Nhưng với Sách La Định, nàng lại không hề trở mặt, còn bức bội vì người khác vu oan cho Sách La Định, xem ra phải điều tra cho rõ ràng năm ấy lúc nàng ngã xuống hồ, Sách La Định có ở gần đó hay không.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Sách La Định, lòng đầy tâm sự.

Sách La Định cũng biết nàng nhìn mình, nhượng mày một cái: “Sao nào? Tức thì cứ đánh, ta đâu cố ý”.

“Ta biết người không cố ý”. Bạch Hiểu Nguyệt có chút ngượng ngùng: “Còn hại người bị hiểu lầm là dâm tặc”.

Sách La Định cười, lầm bầm: “Thì đúng là ta dâm mà”.

“Hả?”. Bạch Hiểu Nguyệt không nghe rõ, “Cái gì?”.

“Không có gì”. Sách La Định híp mắt cười, nhìn vào ngực Bạch Hiểu Nguyệt: “Chỗ ấy của nàng hình như còn bé hơn của ta nữa đấy, hai ta chưa biết là ai dâm ai đâu, đúng không? Hòa nhé”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩn người, cái gì mà chỗ ấy của nàng với chỗ ấy của ta... nàng nhìn xuống theo ánh mắt của Sách La Định mới hiểu. Trong thoáng chốc, mặt Bạch Hiểu Nguyệt đỏ bừng, Sách La Định thì cười hả hê.

“Sách La Định, người thật đốn mạt!”. Bạch Hiểu Nguyệt cầm dao phay trên tay nha hoàn vẫn còn sững sờ đứng bên cạnh, chém thẳng về phía Sách La Định.

Sách La Định cười nhạt, nhưng nụ cười này lại khiến cho Bạch Hiểu Nguyệt ngẩn người, đúng lúc này Sách La Định đã nhảy xuống thuyền, đạp trên mặt nước vài bước rồi nhảy lên bờ.

Hấn vừa chạm chân lên bờ, đám người đứng xem đã nhanh chóng tản ra, nhìn thấy hấn mà sợ hãi như nhìn thấy quái vật dâm tặc vậy. Sách La Định lại cảm thấy con đường thật rộng rãi, cứ thế khoanh tay bỏ đi, vẫn ngông nghênh như thường.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm dao phay, ngơ ngẩn đứng ở mép thuyền.

Lúc này, người trên bờ tiếp tục bàn tán.

“Nhìn đi, ta đã nói Hiểu Nguyệt cô nương sẽ không tha cho hấn mà!”.

“Đúng vậy, vừa rồi ta còn tưởng Hiểu Nguyệt cô nương có ý với tên mọi rợ đó nữa chứ”.

“Chứ sao, lúc đầu hình như cũng không giận mà”.

“Chắc tại người ta có giáo dục”.

“Nhưng tên mọi rợ đó thật quá đáng!”.

Bạch Hiểu Nguyệt cầm dao phay ngồi lại chỗ cũ, néo cánh tay Trình Tử Khiêm một cái thật đau.

“Ái!”. Trình Tử Khiêm đau nhói, nhưng cuối cùng vẫn sán tới hỏi: “Chẳng lẽ người cứu cô nương năm đó là...”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc mắt một cái phi dao qua, Trình Tử Khiêm liền cảm thấy ánh dao lạnh lẽo xoẹt qua ngay dưới mũi mình, còn thoang thoảng mùi mỡ lợn, lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, lùi sang một bên.

Nhưng mà, thấy Bạch Hiểu Nguyệt quay đầu lại, nét mặt buồn rầu nhìn Sách La Định một mình bỏ đi, trong lòng Trình Tử Khiêm đã hiểu - Ái chà, lão Sách à lão Sách, lần này nở được một đóa hoa đào khá bụi nha!

Hôm đó, sau khi Sách La Định rời khỏi đó thì cũng có đến một nửa số người đứng xem cũng bỏ về, thực ra chẳng phải Sách La Định có uy lực lớn lao gì, mà đơn giản chỉ là rất nhiều người phải về nhà nấu cơm mà thôi.

Bạch Hiểu Phong hình như thực sự không được khỏe, dựa vào tường kỷ ngủ mất.

Đám nha hoàn đứng ở xa thấy thế cũng muốn lấy chăn đắp cho hắn, nhưng lại không dám. Đường Nguyệt Yên đến bên cạnh Bạch Hiểu Phong, một nha hoàn lạnh lợi mang đến cho nàng một chiếc chăn da hươu. Đường Nguyệt Yên cầm lấy, đang định đắp lên cho Bạch Hiểu Phong thì...

Đúng lúc này, đột nhiên ở phía trên vang lên tiếng gió, hình như có thứ gì đó rơi xuống. Mọi người đều ngẩng đầu nhìn... chỉ thấy một chiếc điều hình như bị đứt dây đang rơi xuống.

Con điều kia rất lớn, tốc độ rơi cũng nhanh, Đường Nguyệt Yên vô thức ôm đầu, chiếc điều kia nhắm rất chuẩn, cứ thế rơi thẳng xuống đầu nàng.

Mọi người xung quanh đều kêu lên, Đường Tinh Trị nhảy tới cứu tiểu muội mình nhưng vẫn chậm chân.

Con điều càng đến gần nhìn càng lớn, nếu như thực sự rơi trúng Đường Nguyệt Yên, nàng ấy lại mong manh yếu đuối như vậy, nói không chừng còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.

Lệ phi cả kinh đứng dậy.

Đường Nguyệt Yên ôm đầu, nhắm tịt mắt, đợi một lúc thật lâu nhưng lại không thấy đau đớn gì, ngẩng đầu nhìn lên... chỉ thấy Bạch Hiểu Phong vốn đang ngủ ở bên cạnh đã giơ tay túm lấy con điều kia, bộ dạng có vẻ uể oải quan sát hoa văn của nó.

Tất cả mọi người đều thở phào.

“Yên nhi”. Vương quý phi nhanh chóng bước tới, kéo Đường Nguyệt Yên lại xem xét: “Có bị thương chỗ nào không?”.

Đường Nguyệt Yên lắc đầu, mắt dán chặt vào Bạch Hiểu Phong, hái má càng ửng đỏ.

“Không biết ai lại chơi điều ở nơi đông người như thế này, thật quá quái, lỡ khiến người khác bị thương thì sao?”. Đường Tinh Trị bất mãn, Bạch Hiểu Phong đặt con điều sang bên cạnh, không nói gì.

Lúc này, mọi người đều kéo đến an ủi Đường Nguyệt Yên.

Hồ Khai thấy mắt nàng rưng rưng đỏ vì sợ hãi, bèn an ủi: “Nhất định là do con điều kia thấy muội đẹp quá, mãi ngắm nhìn quá mới rơi xuống đây”. Câu nói lém lỉnh này khiến Đường Nguyệt Yên bật cười, không ít người đứng xung quanh cũng cười theo. Dĩ nhiên, trong số những người đó không có Bạch Hiểu Nguyệt vẫn đang ngăn người.

“Lão Sách rất thích thả điều”. Trình Tử Khiêm nói câu này làm Bạch Hiểu Nguyệt sực tỉnh.

“Không phải hắn thích cười ngựa đánh giặc hay sao? Thích cả thả điều nữa à?”, Bạch Hiểu Nguyệt tò mò hỏi.

“Đúng vậy, khi thả điều, hắn còn thích cắt đứt dây điều để điều bay tự do nữa”. Trình Tử Khiêm cười hì hì, buôn chuyện về huynh đệ của hắn cho Bạch Hiểu Nguyệt nghe.

“Tại sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Việc này có cả một câu chuyện”. Trình Tử Khiêm chậm rãi nói: “Chuyện là hồi nhỏ lão Sách lang thang lưu lạc cùng một lão ăn mày, thấy những đứa trẻ khác đều có cha có mẹ, chỉ mình hắn là không có, lúc nào cũng bị người ta đuổi đi, hắn liền hỏi lão ăn mày kia rằng ‘Tại sao không ai thích con chứ?’”.

Bạch Hiểu Nguyệt cảm thấy đau xót trong lòng, người ta nói quan tâm nên tâm mới loạn, mũi nàng cay cay.

“Kể ra thì thật khéo làm sao, lúc lão Sách hỏi câu ấy trên trời lại có một con diều vô chủ chẳng biết từ đâu bay đến, rơi trúng đầu lão Sách”. Trình Tử Khiêm cười: “Lão ăn mày nói với hắn, ‘Ai bảo là không có ai thích con chứ, con nhìn con diều này xem, nó chỉ bay ngang đây thôi mà cũng xuống chào hỏi con một tiếng đấy’”.

Bạch Hiểu Nguyệt vội hỏi: “Con diều đó đâu rồi? Hắn vẫn giữ chứ?”.

“Không”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Hắn lại buộc cho con diều một cái dây khác, thả nó bay lên cao rồi cắt dây cho nó bay theo gió”.

“Vì sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu.

Trình Tử Khiêm cười hì hì: “Đây chính là một trong mười điều bí ẩn của con người lão Sách, ta cũng không rõ tại sao hắn lại cắt dây cho diều bay đi, cô có hứng thì dò hỏi giúp ta đi”.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày gật đầu - Như vậy sao?

Cách chỗ bọn họ không xa, Đường Nguyệt Nhữ nghe được chuyện Trình Tử Khiêm nói, bèn hỏi Bạch Hiểu Phong vẫn đang nằm giả ngủ không đến an ủi Đường Nguyệt Yên: “Chàng đoán tại sao hắn lại thả diều đi?”.

Bạch Hiểu Phong chậm rãi mở mắt, đưa tay nhẹ nhàng sờ cằm, nhướn mày nói: “Chắc con diều kia là con đực, hắn thích con cái”.

“Khụ khụ...”. Trình Tử Khiêm bị sắc nước trà.

Đường Nguyệt Nhữ lắc đầu cười: “Lại nói hươu nói vượn rồi”.

Bạch Hiểu Phong thấy hiếm khi Đường Nguyệt Nhữ cười vui vẻ như vậy, cũng cười theo nàng, người trên bờ chỉ thấy cảnh Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Nhữ người nằm người ngồi, không biết nói chuyện gì mà cười rộ lên, trông chẳng khác nào một bức tranh tài tử giai nhân giữa nơi non xanh nước biếc, ai mà không thích chứ?

Sau khi thuyền hoa cập bến, Lệ phi muốn mời mọi người dùng bữa, Bạch Hiểu Phong mượn cớ không khỏe để khước từ, Đường Nguyệt Nhữ muốn hỏi cung thăm Hoàng thượng nên đã đi trước.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy Sách La Định không có ở đây cũng chẳng hứng thú, nói mình không muốn ăn rồi vội vã trở về thư viện. Nàng dạo quanh một vòng trong ngoài thư viện nhưng chẳng thấy bóng dáng Sách La Định đâu - Trời đã chạng vạng tối rồi, còn đi đâu nữa?

“Chắc là đến quán doanh cưới ngựa rồi”. Trình Tử Khiêm cầm một xấp bản thảo dày cộp, tò mò hỏi Bạch Hiểu Nguyệt: “Nha đầu, hay là chúng ta hợp tác đi?”.

Bạch Hiểu Nguyệt tò mò: “Hợp tác thế nào?”.

“Chẳng phải cô thích lão Sách sao?”.

Mặt Bạch Hiểu Nguyệt đỏ lên: “Đâu có”.

“Hi hi”. Trình Tử Khiêm cười như biết tổng mọi chuyện, cô nương này chỉ cứng miệng thôi: “Hay thế này đi, cô giúp ta nghe ngóng chuyện của đại ca cô, ta giúp cô có được lão Sách”.

Bạch Hiểu Nguyệt càng đỏ mặt hơn, lặng lẽ gơ ngón tay út ra...

Trình Tử Khiêm suýt phì cười, cô nương này vì hạnh phúc cả đời mà bán đứng cả đại ca mình. Hai người ngoắc tay xong, Trình Tử Khiêm bèn hỏi: “Trong thư viện có nhiều cô nương như thế, rốt cuộc thì đại ca cô thích ai?”.

Bạch Hiểu Nguyệt suy nghĩ giây lát: “Đại ca ta không thích ai cả”.

Trình Tử Khiêm sững sốt: “Hả?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu: “Thật đấy!”.

“Trong lòng đại ca cô có hình bóng khác rồi sao?”. Máu buồn chuyện của Trình Tử Khiêm lại sôi trào.

“Không...”. Bạch Hiểu Nguyệt chấp tay sau lưng đi lại trong sân: “Người nghĩ xem, nếu ngày nào đó ca ca nói muốn kén vợ thì có bao nhiêu cô nương đến xếp hàng?”.

Trình Tử Khiêm còn có cả sổ liệu thống kê nữa: “Nơi khác không tính, chỉ tính riêng trong hoàng thành này, người nguyện ý gả cho đại ca cô đã đến mấy vạn rồi, chiếm đến sáu phần mười số lượng những cô nương trẻ tuổi trong hoàng thành này đấy”.

“Đó đó!”. Bạch Hiểu Nguyệt gật gật đầu: “Ta cũng không nói tới những nơi khác, chỉ nói trong số mấy vạn cô nương này, cao thấp béo gầy gì chẳng có, phải không? Hơn nữa, trong thư viện này, Nguyệt Nhữ tỷ tỷ xinh đẹp, Nguyệt Yên yêu kiều, Hạ Mẫn tỷ tỷ tài giỏi, Bảo Bảo ngây thơ đáng yêu, người ta vẫn nói mỗi người thích một loại hoa, nhưng đó chỉ là một, hai chậu hoa thôi, điều quan trọng là, bây giờ khắp sân đều là hoa, người bảo đại ca phải chọn thể nào đây?”.

Trình Tử Khiêm vừa sột soạt ghi chép, vừa lắc đầu: “Đúng là nghịch cảnh mà, biết bao nam nhân trong hoàng thành này muốn được ngưỡng mộ mà không được, nếu không chọn được một thì cứ chọn đại vài người đi!”.

Bạch Hiểu Nguyệt cười: “Thể càng không được, ca ca nói huynh ấy chỉ cần một thôi”.

“Hả?”. Trình Tử Khiêm nghe ra được chút trọng điểm: “Ai?”.

Bạch Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút: “Không cần tốt nhất nhưng nhất định phải đúng nhất”.

“Đúng...”. Trình Tử Khiêm viết một chữ “đúng” thật to trên giấy, gãi đầu: “Chuyện này còn có đúng sai sao?”.

“Ta đâu biết”. Bạch Hiểu Nguyệt chấp tay sau lưng, neho mắt nhìn Trình Tử Khiêm: “Ta đã giúp người rồi, người trả lễ đi!”.

Trình Tử Khiêm lập tức cười đều: “Ha, nha đầu được đó! Lão Sách thích nhất là rượu Hoa Điều (2), lúc này cô mà xách một vò Hoa Điều đến quân doanh, nói không chừng hấn còn dạy cô cười ngựa ấy chứ”.

(2) Rượu Hoa Điều đựng trong chum sành có chạm trổ hoa văn, là loại rượu quý của Thiệu Hưng, Chiết Giang, Trung Quốc.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày, dẩu môi: “Không được, như thể chủ động quá!”.

“Nữ truy nam cách tăng sa mỏng mà!”. Trình Tử Khiêm chọc bả vai Bạch Hiểu Nguyệt: “Tiểu muội, không phải xấu hổ! Thời buổi này xấu hổ sẽ bị sét đánh đấy!”.

Bạch Hiểu Nguyệt bước sang bên cạnh, ôm Tuấn Tuấn chẳng biết đã chạy đến bên cọt cọt vào người nàng từ lúc nào, vuốt lông cho nó, đắm chiêu suy nghĩ: “Còn cách nào khác không?”.

Trình Tử Khiêm cũng ngồi xổm xuống, chống cằm suy nghĩ: “Ừm... hay cô chủ động ra đòn, nếu không thì không cần quá vội vàng”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt lên nhìn hấn: “Nghĩa là sao?”.

“Để lão Sách thích rồi theo đuổi cô đi”. Trình Tử Khiêm nhướn mày.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn hấn: “Người có cách hay à?”.

Trình Tử Khiêm nhếch miệng cười, vỗ ngực nói: “Cứ giao cho ta”.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy Trình Tử Khiêm nói xong liền chuồn ra ngoài cửa, cũng thấy có chút nghi ngờ, Trình Tử Khiêm này cứ bí hiểm thế nào ấy, liệu có tin được không.

...

Đến khi trời tối, Sách La Định trở về, tay cầm một túi giấy dầu, vừa vào sân đã nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt và Tuấn Tuấn. Sách La Định cầm túi giấy dầu đi lướt qua Tuấn Tuấn, Tuấn Tuấn liền vẫy đuôi theo hần vào.

Bạch Hiểu Nguyệt tò mò đi vào xem, thấy Sách La Định mang về một bọc thịt lớn, hình như là vừa được nướng xong, còn nóng hổi, tươi ngon béo ngậy.

Sách La Định lôi vò rượu ra, ném cho Tuấn Tuấn một khúc xương vẫn còn dính thịt, Tuấn Tuấn vui sướng ngoạm xương rồi chạy sang một bên gặm xương.

Sách La Định thấy Bạch Hiểu Nguyệt vẫn còn đứng ngoài cửa, bèn hỏi: “Nàng không đi ăn cùng họ à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lạnh lẽo bước vào: “Không”.

“Ăn cơm chưa? Có ăn thịt không?”. Sách La Định đưa cho nàng cái chân gà rừng nướng vàng: “Ném thử tay nghề của đầu bếp quân doanh xem sao, chân gà rừng đấy!”.

Bạch Hiểu Nguyệt vén tay áo lên, cầm lấy, ngồi trên ghế nhìn chăm chăm vào túi giấy dầu, vì nàng còn ngửi thấy rất nhiều mùi thơm khác, bèn hỏi: “Người đi săn à?”.

“Ừ, giữa tay nên cùng đám anh em đi săn, gần đây trong núi nhiều đặc sản”, hần vừa nói vừa lau tay lên người.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày đưa cho hần cái khăn: “Mỡ đầy người rồi kìa!”.

Sách La Định ngại ngừng lau tay rồi đưa tay vào áo lấy ra một thứ, đặt lên bàn.

“Á?”. Bạch Hiểu Nguyệt cầm lên xem, là một mảnh hổ phách lớn, bên trong còn có một con bướm gây một cánh, trông vô cùng đặc biệt.

“Ban này ta nhặt được trong núi”. Sách La Định ngoạm một miếng thịt lớn rồi chạy vào trong phòng tìm một cái đỉnh, đục một lỗ trên mảnh hổ phách, đưa cho Bạch Hiểu Nguyệt: “Cầm về gắn vào quạt”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngạc nhiên mừng rỡ: “Cho ta à?”.

Sách La Định tiếp tục gặm thịt: “Ừ, đại trượng phu như ta cần thứ này làm gì? Đương nhiên ta nhặt về để lấy lòng phu tử rồi!”.

Bạch Hiểu Nguyệt cẩn thận cắt miếng hổ phách vào túi áo, đáp lại bằng một nụ cười thật rạng rỡ khiến Sách La Định giật thót - Nha đầu này lúc thường miệng nhỏ vậy, sao giờ cười lại toàn thấy răng thế này!

Bạch Hiểu Nguyệt không ra vẻ e thẹn thực nữ, cầm chân gà ngoạm một miếng... Ngon quá!

Chỉ lát sau, chó mèo trong sân và Trình Tử Khiêm đều bị mùi thơm của thịt nướng dụ tới.

“Ôa, có thịt thỏ không?”. Trình Tử Khiêm nhào tới.

Sách La Định đưa thịt thỏ cho Trình Tử Khiêm vì biết hần thích ăn thịt thỏ nướng nhất, mấy thuộc hạ của hần cứ rảnh rỗi là lại săn mấy con về nướng lên rồi đưa tới.

Lúc này, kể cả bọn gia nô nhà hoàn làm xong việc của một ngày cũng bị dụ đến, Bạch Hiểu Nguyệt bảo mọi người cùng đến thưởng thức, vì đồ ăn rất nhiều. Đến khi Bạch Hiểu Phong cũng bị mùi thơm dụ tới thì đã thấy người đứng chật sân đang ngấu nghiến ăn thịt.

Cảnh tượng dở khóc dở cười, Bạch Hiểu Phong bước tới bàn ngồi xuống, Bạch Hiểu Nguyệt đưa cho hần một miếng thịt thơm phức.

Bạch Hiểu Phong vén tay áo cầm lấy, điệu bộ không nhả nhận cũng chẳng thô lỗ, vừa ăn vừa hỏi Sách La Định: “Người biết Côn Sơn không?”.

Sách La Định ngớ người: “Người nói ngọn núi ở phía tây hoàng thành à?”.

“Ừ”. Bạch Hiểu Phong gật đầu: “Ngày mai người của thư viện Côn Sơn sẽ đến thăm, có thể sẽ tỷ thí một trận đấy”.

Sách La Định nghe vào tai này lại ra tai kia, lòng thầm nghĩ mấy cái thư viện có tỷ thí thì cũng toàn thi văn thôi chứ đâu có thi võ, liên quan quái gì đến lão tử?

“Ta định phái người ứng thí”.

Câu nói này của Bạch Hiểu Phong khiến Sách La Định suýt cắn phải lưỡi, há to miệng, cầm xương chỉ vào mình: “Ta?”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu.

“Người chắc chứ?”. Sách La Định lau miệng: “Ta thì chẳng sao, nhưng người không sợ ta sẽ bêu xấu danh tiếng thư viện của người à?”.

Bạch Hiểu Phong lắc đầu: “Thư viện Côn Sơn này khác với các thư viện khác, người từng nhìn thấy thư viện xây ở thung lũng trong núi chưa?”.

Sách La Định nghe không hiểu: “Là sao?”.

“Ta biết”. Trình Tử Khiêm cái gì chẳng biết, hần lấy tay áo lau mồ dính trên miệng rồi nói: “Viện trưởng của thư viện Côn Sơn là một người biết võ công, vô cùng thủ đoạn và hung ác, học sinh ở đó không chỉ phải biết văn mà còn phải biết võ. Hơn nữa, thư viện này rất thích khiêu chiến tỷ thí, lợi dụng việc tỷ thí để chơi xấu, những thư viện bị họ để mắt đến hầu hết đều phải đóng cửa, bị lấy đi rất nhiều tiền bạc, học sinh còn bị thương nữa”.

Sách La Định chau mày: “Học sinh của thư viện Hiểu Phong đều là công chúa hoàng tử mà bọn chúng cũng dám tới sao?”.

Về điểm này Trình Tử Khiêm cũng không hiểu lắm, hỏi Bạch Hiểu Phong: “Đúng vậy, cho chúng thêm cả trăm lá gan chắc gì chúng đã dám làm hoàng tử hoàng tôn bị thương?”.

Bạch Hiểu Phong lấy một tấm thiệp ra, ném lên mặt bàn: “Ta cũng không biết lý do gì, nhưng nếu như người ta đã muốn tới, ta cũng đâu thể không cho vào?”.

Trình Tử Khiêm cầm tấm thiệp liếc nhìn, cau mày đưa cho Sách La Định.

Sách La Định vừa đọc được hàng chữ như rồng bay phượng múa kia đã đau đầu, vừa uống rượu vừa dùng bàn tay nhộp nháp dầu mỡ vỗ lên vai áo màu tuyết trắng của Bạch Hiểu Phong: “Yên tâm, nói tới nói lui mãi, chẳng phải chỉ là một hội thích gây sự sao, ai thèm quan tâm xem chúng là ai, dám đến đây gây sự thì cứ cho chúng một trận nhớ đời đi! Cứ để việc này cho ông”.

...

Sáng sớm hôm sau, Sách La Định vẫn dậy sớm ra sân luyện công như mọi ngày đến khi mồ hôi ướt đầm, rồi lại chạy ra con sông sau núi bơi một vòng, tinh thần sảng khoái mới phát tay áo trở về, vừa vào đến cổng đã thấy trong sân viện có mấy người.

Trong sân, tính từ bên trái sang gồm năm người đang đứng ngửa mặt nhìn trời, lần lượt là Trình Tử Khiêm, Bạch Hiểu Nguyệt, Hồ Khai, Nguyên Bảo Bảo và Đường Tinh Trị.

Sách La Định đi tới, khoanh tay đứng bên cạnh Trình Tử Khiêm, cũng ngẩng mặt lên nhìn...

Chỉ thấy phía trên một nóc nhà có một con cú, đôi mắt to xanh biếc của nó nhìn chằm chằm mọi người bên dưới. Sách La Định ngoáy tai, hỏi Trình Tử Khiêm: “Nó là người nhà của ai trong số các người vậy?”.

Mọi người cùng cúi đầu, lờ mờ hần một cái. Con cú kia kêu cùng cục mấy tiếng rồi vỗ cánh bay đi. Tất cả mọi người đều khẽ “ôi” một tiếng.

Sách La Định rất tò mò, hỏi: “Làm gì mà thở ngắn than dài như vậy?”.

Trình Tử Khiêm ngẩng đầu nhìn Sách La Định: “Người không biết à?”.

“Biết cái gì?”. Sách La Định không hiểu.

“Cú đậu nóc nhà mang theo điềm xấu!”. Trình Tử Khiêm nghiêm túc nói.

Sách La Định nhếch miệng: “Chuyện này thì có gì mà xấu chứ? Chẳng phải chỉ là một con chim thôi sao?”. “Chắc chắn”. Trình Tử Khiêm cầm bút viết soạn soạn: “Xem ra cần cẩn thận điều nhân!”, nói xong liền đi làm việc của mình.

Đường Tinh Trị liếc Sách La Định một cái, hỏi: “Nghe nói lát nữa sẽ có người của thư viện Côn Sơn tới à?”.

Sách La Định ngó người, suýt thì quên mất chuyện đó, bèn gật đầu: “Ừ”.

“Người đã chuẩn bị gì chưa?”. Hồ Khai hỏi: “Viện trưởng của thư viện Côn Sơn, Mạc Côn Sơn không dễ đối phó đâu”.

“Khó đến đâu?”. Sách La Định rất hứng thú.

“Nghe nói hần vốn là mã tặc, đã lấy mạng không ít quan viên, sau đó triều đình thanh trừ phiến loạn, hần liền cùng đám tiểu đệ thành lập thư viện!”. Cha Hồ Khai là Yến vương, trông coi chuyện quân, nên y cũng biết không ít chuyện: “Tên này lợi dụng cái danh thư viện để đi khắp nơi thu tóm thư viện của người khác”.

Sách La Định nghe xong, nhìn Đường Tinh Trị và Hồ Khai. Hai người đó cũng vô thức nhìn sang bên cạnh. Khóe miệng Sách La Định hơi nhếch lên, xoay người định vào phòng.

Bạch Hiểu Nguyệt cảm thấy không khí này có chút kỳ quái, định hỏi Sách La Định đã ăn sáng chưa thì đúng lúc này Đường Tinh Trị lại nói trước: “Hiểu Nguyệt à, lát nữa các nàng tạm lánh đi nơi khác một lúc nhé”.

Bạch Hiểu Nguyệt sững sờ: “Tại sao?”.

“À, bọn chúng đều là những tên thô tục!”. Hồ Khai cười nói: “Các nàng mỏng manh yếu đuối như vậy, đến phủ nhà ta xem kịch với mẹ ta đi”.

Bạch Hiểu Nguyệt còn muốn ở lại xem liệu mình có cơ hội giúp Sách La Định không, cũng chẳng muốn xem kịch, nên đương nhiên không chịu, bèn nói: “Không sao, các người đều ở đây cả, sợ gì chứ”.

Đường Tinh Trị thấy Bạch Hiểu Nguyệt nói xong thì chạy khỏi viện như bận việc gì, liền trốn mất với Hồ Khai: “Người không biết tìm cơ nào tốt hơn sao?”.

Hồ Khai chỉ biết phát tay.

Hai người còn đang nhỏ giọng cãi nhau, vừa quay đầu lại đã thấy Sách La Định khoanh tay tựa vào cổng viện nhìn mình rồi.

“Khụ khụ”. Đường Tinh Trị ho khan một tiếng, ý bảo Hồ Khai đừng nói nữa.

Hồ Khai nhìn Sách La Định, nói: “Một mình ngươi có ổn không? Hay là ta mượn vài binh lính của phụ vương ta tới nhé?”.

Sách La Định quan sát y một lượt từ đầu xuống chân, thấy buồn cười: “Mấy tên đó của cha ngươi có bằng ta không?”.

Hồ Khai hiểu ra - Cũng đúng, Sách La Định là đại tướng quân, dưới tay có mấy chục vạn binh mã mà.

“Nhưng nếu ta muốn động binh thì phải hỏi Hoàng thượng đã”. Sách La Định nói xong, thấy Đường Tinh Trị biến sắc, trong lòng hiểu ra...

Hần ngồi xuống ghé đá ở bên cạnh, đưa tay ra vẫy vẫy hai người: “Lại đây!”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau, có vẻ do dự.

“Vậy ta vào hoàng cung hỏi Hoàng thượng xem có thể động binh không nhé”. Sách La Định định đứng lên.

“Này, từ từ đã!”. Đường Tinh Trị nhanh chóng đưa tay cản lại, rõ ràng là rất lúng túng.

Sách La Định nheo mắt chỉ vào hai người họ: “Ta đã nói chỉ có cái thư viện Côn Sơn cón con mà lại dám đến đây gây sự hay sao, hóa ra là hai người gây họa hử?”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai im lặng, bộ dạng như đũa đám. Sách La Định bĩu môi, thầm nói: Hai tên tiểu tử thối này không biết đã gây ra chuyện xấu gì rồi, chắc là sợ Hoàng thượng và Hoàng hậu biết đây mà.

“Này, Sách tướng quân”. Hồ Khai nghĩ vụ này phải nhờ Sách La Định giúp một tay rồi, không ngang ngược nữa.

Nhưng Sách La Định vừa nghe thấy hắn gọi “Sách tướng quân” là đã dựng tóc gáy, cười khan hỏi: “Hai người đã gây ra họa gì?”.

Hồ Khai nhìn Đường Tinh Trị, Đường Tinh Trị lại ngoảnh mặt nhìn sang bên cạnh, ý nói: Người nói đi.

“Lần trước chúng ta đi đánh bạc, bị thua đám người của thư viện Côn Sơn”. Hồ Khai dợm lời: “Lúc đầu cũng chỉ thua một khoản nhỏ thôi, năm trăm lượng”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, hắn thầm rửa - Mau phái Thiên lôi xuống đánh chết hai kẻ thối tha này đi, năm trăm lượng mà nói là một khoản nhỏ sao!

“Nhưng đám người kia hình như biết được thân phận của bọn ta, nên hợp lại lừa gạt”. Hồ Khai giận dữ kể.

Sách La Định có thể không hiểu những chuyện khác nhưng những chuyện nơi xó phường xó chợ như đánh bạc, hắn lại rất thạo, chắc hai tên công tử dấn dộn này gặp phải phường lừa đảo rồi, bèn hỏi: “Có phải các người vào sòng bạc, chơi thua rồi mới biết mình bị mất túi tiền, lúc đó có người đứng ra ứng trước tiền cho các người mượn, hẹn ba ngày sau phải trả, nhưng phải trả gấp đôi, đúng không?”.

Hồ Khai và Đường Tinh Trị nhìn nhau, đều ngạc nhiên nhìn Sách La Định: “Sao người biết?”.

“Chỉ có hai tên ngu ngốc các người mới không biết mình bị lừa”. Sách La Định lắc đầu: “Ngày thứ ba các người đi trả tiền, có phải người ta nói các người phải trả gấp hai mươi lần không?”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai đều cau mày, đúng thế thật, hôm sau bọn họ đi trả tiền, tên cho vay nói số tiền này không phải là mượn của sòng bạc, mà là mượn của Mạc Côn Sơn, cũng chính là viện trưởng thư viện Côn Sơn. Bọn họ đến trả tiền, đã nói rõ vay năm trăm lượng, sau hai, ba ngày thì trả gấp đôi, nghĩa là một nghìn lượng, nhưng đối phương lại nói không phải gấp đôi mà là gấp ba, bọn họ nghe nhầm rồi, còn nói là mỗi ngày lại tăng lên gấp ba nữa. Điều này có nghĩa là, ngày đầu tiên gấp ba lần là một nghìn năm trăm lượng, ngày thứ hai gấp sáu lần là ba nghìn lượng, ngày thứ ba gấp chín lần là bốn nghìn năm trăm lượng, tổng cộng là chín nghìn lượng.

Sách La Định lắc đầu, sờ cằm: “Mạc Côn Sơn cho vay siêu nặng lãi rồi, tính cả năm trăm lượng trước đó các người bị mất, tổng cộng là tổn thất gần vạn lượng”.

“Bây giờ thì không chỉ là một vạn lượng nữa rồi”, Hồ Khai lầm bầm.

Sách La Định không hiểu: “Hôm đó hai người vẫn chưa trả tiền à?”.

“Diên à, một vạn lượng đó!”. Đường Tinh Trị cau mày: “Một nghìn lượng này là mượn của Cát Phạm đấy”.

Sách La Định thấy thú vị: “Không lý nào, hai người một người là hoàng tử, một người là tiểu vương gia mà ngay cả một nghìn lượng cũng không có sao?”.

Đường Tinh Trị lầm bầm: “Mỗi tháng ta chỉ có mấy chục lượng thôi, những khoản tiêu dùng khác đều do trong cung cấp cho, tháng nào hoàng nương ta cũng kiểm tra sổ sách, ta tiêu hơi tốn một chút liền bị đánh đòn, còn phải chép gần hai mươi lần Đế vương chí nữa. Nếu để hoàng nương biết ta đi đánh bạc, chắc chắn hoàng nương sẽ chặt đứt chân ta”.

“Đúng vậy”. Hồ Khai cũng chêm vào: “Hôm đó vừa hay lại gặp lão thầy bói, lão ấy nói gì mà đứng ở vị trí tây bắc thì nhất định sẽ thắng, hai chúng ta thử ba lần đều thắng cả, nhưng đến lần thứ tư mang cả gia tài ra đặt thì lại thua...”.

Sách La Định nghe xong, lắc đầu, khóe miệng giật giật: “Rõ ràng là một phường lừa gạt, trên trán hai người đều viết rành rành ba chữ ‘đồ dấn dộn’ kia”.

Đường Tinh Trị đỏ mặt tía tai, Hồ Khai cũng không nén nổi giận.

“Khoan đã...”. Sách La Định sờ cằm như nhớ ra gì đó: “Các người nói chuyện này với Bạch Hiểu Phong chưa?”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau, gật đầu: “Bạch phu tử nói sẽ nghĩ cách giúp chúng ta giải quyết, bảo chúng ta mấy ngày nay phải nghe lời người”.

Sách La Định giận đến nổi mũi, đứng lên chỉ ra ngoài cửa: “Nha đầu đang nghe lén ngoài cửa kia, đi vào cho ta!”.

Câu nói của Sách La Định khiến Hồ Khai và Đường Tinh Trị đều sửng sốt, đứng phắt lên nhìn ra cửa, liền thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang từ ngoài cửa thò đầu vào, lè lưỡi - Bị phát hiện rồi!

“Bạch Hiểu Phong đâu?”. Sách La Định hỏi nàng, lòng thầm mắng: Khá khen cho tên Bạch Hiểu Phong nhà người, dám sai bảo ông đây như tên gốc.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, nói: “Tối qua ca ca đã ra ngoài rồi, tối nay mới về được, mà chẳng phải hôm nay thư viện Hiểu Phong có người tới thăm sao, người cũng xem thiếp người ta gửi đến rồi, ca ca dặn chúng ta phải nghe lời người, cứ để người tiếp khách là được”.

Sách La Định lục khắp người một lượt, lôi cái thiếp kia ra, mở ra đọc kỹ. Mặc dù văn hán không hay, chữ hán không đẹp, nhưng hán cũng đọc được không ít chữ. Hơn nữa, mặc dù chữ viết của đám người ở thư viện Côn Sơn kia nhìn qua có vẻ phượng múa rồng bay nhưng văn phong thì cũng thường thôi. Trên thiếp có viết, học sinh của thư viện Hiểu Phong nợ thư viện bọn họ bốn mươi tám vạn năm nghìn một trăm bảy mươi sáu lượng bạc, ngày mai họ sẽ đến đòi tiền, bảo Bạch Hiểu Phong chuẩn bị bạc đầy đủ, nếu không bọn họ sẽ san bằng cái thư viện này.

Tên này được! Sách La Định rầu rĩ nghĩ, Bạch Hiểu Phong cũng thật lắm mưu mô, sao hôm qua mình không xem kỹ cái thiếp này chứ!

Đúng lúc này, Trình Tử Khiêm lại cầm một tập giấy học tốc chạy vào: “Lão Sách, bọn gây sự tới rồi”.

Sách La Định chau mày - Không phải chứ, ông đây còn chưa ăn sáng mà!

“Làm sao đây?”. Hồ Khai lo lắng nói: “Không kịp gọi người nữa rồi”.

“Gọi cái rắm ấy, hai người thích làm lớn chuyện hả?”. Sách La Định trừng mắt nhìn hai kẻ đó.

Đường Tinh Trị cũng chẳng còn quan tâm đến chuyện Sách La Định có phải tình địch của mình hay không, kéo hán: “Này, tuyệt đối không được truyền chuyện này ra ngoài, nếu để hoàng nương ta biết ta đánh bạc rồi thiếu nợ nhiều tiền như vậy, người sẽ đánh ta một trận nên thân, ngộ nhờ người tức quá phát bệnh thì sao”.

Sách La Định nhìn hán, nhướn mày: “Người cũng hiểu thuận nhỉ”.

Khóe miệng Đường Tinh Trị giật giật: “Nói nhảm”.

Sách La Định khoanh tay, suy nghĩ giây lát: “Được rồi, nhưng lát nữa hai người phải làm theo lời ta”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau gật đầu.

Sách La Định hỏi Bạch Hiểu Nguyệt: “Người trong thư viện đâu cả rồi?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nói: “Cát Phạm, Thạch Minh Lượng, Bảo Bảo và Hạ Mẫn đang ở thư trai Hải Đường ôn bài. Nguyệt Nhữ và Nguyệt Yên xin nghỉ”.

Sách La Định nhìn Đường Tinh Trị: “Hoàng tử và hoàng muội của người đang giúp người vào cung thám thính, nhân tiện giữ chân phụ hoàng và mẫu hậu người hả?”.

Về mặt Đường Tinh Trị càng thêm khó coi hơn: “Biết rồi còn hỏi”.

Sách La Định cũng chẳng thêm để ý đến hán, nhắc chân đạp Trình Tử Khiêm vẫn đang múa bút thành văn ở bên cạnh: “Này, ra canh cửa giúp ta, lát nữa bọn chúng vào rồi thì khóa chặt cửa lại, đừng để chúng chạy mất”.

“Ừm”. Trình Tử Khiêm ôm một tập giấy dày cộm nhanh chóng đi làm chân sai vặt cho Sách La Định.

Đường Tinh Trị cau mày nhìn Sách La Định: “Đóng cửa sao? Người định làm gì?”.

“Làm gì à?”. Sách La Định rút một thanh đao từ trên giá đao xuống, nói: “Giết người diệt khẩu!”.

Mọi người đều cả kinh, lùi lại mấy bước.

Sách La Định nghe thấy bên ngoài hình như có tiếng bước chân bèn vung tay ra hiệu cho ba người còn đang ngây ngốc đứng nhìn mình, ý nói: Đến thư trai Hải Đường.

Đường Tinh Trị, Hồ Khai và Bạch Hiểu Nguyệt rời đi.

Bạch Hiểu Nguyệt đi được hai bước thì quay đầu lại nhìn Sách La Định - Một mình người có được không?

Sách La Định giơ một ngón tay, hươ qua hươ lại, ý nói - Chuyện nhỏ!

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu, cùng Đường Tinh Trị và Hồ Khai chạy vào thư trai Hải Đường.

Bọn họ mới ngồi vào chỗ đã nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào: “Bạch Hiểu Phong đâu? Bảo Bạch Hiểu Phong ra đây!”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau - Giọng nói vọt đực này chính là giọng của tên Mạc Côn Sơn lừa họ hôm đó!

“Sao vậy?”. Nguyên Bảo Bảo và Hạ Mẫn ngồi ở hàng trước không hiểu chuyện gì, liền nhìn ra ngoài.

Thạch Minh Lượng và Cát Phạm là đồng bọn với Hồ Khai và Đường Tinh Trị, nên đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, đều có chút lo lắng.

Cát Phạm nhỏ giọng nói với Đường Tinh Trị: “Hay là ta trả giúp người số bạc này nhé? Dỡ lớn chuyện”.

Thạch Minh Lượng dù gì cũng là người thông minh, lắc đầu: “Số tiền này không nhỏ, hơn nữa giấy không thể gói được lửa, nếu để chuyện này truyền ra ngoài thì sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của Tinh Trị sau này nữa”.

“Nhưng mà thực sự có thể giao phó cả cho Sách La Định sao?”. Hồ Khai có chút lo lắng: “Hắn cứ điên điên khùng khùng như thế”.

Thạch Minh Lượng chau mày: “Hắn dù có điên thì Bạch phu tử cũng không điên, nếu phu tử đã giao chuyện này cho hắn giải quyết, chắc là sẽ có cách thôi”.

Bốn người đang to nhỏ bàn tán, đột nhiên Bạch Hiểu Nguyệt ở phía sau nói chen vào: “Bốn người các người giỏi nhỉ, người ta thiếu nợ các người cái gì sao? Đã gây ra họa còn không hối cải, chỉ biết ngoác mồm nhờ người khác giúp đỡ. Sách La Định chẳng thân quen gì với các người, hôm qua lúc ở trên thuyền các người còn hứa vào đùa bốn người ta, người ta chẳng thèm so đo mà vẫn đồng ý giúp đỡ các người, thế mà các người còn nói xấu sau lưng người ta, không làm được anh hùng thì thôi đi, sao lại học cái thói lắm điều như đàn bà thế, thật quá quắt!”.

Bốn người bị Bạch Hiểu Nguyệt mĩa mai thì đỏ bừng mặt, lúng túng quay đầu lại. Đường Tinh Trị đã sớm nghe nói Bạch Hiểu Nguyệt nổi tiếng ăn nói chua ngoa, nhưng vì từ trước tới nay đều thấy nàng nho nhã lịch sự lại ít nói, mỗi lần gặp người khác đều tươi cười, vô cùng đáng yêu, nên hắn nghĩ tất cả chỉ là lời đồn thôi, nhưng giờ xem ra, quả nhiên là danh bất hư truyền! Chua ngoa thật!

Bạch Hiểu Nguyệt xả giận xong thì thấy tâm tình thoải mái hơn nhiều, bèn đồng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Đường Tinh Trị sán tới: “Hiểu Nguyệt...”.

Bạch Hiểu Nguyệt trợn mắt lườm hắn một cái: “Ngồi xuống đi, nói ít thôi!”.

Lần đầu tiên trong đời Đường Tinh Trị bị một cô nương ghét ra mặt thế này, nhưng hắn không hề buồn bực mà càng cảm thấy Bạch Hiểu Nguyệt yêu ghét phân minh, thấy nàng tốt hơn đám oanh oanh yến yến liều yếu đào tơ suốt ngày chỉ biết sùi sụt khóc lóc kia nhiều! Đúng là ứng cử viên có một không hai cho vị trí Hoàng hậu!

Mọi người đang lo lắng thì bỗng nghe thấy một tiếng hét thảm thiết ở bên ngoài: “Á”.

Tiếng hét quá thảm.

Mọi người cả kinh, nhưng tất cả đều nhận ra đó không phải là tiếng hét của Sách La Định.

“Ai mà hét thê thảm vậy?”. Mặt mũi Nguyên Bảo Bảo cũng trắng bệch.

Hồ Khai kéo áo Đường Tinh Trị: “Tên mọi rợ ấy...”. Nói đến đây lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt quắc mắt lườm, hần vội vàng đổi lại: “Sách tướng quân... sẽ không thật sự giết người đấy chứ?”.

Đường Tinh Trị cũng cuống lên, đã nợ tiền, lại thêm tội đánh bạc, lỡ may lát nữa thêm cả án mạng thì biết làm thế nào?

Sau đó lại nghe thấy tiếng hét “Á, á...” liên tục vang lên, còn có cả tiếng đổ vỡ gì đó nữa, âm âm uỳnh uỳnh. Mọi người nhìn nhau, đều chạy ra cửa chính của thư trai Hải Đường, nhưng không ai dám đi ra ngoài, vì Sách La Định đã bảo bọn họ cứ ngồi chờ ở thư trai Hải Đường rồi. Đang lúc lo lắng, lại thấy Trình Tử Khiêm vừa lắc đầu vừa che mắt chạy vào, miệng còn chặc chặc: “Quá thảm, không dám nhìn nữa rồi!”.

Bạch Hiểu Nguyệt vội kéo hần lại hỏi: “Sao rồi?”.

“Sao rồi á?”. Mặt Trình Tử Khiêm nhăn như quả mướp đắng: “Đại sát tứ phương chứ sao!”.

Đường Tinh Trị trợn mắt, Hồ Khai và Thạch Minh Lượng cũng chạy đến cổng tiểu viện nhìn sang tiểu viện bên cạnh, nhìn xong cũng sững sờ.

Bên chiếc bàn đá ở sân viện có cả đám người, người quay lưng về phía bọn họ chính là Sách La Định, một chân hần giẫm lên ghế đá, hai ống tay áo vén cao, trong tay cầm một cái chén, hỏi: “Nghĩ xong chưa? Mờ ra đi! Mua rồi thì mau đặt tiền, mua đại hay mua tiểu!”.

Đám thư sinh núp sau cửa bắt giắc lau mồ hôi trên trán - Đánh bạc à?!

“Tứ ngũ lục, đại!”. Sách La Định vui quá, đưa tay chỉ đám học sinh của thư viện Côn Sơn đang gào thét thảm thiết ở trước mặt hần, nói: “Uống rượu!”. Đám người kia rất khoái trá, tu rượu ừng ực, uống xong còn đập luôn vò rượu, tiếp tục đánh bạc, xem ra rất cao hứng.

Đường Tinh Trị dở khóc dở cười, Hồ Khai cũng giậm chân: “Chuyện gì vậy?”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc nhìn vò rượu dưới đất, cau mày suy nghĩ, rồi vẫy tay với mọi người, nói: “Chúng ta tiếp tục ôn bài thôi”.

“Hả?”. Mọi người giật mình: “Lúc này mà còn ôn bài?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu: “Ừm, Sách La Định rất thông minh, nhất định sẽ giải quyết ổn thỏa mọi chuyện, đi nào”.

Trình Tử Khiêm mỉm cười, nha đầu này không hổ danh là muội muội của Bạch Hiểu Phong, rất thông minh lanh lợi. Đám học sinh về mặt nghi ngờ nhưng vẫn ngoan ngoãn trở về thư trai Hải Đường tiếp tục ôn bài.

Trong lúc ôn bài, Đường Tinh Trị mấy lần ra ngoài ngó xem thế nào - Đám người đánh bạc với Sách La Định, ban đầu là một nửa trong số đó nằm bò ra đất, lúc sau thì hơn nữa, tới khi mặt trời lặn thì tất cả đều bị đốn gục... Trên sân, vò rượu rỗng chất cao như núi. Sách La Định phủi tay, khoanh tay lại, dùng mũi chân đá mấy tên đã say như chết nằm lăn trên mặt đất, chắc chắn là chúng đã bất tỉnh nhân sự cả rồi.

Nguyên Bảo Bảo tò mò nhìn ra, kêu “Ồi” một tiếng, bịt mắt lại rồi chạy đi. Bởi vì đám sâu rượu say như chết nằm vật trên mặt đất đều trần trùng trực, chỉ còn mỗi cái khổ mà thôi.

Sách La Định quay đầu lại, ngoắc ngoắc ngón tay với Đường Tinh Trị. Đường Tinh Trị đi tới, lại thấy Sách La Định đưa cho hần một tờ giấy: “Này, giấy nợ của ngươi”.

Đường Tinh Trị nhận lấy tờ giấy ghi nợ, kinh ngạc nhìn Sách La Định: “Sao ngươi đòi được?”.

“Gậy ông đập lưng ông thôi!”. Sách La Định nhếch miệng cười: “Ta nói với bọn chúng là Bạch Hiểu Phong đang đi xoay tiền, bảo ta đón tiếp chúng, dù sao thì ai cũng nhàn rồi, chẳng bằng đánh một ván bạc xem sao... Bọn chúng thua ta đến tán gia bại sản, kể cả cái khổ kia cũng là ta cho bọn chúng mượn, bốn mươi vạn lượng này đương nhiên ta cũng thu về rồi”.

Đường Tinh Trị trợn tròn mắt nhìn hấn: “Người là thần bài chuyển thế à? Một mình có thể thắng được nhiều người như thế sao?”.

Sách La Định bĩu môi: “Lúc ông biết đánh bạc thì bọn chúng còn đang quần tã”.

“Ý người là lúc người còn quần tã đã biết đánh bạc rồi á?”. Đường Tinh Trị ngây ngô hỏi.

Sách La Định bĩu môi, mặc kệ hấn, quay người đi: “Ông đây chết đói rồi, đi ăn mỳ cái đã”.

Đường Tinh Trị cũng hơi động lòng - Sáng nay Sách La Định chưa ăn gì, đánh bạc một mạch đến tận bây giờ... Hấn cảm thấy rất có lỗi, đưa tay gỡ đầu: “Ta mời người ăn cơm nhá?”.

Sách La Định quay đầu nhìn hấn, lúc này lại có mùi mỳ thịt bò thơm phức bay đến, liền ngẩng mặt: “Ôi! Đúng mùi này!”.

Bụng bọn Đường Tinh Trị cũng réo ầm ĩ - Thật ra thì tất cả mọi người đều chưa ăn gì.

Lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt cùng mấy gia nô và nha hoàn bưng một nồi mỳ thịt bò lớn còn nóng hổi đến. Mọi người vui sướng, cầm đũa gõ bát nhao nhao kêu đói, đáng vẻ thực nữ công tử đều bay sạch.

Đang ăn mỳ, Đường Tinh Trị nhân lúc mọi người không chú ý liền xé giấy nợ đi, cảm thấy yên tâm hơn một chút. Sách La Định bưng bát đến ngồi cạnh hấn, hỏi: “Này, sớm muộn gì đám người kia cũng sẽ tỉnh, người có thể đòi được giấy nợ về nhưng khó mà đảm bảo bọn chúng sẽ không loan tin ra ngoài”.

Đường Tinh Trị ăn cũng chẳng thấy ngon nữa, lo lắng nhìn Sách La Định: “Người có cách gì không?”.

“Há, có tiền bộ nhỉ, đã không biết thì phải hỏi người khác, nhưng mà thái độ chưa ổn, cần phải lễ hiên đãi sĩ chứ”. Sách La Định húp mỳ soàn soạt, nhướn mày nói: “Dứt khoát làm thịt hết đi”.

“Vậy sao được?”. Đường Tinh Trị cả kinh.

“Tương lai người có thể làm bá chủ thiên hạ, muốn làm nên đại sự thì phải giở thủ đoạn thâm độc, giết có mấy tên nhãi nhép này người sợ gì chứ, ngộ nữa sau này có đánh nhau, người chết còn nhiều hơn, phải dùng sinh mạng của vạn người mới đoạt được thành công”. Sách La Định ung dung nhai thịt bò.

“Không được!”. Đường Tinh Trị nghiêm mặt.

“Ồ, vậy cứ để bọn chúng loan tin đi”.

Đường Tinh Trị cau mày.

“Động não tí đi”. Sách La Định cười đều: “Người không vì mình trời tru đất diệt đó!”.

Đường Tinh Trị nhìn Sách La Định, một lúc lâu sau mới lắc đầu: “Sẽ có cách, dù thế nào cũng không được giết người”.

Sách La Định nghe xong, bật cười, lại soàn soạt húp hết mỳ trong bát, hấn đặt bát mỳ xuống, chỉ vào bát của Đường Tinh Trị: “Mau ăn đi, ăn xong sẽ có cách”.

“Người thật sự có cách sao?”. Đường Tinh Trị sững sốt hỏi.

Sách La Định cười lạnh: “Người tưởng rằng chó mèo cũng có thể làm tướng quân sao? Hôm nay ta sẽ cho người mở rộng tầm mắt!”. Hấn nói xong liền đứng lên, híp mắt cười với Bạch Hiểu Nguyệt đang ngồi bên cạnh nồi mỳ: “Thêm một bát nữa!”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhanh tay múc mỳ cho hấn, ai cũng nhìn thấy trong bát của Sách La Định thịt bò nhiều hơn cả mỳ, họ lại cúi đầu nhìn mấy miếng thịt bò nát vụn đến đáng thương trong bát của mình, đều không nhin được mà bĩu môi - Hiểu Nguyệt cô nương quá thiên vị!

Ăn uống no nê rồi, Đường Tinh Trị thấy Sách La Định bảo bọn gia nô kéo bốn chiếc xe đẩy tới thì không hiểu: “Làm gì thế?”.

Sách La Định chỉ đồng vò rượu bị đập nát trên mặt đất, nói: “Chuyển hết lên xe đi”.

Đường Tinh Trị sững sốt, ngó quanh: “Người bảo ta chuyển?”.

“Không phải ngươi thì chẳng lẽ là ta?”. Sách La Định đập hấn một cước: “Đi đi!”.

Đường Tinh Trị xoa cái chân bị đập đau điếng của mình, chuyển động vò rượu vỡ đi. Sách La Định chỉ ba tên huynh đệ của Đường Tinh Trị ở bên cạnh: “Cũng làm đi”. Không cần Sách La Định nói, thật ra ba người họ cũng đã cởi áo khoác ngoài chạy đi giúp một tay rồi.

Sách La Định tựa vào ghế mây, ngáp dài.

Bạch Hiểu Nguyệt mang đến cho hấn một chùm nho đã được rửa sạch. Hấn nhìn nàng, thấy nàng vẫn từ tốn mỉm cười như trước, bèn tò mò hỏi: “Nàng biết tiếp theo ta sẽ làm gì sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu.

Sách La Định cầm nho, cười: “Thông minh”.

Trình Tử Khiêm ở bên kia cũng lộ đầu ra, đưa tay lấy một quả nho, còn nói chen vào: “Lão Sách à, muốn tán tỉnh ai đó thì cần phải khen ‘Nàng thật thông minh!’, chỉ nói mỗi ‘Thông minh’ thôi thì vẫn chưa đủ thành ý”.

Sách La Định không chút do dự phì đầy hạt nho vào mặt Trình Tử Khiêm.

Đến khi tối hấn, bốn đại thiếu gia kia mới khuôn hết đồng vò rượu chất lên xe, lưng đau chân mỏi, cùng nhìn Sách La Định: “Tiếp theo làm gì?”.

Sách La Định giơ tay lên, nhìn trời, đánh tay một cái. Loáng cái, ở phía ngoài tường viện có đến hai, ba mươi người áo đen nhảy vào, quỳ hai hàng dưới chân hấn: “Tướng quân!”.

Sách La Định gật đầu một cái, khoát tay: “Làm như đã bảo!”.

Đám người áo đen đều gật đầu, đáp “Vâng”, rồi đứng lên, một số khiêng đám học sinh của thư viện Côn Sơn vẫn đang bất tỉnh nhân sự ra ngoài, một số khác thì dùng vải đen và rơm rạ phủ đầy lên chiếc xe đựng vò rượu vỡ, đẩy ra cửa sau.

Sách La Định đứng lên: “Đi thôi, chúng ta đến trả lễ cho thư viện Côn Sơn nào”.

Đường Tinh Trị xoa cánh tay, bắt măn lăm bầm: “Rõ ràng có nhiều tội tở ở đây như vậy, sao phải bắt chúng ta khuôn đồ chứ...?”. Hấn chưa nói hết câu đã thấy khuôn mặt dữ tợn của Sách La Định xuất hiện ngay trước mắt, chỉ tay vào mũi hấn: “Coi chừng cái miệng của ngươi. Người ta bán mạng cho ngươi, ngươi còn coi người ta như đám tiểu nhân tội tở, vậy thì cả đời này ngươi cũng không thể trở thành Hoàng đế tốt đâu”.

Đường Tinh Trị sững sốt.

“Là đáng nam nhi phải rộng lượng”. Sách La Định lạnh lùng nhìn hấn: “Ngoại trừ kẻ địch ra thì còn cần có huynh đệ nữa, chỉ không cần thêm đây tở mà thôi”, nói xong cứ thế chấp tay sau lưng bỏ đi.

Đường Tinh Trị sững sờ tại chỗ.

Bạch Hiểu Nguyệt ôm ngực nhìn bóng lưng Sách La Định, Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo ở phía sau cũng gật đầu tán thưởng.

Hồ Khai vỗ vai Đường Tinh Trị: “Này, đừng để tâm, cũng đâu phải ngày đầu hấn nói năng linh tinh như vậy”.

Nói xong, bốn huynh đệ nhìn nhau - Có phải nói năng linh tinh không, trong lòng mọi người đều hiểu.

Trình Tử Khiêm lại chẳng biết từ đâu xông ra, chọc chọc Đường Tinh Trị, cười nói: “Học hỏi đi, đây gọi là khí phách đại trượng phu, đọc nhiều sách vở chưa chắc đã học được đâu”, nói xong hớn hờ chạy biến.

Bọn Đường Tinh Trị đi theo Sách La Định rời khỏi thư viện Hiểu Phong, để lại mấy cô nương cùng một đám nha hoàn quét dọn sân viện. Lúc này, Bạch Hiểu Phong cũng từ bên ngoài bước vào, trong tay xách theo một vò rượu.

Nhìn cảnh tượng trong sân, Bạch Hiểu Phong mỉm cười, đi thẳng vào trong. Bạch Hiểu Nguyệt lầu bầu: “Chuyện gì cũng giao cho học sinh, chẳng biết làm phu tử kiểu gì nữa”.

Bạch Hiểu Phong sững ra, bật cười - Ái chà, Sách La Định thật có bản lĩnh, tiểu muội cũng bất mãn thay hắn, còn quở trách cả đại ca nữa kìa.

Bước tới cạnh Bạch Hiểu Nguyệt, hắn khẽ mỉm cười: “Buổi học hôm nay thế nào?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩn ra, ngẩng mặt nhìn hắn: “Buổi học gì?”.

“Hôm nay ta có việc nên mới để Sách La Định dạy thay một buổi về đạo lý đối nhân xử thế”. Bạch Hiểu Phong khẽ mỉm cười, khiến bọn nha hoàn ở phía sau đều ngây ngất, rồi hắn chậm rãi nói: “Đó gọi là nghe được một lời nói của bậc quân tử còn hơn mười năm đèn sách, không đơn giản chút nào”. Nói xong, hắn nở nụ cười như mây bay gió thoảng, chấp tay sau lưng tiếp tục bước vào trong.

Bạch Hiểu Nguyệt giật lấy bầu rượu của hắn: “Cái này để cho Sách La Định, không cho ca ca uống”, rồi nàng cầm chổi chạy mất.

Bạch Hiểu Phong nhìn hai tay trống trơn, nhúu đôi mày đẹp mà than thở - Biết bệnh người ngoài rồi cơ đấy!

...

Trong đêm tối, bốn huynh đệ bọn Đường Tinh Trị, Hồ Khai theo Sách La Định đi đến thư viện Côn Sơn, trong thư viện sáng đèn, nhưng lại vô cùng yên tĩnh. Năm người vào đến cổng thì những tên lính áo đen có vẻ đã hoàn thành nhiệm vụ, cùng tới hành lễ với Sách La Định: “Tướng quân, đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi”.

Sách La Định gật đầu một cái, những người áo đen kia liền đi ra ngoài chờ.

Hồ Khai hiếu kỳ hỏi Sách La Định: “Những người này là ai vậy?”.

“Cao thủ trong quân doanh”. Sách La Định tiện miệng trả lời, chấp tay sau lưng dạo quanh sân một vòng, có vẻ rất hài lòng.

Đám người bọn Đường Tinh Trị nhìn nhau, không hiểu Sách La Định có dụng ý gì. Nhìn quanh một lượt, chỉ thấy vò rượu vỡ, bạc rơi khắp nơi, ván bạc trên bàn vẫn còn nguyên dấu tích.

Sách La Định ngẩng đầu nhìn ánh trăng như đang tính giờ giấc, lúc này, bên ngoài có người áo đen chạy vào bẩm báo: “Tướng quân, người tới rồi”.

Sách La Định gật đầu.

Chỉ lát sau, có một đám người đi vào.

Bọn Đường Tinh Trị lùi về phía sau một chút, thấy đám người đó cầm trên tay một xấp giấy thật dày, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Sách La Định cầm xấp giấy xem qua, hỏi một ông lão râu bạc đi đầu: “Tính kỹ rồi chứ?”.

“Rất kỹ!”. Ông lão kia gật đầu một cái.

Hồ Khai cảm thấy người này quen quen. Thạch Minh Lượng nhắc nhở: “Đó là Diệp phu tử, Diệp Chí Thành, viện trưởng của thư viện Chí Thành, chẳng phải lần trước thư viện Chí Thành vì nợ tiền bọn Côn Sơn nên mới phải đóng cửa sao?”.

“Kia là Vương phu tử!”. Cát Phạm cũng nhận ra một người, chỉ cho bọn Hồ Khai: “Thư viện nhà hắn hình như cũng bị đám người của thư viện Côn Sơn quấy nhiễu”.

Sách La Định cầm xấp giấy chỉ chút chữ giao cho thuộc hạ của mình. Thuộc hạ kia cầm một khay mực, mang theo xấp giấy đến bên cạnh Mạc Côn Sơn, cầm tay của hắn điểm chỉ vào giấy.

Đường Tinh Trị hiếu kỳ, cũng chạy tới cầm tờ giấy đã được điểm chỉ lên xem xét - Thì ra là giấy nợ, trên đó có viết Mạc Côn Sơn nợ các thư viện kia bao nhiêu tiền.

Tới khi toàn bộ số giấy nợ ấy được điểm chỉ hết, Sách La Định lại bảo một thuộc hạ của mình đi xem xem Tri phủ đã tới chưa.

“Đã đến chân núi rồi ạ!”. Thuộc hạ kia quay về bẩm báo.

Sách La Định gật đầu, chỉ mấy tên say khướt nằm trên mặt đất: “Đánh thức bọn chúng dậy, trói chặt và bịt miệng chúng lại!”

“Tuân mệnh!”

Đám thuộc hạ nhanh chóng trói chặt đám người say kia, sau đó hắt nước cho bọn chúng tỉnh lại.

Lúc này, bên ngoài viện có tiếng bước chân hỗn loạn truyền tới, có vẻ như người của nha môn cũng đã đến rồi.

Đường Tinh Trị hơi lo lắng, Sách La Định liếc hắt một cái: “Người sợ cái gì, người là hoàng tử, ở đây còn ai có quyền lớn hơn người nữa chứ?”

Đường Tinh Trị mấp máy môi, biết thì biết thế, nhưng mà có tật giat mình...

“Người có biết năm xưa Gia Cát Lượng thực hiện không thành kế (3) thế nào không?”. Sách La Định hỏi Đường Tinh Trị.

(3) Một kế sách của Khổng Minh Gia Cát Lượng dùng để đuổi đội quân của Tư Mã Ý. Sau khi Khổng Minh đưa quân ra Hán Trung và thắng trận đầu, Khổng Minh vào ải Dương Bình để trú chân và chia quân đi đánh các thành. Tư Mã Ý biết tin, lập tức dẫn đại binh tiến về Dương Bình để bắt sống Khổng Minh, xóa sổ nước Thục. Các quan văn võ trong thành hoang mang sợ hãi, nhưng Khổng Minh lại hết sức bình tĩnh thực thi kế sách của mình. Đội quân của Tư Mã Ý ập tới, hết sức bất ngờ trước cảnh yên tĩnh thanh bình ở đây, bốn cổng thành mở toang, người dân thông thả quét dọn, Khổng Minh thư thái gầy đàn trên thành lầu. Tư Mã Ý hoài nghi bên trong có mai phục nên đã rút quân về.

Đường Tinh Trị chớp mắt mấy cái, vẫn chưa hiểu.

“Chính là chống đỡ đến cùng!”. Sách La Định nhìn Đường Tinh Trị bằng ánh mắt bức bối, còn ba tên ở phía sau hắt hủi, thường ngày xem ra rất thông minh xảo quyệt, thế mà hôm nay lại trở thành những kẻ ngu si dốt nát: “Biết ra về ta đây không? Ngang ngực vào!”

Bốn người nhìn nhau, cùng ưỡn ngực.

“Khí phách hơn nữa!”, Sách La Định nhìn bọn họ mà phát sốt ruột.

Đường Tinh Trị hít sâu, ưỡn cao ngực, nhìn Sách La Định: “Thế này đã được chưa?”

Sách La Định gật đầu, ý như muốn nói: Tạm được!

Bốn huynh đệ bọn họ không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng Tri phủ đại nhân đã vội vã chạy vào. Thấy cảnh tượng hỗn độn trong sân, y nhìn quanh và thấy ngay Sách La Định.

Dù sao thì cấp bậc quan cũng khác nhau, quan nhỏ như Tri phủ nhanh chóng chạy đến hành lễ, ở đây có một hoàng tử, một tiểu vương gia, còn có cả một đại tướng quân, người nào cũng có quyền hơn y gấp mấy lần, y không ngừng lau mồ hôi.

“Tri phủ đại nhân”. Sách La Định khoanh tay chỉ đám thầy trò của thư viện Côn Sơn đang bị nhét vãi vào miệng, trói chặt nằm trên mặt đất, nói: “Chuyện là thế này, đoàn người cống rượu của Tây vực đang trên đường vào triều thì gặp cướp, mấy thuộc hạ của ta điều tra ra người của thư viện Côn Sơn có điểm nghi vấn, nên ta dẫn người đến kiểm tra, người xem...”. Nói rồi, Sách La Định chỉ vò rượu trên mặt đất.

Mấy nha dịch đi tới, nhặt hai vò rượu vỡ đưa đến cho Tri phủ xem, liền thấy đáy vò có in một chữ “Cống” thì lập tức run người, chỉ vào mấy thầy trò thư viện Côn Sơn còn đang lắc đầu cho tỉnh táo, quát: “Các người ăn gan hùm mật gấu rồi, ngay cả cống phẩm mà cũng dám cướp!”

Ngõ tặc (4) đi đến kiểm tra, trên người những người đó đều có mùi rượu nho Tây vực, lập tức trở về bẩm báo: “Đại nhân, đúng là bọn họ đã uống rượu cống!”

(4) Tên một chức quan chuyên khám xét những người tử thương.

“Không chỉ vậy đâu!”. Sách La Định phát tay, chỉ những lão phu tử đang cầm giấy nợ, nói với Tri phủ: “Bọn chúng không chỉ cướp cống phẩm, còn vay bạc của những thư viện này mà không chịu trả”.

“Có chuyện này sao?”. Tri phủ giật mình, mặc dù hắn không biết rõ chân tướng, nhưng mấy thư viện này sụp đổ thế nào, dân chúng hoàng thành đều rõ cả.

Người có thể làm được Tri phủ ở hoàng thành, đương nhiên phải có chút trí tuệ, thấy tình hình này Tri phủ liên tục gật đầu. Sách La Định nói sao thì chính là như vậy, dù sao thì chuyện thầy trò thư viện Côn Sơn làm xằng làm bậy cũng chẳng phải là ngày một ngày hai, hôm nay bọn chúng rơi vào tay Sách La Định quả là đáng đời, không chết cũng bị lột da.

Tri phủ hạ lệnh cho nha dịch tìm kiếm ngân khố trong thư viện Côn Sơn, sau khi tìm được thì đem ngân lượng trả cho những vị phu tử này, tất cả đều y theo giấy nợ mà làm. Không ngờ bọn nha dịch tìm được một ngân khố chôn dưới đất, bên trong có đến vạn lượng vàng bạc, vô số châu báu, còn có một số thứ là đồ ăn trộm nữa. Thì ra bình thường đám thư sinh này ngoài cướp bóc lừa gạt ra còn trộm cắp nữa, lần này thì hay rồi, người và vật đều bị bắt, bị thu lại hết.

Sách La Định chắc chắc mấy tiếng, nói: “Ái chà, bọn này đúng là tội ác tày trời, thế mà còn ngoác mồm nói năng lung tung nữa...”.

“Sách tướng quân yên tâm!”. Tri phủ ôm quyền, đảm bảo với Sách La Định: “Đám tặc tử này nhất định sẽ bị trừng phạt nghiêm khắc, hạ quan lập tức bắt chúng, tuyệt đối không để cho chúng ăn nói hàm hồ làm hại dân tình nữa”.

Sách La Định mỉm cười, đưa mắt quan sát Tri phủ: “Tri phủ đại nhân gương mặt hồng hào, tiền đồ rộng lớn đấy”.

Tri phủ mừng ra mặt, chấp tay: “Sách tướng quân quá khen rồi”.

Đường Tinh Trị cuối cùng đã hiểu Sách La Định dùng cách gì, không khỏi khâm phục hắn suy nghĩ chu toàn... Ban đầu còn nghĩ hắn chỉ là một tên thô lỗ, không ngờ hắn rất am hiểu đạo làm quan.

Nghĩ thế, Đường Tinh Trị cảm thấy mình cần phải cảm tạ vị Tri phủ đã giúp đỡ, liền thả lỏng vòm ngực đang ưỡn cao của mình, nhưng lại thấy Sách La Định trừng mắt nhìn, hắn lập tức hoảng sợ, vội ưỡn ngực, tiếp tục ra vẻ ta đây.

Tri phủ đại nhân đã sớm nhìn thấy Đường Tinh Trị ở bên, thấy hắn chẳng nói tiếng nào như thể chuyện chẳng liên quan gì đến hắn nên có chút hiếu kỳ.

Về lý mà nói, nếu như cần đến Sách La Định ra mặt giải quyết... vậy hắn là phải liên quan đến chuyện lớn. Vị hoàng tử này cũng đến, nhưng có vẻ chuyện không liên quan đến hoàng tử... lẽ nào liên quan đến Hoàng thượng? Hay là chuyện do Hoàng thượng sai bảo?

Tri phủ thấy học sinh của thư viện Côn Sơn kia một mực lắc đầu, miệng bị nhét giấy, liền đoán chắc chắn bọn họ biết bí mật gì đó của hoàng gia. Tri phủ thầm nhếch mép, căn dặn thuộc hạ phải nhốt riêng mấy người của thư viện Côn Sơn này, nhất định không được để bọn chúng nói chuyện, cũng không được nghe những gì chúng nói.

Đường Tinh Trị nhìn Sách La Định một cái, trong lòng có chút không vui... Sách La Định này chẳng phải chỉ là một võ quan, một tên quê mùa thô kệch thôi sao? Thường ngày hắn ngu ngốc như vậy, sao đột nhiên lợi hại đến thế?

Sách La Định thấy mọi chuyện đã được giải quyết xong xuôi bèn xoay người ra cửa. Đám người Đường Tinh Trị thấy không còn chuyện gì nên cũng đi theo.

Trên đường xuống núi, bốn huynh đệ đi sau Sách La Định liên tục liếc mắt nhìn nhau. Cát Phạm chỉ Sách La Định đi phía trước, hỏi Đường Tinh Trị: “Có cần cảm ơn hắn không?”.

Mặt Đường Tinh Trị nhăn nhó như cái bánh bao - Về chuyện này, Bạch Hiểu Nguyệt nói rất đúng, Sách La Định vốn chẳng quen thân gì với mình, trước đây mình còn suốt ngày khiêu khích hắn, lần này hắn lại chịu ra mặt giúp mình một tay, nhưng chuyện mất mặt như thế làm sao mở miệng đây?!

Hắn cứ do dự suốt đoạn đường, cuối cùng cũng về tới thư viện Hiểu Phong. Sách La Định chạy như bay về phòng mình, đã quá giờ ngủ của hắn rồi, hắn muốn được ngã lưng ngay lập tức. Bọn Đường Tinh Trị đi

theo đến cửa phòng Sách La Định, hần quay đầu lại thấy mấy kẻ này liền khoát tay: “Đi ngủ cả đi, chuyện xong rồi”, nói xong lập tức vào phòng đi ngủ.

Mấy người nhìn nhau, đành lùi ra ngoài, ai về phòng người nấy.

Vào đến phòng, Đường Tinh Trị trần trọc mãi không ngủ được. Đang phiền muộn, hần chợt nghe thấy mấy tiếng gõ cửa “cốc cốc”.

Đường Tinh Trị ngồi dậy, chạy ra mở cửa, chỉ thấy một người áo đen quỳ trước cửa phòng hần: “Lục hoàng tử, Hoàng hậu triệu kiến”.

Đường Tinh Trị nuốt nước bọt, vô thức sờ mông mình, thầm nghĩ: Tiêu rồi, nhất định là hoàng nương đã biết chuyện, hôm nay cái mông của mình có trốn cũng không thoát được.

Đường Tinh Trị đi theo tên thị vệ kia vào cung, mặt như đưa đám, không ngoài dự liệu, tên thị vệ dẫn hần đến thẳng từ đường.

Trong từ đường yên tĩnh có một pho tượng Bồ Tát và mấy bài vị, một nệm hương bồ, một mõ gỗ. Hoàng nương của hần mặc thường phục, quỳ trên nệm, tay lần tràng hạt, nhẹ nhàng gõ mõ... rất giống một vị từ mẫu hết sức bình thường đang cầu phúc cho con cái. Nhưng Đường Tinh Trị hiểu rất rõ, hoàng nương của hần, không phải từ mẫu gì đâu!

Nơm nớp lo sợ đi vào từ đường, Đường Tinh Trị quỳ xuống phía sau hoàng nương, thỉnh an bà.

Nhưng hình như Hoàng hậu nương nương không nghe thấy, vẫn gõ mõ. Đường Tinh Trị đành cứ thế quỳ gối phía sau chờ đợi, không dám nhúc nhích...

Gần một canh giờ sau, Đường Tinh Trị vẫn không dám nhúc nhích, quỳ đến tê cả đầu gối, hần đành vận vẹo người, cuối cùng... tiếng gõ mõ của hoàng nương hần cũng dừng lại. Hần nhanh chóng chấn chỉnh lại tinh thần, quỳ thật ngay ngắn. Lại thấy Hoàng hậu nương nương đặt mõ và tràng hạt xuống, chậm rãi đứng dậy, quay lại nhìn Đường Tinh Trị.

Đường Tinh Trị cúi đầu, không dám động dậy.

Hoàng hậu nhìn hần một lúc lâu, nói: “Năm gậy”.

Đường Tinh Trị cảm thấy ơng ơng cả đầu...

Gậy mà Hoàng hậu dùng để đánh hần là gậy đồng, mỗi lần hần làm sai chuyện gì bà đều đánh hần. Chiếc gậy này to bằng cổ tay, bên ngoài là đồng, bên trong đầy bùn cát, chỉ một gậy giáng xuống là sẽ trầy da tróc thịt. Trước kia nhiều nhất Hoàng hậu cũng chỉ đánh hần ba gậy thôi, lần này lại tới năm gậy liền.

Mất Đường Tinh Trị ước ướ, hần từng gặp mẫu thân của Cát Phạm, bà dịu dàng tâm lý, không bao giờ quan tâm sau này Cát Phạm có thành tài hay không, chỉ quan tâm tới sức khỏe của hần, xem hần no hay đói, vui hay buồn mà thôi... Nhưng hoàng nương của Đường Tinh Trị thì khác, bình thường nếu không tụng kinh niệm Phật thì cũng là quở mắng, hoặc là sẽ đánh hần, chứ chả bao giờ tươi cười với hần.

“Hôm nay ta vốn nên đánh chết ngươi”. Giọng nói của Hoàng hậu còn lạnh hơn cả sắc mặt của bà: “Nhưng ngươi cũng có điểm đúng, cho nên ta tha mạng”.

Đường Tinh Trị cảm thấy có một luồng uất khí dâng lên, trả treo một câu: “Người cứ đánh chết con đi, dù sao con sống cũng chẳng có ý nghĩa gì”. Hần không dám ngẩng đầu nhìn hoàng nương của mình, chắc bà đang rất giận!

Hoàng hậu không lên tiếng, bốn phía bỗng yên tĩnh vô cùng. Đúng lúc này lại nghe thấy tiếng bước chân từ bên ngoài vọng vào.

Hoàng hậu ngẩng lên nhìn thì thấy một tiểu thái giám bên cạnh Hoàng thượng chạy đến, vừa tới cửa liền hành lễ: “Khởi tấu nương nương, Hoàng thượng nói nửa đêm gặp ác mộng, mơ thấy Lục hoàng tử lâm bệnh nên không thể ngủ tiếp, người bảo Lục hoàng tử qua đó”.

Đường Tinh Trị thầm niệm - A di đà Phật! Phụ hoàng còn linh hơn cả Phật tổ!

Hoàng hậu biết hôm nay không thể đánh Đường Tinh Trị được, liền trừng mắt với hắn, rồi nói với tiểu thái giám: “Ta bảo Lục hoàng tử thay y phục rồi lập tức đến ngay”.

Tiểu thái giám đứng chờ bên ngoài. Hoàng hậu nhìn Đường Tinh Trị: “Đứng lên”.

Đường Tinh Trị đứng lên, nhìn mẫu thân mình.

“Người biết vì sao ta muốn đánh ngươi chứ?”.

Đường Tinh Trị biết là không thể giấu giếm được hoàng nương, liền nói: “Vì con đánh bạc”.

“Không phải”.

Đường Tinh Trị ngẩn người, hỏi lại: “Bởi vì con bị người ta lừa sao?”.

Hoàng hậu cũng lắc đầu: “Không”.

Đường Tinh Trị gãi đầu: “Con...”.

“Người thực sự không biết ngươi mắc lỗi ở đâu sao?”, Hoàng hậu hỏi.

Đường Tinh Trị lắc đầu, thấy mẫu thân mình lại trừng mắt liền nhanh chóng gật đầu, đầu óc rối loạn.

“Người biết tại sao Sách La Định giúp ngươi không?”.

Đường Tinh Trị thầm nói: Làm sao con biết chứ. Nhưng lại không thể nói thẳng như vậy nên hắn chỉ đáp: “Hắn muốn giữ thể diện cho triều đình?”.

Hoàng hậu cười lạnh, lắc đầu.

“VẬY... HẮN LÀ NGƯỜI TỐT?”. Đường Tinh Trị lắp bắp, sắc mặt mẫu thân khó coi quá đi.

Hoàng hậu nhìn chằm chằm Đường Tinh Trị hồi lâu: “Hắn giúp ngươi là vì ngươi không chịu giết người”.

Đường Tinh Trị sửng sốt, nhớ ngay đến đoạn đối thoại lúc trước, đồng thời toát cả mồ hôi lạnh - Hoàng nương còn biết cả chuyện ấy, rồi cuộc hoàng nương đã phái bao nhiêu người giám sát mình? Nghĩ thôi đã thấy bức bối, đã có nhiều người theo sát mình như vậy, sao lúc mình bị lừa lại không có ai ra giúp mình chứ?

“Sách La Định là người không thể dụ dỗ được, không thể mua chuộc được, không thể dùng võ lực uy hiếp được, nếu hắn không muốn thì không ai có thể ép được hắn. Người như vậy một khi đã trung thành với ngươi, sẽ không bao giờ phản bội ngươi”. Hoàng hậu lắc đầu, vẻ mặt thất vọng: “Người suốt ngày ở chung với đám trư bằng cẩu hữu kia, nhân tài thực sự ở ngay trước mắt nhưng lại không biết đường coi trọng, sau này ngươi làm sao trở thành đế vương đây?”.

Đường Tinh Trị nghe những lời này cảm thấy rất chướng tai, lầm bầm: “Ai nói bạn bè của con là trư bằng cẩu hữu chứ, bọn họ rất có nghĩa khí!”. Hắn chưa dứt lời, một tiếng “bốp” đã vang lên, Hoàng hậu giáng cho hắn một cái bạt tai.

Đường Tinh Trị uất ức trong lòng, cãi lại: “Con không nghĩ Sách La Định nghĩa khí hơn bọn Hồ Khai”.

“Bốp”. Lại thêm một cái bạt tai nữa. Hai má Đường Tinh Trị đau rát, hắn bùm miệng không nói nữa.

Hoàng hậu nương nường trừng mắt: “Đừng có mang chim tước ví với thiên nga, ngươi nhớ kỹ cho ta, từ giờ trở đi không được kèn cựa với Sách La Định nữa!”.

Đường Tinh Trị ầm ức trong lòng, thầm nói con mới là con ruột của người, Sách La Định là ai chứ? Lại còn vì hắn mà bạt tai con hai cái nữa! Bị Hoàng hậu nương nường đuổi khỏi từ đường, Đường Tinh Trị ôm một bụng uất ức đi tới tẩm cung của Hoàng thượng.

Còn cách cửa khá xa đã thấy tẩm cung vẫn sáng đèn. Đường Tinh Trị khê thở dài, không biết là phụ hoàng đang đọc sách hay là xem thư họa, kỳ phổ (5) nhỉ... dù sao thì người có thể làm rất nhiều việc, còn có rất nhiều nương nường, rất nhiều con cái.

(5) Thư họa: tranh chữ;

kỳ phổ: sách hướng dẫn chơi cờ.

Cố gắng giấu đi vẻ mặt không vui, Đường Tinh Trị bước vào tẩm cung. Trong tẩm cung, Hoàng thượng thân khoác áo choàng, ngồi xem một cuốn sổ nhỏ, thấy hần vào thì liếc một cái rồi “chặc chặc”, nói: “Cuối cùng vẫn bị mẫu hậu đánh à?”.

Đường Tinh Trị bước đến bên bàn ngồi xuống, bấu môi.

“Cũng may là hoàng tử con nhờ ta cứu con”.

Đường Tinh Trị kinh ngạc ngẩng đầu: “Nguyệt Nhữ tử tử nói cho người biết ạ?”.

“Không, khi đến đây nó chỉ nói chắc tối nay con sẽ bị ăn đòn, hơn nữa còn bị đánh đau, bảo ta nhớ cho người đến cứu”. Hoàng thượng cười như không cười, đưa tay chọc chọc vào má Đường Tinh Trị.

“Lần này may nhờ Nguyệt Nhữ tử tử nhanh trí”. Đường Tinh Trị rầu rĩ nói.

Hoàng thượng thấy thế liền hỏi: “Mẫu hậu đã nói gì với con?”.

Đường Tinh Trị bấu môi, không muốn nhắc tới nữa.

“Đàn bà nông cạn, con đừng để ý”. Hoàng thượng khoát tay nói ra câu khiến người ta không ngờ tới.

Đường Tinh Trị hơi sững sờ, ngẩng đầu: “Phụ hoàng cảm thấy con không nên lấy lòng Sách La Định sao?”.

Hoàng thượng cười: “Câu nói ấy của Hoàng hậu vốn đã mâu thuẫn, nói gì mà Sách La Định không có cách nào mua chuộc được, thế mà lại bảo con đi mua chuộc hần?”.

Đường Tinh Trị suy nghĩ, gật đầu: “Đúng vậy!”.

“Đói không?”, Hoàng thượng hỏi.

“Có ạ”. Bụng Đường Tinh Trị đang réo ầm lên rồi.

“Này”. Hoàng thượng khẽ gõ vào bát canh trên bàn, nói: “Ăn đi”.

Đường Tinh Trị liền toét miệng cười, bê lại gần, mở nắp, hương thơm bay khắp phòng, là canh chim bồ câu. Hần đang định ăn thì lại nghe thấy Hoàng thượng nói: “Nếu sau này con tránh xa ba vị huynh đệ kia một chút thì bát canh này sẽ cho con ăn”.

Đường Tinh Trị ngẩn người, cau mày nhìn Hoàng thượng: “Phụ hoàng, mấy huynh đệ của con rất tốt mà”.

“Một đứa dẫn con đi đánh bạc, một đứa tiêu tiền bữa bãi, một đứa làm bài thi giúp con, thế mà là bạn tốt à?”. Hoàng thượng nhướn mày.

Đường Tinh Trị há miệng, cuối cùng đặt bát canh xuống, giận dỗi nói: “Vậy con không ăn nữa”.

Hoàng thượng thấy hần phản ứng như vậy thì khẽ cười, cầm bát canh lên: “Không ăn thật chứ?”.

“Không!”. Đường Tinh Trị giận dỗi bỏ sang một bên.

Hoàng thượng cười cười, gật đầu với tiểu thái giám ở bên cạnh.

Loáng cái, tiểu thái giám mang đến một hộp đồ ăn, đặt xuống trước mặt Đường Tinh Trị, mở ra, bên trong toàn là những món hần thích. Đường Tinh Trị kinh ngạc quay đầu lại nhìn phụ hoàng, chỉ thấy Hoàng thượng ăn no rồi vuốt bụng đứng lên: “Mau ăn đi, ăn xong ta sẽ sai người đưa con về thư viện”. Nói xong, Hoàng thượng liền đến chỗ Lệ phi.

...

Sáng sớm hôm sau, Đường Tinh Trị vừa rời khỏi phòng định đi ăn sáng thì thấy bọn Hồ Khai vẻ mặt lo lắng chạy đến tìm.

“Sao thế?”.

“Sáng nay bên ngoài lan truyền tin này”. Thạch Minh Lượng nhét vào tay Đường Tinh Trị một tờ giấy.

Vừa mở ra nhìn, Đường Tinh Trị liền cau mày.

Hôm nay hoàng thành có hai tin nóng.

Một là: Sách La Định không ra gì, lại đưa người đến thư viện đánh bạc, còn chọc cho Bạch Hiểu Phong giận đến độ cả ngày không về thư viện.

Hai là: Đám người Sách La Định đưa về đánh bạc là người của thư viện Côn Sơn, sau bị Lục hoàng tử đuổi đi hết, Lục hoàng tử còn đòi lại tiền cho những thư viện trước đây bị thư viện Côn Sơn gài bẫy, còn sai Tri phủ xử đám người giả dạng thư sinh để làm chuyện xấu kia theo pháp luật.

“Tên nào viết vậy, đúng là ăn ốc nói mò!”. Đường Tinh Trị cau mày.

“Trình Tử Khiêm là huynh đệ của Sách La Định, chuyện hôm qua lại không hề được nhắc đến trong bản thảo của hắn, chắc là do những người chỉ biết nửa vời viết ra”. Hồ Khai cũng cau mày: “Sách La Định lại vô duyên vô cớ bị oan, lúc này ngoài biệt danh đâm tặc, mọi rợ, hắn lại bị mang tiếng là con bạc nữa”.

Đường Tinh Trị gãi đầu - Vậy phải làm sao?

Đường Tinh Trị đang gãi đầu thì Hồ Khai hỏi: “Tinh Trị này, sao mặt ngươi lại sưng vậy?”.

Mọi người nhìn kỹ mới phát hiện mặt Đường Tinh Trị không chỉ sưng lên mà trên má còn hằn rõ hai dấu tay nữa.

“Ái chà!”. Cát Phạm đưa tay chọc vào má hắn: “Tối qua ngươi bị quỷ cái đánh à?”.

“Hừ, ngươi mới là quỷ cái ấy, là hoàng nương ta!”. Đường Tinh Trị ôm mặt.

Bốn người đang nói chuyện thì thấy ở cửa viện, Sách La Định hình như mới đi cưỡi ngựa về, mặt đầy mồ hôi, hắn vừa lau mồ hôi vừa đi về phòng, chắc là đi tắm rửa, thay y phục.

“Sách...”.

Lướt qua chỗ bốn người, Sách La Định nghe thấy Đường Tinh Trị hắng giọng phát ra một tiếng “Sách”, hắn quay lại nhìn thì lập tức giật mình: “Ôa, tối qua ngươi bị quỷ cái đánh à?”.

Đường Tinh Trị giận đến thở phì phò, lại không tiện nói gì.

Sách La Định thấy bốn người này cứ là lạ, thầm nói: Đám tiểu tử này không biết lại gây ra họa gì nữa, ôi ôi, đúng là ôn thần chuyển thế mà, tốt nhất là cách xa bọn chúng ra một chút. Thế là hắn nhanh chóng xoay người chạy biến.

Cát Phạm là người duy nhất trong bốn người không thù không oán gì với Sách La Định, tính tình cũng tốt nhất, biết ba người kia đều đang ngại ngùng nên mới cầm tờ giấy ghi tin đồn đang lan truyền bên ngoài kia chạy đến ngăn Sách La Định lại, đưa cho hắn: “Chuyện này, Sách tướng quân, lần này là do chúng ta khiến người mắc oan”.

Sách La Định cầm lấy liếc qua, cũng không thèm đọc kỹ, bĩu môi một cái: “Toàn là chữ!”.

Cát Phạm nhìn trời: “Bọn họ nói người...”.

Sách La Định lại bĩu môi một cái, vứt tờ giấy đi: “Rác rưởi”, nói xong tiếp tục lao về phòng, nhanh chóng rửa mặt, thay y phục, rồi chạy đến nhà bếp, cách thật xa cũng có thể nghe được tiếng hắn: “Lão tử đói quá, muốn ăn một tô mì thịt bò nhiều hành!”.

Mọi người trở mắt nhìn nhau, Hồ Khai nhỏ giọng nói: “Chắc hắn không bận tâm đâu nhỉ?”.

Đường Tinh Trị ngẫm nghĩ: “Có lẽ...”.

“Thôi, bỏ đi, đâu phải lần đầu hắn bị như vậy”, Thạch Minh Lượng an ủi mọi người.

Đúng lúc này lại thấy Bạch Hiểu Nguyệt từ ngoài cửa đi vào, tay bưng một hộp đồ ăn. Tất cả lập tức im lặng.

“Ăn sáng chưa?”. Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười, giọng nói nhẹ nhàng: “Đại ca mua bánh bao gạch cua ăn không?”. Hôm nay Bạch Hiểu Nguyệt rất vui vẻ, trang điểm xinh đẹp, hai lúm đồng tiền lộ rõ lúc nàng cười

trông thật hút hồn, đôi mắt long lanh khiến bốn người có chút ngất ngây, tất cả đều ngẩn ngơ cầm bánh bao như bị chúốc thuốc mê.

Trong giờ lên lớp buổi sáng, Bạch Hiểu Phong nhìn thấy bốn chỗ ngồi trống không thì có chút khó hiểu: “Đám người Lục hoàng tử đâu?”.

Nguyên Bảo Bảo nói: “Vừa nãy ta ở trong sân, nhìn thấy bọn họ ôm bụng chạy vào nhà xí rồi!”.

“Vậy sao?”. Bạch Hiểu Phong vô thức liếc nhìn tiểu muội nhà mình, quả nhiên Bạch Hiểu Nguyệt đang ngồi phía sau híp mắt cười. Đợi thêm lúc nữa, thấy bốn người bọn họ vẫn chưa vào lớp, Bạch Hiểu Phong bắt lực thở dài: “Không đợi nữa, chúng ta vào học thôi”.

Sách La Định ngáp dài, lại nghe thấy Bạch Hiểu Nguyệt ở phía sau khẽ nói: “Cứ đợi mà xem, một ngày một đêm mới hết, đáng đời bọn họ!”.

Sách La Định quay đầu lại, lòng thầm nghĩ sao giọng nói của nha đầu này chanh chua thế. Quay lại chỉ thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang chống cằm, mỉm cười nhìn mình... Bạch Hiểu Nguyệt đang mãi ngắm bờ vai dày, tấm lưng rộng và cái eo nhỏ của Sách La Định, thấy hần quay đầu thì lập tức nheo mắt lại - Ôi nhìn nghiêng gương mặt góc cạnh nam tính quá đi! Sống mũi cao rất có thần thái!

Sách La Định yên lặng quay đầu lại, vẻ mặt nha đầu này cứ như trúng số đào hoa vậy, không biết sáng nay đã ăn phải thứ gì?

...

“Cộc cộc cộc... keng...”.

Màn đêm u tịch, đường phố hoàng thành vắng lặng như tờ, tiểu Vương gõ ván trúc và chiêng đồng, vừa ngáp vừa đi dọc theo con phố Đông Hoa, con đường này y đã đi suốt hơn mười năm, dù có nhắm mắt cũng có thể lượn quanh ba vòng. Y vừa đánh chiêng vừa ngủ gật... Đột nhiên “vút” một tiếng, thứ gì đó nháng qua trước mắt y, nó màu trắng, giống một chiếc khăn lụa.

Tiểu Vương cảm giác có một luồng gió lạnh thổi qua theo thứ đồ trắng đó, khí lạnh từ dưới chân lan lên trên khiến y giật mình, tỉnh cả ngủ. Mở to mắt nhìn về phía trước, lại thấy có một người đứng giữa làn sương mù dày đặc ở cuối con đường. Dưới ánh trăng, bóng trắng chậm rãi di chuyển về phía trước, có thể nhìn thấy rõ ràng, đó là một cô gái đầu tóc rối bù.

Tiểu Vương ngẩn người, vô thức nuốt nước bọt, dụi mắt nhìn lại, thấy con phố phía trước không một bóng người, nhìn lại lần nữa... làm gì có ai!

“Phù...”. Tiểu Vương thở hắt ra, vỗ ngực, thầm nói: May quá là may, chắc là buổi tối mình uống nhiều rượu quá nên hoa mắt thôi.

Cố gắng trấn tĩnh đi tiếp, tiểu Vương tự an ủi mình: Con đường này ông đây đi những mười năm nay rồi, có bao giờ gặp điều gì kỳ lạ đâu, nhất định là nhìn nhầm!

Vừa đi được hai bước, y lại cảm thấy bả vai mình bị vỗ “bộp” một cái, rồi một thứ gì đó đè lên. Tiểu Vương nơm nớp lo sợ, ghé mắt nhìn qua, là một bàn tay người thon dài tái nhợt... Chỉ trong nháy mắt, tiểu Vương đã cảm thấy da đầu tê dại, lạnh toát nửa người.

Lúc này y lại nghe thấy một giọng nữ vừa lạnh lẽo vừa khàn khàn vang bên tai: “Ở đâu? Hần ở đâu...”.

Tiểu Vương hít vào một luồng khí lạnh, tự nói mình phải bình tĩnh! Bị ma quỷ vỗ vai thì nhất định không được quay đầu lại, hễ quay đầu lại là sẽ đi đời nhà ma.

Tiểu Vương niệm “A di đà Phật, Bồ Tát phù hộ” rồi xông thẳng về phía trước, nhưng một trận gió thổi vút qua, chiếc đèn lồng giấy trong tay hần “phụt” một tiếng... tắt ngúm.

Bốn xung quanh lập tức tối đen, tiểu Vương vì cuống cuống sợ hãi nên không phân biệt được phương hướng, y vội vàng tìm dụng cụ đánh lửa, trong lúc luống cuống tay chân thì “cạch” một tiếng, dụng cụ đánh lửa rơi xuống đất, lăn cồng cộc về phía sau.

Tiểu Vương quỳ sụp xuống nhặt lên, quay đầu lại... liền thấy một đôi giày vải màu trắng, vạt váy trắng nhẹ nhàng bay trong gió...

“Mẹ ơi...”. Tiểu Vương vừa nhìn thấy đôi giày này đã sợ tè cả ra quần, bởi vì đôi giày này không hề chạm đất, mà đang lơ lửng giữa không trung.

Tiểu Vương lau nước mắt khẩn cầu: “Quý nương nương tha mạng, ta... ta trên có mẹ già, dưới còn con trẻ, chưa bao giờ làm chuyện xấu...”.

Tiểu Vương đang khóc than thì cảm thấy có thứ gì đó đang tiến đến gần, y vô thức ngẩng đầu lên... một khuôn mặt nữ nhân tái nhợt, trong mắt đầy tơ máu như mắt cá chết đang nhìn hẩn chằm chằm, mái tóc đen rất dài bay bay trong gió y như rắn.

Tiểu Vương không thở nổi nữa... đúng lúc muốn ngất mà không thể ngất này lại nghe thấy ma nữ kia ai oán hỏi: “Bạch Hiểu Phong ở đâu? Bạch Hiểu Phong đâu? Ta muốn hẩn đền mạng...”. Tiếng cuối của “ma nữ” chưa kịp truyền đến tai tiểu Vương thì tiểu Vương nghĩ mình toi rồi, sợ quá ngất luôn.

.

..

“Hắt xì!”.

Trong phòng ngủ ở biệt viện tại thư viện Hiểu Phong, Sách La Định trở mình, hắt hơi một cái, tiện tay kéo chăn đắp. Mấy hôm nay trời đột nhiên trở lạnh, còn mưa nữa, không biết đám ngựa non trong quân doanh có bị lạnh không. Hẩn lại trở mình, sáng mai phải nhớ bổ thêm chút cỏ khô vào chuồng ngựa mới được.

“Áaaaaaa! Ma!”.

Sách La Định mở mắt, tiếng hét này quá thảm thiết, quá vang, nhưng nghe qua cũng biết là cách chỗ này rất xa, không biết là truyền từ phố nào đến nữa.

Sách La Định ngáp một cái, bĩu môi bất bình: “Đã sợ ma mà còn ra ngoài lúc nửa đêm, gọi hồn à”.

Hôm sau, trời còn chưa sáng Sách La Định đã thức dậy, chạy đến quân doanh kiểm tra tình hình của mấy con ngựa con, may là trong chuồng ngựa rất ấm áp, binh lính cũng trông coi cẩn thận.

Sách La Định dẫn mấy chú ngựa đã có thể chạy nhảy dạo quanh trường đua mấy vòng, sau đó hẩn về thư viện Hiểu Phong, chuẩn bị chào đón một ngày nhàn chán nữa.

Nhưng... vừa đi đến phố Đông Hoa, hẩn đã cảm thấy có gì đó bất thường! Đáng lẽ phiên chợ buổi sáng phải thật nhộn nhịp chứ, sao hôm nay tất cả các cửa hàng, quán xá tuy đã mở cửa nhưng lại không thấy mua bán gì, mọi người tùm tùm lại từng tốp rì rầm to nhỏ với nhau, chẳng biết họ đang bàn tán cái gì nữa.

Thực ra mấy người này ngày nào chẳng tụ tập buôn chuyện, nhưng bình thường họ đều tươi cười vui vẻ, hôm nay sao lại nghiêm túc thế nhỉ?

Đi thẳng vào thư viện, Sách La Định lại thấy bọn nha hoàn, gia nô ở cửa nhà bếp, không ai làm việc, mà tùm tùm bàn tán xôn xao.

“Thật sự có chuyện như thế à?”.

“Chính mắt tiểu Vương nhìn thấy mà”.

“Hôm qua có rất nhiều người cũng gặp đấy”.

“Khiếp quá, thế thì sau này ai dám ra ngoài nữa!”.

“Liệu có tìm đến tận chỗ chúng ta không?”.

“Đừng mà!”.

Sách La Định đi vào nhà bếp, chẳng có nha hoàn nào làm việc bếp núc, chỉ có mình Bạch Hiểu Nguyệt một tay cầm bánh bao ăn, một tay cầm hai chiếc đũa nấu mỳ.

“Tiểu phu tử”. Sách La Định bước đến cạnh nàng.

“Mỳ chín rồi”. Bạch Hiểu Nguyệt ngậm bánh bao, nhanh tay múc mỳ cho hần.

Sách La Định thấy nàng có vẻ nhiều tâm sự, hần bưng bát mỳ, hỏi: “Xảy ra chuyện gì à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngó nhìn đám nha hoàn bên ngoài, kéo Sách La Định tới gần, nói nhỏ: “Người không nghe đồn sao? Đêm qua ma nữ đại náo hoàng thành đấy!”.

Sách La Định húp mỳ soàn soạt, cũng không ngạc nhiên: “Nếu không nhầm thì đêm qua ta cũng nghe thấy có người hét ‘ma!’”.

“Hả?”. Bạch Hiểu Nguyệt giật mình, tiếng nàng to quá khiến bọn gia nô đều tò mò ngó vào. Bạch Hiểu Nguyệt nhỏ giọng, cau mày hỏi Sách La Định: “Người nghe thấy cái gì?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ: “Mỗi tiếng hét ‘Ma!’”.

“Tiếng hét của nam hay nữ? Thời gian địa điểm cụ thể thế nào? Nghe tiếng hét cách xa khoảng bao nhiêu? Còn có âm thanh gì khác nữa không?”.

Quả nhiên, Trình Tử Khiêm ở phía sau đứng lúc xông ra, vừa hỏi vừa ghi chép, vô cùng hăng hái...

Sách La Định nhai mỳ húp nước, khinh bỉ liếc Trình Tử Khiêm: “Có ma thì sao? Hoàng thành cứ hai, ba ngày lại có ma xuất hiện”.

“Lần này khác!”. Trình Tử Khiêm nheo mắt: “Theo tin tức đáng tin, con ma nữ mà tên canh phu đụng phải muốn tìm Bạch Hiểu Phong, còn nói muốn đòi mạng Bạch Hiểu Phong nữa!”

Sách La Định vẫn bưng bát mỳ, rất bình tĩnh: “Lực sát thương của Bạch Hiểu Phong không nhỏ nhỉ, người ta thì hấp dẫn người từ tám tuổi tới tám mươi tuổi, còn hần hấp dẫn từ nữ nhân đến nữ quỷ...”.

Trình Tử Khiêm chớp mắt mấy cái, lại ghi chép soàn soạt: “Miêu tả rất hay! Câu nói được thịnh hành trong tháng sẽ là câu này cho mà xem!”.

Bạch Hiểu Nguyệt túm vai hần lắc lắc: “Không được viết lung tung! Biết đâu không liên quan gì đến ca ca ta!”.

“Ôi...”. Lúc này lại nghe thấy từ bên ngoài có tiếng thở dài vắng tới. Mọi người quay đầu lại nhìn, thì ra là bốn người bọn Đường Tinh Trị đi vào, người vừa thở dài chính là Hồ Khai.

“Tử Khiêm phu tử”. Hồ Khai ngoắc tay với Trình Tử Khiêm: “Ta biết một tin, đảm bảo người chưa từng nghe qua”.

Trình Tử Khiêm lập tức chạy tới: “Tin gì?”.

“Khụ khụ”. Hồ Khai thấy mọi người đều rất hứng thú, bèn chậm rãi hỏi: “Các người biết Lục Di lâu không?”.

Mọi người đều cười ồ lên, ai mà chẳng biết Lục Di lâu là kỹ viện lớn nhất ở hoàng thành này chứ, mỳ nữ như mây, kiểu gì cũng có, đây còn là nơi tiêu khiển được các vị quan lớn thích ghé thăm. Nhưng trên con phố Đông Hoa này, chỗ nào cũng có tài tử giai nhân, cho nên Lục Di lâu lại trở thành cấm ngữ.

Về lý mà nói, từ cổ chí kim, tao nhân mặc khách đều là bạn tri kỷ của kỹ nữ, đã có vô số các văn nhân thi sĩ trong lịch sử làm thơ từ ca ngợi những kỹ nữ phong trần. Nhưng mà Lục Di lâu lại không hợp với đám thư sinh tài tử này, nguyên nhân chủ yếu là các cô nương trong lầu đều rất lẳng lơ, không giống những cô nương thanh cao lương thiện thân bất do kỷ mà cổ nhân vẫn miêu tả trong thi từ ca phú... Có vẻ các cô nương ấy cũng không thấy vừa mắt với đám thư sinh dài lưng tốn vải, càng không nói đến bọn tài nữ nào to ngực bé, mặt mũi tầm thường kia.

“Có quan hệ gì với Lục Di lâu?”. Ngoài cửa, Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo cũng đi vào.

Sách La Định húp hết cả nước mỳ, thấy trong nhà bếp đầy người mà buồn bực, bình thường có bao giờ thấy các người chen chúc ở đây đâu chứ, quả nhiên là ai cũng có máu buồn chuyện.

“Hai năm trước, hoa khôi của Lục Di lâu, Diêu Tích Hy, đã nhảy lầu tự vẫn, các người còn nhớ chứ?”. Hồ Khai hỏi tiếp, ra vẻ thần bí.

“Đương nhiên rồi!”. Đối với những chuyện kiểu ấy Trình Tử Khiêm nhớ rất dai: “Diêu Tích Hy là hoa khôi của Lục Di lâu, cũng là hoa khôi của hoàng thành, còn là một danh kỹ. Cái chết của nàng ta năm đó có thể nói là gây chấn động một thời gian. Mà nguyên nhân cái chết của nàng ta vẫn còn là một bí ẩn, có người nói nàng ta tự sát vì tình; cũng có người nói là lúc tiếp khách nàng ta chẳng may đắc tội với vị nào đó tính tình hung ác nên bị ném xuống lầu; còn có người nói nàng ta lo tuổi cao xuống sắc nên tự sát... tóm lại là đủ lời đồn đoán, chẳng biết đâu mà lần”.

Sách La Định đặt bát xuống, quay đầu lại liền thấy Bạch Hiểu Nguyệt không có vẻ tò mò như mọi người mà chân mày hơi nhíu lại, có chút lo lắng. Hắn khoanh tay, tiếp tục nghe.

“Các người có biết tình nhân của Diêu Tích Hy là ai không?”. Hồ Khai nheo mắt.

“Ai?”. Trình Tử Khiêm đồng tai hóng hót - Đây chính là một trong mười điều bí ẩn ở hoàng thành này mà!

Hồ Khai nhìn ra ngoài cửa, nhỏ giọng nói: “Sáng nay ta có nghe phụ vương nói, tình nhân của Diêu Tích Hy chính là Bạch phu tử!”. Y vừa nói xong, mọi người liền im lặng, sau đó lại nhao nhao bàn tán.

“Làm sao có thể!”. Nguyên Bảo Bảo che miệng, lắc đầu tỏ vẻ không tin.

Thạch Minh Lượng và Cát Phạm cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

Đường Tinh Trị cau mày nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, sắc mặt của Hạ Mẫn lại càng khó coi hơn: “Người nói xằng nói xiên, sao có chuyện này được?”.

“Chuyện thực một trăm phần trăm đó!”. Hồ Khai thấy mọi người không tin thì cũng bức: “Thực ra Lục Di lâu là của cậu ta, có một số chuyện không truyền ra bên ngoài mà thôi! Nghe kể năm đó Bạch Hiểu Phong rất thương Diêu Tích Hy, còn tặng tranh chữ cho nàng ta làm vật hẹn thề nữa, Diêu Tích Hy cũng cất giữ rất cẩn thận. Nhưng sau đó Bạch lão thừa tướng biết chuyện đã nổi trận lôi đình, không cho phép hai người qua lại nữa... Đang lúc Bạch phu tử ở vào thế khó xử thì Diêu Tích Hy mang tranh chữ mà Bạch phu tử tặng ra làm bằng chứng, muốn tuyên bố quan hệ của bọn họ... cuối cùng, nàng ta đã chết rất bất thường”.

“Á!”. Nguyên Bảo Bảo che miệng: “Không phải là...”.

“Đừng nghe hắn nói lung tung”. Hạ Mẫn kéo Nguyên Bảo Bảo: “Bạch phu tử chắc không để mắt tới Diêu Tích Hy đó đâu!”.

“Ta lừa nàng làm gì?”. Hồ Khai nhướn mày: “Chuyện này là thật đấy, cha ta là ai chứ? Có thể nói bừa hay sao?”.

“Không thể có chuyện ấy được!”. Hạ Mẫn kiên quyết lắc đầu: “Người đừng có bôi nhọ nhân phẩm của Bạch phu tử!”.

Sách La Định ở phía sau nghe mà chẳng hiểu gì, bèn hỏi Trình Tử Khiêm đang cúi đầu viết điên loạn: “Diêu Tích Hy đó là ai vậy?”.

Trình Tử Khiêm nhìn trời: “Người là đệ nhất đại lưu manh ở hoàng thành này mà không biết đệ nhất danh kỹ hoàng thành là ai hay sao, người đã lưu manh tới mức chẳng có đạo đức nghề nghiệp gì rồi!”.

Sách La Định liếc hắn một cái, hiểu kỳ hỏi: “Đệ nhất danh kỹ thiên hạ, đẹp lắm hả?”.

“Ừ, đúng là rất xinh đẹp”. Trình Tử Khiêm gật đầu: “Nhưng, phụ nữ mà chỉ có khuôn mặt đẹp thôi thì cũng vô dụng, điều quan trọng nhất là phải lăng lợ! Diêu Tích Hy không chỉ đẹp, vóc dáng tuyệt vời, ngực to eo nhỏ rất mực phong tình, múa đẹp hát hay lại còn vui tươi nũng nịu, thời điểm nổi danh nhất, những người muốn được vuốt ve âu yếm nàng ta đều phải mang tới cả hòm vàng bạc, đến lúc ấy nói không chừng chỉ có thể nắm tay nàng ta một cái mà thôi”.

Sách La Định càng nghe càng tò mò: “Ghé gần vậy sao!”.

“Đương nhiên!”. Trình Tử Khiêm chỉ chỉ vào mắt mình: “Ta từng xem nàng ta múa rồi, ôi ôi, thân hình quyến rũ làm sao!”.

“Này!”. Hạ Mẫn trợn mắt nhìn: “Hai người nói cái gì đấy, chẳng đứng đắn gì cả, nơi này là thư viện, ăn nói cho xứng với người nho nhã vào!”.

Trình Tử Khiêm và Sách La Định cùng chớp chớp mắt - Rõ ràng là họ không coi mình là người nho nhã.

“Giai nhân đoan chính như vậy rất xứng đôi với Bạch Hiểu Phong, có vấn đề gì đâu?”. Sách La Định thấy mọi người đều tỏ ra nghiêm trọng thì rất hiểu kỳ.

“Đoan chính cái gì chứ, nàng ta nổi tiếng là hồ ly tinh! Nhân phẩm quá kém...”. Đường Tinh Trị nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, thấy sắc mặt nàng lo âu thì than thở: “Đáng tiếc danh dự của Bạch phu tử lại bị bôi nhọ như thế”.

Sách La Định phì cười: “Có cần nghiêm trọng hóa sự việc như thế không, chuyện này là do đôi bên tình nguyện mà, nếu nam đã không thích thì nữ cũng chẳng thể ép buộc được, huống hồ người ta còn là mỹ nhân, xét trên mọi phương diện thì Bạch Hiểu Phong cũng không thiệt”.

“Người nói nhăng nói cuội gì thế?”. Hạ Mẫn không vui: “Thanh danh của Bạch phu tử quan trọng lắm đó, người thông minh nhả nhận như vậy sao có thể thích hạng nữ nhân phong tình ấy được”.

Sách La Định sờ mũi: “Chuyện khác thì ta không biết, nhưng về cơ bản, thông minh nhả nhận cũng không thể có sức hút bằng ngực to eo nhỏ...”.

Hắn chưa nói hết câu đã bị Trình Tử Khiêm đá cho một cái, ý bảo: Người đừng có phá đám, không được đập đổ hình tượng chói lóa của Bạch phu tử trong lòng mọi người.

Sách La Định buồn bực - Chuyện này liên quan quái gì đến hình tượng chói lóa của hắn chứ?

“Nói không chừng chuyện này không phải thật đâu!”. Đường Tinh Trị khoát tay: “Mọi người đừng nói lung tung nữa”, hắn vừa nói vừa nhìn Bạch Hiểu Nguyệt.

Lúc này mọi người mới để ý thấy Bạch Hiểu Nguyệt hình như không được vui vẻ, lòng đầy tâm sự.

Hạ Mẫn đi tới kéo nàng: “Hiểu Nguyệt, đừng bận tâm tới chuyện này, bọn họ nói lung tung thôi, Bạch phu tử là người thế nào thì ai cũng biết mà!”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn nàng, im lặng.

Lúc này, tiếng chuông báo đã đến giờ học buổi sáng vang lên, ai nấy đều vội vã chạy đến thư trai Hải Đường.

Sách La Định tiện tay cầm một xiên thịt, vừa ăn vừa đi ra ngoài, quay đầu lại nhìn thì thấy Bạch Hiểu Nguyệt đi sau cùng, vẻ mặt vẫn buồn thiu.

“Này!”. Sách La Định lùi lại mấy bước, hỏi nàng: “Sao mặt mày rầu rĩ thế?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Sách La Định, cau mày: “Người không hiểu đâu”.

“Không hiểu cái gì?”.

“Đại ca... thực sự đã từng thích Diêu Tích Hy”, Bạch Hiểu Nguyệt nói nhỏ.

Sách La Định cắn miếng thịt: “Sau đó?”.

“Sau đó?”. Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt nhìn hắn: “Còn có sau đó nữa à? Nếu chuyện này bị đồn ra ngoài thì thanh danh một đời của đại ca ta sẽ lập tức đi tong”.

Sách La Định thấy buồn cười: “Tại sao chứ? Diêu tỷ kia thực sự bị đại ca nàng giết à?”.

“Đương nhiên là không phải”. Bạch Hiểu Nguyệt cau mày: “Lúc nàng ta chết thì đại ca đang bị cha ta giam lỏng”.

“Không phải do hắn giết thì nàng sợ cái gì chứ?”.

“Nhưng...”. Bạch Hiểu Nguyệt dẩu môi: “Mọi người sẽ cười đại ca ta vì đã thích một nữ nhân như vậy”.

Sách La Định sờ cằm gật đầu: “Ta cứ thắc mắc tại sao Bạch Hiểu Phong lại không thích những cô nương trong thư viện này, hóa ra hắn thích mẫu người như vậy, thật tinh mắt!”.

Bạch Hiểu Nguyệt đá hắn một cước: “Nói lung tung!”.

Sách La Định xoa cẳng chân, nhìn Bạch Hiểu Nguyệt.

“Người nghĩ mà xem, hình tượng của đại ca ta trong mắt mọi người như thế nào suốt bao nhiêu năm qua? Con cưng của trời, công tử nho nhã, phong thái bất phàm”. Bạch Hiểu Nguyệt nói: “Còn Diêu Tích Hy đó thì sao chứ, ta cũng gặp nàng ta rồi, thực sự rất đáng ghét, không thông minh, lại còn là kỹ nữ, nói ai cũng có thể làm chồng nàng ta thì cũng chẳng có gì là quá đáng, loại con gái như vậy sao xứng với đại ca ta”.

Sách La Định khoanh tay: “Chỉ cần là người đại ca nàng thích là được rồi, quan tâm nhiều làm gì, cứ coi như đại ca nàng nông nổi đi tìm thú vui thì đã sao? Cũng có phạm pháp gì đâu”.

“Sao không ảnh hưởng chứ”. Bạch Hiểu Nguyệt lo lắng: “Người chẳng biết gì cả, lúc cha ta nghe nói huynh ấy thích Diêu Tích Hy đã vô cùng tức giận, đại ca bị giam ba ngày ba đêm, không được ăn uống để tự sám hối, là do ta lén đưa cơm vào đấy”.

Sách La Định nhướn mày: “Xem ra không cha cũng có cái tốt”.

Bạch Hiểu Nguyệt bực mình: “Đáng giận nhất là, đại ca chỉ vì muốn bảo vệ ả mà dám cãi lại cha ta, nhưng ả lại muốn nói cho toàn thiên hạ biết hai người họ yêu nhau, còn đem rất nhiều thứ đại ca ta tặng ra làm bằng chứng, muốn hủy hoại danh dự của đại ca ta! Đại ca ta có lẽ vì thế nên đã nguội lòng, sau đó ả chết một cách bí ẩn, đại ca ta cũng không nhắc đến ả nữa, mấy năm nay cũng không thấy đại ca động lòng với ai.”

“Đương nhiên, người lăng lơ như thế trăm năm mới có một”. Sách La Định khoanh tay, rõ ràng điều mà hắn quan tâm khác hẳn những gì Bạch Hiểu Nguyệt muốn nói.

“Ta sợ nếu chuyện này truyền ra ngoài thì đại ca ta sẽ trở thành trò cười không những của hoàng thành này mà còn của khắp thiên hạ!”. Bạch Hiểu Nguyệt nói: “Người cũng thừa biết, tuy hằng ngày mọi người tán tụng đại ca ta như vậy, nữ nhân yêu mến đại ca đến điên dại như vậy, nhưng những kẻ ghen ghét đố kỵ đại ca ta cũng nhiều vô kể, chỉ mong huynh ấy nhầm đường lối bước, rồi nắm thóp của huynh ấy mà giẫm đạp cho đến chết. Hơn thế, những cô nương giống Hạ Mẫn cũng rất nhiều, lúc nào cũng nghĩ đại ca ta phải giống như đóa sen trắng trong lòng họ, thanh cao ngạo nghễ, vô dục vô cầu, không biết họ sẽ nói đại ca ta như thế nào khi biết trước đây huynh ấy từng yêu một ả đàn bà như vậy!”.

Sách La Định vừa ngoáy tai vừa sánh bước bên Bạch Hiểu Nguyệt: “Nói tóm lại thì rốt cuộc vì sao đại ca nàng lại thích Diêu Tích Hy, nàng có biết không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Đại ca chưa từng nói cho ta biết, nhưng ta thấy rất khó hiểu, hai người đó rất khác nhau, thậm chí là chẳng có điểm nào tương đồng, sao có thể yêu nhau được chứ. Hơn nữa, ta có cảm giác Diêu Tích Hy không hề thích đại ca ta... Thật tức chết đi, người khác coi đại ca ta như bảo ngọc thì ả lại xem như cỏ dại”.

“Có lẽ mấu chốt vấn đề chính là ở chỗ ấy”. Sách La Định cười một tiếng.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên nhìn hắn, tỏ ý - Không hiểu!

“Có thể Bạch Hiểu Phong được người ta tung hô như vầng trăng sáng được ánh sao bao quanh nên cảm thấy quá mệt mỏi, cho nên mới nghĩ đến những nơi đây thì phi như thế để thử chút cảm giác tầm thường chẳng”. Sách La Định bĩu môi nói như chuyện chẳng có gì quan trọng: “Thật ra thì không có gì đáng lo, ngoại trừ người sẽ cùng người đầu bạc răng long ra thì những người đã từng thích hoặc sau này sẽ thích người đều không nên thích. Nhưng phải nói rằng, chuyện thích hay không thích rất khó phân định đúng sai, cũng có cô nương thích kẻ lưu manh đấy, thế thì đã sao?”.

Mặt Bạch Hiểu Nguyệt bất giác ửng đỏ, nàng dè dặt nhìn Sách La Định. “Vậy còn người?”. Nàng nhỏ giọng hỏi: “Người thích mẫu người thế nào?”.

Sách La Định suy nghĩ giây lát, sờ ngực mình: “Chỉ ít thì chỗ này phải lớn hơn ta!”.

Bạch Hiểu Nguyệt đập hắn một cái thật mạnh: “Thô tục! Đồ đàn ông xấu xa!”.

...

Mọi người vào thư trai Hải Đường ngồi ngay ngắn, đọc sách được nửa canh giờ thì Bạch Hiểu Phong mới đến, vẫn là vẻ cao quý tao nhã như thường ngày, nhưng hôm nay nhìn có chút uể oải.

Sách La Định ngáp một cái - Bao giờ mới tan học? Lát còn phải mua chút đậu tương cho lũ ngựa con nữa.

Dù chuyện gặp ma đã gây xôn xao khắp chốn nhưng hình như Bạch Hiểu Phong chẳng hề bị ảnh hưởng, vẫn coi như không có gì mà đi vào thư trai Hải Đường, chuẩn bị giảng bài. Đúng lúc ấy thì Hạ Mẫn đột nhiên mở miệng: “Bạch phu tử!”.

Bạch Hiểu Phong nhìn nàng, hơi nhướn mày như muốn hỏi: Chuyện gì?

Nguyên Bảo Bảo cố kéo ống tay áo của Hạ Mẫn, muốn ngăn nàng nói.

Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên đều quay lại nhìn Hạ Mẫn, có vẻ cũng không rõ đã xảy ra chuyện gì.

“Nghe nói Bạch phu tử từng có quan hệ mập mờ với Diêu Tích Hy của Lục Di lâu”. Hạ Mẫn nghiêm túc nói: “Phu tử hãy nói rõ ràng mọi việc để tránh bị người ta hiểu lầm”.

Bạch Hiểu Phong hơi sững người, sau đó cười nhạt như gió thoảng mây bay, ung dung nói: “Không phải hiểu lầm”.

Ai nấy đều giật mình. Hạ Mẫn tròn mắt nhìn Bạch Hiểu Phong. Sách La Định ngoáy tai - Không mau vào học đi? Hôm nay liệu có bị kéo dài giờ học không đây? Lũ ngựa con yêu quý của ta ơi!

Hồ Khai đắc ý nhướn mày nhìn Đường Tinh Trị, ý nói: Đã nói với người là thật mà!

Đường Tinh Trị cũng không nhịn được hỏi Bạch Hiểu Phong: “Ngài thực sự đã từng qua lại với Diêu Tích Hy?”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu, rất thản nhiên: “Đúng, từng qua lại một năm... Ừm, chính xác là mười một tháng”.

“Tại sao vậy?”. Thạch Minh Lượng tò mò: “Vì sao ngài lại thích nàng ta?”.

Bạch Hiểu Phong lại nghiêm túc ngẫm nghĩ: “Bây giờ không thể nói rõ được, chỉ là khi ấy thấy rất vừa mắt”.

“Bởi vì đáng người đẹp à?”. Hồ Khai cười nhạo báng.

Bạch Hiểu Phong gật đầu tán đồng: “Quả thực rất đẹp!”.

Mấy nam sinh đều cười ồ lên. Sách La Định quay đầu lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, ý nói: Xem đi!

Bạch Hiểu Nguyệt tức giận cầm cán bút đâm vào lưng hấn.

Sắc mặt Hạ Mẫn càng lúc càng khó coi, nàng cúi đầu, cầm chặt bút đến mức các đầu ngón tay trắng bệch. Nguyên Bảo Bảo ngồi bên kéo nàng, bảo đừng tức giận. Bạch Hiểu Nguyệt thở dài, nghĩ lần này lớn chuyện rồi...

Quả nhiên, vừa qua giờ cơm trưa mà toàn bộ hoàng thành như muốn nổ tung bởi tin tức sốt dẻo này lan truyền nhanh đến mức ai ai cũng biết, các loại tam sao thất bản ra đời, lại còn cả câu chuyện tình của Bạch Hiểu Phong và Diêu Tích Hy chẳng biết từ đâu thò ra, thậm chí cả xuân cung đồ (6) cũng được lan truyền, đám nam nhi toàn thành cứ như được ăn mừng năm mới, kẻ nào cũng chửi Bạch Hiểu Phong là ngụy quân tử. Các cô nương trước kia từng chết mê chết mệt Bạch Hiểu Phong cũng chia làm hai phe, một bên thì nói mình đã nhìn lầm Bạch Hiểu Phong, không ngờ hấn lại dối trá như vậy; một bên thì gào khóc nói Bạch Hiểu Phong bị Diêu Tích Hy lừa.

(6) Xuân cung đồ: Tranh vẽ cảnh tình yêu, ân ái.

Cả hoàng thành rơi vào trạng thái hỗn loạn, Trình Tử Khiêm bị Hoàng thượng triệu gấp vào cung, giải thích cặn kẽ chuyện thị phi được xếp vào hạng đình đám nhất từ trước tới nay ở hoàng thành này.

Buổi chiều, Sách La Định kiêng theo hai bao đậu tương lớn đến quân doanh, đi được mấy bước thì quay đầu lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt đang bĩu môi ở phía sau mình: “Ta đến chuồng ngựa cho ngựa ăn, nàng đi theo làm gì?”.

“Ta đi xem ngựa con!”. Bạch Hiếu Nguyệt lầu bầu: “Ta lớn thế này rồi mà chưa bao giờ được nhìn thấy ngựa con đây”.

Sách La Định bĩu môi, lúc này có mấy người đi đường nhận ra hai người, bắt đầu chỉ chỗ.

Thính lực của Sách La Định cực tốt... Đối phương cũng không định lén lút bàn tán, cho nên người lảng tai như Bạch Hiếu Nguyệt cũng còn nghe thấy.

“Bạch Hiếu Nguyệt và Sách La Định kìa!”.

“Ôi cha, không ngờ Bạch Hiếu Phong lại như vậy”.

“Bình thường thì giả bộ, hóa ra cũng là đồ háo sắc!”.

“Đúng vậy, Diêu Tích Hy đó là kỹ nữ mà!”

“Thằng nào cũng là chồng!”

“Thật ti tiện!”

“Người nhìn kìa, liệu có phải Bạch Hiếu Nguyệt cũng thích Sách La Định không?”.

“Không phải chứ...”

“Nghìn vạn lần hy vọng nàng không học theo đại ca nàng!”.

Bạch Hiếu Nguyệt nghe xong mà tim đập mạnh, cảm giác như có nghìn chú ngựa con chạy qua vậy, thèm được chửi thề một câu quá đi!

Sách La Định thấy mặt nàng đỏ bừng như đang vô cùng tức giận, liền nói: “Ôi chao, miệng của người ta, nàng việc gì phải quan tâm xem người ta nói gì chứ”.

Bạch Hiếu Nguyệt không cam lòng: “Đại ca ta rõ ràng không phải loại người như vậy, cho dù huynh ấy có từng thích một ả chẳng ra gì đi nữa, bọn họ dựa vào cái gì mà nói huynh ấy là ngụy quân tử chứ?”.

Sách La Định chớp mắt mấy cái, đưa tay sờ mũi: “Đại ca nàng cũng khá đấy, vui vẻ một năm mới bị người ta áp cho cái danh ngụy quân tử. Ta thì sao? Lão tử luôn thủ thân như ngọc mà đã mấy năm liền bị người ta gọi là lưu manh rồi đấy!”.

Câu này đã chui tọt vào tai Bạch Hiếu Nguyệt.

Sách La Định thấy nàng đột nhiên hết buồn, liền vỗ vai nàng: “Vậy mới đúng chứ, để ý đến bọn họ làm gì, đại ca nàng có tiền, có quyền, lại có địa vị, muốn diện mạo có diện mạo, muốn vóc dáng có vóc dáng, lại còn tài năng bẩm sinh, sợ gì không tìm nổi vợ”. Sách La Định nói xong lại tiếp tục nghênh ngang đi về phía trước.

Bạch Hiếu Nguyệt đi theo ngay sát hần, thật ra mấy câu an ủi gì đó mà Sách La Định vừa nói nàng có nghe câu nào đâu, đầu nàng lúc này chỉ tràn ngập bốn chữ - Thủ thân như ngọc!

Đến quán doanh, Sách La Định rắc đậu tương vào cỏ cam thảo cho ngựa con ăn. Bạch Hiếu Nguyệt ngồi chồm hổm bên cạnh xem, đã sớm coi lữ ngựa con kia như không tồn tại, lúc này trong mắt nàng chỉ toàn là Sách La Định thủ thân như ngọc, như có hàng ngàn chú ngựa con thủ thân như ngọc đang chạy qua trái tim nàng mà gầm thét: Thủ thân như ngọc! Hiếu Nguyệt phồng má, cười tít mắt.

Sách La Định thấy nàng cười như thế thì nổi cả da gà - Cô nương này vừa rồi còn mặt mày bí xị, thế mà bây giờ không hiểu sao đã vui mừng như vậy rồi... Tâm trạng thay đổi quá nhanh đấy!

4. Chương 4

TÌM RA MANH MỐI

Kể từ khi chuyện của Bạch Hiểu Phong bị truyền ra ngoài, cả hoàng thành đều rơi vào trạng thái như điên loạn, chưa có dấu hiệu thuyên giảm. Hơn nữa, chỉ sau một đêm đã tòi ra vô số bọn yêu ma quỷ quái, đủ loại danh kỹ hòa vào nói mình từng có một thời yêu đương với Bạch Hiểu Phong, còn có cả vô số nhân chứng. Trình Tử Khiêm đã thống kê giúp Bạch Hiểu Phong, ít nhất có một trăm người ám chỉ mình từng có quan hệ mờ ám với Bạch Hiểu Phong, rồi đủ các loại chuyện râu ria khác, khiến Sách La Định đọc xong suýt cười đến quặn ruột.

Mọi người ở thư viện đều bồn chồn lo lắng, nhưng Bạch Hiểu Phong lại rất thông dong, vẫn tự do tự tại như thường, ung dung tận hưởng cảm giác được ngàn vạn người mắng chửi.

Sáng sớm nay, Sách La Định luyện công xong, đang ăn mỳ thì có một thị vệ hoàng thành chạy vào: “Sách tướng quân, Hoàng thượng mời ngài vào cung”.

Sách La Định gật đầu, chờ thị vệ đi rồi liền ngoắc tay về phía góc nhà. Quả nhiên chẳng biết Trình Tử Khiêm từ xó nào chui ra: “Sao?”.

“Lúc này triệu ta vào cung làm gì?”. Sách La Định khoanh tay, hỏi Trình Tử Khiêm.

“Ta đoán chắc chắn là có liên quan đến chuyện đồn đại của Bạch Hiểu Phong”. Trình Tử Khiêm nói: “Có thể Hoàng thượng bảo người dừng tác hợp Bạch Hiểu Phong với Tam công chúa nữa”.

Sách La Định nhướn mày: “Thế sao... thế chẳng phải ta không phải ở lại đây nữa sao?”.

Trình Tử Khiêm cầm cán bút nhẹ nhàng gõ vào cằm: “Không sai”.

Có thể tin này bất ngờ quá nên Sách La Định nhất thời không biết mình nên vui hay buồn, mấy ngày nay ở đây cũng không tệ lắm, nhất là mỳ thịt bò buổi sáng của Bạch Hiểu Nguyệt rất ngon, nếu không được ăn nữa thì thật đáng tiếc! Hắn phát tay áo đi vào cung.

Hắn vừa mới rời khỏi đó thì Trình Tử Khiêm thấy Bạch Hiểu Nguyệt chạy vào: “Sách La Định sắp đi rồi à?”.

“Có thể”. Trình Tử Khiêm chặc chặc mấy tiếng.

“Tử Khiêm phu tử”.

Lúc này, Đường Nguyệt Nhữ cũng bước ra từ cửa sau, đến bên cạnh Trình Tử Khiêm: “Nguyệt Nhữ có vài việc muốn nhờ Tử Khiêm phu tử giúp đỡ”.

Trình Tử Khiêm vội đáp lễ: “Tam công chúa cứ sai bảo”.

Nguyệt Nhữ giao cho Tử Khiêm ba tờ giấy, nhỏ giọng: “Chia làm ba ngày để truyền ra ngoài, ta viết rõ ngày rồi”.

Trình Tử Khiêm mở ra đọc qua, có chút không hiểu: “Cái này...”.

Đường Nguyệt Nhữ cười nhẹ một tiếng: “Ngài cứ làm theo là được”.

Mặc dù những lời này rất dịu dàng nhưng rất có khí phách của công chúa, Trình Tử Khiêm âm thầm nhướn mày - Quả nhiên là chính thống!

Bạch Hiểu Nguyệt tò mò không biết Đường Nguyệt Nhữ đưa cái gì cho Trình Tử Khiêm, nhưng Trình Tử Khiêm đã lượn ra ngoài rồi. Nàng không yên lòng, đến ngồi xuống bên bàn.

Đường Nguyệt Nhữ bèn đi đến ngồi cạnh nàng: “Sao vậy? Sợ Sách tướng quân đi rồi không về hả?”.

Bạch Hiểu Nguyệt giật mình.

Mấy hôm nay quả thực Bạch Hiểu Nguyệt có chút phiền muộn, một là phiền muộn chuyện của đại ca nàng, nhưng dù sao nàng cũng là thân muội của Bạch Hiểu Phong, nhân phẩm của đại ca thế nào nàng biết rõ, cũng chẳng bận tâm tới những lời đồn đại thị phi của người đời; điều thực sự khiến nàng lo nghĩ chính là chuyện đi hay ở của Sách La Định. Nàng biết Sách La Định được điều tới đây là để giúp Hoàng thượng nghe ngóng mấy tin đồn nhảm nhí, nhân tiện tác hợp cho Đường Nguyệt Nhữ và đại ca nàng. Bây giờ danh

tiếng của đại ca nàng bị tổn hại như vậy, hoàng thất lại rất chú trọng danh tiếng nên có thể không muốn liên hôn nữa... Vì vậy Sách La Định có thể sẽ rút về quân doanh.

Điều khiến Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc chính là, mấy ngày nay ai cũng nghĩ nàng đang lo lắng chuyện của Bạch Hiểu Phong, chỉ có duy nhất Đường Nguyệt Nhữ là có thể nhận ra nàng lo nghĩ về Sách La Định.

Bạch Hiểu Nguyệt có chút lúng túng: “Không phải, vì chuyện của đại ca muội thôi”.

Đường Nguyệt Nhữ cười, vỗ nhẹ lưng nàng: “Đừng lo, sẽ ổn cả thôi”.

Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu: “Ổn?”.

Đường Nguyệt Nhữ đứng lên: “Muội không thấy chuyện này lạ lắm sao? Chuyện của Hiểu Phong vừa mới đồn đại ra ngoài thì chuyện về ma nữ liền bị người ta quên sạch”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩn người: “Ma nữ...”.

“Nguyên nhân của mọi chuyện đều bắt đầu từ ma nữ mà”. Đường Nguyệt Nhữ cười nhạt: “Nhưng ma nữ lại gọi ra chuyện cũ của đại ca muội, chẳng ai đi truy cứu xem con ma nữ kia có phải là hồn ma của Diêu Tích Hy hay không, càng không ai tìm hiểu xem cái chết của Diêu Tích Hy thật sự có liên quan đến Hiểu Phong hay không, mà lại điên cuồng bàn tán chuyện nhân phẩm của Hiểu Phong tệ hại, muội không cảm thấy lạ sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghe xong cau mày: “Nguyệt Nhữ tỷ tỷ, tỷ cảm thấy chuyện lần này là có người cố ý tạo ra để hủy hoại danh tiếng của ca ca sao?”.

Đường Nguyệt Nhữ gật đầu: “Cởi chuông cần đến người thất chuông, bắt đầu từ Diêu Tích Hy là tốt nhất”.

“Làm thế nào?”.

Đường Nguyệt Nhữ đưa tay nhẹ nhàng vỗ đầu Bạch Hiểu Nguyệt: “Chuyện phức tạp thế này muội không cần phải nghĩ, cứ để ta giải quyết là được rồi, còn về Sách La Định, muội cứ yên tâm, hẳn không đi được đâu”. Nói rồi nàng rời khỏi viện, trở về phòng mình.

Bạch Hiểu Nguyệt tuy chẳng hiểu gì nhưng nàng biết Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ là người thông minh nhanh trí, hẳn là có thể nghĩ ra cách hay giúp đại ca nàng.

...

Sách La Định đứng ở kim điện nhìn Hoàng đế ngồi sau long án thư đang chống cằm thở dài, bèn hỏi: “Hoàng thượng, ngài buồn sao?”.

“Sách ái khanh à!”. Hoàng đế vừa lắc đầu vừa phất tay: “Haizz!”.

Nghe Hoàng thượng thở dài, Sách La Định liền hỏi: “Có phải có thay đổi về chuyện làm nội ứng ở thư viện không? Hay là có thay đổi về chuyện của Tam công chúa và Thất công chúa?”.

“Chính là...”. Hoàng thượng kéo dài giọng, cuối cùng vỗ bàn một cái: “Chính là không có gì thay đổi hết!”.

Sách La Định sững sờ: “Không có?”.

“Ban đầu ta cũng nghĩ Bạch Hiểu Phong gây ra chuyện này, dù Nguyệt Nhữ và Nguyệt Yên đều không cùng lúc từ bỏ thì ít nhất cũng phải có một đứa buông xuôi. Thật không ngờ cả hai vẫn thích Bạch Hiểu Phong. Trẫm muốn người đi điều tra xem Bạch Hiểu Phong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn nữa, xem ra người sẽ phải ở lại thư viện một thời gian dài đấy”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật - Mẹ kiếp, gọi lão tử đến chỉ để lão tử đi dạo một vòng hay sao? Chuyện này có cái quái gì phải bàn!

“Đúng rồi!”. Hoàng thượng đột nhiên nói: “Còn chuyện này, liên quan đến Tinh Trị và Bạch Hiểu Nguyệt”.

Sách La Định liền cau mày - Chẳng lẽ Hoàng đế ngài còn muốn tôi tác hợp cho Đường Tinh Trị và Bạch Hiểu Nguyệt hay sao? Sách La Định vừa nghĩ đến chuyện này thì đã không đợi Hoàng thượng mở miệng, tranh nói trước: “Trong lòng Bạch Hiểu Nguyệt có người thương rồi, không có cảm giác gì với Lục hoàng tử, không ép duyên được đâu”.

Hoàng thượng ngẩn người, sờ cảm nhìn Sách La Định: “Vậy sao? Điều kiện của hoàng nhi ta tốt như vậy, sau này rất có khả năng sẽ là người kế thừa Hoàng vị, vậy mà Bạch Hiểu Nguyệt không chịu ư?”

“Cô nương này rất bướng bỉnh, không ép được”.

“Nếu ta ban hôn...”.

“Chém đầu cũng vô dụng”. Sách La Định hồ hững lắc đầu.

“Tốt!”.

Ngoài dự liệu của Sách La Định, Hoàng thượng lại vỗ tay tán thưởng: “Sách ái khanh lại lần nữa giúp Trẫm giải quyết một chuyện phiền lòng rồi, người đâu, trọng thưởng!”

Sách La Định chớp chớp mắt, thầm nói: Sao lại trọng thưởng?

“Ái khanh, ngươi phải giúp Trẫm để ý, ngoài việc tác hợp cho Nguyệt Nhữ và Bạch Hiểu Phong ra, còn một chuyện quan trọng nữa, chính là tuyệt đối, tuyệt đối không được để Tinh Trị và Bạch Hiểu Nguyệt đến với nhau!”.

Sách La Định giật mình - Chuyện gì thế này?

Có những chuyện mà bề tôi không nên hỏi, có điều, Sách La Định lại cảm thấy nhẹ nhõm trong người, bất luận là do Hoàng đế không thích nha đầu Bạch Hiểu Nguyệt này cũng được, hoặc do bất cứ nguyên nhân nào cũng tốt, tóm lại, hắn thấy tên gốc Đường Tinh Trị kia không xứng với Bạch Hiểu Nguyệt, tốt nhất là không tác hợp!

Rời khỏi hoàng cung, Sách La Định ôm theo một hòm vàng do Hoàng đế ban thưởng mà lắc đầu, té ra mình đến hoàng cung để lãnh bổng lộc à? Mà cũng lạ thật, mỗi lần đụng phải Hoàng đế là đều được “Trọng thưởng!”.

Đi đến phố Đông Hoa, thấy cư dân hoàng thành đều ra ngoài cả, trong tửu lâu, khách điểm, quán trà, trong những đám người túm năm tụm ba đang truyền nhau bản thảo, có người hăng hái kể chuyện đến độ nước bọt văng tung tóe, hăng hái đỏ mặt tía tai cứ như uống quá nhiều rượu vậy.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, mọi người phấn khích ngang với lần trước khi chuyện của Bạch Hiểu Phong bị lộ, lại xảy ra chuyện gì rồi sao? Sách La Định kiểm chế trái tim đang bắt đầu nhen nhóm ngọn lửa hóng hớt của mình, nghĩ tránh xa đám dân chúng hoàng thành chỉ e thiên hạ không đại loạn này là hơn.

Sách La Định vốn định nhanh chóng trở về thư viện, nhưng cũng không tránh được việc phải đi ngang qua đám người kia, liền nghe thấy tiếng khóc của nữ nhân, hơn nữa, không phải là một người khóc mà là một đám cùng khóc.

“Bạch phu tử hóa ra vì thế mới... A, trước đây ta còn chửi ngài nữa!”.

“Đáng mặt mày râu!”.

“Đau lòng quá!”.

“Bạch phu tử, chúng ta trách lầm người rồi!”.

Sách La Định ngẩn người, một bên mày cũng nhướng lên - Tình hình gì đây?

Bất giác bước chân khựng lại, Sách La Định kiên nhẫn nghe lỏm.

“Chúng ta đã vu oan cho Bạch phu tử rồi!”.

“Đúng vậy, đáng nam nhi tốt như vậy tìm đâu được chứ!”.

Sách La Định rất muốn đi tới hỏi xem xảy ra chuyện gì, cuối cùng vẫn cố nhịn, hắn hít sâu một hơi, nhanh chóng trở về thư viện Hiểu Phong.

Nhưng lúc này, cổng thư viện Hiểu Phong đã bị vây kín, đám đông luôn miệng kêu gào: “Bạch phu tử, chúng ta đến chết vẫn ủng hộ ngài...”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, kiểu này xem ra dù Bạch Hiểu Phong có phát động một trận binh biến tranh đoạt Hoàng vị cũng không có vấn đề gì lớn, đám người này lại sao thế nhỉ?

Khó khăn lắm mới lách qua được đoàn người để đi vào trong, Sách La Định kéo Bạch Hiểu Nguyệt đang đứng kiểng chân cạnh cổng mà ngo ra bên ngoài.

Bạch Hiểu Nguyệt kiểng chân nhìn ra bên ngoài nhưng không phải để xem đám người náo nhiệt kia mà là ngo Sách La Định. Mặc dù Đường Nguyệt Nhữ đã cho nàng ăn định tâm hoàn nhưng nàng vẫn không yên tâm khi chưa thấy Sách La Định trở về.

Vừa thấy Sách La Định khó khăn lắm mới lách qua được đám người chạy tới, Bạch Hiểu Nguyệt mới yên tâm, nhưng lại thấy Sách La Định xông thẳng về phía mình, rồi kéo mình chạy sang một góc, trái tim nhỏ bé của nàng lại bay bay.

“Làm gì vậy?”. Bạch Hiểu Nguyệt nhìn hẩn, nghiêm mặt cố giữ bình tĩnh mặc dù tim vẫn đập thình thịch.

“Đám người kia làm gì vậy?”. Sách La Định chỉ đám cô nương đang kích động ngoài cổng.

“Á...”. Bạch Hiểu Nguyệt dường như nhất thời không biết nói thế nào cho rõ ràng, bèn rút một cuộn giấy từ trong tay áo ra, đưa cho Sách La Định: “Người xem đi”.

Sách La Định nhận lấy, mở ra xem nhưng không hiểu gì: “Di thư?”.

“Bà chủ của Lục Di lâu truyền ra sáng nay, nghe nói bà ta vẫn luôn cất giữ di thư của Diêu Tích Hy”.

Sách La Định cau mày: “Còn có di thư nữa? Sớm không mang ra, muộn không mang ra, sao lại mang ra đúng lúc này?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nheo mắt, mỉm cười: “Người đọc đi”.

Sách La Định vừa nhìn trang giấy chỉ chút chữ liền cau mày, trả lại cho Bạch Hiểu Nguyệt, nói: “Đọc hộ cái”.

Bạch Hiểu Nguyệt bắt đầu đọc cho Sách La Định nghe.

Sách La Định khoanh tay nghe xong, nội dung của di thư đại khái thế này: Diêu Tích Hy là đồng hương của Bạch Hiểu Phong, khi còn nhỏ đã từng gặp nhau mấy lần, gia cảnh của Diêu Tích Hy rất khá, nhưng về sau gia đình sa sút, Diêu Tích Hy phải lưu lạc chốn phong trần. Sau khi Bạch Hiểu Phong đến hoàng thành thi đỗ Trạng nguyên, tình cờ gặp Diêu Tích Hy trên đường, lúc ấy hẩn cũng không biết Diêu Tích Hy là danh kỹ, chỉ thấy nàng có vẻ mệt mỏi, liền hỏi nàng có cần giúp gì không.

Diêu Tích Hy vốn rất ngưỡng mộ Bạch Hiểu Phong, một mình nàng ở nơi đất khách quê người phải chịu biết bao khổ cực, nàng liền đem tất cả những chuyện mình đã trải qua nói với Bạch Hiểu Phong. Diêu Tích Hy còn nói cho Bạch Hiểu Phong biết, nàng gặp phải một tên phụ tình, sức tàn lực kiệt.

Bạch Hiểu Phong vì thương cho cảnh ngộ của Diêu Tích Hy nên rất quan tâm nàng, biết từ nhỏ nàng thích thi từ thư họa nên thường xuyên đem sách về thư họa đến tặng để nàng giải khuây.

Mọi việc cứ tiếp diễn như vậy được mười tháng thì Diêu Tích Hy mắc bệnh lao rất nặng, đại phu chẩn đoán e rằng nàng sắp phải lìa đời, khi ấy không ai dám gặp nàng, chỉ có Bạch Hiểu Phong mỗi khi rảnh rỗi đều đến ngồi trò chuyện cùng nàng, để nàng bớt cô đơn.

Trước khi lâm chung, Diêu Tích Hy có một di nguyện, tổ tiên nàng vô cùng trong sạch, hơn nữa cha và anh nàng còn là danh sĩ, bản thân nàng lại lưu lạc chốn phong trần, nếu chuyện này lộ ra ngoài e rằng sẽ làm nhục gia tiên, vì vậy nàng đã cầu xin Bạch Hiểu Phong giúp mình giữ bí mật.

Di thư còn viết, Bạch Hiểu Phong là người ôn nhu chính trực, chịu gặp Diêu Tích Hy chỉ vì tình đồng hương và thương cảnh ngộ của bạn cũ, giữa hai người hoàn toàn không có chút tư tình nào. Nhưng khi ấy có không ít lời đồn đoán, thậm chí còn làm kinh động đến Bạch lão thừa tướng. Nhưng Bạch Hiểu Phong vẫn giữ trọn lời hứa, chưa từng nói một câu không tốt nào về Diêu Tích Hy.

Di thư này được Diêu Tích Hy viết một ngày trước hôm nhảy lầu, nàng tự nhận số mình nhiều nỗi đa đoan, tính tình lắm lì, đắc tội nhiều người, hơn nữa còn gặp phải kẻ bạc tình làm cho khổ sở, cả đời này chỉ có

một tri kỷ như Bạch Hiểu Phong, sợ rằng khi mình chết rồi sẽ có người lợi dụng chuyện cũ để hủy hoại danh dự của Bạch Hiểu Phong, bởi thế nàng mới để lại phong thư này làm chứng.

Sách La Định nghe Bạch Hiểu Nguyệt đọc xong thì im lặng hồi lâu, hỏi: “Ai viết cái này?”.

Bạch Hiểu Nguyệt cười: “Diêu Tích Hy”.

Sách La Định lắc đầu: “Ta không tin”.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Sao lại không tin?”.

Sách La Định hơi nhún vai: “Cảm giác không giống”.

Bạch Hiểu Nguyệt cười: “Vậy người đoán đi, di thư này ở đâu ra?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ: “Chắc không phải Bạch Hiểu Phong viết, bốn thằng ranh kia cũng không rảnh rỗi đến vậy, lúc này Hạ Mẫn có khi vẫn đang giận dỗi, Nguyên Bảo Bảo thì ngu ngơ khờ khờ, cho nên chỉ còn lại Tam công chúa và Thất công chúa... nghe giọng điệu cũng biết người này tính toán đâu ra đó, hẳn là Tam công chúa rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt vỗ tay: “Rất xác đáng”.

Sách La Định cầm tờ di thư truyền khắp toàn thành kia, hỏi: “Đại ca của nàng đọc chưa?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Không biết, ta không dám đi hỏi huynh ấy”.

“Ừm”. Sách La Định sờ cằm, suy nghĩ giây lát, lại hỏi: “Chiêu tiếp theo thì sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt sững sốt: “Chiêu tiếp theo gì?”.

Sách La Định bĩu môi: “Tử Khiêm đã nói rồi, vị Tam công chúa này có thù tất báo, không bao giờ chịu thiệt, lần này rõ ràng có người muốn hại chết Bạch Hiểu Phong, không lý nào nàng ấy lại không giúp hẳn xả giận, nhất định còn có chiêu sau nữa”.

“Đúng là vẫn còn hai bản thảo ngày mai và ngày kia mới truyền ra”. Bạch Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm Sách La Định một lúc lâu: “Trừ viết chữ làm văn ra thì người cũng rất thông minh đấy!”.

Sách La Định ôm quyền: “Quá khen, quá khen”.

“Vậy người cũng tin đại ca ta chưa từng qua lại với Diêu Tích Hy chứ?”, Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt hỏi.

“Quan trọng thế sao?”, Sách La Định hỏi lại.

“Vậy nếu như thực sự có qua lại...”.

“Thế thì sao?”. Sách La Định trả di thư cho Bạch Hiểu Nguyệt, xoay người về tiểu viện của mình: “Dù sao thì chuyện này cũng được giải quyết rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt chạy phía sau, ướm hỏi: “Nguyệt Nhữ tỷ tỷ rất thông minh lại giỏi giang, đúng không?”.

Sách La Định nhún vai một cái, không tỏ rõ ý kiến.

“Người cũng rất thông minh, nghĩ giống như tỷ ấy”.

Sách La Định bước thật chậm, thấy nha đầu này cứ ấp a ấp úng như muốn nói gì đó, liền cười hỏi: “Nàng muốn nói gì?”.

“Ừm, Nguyệt Nhữ tỷ tỷ thông minh lại giỏi giang, rất được yêu thích”.

Sách La Định gãi đầu: “À, nàng muốn hỏi liệu ca ca nàng có vì việc Tam công chúa giúp chuyện này mà có cảm tình với nàng ấy không hả?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gượng gạo gật đầu, cười khan: “Đúng đó”.

“Chắc không đâu”. Sách La Định ngẫm nghĩ: “Nếu là ta, ta cũng không thích”.

“Tại sao chứ?”. Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên trở nên phần chấn: “Vừa thông minh vừa xinh đẹp mà không thích sao?”.

Sách La Định cười thờ ơ: “Nàng cảm thấy ca ca nàng ngốc hơn Đường Nguyệt Như sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhún mày: “Đương nhiên không”.

“Nàng ấy có thể nghĩ ra cách thì sao đại ca nàng lại không nghĩ ra được, nếu hấn không làm, đương nhiên là có lý do”. Sách La Định ngáp một cái: “Thật ra thì, nói cho cùng giữa nam nữ vẫn luôn tồn tại một số chuyện như vậy, nếu Bạch Hiểu Phong không bận tâm tới chuyện bị người ta biết hoặc hiểu lầm mình từng thích một danh kỹ, vậy thì cô gái thích hấn hà tất phải quan tâm xem người khác có hiểu lầm hay biết việc hấn từng thích một danh kỹ chứ?”.

Sách La Định đi quanh Bạch Hiểu Nguyệt hai vòng, nàng chớp chớp mắt, một lúc lâu sau mới cảm khái: “Người thông minh đột xuất!”.

Sách La Định dở khóc dở cười.

“Vậy người thấy con gái hơi ngốc một chút và con gái thông minh một chút, kiểu nào đáng yêu hơn?”. Bạch Hiểu Nguyệt hiểu kỳ hỏi.

Sách La Định nghiêm túc suy nghĩ: “Chuyện này à, thông minh hay ngốc nghếch đều không phải là điều quan trọng nhất”.

“Vậy cái gì mới là quan trọng nhất?”. Bạch Hiểu Nguyệt bí xị: “Người đừng nói là gương mặt hay dáng người đấy”.

“Thứ đó chẳng khác thông minh hay ngốc nghếch là bao, cũng không phải là chuyện quan trọng nhất”.

“Vậy chuyện quan trọng nhất là gì?”. Bạch Hiểu Nguyệt tò mò.

Sách La Định xòe tay: “Duyên phận”.

“Người tin vào duyên phận á?”. Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc.

Sách La Định vào phòng, uống trà tán gẫu với Bạch Hiểu Nguyệt: “Duyên phận ở đây không phải là kiểu buồn nôn như hữu duyên thiên lý năng tương ngộ đâu”.

“Kiểu buồn nôn á?”.

“Chắc”. Sách La Định chỉ vào Bạch Hiểu Nguyệt: “Ví dụ như nửa mặt bên trái của nàng đẹp hơn nửa mặt bên phải”.

Bạch Hiểu Nguyệt che mặt - Hai bên không giống nhau à?

“Đã nói là ví dụ mà!”. Sách La Định chỉ má trái của nàng: “Nếu có duyên, lần đầu gặp gỡ đã nhìn thấy má trái của nàng, cảm thấy rất đẹp nên thích. Nếu không có duyên, lần đầu gặp gỡ đã nhìn thấy má phải của nàng, thấy không vừa mắt nên không thích”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt.

“Người chứ có phải quả trứng gà đâu mà chỗ nào cũng trơn tru nhẵn bóng giống hệt nhau được chứ”. Sách La Định uống trà: “Tất cả mọi người đều biết Diêu Tích Hy là một danh kỹ, tính tình khó ưa, nhân phẩm kém... nhưng đại ca nàng có lẽ là vừa nhìn đã thấy được nét đẹp của nàng ta, có thể là nàng ta hiểu thuận, có thể là nàng ta dịu dàng chu đáo, cũng có thể là tâm địa nàng ta tốt... Nói tóm lại là Diêu Tích Hy có một điểm nào đó vừa mắt đại ca nàng nên đại ca nàng đem lòng yêu, điều đó chẳng có gì lạ. Hà tất phải truy cứu đến cùng như vậy, dù sao thì người cũng chết rồi, người chết được người đời nhớ đến vẫn tốt hơn là bị người đời lãng quên”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẫm nghĩ, nhìn Sách La Định chăm chăm.

“Nhìn cái gì?”.

“Chi tiết!”.

Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt nhìn nhau một hồi, hấn đột nhiên chỉ tay: “Có đủ mắt kia!”.

Bình trà bay thẳng về phía hấn.

Sau khi Sách La Định né bình trà liền chạy đi tìm Trình Tử Khiêm hỏi chuyện, Bạch Hiếu Nguyệt rầu rĩ ngồi ở hoa viên, ôm Tuấn Tuấn, vuốt lông nó: “Tên ngốc, tên man di, tên thô lỗ đó cũng rất thông minh đấy chứ”. Vừa nói nàng vừa rút gương ra soi - Hai bên thật sự khác nhau sao?!

Một bản “di thư” chẳng biết là giả hay thật của Tam công chúa đã rất có hiệu quả trong việc xoay chuyển tình thế, so với trước đây, sự ủng hộ dành cho Bạch Hiếu Phong chỉ tăng chứ không giảm...

Hơn nữa, rất nhiều người cảm thấy có lỗi với hắn, một số đồng cảm với hắn, một số đồng lại cả thấy hắn trọng tình trọng nghĩa... Tóm lại là “làn sóng Hiếu Phong” mạnh mẽ quét qua toàn thành rồi lan ra khắp thiên hạ.

Người áy náy nhất là Hạ Mẫn, nghe nói nàng nhốt mình trong phòng khóc đến sưng cả mắt, Nguyên Bảo Bảo phải khuyên cả buổi.

Trình Tử Khiêm thống kê số lượng người ủng hộ Bạch Hiếu Phong dạo gần đây cũng phải giật mình, ngoài số lượng không ngừng tăng lên thì số lượng nam nữ vốn cực mất cân bằng cũng dần trở nên cân bằng, ngay cả cánh mày râu khắp nơi cũng tìm lý do để ủng hộ hắn - Trọng tình trọng nghĩa, còn có thể danh chính ngôn thuận đến kỹ viện tìm gái nữa...

Nhưng đúng như Sách La Định dự đoán, chuyện này sẽ không lắng xuống một cách đơn giản, phản kích của Tam công chúa đã bắt đầu rồi.

Ngày hôm sau, vị nhân tình cũ của Diêu Tích Hy lại trở thành chủ đề suy đoán gây xôn xao khắp chốn, không ít người đoán có lẽ đó là một viên quan lớn trong triều hoặc là một vị thương gia giàu có.

Trình Tử Khiêm thông qua nhiều nguồn tin đã liệt kê ra được một danh sách khá đầy đủ về những đối tượng có quan hệ thân thiết với Diêu Tích Hy, thế nhưng chọn mãi cũng không thấy ai khả nghi.

Chiều hôm đó, gia nô của thư viện thu được khá nhiều nho ở hậu viên, Bạch Hiếu Nguyệt chọn một rổ, đem đến tìm Sách La Định.

Trong sân viện của Sách La Định chỉ có mình Trình Tử Khiêm ngồi cạnh bàn đá, trên bàn là một xấp giấy thật dày, hắn đang gãi đầu cắn bút, nhìn có vẻ rất buồn bực.

Bạch Hiếu Nguyệt ngo quanh, Sách La Định không có ở đây.

Nàng mím môi bất mãn - Lại đến quân doanh nữa à? Hắn yêu quân doanh quá rồi đấy, có phải là sắp đánh giặc hay phải thao luyện gì đâu.

Đi đến bên Trình Tử Khiêm, nàng hỏi: “Tử Khiêm phu tử, ăn nho không?”.

Trình Tử Khiêm ngẩng đầu lên nhìn nàng, chỉ tay vào ghế đá: “Ngồi đi, lão Sách đi mua rượu và đồ nhắm, sẽ về ngay thôi”.

Khóe miệng Bạch Hiếu Nguyệt lập tức cong lên, nàng ngồi xuống, vừa ăn nho vừa xem Trình Tử Khiêm sửa lại bản thảo: “Đây là cái gì?”.

“Ta đang tìm người thân bí kia”. Trình Tử Khiêm gãi đầu: “Diêu Tích Hy này giao du cũng rộng thật”.

“Người thật sự nghĩ người hại đại ca ta chính là tình nhân cũ của Diêu Tích Hy sao?”. Bạch Hiếu Nguyệt hỏi: “Nhưng tại sao hắn lại chọn đúng lúc này chứ? Còn nữa, cả ả giả ma dọa người kia nữa”.

Trình Tử Khiêm cắn cắn bút lắc đầu: “Người nghĩ mà xem, tình nhân cũ xuất hiện là bởi bức di thư kia, vậy nếu di thư kia là giả thì chẳng phải cũng chẳng có vị tình nhân cũ nào sao?”.

Bạch Hiếu Nguyệt chớp chớp mắt: “Vậy người tìm làm gì?”.

Trình Tử Khiêm tỏ vẻ bí hiểm: “Vì có người muốn biết!”.

Bạch Hiếu Nguyệt nghiêng đầu hỏi: “Sao?”.

“Lúc này, bách tính toàn thành đều muốn tìm cái tên phụ tình người người căm ghét đó, đương nhiên là phải tìm ra một người, nếu không thì tạo tin đồn làm gì?”. Trình Tử Khiêm nói rồi giơ hai ngón tay lên chỉ đám mây trên trời, vừa vẽ vòng vòng vừa lắc đầu: “Tình tủy của tin đồn chính là, bất kể là thật hay giả,

hư hay thực, chỉ cần có một chút manh mối là phải không ngừng khuếch tán nó... tốt nhất là khiến nó rối tung lên”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn vẻ mặt có chút đê tiện và hai ngón tay đang chỉ lên trời của hắn, không nhịn được hỏi: “Vậy, nếu cuối cùng vẫn không điều tra ra được thì sao?”.

“Thì chẳng sao cả”. Trình Tử Khiêm xòe tay, rất tắc trách phán rằng: “Tin đồn thì cần quái gì đến kết quả? Quá trình mới quan trọng!”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm hắn một lúc, đột nhiên đứng lên, kéo hai ngón tay đang chỉ lên trời của hắn xuống, tách ra, biến thành chữ “nhị”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi xuống, tiếp tục ăn nho.

Lúc này, Sách La Định xách hai bình rượu ngon và đồ nhắm đi từ bên ngoài vào liền thấy Trình Tử Khiêm vẫn đang giơ hai ngón tay chỉ lên trời thành hình chữ “nhị”, gật đầu nói: “Cuối cùng ngươi cũng biết mình khùng rồi à?”. (1)

(1) Trong tiếng Trung, nhị (số hai) có một ý nghĩa là “khùng”.

Trình Tử Khiêm rút tay về, thu dọn bản thảo: “Không thêm nói chuyện với loại kém hiểu biết như các ngươi nữa, ta đi phát bản thảo”, nói xong liền ôm xấp giấy vui vẻ chạy đi.

Sách La Định bước đến bên bàn ngồi xuống, vừa nhìn thấy có nho liền rút một quả ăn: “Không ngọt lắm, năm nay mưa nhiều quá”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, dùng để ủ rượu tốt hơn”.

Sách La Định tâm trạng rất tốt, cầm đồ ăn như muốn đi ra ngoài.

“Ngươi đi đâu vậy?”. Bạch Hiểu Nguyệt hỏi.

Sách La Định quay đầu lại nhìn nàng: “Chẳng phải chiều nay được nghỉ sao?”.

“Ừm”. Bạch Hiểu Nguyệt nheo mắt gật đầu.

“Ta đến quán doanh tìm các huynh đệ uống rượu, nói không chừng còn đi săn nữa, tối mới về”. Sách La Định cũng cảm thấy là lạ - Việc quái gì phải báo cáo với nha đầu này là mình đi đâu chứ?

“Vậy nghĩa là không làm việc nghiêm túc nào chứ gì?”. Bạch Hiểu Nguyệt có vẻ rất hài lòng, cười ngọt ngào.

Khóe miệng Sách La Định giật giật - Uống rượu săn thú, hình như không phải là việc nghiêm túc... Nhưng hắn đã nghiêm túc gần nửa tháng rồi, không đọc sách thì viết chữ, thỉnh thoảng làm chuyện không nghiêm túc thì cũng có sao?

“Vậy thì, ngươi cùng ta đi làm vài việc”. Bạch Hiểu Nguyệt chấp tay sau lưng, đi ra ngoài: “Ta đi thay bộ y phục, chúng ta gặp nhau ở cổng thư viện”.

Sách La Định nghe thế thì chán nản, mất toi buổi chiều tươi đẹp rảnh rỗi của hắn rồi.

“Đi đâu vậy?”. Sách La Định theo nàng ra ngoài.

Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười: “Miếu Tử Ngộ ở Đông Sơn”.

Sách La Định bĩu môi: “Đến miếu làm gì? Đi ban ngày xui xẻo chết”.

Bạch Hiểu Nguyệt lườm hắn một cái: “Nói nhăng cuội gì đó, miếu Tử Ngộ rất linh thiêng, ta muốn đến đó cầu phúc và cầu bùa thi cử”.

“Bùa thi cử sao?”. Sách La Định khoanh tay: “Thư viện có người tham gia kỳ thi Hương sao?”.

“Có chứ, Thạch Minh Lượng”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu: “Kỳ thi Hương này rất quan trọng với hắn, chỉ cần có thể vào được Tam giáp là sang năm có thể tham gia kỳ thi Điện rồi, đại ca nói hắn là một trong số những người có khả năng đậu Trạng nguyên năm sau đấy”.

“Hả”. Sách La Định kinh ngạc: “Tên một sách đó tài giỏi thế cơ à?”.

“Ừm, mọi người đều nói hần là Đệ nhất tài tử Giang Nam, nhưng phải thi đỗ Trạng nguyên mới có thể vang danh thiên hạ được”. Bạch Hiểu Nguyệt rất nghiêm túc nói: “Nếu như sang năm hần đỗ cao thì hần sẽ là Trạng nguyên đầu tiên của thư viện chúng ta đấy!”.

Sách La Định gật đầu: “Vây à... chuyện đi xin bùa gì đó, nàng đi được rồi, việc gì phải kéo ta theo?”.

“Người phải đi”. Bạch Hiểu Nguyệt chẳng thềm nói lý, chỉ tay ra ngoài cửa: “Ra cửa chờ ta”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, thương lượng với nàng: “Nàng đi cùng người khác không được sao? Ta thấy bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai rảnh đến mức sắp béo ị ra rồi kia...”. Sách La Định chưa nói dứt lời đã thấy Bạch Hiểu Nguyệt xì mặt, liếc nhìn hần. Hần trốn sang một bên, tránh ánh mắt đầy “sát khí” của nàng.

“Gần miếu Tử Ngộ dạo này có sơn tặc, không yên ổn chút nào”. Bạch Hiểu Nguyệt khoanh tay: “Không thì cứ để ta đi một mình”.

“Ồ, dễ thôi”. Sách La Định lập tức tiếp lời: “Ta sẽ bảo mấy phó tướng phái một đội quân đến hộ tống nàng, nàng chỉ việc dẫn người lên núi tiêu diệt đám sơn tặc kia thôi!”.

Sách La Định nói xong nhưng không thấy Bạch Hiểu Nguyệt đáp lại, hần cúi đầu nhìn sắc mặt nàng, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đang sưng lên, miệng trề xuống như cái mồm vịt, liếc mắt nhìn mình, ánh mắt thì chẳng khác nào dao sắc.

Sách La Định không sợ chết mà nhỏ giọng hỏi: “Ta đi điều người ngựa đến nhé?”.

Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu, túm cổ áo Sách La Định: “Người có đi hay không?”.

“Đi...”. Sách La Định yếu thế gật đầu, đưa ra quyết định sáng suốt là không nên chống cự.

Khóe miệng đang trề xuống của Bạch Hiểu Nguyệt thoát cái đã cong lên, nàng buông cổ áo hần ra, vỗ vỗ vạt áo nhún nhúm trước ngực hần: “Ừ, lát nữa sẽ lên đường”, nói xong liền đi thay quần áo.

Sách La Định sờ cổ áo, thấy hơi buồn bực - Lão tử là đại tướng quân mà suốt ngày bị một tiểu cô nương giật cổ áo, may mà ở đây không có quân binh nào nhìn thấy.

“Haizz...”. Sách La Định lắc đầu, giơ tay cầm rượu và đồ nhắm, rồi cúi đầu ủ rũ ra ngoài, người ta là tướng quân, hần cũng là tướng quân, vậy mà người ta được đi đánh giặc, còn hần phải đọc sách, người ta chinh chiến sa trường, hần lại phải đến miếu Tử Ngộ, người ta bảo vệ quốc gia, hần lại phải ở đây chịu đựng một đứa con gái, nghĩ thôi đã thấy đau lòng!

Đợi một lúc thì Sách La Định nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau, hần quay đầu lại nhìn, thấy Bạch Hiểu Nguyệt thay một chiếc váy xinh đẹp chạy đến.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, hôm nay nha đầu này ăn mặc rất đẹp, nhưng mà...

“Này, không phải miếu Tử Ngộ ở trên núi sao?”. Sách La Định nhìn nàng một lượt: “Nàng mặc như vậy đi leo núi sao?”.

“Có gì không được?”. Bạch Hiểu Nguyệt chạy xuống bậc thang, ngoắc ngón tay với Sách La Định vẫn đang đứng ngoài cửa, Sách La Định chưa kịp nhấc chân thì Tuấn Tuấn ở phía sau hần đã ngoe nguẩy cái đuôi đi theo ra ngoài rồi.

Khóe miệng Sách La Định lại giật giật.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy hần vẫn chưa động dậy, lại ngoắc ngoắc ngón tay, bộ dạng y như ngoắc ngón tay gọi Tuấn Tuấn. Sách La Định thở dài, đành bước theo sau.

Lần ra ngoài này Bạch Hiểu Nguyệt vui vẻ hơn lần trước nhiều, cũng không còn ai châm chọc khiêu khích nữa. Hai người đi dọc đường nghe được không ít tin đồn, quả nhiên, lúc này dân chúng toàn thành đều đang đoán già đoán non xem kẻ bạc tình kia là ai.

Bạch Hiểu Nguyệt hỏi Sách La Định: “Người nghĩ cứ thế này liệu có thể tìm được người hại đại ca ta không?”.

Sách La Định nhìn nàng, lăm bằm: “Chiêu này là giả đấy, chiêu thực sự phải chờ đến ngày mai”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghiêng đầu: “Giả á?”.

Sách La Định khoanh tay: “Nàng nghĩ mà xem, người có liên quan tới việc phụ tình Diêu Tích Hy lại không dám ra mặt thừa nhận, rất có thể hẳn là người có thân phận, có địa vị, loại người như vậy sao có thể tự ra tay hại Bạch Hiểu Phong chứ? Kẻ thù lần này chỉ có thể là người ở ngay bên Bạch Hiểu Phong, cũng có thể có quen biết Diêu Tích Hy nữa”.

“Vậy ngày mai sẽ có chiêu gì?”, Bạch Hiểu Nguyệt tò mò.

“Chiêu ngày hôm nay chỉ là đào hố để dụ người tới mà thôi, chiêu ngày mai có lẽ chính là dụ rấn ra khỏi hang”. Sách La Định thành thoi bước đi, vò rượu cũng được nhét vào hộp đồ ăn, hẳn tiện tay giúp Bạch Hiểu Nguyệt xách tay nải và cái giỏ, cầm tất cả trong một tay, tay còn lại thì xem hàng hóa được bày trên các quầy hàng ven đường.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn những thứ sinh tay chân mảnh khảnh, thậm chí cầm một cái ống bút cũng phải dùng đến hai tay trên phố Đông Hoa, lại nhìn Sách La Định có thể xách nhiều đồ như vậy bằng một tay... Nàng neho mắt, khỏe quá!

Sách La Định thấy cô nương này đột nhiên neho mắt mím miệng như mèo con thì buồn cười, xem ra tâm trạng rất tốt.

Hai người ra khỏi phố Đông Hoa, đi về hướng Đông, đi thẳng đến một thôn làng nhỏ gần Đông Sơn.

Rìa Đông hoàng thành có rất nhiều thôn làng mọc lên dọc theo Đông Sơn, chỉ có khoảng hai, ba gian nhà, còn lại là mênh mông ruộng lúa, cũng có nhiều ao cá, xung quanh ao cá là những hàng tre ngay ngắn và những cây đậu khấu tím, một con đường đất nhỏ vừa đủ cho hai người đi, Tuấn Tuấn có vẻ đã quen đường nên chạy lên phía trước, chắc nó từng đến đây mấy lần rồi.

“Thư viện mới mở được một năm, trước kia nàng cũng thường xuyên đến đây sao?”, Sách La Định tò mò hỏi Bạch Hiểu Nguyệt.

Bạch Hiểu Nguyệt không thể không bội phục Sách La Định quan sát thật tỉ mỉ, suy nghĩ đâu ra đấy, chẳng thô kệch chút nào: “Trước kia ta thường đi rút quả cho đại ca”.

“Không phải đại ca nàng thi một lần là đỗ luôn sao?”. Sách La Định không hiểu: “Vẫn phải tới đây nhiều lần?”.

“Làm gì có!”. Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Ca ca thi đến mấy năm đấy!”.

“Hả?”. Sách La Định kinh ngạc.

“Đương nhiên rồi, một lần thi Điện, trước đó là thi ở địa phương và các kỳ thi Xuân, Thu nữa, tóm lại là rất rất nhiều”.

“Cha nàng không phải là Bạch thừa tướng sao, với thân phận của Bạch Hiểu Phong thì hẳn có thể tham gia thi Điện luôn mà, hà tất phải thi nhiều như thế?”. Sách La Định không hiểu.

“Ca ca không thích dựa vào danh tiếng gia đình”. Bạch Hiểu Nguyệt nói: “Người khác phải thi thế nào ca ca sẽ thi thế ấy, nếu có thể đứng đầu tất cả các kỳ thi thì không ai có thể nói gì được”.

Sách La Định gật đầu như đã hiểu - Quả nhiên rất phù hợp với tính cách của Bạch Hiểu Phong.

“Bùa thi cử thì ở miếu nào chả có”. Sách La Định càng hiểu kỳ hơn: “Mặc dù miếu Tử Ngộ này rất thiêng, nhưng chủ yếu vẫn là cầu xin mưa thuận gió hòa, người đọc sách chẳng phải nên đến hai ngôi miếu lớn là miếu Khổng Tử hoặc ngôi miếu nổi tiếng nhất hoàng thành mà cầu cúng hay sao?”.

“Chuyện này ta cũng không rõ”. Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm túc đáp: “Ca ca nói chỉ có bùa của miếu Tử Ngộ mới linh nghiệm thôi”.

Sách La Định cau mày, cái tên Bạch Hiểu Phong này cứ ra vẻ thần bí, không biết cả ngày hẳn làm những trò quỷ quái gì nữa.

Cuối cùng hai người cũng đi qua cánh đồng lớn, đến chân núi.

Sách La Định ngẩng mặt lên nhìn, hần gần như chưa đến Đông Sơn lần nào, không ngờ “đồng đất” này khá cao, đường lên núi còn hẹp nữa. Bạch Hiểu Nguyệt nhấc váy lên để lộ hai chiếc giày thêu hoa màu trắng như tuyết, nhảy lên núi, trông chẳng khác gì một chú thỏ.

Sách La Định ở phía sau suýt phì cười, hỏi: “Này, nàng định cứ nhảy như thế lên núi à?”

Bạch Hiểu Nguyệt đứng trên bậc thang thứ ba, quay đầu lại mới cao bằng Sách La Định, nghiêng đầu nhìn hần: “Sao?”

“Ta nói, nàng nhảy như vậy mất bao lâu?”

Bạch Hiểu Nguyệt ngửa mặt lên nghĩ một lúc: “Một, hai canh giờ thôi”.

Sách La Định mở to mắt: “Leo hết núi này mà mất đến một, hai canh giờ á? Hay là tìm mấy người khiêng kiệu khiêng nàng lên”. Bạch Hiểu Nguyệt chưa đáp đã thấy Sách La Định chỉ con đường đất ở phía sau nàng: “Cái váy của nàng, lên núi sẽ bị dính đầy đất cho mà xem”.

Bạch Hiểu Nguyệt bĩu môi, cúi đầu nhìn váy: “Đất lắm đấy!”.

Sách La Định nhảy một bước vọt lên trước nàng một bậc thang, khom lưng, tiện tay bắt Tuấn Tuấn đang muốn chạy lên núi.

“Làm gì đấy?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Ta công nàng lên là được”. Sách La Định quay đầu lại nhìn nàng: “Chỉ một lát là tới thôi, đi kiệu của nàng thì tới mới đến nơi”.

Bạch Hiểu Nguyệt đứng sau Sách La Định, khoe miệng đã sớm cong lên, nhưng nàng vẫn rất bình tĩnh, quay mặt đi: “Không thêm, đừng hòng lợi dụng nhé”.

Sách La Định há miệng, quay đầu nhìn nàng: “Ta công nàng là để nàng ôm ta, ta mới thiệt hơn chứ...”.

Bạch Hiểu Nguyệt ghé lại gần hơn: “Ta nặng đấy!”.

Sách La Định nhìn trời: “Nàng có nặng bằng con heo nái sắp sinh ở quán doanh không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt đập vào cằm hần một cái: “Người nói lung tung gì đấy!”.

“Nhanh lên”. Sách La Định giục: “Còn chần chọc nữa thì trời tối luôn đấy”.

Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười, vịn vào vai Sách La Định nhảy phốc lên, ôm cổ hần, cúi đầu thấy hần một tay cầm đồ ăn, một tay ôm Tuấn Tuấn, bèn đưa tay ra, nói: “Đưa đồ cho ta”.

Sách La Định liền đưa hộp đồ ăn cùng cái giỏ cho Bạch Hiểu Nguyệt. Nàng cầm lấy, Sách La Định vòng tay ra sau giữ nàng, tung người một cái... thoăn thoắt nhảy lên núi. Bạch Hiểu Nguyệt bất giác ôm chặt Sách La Định, lúc này nàng cũng chẳng còn rảnh rỗi để quan tâm chuyện lợi dụng kia nữa, nhanh quá! Không ôm chặt sẽ ngã xuống mất.

Sách La Định chạy như điên lên núi, chưa tới nửa canh giờ đã tới nơi, hần đặt Tuấn Tuấn xuống, quay đầu nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, nhịp thở vẫn ổn định: “Đến rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt sợ đến xanh mặt, ôm thật chặt Sách La Định, hần chạy quá nhanh khiến cho ruột gan nàng cũng nhộn nhạo, chỉ lo chẳng may ngã xuống sẽ toi mạng.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng lên liền thấy Sách La Định đang quay đầu lại nhìn mình, ánh mắt có đôi chút bồn chồn. Nàng biết ngay hần cố tình giả trò, nhanh chóng phui sạch quần áo, lấy gương ra sửa lại tóc. Sách La Định quay đầu nhìn về phía ngôi miếu đằng xa, hơi ngần người.

Bạch Hiểu Nguyệt đang sửa lại tóc thì nghe thấy Sách La Định nghi hoặc hỏi: “Đây chính là miếu Tử Ngọ sao?”.

“Ừm, người chưa từng đến đây sao?”. Nàng cất gương đi, xách giỏ chuẩn bị vào miếu bái Phật.

“Đúng là ta chưa tới bao giờ... Nhưng ta chưa từng nghe nói Tử Ngọ là ngôi miếu hoang”. Sách La Định nói câu này khiến Bạch Hiểu Nguyệt sững sốt.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn miếu Tử Ngọ ở đằng xa... vừa nhìn đã ngây người ra.

Miếu Tử Ngọ khói hương nghi ngút nay lại trở nên tiêu điều đổ nát, ngay cả cửa miếu cũng sụp đổ, tường xám đen như bị thiêu, tường bao quanh miếu đã sụp hơn nửa, còn bám một lớp bụi dày, cây cối trong miếu cũng đổ ngã đổ nghiêng. Đây đâu còn là ngôi miếu Tử Ngọ mà Bạch Hiểu Nguyệt quen thuộc trước kia, trông nó không khác gì những ngôi miếu đổ nát nơi núi rừng hoang vắng.

“Hả?”. Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc há hốc miệng: “Sao lại như vậy?”.

Nàng định chạy lên phía trước xem thì bị Sách La Định kéo về phía sau. Lại thấy Tuấn Tuấn đứng trước bọn họ lúc này đã nhe răng uốn lưng, nhìn chằm chằm về phía cửa lớn đen ngòm của ngôi miếu đổ nát kia, cứ như bên trong có quái vật gì vậy.

Ở cổng miếu Tử Ngọ, Sách La Định dùng mũi chân cọ cọ Tuấn Tuấn đang muốn thể hiện mình ở phía trước: “Này, tránh ra chút đi”.

Tuấn Tuấn quay đầu lại nhìn hẩn một cái, rồi vọt sang bên cạnh. Sách La Định muốn vào trong ngôi miếu đổ nát xem xét một lượt, nhưng Bạch Hiểu Nguyệt kéo hẩn lại: “Người định làm gì?”.

“Vào miếu bái thần”. Sách La Định nhướn mày.

“Hình như bên trong có cái gì đó”. Bạch Hiểu Nguyệt hoài nghi.

“Sợ gì chứ, cho dù có một con gấu thì ta cũng sẽ thịt nó rồi làm cho nàng cái áo khoác”. Hẩn nói xong, cứ thế nghênh ngang đi lên trước.

Bạch Hiểu Nguyệt theo sát phía sau hẩn, trái tim nhỏ bé cũng đang kêu gào: Ôi thật đẹp trai và khí phách!

Đi tới cổng miếu, không nghe thấy có tiếng gấu kêu, cũng chẳng có tiếng mãnh thú, nhưng lại có mùi thơm. Bạch Hiểu Nguyệt thấy Tuấn Tuấn núp ở phía sau, cọ đầu vào chân mình lo lắng nhìn vào trong miếu. Sách La Định ngửi ngửi, đột nhiên vỗ tay một cái: “A!”.

Bạch Hiểu Nguyệt bị hẩn dọa cho sợ run, Tuấn Tuấn thì xoay người bỏ chạy. Nàng kéo đuôi Tuấn Tuấn lại, quay sang hỏi Sách La Định: “Người ‘A’ cái gì chứ, ta bị người dọa sợ gần chết”.

Sách La Định cười: “Bên trong đang nấu thịt chó”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp mắt mấy cái, lập tức ngồi xuống ôm Tuấn Tuấn, liếc mắt nhìn Sách La Định. Sách La Định đỡ khóc đỡ cười: “Người ta muốn ăn thịt chó thì cũng không ăn thịt chó sẵn chân dài như thế này đâu, toàn xương với da thôi”. Hẩn nói rồi đi vào miếu.

Trong miếu không một bóng người, trông cảnh miếu như đã gặp phải đoàn trộm cướp hoặc bị nước lũ san bằng vậy, trong miếu ngoài tượng Phật và bàn ghế lộn xộn tích đầy bụi ra thì chỉ có một đồng lửa ở ngay giữa miếu, trên đồng lửa có treo một cái nồi, bên trong nồi đang nấu thứ gì đó sôi sùng sục, tỏa hương thơm nức.

Sách La Định mở nắp nồi ra ngửi ngửi, lập tức đi đến bên cạnh Bạch Hiểu Nguyệt: “Thêm chút hành nữa là có ngay món thịt chó thượng hạng, chúng ta chia nhau nhé?”.

“Biến!”. Bạch Hiểu Nguyệt lườm hẩn: “Ta không ăn thịt chó, người cũng không được ăn”.

“Nấu xong rồi mà, không ăn thì phí”. Sách La Định tìm dưa thì bị Bạch Hiểu Nguyệt kéo lại: “Không rõ đồ thể nào mà người cũng dám ăn, cẩn thận trúng độc toi mạng đấy”.

Bạch Hiểu Nguyệt còn đang nói thì đột nhiên nghe thấy tiếng khóc ở phía sau miếu, nghe cứ như tiếng gào khóc của một gã đàn ông nào đó. Nàng giật mình sợ hãi, lập tức ôm chặt cánh tay của Sách La Định.

Sách La Định cảm thấy rất thú vị, nha đầu này hóa ra lại gan thỏ đế, vậy mà bình thường ở thư viện thì ngông nghênh quá mức. Hẩn kéo theo Bạch Hiểu Nguyệt có chết cũng không chịu buông tay mình ra vượt qua những bức tượng Phật ngã nghiêng, đi ra phía sau Phật đường... lại nhìn thấy một cái sân tan hoang. Có một lão hoà thượng quần áo tả tơi, mặt đầy bụi đất đang ngồi trên mặt đất than khóc, trông có vẻ rất đau lòng.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn thật kỹ, kinh ngạc kêu lên: “Tịnh Viễn phương trượng?!”.

Sách La Định nghe xong thấy là lạ - Hòa thượng điên này mà là phương trượng?

Bạch Hiểu Nguyệt vội chạy đến đỡ lão hòa thượng kia dậy: “Phương trượng?”.

Lão hòa thượng vẫn đang khóc, quay đầu nhìn nàng một cái, đột nhiên nở nụ cười, khuôn mặt bần thiêu, đưa tay định bóp cổ nàng. Sách La Định kéo Bạch Hiểu Nguyệt sang một bên, ngăn lão hòa thượng lại. Lão hòa thượng vừa khóc vừa cười, lại ném thứ trong tay vào Sách La Định. Sách La Định phủi tay áo, thấy toàn là hành.

Nhìn những khúc hành nhỏ dính trên người, Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt nhìn nhau - Chẳng lẽ nổi thịt chó kia là do lão hòa thượng này nấu sao?

Lão hòa thượng kia phát điên xong liền chạy đến Phật đường ở phía trước, Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định đi theo, lại nhìn thấy lão hòa thượng ngồi bên nồi, cầm bát đũa bắt đầu ăn thịt chó, còn lúi một hồ lô rượu bên hông ra uống, mùi rượu rất nồng.

Sách La Định nhượng mày tỏ ý tán thưởng: “Lão hòa thượng này rất biết hưởng thụ đấy, Thiêu Dao Tử (2) rất hợp với thịt chó, nhưng thời tiết này mà ăn thịt chó liệu có bị bốc hỏa không?”.

(2) Tên một loại rượu của Trung Quốc.

Bạch Hiểu Nguyệt tức giận, đẩy hẳn một cái: “Người tỉnh lại đi, đây là Tịnh Viên phương trượng, trụ trì của miếu Tử Ngộ, cao tăng đắc đạo đấy!”.

Sách La Định chỉ hòa thượng đang nhồm nhoàm nhai thịt chó: “Đây là cao tăng? Là hòa thượng rượu thịt thì có!”.

Bạch Hiểu Nguyệt rất đau lòng, miếu Tử Ngộ này hoang tàn đổ nát quá chừng, cứ như đã gặp phải kiếp nạn gì vậy. Tịnh Viên phương trượng vốn ôn hòa thông tuệ, nhã nhặn với mọi người, trước đây mỗi lần đến miếu Tử Ngộ, nàng đều đánh cờ, nói chuyện với ông ấy... Lão hòa thượng này kiến thức uyên thâm, tinh thông Phật pháp, mỗi lần được trò chuyện cùng lão hòa thượng, nàng đều ngộ ra rất nhiều điều, cho nên nàng rất kính trọng ông ấy, nàng thực sự không thể hiểu nổi tại sao cao tăng như vậy lại trở thành hòa thượng điên thế kia, còn uống rượu, ăn thịt chó nữa.

Bạch Hiểu Nguyệt rất muốn đến hỏi Tịnh Viên phương trượng xem đã xảy ra chuyện gì, nhưng hòa thượng kia ăn xong liền chạy đến một góc của Phật đường, gối đầu lên cái đệm cỏ mà ngủ.

Bạch Hiểu Nguyệt gọi mãi lão hòa thượng cũng không tỉnh, lại ủ rũ cúi đầu đi ra, thấy Sách La Định ngồi chồm hổm bên cạnh cái nồi kia uống rượu, ăn thịt chó.

Nàng tức giận, hung hăng đẩy hẳn một cái.

Sách La Định bị nàng đẩy cho nghiêng người cũng không giận, ngẩng đầu nhìn: “Lão hòa thượng này bị điên rồi, nàng xả giận vào ta cũng không có ích gì đâu, đi thôi, đến chỗ khác xin bùa thì vậy”.

“Nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó, hay là chúng ta đi báo quan?”, Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm túc hỏi.

“Ta là quan đây”. Sách La Định chỉ mũi mình: “Còn nữa, nàng báo quan rồi thì sao? Hòa thượng ăn thịt chó đâu có phạm pháp”. Nói xong, hắn bèn đứng lên, kéo Bạch Hiểu Nguyệt: “Đi thôi, nàng thấy đấy, trời sắp tối rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn ra ngoài miếu, quả nhiên thấy mây đen đầy trời, nhưng nàng vẫn không yên tâm về lão hòa thượng: “Đưa ông ấy về để đại phu kiểm tra xem thế nào nhé?”.

“Ông ấy điên điên khùng khùng như vậy mà vẫn muốn đưa về?”. Sách La Định kéo Bạch Hiểu Nguyệt: “Ông ấy như vậy chẳng phải rất tự do tự tại sao? Ăn thịt dù sao cũng tốt hơn là gặm vỏ cây, đúng không?”. Sách La Định nói xong, cứ thế kéo nàng rời đi.

Trước khi ra đến cửa miếu, Sách La Định quay đầu nhìn góc Phật đường, lão hòa thượng kia đang ngoẹo đầu ngủ chẳng hiểu sao lại mở mắt nhìn hắn.

Bạch Hiểu Nguyệt lúc đi thì khí thế bừng bừng, nhưng đến lúc về lại rầu rĩ vô cùng.

Sách La Định cùng nàng xuống núi, đi một lúc, Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu lên, phát hiện ra bọn họ không đi đường xuống núi, mà chẳng biết đã đi vào sâu trong khu rừng ở rìa núi từ lúc nào.

Nàng hỏi Sách La Định: “Đi đâu vậy?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ: “Đi dạo”.

“Đi dạo?”. Bạch Hiểu Nguyệt nheo mắt: “Người cũng thanh thoi quá nhỉ, ban này còn nói trời sắp tối rồi mà”.

“Trời tối mới tốt chứ”. Sách La Định cợt nhả: “Cô nam quả nữ ở nơi núi rừng hoang dã, rất thú vị!”.

Bạch Hiểu Nguyệt đạp vào chân Sách La Định, để lại một dấu giày đen trên đó.

“Đùa thôi mà, sao phải cau mày ủ ê thế”. Sách La Định phui quần, nhìn thấy phía trước có một ngôi nhà, liền chỉ chỉ: “Trời sắp mưa rồi, qua đó tránh đi”.

Hắn đang nói thì có giọt mưa xuyên qua kẽ lá trên đỉnh đầu rớt xuống đúng mặt họ.

Bạch Hiểu Nguyệt bỗng hiểu ra: “A, ta hiểu rồi, người muốn tìm người dân quanh đây hỏi xem họ có biết về biến cố trên núi không!”.

Sách La Định không nói, chỉ cười.

“Cách hay đấy!”. Nàng lập tức chạy tới ngôi nhà phía trước.

Sách La Định nhìn cây cối hai bên đường như có nghi hoặc gì đó, nhưng hắn vẫn dẫn Tuấn Tuấn đuổi theo Bạch Hiểu Nguyệt.

Ở sâu trong rừng rậm chỉ có một ngôi nhà rất đơn sơ, khói bếp tỏa lên từ ống khói. Bạch Hiểu Nguyệt định gõ cửa thì nghe thấy tiếng “cách cách”, cửa mở ra, một hòa thượng bưng theo bồn gỗ chuẩn bị đi ra ngoài, vừa nhìn thấy Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt liền dừng lại.

Sách La Định nhìn thấy cái đầu trọc thì bĩu môi - Lại là một tên đầu trọc.

Bạch Hiểu Nguyệt quan sát hòa thượng kia một lượt, hắn tầm khoảng hơn hai mươi tuổi, mặt mày trắng trẻo, nhả nhặn, không biết tại sao hắn lại ở trong núi sâu một mình.

“Hiệu Nguyệt thí chủ?”, tiểu hòa thượng nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt thì gọi một tiếng.

“Người biết ta?”.

“Hiệu Nguyệt thí chủ, ta là Minh Tịnh đây”. Tiểu hòa thượng vui vẻ nói: “Cô thường đến miếu xin bùa mà, ta nhớ rõ cô!”.

“À...”. Bạch Hiểu Nguyệt tuy không nhớ mình từng gặp hòa thượng này chưa, nhưng nghe hắn nói vậy thì chắc hẳn là hòa thượng ở miếu Tử Ngọ, vậy thì có thể hỏi hắn xem đã có chuyện gì xảy ra.

“Tiểu sư phụ...”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa định mở miệng thì Sách La Định đã chen vào: “Vào trong rồi nói, trời mưa rồi”.

Minh Tịnh vội vàng lùi vào trong nhường đường cho hai người: “Hai vị thí chủ, mời vào”.

Bước vào, quan sát xung quanh một chút thì thấy đây chỉ là một căn nhà bình thường, bài trí khá đơn giản, cách bài trí gần giống với thiền đường. Sách La Định không ngồi xuống, chỉ đứng nhìn quanh phòng một lượt, sau đó đến bên cửa sổ nhìn ra núi.

Bạch Hiểu Nguyệt đón lấy tách trà Minh Tịnh đưa tới, không đợi hai người hỏi, Minh Tịnh đã nói: “Hiệu Nguyệt thí chủ, có phải cô lại lên núi xin bùa không?”.

“Đúng thế”. Bạch Hiểu Nguyệt hỏi ngay nghi vấn trong lòng: “Tại sao miếu Tử Ngọ lại thành như vậy?”.

Tiểu hòa thượng thở dài: “Ác linh ám ảnh, âm hồn không thể tiêu tán...”.

Bạch Hiểu Nguyệt sững sờ, Sách La Định cũng quay đầu lại nhìn hắn: “Ác linh sao?”.

“Hai vị không biết đó thôi”. Minh Tịnh ngồi bên cạnh bàn, nhỏ giọng kể: “Mấy tháng trước, lúc nửa đêm chúng ta thường nhìn thấy một bóng người trắng trong miếu, là một nữ nhân áo trắng. Lúc đó, người trong miếu rất hoang mang lo sợ, phương trượng trách mắng chúng ta, ngài nói Phật môn là thánh địa, sao có thể có ma quỷ, rồi bảo chúng ta đừng suy nghĩ vớ vẩn”.

Bạch Hiểu Nguyệt chăm chú lắng nghe, cũng không thể hiểu nổi - Trong miếu mà cũng có ma quỷ lộng hành ư?

“Nhưng có một hôm, nửa đêm ta cùng phương trượng đi qua sân miếu thì gặp một ma nữ áo trắng, ta sợ quá ngồi phịch xuống đất”. Minh Tịnh kể lại chuyện đêm đó mà vẫn sợ hãi vô cùng. “Hôm sau, phương trượng phái người đưa thư cho Bạch thí chủ...”.

“Bạch thí chủ nào?”, Bạch Hiểu Nguyệt hỏi.

“Chính là Bạch Hiểu Phong ở thư viện Hiểu Phong, Bạch thí chủ”.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Đại ca ta?”.

Minh Tịnh nhìn nàng, hình như định nói gì đó nhưng lại thôi.

“Sau đó thì sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt hỏi: “Sao phương trượng lại bị điên?”.

Minh Tịnh ngập ngừng một lát: “Hôm đó, Bạch thí chủ đã tới miếu, ở trong phòng nói chuyện với phương trượng khoảng một canh giờ rồi rời đi, đúng đêm đó phương trượng bỗng hóa điên”.

“Cái gì?”. Bạch Hiểu Nguyệt há miệng: “Phương trượng đã nói chuyện gì với đại ca ta mà sau đó lại hóa điên?”.

“Ta không biết, nhưng cũng chưa chắc đã có liên quan đến Bạch thí chủ, ta nghĩ có khả năng là phương trượng bị ma nữ áo trắng kia ám rồi”. Minh Tịnh nói: “Kể từ hôm đó, trong miếu không còn thấy ma nữ áo trắng nữa. Nhưng phương trượng càng điên khùng hơn, gặp ai là đánh người đó, còn ăn thịt, uống rượu, đốt miếu, đập tượng Phật... Các sư huynh đệ của ta đa số đều bỏ đi, chẳng bao lâu thì miếu cũng bị giải tán. Ta không thể ở trên núi được nữa, nhưng vì không yên tâm về phương trượng nên sống ở đây, hằng ngày đến xem ngài ấy có ổn không”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu, nghĩ tiểu hòa thượng này vẫn còn chút lương tâm, nhưng trong đầu nàng vẫn đầy nghi hoặc - Liệu đại ca nàng có liên quan đến chuyện này không? Nhưng vì sao hôm qua nàng nói với Bạch Hiểu Phong là hôm nay sẽ đến miếu Tử Ngọ xin bùa thì mà đại ca nàng lại không nói gì, rõ ràng là đại ca nàng chưa biết chuyện đã xảy ra ở miếu Tử Ngọ.

Bạch Hiểu Nguyệt lo lắng trong lòng, bèn hỏi tiểu hòa thượng xem có ô không, tiểu hòa thượng tìm được một chiếc ô đã rách, nàng che ô, kéo Sách La Định chạy xuống núi.

Sách La Định cũng chẳng thèm che ô, về tắm là xong, nhưng Bạch Hiểu Nguyệt lại vội vàng chạy xuống núi, chiếc váy đẹp dính đầy nước mưa và bùn đất, hẩn nhìn thấy cũng phải cau mày: “Nàng đi từ từ thôi, cẩn thận kéo ngã đấy...”.

Sách La Định vừa nói xong thì Bạch Hiểu Nguyệt bỗng lao đảo rồi trượt chân một cái.

“Á!”. Sách La Định vội vàng chạy lên đỡ nàng, nàng giật mình sợ hãi làm rơi cả ô. Sách La Định giữ ống tay áo lên che mưa cho nàng, cau mày nói: “Nàng vội cái gì chứ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt giữ ống tay áo Sách La Định che ở trên đầu, nói: “Về hỏi xem đại ca đã nói gì với phương trượng!”.

Sách La Định cười khan một tiếng, vừa kéo tay nàng lên đỉnh đầu để nàng tự che mưa, vừa đi lên phía trước nhặt ô che mưa cho nàng. Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng lên nhìn Sách La Định, thấy hình như hẩn có gì muốn nói.

Sách La Định nhìn về phía sau, không biết hẩn đang nghĩ gì, tóm lại là sau khi tỉnh ra hẩn nhét ô vào tay Bạch Hiểu Nguyệt, công nàng xuống núi.

Tuần Tuần vẫn luôn đi sau hai người, thỉnh thoảng cũng quay đầu nhìn về phía sau một cái.

Xuống đến chân núi, đi trên đường đồng nhỏ hẹp trở về, Bạch Hiếu Nguyệt che ô, ghé đầu vào vai Sách La Định, hỏi: “Có chuyện gì không ổn sao?”.

Sách La Định thông thả đi về phía trước, nói: “Ban nãy bảo nàng ăn một miếng thịt chó mà nàng không ăn”.

Bạch Hiếu Nguyệt giật tóc Sách La Định. Hắn cắn răng, chẳng biết là hắn bị kéo tóc đau quá hay là đang nhin cười, nhân tiện còn bổ sung một câu: “Mùi vị thịt chó đó rất ngon!”.

Bạch Hiếu Nguyệt lườm hắn: “Người còn muốn ăn nữa, ta ghét nhất là người ta ăn thịt chó! Sau này người không được ăn”.

Sách La Định cười khan, gạt đầu: “Được rồi, được rồi”.

“Tiếp đó thì sao, nói chuyện nghiêm túc vào”. Bạch Hiếu Nguyệt hỏi.

“Ta đang nói chuyện nghiêm túc mà”. Sách La Định hùng hồn nói: “Thịt con chó kia rất ngon!”.

Nàng nheo mắt nhìn hắn.

Sách La Định đặt nàng xuống, gõ nhẹ lên trán nàng, nói: “Ngốc”.

Nàng vừa xoa trán vừa nhìn Sách La Định, hình như vẫn không hiểu.

“Nàng nói hắn bị điên, người điên mà có thể nấu được một nồi thịt chó thơm ngon đến thế à?”. Sách La Định bĩu môi: “Lại còn cho thêm hành vào nồi thịt chó nữa chứ, hòa thượng điên á? Trừ tử (3) điên thì có”.

(3) Đầu bếp

Bạch Hiếu Nguyệt bưng trán ngẩn người, một lúc lâu mới hỏi: “Người nghĩ đại hòa thượng đó giả điên à? Tại sao phải giả điên, lại còn phá giới nữa?”.

“Thật ra thì ban nãy trên núi còn có người khác nữa”. Về mặt Sách La Định vẫn cọt nả.

“Ai?”. Bạch Hiếu Nguyệt cau mày: “Tiểu hòa thượng có nhắc đến ma nữ áo trắng, trùng hợp thế sao? Người hâm hại đại ca ta cũng là ma nữ áo trắng, lần này lại liên quan đến đại ca ta... liệu hai chuyện này có liên quan với nhau không?”.

“Về thư viện trước đã”. Sách La Định khoát tay: “Tối nay ta lại tới xem lần nữa”.

“Ta cũng đi!”. Bạch Hiếu Nguyệt hăng hái nói.

“Nàng đi làm gì?”. Sách La Định nhếch miệng: “Con gái con đũa mà dám một mình đêm hôm khuya khoắt theo lão tử ta lên núi sao?”.

“Lên núi ban ngày với lên núi lúc đêm khuya có gì khác nhau chứ?!”. Bạch Hiếu Nguyệt không chịu tỏ ra yếu thế.

“Ồ...”. Sách La Định ngẩng mặt ngẫm nghĩ.

“Hơn nữa, chuyện này còn liên quan đến danh dự và sự an toàn của đại ca ta, ai biết có người muốn hại đại ca hay không!”. Bạch Hiếu Nguyệt cầm tay áo của Sách La Định kéo hắn về thư viện: “Vừa hay ta có một bộ y phục màu đen còn mới, vẫn chưa có cơ hội dùng!”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, cô nương này chẳng quan tâm đến chuyện gì hết, chỉ chú ý mỗi chuyện y phục của mình có đẹp hay không mà thôi...

Về đến thư viện, Bạch Hiếu Nguyệt chạy đi tìm Bạch Hiếu Phong nhưng hắn lại bị Hoàng thượng triệu vào cung rồi, nghe nói Hoàng hậu có mấy cuốn kinh Phật, cả hoàng thành này có lẽ chỉ mình Bạch Hiếu Phong mới có thể đọc hiểu được, cho nên Hoàng hậu mời hắn vào cung giúp bà giảng giải kinh văn, phải ba ngày nữa mới về.

Bạch Hiếu Nguyệt không tìm được Bạch Hiếu Phong thì càng cuống, lại chạy về tìm Sách La Định, liền thấy... Sách La Định đang nói chuyện với Trình Tử Khiêm trong sân. Nàng chạy đến gần, nghe thấy hai người đang nói về Tịnh Viên phương tượng.

“Lại lịch của hòa thượng kia trong sạch chứ?”, Sách La Định khoanh tay hỏi.

“Đích thực là cao tăng đắc đạo”. Trình Tử Khiêm ngửa đầu lên như nhớ lại: “Kỳ quái thật, trước đây không lâu vẫn ổn mà”.

“Người biết ông ta?”.

“Đương nhiên, người trong hoàng thành ta phải biết đến chín phần”.

Trình Tử Khiêm nói xong, chẳng bắt ngờ gì khi khước miệng Sách La Định lại bắt đầu giạt giạt: “Mẹ nó chứ, đầu người có vấn đề rồi!”.

Trình Tử Khiêm lườm Sách La Định một cái, nhưng hình như cũng quen với kiểu nói ấy của Sách La Định rồi, hần nói tiếp: “Hòa thượng Tịnh Viên kia rất tốt bụng, bình thường người đến miếu Tử Ngọ dâng hương cũng rất đông...”.

“Khoan khoan”. Sách La Định chặn lời hần: “Người chắc chắn có rất nhiều người đến miếu Tử Ngọ dâng hương sao?”.

“Chắc chắn”.

Không đợi Trình Tử Khiêm nói tiếp, Bạch Hiểu Nguyệt đã chạy vào: “Ngoài người tới dâng hương ra thì không ít người đến nhờ phương tượng giảng thiên cầu may nữa”.

“Lạ ở chỗ ấy”. Sách La Định thấy tò mò: “Với trình độ buôn chuyện của dân chúng hoàng thành này, chẳng có lý nào chuyện lớn như vậy, lâu như vậy rồi mà không có ai biết!”.

“Cũng đúng!”. Trình Tử Khiêm cảm thấy rất có lý: “Hòa thượng ăn thịt, uống rượu, phá miếu, chuyện này nhất định sẽ rất thu hút người khác, huống hồ đó lại là một vị cao tăng rất được lòng dân chúng như hòa thượng Tịnh Viên nữa”.

“Lão ấy rất được lòng người sao?”. Sách La Định đến cạnh bàn ngồi xuống, mở nắp bình trà xem bên trong có nước trà không.

“Đúng thế”. Trình Tử Khiêm gật đầu, sau đó “vút” cái chạy ra ngoài, chỉ lát sau đã cầm một cuốn sách mà “vút” cái trở về: “Hòa thượng Tịnh Viên trước kia là quan viên, cần mẫn, liêm chính, thương yêu dân chúng, rất có năng lực, cũng được coi là tiền đồ vô lượng. Nhưng sau đó đột nhiên gặp nạn lớn, hình như trên đường hồi hương thăm người thân thì gặp lũ lớn, vợ con lão cũng đều lâm nạn. Từ đó lão xuất gia làm hòa thượng, tính cách cũng thay đổi, vô cùng hòa nhã và độ lượng. Lão rất nhiệt tình giúp đỡ người khác, miếu Tử Ngọ cũng cứu mang không ít người gặp cảnh khốn cùng. Tóm lại là những việc tốt mà lão hòa thượng này đã làm trong mấy chục năm qua nhiều không đếm xuể, cho nên mọi người ở khắp nơi đều rất yêu quý lão”.

Bạch Hiểu Nguyệt ở bên cạnh gật đầu lia lịa.

Sách La Định trầm tư giây lát, vẻ mặt đột nhiên như hiểu ra gì đó, “ha” lên một tiếng. Bạch Hiểu Nguyệt và Trình Tử Khiêm đều nhìn hần - Ha cái gì?

Sách La Định ngồi vắt chân, sờ cằm, dáng vẻ cực kỳ lưu manh: “Lý do cho đến giờ mà chuyện này vẫn chưa bị truyền ra ngoài chỉ có một mà thôi”.

Bạch Hiểu Nguyệt và Trình Tử Khiêm nhìn nhau, ngoan ngoãn đến ngồi cạnh bàn xem hần có cao kiến gì.

“Đó chính là kiếp nạn của miếu Tử Ngọ mới xảy ra chưa quá ba ngày trước!”. Sách La Định nhướn mày: “Vì mấy ngày nay chuyện của Bạch Hiểu Phong đang làm mưa làm gió nên chuyện này mới chưa bị truyền ra”.

“Nhưng tiểu hòa thượng ở trong núi lại nói chuyện xảy ra khá lâu rồi mà”. Bạch Hiểu Nguyệt thắc mắc.

“Ta cũng nghĩ nếu chuyện đã xảy ra lâu rồi thì không thể không có người biết được”. Trình Tử Khiêm gật đầu: “Chỉ có thể giải thích là hòa thượng kia nói dối”.

Bạch Hiểu Nguyệt hếch cằm: “Sao hần phải nói dối...?”.

“Gã đó dù trọc đầu nhưng chắc gì đã là hòa thượng thật”, Sách La Định nói.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn hắn: “Sao người biết?”.

“Rõ ràng có thể nhìn ra mà”, Sách La Định hững hờ trả lời.

“Là sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt nghiêng đầu, tỏ vẻ khó hiểu.

“Chắc”. Sách La Định dường như cảm thấy chuyện này rất khó giải thích, ngắc ngứ hồi lâu mới nói: “Là... cách mà một hòa thượng nhìn người khác sẽ không giống với người bình thường, hiểu không? Đặc biệt là khi nhìn nữ nhân”.

Bạch Hiểu Nguyệt vẫn không hiểu: “Khác nhau thế nào?”.

Sách La Định sờ mũi, có vẻ rất khó mở miệng. Bạch Hiểu Nguyệt thấy hắn không nói thì càng hiếu kỳ: “Có vấn đề gì?”.

“Haizz, Hiểu Nguyệt cô nương”. Trình Tử Khiêm chống cằm híp mắt cười, giải thích giúp Sách La Định: “Nam nhân bình thường nhìn nữ nhân dĩ nhiên là phải khác hòa thượng nhìn nữ nhân rồi, nam nhân bình thường khi nhìn thấy nữ nhân bất kể thế nào cũng sẽ có chút phản ứng. Mà hòa thượng thì lục căn thanh tịnh, nhìn thấy nữ nhân sẽ không có phản ứng gì, cũng không đỏ mặt, tim đập loạn lên... đương nhiên, nếu lục căn vẫn chưa thanh tịnh thì ít nhiều cũng sẽ tránh đi”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt: “Vậy rốt cuộc là như thế nào?”.

Sách La Định nhìn trời: “Bình thường nàng thông minh lắm mà, sao đột nhiên lại ‘ngơ’ thế? Lúc hòa thượng kia nhìn thấy nàng, mặt hắn hiện rõ ý ‘Oa, mỹ nữ!’. Vậy nàng nói hắn có phải là hòa thượng không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt chống cằm như rất vui, lẩm bẩm một mình: “Hả? Mỹ nữ...”.

Sách La Định thấy nàng vui vẻ như thế, cũng buồn cười: “Chẳng phải là mỹ nữ sao?”. Hắn nói xong thì đứng lên, nói là đi tìm chút đồ ăn, ăn no để buổi tối còn đi lên núi điều tra xem rốt cuộc đám đầu trọc kia muốn giở trò quái quỷ gì, chớp mắt cái đã không thấy bóng dáng hắn đâu.

Sách La Định đi rồi, Trình Tử Khiêm vẫn thấy Bạch Hiểu Nguyệt chống má híp mắt cười còn rạng rỡ hơn cả hoa trong sân nữa.

“Này, cô nương”. Trình Tử Khiêm huơ huơ cán bút trước mắt nàng: “Giữ ý, giữ ý chút!”.

Bạch Hiểu Nguyệt cuối cùng cũng hồi thần, ngồi ngay ngắn, tiện thể còn ho khan một tiếng, nhìn xung quanh mới nhận ra Sách La Định biến mất rồi, cau mày hỏi: “Hắn đâu?”.

“Đi ăn rồi”.

Nàng cau mày, mới không để ý một cái mà hắn đã chạy mất: “Vẫn chưa nói rõ mà, hòa thượng kia có vấn đề gì, đó là ai? Việc gì phải giả làm hòa thượng lừa gạt chúng ta?”.

“Ừ, ta có thể đoán được lão Sách đang băn khoăn điều gì”. Trình Tử Khiêm nói: “Hắn nhìn người rất chuẩn, nhất là nhận biết người xấu người tốt, về cơ bản, nếu hắn đã cảm thấy hòa thượng kia có vấn đề thì nhất định là có vấn đề. Ngoài ra, ta còn khá lo lắng một chuyện khác nữa”.

“Gì vậy?”. Bạch Hiểu Nguyệt thấy Trình Tử Khiêm rất nghiêm túc thì có chút lo lắng.

Trình Tử Khiêm cười: “Cô thử nghĩ mà xem, chuyện lần này có liên quan đến đại ca cô, nếu không phải là Tam công chúa ra tay hóa giải chuyện của đại ca cô thì đây có lẽ chính là đòn thứ hai người ta chuẩn bị để giáng xuống đại ca cô rồi, đồ cho đại ca cô tội góp phần vào việc làm hại Tịnh Viên sư phụ đức cao vọng trọng lại có lòng từ bi ấy...”.

Đôi mày của Bạch Hiểu Nguyệt nhíu chặt, quả nhiên là có liên quan tới đại ca nàng! Có phải đại ca nàng đã đắc tội với người nào đó nên mới bị báo thù không? Hơn nữa, nàng hiểu rõ Bạch Hiểu Phong, mặc dù bình thường đại ca nàng có vẻ rất nhã nhặn lịch sự, nhưng cũng không phải là người sẽ nhún nhường chịu thiệt, lần này huynh ấy... hình như biết rõ ngọn nguồn sự việc nhưng lại không muốn nói toạc ra, vì sao chứ?

Sách La Định ăn uống no say rồi còn cầm theo chút đồ ăn khuya từ tửu lâu về, từ xa đã nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt mặc váy đen, hai tay chống cằm, ngẩn ngơ ngồi trên bậc thềm ngoài cổng thư viện Hiểu Phong. Hắn lắc đầu, nửa đêm nửa hôm mà cô nương này còn mặc một bộ đồ đen thui ngồi ngoài cổng, không sợ sẽ dọa người khác à.

Đi tới gần, nhìn kỹ hơn, Sách La Định nhướn mày - Bạch Hiểu Nguyệt mặc đồ đen xem ra già dặn hơn so với mặc những màu khác, nhưng mà cũng nữ tính đấy chứ.

Sách La Định đã đi đến trước mặt Bạch Hiểu Nguyệt rồi mà nàng vẫn còn ngẩn người. Hắn chấp tay sau lưng, khom xuống nhìn nàng. Hai mắt nàng vẫn đăm đăm như cũ. Hắn cũng chẳng biết nàng đã ăn cơm chưa nhưng vẫn lấy một chiếc bánh bao thịt còn nóng hổi trong túi đồ ăn khuya lắc lắc trước mắt nàng.

Bạch Hiểu Nguyệt đưa tay cầm lấy bánh bao cắn một miếng.

Sách La Định nhìn nàng chằm chằm, lại thấy nàng vừa ngẩn người vừa gặm bánh bao.

“Này!”. Sách La Định không nhịn được gọi nàng một tiếng, nàng bỗng ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn hắn: “Người về rồi à?”.

Sách La Định dở khóc dở cười: “Chưa về thì ai cho nàng bánh bao ăn vậy?”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, nhìn bánh bao trong tay, có vẻ cũng thấy lạ - Ăn lúc nào vậy ta?

“Nàng làm gì ở đây thế?”. Sách La Định xoay người ngồi xuống cạnh nàng.

“Chờ người đó”. Nàng ăn hết bánh bao, lấy khăn ra lau miệng: “Đã nói buổi tối sẽ lên núi mà”.

“Nàng thực sự muốn đi sao?”. Sách La Định hỏi lại lần nữa: “Ban đêm trong núi có thể có rắn, sâu, chuột, kiến, nói không chừng còn có mãnh thú nữa, có khi lại nhảy ra mấy con ma nữa ấy chứ”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc hắn: “Sợ gì, mãnh thú có thể đánh thắng được người à? Tử Khiêm phu tử nói ma quỷ đều sợ người hết! Người đừng có bỏ rơi ta là được...”.

Nàng nói xong, Sách La Định lại đột nhiên nhớ ra điều gì đó, hỏi: “Đúng rồi, trước đây ta có nghe nói, trong thư viện Hiểu Phong cũng có ma quấy rầy hả?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩn người, vỗ tay một cái: “Đúng vậy! Người nhắc ta mới nhớ, ma nữ váy trắng!”.

“Nàng từng gặp chưa?”, Sách La Định hỏi.

Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Có người nhìn thấy, nhưng đa phần là truyền tai nhau thôi”.

Sách La Định im lặng, Bạch Hiểu Nguyệt nhìn sắc trời, nói: “Đã đến lúc rồi, không phải chúng ta nên đi sao?”.

“Chờ đã”. Sách La Định nhìn đôi giày thêu hoa của nàng: “Nàng vẫn còn có thể đi được à?”.

Đúng là nàng cảm thấy hơi mệt, nhưng phần thì lo lắng cho đại ca, phần thì lại quá tò mò, nên nàng quyết định đi. Hai người đang nói chuyện lại nghe thấy có tiếng vó ngựa phóng đến gần.

Rất nhanh sau đó, một con tuần mã màu đen chạy tới, yên cương đầy đủ, hàm thiếc và móng đều được chế tạo bằng bạc nguyên chất, đó là một con ngựa đen tuyền cao lớn, rất đẹp.

Lần đầu tiên Bạch Hiểu Nguyệt nhìn thấy một chú ngựa to như vậy, kinh ngạc đưa tay định sờ cổ nó.

“Cẩn thận kéo nó cẩn”. Sách La Định đột nhiên nói.

Bạch Hiểu Nguyệt giật mình rút tay lại, hoài nghi nhìn Sách La Định. Hắn phóng lên ngựa, đưa tay cho nàng: “Ngồi trước hay sau?”.

Nàng ngẫm nghĩ, dè dặt một chút vẫn hơn, liền quay mặt đi: “Không thềm cưỡi chung ngựa với người”.

“Vậy gọi cho nàng một con nhé?”.

Nàng bĩu môi: “Không biết cưỡi”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật: “Vậy ta đi một mình nhé?”.

Nàng vội kéo ống tay áo hắn, suy nghĩ rồi nói: “Ngồi sau...”.

Sách La Định cảm thấy cũng đúng thôi, dù sao thì người ta cũng là đại cô nương, ngồi trước sẽ an toàn hơn, ngồi sau thì phải cẩn thận kéo lát nữa ngã ngựa. Hắn đưa tay cho Bạch Hiểu Nguyệt, nàng cũng cẩn thận đưa tay ra, đặt tay mình vào tay Sách La Định nhưng vẫn cách một lớp tay áo.

Sách La Định nhìn bàn tay trắng mịn nhỏ nhắn giấu trong ống tay áo lụa đen, nắm thật nhẹ nhàng, chờ nàng đặt chân chắc chắn trên bàn đạp rồi mới từ tốn kéo nàng lên. Bạch Hiểu Nguyệt bị kéo vọt lên một cái, đến khi hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì nàng đã ngồi trên lưng ngựa rồi.

Sách La Định cảm thấy không được thoải mái lắm, bèn quay đầu lại nhìn nàng, cau mày: “Tiểu thư, nàng cứ ngồi như vậy thì lát nữa thể nào cũng ngã chết cho mà xem!”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghiêng người ngồi một bên ở phía sau Sách La Định, cũng cảm thấy không được thoải mái, nhưng mặc vậy mà ngồi dạng chân hai bên thì không tiện lắm, liền cau mày.

“Hay nàng thay bộ quần áo khác đi”, Sách La Định đề nghị.

“Không”. Bạch Hiểu Nguyệt thề là nhất quyết phải bảo vệ quyền được mặc váy của mình.

Sách La Định bất lực: “Vậy nàng chuyển ra ngồi đằng trước đi? Như vậy có thể ngồi về một bên”.

Nàng suy nghĩ một chút, gật đầu.

Sách La Định vòng tay ra phía sau đỡ lấy nàng rồi chuyển nàng ngồi lên phía trước. Nàng cảm thấy thoải mái hơn nhiều, kê sát vào ngực Sách La Định, trán cũng gần như chạm vào cằm hắn. Nàng nhếch miệng, trong lòng không ngừng gào thét - Ôi ôi! Gần quá rồi, làm sao đây!

Sách La Định thấy nàng dè dặt, bèn nói: “Lát nữa có gió lớn, nếu nàng thấy xóc thì cứ dựa vào tay ta”.

“Ừm”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu, thầm nói - Dựa vào ngực có được không nhỉ? Không được, phải ý tứ!

Sách La Định rút một chiếc áo choàng màu đen từ bọc y phục cạnh yên ngựa ra, giữ một cái rồi đưa cho nàng. Nàng choàng áo lên đĩnh đầu mình, hai tay cầm hai vạt, ngửa mặt lên nhìn Sách La Định.

“Gió lớn”. Sách La Định nói rồi nhếch mồm: “Đừng để bị thổi méo mồm”.

Hắn vừa dứt lời, Bạch Hiểu Nguyệt lập tức dùng áo choàng quấn quanh mặt, che miệng lại, vì cách một lớp choàng nên nàng cũng tự nhiên hơn một chút, dù dựa vào chỗ nào, đụng vào đâu cũng không ngại ngùng nữa.

Sách La Định thấy nàng đã ngồi vững bèn giật dây cương một cái... Hắc mã chẳng khác nào một mũi tên chạy như bay đến Đông Sơn. Bạch Hiểu Nguyệt thu mình trong áo choàng, mắt nhìn thẳng về phía trước, chỉ thấy đôi tay đang giữ dây cương của Sách La Định.

Rời khỏi con phố Đông Hoa ra ngoại thành, gần như không có một bóng người, màn đêm tĩnh lặng, ngoài tiếng lá xào xạc trong gió thì chỉ có tiếng vó ngựa mà thôi.

“Người đoán”. Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên phá vỡ sự tĩnh lặng, hỏi Sách La Định: “Đại ca ta liệu có biết người hại huynh ấy là ai không?”.

Sách La Định im lặng, mãi đến khi nàng gần như nghĩ rằng hắn không nghe thấy nàng hỏi thì hắn đột nhiên nói: “Có lẽ biết”.

“Tại sao huynh ấy không nói?”.

“Hắn đương nhiên có lý do”.

“Ta có chút lo lắng”. Bạch Hiểu Nguyệt buồn lo.

“Lo gì?”. Sách La Định hỏi lại.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt lên: “Đại ca ta thông minh như thế, tại sao phải nhẫn nhịn?”.

Sách La Định cười nhạt: “Chịu thiệt và không giải thích, ấy mới là bậc quân tử chân chính, những kẻ vừa bị chút thiệt thòi đã oang oang kêu thì chẳng bằng đám đàn bà”.

“Người tin đại ca ta à?”, nàng hỏi.

“Ta chỉ tin những gì mình nhìn thấy”, Sách La Định trả lời: “Hơn nữa, làm người đệ nhất thiên hạ cũng chẳng dễ dàng, Bạch Hiểu Phong có thể mang cái danh ấy đến tận bây giờ đương nhiên là hắn có năng lực, cần ta lo lắng làm gì? Suy cho cùng, cho dù hắn có bị vạn người chửi rủa, để tiếng xấu muôn đời như lão tử đi chẳng nữa thì hắn cũng sống rất tốt”.

Bạch Hiểu Nguyệt cười, mày mắt cong cong: “Người làm gì đến nỗi để tiếng xấu muôn đời chứ, muốn để tiếng xấu muôn đời đâu có dễ, còn khó hơn cả việc lưu danh thiên cổ nữa!”.

“Đúng vậy!”. Sách La Định gật đầu tán đồng: “Từ xưa tới nay, đại gian tất có đại tài”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghĩ: Sách La Định đâu có thô kệch? Hắn rất hiểu lý lẽ mà, hơn nữa lòng lại độ lượng, nếu phụ thân nói chuyện với hắn, liệu phụ thân có thích hắn không nhỉ?

Ngựa đến chân núi, trăng sáng sao thưa...

Sách La Định ôm Bạch Hiểu Nguyệt xoay người xuống ngựa, cũng giống như lúc sáng, hắn công nàng đi thẳng lên núi, động tác lần này còn nhanh hơn lần trước, hơn nữa, gần như không đi đường lớn. Xem ra ban chiều Sách La Định đã nhớ đường núi này rồi, lúc này Bạch Hiểu Nguyệt không biết họ đã vòng vèo mấy lượt mà khi dừng lại, hai người đã đến gần ngôi nhà lá của hòa thượng kia. Đèn trong nhà lá đã tắt, cũng không có tiếng động nào, có thể hòa thượng kia đã ngủ rồi.

Bạch Hiểu Nguyệt nằm trên lưng Sách La Định, hỏi: “Chắc hắn ngủ rồi nhỉ?”.

Sách La Định lắc đầu: “Không có ai ở trong đó”.

“Sao người biết?”. Nàng tò mò hỏi.

Sách La Định chỉ vào cái khóa trên cửa nhà lá. Nàng nhìn kỹ, thấy khó hiểu: “Quá nửa đêm rồi còn đi đâu nữa? Chẳng lẽ lên núi, vào miếu tìm lão hòa thượng sao?”.

Sách La Định cau mày, khẽ “chậc” một tiếng: “Biết vậy tới sớm hơn”.

Bạch Hiểu Nguyệt vẫn chẳng hiểu gì. Sách La Định đặt nàng xuống, đi về phía nhà lá, nàng đi sát theo sau.

“Nàng còn nhớ lúc xế chiều hắn đã rửa bao nhiêu rau không?”. Sách La Định đến trước cửa nhà, lại đi vòng quanh nhà xem có cửa sổ nào để mở không.

“Ừm... một sọt, nhưng hình như trong chậu rửa vẫn còn vài loại rau củ khác nữa”.

“Một người ăn thì có vẻ hơi nhiều nhỉ?”.

“Cũng đúng”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu, lại thấy Sách La Định rút từ ủng ra một con dao găm, bắt đầu cạy cửa sổ. Tuy đôi lúc nàng cũng độc mồm độc miệng, nhưng dù sao nàng cũng là con gái Tể tướng, từ nhỏ đã là một tiểu thư khuê các, làm sao biết làm những chuyện xấu như cạy hay đập cửa nhà người ta, cho nên nàng vô thức kéo vạt áo của Sách La Định.

Sách La Định quay đầu lại nhìn nàng, tiện thể cảnh giác nhìn lướt xung quanh một lượt, hắn tưởng nàng nhìn thấy người nào khác nữa, nhưng nhìn ngó một vòng xong chẳng thấy ai nên lấy làm khó hiểu: “Sao vậy?”.

Nàng lo lắng đáp: “Bị phát hiện thì làm thế nào?”.

Sách La Định phì cười: “Có giỏi thì hắn cứ báo quan bắt ta đi”, vừa nói vừa cạy cửa.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng có chút hưng phấn - Sách La Định dẫn mình đi làm chuyện xấu rồi!

Sách La Định vừa cạy được hai, ba cái thì cửa sổ đã bung ra, hắn nhẹ nhàng đẩy cửa sổ, nhoáng cái đã nhảy vào phòng, đưa tay kéo nàng.

Gian phòng tối đen, đúng là không có ai ở nhà.

Sách La Định lấy một mồi lửa ra, thổi sáng lên, nhờ ánh sáng mờ mờ để nhìn rõ bốn xung quanh, gian hai người vào chính là phòng ngủ, rất đơn sơ, chỉ có một cái giường với một cái bàn, giống như chỗ ở của thư sinh vậy, trên bàn có bày bút, nghiên, giấy, mực và một số giấy tờ.

Sách La Định thấy trên mặt giấy toàn chữ là chữ liên bảo Bạch Hiểu Nguyệt: “Xem cái này viết gì”.

“Ừm”. Nàng cầm tập giấy lên, Sách La Định soi lửa cho nàng, nàng cũng xem thật nhanh.

“Một số là tin đồn về đại ca dạo gần đây”. Bạch Hiểu Nguyệt đảo mắt nhìn, lại cau mày: “Rất nhiều tờ như thế, hóa ra những tin đồn thất thiệt chửi mắng đại ca ta được truyền ra từ đây, nhiều lắm luôn!”. Nàng lại lật tiếp, tìm được một xấp giấy: “Người đoán trúng rồi!”.

Sách La Định cúi đầu nhìn.

“Đây có lẽ là những thứ chưa kịp phát tán ra ngoài”. Bạch Hiểu Nguyệt cho Sách La Định xem: “Ở đây viết đại ca làm Tịnh Viễn phương trượng hóa điên, có lẽ bọn chúng không ngờ di thư mà Tam công chúa tạo ra lại xoay chuyển được tình thế, nếu không thì đại ca ta sẽ chẳng thể nào lấy lại danh tiếng”.

Sách La Định gật đầu, bắt đầu tìm đồ trong phòng.

Bạch Hiểu Nguyệt lo lắng: “Nhờ bị phát hiện thì sao?”.

Sách La Định phì cười: “Sợ cái gì, bọn chúng có tốt đẹp khi gì đâu”.

Bạch Hiểu Nguyệt mím môi: “Không được nói bậy...”. Nàng chưa dứt lời, Sách La Định đột nhiên thổi tắt mồi lửa, kéo nàng nhảy ra ngoài, rồi nhanh chóng vọt ra sau tường.

Bạch Hiểu Nguyệt cảm thấy tim mình đập loạn lên, nhưng không phải vì nàng sợ bị người ta phát hiện, mà vì trong suốt quá trình này Sách La Định đều ôm chặt nàng. Nàng mặt đỏ tới mang tai, cố để mình không thở dốc.

Chỉ lát sau đã nghe thấy tiếng thở hổn hển.

Nàng đang lặng lẽ ngắm chiếc cảm lún phún râu của Sách La Định, lại thấy hần cau mày “chặc” một tiếng.

Sau đó lại nghe thấy tiếng chó sủa. Bạch Hiểu Nguyệt há to miệng - Có chó!

Lần này nếu là người, hai người bọn họ có thể trốn đi mà không bị phát hiện, nhưng nếu có cả chó, vậy thì rất dễ bị phát hiện, hơn nữa, không biết đó là giống chó gì, nếu là mấy con chó gốc như Tuấn Tuấn vừa thấy người liền vẫy đuôi thì còn đỡ, ngộ nhỡ là giống chó dữ thấy người là cắn thì phiền phức lắm.

Bạch Hiểu Nguyệt vẫn chưa nghĩ ra phải làm gì vào lúc này thì Sách La Định đột nhiên kéo nàng, nhanh chóng đi vào khu rừng ở phía sau, sau lưng họ lại truyền đến tiếng chó sủa “gâu gâu”.

Sách La Định vừa vào trong rừng đã nhắc bóng Bạch Hiểu Nguyệt, đặt nàng lên một trạc cây, bảo nàng rụt chân lên, còn mình thì không lên. Nàng ở trên cây nhìn về sơn đạo phía trước căn nhà lá xa xa, vị hòa thượng Minh Tịnh kia xách đèn lồng đi về, hai con chó mực to lớn xông thẳng về phía rừng, càng lúc càng gần.

Bạch Hiểu Nguyệt vội vàng kéo Sách La Định. Hần khoát tay, quay đầu lại nhìn.

Quả nhiên, hai con chó mực kia vừa mới xông tới đã quay qua gầm gừ với Sách La Định. Hần cau mày trợn mắt nhìn hai con chó một cái, thấp giọng nói: “Mẹ kiếp, sủa cái gì?”.

Hai con chó lùi về sau mấy bước. Sách La Định khoát tay một cái, hai con chó chỉ ư ử mấy tiếng rồi cúp đuôi chạy mất.

Bạch Hiểu Nguyệt trợn tròn hai mắt - Còn dọa được cả chó!

Lúc này, bên ngoài rừng lại vẳng đến tiếng của Minh Tịnh, còn có tiếng thở dốc, rõ ràng là hần ta đuổi theo hai con chó tới đây, thấy chó chạy về liền hỏi: “Hai chúng mày làm gì đấy?”.

Sách La Định xoay người nhảy tót lên cây, kéo Bạch Hiểu Nguyệt nhảy lên một thân cây cao hơn, núp giữa tán cây rậm rạp. Nàng không biết hần đã lên cây như thế nào, chỉ nghe... vụt một cái!

Có vẻ cái gan của Minh Tịnh cũng không lớn lắm, hần dẫn chó ngó nghiêng vào khu rừng một chút, thấy không có ai lại dẫn chó về.

Nhốt chó vào chuồng xong, Minh Tịnh không vội đi về nhà lá mà đứng đợi ở ngoài cửa, có vẻ rất sốt ruột.

Bạch Hiểu Nguyệt đang định vén tán cây trước mắt để nhìn cho rõ hơn thì Sách La Định đã vén giúp nàng rồi.

Nàng nhìn hần, hần nhắc nhở nàng: “Cẩn thận có gai với sâu, đừng sờ lung tung”.

Khóe miệng nàng cong lên, ai nói Sách La Định thô kệch chứ, hần rất cẩn thận, lại biết chăm sóc người khác nữa.

Minh Tịnh thấp thỏm chờ ngoài cửa được một lúc thì thấy có một người mặc áo trắng từ xa đi tới.

Sách La Định khẽ cau mày, Hiểu Nguyệt nheo mắt muốn nhìn rõ xem kẻ đó là nam hay nữ, vì ở khoảng cách khá xa nên chỉ thấy người đó rất gầy, cử chỉ giống nam nhưng lại mặc đồ nữ.

“Sao muộn vậy?”. Minh Tịnh hình như không vui lắm, lớn tiếng với kẻ kia.

Kẻ kia bình tĩnh đi tới trước mặt hần ta: “Vội gì chứ, mấy hôm nay Bạch Hiểu Phong không có ở thư viện”. Nghe giọng nói thì rõ ràng kẻ đó là nam.

Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định nhìn nhau - Quả nhiên là nhắm vào Bạch Hiểu Phong!

“Còn quan tâm tới Bạch Hiểu Phong làm gì?”. Minh Tịnh nóng vội đến độ giậm chân bình bịch: “Chiều nay Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định đã tới đây rồi!”.

“Cái gì?”. Tên áo trắng hơi sững sờ: “Chúng tôi làm gì? Người đã nói gì với chúng?”.

“Ta không nói gì hết!”. Minh Tịnh nói: “Họ lên núi xin bùa thi, thấy miếu tan hoang nên mới đi hỏi”.

“Người không để lộ chân tướng gì đấy chứ?”, kẻ áo trắng xem ra rất cẩn thận.

“Đương nhiên là không, ta đâu có ngu! Hơn nữa, Sách La Định kia chẳng qua chỉ là tên lỗ mãng, hần có thể phát hiện được gì chứ”. Minh Tịnh coi khinh Sách La Định, nói rồi lại bổ sung: “Bạch Hiểu Nguyệt kia thật xinh đẹp, đáng tiếc là ban chiều nàng lại đi cùng Sách La Định, nếu chỉ có mình nàng thì hay quá...”.

Kẻ áo trắng liếc hần ta một cái.

Bạch Hiểu Nguyệt nghe xong liền nhú chặt chân mày, dấu môi khó chịu. Sách La Định nói nhỏ vào tai nàng: “Đừng nóng, chờ xong việc rồi ta sẽ bẻ rụng răng hần để nàng xả giận”.

Bạch Hiểu Nguyệt không dấu môi nữa, khóe miệng lại nhếch lên.

“Nửa trên của chữ sắc chính là chữ đao, tốt nhất là người biết thân biết phận một chút, nếu chỉ vì một chút sơ suất mà làm hỏng việc lớn, ta sẽ không tha cho người đâu!”, kẻ áo trắng cảnh cáo.

Minh Tịnh đột nhiên cắt hứng, hình như cũng có chút sợ sệt kẻ áo trắng kia, vội nói: “Đương nhiên là ta sẽ không làm loạn, chúng ta vất vả lắm mới có được cách khiến Bạch Hiểu Phong thân bại danh liệt... Thật là, không biết tên khốn kiếp nào đã nghĩ ra cao kế làm loạn kế hoạch của chúng ta”.

Kẻ áo trắng cười nhạt: “Kế thứ nhất không thành, ta còn kế thứ hai, dù sao thì lần này, ta muốn Bạch Hiểu Phong vĩnh viễn không vực dậy được nữa”.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày, ngẩng lên nhìn Sách La Định, như muốn hỏi: Người đánh được hai tên đó không? Đánh được thì bắt bọn họ lại đi!

Sách La Định lắc đầu, ý bảo nàng đừng quá nóng vội.

“Nhưng lão hòa thượng kia có giao tình rất tốt với Bạch Hiểu Phong, liệu hần có nghe lời chúng ta không?”. Minh Tịnh có chút lo lắng.

“Hần không thể không giúp!”. Kẻ áo trắng cười lạnh: “Mấy hòa thượng ở miếu Tử Ngọ của hần đều đang nằm trong tay ta, nếu hần dám làm loạn, ta sẽ làm thịt đám tiểu hòa thượng kia! Chỉ là...”. Hần nói rồi

dẫn dò Minh Tịnh: “Mấy ngày nay ngươi phải động não chút, ta lo Sách La Định sẽ gây chuyện. Việc này không nên chậm trễ, sáng mai chúng ta sẽ hành động theo kế hoạch đã bàn!”.

“Sáng mai?”. Minh Tịnh cau mày: “Ta chưa chép xong bản thảo!”.

“Vậy tối nay thức đêm làm đi!”. Kẻ áo trắng nói rồi vung tay áo: “Bạch Hiểu Phong có thể thoát được lần đầu, nhưng không chạy được lần thứ hai đâu!”. Sau đó hai người vào phòng châm đèn dầu, hình như đang ngồi chép bản thảo.

Sách La Định thấy hơi khó hiểu, hỏi Bạch Hiểu Nguyệt: “Bản thảo trên bàn ban nãy có gì đặc biệt sao?”.

Nàng suy nghĩ, lắc đầu: “Không”.

Hắn đã hiểu: “Có lẽ cái quan trọng chúng mang bên người”.

“Chúng ta làm gì bây giờ?”. Bạch Hiểu Nguyệt rất lo lắng: “Bọn họ vẫn còn gian kế để đối phó đại ca ta đây”.

“Chúng ta đi tìm người trước”. Sách La Định nói rồi nhẹ nhàng ôm nàng nhảy xuống.

“Tìm ai?”.

“Nàng đoán xem”.

Bạch Hiểu Nguyệt đảo mắt một vòng: “Lão hòa thượng?”.

Khóe môi Sách La Định hơi cong lên: “Rất nhanh trí”.

Nàng đắc ý.

Trước khi đi lên, hai người xuống núi một chuyến, tìm thấy chú ngựa được buộc ở trước núi. Sách La Định lấy một ống trúc vẫn cắm trên yên ngựa xuống, mở ra, rút ra một cuộn vải trắng, bên trong có bọc một cục than.

Bạch Hiểu Nguyệt tò mò nhìn, Sách La Định giở tấm vải ra, dùng cục than viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo, lại vẽ một hình giống như bản đồ, cuộn lại, nhét vào ống trúc, bỏ vào chỗ cũ, sau đó giơ tay vỗ lên trán con ngựa đen một cái, nói: “Đi tìm Tử Khiêm”.

Con ngựa đen xoay mình, chạy thẳng về hướng hoàng thành như một làn khói.

Sau đó, Sách La Định lại chọn một con đường khác, dẫn Bạch Hiểu Nguyệt lên thẳng ngôi miếu đổ nát trên đỉnh núi. Miếu Tử Ngộ ban ngày đã tiêu điều, ban đêm trông càng thê lương.

“Liệu lão hòa thượng có bị nhốt không?”. Bạch Hiểu Nguyệt thấy trong miếu vắng tanh, liền hỏi Sách La Định: “Thì ra ngài ấy không hề bị diên, vì các tiểu hòa thượng đã bị bắt hết nên ngài ấy mới phải giả diên”.

Sách La Định khẽ cười, không nói nhiều, suy nghĩ giây lát rồi hỏi nàng: “Đại ca nàng có bạn bè nào họ cầu không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt trề môi: “Làm gì có ai họ cầu chứ... nhưng Cầu (4) thì có”.

(4) Chữ “cầu” mà Sách La Định nói tới là , nghĩa là “chó”. Còn chữ “Cầu” mà Hiểu Nguyệt nói là , nghĩa là cầu thả, họ Cầu.

“Có à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngửa mặt lên ngẫm nghĩ: “Cầu... hình như có một bạn đồng môn, họ Cầu”.

Sách La Định hỏi: “Nàng nghĩ kỹ lại đi”.

“Ta chưa từng gặp, đại ca rất ít khi giới thiệu bạn học của huynh ấy với ta, lúc ăn cơm huynh ấy thường kể cho ta nghe một số chuyện thú vị ở thư trai, hình như có nhắc tới Cầu huynh, lúc đó ta còn cười huynh ấy, bảo huynh ấy lại đi xưng huynh gọi đệ với một con cún con”.

Sách La Định gật đầu.

Lúc này có tiếng bước chân truyền đến. Sách La Định kéo Bạch Hiểu Nguyệt núp sau thân cây. Chỉ một lát sau, liền thấy một người đi từ phía sau ngôi miếu đổ nát kia ra, đến bên vách núi nhìn xuống con đường nhỏ phía dưới, lại ngẩng lên nhìn trăng sáng, hình như đang tính thời gian, miệng lẩm bẩm: “Sao vẫn chưa tới nhỉ? Chẳng lẽ không hiểu ý của ta...”.

Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định lập tức nhận ra người đó chính là Tịnh Viễn phương trưởng ban chiều còn điên điên khùng khùng. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu với Sách La Định - Quả nhiên không điên!

Sách La Định thấy lão hòa thượng đang nóng lòng chờ đợi bèn thình lình hỏi: “Chờ người à?”.

Tịnh Viễn giật thột, quay lại nhìn... thấy từ sau gốc cây, Sách La Định đi ra, bên cạnh còn có Bạch Hiểu Nguyệt. Lão hòa thượng lập tức tươi cười, giơ ngón tay cái, gật đầu với Sách La Định: “Sách tướng quân quả nhiên giống những gì Hiểu Phong nói, thông minh tuyệt đỉnh”.

Sách La Định có chút bất ngờ - Những lời này chắc Bạch Hiểu Phong nói lúc say rượu? Hấn mà khen mình thông minh tuyệt đỉnh á?

Trong đầu Bạch Hiểu Nguyệt lại lóe lên suy nghĩ - Đại ca đánh giá Sách La Định cao như vậy sao? Thế là đã qua cửa của đại ca rồi ư?

Sách La Định suy nghĩ một chút rồi cười khanh khách: “Cũng đúng, thật chó thiếu hành, chỉ có Bạch Hiểu Phong mới nghĩ ra được”.

Lão hòa thượng mừng rỡ, chạy đến chấp tay với Sách La Định: “Sách tướng quân, xin người mau cứu đồ tử đồ tôn của miếu Tử Ngộ đi”.

Sách La Định cười khan, gật đầu: “Đám đồ tử đồ tôn tọc đầu của miếu bị nhốt ở đâu?”.

Lão hòa thượng xòe tay: “Không biết”.

Sách La Định đã hiểu ra, hỏi: “Bạch Hiểu Phong phải nhện hai tên đầu rùa kia cũng vì chuyện này sao?”.

“Còn có một nguyên nhân nữa!”. Lão hòa thượng giơ một ngón tay ra: “Nhưng không tiện nói”.

Bạch Hiểu Nguyệt sốt sắng: “Đại ca ta suýt thì thân bại danh liệt, còn có nguyên nhân gì không thể nói ra nữa chứ?”.

Sách La Định bĩu môi: “Hấn đang tương kế tựu kế”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt.

Lão hòa thượng lại giơ ngón tay cái với Sách La Định lần nữa: “Sách tướng quân thật là...”.

“Được rồi, đừng nịnh ta nữa”. Sách La Định cắt ngang lời lão hòa thượng: “Các người muốn ta giúp thế nào?”.

Lão hòa thượng nghiêm túc đáp: “Cần phải tìm ra con tin đang bị chúng nhốt, nếu con tin còn trong tay chúng, Hiểu Phong không thể ra tay được!”.

Sách La Định cau mày: “Chẳng có chút đầu mối gì thì tìm thế quái nào được?”.

“Ta và Hiểu Phong đã tìm mấy ngày rồi, không tìm được!”. Da mặt lão hòa thượng cũng rất dày. “Cho nên Hiểu Phong bảo là... để người tìm!”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng nhăn mũi - Sao lại thế!

“Phương trưởng, chẳng phải báo quan là được sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt hỏi: “Còn nữa, nếu các người đã biết là ai đang giở trò thì việc gì phải giấu giếm để gian kế của bọn chúng suýt thành công”.

“Bạch Hiểu Phong muốn trừ hậu họa về sau”. Sách La Định cười lạnh: “Có chút sơ hở thì chung quy vẫn sẽ là một mối họa, họa của ngày hôm nay cũng có thể là họa của ngày mai, muốn diệt trừ mối họa này, nhất thiết phải nhổ cỏ tận rễ mới được”.

Lão hòa thượng gật đầu: “Đúng đúng...”.

Sách La Định khoát tay chặn lại: “Thôi đi, ta không phải loại người giỏi tính toán như hần, có thể dùng cách nào thì cũng dùng cả rồi”.

Lão hòa thượng lúng túng cười: “Bất đắc dĩ thôi”.

Sách La Định cười ha ha: “Người cũng chẳng tốt đẹp gì”.

Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu ý Sách La Định, nhưng nàng có thể nhận ra hần không thoải mái.

Lão hòa thượng vái rạp xuống đất: “Làm phiền tướng quân”, nói xong xoay người rời đi.

Sách La Định lắc đầu, đưa Bạch Hiểu Nguyệt xuống núi.

Nàng thấy hần chấp tay sau lưng suy nghĩ, không nói tiếng nào, bèn ngửa mặt lên nhìn hần. Mãi tới khi xuống chân núi, nàng không nhịn được hỏi: “Người giận đại ca ta à?”.

Sách La Định nhìn nàng, thở dài, thuận miệng nói: “Nếu không nể mặt nàng, ta sẽ mặc kệ hần”.

Bạch Hiểu Nguyệt sững sờ, sau đó ánh mắt sáng ngời - Sách La Định vừa nói gì vậy? Nếu không phải vì nàng!

Lý trí của Bạch Hiểu Nguyệt tự động đổi từ “nể mặt nàng” sang “tất cả là vì nàng!”... nên vô cùng vui vẻ!

Nàng còn đang vui sướng, lại nghe thấy Sách La Định nhìn về phía rừng cây, hỏi: “Tìm ra chưa?”.

“Phốc” một cái, Trình Tử Khiêm nhô đầu ra, giơ ngón giữa với Sách La Định. Sách La Định giận đến nghiến răng, Trình Tử Khiêm lại bổ sung thêm: “Là cho tên xấu xa Bạch Hiểu Phong đấy!”.

Sắc mặt Sách La Định trở lại bình thường, lầm bầm: “Đã nói mà, những tên đệ nhất thiên hạ đều phải có chút tài năng”.

Trình Tử Khiêm rút một phần bản thảo ra: “Nồi nào vung nấy, một cây củ cải, một cái hổ, một bồn cầu một cái mông, một...”.

Sách La Định đập hần một cước: “Người muốn nói cái gì?”.

Trình Tử Khiêm trề môi: “Tam công chúa cũng rất xấu xa, sau này không được đắc tội với hai người đó!”.

Sách La Định nhìn trời, kéo Bạch Hiểu Nguyệt vẫn đang chẳng hiểu gì: “Đi thôi, về ngủ, chuyện này nàng không cần phải lo lắng”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngơ ngàng: “Không cần sao?”.

Sách La Định gật đầu: “Tất cả đều nằm trong kế hoạch của đại ca nàng, nàng cứ yên tâm”.

“Ồ”. Bạch Hiểu Nguyệt mơ hồ gật đầu.

Trình Tử Khiêm mượn ngựa của Sách La Định đi làm việc của mình. Sách La Định chậm rãi đưa nàng đi về, trên đường chẳng có bóng ai, trăng rất sáng.

Đi được một lúc lâu, Bạch Hiểu Nguyệt hỏi: “Các người đã hiểu rõ chuyện gì vậy? Ta nghe không hiểu”.

Sách La Định không trả lời mà hỏi: “Đại ca nàng chỉ có một tiểu muội là nàng thôi, hay còn anh em ruột thịt nào khác nữa?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Không có”.

Sách La Định gật đầu: “Cũng may”.

“May cái gì?”. Nàng không hiểu.

“Nếu hần có anh em trai, vậy thì anh em trai của hần sẽ rất thảm”, hần trả lời.

“Sao lại nói như thế, đại ca rất thương yêu ta”. Bạch Hiểu Nguyệt bất mãn, cho dù có là Sách La Định cũng không được nói xấu đại ca!

Sách La Định cười: “Tính cách của nàng thật khác đại ca nàng... nhưng cũng đúng thôi, hần có trí tuệ và con mắt tinh tường để bảo vệ nàng, nàng có thể cứ thế mà ngây ngô sống qua ngày rồi”. Quả nhiên câu nói này của Sách La Định đã khiến Bạch Hiểu Nguyệt đập vào cằm hần một cước.

“Người lúc thì nói Hiểu Phong là một ca ca tốt, lúc lại nói làm huynh đệ của huynh ấy sẽ xui xẻo”. Nàng không hiểu: “Có ý gì hả?”.

“Làm tiểu muội sao có thể giống với làm huynh đệ được”. Sách La Định vỗ tay sau lưng: “Nhưng sau này hần phải tìm em rể là người mưu trí một chút, nếu không sẽ bị hần giở trò đùa cho đến chết”.

Bạch Hiểu Nguyệt cười: “Vậy thì không cần lo lắng, rất mưu trí”.

“Hả?”. Sách La Định không hiểu, quay lại nhìn nàng.

Nàng tươi cười đi nhanh về phía trước, thầm nói: Đại ca còn khen hần là “thông minh tuyệt đỉnh” mà! Em rể tương lai gì đó...

Hai người cứ thế trở về thư viện.

Bạch Hiểu Nguyệt ôm mộng đẹp đi ngủ, dù sao thì Sách La Định đã cho nàng uống định tâm hoàn, cho nàng biết đại ca nàng đã sớm có chuẩn bị rồi, vậy nàng cũng không cần lo lắng nữa.

Sách La Định ngồi trên sập trúc ngắm sao suy nghĩ: Mười mấy tiểu hòa thượng, không phải nhiều, cũng chẳng phải ít, hơn nữa họ còn phải ăn uống, phải đi ị nữa, giấu ở đâu được chứ?

Sách La Định đang suy nghĩ thì thấy Tuấn Tuấn đến trước mặt hần vẫy đuôi. Hần nhìn nó chằm chằm một lúc, đột nhiên cười, đưa tay vuốt lớp lông mềm mại trên lưng nó: “Thì ra là thế”.

5. Chương 5

KHÔNG CÓ GIỚI HẠN, CHỈ CÓ ĐƯỜNG CÙNG

Sáng sớm hôm sau, Bạch Hiểu Nguyệt bị một tiếng chó sủa vui tai đánh thức, nàng vùng dậy, dụi mắt, thấy trời chưa sáng thì tự hỏi, Tuấn Tuấn sủa sớm thế ư? Nhưng nàng vừa cúi đầu xuống liền thấy Tuấn Tuấn nằm ở bên cạnh giường, cũng đang nhìn ra cửa, cửa phòng đóng kín... bên ngoài vẫn có tiếng chó sủa vang tới. Bạch Hiểu Nguyệt gãi đầu, dậy đi rửa mặt rồi dẫn Tuấn Tuấn ra ngoài.

Tiếng chó sủa phát ra từ phía nhà Sách La Định ở.

Nàng tò mò tiến lại, ghé đầu vào trong nhìn liền sợ hết hồn: “Ồi!”.

Ở trong sân, Sách La Định ngồi tựa bên bàn đá, tay cầm một chiếc màn thầu, xé ra chia cho hai con chó mực to tướng đang vui mừng nhảy bổ lên ăn. Bạch Hiểu Nguyệt nhìn thật kỹ, thấy hai con chó này quen quen. Sách La Định ngẩng đầu lên nhìn thấy nàng, lập tức nói như gặp cứu tinh: “Ta muốn ăn mỳ”.

Nàng vừa mới tỉnh ngủ, trái tim nhỏ bé của nàng không kịp được đập mạnh - Giọng nói của Sách La Định hình như có một chút xiu cảm giác như đang làm nũng vậy! Hần chờ ăn đã lâu lắm rồi sao?

Nàng không nói tiếng nào, nhanh chân chạy vào bếp.

Chỉ lát sau, Sách La Định đã ngồi bên bàn bưng tô mỳ thịt bò đầy yêu thương của Bạch Hiểu Nguyệt. Nhân lúc hần ăn mỳ, nàng tò mò nhìn hai con chó mực to lớn ngoan ngoãn ngồi bên cạnh vẫy đuôi với hần: “Hai con này có phải hôm qua...”.

Sách La Định gật đầu: “Là chó của tên Minh Tịnh”.

“Sao chúng lại chạy đến đây?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu.

Sách La Định vừa húp mỳ vừa trả lời nàng: “Tối qua ta bắt chúng về”.

Nàng càng thấy khó hiểu, hỏi: “Nửa đêm người lên núi dắt chó về á? Vậy chẳng phải sáng nay Minh Tịnh thức dậy sẽ phát hiện chó bị mất sao?”.

Sách La Định cười: “Phát hiện thế quái nào được, ta đánh tráo hai con khác rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt càng thấy khó hiểu hơn.

Sách La Định ăn mỳ xong, đặt bát xuống thì có một người áo đen nhảy từ ngoài tường vào, đến bên cạnh Sách La Định, nhỏ giọng nói: “Tướng quân, đã chuẩn bị xong rồi”.

Sách La Định gật đầu, đứng dậy.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt nhìn hắn: “Người định ra ngoài à? Tìm được những tiểu hòa thượng kia chưa?”.

Hắn suy nghĩ, nói: “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì có lẽ sẽ tìm được, sau khi tìm được hẳn là có cả nhân chứng vật chứng, sau đó bắt cả tên thư sinh và hòa thượng kia lại, chuyện của đại ca nàng cũng giải quyết xong”.

Nàng mở to mắt nhìn, gật đầu. Hắn xoay người định ra ngoài, nàng cũng đứng lên, đi theo mấy bước ra đến cửa rồi lại lúng túng nói: “Vậy người phải cẩn thận đấy...”, giọng nói khê khàng đến mức gần như bị nén lại trong cổ họng.

Sách La Định đi thẳng ra cửa, Bạch Hiểu Nguyệt nghĩ chắc hẳn không nghe thấy, định bĩu môi. Nhưng môi nàng còn chưa bĩu ra thì hắn đã quay đầu lại phất tay áo với nàng, ý như bảo: Không cần lo lắng, chuyện vật thôi.

Nàng lại ngẩn người, hắn đã đi ra ngoài rồi, tim nàng tiếp tục đập thình thịch liên hồi, chỉ Sách La Định mới làm được động tác này thôi, cảm giác vừa xấu xa, vừa bồn chồn, nhưng rất đáng tin cậy.

Khóe miệng nàng cong lên, nàng quay đầu nhìn, thấy hai con chó mực kia đang cọ cọ mũi với Tuấn Tuấn, còn vẫy đuôi nữa chứ, có vẻ quan hệ của chúng rất tốt.

Nàng sờ cằm, nghĩ không thông, Sách La Định trộm hai con chó này về thì làm sao có thể tìm được những tiểu hòa thượng kia chứ?

...

Sách La Định ra đến cửa, lại bị Đường Tinh Trị nhìn thấy. Thật ra hôm qua Đường Tinh Trị ở thư viện suốt, hẳn nghĩ Bạch Hiểu Nguyệt chắc đang lo lắng về chuyện của Bạch Hiểu Phong, nên định ở lại an ủi nàng. Nhưng ai ngờ sáng sớm nàng đã đi ra ngoài cùng Sách La Định, tận tối mới về, cả một ngày trời ở bên tên đó, chuyện này khiến hắn có chút ghen tị.

Hôm nay nhìn thấy Sách La Định ra ngoài, Đường Tinh Trị có chút không hiểu - Đi đâu vậy nhỉ?

Hồ Khai kéo hắn một cái: “Sao thế?”.

Đường Tinh Trị dẫu môi về phía bóng lưng Sách La Định: “Hắn đi đâu đấy?”.

Hồ Khai lắc đầu, nhỏ giọng nhắc nhở: “Dáng vẻ bí mật, hình như tối qua hắn cũng không ở trong phòng”.

Đường Tinh Trị cau mày.

Lúc này, ở sân viện phía sau lại có tiếng nha hoàn vang ra: “Tiểu thư, sớm như vậy mà cô đã dậy rồi sao? Việc nấu mỳ cứ để cho chúng tôi làm là được”.

“Hiệu Nguyệt đối tốt với Sách La Định như vậy sao?”. Hồ Khai khoanh tay, cảm thấy khó hiểu.

Đường Tinh Trị cau mày: “Liệu có phải hắn đã nghĩ ra cách giúp Bạch Hiểu Phong không?”.

Hồ Khai vỗ tay một cái: “Có thể! Chúng ta đi theo đi?”.

Đường Tinh Trị gật đầu đồng ý, thế là cả hai đi theo Sách La Định ra ngoài.

Sách La Định từ tốn bước đi như đi dạo.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai cẩn thận đi theo, không dám đi quá gần, bọn họ thừa biết Sách La Định võ công hơn người, lại thông minh khôn khéo, nếu không cẩn thận sẽ bị phát hiện ngay.

Sách La Định đi thẳng đến gần Đông Sơn.

“Hắn đến Đông Sơn làm gì?”. Hồ Khai thấy hơi khó hiểu.

Đường Tinh Trị cũng không hiểu.

Sách La Định đi đến rừng cây ở chân núi, loáng cái... biến mất. Đường Tinh Trị và Hồ Khai chạy đến gần, há mồm tròn mắt - Hắn đâu mất rồi?

Hai người tìm ở gần rừng cây, đang băn khoăn thì nghe thấy phía sau lưng có mấy tiếng “vùn vụt” truyền đến, cả hai quay lại nhìn.

“Má ơi!”. Đường Tinh Trị kêu lên rồi lùi về phía sau một bước, Hồ Khai thì ngã phịch mông xuống đất. Chẳng biết từ lúc nào sau lưng bọn họ đã có bốn con chó sói.

“Gâu!”. Một tiếng chó sủa vang lên, hai người nhìn quanh một lượt thì đã bị mười con chó săn to tướng bao vây rồi.

“Chắc chắc”. Hai người đang sợ hãi thì nghe có tiếng người từ trên cây vọng xuống.

Ngửa mặt nhìn, chỉ thấy Sách La Định đang ngồi trên cây, cười cười nhìn hai người họ: “Hai người tới thật đúng lúc, bọn chúng chưa được ăn, gặp hai người chúng cũng đủ no rồi”.

“Sách La Định, người giỏi trò quỷ gì vậy?”. Đường Tinh Trị kêu lên.

Sách La Định bật cười: “Phải là ta hỏi mới đúng chứ, hai người đi theo ta cả buổi như thế, muốn làm gì?”.

“Chúng ta thấy người lén lút lút lút...”. Hồ Khai chưa nói hết câu, Sách La Định đã gật đầu: “Đúng, ta lén lén lút lút đương nhiên là làm chuyện xấu rồi, nếu hai người đã phát hiện ra thì...”. Nói rồi, hắn chỉ tay với mấy con chó kia: “Chén sạch bọn họ đi, cả xương cũng không thừa lại”.

“Này!”. Đường Tinh Trị kêu lên, trừng mắt với Sách La Định: “Người đừng có làm loạn, chúng ta chỉ đi xem người làm gì thôi”.

Sách La Định đại khái cũng đoán được chút chút, lắc đầu huýt gió một tiếng. Mười con chó ngoan ngoãn ngồi xuống, không sủa, không động đậy, rất nghe lời.

Sách La Định nhảy xuống, Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau, hỏi: “Người... dẫn theo nhiều chó như vậy đến đây làm gì?”.

Sách La Định cũng không giấu giếm: “Cứu người và bắt người”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai lắc đầu không hiểu.

Sách La Định ước chừng thời gian, vẫn còn sớm nên hắn nhấn nài kể cho họ nghe chuyện hôm qua mình và Bạch Hiểu Nguyệt đến miếu Tử Ngọ.

“Thì ra là thế!”. Đường Tinh Trị cau mày: “Tên thư sinh và hòa thượng kia quá hèn! Lại dám bắt các tiểu hòa thượng để uy hiếp các lão hòa thượng, giá họa cho Bạch phu tử, còn làm ra chuyện ma nữ xuất hiện lúc nửa đêm nữa”.

Hồ Khai sờ cằm: “Thịt chó thêm hành, nghĩa là sao?”.

Sách La Định nói: “Hôm qua Hiểu Nguyệt lên núi xin bùa thì, Bạch Hiểu Phong cũng biết, thịt chó thêm hành thật ra là thịt chó thiếu hành, trong nồi có thịt chó, không có hành, đó chính là gợi ý... Các người thử nghĩ xem, tại sao lại có người muốn hại Bạch Hiểu Phong?”.

Đường Tinh Trị nhìn Hồ Khai. Hồ Khai lắc đầu: “Tại sao? Có thù oán?”.

Sách La Định cười: “Bạch Hiểu Phong đối xử với ai cũng khéo léo, có thể đắc tội với ai được chứ?”.

Hồ Khai và Đường Tinh Trị đều gật đầu, đúng vậy, Bạch Hiểu Phong rất hoàn mỹ, ít nhất thì cũng chưa thấy hắn gây thù kết oán với ai.

“Nhưng người ghét hẳn cũng không thiếu”. Sách La Định nhắc nhở.

“Đó là bình thường mà, vì ghen tị”. Đường Tinh Trị nhún vai.

Sách La Định cười: “Người ghen tị với Lục hoàng tử cũng không ít nhỉ?”.

“Đó là đương nhiên”. Hồ Khai phụ họa: “Tinh Trị chính là người được cưng chiều nhất trong số các hoàng tử, lại thông minh, ‘con cưng của giới’ thì đương nhiên là bị ghen tị rồi”.

Đường Tinh Trị ngẫm nghĩ: “Ý người là, Bạch Hiểu Phong không làm sai chuyện gì đặc tội người khác, mà là... có người ghen tị với hắn sao?”.

Sách La Định nhún vai: “Đoán bừa thôi, thật ra Bạch Hiểu Phong biết ta rất ngốc nên mới dùng cách trực tiếp nhất để nhắc nhở ta, lão hòa thượng rõ ràng rất tinh táo, lại nấu một nồi thịt chó rất ngon mà không cho thêm hành. Ta nghĩ liệu người hại hắn có liên quan gì đến chó hay không, người đó cũng chẳng thông minh gì”.

“Thịt chó là có liên quan đến chó, không cho hành lại là không thông minh sao (1)?”. Khóe miệng Đường Tinh Trị giật giật: “Ám chỉ rõ ràng thật...”.

(1) Vì chữ thông (/ công) nghĩa là hành đồng âm với chữ thông (/ công) trong từ thông minh, nên nói thiếu hành là ám chỉ thiếu thông minh.

Hồ Khai cũng “phì” cười, nghĩ Sách La Định đúng là mèo mù vớ được chuột chết.

“Hiếu Nguyệt nhớ đại ca nàng có một bạn đồng môn họ Cầu”. Sách La Định nói: “Cho nên ta bảo Trình Tử Khiêm điều tra, người đó tên là Cầu Thanh, là bạn đồng môn, cũng là đồng hương của Bạch Hiểu Phong”.

“Ồ...”. Đường Tinh Trị gật đầu như đã hiểu: “Ta biết rồi, chắc chắn người này không thông minh, vì sinh lòng ghen ghét nên mới hãm hại Bạch Hiểu Phong?”.

“Hắn chắc bị điên đó”. Hồ Khai khoanh tay, cảm thấy rất khó hiểu.

“Cầu Thanh được người ta gọi là Cầu Thông Minh, lúc còn đi học, các phụ tử đánh giá hắn cao hơn cả Bạch Hiểu Phong, chỉ là ngoại hình không bằng Bạch Hiểu Phong, tính cách không được dễ chịu như Bạch Hiểu Phong, gia thế lại càng khác nhau một trời một vực. Mà điều thú vị nhất chính là, ngày thường, bất kể là thơ từ văn chương, trình độ của Cầu Thanh đều cao hơn Bạch Hiểu Phong một bậc, nhưng cứ đến kỳ thi dù lớn bé gì, kết quả của hắn luôn đứng sau Bạch Hiểu Phong”.

Hồ Khai sờ cằm: “Chắc tiểu tử này giống ta, cứ đến kỳ thi là hồi hộp”.

Sách La Định hỏi Đường Tinh Trị: “Người nghĩ sao?”.

Đường Tinh Trị cười lạnh: “Bình thường Bạch Hiểu Phong cố ý khiêm tốn giấu tài, không muốn quá nổi bật để tránh bị người ta đổ kỵ, đến lúc thi mới dốc hết sức mình”.

Sách La Định gật đầu: “Ta cũng nghĩ thế”.

“Cầu Thanh vì chuyện này mà hận Bạch Hiểu Phong sao?”. Đường Tinh Trị nghĩ chắc còn lý do nào khác nữa.

Sách La Định lắc đầu: “Chuyện xảy ra trong lần thi Điện, lần đó Bạch Hiểu Phong đỗ Trạng nguyên, Cầu Thanh thi trượt, từ đó về sau, Cầu Thanh rời khỏi quê nhà, mai danh ẩn tích, không thấy xuất hiện nữa”.

Hồ Khai và Đường Tinh Trị đều cau mày: “Sau đó?”.

Sách La Định nhún vai: “Tử Khiêm đã hỏi những người quen biết với Cầu Thanh, nghe nói hắn có để lại một câu”.

“Câu gì?”.

“Bạch Hiểu Phong hại ta, hắn không thông minh bằng ta, ta sẽ không bỏ qua cho hắn!”. Sách La Định buông tay: “Thịt chó thiếu hành, có lẽ Bạch Hiểu Phong muốn nói đến chuyện này”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai đều gật đầu, nói rất có lý, cũng nhờ Sách La Định vận đở nên hẳn mới gặp được...

Nhưng vừa nghĩ tới đây, hai người lại nhìn nhau, nếu mình gặp phải chuyện này liệu mình có hiểu được gợi ý thịt chó thiếu hành này không nhỉ? Không biết Sách La Định thông minh nên mới hiểu được câu đố của Bạch Hiểu Phong, hay là Bạch Hiểu Phong thông minh nên mới đưa ra gợi ý để Sách La Định hiểu được như thế.

“Sau đó thì sao?”. Đường Tinh Trị thắc mắc: “Việc quan trọng bây giờ là phải cứu được những tiểu hòa thượng kia, người định cứu thể nào?”.

“Nhờ vào chó”. Sách La Định chỉ vào lũ chó.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai bĩu môi: “Chó á?”.

“Mấy con này đều là chó tốt mà quân doanh của ta nuôi”. Sách La Định hỏi: “Có biết nuôi chúng làm gì không?”.

“Chuyện này ta biết!”. Hồ Khai hỏi: “Có phải dùng để bắt lính đào ngũ không?”.

Sách La Định lườm hẳn một cái: “Người không thể nghĩ đến cái gì tốt hơn sao?”.

Hồ Khai gãi đầu: “Chẳng lẽ người định nuôi chó làm lương thực dự trữ?”.

Sách La Định thật muốn đập hẳn một cước chết luôn: “Dùng để tìm quân mình”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai sửng sốt: “Hả?”.

“Lúc đánh giặc khó tránh khỏi thương vong, nếu có rất nhiều người bỏ mạng trên chiến trường thì khó mà phân biệt những người bị ngắt giữa đồng thì thể ấy, một số còn bị đất phủ hoặc bị những thi thể khác đè lên, nếu không kịp thời tìm thấy thì họ sẽ chết, lúc này sẽ phải nhờ vào bọn chúng”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nghiêm túc nghe, nhưng lập tức lại nghĩ đến một vấn đề rất thực tế, đồng thanh hỏi: “Đã lâu lắm rồi không có chiến sự nhỉ?”.

Sách La Định nhìn trời: “Cho nên mới nuôi đến béo ú như thế chứ”.

Hai người cúi đầu nhìn lũ chó kia, đúng là béo thật, có lẽ ăn không ít đâu.

“Này, ta nghe nói trước kia người ở trong núi, có phải người rất thích chó không?”. Hồ Khai đã thân quen với Sách La Định hơn một chút nên không sợ hẳn nữa, cũng không thấy ghét hẳn như ban đầu, bèn hỏi.

Sách La Định gật đầu: “Chó rất thông minh, lại trung thành, con người có ưu điểm gì thì bọn chúng đều có, nhưng chúng không hề có khuyết điểm của con người”.

Hồ Khai có vẻ cũng thích chó, vỗ vai Sách La Định: “Ừ, rất đúng”.

Sách La Định phì cười. Đúng lúc này, một người áo đen đi từ trong rừng ra, đến bên cạnh Sách La Định, nhỏ giọng bẩm báo: “Tướng quân, người đi rồi”.

Sách La Định gật đầu: “Hành động theo kế hoạch”.

“Dạ”.

Người áo đen kia huýt gió gọi mấy con chó, chúng ngoan ngoãn theo hẳn đi về phía trước. Sách La Định cũng đuổi theo.

“Này”. Đường Tinh Trị đuổi theo, tò mò hỏi Sách La Định: “Người định dùng chó cứu người thể nào?”.

“Bọn chúng có thể tìm được chỗ những tiểu hòa thượng kia bị nhốt à?”. Hồ Khai cũng không hiểu.

Sách La Định vừa đi vừa nói với hai người: “Chiều qua, lúc ta và Hiểu Nguyệt đi tìm Minh Tịnh, cũng không nhìn thấy chó”.

Hồ Khai và Đường Tinh Trị chờ hẳn nói tiếp.

“Người nghĩ xem, muốn canh chừng mười mấy tiểu hòa thượng, ít nhiều cũng phải có vài người giúp sức chứ?”. Sách La Định hỏi.

“À!”. Đường Tinh Trị hiểu ra: “Ý người là, bọn họ dùng chó canh chừng những tiểu hòa thượng kia, có chó dữ canh gác, đám tiểu hòa thượng ấy không thể chạy được!”.

“Hai con chó đuổi theo ta ngày hôm qua rất khôn, chắc chắn đã được huấn luyện”. Sách La Định nói: “Ta điều tra ra, chuồng chó phía sau nhà Minh Tịnh rất lớn, chắc chắn không chỉ nuôi hai con. Ta đã đếm rồi, chỉ tính riêng máng ăn cho chó đã có mười mấy cái, chắc chắn phải nuôi tới mười mấy con. Ta đoán Bạch Hiểu Phong cũng đã đoán ra nên mới dùng thịt chó để nhắc nhở ta... Dĩ nhiên, chỉ là ta đoán thế”.

“Sau đó người nhân lúc nửa đêm đã đổi hai con chó ấy à?”. Đường Tinh Trị hiểu kỳ: “Người định làm gì?”.

“Hôm qua, lúc hai con chó đuổi theo ta, Minh Tịnh không thể gọi chúng quay lại được, chứng tỏ lũ chó này không phải do hắn nuôi. Hắn rất nhát gan, nửa đêm canh ba phải dẫn theo hai con chó thì mới dám đi đường núi”. Sách La Định nói: “Trên đời này hầu hết các loại chó trưởng thành đều giống nhau, giống chó mực to lớn đó dùng để huấn luyện là tốt nhất, cũng biết nghe lời nhất, ta về quân doanh tìm hai con tương tự, hôm qua đã đem đánh tráo, Minh Tịnh chắc không nhận ra”.

Hồ Khai và Đường Tinh Trị đều đã hiểu: “Ồ! Hôm nay nhất định Minh Tịnh sẽ dẫn theo hai con chó kia đến chỗ giam các tiểu hòa thượng, ngày nào chẳng phải mang cơm đến, mà những con chó này lại có thể tìm được đồng bọn của mình”.

Sách La Định cười nhạt: “Trong quân doanh, lúc huấn luyện chó đều phải chọn một con đầu đàn, nó không chỉ phải tìm được binh lính bị thương mà còn phải tìm được những con chó khác về nữa”. Hắn chỉ con chó mực to nhất, uy phong lẫm liệt dẫn đầu kia, nói: “Nó chính là con chó đầu đàn, sẽ tìm được hai con chó kia”.

Bọn họ đã đến gần nhà của Minh Tịnh, cửa nhà đóng, chuồng chó cũng trống không. Những chú chó Sách La Định dẫn đến bắt đầu ngửi ngửi, rồi tìm đường, chúng đi vào trong núi, mọi người đi theo.

“Cách này quá tuyệt!”. Đường Tinh Trị không kìm được khen Sách La Định: “Người rất thông minh...”. Hắn chưa dứt lời đã thấy người áo đen đi phía trước thốt lên: “Nói thừa”.

Đường Tinh Trị sờ mũi. Lại thấy người áo đen kia quay lại nhìn hắn và Hồ Khai một cái, ánh mắt rõ ràng chẳng thân thiện chút nào, nhưng vì ngại Sách La Định nên mới không tiện nổi giận mà thôi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai sượng mặt, hai người họ đều là công tử quyền cao chức trọng, đám binh lính lại không coi bọn họ ra gì. Có lẽ vì trước đây bọn họ mưu đồ hãm hại Sách La Định nên thuộc hạ của hắn cũng chẳng ưa gì bọn họ.

Hồ Khai bấu môi với Đường Tinh Trị - Suýt thì quên Sách La Định là đại tướng quân, nắm trong tay mấy chục vạn quân.

Đường Tinh Trị cũng ngượng - Đúng vậy...

Hai người không nói năng lung tung nữa, cứ thế đi theo Sách La Định... Con đường này rất khó đi, vào tới phía sau núi thì toàn là sơn đạo, cây cối um tùm rậm rạp, bụi cây và dây leo mọc đầy đường, còn có cả sơn động... Nếu không có lũ chó kia dẫn đường thì có lẽ bọn họ chẳng thể tìm được đường đi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai đi loạng choạng, va vấp liên tục, nhưng bước chân của Sách La Định và người áo đen kia lại rất nhẹ nhàng. Cuối cùng, Đường Tinh Trị không cẩn thận bị vấp dây leo ngã nhào, Hồ Khai vội đỡ hắn, hắn còn rất sĩ diện, tỏ vẻ không cần người giúp đỡ.

Sách La Định không dừng chân, chỉ chỉ về phía sau với người áo đen đi đằng trước. Người áo đen rất nghe lời, lùi xuống đi cuối cùng, tiện thể dìu Đường Tinh Trị và Hồ Khai đang chật vật bước đi.

Hai người quay đầu lại, nghĩ có lẽ hắn không cam tâm tình nguyện, nhưng về mặt người áo đen lại không chút cảm xúc, cứ như Sách La Định bảo hắn làm gì thì hắn sẽ làm nấy, dù là phải giúp hai người rất đáng ghét này.

Đường Tinh Trị nhìn bóng lưng Sách La Định, trong lòng có chút khó chịu, người này tiếng xấu đồn xa, tại sao thuộc hạ trung thành với hắn như vậy? Nhìn lũ chó đi ở phía trước, rõ ràng rất hung dữ, nhưng lại không ngừng vẫy đuôi với Sách La Định, còn dụi dụi vào hắn mấy cái nữa... Ngay cả chó cũng thích hắn như thế sao?

Đi thêm một lúc lâu nữa, đến khi Đường Tinh Trị và Hồ Khai mồ hôi đầm đìa sắp thở không ra hơi thì đột nhiên... nghe thấy phía trước có tiếng chó sủa. Sách La Định huýt gió một tiếng, lũ chó bên cạnh lập tức sủa vang, phi về phía trước. Sách La Định thuận thế đuổi theo, động tác nhanh đến độ Đường Tinh Trị và Hồ Khai thấy hoa cả mắt.

Đến khi hai người bọn họ lách qua đám bụi cây, vượt qua một tảng đá... liền thấy phía trước có một sơn động. Ngoài cửa động, mười con chó lớn ấy đã vây quanh một bầy chó. Đứng trước mặt lũ chó của Sách La Định, mười mấy con chó mực kia rõ ràng nhỏ gầy, yếu thế hơn rất nhiều, chúng ngoan ngoãn nằm yên không dám nhúc nhích.

Hòa thượng Minh Tịnh nằm bò ra đất, chắc là vừa bị Sách La Định đạp, một bên má còn bị xước, không thấy Sách La Định đâu.

Trong sơn động tối đen như mực, chỉ lát sau đã có mấy tiểu hòa thượng chạy ra, bùn đất đầy người. Người áo đen đi vào, Sách La Định đi ra, ở phía sau, người áo đen dẫn ra mười mấy tiểu hòa thượng nữa, có người khóc sướt mướt, có người bị thương ở đầu, họ đều cảm ơn Sách La Định.

Sách La Định hỏi Minh Tịnh đang nằm trên mặt đất: “Cầu Thanh đâu?”

Minh Tịnh kinh ngạc nhìn Sách La Định: “Người sao lại...”

“Nói nhảm ít thôi”. Sách La Định mất kiên nhẫn, ánh mắt sắc lạnh.

Người áo đen ngồi xuống, gí sát một con dao găm vào má Minh Tịnh, lạnh lùng nói: “Còn không nói ta sẽ chặt hết ngón tay ngón chân ngươi”.

Minh Tịnh chưa gặp những chuyện thế này bao giờ, hắn vội nói: “Không liên quan đến ta... tất cả đều là ý của Cầu Thanh, ta cũng không muốn đầu độc chết bọn họ”.

Sách La Định sững sờ: “Đầu độc?”.

Người áo đen thấy Minh Tịnh mang theo một thùng gỗ, mở nắp ra xem, bên trong toàn là đồ ăn. Người áo đen rút một cây ngân châm ra thử, rồi ngẩng lên bẩm báo với Sách La Định: “Tướng quân, trong đồ ăn có độc”.

Sách La Định cau mày.

“Không phải chứ...”. Đường Tinh Trị không nhịn được quả mắng hòa thượng kia: “Những tiểu hòa thượng này không thù không oán với ngươi, sao ngươi ác độc như thế!”.

“Vì Cầu Thanh tức giận... hắn bảo làm thế nào thì ta làm thế ấy, Cầu Thanh, hắn điên rồi, các ngươi đi tìm hắn đi, không liên quan đến ta!”. Minh Tịnh vội giữ sạch trách nhiệm.

Sách La Định sững người như có điều còn chưa nghĩ ra, ngồi xuống hỏi: “Không phải hôm nay Cầu Thanh sẽ tiếp tục phao tin để hại Bạch Hiểu Phong sao, sao đột nhiên lại đổi ý?”.

“Tất cả đều do những tin đồn sáng nay lan truyền bên ngoài”. Minh Tịnh nói rồi móc một trang giấy từ trong ngực ra đưa cho Sách La Định.

Sách La Định không cầm, người áo đen nhận lấy, liếc mắt đọc, rồi đứng lên nói với Sách La Định: “Trên giấy viết, Cầu Thanh chính là tên phụ tình kia, hắn không thông minh bằng Bạch Hiểu Phong nên sinh lòng căm hận, ngay cả ba đời tổ tiên của hắn cũng bị điều tra ra, chuyện trong thư viện năm đó cũng bị lan truyền ra ngoài. Nhưng những điều viết ở đây có vẻ khác với những gì Trình Tử Khiêm điều tra được”.

Sách La Định cau mày: “Viết cái gì?”.

“Trên đây không hề viết chuyện năm đó hắn luôn đứng thứ hai, cũng không nhắc tới lời hắn nói khi thi rớt”. Người áo đen nói nhỏ: “Ngược lại, lại đổi danh hiệu Cầu Thông Minh của hắn thành Cầu Ngốc, nói là cả

thư viện ai cũng ghét hấn, chỉ có mình Bạch Hiểu Phong là thân thiện với hấn, bởi vì ghen ghét mà hấn lấy oán trả ơn”.

Sách La Định cau mày, cầm tờ giấy kia xem một lượt, nhần mày nói: “Không phải là Tử Khiêm viết...”.

“Khó trách Cửu Thanh lại thẹn quá hóa giận muốn đồng quy vu tận”. Đường Tinh Trị sán tới cùng xem tờ giấy kia: “Ai viết vậy?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ, “chậc” một tiếng rồi hỏi Minh Tịnh: “Cửu Thanh đi đâu rồi?”.

“Hấn nói muốn tìm Bạch Hiểu Phong đồng quy vu tận”. Minh Tịnh trả lời: “Cửu Thanh đã phát điên, ta chỉ làm theo lệnh hấn thôi...”.

“Câm miệng”. Người áo đen đập Minh Tịnh một cước, sợ hấn quấy rầy Sách La Định.

Sách La Định đột nhiên quay người bỏ đi, nhoáng cái không thấy bóng dáng đâu. Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau, cùng hỏi người áo đen: “Hấn đi đâu vậy?”.

Người áo đen cúi đầu trối Minh Tịnh lại, lạnh nhạt trả lời: “Đương nhiên là đi làm chuyện quan trọng”.

“Chuyện quan trọng gì cơ?”. Hồ Khai mặt dày hỏi.

Người áo đen ngoắc tay với mấy tiểu hòa thượng kia: “Đi theo ta, ta đưa các người ra ngoài”. Mấy tiểu hòa thượng dìu nhau theo người áo đen đi ra ngoài. Người áo đen xách Minh Tịnh lên như xách một con thỏ, đi trước dẫn đường, đàn chó kia cũng chạy theo.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai vô thức nuốt nước bọt, không dám nói thêm gì nữa, ngoan ngoãn theo sau.

Sách La Định xuống núi với tốc độ nhanh nhất, rồi lao về thành. Hấn vừa đến phố Đông Hoa thì đụng phải Bạch Hiểu Phong đang vội vã chạy từ cửa cung về.

Có lẽ đây là lần đầu Sách La Định thấy Bạch Hiểu Phong gấp gáp như vậy, hai người mặt đối mặt, Bạch Hiểu Phong cau mày: “Hiếu Nguyệt không ở cùng người sao?”.

Sách La Định nhìn hấn, không lên tiếng mà bước tiếp về phía trước, Bạch Hiểu Phong theo sau.

Hai người vào phố Đông Hoa, lại thấy cảnh tượng vô cùng hỗn loạn, khói mù mịt, có cháy ở phía thư viện Hiếu Phong. Sắc mặt Bạch Hiểu Phong tái nhợt, Sách La Định chạy vội lên, rẽ đoàn người đang hỗn loạn để đi qua.

Trình Tử Khiêm đang chỉ huy người cứu hỏa.

“Hiếu Nguyệt!”. Bạch Hiểu Phong tìm khắp nơi thì thấy lẫn trong đám nha hoàn, Tam công chúa bộ dạng hơi nhếch nhác lắc đầu với hấn. Hấn hít vào một luồng khí lạnh.

“Không tìm thấy Hiếu Nguyệt...”. Tam công chúa thấy mặt Bạch Hiểu Phong trắng bệch như không còn giọt máu, vội nói: “Nhưng bên trong cũng không có ai”.

Bạch Hiểu Phong quay đầu lại nhìn, một nửa thư viện đã bị cháy trụi, ngọn lửa như vươn thẳng lên trời, Trình Tử Khiêm chưa kịp ngăn lại thì Sách La Định đã lao vào trong thư viện rồi.

Sách La Định vào trong, lại thấy nửa bên sân viện cũng đã bị thiêu rụi, nơi lửa cháy mạnh nhất chính là phòng của Bạch Hiểu Nguyệt. Hấn vừa định vào xem tình hình thì nghe thấy Trình Tử Khiêm ở bên ngoài gọi lớn: “Lão Sách, Hiếu Nguyệt không ở bên trong đâu, bị bắt đi rồi!”.

Sách La Định cau mày, lao nhanh ra ngoài thì thấy Trình Tử Khiêm cầm một phong thư trên tay, đang vẫy vẫy hấn.

Bạch Hiểu Phong cũng nhanh chóng chạy đến xem.

Trình Tử Khiêm đưa thư cho Bạch Hiểu Phong: “Gửi cho người”.

Bạch Hiểu Phong mở thư ra đọc, lập tức cau mày - Là Cửu Thanh viết cho hấn, bảo hấn tới nay một mình đến con dốc cách thành mười dặm về phía tây, nếu không thì cứ chờ nhật xác Bạch Hiểu Nguyệt.

Bạch Hiểu Phong cau mày, nhưng biết Bạch Hiểu Nguyệt không bị chôn thân trong biển lửa nên cũng thờ phào. Sách La Định đứng bên cạnh nhìn mặt đất, hình như đang suy nghĩ gì đó.

Trình Tử Khiêm nhẹ nhàng vỗ vai hắn, chỉ về phía xa. Sách La Định quay lại nhìn, thấy bên ngoài đám đông, ở chỗ gần ngõ hẻm có một con chó săn chân dài vừa gầy vừa đẹp đang cuống cuống quay vòng vòng, miệng kêu ư ử.

Sách La Định hơi nhướn mày, Bạch Hiểu Phong ở bên cạnh có vẻ cũng hiểu ra.

“Ta...”. Bạch Hiểu Phong chưa nói xong, Sách La Định đã nói: “Người ở lại đây, dập lửa xong thì chuẩn bị đến nơi hẹn, không được rút dây động rừng”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu: “Người...”.

“Yên tâm đi”. Trình Tử Khiêm chưa từng thấy Bạch Hiểu Phong lo sợ như vậy, đủ thấy hắn cũng không ngờ được chuyện thành ra thế này. Hơn nữa, Bạch Hiểu Nguyệt là tiểu muội mà hắn vô cùng yêu quý, nên lúc này hắn thực sự rất lo lắng.

Trình Tử Khiêm an ủi: “Lão Sách sẽ cứu được thôi”.

Sách La Định đang định đi thì Tam công chúa đi tới, nói nhỏ với hắn: “Sách tướng quân, lần này đều là do ta tướng mình thông minh nên gây ra chuyện, người nhất định phải cứu được Hiểu Nguyệt về”.

Sách La Định dừng bước, không nhìn Tam công chúa, mà đột nhiên túm cổ áo của Bạch Hiểu Phong, phun ra một câu: “Lão tử ghét nhất là bọn đàn bà làm hỏng chuyện. Người giỏi như thế thì hãy quản cho tốt người đàn bà của mình trước đi”. Nói xong, hắn đẩy Bạch Hiểu Phong ra, phất tay áo, giận dữ bỏ đi.

Nếu không có Trình Tử Khiêm đỡ thì có khi Bạch Hiểu Phong đã ngã trọng thương rồi, nhưng hắn vẫn phải cau mày ôm ngực... Có thể thấy Sách La Định tức giận tới mức nào, cú đẩy này rất mạnh, nếu không phải Bạch Hiểu Phong cũng có chút võ công thì chắc hắn đã học máu rồi. Nhưng chỉ cần có thể cứu được Bạch Hiểu Nguyệt, cho dù có bị đánh học máu thật cũng chẳng sao.

Đường Nguyệt Nhữ im lặng đứng bên, cúi đầu không nói gì, ở nơi này, ngoài ba người bọn họ, không ai biết đã xảy ra chuyện gì, tất cả đều mông lung bối rối.

Lần này Sách La Định rất hung hãn thô bạo, người toàn thành đứng xem đều bàn tán. Người ngoài không biết chuyện đều tưởng Sách La Định nổi trận lôi đình mà xả giận lên Bạch Hiểu Phong. Chuyện phóng hỏa này chắc có liên quan đến Sách La Định.

Sách La Định đi ra ngoài, gặp người ngang đường thì bực bội quát: “Cút hết ra, chó khôn không cản đường”.

Mọi người đến xem đều dạt sang hai bên, ai cũng coi Sách La Định là tên man rợ điên khùng.

Sách La Định nhanh chóng đi tới con hẻm, ngồi xuống, nhìn thì thấy khoe miệng Tuấn Tuấn có máu, trên người dính bùn đất. Trước giờ nó luôn theo sát Bạch Hiểu Nguyệt, có thể lúc Bạch Hiểu Nguyệt bị bắt đi nó đã cắn Cầu Thanh, nhưng chó săn chân dài không giống với những loài chó săn to lớn khác, rất hiền lành và gầy yếu, chắc là nó bị Cầu Thanh đạp cho mấy cái. Nhưng... chắc chắn nó nhận ra được mùi của Bạch Hiểu Nguyệt và Cầu Thanh, chó săn chân dài là một trong những giống chó săn tốt nhất, cực kỳ thông minh.

Vừa nhìn thấy Sách La Định đi tới, Tuấn Tuấn đã ư ử mấy tiếng như thúc giục, dẫn Sách La Định chạy vào con hẻm.

Người trên đường vẫn đang bàn tán xôn xao về chuyện Sách La Định vô duyên vô cớ đánh Bạch Hiểu Phong.

Lúc này lửa cũng đã được dập tắt, ngoài Bạch Hiểu Nguyệt bị bắt đi thì những người khác đều chạy thoát ra ngoài, không có ai bị thương. Nhưng thư viện đã bị thiêu rụi mất ba phần, cần phải xây dựng lại, tổn thất rất lớn.

“Chắc chắn”. Trình Tử Khiêm lắc đầu tính toán thiệt hại, Bạch Hiểu Phong sai nha hoàn cùng gia nô trong thư viện giúp sắp xếp lại đồ đạc. Hắn cũng không nói gì, chỉ đi làm việc của mình, gương mặt hắn không bộc lộ cảm xúc gì, chỉ không giấu nổi vẻ lo lắng cho Bạch Hiểu Nguyệt.

Người của quan phủ cũng tới, đúng lúc Đường Tinh Trị và Hồ Khai cùng thuộc hạ của Sách La Định áp giải Minh Tịnh về, nhìn thấy cảnh này đều giật mình.

Giao Minh Tịnh cho quan sai xong, Đường Tinh Trị liền chạy tới hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Trình Tử Khiêm nói cho hắn biết Bạch Hiểu Nguyệt đã bị bắt cóc, Sách La Định đang đi cứu, bảo hắn không cần lo lắng.

Đường Tinh Trị sao có thể không lo lắng được, Hồ Khai cũng không hiểu - Sao lại thành thế này?

Đường Nguyệt Nhữ đứng bên cạnh, nhỏ giọng nói tất cả đều là lỗi của mình, nàng vốn định khích tướng Cầu Thanh để hắn không nhận được mà xuất đầu lộ diện, không ngờ hắn lại bắt Bạch Hiểu Nguyệt đi.

Hồ Khai thấy Đường Nguyệt Nhữ đau lòng tự trách bản thân như vậy, liền an ủi: “Không phải nàng cố ý mà, nàng yên tâm đi, Sách La Định sẽ cứu được Hiểu Nguyệt”. Y nói rồi lại chạy đi giúp mọi người thu dọn tàn dư sau vụ cháy. Đường Tinh Trị đứng ở phía sau Tam công chúa, một lúc lâu mới hỏi: “Tỷ thật sự không cố ý chứ?”.

Tam công chúa nhìn hắn, nói: “Chuyện Hiểu Nguyệt là ngoài ý muốn”.

“Vậy những chuyện khác thì sao?”. Đường Tinh Trị hỏi: “Ngay cả việc mẫu hậu sẽ đánh đòn đệ, tỷ cũng có thể đoán được, nhưng việc Cầu Thanh chó cùng rứt giậu tỷ lại không ngờ tới, vậy tỷ chọc giận hắn làm gì?”.

“Đệ đã bắt đầu học được cách suy nghĩ vào bản chất vấn đề rồi đấy, xem ra mấy ngày nay, những gì mà Sách La Định dạy đệ còn nhiều hơn cả những gì đệ học được ở trong cung bao nhiêu năm”. Tam công chúa mỉm cười, nói một câu khiến Đường Tinh Trị rất xấu hổ.

“Ta vốn đã kéo Hiểu Nguyệt ra ngoài với mình rồi, nhưng Hiểu Nguyệt lại nói là bên trong còn một bức họa, khẳng khái đòi vào lấy”.

Đường Tinh Trị hiếu kỳ hỏi: “Vì sao tỷ lại muốn làm to chuyện như vậy?”.

Đường Nguyệt Nhữ nhìn Bạch Hiểu Phong đang đứng ở phía xa nhìn đồng hồ đổ nát cháy đen trước mặt, nói: “Ta chỉ muốn làm việc tốt cho hắn, chuyện của Hiểu Nguyệt thực sự là ngoài ý muốn”.

“Tỷ tốt với hắn đến thế sao?”. Đường Tinh Trị không hiểu: “Hôm nay nếu không phải bọn đệ tới kịp thì Cầu Thanh đã hạ độc những tiểu hòa thượng kia rồi”.

“Không thể thế được”. Đường Nguyệt Nhữ thản nhiên nói: “Sách La Định sẽ bắt được cả người lẫn tang vật”.

“Ồ...”. Đường Tinh Trị có vẻ đã hiểu: “Nếu Cầu Thanh không hạ độc, thì dù có bắt được hắn, cùng lắm hắn cũng chỉ bị khép tội giả ma nữ hoặc là vu oan hãm hại Bạch Hiểu Phong mà thôi. Hắn bắt cóc những hòa thượng ấy nhưng không giết người, lúc đó hắn có thể đổ hết tội cho Minh Tịnh và không bị tội nặng. Tỷ muốn hắn phạm tội nghiêm trọng, như thế thì sau này hắn không thể vực dậy được nữa, đúng không?”.

“Tiến bộ rất nhanh, thật đáng kinh ngạc”. Đường Nguyệt Nhữ khen ngợi Đường Tinh Trị, rồi lại thở dài: “Đáng lẽ mọi chuyện sẽ không có sơ sẩy gì, nhưng không hiểu vì sao Hiểu Nguyệt cứ khẳng khái quay lại biển lửa để lấy bức họa đó”.

Đường Tinh Trị khoanh tay, lắc đầu, vị hoàng tử này của hắn thật lợi hại, không dễ chọc vào... Từ lúc đầu nghĩ cách giúp Bạch Hiểu Phong lấy lại thanh danh đến bước cuối cùng tiết trừ hậu hoạn, tỷ ấy hết sức ghé gớm, thủ đoạn như thế đừng nói là tiểu muội đơn thuần Đường Nguyệt Yên của hắn, cho dù cả hậu cung hợp sức cũng chưa chắc có thể thắng được tỷ ấy. Chẳng trách mẫu hậu thường dặn phải đề phòng vị hoàng tử này. Nhưng dù cẩn thận đến đâu cũng khó tránh khỏi có lúc sơ sẩy, ván cờ được tính rất kỹ của Đường Nguyệt Nhữ chẳng ngờ lại bị rút mất một quân - Bạch Hiểu Nguyệt... Vì một bức họa mà chạy vào biển lửa sao?

Chân mày Đường Tinh Trị liền nhíu chặt hơn.

...

Lúc này, Cầu Thanh đang ngồi trước cửa ngôi nhà lá ở sâu trong rừng trúc ngoài thành, trong tay cầm một bức thư đã bị vỡ nhàu nhĩ, uống rượu. Trong ngôi nhà lá sau lưng Cầu Thanh, Bạch Hiểu Nguyệt bị trói chặt hai tay, ngồi dưới đất, nhìn hẩn ta.

Cầu Thanh buồn bực uống rượu, Bạch Hiểu Nguyệt quan sát lưng hẩn ta một lượt, hẩn ta gầy gò, trông đầy oán khí. Nàng nghĩ, người này đã mất lý trí rồi, tốt nhất là đừng chọc vào hẩn, nhưng nàng cũng cảm thấy kỳ quái, sao hẩn lại muốn đốt thư viện chứ?

“Này”. Bạch Hiểu Nguyệt không kìm được, gọi hẩn: “Người họ Cầu phải không?”.

Cầu Thanh quay đầu lại nhìn nàng, không trả lời, một lúc lâu sau mới hỏi: “Vì sao người chạy lại vào đám cháy?”.

“Ta lấy đồ”. Bạch Hiểu Nguyệt trả lời, vốn dĩ khi lửa vừa cháy nàng đã được Tam công chúa kéo ra ngoài, nhưng nàng lại nhớ ra bức họa Sách La Định vẽ tặng nàng để xin lỗi vẫn còn ở trong phòng, nên nàng vội chạy lại lấy, không ngờ vừa cầm được bức tranh ra đến cửa thì gặp kẻ gây ra hỏa hoạn là Cầu Thanh, hẩn bắt nàng đi, hình như Tuần Tuần còn cản hẩn một phát nữa...

Bạch Hiểu Nguyệt nghiêng đầu nhìn, quả nhiên, trên ống quần bên trái của Cầu Thanh có máu. “Chân người có sao không?”, nàng hỏi.

Cầu Thanh uống một ngụm rượu, tò mò: “Lấy thứ gì? Lửa cháy lớn như vậy mà cũng dám xông vào?”.

Bạch Hiểu Nguyệt quay ngoắt mặt đi: “Chẳng thứ gì cả”.

Cầu Thanh nhìn nàng: “Người là tiểu muội của Bạch Hiểu Phong ư? Sao chẳng giống chút nào vậy”.

Nàng quay đầu lại hỏi hẩn: “Có phải người và đại ca ta có hiểu lầm gì không? Huynh ấy không xấu như vậy đâu, người mau đến nha môn tự thú đi, nếu còn gây thêm tội nữa thì thực sự không thể xoay chuyển được tình hình đâu”.

“Xoay chuyển?”. Cầu Thanh đột nhiên cười: “Ta chưa bao giờ nghĩ tới điều đó... Không đúng, phải nói là trước giờ ta đều bị giẫm dưới đất, còn xoay chuyển thế nào được?”.

Bạch Hiểu Nguyệt dùng hai bàn tay bị cột sau lưng ấn xuống đất, dịch người ra ngoài cửa, thấy Cầu Thanh không để ý, nàng bèn xích đến gần chỗ hẩn: “Người có muốn tìm người giúp không?”

Cầu Thanh cau mày, có chút khó hiểu, quay đầu lại nhìn nàng: “Tìm ai giúp?”.

“Nếu người cứ trần trở điều gì đó trong lòng, hoặc cảm thấy không vui, chẳng thà đi tìm người nào đó tâm sự, nếu khó khăn, ta có thể tìm giúp người, đừng nghĩ quẩn thế này”.

“Tìm ai giúp ta?”. Cầu Thanh thấy buồn cười.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy Cầu Thanh dường như cũng chưa đến mức mất trí, tuy hẩn buồn vui thất thường, nàng nói: “Sách La Định”.

Cầu Thanh cau mày, sau đó lại phì cười: “Tên mãng phu đó sao?”.

“Hẩn không phải mãng phu”. Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm túc nói: “Đám văn nhân các người đều nghĩ theo lối cũ. Ta đã thử hẩn nhiều lần rồi, những lúc có chuyện nghĩ mãi không ra thì nên tìm người luyện võ trò chuyện, có thể nghĩ ra rất nhanh”.

“Ta chỉ muốn tỷ thí công bằng với Bạch Hiểu Phong một lần”. Cầu Thanh lạnh nhạt nói.

“Muốn thi đấu với đại ca ta thì có rất nhiều cách mà, làm gì phải cực đoan đến vậy?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Căn bản là không thể tỷ thí công bằng”. Cầu Thanh quay đầu lại nhìn nàng: “Người có biết không, ngày trước khi còn ở thư viện, mặc dù các phu tử ngoài mặt đều không khen ngợi hẩn, nhưng lúc nào cũng thiên vị hẩn, cuộc thi nào cũng ưu tiên hẩn”.

Bạch Hiểu Nguyệt không vui: “Đại ca ta thực sự có tài, lần thi Điện đó là Hoàng thượng đích thân chấm bài, chắc chắn không có chuyện thiên vị”.

“Ta cũng muốn cùng hần phân tranh cao thấp trong kỳ thi Điện, nhưng khi thi xong, bài thi của ta lại bị thất lạc!”. Cầu Thanh tức giận.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Sao có thể như vậy được?”.

“Lúc quan chủ khảo đưa bài thi vào cung, xe ngựa bị lật, tất cả các bài thi đều được nhặt lên, duy nhất bài của ta bị mất”. Cầu Thanh cười lạnh, nói: “Người tin sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày: “Người nghi ngờ có người lén rút bài của người ra, để đại ca ta đậu Trạng nguyên sao?”.

“Còn cách giải thích nào khác sao?”.

“Vậy tại sao người không thi lại vào năm sau?”. Bạch Hiểu Nguyệt hỏi: “Không thể năm nào cũng ăn gian được đúng không? Nếu thực sự có tài, người hoàn toàn có thể giành được ngôi vị Trạng nguyên để thực hiện hoài bão của mình. Đại ca ta vốn không muốn làm quan, nếu người đỗ cao, người hoàn toàn có thể vượt qua huynh ấy, là do người tự từ bỏ mà, sao lại đi oán trách người khác chứ? Hơn nữa, không có bằng chứng sao người có thể vu oan đại ca ta?”.

“Không có bằng chứng?”. Cầu Thanh cầm một lá thư đưa ra trước mặt Bạch Hiểu Nguyệt.

Nàng tiến đến xem kỹ, đó là lá thư cha nàng viết cho một người bạn tốt, trong thư có nhắc đến Cầu Thanh, nói hần là một nhân tài hiếm có và có lòng cầu tiến hơn cả Bạch Hiểu Phong.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, nét chữ này đúng là của cha nàng, nhưng nhìn năm tháng ghi trên lạc khoản thì đã là mấy năm trước, nên thắc mắc: “Cha ta khen người mà, khen người cũng không được sao?”.

“Vị quan này chính là quan chủ khảo phụ trách việc đưa bài thi hôm đó”. Cầu Thanh đập bực thư xuống đất, vô cùng tức giận: “Người dám nói không phải là bức thư này đã hủy cả đời ta sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc, nhưng lúc này lại chẳng có ai để giải đáp uẩn khúc, mấy năm trước cha nàng viết phong thư này, chắc chắn là không ngờ có ngày người bạn kia lại trở thành quan chủ khảo hoặc quan đưa bài thi. Hơn nữa, cha nàng tính tình ngay thẳng, sẽ không bao giờ nhờ người làm mấy chuyện như thế vì ca ca. Nhưng liệu vị quan chủ khảo kia có vì phong thư này mà nghĩ ngợi nhiều hay không, chuyện này cũng không nói trước được...

Bạch Hiểu Nguyệt có chút đồng cảm với Cầu Thanh, nhưng có một số việc không phải cứ an ủi vài câu là có thể cho qua. Nàng đột nhiên nghĩ, nếu Sách La Định biết chuyện này, nhất định hần sẽ nhanh chóng có cách giải quyết!

“Cả đời này ta chỉ muốn được thắng Bạch Hiểu Phong một lần!”. Cầu Thanh ngửa cổ ừng ực uống cạn bình rượu, vung tay đập nát bình.

Bạch Hiểu Nguyệt rụt người về phía tường.

“Đại ca người cũng đâu phải hoàn mỹ, không chút khuyết điểm nào”. Không biết có phải do Cầu Thanh đã chênh choáng hơi men hay là do quá tức giận mà mất đi lý trí, hần tựa vào cạnh cửa, vừa buồn chán vừa tuyệt vọng: “Hồi nhỏ hần cũng thích chơi xấu, có khi còn chơi xấu cả phụ tử, nhưng dù hần có gây ra hậu quả nghiêm trọng đến đâu thì người chịu phạt chắc chắn cũng không phải là hần. Từ trước đến giờ, hần chẳng bao giờ mất nhiều công sức để chuẩn bị thứ gì, lúc bọn ta phải thức đêm học bài thì hần đọc sách giải trí, hoặc đi chơi hồ uống rượu. Hần không chí tiến thủ thì thành siêu nhiên thoát tục, còn ta chỉ cần hơi sao nhãng một chút là tiền đồ đi tong... người nói xem, tại sao chứ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn hần chằm chằm, đúng là đại ca nàng thứ gì cũng có, những thứ mà nhiều người cả đời mong có được thì đại ca nàng lại coi như cỏ dại. Nhưng... cho dù Cầu Thanh có bi thảm đến đâu thì hần chắc chắn không thể thảm hơn Sách La Định, Sách La Định không có gì cả, bây giờ chẳng phải cũng có thành tựu hơn người, không hề thua kém đại ca nàng đó sao. Nghĩ đến đây, nàng hỏi hần: “Người thảm lắm sao?”.

“Ta không thảm ư?”.

“Người không thăm”. Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm túc nói: “Người có cha có mẹ, được đi học, không phải lưu lạc nơi đầu đường xó chợ, không phải sống một mình nơi thâm sơn cùng cốc, làm bạn với sói hoang, người còn được Tể tướng khen có năng lực, người thăm chỗ nào?”

Cầu Thanh phát tay áo: “Nữ nhi nông cạn, người không thể hiểu được đâu”.

Bạch Hiểu Nguyệt thở dài, đột nhiên nói: “Hay là người chạy trốn đi?”

Cầu Thanh cau mày: “Chạy trốn?”.

“Đúng vậy!”. Nàng gật đầu: “Đi tới nơi khác, thay tên đổi họ, ta sẽ thương lượng với đại ca xem có thể tha cho người không?”.

“Không được”. Cầu Thanh lắc đầu, lấy một vò rượu từ góc tường ra, lại móc từ trong ngực ra một bọc thuốc bột, đổ vào vò rượu.

Bạch Hiểu Nguyệt cả kinh: “Người định làm gì?”.

“Cái này chuẩn bị cho đại ca người”. Cầu Thanh thần nhiên nói: “Lát nữa ta sẽ uống với hần hai chén, người đoán xem chén rượu độc này sẽ đầu độc chết hần trước hay ta trước?”.

Bạch Hiểu Nguyệt há miệng: “Người muốn giết đại ca ta? Chỉ có chút chuyện như vậy mà đến mức ấy sao...”.

“Chỉ có chút chuyện như vậy?!” Cầu Thanh bỗng đứng lên, quát nàng: “Cả đời ta bị đập dưới chân Bạch Hiểu Phong, người còn nói chỉ có chút chuyện như vậy sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lầm bầm: “Dù vậy cũng đâu cần giết người...”.

“Người biết Bạch Hiểu Phong giỏi làm gì nhất không?”. Cầu Thanh như lên cơn say: “Cả đời này, việc hần giỏi nhất chính là không cần làm gì mà vẫn có thể khiến người khác làm giúp hần! Cho dù hần chẳng cần nói gì thì cũng có người nguyện bán mạng vì hần!”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhíu mày: “Làm gì có...”.

“Hần chỉ cần nói một câu, làm một động tác thôi cũng có thể khiến người khác làm theo những gì hần muốn, thậm chí còn làm nhiều hơn những gì hần muốn!”. Cầu Thanh truy hỏi: “Tại sao vậy? Kế hoạch lần này của ta vốn không có chút sơ hở nào, nhưng lại có người phá hoại, ngay cả Sách La Định cũng làm việc cho Bạch Hiểu Phong...”.

“Con mắt nào của người nhìn thấy lão tử làm việc cho hần vậy?”. Cầu Thanh còn đang lớn tiếng với Bạch Hiểu Nguyệt thì một giọng nói hờ hững cắt ngang.

Cầu Thanh sững ra, Bạch Hiểu Nguyệt thì vui mừng, hai người một quay lại, một nghiêng đầu nhìn.

“Sách La Định!”. Bạch Hiểu Nguyệt kích động kêu lên, ban nãy nàng đã nghĩ liệu Sách La Định có đến cứu mình không, không ngờ hần tới thật, còn nhanh như vậy nữa! Anh hùng cứu mỹ nhân à nha!

Từ lúc bị trói nàng đã nghĩ đến cảnh Sách La Định đột nhiên từ trên trời giáng xuống làm anh hùng cứu mỹ nhân... chẳng ngờ lại xảy ra thật.

Sách La Định thấy Bạch Hiểu Nguyệt không bị thương, hình như cũng không phải chịu ảm ức gì, vẫn lạnh lợi nhảy nhót thì thở phào nhẹ nhõm, Tuấn Tuấn ở phía sau hần chạy đến, sửa “gâu gâu” về phía Cầu Thanh. Sách La Định xoa xoa cổ Tuấn Tuấn bảo nó im lặng. Tuấn Tuấn liền ngồi bên chăm chăm nhìn căn nhà lá trước mặt.

Cầu Thanh móc một con dao găm dắt bên hông ra, chỉ về phía Bạch Hiểu Nguyệt để cảnh cáo Sách La Định: “Người không được tới đây!”.

Sách La Định vẫn đứng cách hần khoảng mười bước chân, một tay chống cằm, quan sát hần: “Thật ra đề nghị của nha đầu này cũng không tệ đâu, hay là người trốn đi”.

Gân xanh trên mặt Cầu Thanh nổi rõ: “Tại sao chứ? Ngay cả người cũng bán mạng cho Bạch Hiểu Phong sao!”.

Sách La Định bĩu môi: “Hắn mà quan trọng thế sao? Ông đây tới cứu nha đầu kia”. Hắn vừa nói vừa chỉ Bạch Hiểu Nguyệt ở phía sau Cầu Thanh.

Bộ dạng của Bạch Hiểu Nguyệt lúc này không giống người bị bắt cóc, mà giống hệt một con mèo vừa được ăn cá, mím môi híp mắt, khoe miệng còn cong lên nữa - Oa! Anh hùng cứu mỹ nhân đúng như trong mơ nhá! Cảm động quá đi!

Cầu Thanh cau mày nhìn Sách La Định: “Không phải người làm việc cho Bạch Hiểu Phong?”.

Khoe miệng Sách La Định giật giật: “Người nghĩ hắn là nhân vật lớn sao? Trên đời này người có thể sai ta làm việc chỉ có Hoàng đế mà thôi, ông đây là Nhất phẩm tướng quân, Bạch Hiểu Phong chỉ là dân thường”.

Bạch Hiểu Nguyệt mím môi, không hài lòng: “Ca ca có tài năng của Tể tướng!”.

Sách La Định nhướn mày nhìn nàng - Nha đầu nàng đứng về bên nào đấy?

Bạch Hiểu Nguyệt lườm hắn: “Nghiêm túc vào!”.

Sách La Định vẫn không hiểu: “Nghiêm túc cái gì?”.

Nàng đành nuốt câu “nghiêm túc làm anh hùng cứu mỹ nhân” lại, quay mặt đi: “Đau tay quá”.

Hắn nhìn hai tay của nàng bị trói phía sau, đi đến.

“Người... người đừng có làm loạn!”. Cầu Thanh nói: “Ta với người không thù không oán, nếu không phải người đến giúp Bạch Hiểu Phong thì đừng có xen vào, nếu không ta sẽ giết cô nương này!”. Nói xong, hắn rút con dao trước mặt Bạch Hiểu Nguyệt.

Nàng sợ hãi, vội lùi về phía sau, thầm nghĩ nếu mình bị rạch mặt thì đúng là tai bay vạ gió.

Sách La Định lắc đầu: “Hay thế này đi, ta thả người, người cầm dao đi tìm Bạch Hiểu Phong, hai người thử xem ai có thể giết chết được ai, nhưng công phu của Bạch Hiểu Phong cũng không tệ, chắc người không thể đánh thắng hắn đâu”.

“Người nói lung tung cái gì thế, Bạch Hiểu Phong vốn không biết võ công!”. Cầu Thanh cau mày.

“Không phải biết cái gì cũng phải thể hiện cho người khác thấy”. Sách La Định cười khan một tiếng: “Người ngu quá đấy”.

“Người dám nói ta ngu...”. Hình như Cầu Thanh ghét nhất là bị người khác nói mình không thông minh.

Sách La Định cười thầm, cách miêu tả “thịt chó thiếu hành” của Bạch Hiểu Phong về gã này quá chuẩn, người này cứ nghe đến ba chữ “không thông minh” là nổi khùng.

“Thật ra người nói cũng không sai, Bạch Hiểu Phong đúng là rất biết cách lợi dụng người khác”. Sách La Định suy nghĩ một chút: “Chẳng hạn như lần này, bắt đầu từ chuyện ma nữ cho đến chuyện cứu những hòa thượng kia, hắn không cần nhếch mép sai bảo thì đã có người giúp hắn giải quyết mọi chuyện rồi”.

Cầu Thanh cười lạnh: “Quả nhiên”.

“Nhưng đôi khi thế sự khó lường”. Sách La Định vỗ tay sau lưng đi đến: “Bạch Hiểu Phong chỉ muốn một, nhưng người khác lại cho hắn hai, thế là mọi việc liền đi quá trớn, ấy gọi là ‘vật cực tất phản’ (2)”.

(2) Sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hóa theo hướng ngược lại.

Cầu Thanh cau mày: “Đó là hắn gieo gió gặt bão”.

“Cũng không thể nói như vậy được”. Sách La Định sờ cằm: “Theo cách phân tích của một người chẳng thông minh như ta, thay vì nói hắn mưu mô xảo quyệt, thì nên nói hắn thích ứng với mọi hoàn cảnh, rất vô trách nhiệm”.

“Đúng vậy!”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu lia lịa, nếu không phải hai tay đang bị trói, nhất định nàng đã vỗ tay rồi, Sách La Định quả nhiên nhìn thấu tính cách đại ca nàng.

“Người có ý gì?”. Cầu Thanh không hiểu.

“Chắc, vậy mới nói lúc rảnh rỗi đám mọt sách các người nên đọc ít sách thôi, mà hãy ra ngoài trải nghiệm, làm quen nhiều người vào”. Sách La Định chậm rãi nói: “Trên đời này luôn có một loại người như vậy, người có thể nói họ tốt số, cũng có thể nói bọn họ nhìn thoáng, không thèm tranh giành, không thèm quan tâm đến bất cứ thứ gì. Nhưng mỗi người mỗi khác, có những người rất được yêu mến, hoặc được vô số người thích, họ càng không lo lắng thì càng có nhiều người lo lắng thay họ, họ càng chẳng sợ thiệt thòi thì càng có nhiều người sợ họ thiệt thòi. Mà những người như vậy, nếu ngốc nghếch một chút thì có lẽ sẽ không nhận ra điều đó, còn nếu thông minh một chút thì sẽ hiểu rất rõ, người hiểu không?”.

Cầu Thanh cau mày, Bạch Hiểu Nguyệt ở bên cạnh thì liên tục gật đầu - Đúng là thế!

“Ý tốt của người khác chính là ân huệ, đôi khi ân huệ còn phiền phức hơn cả mắc nợ, giống nhau ở chỗ đều phải trả”. Sách La Định ngoáy tai: “Vậy phải giải quyết sao đây? Coi như không biết! Giả ngu sao!”.

Bạch Hiểu Nguyệt không ngừng gật đầu, gật đến độ có chút choáng váng. Cầu Thanh thì vẫn nhìn Sách La Định.

“Người nói xem, tại sao người mãi không hiểu ra chứ?”. Sách La Định cười, hỏi hẩn: “Người cái gì cũng để tâm đến, còn hẩn chẳng để tâm đến thứ gì, hai người tỷ thí thế nào đây?”.

Cầu Thanh khẽ cau mày, hình như cũng đang suy nghĩ chuyện này.

“Cũng giống như việc hai người uống rượu, người thích uống nên tự rót rượu cho mình, hẩn có uống hay không cũng chẳng sao. Nhưng người khác lại muốn hẩn uống, bèn rót rượu cho hẩn. Thế là người lại oán hận hẩn được người ta đối xử trọng hậu, như vậy chẳng phải là người tự chuốc bực vào thân sao? Mục đích của người là uống rượu, việc gì phải đi uống với tên thiếu tinh thần uống rượu như hẩn? Đi tìm một đám sâu rượu mà uống có phải hơn không. Luyện quyền đương nhiên phải tìm bao cát, người lại tìm một cái túi bông, có luyện cả ngày cũng chẳng ích gì, chỉ tổ bực mình, phải không?”.

Lúc này sắc mặt Cầu Thanh cũng có chút biến đổi, Bạch Hiểu Nguyệt nhìn hẩn, mong hẩn sớm nghĩ thông.

“Lại nói”. Sách La Định tiếp tục lắc đầu: “Sao người không nghĩ mà xem, người luôn cố gắng so bì với Bạch Hiểu Phong, vậy người có bao giờ nghĩ xem hẩn so bì với người trong trạng thái nào không?”.

Cầu Thanh hơi sững sờ.

“Người dùng hết sức, nhưng có khi hẩn chỉ bỏ ra hai phần, bởi vì hẩn vốn không muốn thắng như người, hẩn không coi trọng điều đó”. Sách La Định cười: “Người còn công bằng tỷ thí với hẩn cái gì chứ? Hẩn thì hờ hững, người lại cố sống cố chết, vậy mà cuối cùng cũng chỉ hòa nhau, người nói xem ai cao ai thấp đây?”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt - Trời ơi, nói thật như vậy không sợ hẩn ta bị đả kích sao!

“Xem ra cả đời này ta đều thua Bạch Hiểu Phong...”. Cầu Thanh lẩm bẩm, có vẻ rất bàng hoàng, dao găm trên tay cũng rơi xuống đất.

Sách La Định nghĩ chắc Cầu Thanh đã uống quá nhiều... Tam công chúa cũng quyết liệt thật, chiêu khích tướng này rất dứt khoát, cứ thế chọc thẳng vào vết thương của hẩn. Nếu Bạch Hiểu Nguyệt không bị bắt đi, vị Tam công chúa này lại một lần nữa cho thấy thế nào gọi là thay đổi tình thế nhanh như chớp, tất cả chỉ là một ván cờ nằm trong tầm kiểm soát của nàng ấy, mặc dù có đôi chút tàn nhẫn, nhưng dù sao lỗi cũng do Cầu Thanh nghĩ quẩn, còn trách ai được nữa.

Sách La Định đi tới cõi trời cho Bạch Hiểu Nguyệt. Cầu Thanh vẫn thần thờ đi đi lại lại. Nàng quay đầu lại hỏi Sách La Định: “Nhìn bộ dạng hẩn thế này, chúng ta nên thả hay bắt hẩn lại đây?”.

Sách La Định cũng đang cân nhắc chuyện này, theo lý mà nói thì nên bắt lại, dù sao hẩn cũng phải bị trừng phạt vì ý đồ của mình, còn suýt hại chết những tiểu hòa thượng kia nữa. Sách La Định đang băn khoăn nghĩ thì nghe thấy Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên la lên: “Cẩn thận đấy!”.

Sách La Định ngẩng đầu nhìn.

Chỉ thấy Cầu Thanh đang ngẩn ngơ bước đi thì giẫm phải chỗ đất bị ướt nhẹp vì bình rượu vỡ, trượt một cái ngã ngửa mặt lên trời... “Phịch” một tiếng, dòng máu đỏ tươi loang khắp mặt đất. Hai mắt Cầu Thanh trợn trắng nhìn thẳng lên trời, không còn cử động nữa.

“Á!”. Bạch Hiếu Nguyệt kinh hoàng kêu lên.

Sách La Định nhanh chóng chạy lại kiểm tra, rồi cũng đơ luôn tại chỗ, tên Cẩu Thanh này thật đen đủi, lúc hấn ngã, gáy lại đập trúng vào mảnh sành của bình rượu vỡ. Đây chính là bình rượu mà ban nãy hấn đập, có một mảnh sành hình tam giác sắc nhọn cắm trong đất, đâm sâu vào đầu Cẩu Thanh, máu tuôn xối xả.

Sách La Định đưa tay rờ rờ mạch cổ Cẩu Thanh, rồi tiếc nuối vuốt mắt cho hấn.

Bạch Hiếu Nguyệt chạy đến, niềm vui sướng vì được anh hùng cứu mỹ nhân vừa rồi cũng bay biến hết, lần đầu tiên nàng chứng kiến cảnh một người đang sống bỗng chốc chết đi như thế, nên dờ người ra đó.

Sách La Định nghiêm mặt đứng lên, thấy Bạch Hiếu Nguyệt bắt đầu khóc bèn hỏi: “Lần đầu thấy người chết à?”.

Nàng gật đầu.

Sách La Định đưa tay nhẹ nhàng ấn đầu nàng xuống, nói: “Đi thôi”.

Bạch Hiếu Nguyệt đi được hai bước bèn quay đầu lại nhìn Cẩu Thanh nằm trên đất: “Hấn thì sao? Cứ để nằm thế ư?”.

“Ta sẽ bảo người của nha môn đến thu dọn”.

Bạch Hiếu Nguyệt theo Sách La Định về trong tâm trạng rối bời.

Bạch Hiếu Nguyệt an toàn trở về thư viện, mọi người đều thở phào, nhưng... chuyện này lại khiến cả hoàng thành xôn xao. Chuyện của Cẩu Thanh cũng bị lan truyền thành nhiều bản, những tin giả mà Tam công chúa tung ra để chọc giận Cẩu Thanh trước đó cũng đã được chứng minh là bịa đặt. Tất nhiên, những người thích ngồi lê đôi mách chẳng bao giờ quan tâm xem những tin đồn giả do đâu mà có, kể cả khi chân tướng sự việc đã được phơi bày thì nhiều người vẫn hoài nghi.

Cho nên, cái tên Cẩu Thanh chỉ trong nháy mắt đã thành đề tài bàn tán ở khắp hoàng thành. Có người tiếc cho hấn, có người lại nghĩ hấn gieo gió gặt bão, nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy tội của hấn không đáng chết.

Sau khi sự việc lan truyền ầm ĩ được hai ngày thì lại có một nghi vấn mới - Rốt cuộc là Cẩu Thanh tự ngã chết một cách ly kỳ như vậy hay là bị Sách La Định giết?

Nhất thời, nghi vấn trùng trùng, không ít người hỏi sai dịch trong nha môn, đám sai dịch lại giấu kín như bưng, chỉ phát tay tỏ ý: Không nói được.

Trong nháy mắt, đề tài bàn tán của dân chúng trong thành lại đổi từ chuyện thiện ác của Cẩu Thanh sang Sách La Định, đề tài mà lúc đầu mọi người bàn tán nhiều nhất là chuyện Bạch Hiếu Phong rốt cuộc là quân tử hay là ngụy quân tử thì chẳng ai nhớ nữa.

Sau khi Bạch Hiếu Nguyệt bị một vỏ khiếp sợ đã được Bạch Hiếu Phong đưa về nhà nghỉ ngơi.

Tể tướng phu nhân cả ngày ôm nàng dỗ dành, chỉ lo Bạch Hiếu Nguyệt sợ quá mà sinh bệnh, vì sau khi trở về suốt ngày nàng nhấp nhồm, ăn không ngon ngủ không yên, ngày nào cũng dậy sớm nấu mỳ, nấu xong lại không ăn mà mang đốt cho Tuấn Tuấn, không biết có phải vì sợ hãi mà sinh bệnh rồi không.

Ba ngày sau, Bạch Hiếu Nguyệt đòi về thư viện, nhưng Tể tướng không cho. Thư viện đang được tu sửa, phải nửa tháng nữa mới xong, bảo nàng yên tâm ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe. Nàng đành dẫn theo đám nha hoàn ra ngoài hít thở không khí.

Hai nha hoàn xách theo một cái giỏ nhỏ, thấy Bạch Hiếu Nguyệt cứ thẩn thẩn thờ thờ liền ra sức mua mấy món đồ sặc sỡ dỗ dành nàng. Chỉ có Bạch Hiếu Nguyệt mới biết tại sao nàng không vui, chẳng bởi lý do gì khác, chỉ vì sáng sớm nàng dậy nấu mỳ mà không có ai ăn, liệu Sách La Định có vì cái chết của Cẩu Thanh mà tự trách bản thân hoặc buồn chán không?

Nàng ngẩn ngơ dẫn theo hai nha hoàn đi về hướng thư viện Hiếu Phong. Đúng lúc đi qua một quán trà, nha hoàn hỏi: “Tiểu thư, nghĩ nghỉ một chút nhé?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gạt đầu, tìm một chỗ ngồi xuống, lại thấy ở phía trước, cách đó không xa có một tửu lâu - Rượu Hoa Điều ở đó rất ngon, Sách La Định rất thích đến đó uống rượu, nhưng hình như hôm nay hắn không đến... Cái tên ấy, cứ không phải đọc sách là hắn vui sướng lắm, chắc hắn đến quán doanh cười ngửa hoặc cùng đám huynh đệ đi săn rồi.

Nàng đang ngăn người bưng chén trà thì nghe thấy hai thư sinh trẻ tuổi ngồi bàn bên cạnh vừa uống trà vừa nói chuyện.

“Ta thấy đến tám, chín phần là Sách La Định giết”.

“Ta cũng nghĩ vậy, người không thấy người của nha môn đều im lặng sao, ngay cả người của thư viện khi bị hỏi cũng nói không biết”.

“Chắc là bị bắt phải ngậm miệng!”.

“Nhất định là vậy, hôm đó Sách La Định cũng rất hung hãn đẩy Bạch phu tử mà”.

“Lần này thật quá đáng, mất hết nhân tính”.

“Đúng đấy, Cửu Thanh có tội ắt phải chịu báo ứng, nhưng Sách La Định cũng tàn nhẫn quá”.

“Đúng vậy, đó là mạng người mà, hắn cứ như vậy thì không được chết tử tế đâu”.

...

“Tiểu thư?”.

Hai nha hoàn thấy Bạch Hiểu Nguyệt cứ ngăn người ra, đang định hỏi xem nàng có muốn ăn gì không thì đột nhiên nghe thấy “choang” một tiếng, nàng đập vỡ chén trà trên bàn, hai nha hoàn giật mình sợ hãi. Lại thấy nàng đứng lên, đi sang bàn bên cạnh.

Hai thư sinh còn đang nói chuyện, ngẩng đầu lên nhìn lại thấy một cô nương váy trắng xinh đẹp bỗng nhiên đi tới, cảm thấy khó hiểu - Đây chẳng phải là Bạch Hiểu Nguyệt của thư viện Hiếu Phong sao?

Nhưng khi hai người vẫn còn lơ mơ không hiểu mình gặp số đào hoa hay có chuyện gì thì... Bạch Hiểu Nguyệt nắm hai tay vào mép bàn, “rầm” một tiếng hất ngược cái bàn lên, nhắc chân đạp thư sinh kia một cước, khiến thư sinh ấy lao đảo ngã từ trên ghế xuống.

Mọi người xung quanh đều sững sờ.

“Tiểu thư!”. Hai nha hoàn vội chạy đến kéo Bạch Hiểu Nguyệt, thầm nghĩ: Tiểu thư điên rồi!

Bạch Hiểu Nguyệt bị hai nha hoàn giữ lại nhưng vẫn tiếp tục đạp thư sinh còn lại, miệng chửi: “Đám người các ngươi có mắt như mù! Đồ lắm chuyện! Đã nói cái chết của Cửu Thanh là sự cố ngoài ý muốn, lão nương đây tận mắt chứng kiến!”.

Mọi người đều hoảng sợ bỏ chạy tán loạn, thầm nghĩ, Bạch tiểu thư nổi điên rồi!

Bọn nha hoàn vội vàng kéo nàng lại. Bạch Hiểu Nguyệt vẫn chửi rủa: “Đừng để ta nghe thấy các ngươi nói hươu nói vượn nữa! So với hắn các ngươi chẳng là cái thá gì!”.

Trên đường lại bắt đầu ồn ào huyên náo.

Ở tửu lâu đối diện, Trình Tử Khiêm ngồi trên lầu hai vừa xem náo nhiệt ở dưới đường, vừa soạn soạt ghi chép. Viết được mấy chữ lại lắc đầu chắc chắn, nói với Sách La Định đang ngồi ăn lê ở đối diện: “Đều tại người cả đấy, tiểu thư khuê các nhà người ta lại bị biến thành một nha đầu đánh đá rồi kìa”.

Sách La Định cắn miếng lê, cười: “Tiểu thư khuê các cũng không đáng yêu bằng nha đầu đánh đá”, nói xong, hắn tiếp tục nhai lê rau rầu.

...

Chuyện của Cửu Thanh nhiều biến cố, nhưng cuối cùng cái chết của hắn cũng đã đặt dấu chấm hết cho câu chuyện ấy. Có những tin đồn nếu bị bàn tán quá lâu sẽ khiến người ta chán ngán, hơn nữa, khi sự cuồng nhiệt qua đi, mọi người thường sẽ bình tĩnh suy xét, sau đó nghiệm ra rất nhiều đạo lý.

Chuyện lần này khiến hàng ngàn người hâm mộ Bạch Hiểu Phong trong hoàng thành có sự phân hóa, rất nhiều người vẫn còn thắc mắc về mối quan hệ mập mờ khó hiểu không rõ thật giả giữa hắn và Diêu Tích Hy năm xưa, cục diện chỉ toàn lời khen ngợi trước đây dành cho Bạch Hiểu Phong cũng thay đổi, biến thành có khen có chê.

Còn đối với Sách La Định, người dân hoàng thành ngoài việc vẫn đủ lời phê bình trách móc về hắn ra, dường như họ cũng đã bắt đầu tò mò về hắn. Có người bắt đầu tìm hiểu quá trình trưởng thành của Sách La Định, những trải nghiệm truyền kỳ của hắn và cuộc sống khác hoàn toàn cuộc sống của Bạch Hiểu Phong ấy cũng khiến không ít người hứng thú. Có người bắt đầu sùng bái Sách La Định, đặc biệt là những nam nhân cảm thấy cuộc sống của hắn thật thoải mái, hắn không dựa vào gia thế mà tự vươn lên, như thế cũng coi như là một anh hùng.

Chuyện Bạch Hiểu Nguyệt nổi điên đánh người, tất cả đều cho rằng nàng quá sợ hãi trước cái chết của Cầu Thanh, nên cũng không đồn đại gì nhiều.

Vài ngày trôi qua, sóng gió dần tan, hoàng thành lại yên bình.

Việc tu sửa thư viện Hiểu Phong được tiến hành rất chậm, mãi đến khi Sách La Định điều năm trăm binh lính tới. Những binh lính này làm việc rất nhanh nhẹn, chẳng nói chẳng rằng, chỉ hùng hục làm, chưa đến ba ngày mà thư viện đã được trang hoàng như mới, việc học hành lại được tiếp tục.

Không khí trong thư viện mấy ngày nay có vẻ khẩn trương, bởi vì Thạch Minh Lượng sắp đến kỳ thi, sự việc vừa rồi cũng ít nhiều ảnh hưởng đến hắn.

Chẳng biết là người nhà Thạch Minh Lượng đặt quá nhiều kỳ vọng vào hắn, hay hắn đặt quá nhiều hy vọng vào bản thân trong lần thi này mà lúc nào hắn cũng ở trong tình trạng lo lắng, tối cũng không ngủ, chong đèn học bài suốt đêm.

Bạch Hiểu Phong đã nhiều lần khuyên bảo, nói rằng với khả năng của hắn thì việc thi cử cũng dễ dàng thôi, không cần quá lo lắng như thế, nhưng khuyên bảo cũng chẳng có tác dụng, Thạch Minh Lượng lên giường nằm, tắt đèn rồi mà vẫn không tài nào ngủ được.

Cho nên, hai mắt của Thạch đại tài tử ngày nào cũng thâm quầng, người cũng gầy đi trông thấy.

Sau giờ học hôm nay, Sách La Định vì ngủ cả buổi sáng nên bị Bạch Hiểu Phong phạt chép thi kinh.

“Người cũng thật là, ngủ thì cứ ngủ, việc gì phải ngáy”. Trình Tử Khiêm ngồi viết cùng Sách La Định trong sân, khác nhau ở chỗ: Sách La Định chép thi kinh còn Trình Tử Khiêm viết lại tin đồn; Sách La Định vừa cầm bút vừa ngáp còn Trình Tử Khiêm lại tinh thần hăng hái múa bút thành văn.

Sách La Định xoa cổ: “Suốt buổi sáng đều là chi, hồ, giả, dã (3), có quỷ mới không buồn ngủ, bao giờ mới thoát khỏi cuộc sống này đây!”.

(3) Những trợ từ dùng trong văn ngôn.

“Sách La Định”. Bạch Hiểu Nguyệt xách giỏ chạy vào.

Sách La Định ngẩng đầu nhìn, thấy tinh thần Bạch Hiểu Nguyệt có vẻ không tệ, chỉ có điều nàng gầy hơn trước một chút.

“A, Hiểu Nguyệt”. Trình Tử Khiêm thấy Bạch Hiểu Nguyệt tinh thần phấn chấn bèn vui vẻ híp mắt cười hỏi han: “Được ra khỏi nhà rồi à?”.

“Ừm!”. Nàng đi đến bên Sách La Định, liếc nhìn: “Chép thế nào rồi?”.

Sách La Định tiếp tục ngáp: “Đi đâu thế?”.

“Đi mua ba ba”. Bạch Hiểu Nguyệt nghiêng đầu cười, hai lúm đồng tiền lộ rõ.

Khóe miệng Sách La Định giật giật: “Diên à, chạy đi xa thế để mua rùa...”.

Hắn chưa nói hết câu đã bị nàng cốc cho một cái: “Đã nói là ba ba, người muốn ăn đòn sao!”.

Hắn xoa đầu nhìn nàng, thầm nghĩ ba ba với rùa thì khác gì nhau?

“Đi”. Bạch Hiếu Nguyệt kéo Sách La Định: “Tôi chép tiếp”.

Hắn cau mày, trầm nghĩ so với việc đi mua rùa thà chép sách còn hơn.

Bạch Hiếu Nguyệt thấy hắn vẫn ngồi im thì nheo mắt lại: “Có đi không?”.

Sách La Định nhìn trời, không thể đắc tội tiểu phu tử được, đành thở dài đứng lên. Nàng xách giỏ vui vẻ đi ra ngoài.

Trình Tử Khiêm căn bút suy nghĩ, Bạch Hiếu Nguyệt đích thân đi mua ba ba, chắc là mua về nấu canh bồi bổ cho Thạch Minh Lượng để hắn có sức tham gia kỳ thi. Nhưng muốn mua thủy sản phải đi rất xa, phải đi hết phố Đông Hoa nữa. Gần đây phố Đông Hoa rất đông đúc, có nhiều người đến tham dự kỳ thi lần này...

Nghĩ đến đây Trình Tử Khiêm cười tí mắt, cảm thấy mình đi theo có khi lại có chuyện hay để xem, thế là le te chạy theo sau.

Vừa bước ra khỏi thư viện, Sách La Định đã cảm thấy không khí trên phố hơi khác thường, đám người rảnh rỗi hình như càng hưng phấn hơn trước thì phải.

“Này”. Sách La Định tiến lên hai bước đến bên cạnh Bạch Hiếu Nguyệt, hỏi: “Đám người này làm gì vậy?”.

Bạch Hiếu Nguyệt liếc hắn một cái: “Này cái gì? Ta không có tên à?”.

Sách La Định đành chấp tay hươ hươ trước mặt nàng: “Tiểu phu tử”.

Bạch Hiếu Nguyệt trề môi, có vẻ không hài lòng: “Sau này đừng gọi là phu tử nữa, già chết”.

Sách La Định nghĩ bụng, nha đầu này hôm nay làm sao vậy nhỉ, bắt đắc dĩ nói: “Vậy gọi thế nào?”.

“Gọi tên ấy”. Hiếu Nguyệt lầm bầm: “Mọi người gọi sao thì người cứ gọi như vậy là được”.

Sách La Định nghĩ, người trong thư viện hầu như đều gọi nàng là Hiếu Nguyệt, nên hắn cũng gọi một tiếng: “Hiếu Nguyệt”.

Bạch Hiếu Nguyệt lén cười không để Sách La Định nhìn thấy. Hai người đi qua quán trà lớn nhất phố Đông Hoa, nghe thấy từ bên trong truyền ra tiếng hò hét, cái gì mà “Đặt bao nhiêu? Cửa nào, thua, lãi”... Sách La Định háng hái hắn lên, chạy tới gần xem.

Bạch Hiếu Nguyệt đeo giỏ, quay đầu lại chẳng thấy Sách La Định đâu, nhìn bốn xung quanh thì thấy hắn đang cầm một tờ giấy ngồi chồm hổm trên đầu sư tử đá trước cửa quán trà, nhìn vào bên trong.

Nàng không còn gì để nói, trông hắn không khác gì con khỉ. Nàng chạy đến, ngẩng đầu hỏi: “Người đang làm gì đấy?”.

Sách La Định chỉ vào quán trà: “Cá cược! Hình như đang cược xem lần thi này ai sẽ đứng đầu bảng!”.

Bạch Hiếu Nguyệt nhón chân xem, nhưng ngoài cửa chặt kín người nên nàng không thể nhìn thấy gì, bèn kéo vạt áo Sách La Định: “Ai được đánh giá cao nhất?”.

“Một người tên là Vương Húc”. Sách La Định đưa tờ giấy trên tay cho nàng, trên đó có ghi tỷ lệ hiện nay.

“Thạch Minh Lượng chỉ xếp thứ ba?”. Bạch Hiếu Nguyệt kinh ngạc kêu lên: “Hắn là Đệ nhất tài tử Giang Nam mà! Sao lại không đứng thứ nhất chứ?”.

Sách La Định xòe tay ra, nhảy xuống: “Người mạnh ắt sẽ có kẻ mạnh hơn, hơn nữa, chỉ cần cố gắng hết sức là được rồi, quan tâm xem đồ hạng mấy làm gì?”.

“Khác chứ!”. Bạch Hiếu Nguyệt nghiêm túc nói: “Lần thi này Thạch Minh Lượng phải đứng đầu bảng thì mới có thể tham gia thi Điện, nếu không thì nửa năm nữa phải thi lại, muốn tham gia thi Điện sẽ phải chờ lần thi sau”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, trầm nghĩ nhiều con một sách thay phiên nhau đi thi thật, bèn nói: “Sang năm thì sang năm, hắn mới bao nhiêu tuổi? Có người ba, bốn mươi tuổi mà vẫn chưa đỗ được Tú tài kia kìa, cho dù mười năm nữa hắn mới đỗ Trạng nguyên thì cũng không muộn”.

Bạch Hiếu Nguyệt có chút ngập ngừng: “Nói thì nói thế... nhưng...”.

“Đi thôi, đi mua rùa”. Sách La Định đi nhanh về phía trước, đi được hai bước thì đột nhiên đứng lại, Bạch Hiểu Nguyệt đang thất thần đi phía sau đụng ngay vào lưng hắn, nàng xoa mũi, ngửa mặt nhìn.

Sách La Định hình như đang suy nghĩ điều gì, lục quanh người, lấy ra một lượng bạc, neho mắt hỏi nàng: “Có tiền không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt sờ vào túi tiền bên hông, nói: “Có”.

“Lấy một lượng ra đi”. Sách La Định cười tít mắt.

Nàng mím môi: “Làm gì?”.

“Hai chúng ta hùn vốn cược một ván”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẫm nghĩ, rồi lấy ra một lượng bạc đưa cho Sách La Định: “Cược Thạch Minh Lượng hả?”.

Sách La Định bĩu môi: “Mặc dù hắn chỉ đứng thứ ba nhưng dù sao cũng thu hút được người khác, đương nhiên là mua cửa người nào ít được chú ý rồi”. Hắn vừa nói vừa tìm tiền.

Bạch Hiểu Nguyệt không vui: “Cược Thạch Minh Lượng!”.

Sách La Định lắc đầu: “Có thắng cũng không kiếm được tiền”.

“Không được thì không được!”. Bạch Hiểu Nguyệt trừng mắt nhìn hắn: “Dù gì người ta cũng là bạn đồng môn của ngươi, đương nhiên phải ủng hộ người nhà rồi!”.

Sách La Định thấy nàng nghiêm túc phồng má lên nói thì bất lực, hảo nam bắt đầu nữ, bèn cầm bạc, lại nhảy lên đầu con sư tử đá, hô to một tiếng với đám người bên trong: “Này, cược cửa Thạch Minh Lượng hai lượng bạc”. Hắn vừa hô xong, đám đông đều quay qua nhìn.

Có một đại thúc còn khuyên hắn: “Cược Thạch Minh Lượng làm gì? Cược Vương Húc đi, Thạch Minh Lượng không được hạng nhất đâu”.

Sách La Định thấy khó hiểu: “Tại sao? Tên tài tử đó cũng không ít lần thi được hạng nhất mà”.

“Đúng, đúng là hắn có thể giành được hạng nhất, nhưng Vương Húc này là khắc tinh của hắn. Chỉ cần Vương Húc tham gia thi thì Thạch Minh Lượng mãi mãi chỉ đạt hạng hai mà thôi. Mấy lần Thạch Minh Lượng đỗ đầu đều do Vương Húc không tham gia”. Rất nhiều người cũng khuyên Sách La Định như vậy: “Mấy hôm trước Vương Húc mới đến ghi danh dự thi, người không thấy có rất nhiều người lúc đầu cược cho Thạch Minh Lượng đã rút tiền, chuyển qua cược Vương Húc rồi sao?”.

Sách La Định sờ cằm, nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, hai người đột nhiên hiểu ra vì sao mấy hôm nay Thạch Minh Lượng lại lo lắng đến thế.

“Cược Thạch Minh Lượng!”. Bạch Hiểu Nguyệt giật lại bạc trong tay Sách La Định, còn tiện thể đặt thêm mười lượng nữa.

Sách La Định liếc nhìn nàng - Nha đầu ngốc này, nếu đặt nhiều tiền như vậy thì chia ra cược mấy người chứ! Cược cả những người ít được quan tâm ấy!

Bạch Hiểu Nguyệt đặt cược xong định kéo Sách La Định rời khỏi đó, lúc này lại nghe thấy sau lưng có người nói: “Danh hiệu Đệ nhất tài tử Giang Nam của Thạch Minh Lượng chỉ là do hắn may mắn thôi, cũng có thể nói, là bản thiếu gia đây nhường cho hắn mới đúng”.

Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định cùng quay đầu lại, liền nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi mặc áo choàng thư sinh màu trắng đứng ngay phía sau, tướng mạo người này khá nổi bật, nhìn cách ăn mặc và lời ăn tiếng nói, nhất định là xuất thân không tồi.

“Vương công tử”. Trông quán trà có tiểu nhị biết hắn, ân cần chào hỏi.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẫm nghĩ: “Người là Vương Húc?”.

Vương Húc chấp tay với nàng: “Cô nương là tiểu muội của Bạch phu tử, Bạch Hiểu Nguyệt, phải không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu.

Sách La Định ở phía sau quan sát hai người nói chuyện, thấy tên Vương Húc này hình như không đứng đắn lắm, hai mắt cứ nhìn láo nhìn liên.

Vương Húc hết lời khen ngợi: “Trước giờ vẫn nghe người ta ca ngợi cô nương xinh đẹp thanh thoát, cứ nghĩ người ta nói quá lên, nhưng hôm nay được gặp mới thấy những lời tán dương kia chưa đủ”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt - Đang khen mình xinh đẹp sao?

Sách La Định đứng bên cạnh khoanh tay nhìn trời - Sến đến rụng răng!

“Bạch cô nương, có thể giúp tại hạ một chuyện nhỏ không?”. Vương Húc khiêm tốn lịch sự nói.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng hơi gật đầu đáp lại: “Vương công tử muốn ta giúp chuyện gì?”.

“Có thể giúp ta đưa một phong thư cho Bạch phu tử không?”. Vương Húc rút một phong thư trong ống tay áo ra, đưa cho nàng.

Bạch Hiểu Nguyệt chưa nhận ngay mà hỏi: “Thư gì vậy?”.

“Là thư ta tự tiện cử để vào thư viện Hiểu Phong”. Vương Húc mỉm cười.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Người muốn vào thư viện sao?”.

“Trước đây sức khỏe của ta không tốt nên để lỡ cơ hội ghi danh, bây giờ bệnh tình đã khỏi, ta rất muốn được vào thư viện Hiểu Phong”. Vương Húc cười vô cùng dịu dàng: “Mặt khác, nếu ta được vào thư viện thì lần này người thi được hạng nhất cũng là người của thư viện Hiểu Phong”. Nói xong, hắn chấp tay với Sách La Định ở phía sau Bạch Hiểu Nguyệt một cái, nhét thư vào tay nàng rồi xoay người nghênh ngang bỏ đi.

Sách La Định sờ cằm - Nói cứ như lần này hắn chắc chắn được hạng nhất vậy, sao lại tự tin thế nhỉ?

Bạch Hiểu Nguyệt ngăn người cầm thư, cúi đầu nhìn mấy chữ và chữ ký trên phong thư một chút... vô thức nuốt nước bọt, chữ thật đẹp, đúng là không thua kém gì Thạch Minh Lượng.

Sách La Định thấy vẻ mặt do dự của nàng, bèn kéo nàng đi: “VẬY CHẮNG PHẢI RẤT TỐT SAO, DÙ SAO THÌ THƯ VIỆN HIỂU PHONG VẪN CHƯA TUYỂN ĐỦ NGƯỜI MÀ, VƯƠNG HÚC CÓ VẼ RẤT CÓ NĂNG LỰC. QUAN TÂM NGƯỜI NÀO THI ĐỖ LÀM GÌ, MIỄN LÀ NGƯỜI CỦA THƯ VIỆN HIỂU PHONG LÀ ĐƯỢC RỒI”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Sách La Định: “Người thấy Thạch Minh Lượng và Vương Húc, hai người này thế nào...?”.

Không đợi nàng nói hết, khoe miệng Sách La Định đã nhếch lên: “Mặc dù nhìn tên Vương Húc kia chẳng thật thà gì nhưng so với đám trứng rùa vô tích sự Thạch Minh Lượng kia thì mạnh hơn nhiều”.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng không biết nên làm gì, mới gặp mà Vương Húc đã biết hành lễ với Sách La Định, còn bọn Thạch Minh Lượng chỉ biết bày mưu hại hắn, tuy chẳng thành công lần nào.

“Nhờ Vương Húc được nhận vào thư viện, kết quả là hắn thi đỗ, còn Thạch Minh Lượng thi trượt thì phải làm thế nào?”. Nàng lo lắng hỏi.

“Kỳ thi này mọi người tỷ thí công bằng”. Sách La Định cảm thấy chẳng sao cả: “Nếu Vương Húc thật sự giỏi hơn Thạch Minh Lượng, hắn thắng cũng là chuyện đương nhiên”.

Bạch Hiểu Nguyệt vẫn cảm thấy không được thoải mái.

“Nha đầu nàng cũng kỳ quái thật!”. Sách La Định vừa đi vừa cười nàng: “Vương tài tử kia tặng nàng lên tận trời xanh. Thạch Minh Lượng thì chưa từng khen nàng, sao nàng vẫn ủng hộ Thạch Minh Lượng?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngó người, ngẩng đầu nhìn Sách La Định: “Hắn khen ta cái gì?”.

Sách La Định bĩu môi: “Ban nãy vừa gặp đã xỏ một tràng đầy thôi, khen nàng đẹp, từ ngữ còn rất văn vẻ nữa”.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn Sách La Định.

Hắn nhìn lại nàng: “Nhìn cái gì?”.

Nàng bước lên hai bước, nhỏ giọng hỏi: “Sao ta lại cảm thấy... có vị chua (4) nhỉ?”.

(4) Ý Bạch Hiểu Nguyệt muốn nói là cảm thấy Sách La Định đang ghen.

Sách La Định chớp chớp mắt, gật đầu: “Thư sinh kia đúng là chua loét”.

“Chắc chắc”. Bạch Hiểu Nguyệt cười, lắc đầu: “Còn có người khác nữa...”.

Sách La Định xòe tay ra: “Gần đây có hàng bán giấm đấy”.

Bạch Hiểu Nguyệt mím môi, lườm hắn. Nhưng hắn lại chấp tay sau lưng đi về phía trước, không nói gì thêm nữa. Nàng nhíu mày, chạy theo, đưa cái giỏ cho hắn: “Xách hộ ta, ta mỏi tay”.

Sách La Định tỏ vẻ chê bai: “Nam nhân đại trượng phu mà lại xách giỏ thì người ta cười chết”.

“Mỏi tay”. Bạch Hiểu Nguyệt đi phía sau: “Còn nữa, người đi nhanh quá, ta mệt”.

Hắn bó tay, đi chậm lại: “Sao nàng phiền phức thế?”.

Nàng nhét giỏ vào tay hắn: “Con gái luôn phiền toái, mà người ngốc lắm, nam nhân đại trượng phu phải chủ động cầm giỏ giúp nữ nhi chứ”.

Sách La Định nhận lấy cái giỏ, thở dài, tiếp tục đi về phía trước, nhưng lần này bước chân cũng chậm hơn một chút. Bạch Hiểu Nguyệt đi cạnh hắn, thấy hắn vừa đi vừa ngắm cảnh nhưng lại chẳng thèm nhìn mình, trong lòng cũng có chút khó chịu - Rõ ràng lúc này Sách La Định có chút ghen tuông. Chẳng lẽ vừa rồi mình mơ mộng hão huyền hay sao?

Phía sau hai người, Trình Tử Khiêm vừa lắc đầu vừa đi theo, tiện thể múa bút thành văn, miệng cũng chẳng nhàn rỗi chút nào: “Lão Sách à, người đừng có ngây ngô như vậy, con gái người ta đã thể hiện rõ ràng như vậy rồi, người như thế chẳng phải đã tạt cho người ta một gáo nước lạnh hay sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt đi cả quãng đường dài như thế mà Sách La Định không hỏi nàng có mệt không, có khát không, cũng không nói, không cười với nàng, thậm chí còn không thèm nhìn nàng một cái. Tự dưng nàng thấy chán nản trong lòng, đều là mình mơ mộng, liệu có phải Sách La Định hoàn toàn không để ý tới mình không...

Tâm trạng của Bạch Hiểu Nguyệt vốn đã không tốt, lúc đến chỗ bán ba ba lại càng tệ hơn. Chắc là do sắp đến mùa thi, hoặc do thư sinh ở phố Đông Hoa quá nhiều nên ba ba tươi ngon một chút đều đã bán hết sạch, chỉ còn vài con rất nhỏ, lờ đờ sắp chết.

Sách La Định ngáp, lắc đầu nhìn Bạch Hiểu Nguyệt vòng qua vòng lại trong cái chợ cá chật chội. Đừng nhìn Bạch Hiểu Nguyệt xách giỏ đi chợ rất ra dáng, nấu mỳ thịt bò miến chẻ mà tưởng nhầm, dù sao người ta cũng là thiên kim đại tiểu thư, nên có lẽ đây là lần đầu nàng đến chợ cá.

Bạch Hiểu Nguyệt quanh đi quẩn lại một lúc lâu cũng không mua được ba ba, tâm trạng rất tệ. Sách La Định bèn nói: “Không nhất thiết phải ăn ba ba mà, mua cá khác đi”.

“Cá khác?”. Nàng nhìn hắn một cái, hơi do dự.

Sách La Định cười: “Mua cá quả đi, nấu bát cháo cá, tên thư sinh kia gây trơ xương thể cũng không ăn được bao nhiêu đâu”.

“Ồ...”. Bạch Hiểu Nguyệt sờ cằm, chỉ vào một con cá và nói với bà bán cá: “Lấy con này”.

Sách La Định nhìn trời: “Cô nương, đây là trắm cỏ”.

Tại Bạch Hiểu Nguyệt hơi đỏ, ngượng ngùng: “À, nhìn nhầm... lấy con này”.

“Cá mè trắng”.

“Con này...”.

“Trắm cỏ”.

“Con này!”.

“Cá diếc”.

Cuối cùng Bạch Hiếu Nguyệt quay sang nhìn Sách La Định một cái. Sách La Định cười rung cả người: “Cá diếc được đấy, nấu canh cũng rất bổ, bảo trù nướng hầm thêm một con gà nữa. Tên thư sinh đó thông minh như thế, cho dù có ăn cháo trắng cũng thi được hạng nhất, có lòng là được rồi”.

Bạch Hiếu Nguyệt đỏ mặt, thấy Sách La Định ngồi chồm hổm ở bên cạnh cười tươi rói rói thì tức lắm, bèn đưa tay đẩy hấn một cái. Sách La Định đương nhiên không bị nàng đẩy ngã, chậm rãi đứng dậy: “Nàng muốn mua ba ba à, sao lại đến chỗ này mua?”.

Bạch Hiếu Nguyệt nhìn hấn: “Người có cao kiến gì à?”.

“Nếu muốn mua ba ba, ta dẫn nàng đến một chỗ”. Bạch Hiếu Nguyệt vẫn đang giận dỗi, Sách La Định liền kéo ống tay áo của nàng: “Đi thôi”.

Nàng theo hấn rời khỏi chợ cá, cứ đi về phía tây, loanh quanh lòng vòng tới khi nàng không còn phân biệt nổi đông tây nam bắc thì Sách La Định đã dẫn nàng đến con phố náo nhiệt nhất hoàng thành, nơi đây có rất nhiều tửu lâu và khách điểm.

Sách La Định dẫn Bạch Hiếu Nguyệt vào một tửu lâu lớn tên là “Chốn Bồng Lai”, không ngồi gọi món ăn mà đi thẳng ra cửa sau, vào nhà bếp.

Hiếu Nguyệt đi phía sau, thấy Sách La Định nghênh ngang đi vào mà không có ai ngăn lại thì lấy làm khó hiểu, chẳng lẽ hấn là chủ tửu lâu này?

Sách La Định đi tới gần bếp lò, thấy một tên béo đang nấu nướng. Tên béo này xem chừng ít nhất cũng phải đến tạ rưỡi, vô cùng to lớn, giọng nói oang oang, tay không ngừng hoạt động, miệng cũng không ngừng hò hét những tên giúp việc nhanh tay một chút.

Sách La Định đi vài bước đến phía sau, vỗ vai hấn một cái. Tên béo vừa quay đầu lại, gương mặt bực bội lập tức tươi cười: “A! Tướng quân”.

Sách La Định đặt tay lên vai hấn, sán đến ngửi ngửi: “Há, hôm nấu rượu Hoa Điều à, món tử”.

“Tướng quân thèm rượu rồi hả? Muốn ăn gì? Ta xào cho tướng quân hai món, ở đây có rượu ngon, hai ta làm một bầu đi”.

Bạch Hiếu Nguyệt nhìn kỹ người này, chợt nhớ ra đây là Đệ nhất đầu bếp của hoàng thành, Lại Hổ, Lại đầu bếp lừng danh! Nghe nói người này nấu ăn còn ngon hơn cả ngự trù (5) trong cung nữa, muốn ăn món hấn nấu thì phải đặt trước nửa tháng, kể cả quý tộc hoàng cung cũng phải xếp hàng chờ, thì ra hấn là bạn của Sách La Định.

(5) Người nấu ăn cho vua.

“Ồ?”. Lại đầu bếp vừa quay đầu lại đã nhìn thấy Bạch Hiếu Nguyệt, huých Sách La Định một cái: “‘Nàng’ hả? Đẹp đấy”.

Sách La Định không bảo phải cũng chẳng bảo không phải, chỉ hỏi Lại đầu bếp: “Có ba ba không?”.

“Có”. Lại đầu bếp quay lại gọi một tên giúp việc: “Mang một con ba ba đến đây, lấy con ngon nhất ấy”.

Loáng cái đã có một tên lật đật cầm cái túi lưới chạy lại, bên trong túi là một con ba ba béo nung núc. Sách La Định trả tiền cho tên kia, xách ba ba rồi vỗ lưng Lại đầu bếp, nói: “Đi trước đây, tối nay ta sẽ tìm người uống rượu, người nhớ làm đồ ăn ngon chờ ta”.

“Được!”. Lại đầu bếp cầm cái thìa hươu hươu với Sách La Định: “Tối người nhớ đến đó!”.

Sách La Định cười, gật đầu, nghiêng đầu ra hiệu cho Bạch Hiếu Nguyệt một cái, ý bảo - Về hầm ba ba đi.

Bạch Hiếu Nguyệt cùng hấn đi ra ngoài, vừa tới cửa thì có một tên giúp việc lấy ra khỏi lồng hấp mấy khay điểm tâm.

Lại đầu bếp nói với Sách La Định: “Đó là bánh tổ yến, lấy cho nha đầu kia ăn”.

Sách La Định đút vào miệng Bạch Hiếu Nguyệt một miếng, lại đặt vào tay nàng hai miếng nữa, rồi dẫn nàng rời khỏi đó.

Bạch Hiếu Nguyệt ngậm bánh tổ yến, mặt vẫn còn rất nóng, động tác Sách La Định đút bánh tổ yến cho nàng... chắc chắn, dịu dàng quá đi.

Nàng vừa cười mình sao mà dễ dàng thỏa mãn như vậy, vừa nhai bánh tổ yến, hỏi Sách La Định: “Người và Lại đầu bếp rất thân nhau à?”.

“Trước kia hần cũng là quân binh, có một thời gian lẫn lộn cùng ta”. Sách La Định lắc ba ba trong tay: “Trù nường còn ở thư viện không? Nếu không thì cứ bảo lão Lại hầm luôn, hần đun nước uống cũng ngon hơn người khác đấy”.

Bạch Hiếu Nguyệt mím môi: “Đại nường có ở đó, cứ để bà ấy hầm ba ba thì hơn, chờ đến khi Thạch Minh Lượng thi đỗ rồi chúng ta đến đây ăn mừng, nhờ Lại huynh đệ của người nấu một bữa tiệc thật lớn”.

“Ý này được đó”. Sách La Định gật đầu.

Hai người đang trò chuyện thì một cỗ xe ngựa lướt qua, chợt nghe thấy bên trong xe ngựa có người kêu to: “Dừng xe”.

Phu xe giắt dây cương một cái, xe ngựa dừng lại. Mành xe được vén lên, một nam tử trẻ tuổi mặc áo gấm màu tím nhạt nhảy xuống xe: “Hiếu Nguyệt cô nương”.

Bạch Hiếu Nguyệt ngẩng đầu nhìn người mới tới, mím môi - Hôm nay thật đen đủi, sớm biết thế này thì đã không ra ngoài rồi.

Sách La Định thấy thanh niên này quen quen, ngẫm nghĩ - Đây là công tử nhà thượng thư Trần Cần Thái, hình như tên là Trần Tĩnh.

Trần Cần Thái làm quan trong triều đã hơn hai mươi năm, vô cùng khôn khéo, cũng rất có năng lực, Sách La Định có ấn tượng rất sâu sắc về ông ta. Trần Tĩnh không giống cha, tính cách có chút đơn thuần, khá ngốc... cho nên sau mấy lần gặp mặt, Sách La Định cũng có chút ấn tượng về hần.

Trần Tĩnh có vẻ rất kích động: “Hiếu Nguyệt cô nương, dạo này có khỏe không? Đợt này ta bận nên không đến thư viện thăm Bạch phu tử được, mọi chuyện ở thư viện vẫn tốt chứ?”.

Bạch Hiếu Nguyệt cười: “Cảm ơn đã quan tâm, mọi thứ đều ổn”.

“Ồ”. Lúc này Trần Tĩnh mới nhìn thấy Sách La Định, bèn chấp tay: “Sách tướng quân, thật trùng hợp”.

Sách La Định gật đầu.

“Hiếu Nguyệt, ăn cơm chưa?”. Trần Tĩnh vô cùng nhiệt tình: “Cùng đi nhé?”.

Thiếu chút nữa là Sách La Định cười phì, bây giờ đi ăn thì là ăn trưa hay ăn sáng? Vị Trần công tử này nói năng lộn xộn quá.

Bạch Hiếu Nguyệt cũng rất lúng túng, bèn cười nói: “Ta còn có việc phải về thư viện”.

“Ồ”. Trần Tĩnh thất vọng ra mặt.

Sách La Định thầm nói - Người tốt xấu gì cũng kín đáo chút đi, dù có thích nha đầu này cũng đâu cần thể hiện rõ ràng như vậy, không sợ làm người ta sợ chạy mất à?

Quả nhiên, Bạch Hiếu Nguyệt mất tự nhiên, nói: “Cáo từ”, rồi cứ thế kéo Sách La Định đi.

Trần Tĩnh vẫn còn ngu ngơ đứng phía sau nhìn bóng Bạch Hiếu Nguyệt mà cảm khái - Thật sự là nhìn nàng ở góc độ nào cũng thấy nàng xinh đẹp ngắt ngảy.

“Thiếu gia”.

“Gi?”. Khó khăn lắm Trần Tĩnh mới hồi thần, thấy quản gia Trần Trung đứng bên cạnh xe ngựa thì hơi cau mày nhắc nhở: “Muộn rồi, lão gia sẽ quở trách”.

“A!”. Trần Tĩnh cả kinh, bóng lưng tuyệt đẹp của Bạch Hiểu Nguyệt ngay lập tức bị gương mặt nghiêm nghị của cha hắn thay thế. Hắn cuống cuống chui vào xe.

Trần Trung cùng ngồi trong xe ngựa, thấy Trần Tĩnh vẫn còn vén rèm xe lên để nhìn bóng Bạch Hiểu Nguyệt thì không nhịn được ho khan một tiếng: “Vị vừa rồi là Sách La Định, Sách tướng quân phải không?”.

Trần Tĩnh hồi thần, đáp: “Phải”.

Trần Trung khẽ nói: “Lão gia rất coi trọng Sách tướng quân, nếu có cơ hội, thiếu gia nên kết thân với hắn”.

Khóe miệng Trần Tĩnh giật giật, có chút ghen ghét: “Sách La Định nhìn thô lỗ như thế, ta không hợp với loại vô nhân ấy”.

Trần Trung bắt đầu dĩ thử dài.

“Đúng rồi Trung thúc, ngày mai ta muốn đến thư viện Hiểu Phong thăm Bạch... Bạch phu tử, người nói xem cần mang theo lễ vật gì?”, Trần Tĩnh hỏi.

“Thiếu gia, thiếu gia thích Bạch tiểu thư phải không?”.

Trần Tĩnh ngượng ngùng gãi đầu, nói: “Nhà họ Bạch và nhà chúng ta cũng coi như môn đăng hộ đối, phụ thân chắc là sẽ thích Hiểu Nguyệt... phải không?”.

Trần Trung lại lắc đầu: “Lão gia chắc chắn sẽ không đồng ý, thiếu gia nghĩ lại đi”.

“Tại sao?”. Trần Tĩnh không hiểu: “Những cô nương ta thích trước đây cha đều nói gia thế của họ không tốt, Bạch Hiểu Nguyệt là con gái của Tể tướng, gia thế quá tốt còn gì?”.

“Thiếu gia, thân thế của Bạch tiểu thư chắc chắn không phải là vấn đề, nếu có thể kết thành thông gia thì là Trần phủ chúng ta với cao rồi, chỉ là...”.

“Chỉ là cái gì?”.

“Chỉ là ngoại hình Bạch Hiểu Nguyệt quá xinh đẹp, xấu một chút thì tốt”.

“Hả?”. Trần Tĩnh càng thấy khó hiểu: “Là sao?”.

“Đại trưởng phu cần phải làm chuyện lớn, chọn vợ thì chỉ cần chọn thực nữ, Bạch Hiểu Nguyệt đúng là gia thế cao sang, nhưng lại có quá nhiều người theo đuổi, lấy nàng rồi có thể có thêm một số quan hệ nhưng cũng có thể mất đi một số quan hệ, trở thành đề tài bàn tán trong thành, còn bị mang tiếng là tham phú quý, háms sắc đẹp”. Trần Trung đã đi theo Trần thượng thư nhiều năm, lại chăm sóc Trần Tĩnh từ nhỏ, cho nên lời nói rất có sức nặng.

Trần Tĩnh nhăn mặt, lầm bầm: “Yếu điệu thực nữ quân tử hảo cầu (6), lấy vợ đương nhiên là phải chọn người đẹp rồi, chẳng lẽ lại đi cưới người xấu xí sao?”.

(6) Hai câu thơ trích trong bài Quan thư trong sách Kinh thi, nghĩa là “Người con gái dịu dàng, xứng đôi cùng quân tử”.

Trần Trung mỉm cười: “Đôi khi thê tử có tướng mạo bình thường, thậm chí là xấu xí, còn có ích hơn lấy các thê tử xinh đẹp hút hồn. Là đấng nam nhi cần lo đại sự, có thể thích mỹ nữ nhưng vợ thì phải chọn cho cẩn thận, thiếu gia cứ để lão gia chọn cho”.

Trong lòng Trần Tĩnh vô cùng không phục.

“Còn nữa”. Trần Trung cuối cùng vẫn cho Trần Tĩnh thêm một đao nữa: “Trên phố người ta đang đồn đại quan hệ của Bạch tiểu thư và Sách La Định không được rõ ràng, ban này cậu cũng nhìn thấy rồi đấy, hai người họ rất thân mật... Ngộ nhỡ Sách La Định thực sự có ý với Bạch Hiểu Nguyệt, mà thiếu gia lại chen chân vào, như thế chẳng khác nào đắc tội với vị đại tướng quân này, không có lợi”.

Lúc này Trần Tĩnh mới nghĩ ra ban này mình cảm thấy lạ ở chỗ nào, đúng vậy... Lúc đi, Bạch Hiểu Nguyệt còn kéo Sách La Định đi cùng, chẳng lẽ lời đồn Sách La Định theo đuổi Bạch Hiểu Nguyệt là thật sao?

Nghĩ thế, Trần Tĩnh bất mãn - Tên Sách La Định này cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga sao? Bạch Hiểu Nguyệt đoan trang xinh đẹp như thế, hắn ta thì thô lỗ, một tên võ phu ít chữ, sao có thể xứng với nàng chứ?!

...

“Hắt xì...”. Sách La Định đưa tay xoa mũi.

Lúc này miệng Bạch Hiểu Nguyệt vẫn đọng lại mùi thơm của bánh tổ yến, nghe thấy Sách La Định hắt xì liền quay sang nhìn: “Cảm à?”.

Sách La Định bĩu môi: “Chắc là con rùa nào đó nói xấu lão tử... Ái”.

Sách La Định nói xong liền bị Bạch Hiểu Nguyệt véo cho một cái: “Không được ăn nói thô tục!”.

Lúc này hai người đã về đến cổng thư viện Hiểu Phong, Bạch Hiểu Nguyệt đưa tay cầm lấy ba ba bước nhanh vào trong, lại đụng phải Thạch Minh Lượng đang cúi đầu ủ rũ đi ra: “Này!”.

Thạch Minh Lượng hình như đang có tâm sự, bị Bạch Hiểu Nguyệt gọi một tiếng thì giật mình, trợn tròn hai mắt nhìn nàng. Nàng hươ hươ con ba ba béo núc trong tay, nói: “Tối nay nhớ để bụng đấy, ta sẽ nấu món ngon cho người ăn”, nói xong thì vui vẻ chạy mất.

Thạch Minh Lượng quay lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt đang rất vui vẻ, hơi nhú mày, thở dài, quay đầu liền thấy Sách La Định khoanh tay đứng ở cổng viện nhìn mình.

Thạch Minh Lượng hơi ngượng, cúi đầu đi ra ngoài.

Sách La Định nhìn theo bóng hắn, cau mày - Thạch Minh Lượng này đang giở trò quỷ gì vậy?

Hắn đang nghĩ thì nhìn thấy một chiếc kiệu đẹp đẽ dừng ngay ngoài cổng, một công công vén màn kiệu lên, Tam công chúa thướt tha bước xuống, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Sách La Định.

Sách La Định gật đầu với nàng.

Đường Nguyệt Nhữ khẽ cười, bước lên bậc thang, lúc đi ngang qua Sách La Định, nàng đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: “Sách tướng quân, phải biết trân trọng hạnh phúc đang có”.

Mí mắt Sách La Định giật giật - Hả?

Nhưng Tam công chúa dứt lời liền đi vào thư viện luôn, không nói thêm gì nữa.

Sách La Định chẳng hiểu mô tê gì, lại nghe thấy một giọng nói thâm trầm vang lên ở phía sau: “Nghe chưa? Phải biết trân trọng đấy!”.

Sách La Định quay lại tung một cước.

Trình Tử Khiêm nhanh chóng tránh sang bên cạnh, trong tay vẫn cầm một cây bút: “Lão Sách à, danh sách tình địch của người lại tăng lên, thêm một Trần Tĩnh nữa rồi, chắc chắn”.

Sách La Định không thèm để ý đến hắn: “Người có thời gian rảnh rỗi mà đùa cợt ta, sao không tranh thủ đi tìm hiểu xem Thạch Minh Lượng đang giở trò quỷ gì đi”.

Trình Tử Khiêm hơi sững sốt: “Tiểu Lượng Tử làm sao?”.

Sách La Định nghe cách gọi này mà rùng cả mình: “Lúc cá cược ban nãy người không nhìn thấy à?”.

“À...”. Trình Tử Khiêm cười như đã hiểu: “Người nói Vương Húc sao?”.

“Điều tra rồi à?”.

“Khà khà”. Trình Tử Khiêm chìa ra vài tờ giấy: “Lai lịch của tên Vương Húc này cũng không phải loại vừa, nhà hắn và nhà Thạch Minh Lượng có giao tình mấy đời, hai người bọn họ cũng thân nhau từ nhỏ. Ở quê họ, Vương Húc cũng rất có danh tiếng, rất nhiều người nói hắn mới thực sự là Đệ nhất tài tử Giang Nam, Thạch Minh Lượng chỉ may hơn hắn một chút thôi. Thạch Minh Lượng hình như chưa từng phản bác chuyện này”.

Sách La Định không hiểu: “Bình thường tiểu tử Thạch Minh Lượng kia kiêu căng cao ngạo, coi trời bằng vung, sao cứ gặp Vương Húc là đột nhiên xui lơ vậy, liệu có uẩn khúc gì không?”.

“Tin tức chính xác thì không có, nhưng cũng có một số tin đồn, muốn nghe không?”. Trình Tử Khiêm bắt đầu cười rất dễ tiện.

Sách La Định đành ghé tai qua: “Nói đi!”.

“Vương Húc nắm được thóp của Thạch Minh Lượng khiến hắn nghe theo mọi sự sai bảo của Vương Húc”. Trình Tử Khiêm càng nhỏ giọng hơn: “Cho nên về sau, trong mỗi kỳ thi Thạch Minh Lượng đều cố gắng hết sức để tránh Vương Húc, nhưng lần này không tránh nổi”.

Sách La Định khê cau mày: “Thóp gì?”.

“Theo tin tức độc quyền của ta!”. Trình Tử Khiêm nhỏ giọng nói: “Hai người bọn họ vốn là bạn bè thân thiết, có một lần Thạch Minh Lượng phải tham gia một kỳ thi vô cùng quan trọng, nhưng chẳng may hắn lại bị nhiễm phong hàn, bệnh nặng đến mức không thể dậy nổi. Cho nên...”.

“Cho nên thế nào?”.

“Cho nên Vương Húc đã mạo hiểm thay hắn đi thi mà không đi tới trường thi của mình... Kết quả, Thạch Minh Lượng đậu hạng nhất, Vương Húc bỏ thi”.

Sách La Định nghe xong thì ngớ người: “Nói thế thì quan hệ phải rất thân? Nhưng ban nãy ta có gặp Vương Húc, lời hắn nói hình như không phải là...”.

Nói đến đây, Sách La Định dừng lại, hình như đã nghĩ ra điều gì: “À... tên tiểu tử kia cố ý đi thi hộ Thạch Minh Lượng để ban ân đây mà, đồng thời cũng nắm được thóp khiến Thạch Minh Lượng phải ngoan ngoãn nghe theo hắn cả đời”.

Trình Tử Khiêm khoanh tay: “Thế gọi là thả dây dài để câu cá lớn, dù tiểu tử Thạch Minh Lượng kia nhìn có vẻ rất thông minh lanh lợi nhưng thực sự cũng chỉ là chim ngốc mà thôi, nói không chừng lúc này hắn còn cảm thấy mình nợ Vương Húc đấy”.

Sách La Định cau mày: “Ngu vậy á?”.

“Chắc, người là người luyện võ, sống phóng khoáng không ràng buộc, bọn người đọc sách tự cao tự đại, hành xử thiếu dứt khoát lắm”. Trình Tử Khiêm bĩu môi: “Loại thư sinh như Thạch Minh Lượng, nếu người uy hiếp hắn, hắn không làm gì thẹn với lương tâm, không sợ người, nhưng nếu dùng tình cảm xem ai nợ ai... thì xong luôn”.

“Thật hèn hạ!”.

Hai người đang nói chuyện thì nghe thấy bên cạnh có tiếng nói vang lên. Cả hai cùng quay mặt nhìn... thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang bưng chén, phía sau còn có bọn Đường Tinh Trị, Hồ Khai và Cát Phạm, ngay cả Bạch Hiểu Phong cũng đứng bên cạnh hào hứng nghe.

Khóe miệng Sách La Định giật giật - Công phu nghe lén này đúng là vô địch.

“Thì ra là như thế”. Đường Tinh Trị càng nghĩ càng giận: “Ta đi tìm hắn”.

“Này”. Cát Phạm kéo Đường Tinh Trị và Hồ Khai đang nổi giận dừng dừng lại: “Còn chưa rõ mà”.

“Đúng vậy, không có bằng chứng”. Trình Tử Khiêm xòe tay: “Ai lại đi tin vào những lời đồn đại, hơn nữa, như vậy thì chỉ trị được ngọn nhưng không trị được gốc, vấn đề là ở bản thân Thạch Minh Lượng kia”.

“Vài ngày nữa là thi rồi”. Bạch Hiểu Nguyệt lo lắng: “Làm sao đây?”.

Bọn Đường Tinh Trị lo lắng đi lòng vòng tại chỗ.

Bạch Hiểu Phong nói: “Các người cần làm gì thì cứ làm đi, chuyện này ta sẽ xử lý”.

Mọi người nhìn nhau, Sách La Định vỗ tay: “Thế được rồi, chuyện này phụ tử mà mở miệng thì nhất định sẽ thành công... Ta đến trường đua, mọi người cứ tự nhiên”.

Nói xong hần định chuồn luôn, ai ngờ Bạch Hiếu Phong đột nhiên hỏi: “Người chép xong thi kinh rồi à?”.

Sách La Định nhếch miệng.

“Không chép cũng được”. Bạch Hiếu Phong đi ra cổng, vỗ vai hần: “Đi cùng ta đi”.

Sách La Định nhìn trời, lại có chuyện phiền phức rồi, không có được mấy ngày yên bình sao. Nhưng dù không cam tâm tình nguyện hần cũng chẳng còn cách nào khác, thà đi giải quyết phiền phức còn hơn là chép sách. Sách La Định bèn đi ra ngoài với Bạch Hiếu Phong, hỏi: “Người định làm gì?”.

“Trước tiên phải biết rõ chân tướng sự việc đã”. Bạch Hiếu Phong nói: “Nếu Vương Húc đã tính toán từ trước, vậy thì người này thủ đoạn sâu xa, hãm hại bạn tốt, cần phải dạy dỗ hần một phen”.

Rất hiếm khi thấy Sách La Định và Bạch Hiếu Phong đi cùng nhau thế này, cho nên hai người đi trên đường cũng khó tránh khỏi bị người ta nhìn ngó rồi suy đoán.

Bạch Hiếu Phong thong dong bước đi, nhả nhấm nhưng không mất đi vẻ phóng khoáng, Sách La Định bước đi rất có khi thế, dù sao hần cũng là chiến binh, đi đứng đương nhiên sẽ không nề nề, chỉ là, dù lưng hần có thẳng đến đâu cũng vẫn có cảm giác uể oải và bất cần.

Có điều...

Trên lầu cao hai bên đường, trong số các cô nương luôn miệng cảm khái Bạch Hiếu Phong thật anh tuấn, cũng có một số người thất thần nhìn Sách La Định... cảm thấy mỗi động tác của hần đều có một phong thái mà Bạch Hiếu Phong không có, một loại phong thái chỉ thuộc về riêng Sách La Định.

Sách La Định đương nhiên không biết một tên lưu manh nổi tiếng hoàng thành như hần mới lượn một vòng trên đường đã có cô nương vì hần mà đỏ mặt, tim đập loạn nhịp, hần chỉ mãi ngáp thôi.

Thấy sắp đến khách điểm mà tên Vương Húc kia trọ rồi, Sách La Định bần khoản hỏi Bạch Hiếu Phong: “Người định làm gì?”.

Bạch Hiếu Phong mỉm cười: “Tình cờ đi ngang qua”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật.

Thế là, Bạch Hiếu Phong “Tình cờ đi ngang qua” trà lâu đang cá cược đến là náo nhiệt, “tiện thể” cược Thạch Minh Lượng đậu hạng nhất, còn hờ hững buông lời hỏi “Vương Húc là ai vậy?”, sau đó mới cùng Sách La Định đến tửu lâu đối diện uống rượu.

Chuyện này đã khiến cả con phố Đông Hoa náo động.

Bạch Hiếu Phong chỉ rất nhiều tiền để cược cho Thạch Minh Lượng, nói là hần nhất định sẽ đứng đầu bảng, còn tỏ vẻ chưa từng nghe tới người có tên Vương Húc.

Tin đồn này một đồn mười, mười đồn trăm, tình hình cá cược ở các nơi đều thay đổi, số người cược Thạch Minh Lượng nhanh chóng vọt lên vị trí đầu bảng, ngược lại, bắt đầu có người hỏi Vương Húc là ai vậy? Có phải là tên mua danh cầu lợi không?

Sách La Định nhấp chút rượu, có chút khó hiểu nhìn Bạch Hiếu Phong đang rất thản nhiên tự đắc trước mặt mình: “Người không sợ Thạch Minh Lượng thi hỏng, làm mất hết tiếng tăm một đời của người à?”.

Bạch Hiếu Phong khê nhún vai: “Thạch Minh Lượng là người có tài năng thực sự, trước tiên chưa cần bàn đến chuyện đối nhân xử thế, ít nhất là khi thi cử, ta không cảm thấy có ai khác thắng được hần”.

Sách La Định thấy Bạch Hiếu Phong bình tĩnh như vậy thì nghĩ nhất định hần đang có âm mưu gì đó.

Đến khi hai người ăn uống no say xong, tin đồn bên ngoài cũng bắt đầu có rất nhiều dị bản, từ chuyện Bạch Hiếu Phong không biết Vương Húc là ai đã biến thành Bạch Hiếu Phong không thèm để ý đến Vương Húc.

Sách La Định cầm tấm xỉa răng, Bạch Hiếu Phong liền hỏi: “No rồi chứ?”.

“No rồi”. Sách La Định gật đầu.

“Vậy thì về thôi”. Bạch Hiểu Phong trả tiền, xoay người trở về thư viện Hiểu Phong. Sách La Định ngửa mặt tính toán - Ngoài việc ra ngoài ăn chực một bữa ra thì chẳng làm gì khác.

Sau khi hai người về đến thư viện, Bạch Hiểu Phong nháo cái đã biến mất tăm, Sách La Định liền bị mọi người vây lại, rồi rít hỏi Bạch phu tử đã làm gì.

Sách La Định ngẫm nghĩ một lúc lâu, trừ ăn cơm và cá cược ra thì chẳng làm gì cả.

Trình Tử Khiêm nhìn Sách La Định chăm chăm, bảo hắn cố tình giấu giếm, Sách La Định thấy phiền phức liền chạy về phòng chép sách, thầm nghĩ dù sao cũng đã cơm no rượu say, chép nhanh nhanh còn đi ngủ.

Hiếm khi Sách La Định nghiêm túc như vậy, hắn đang hăng hái chép thì nghe có tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”. Sách La Định thầm nghĩ - Nếu là Trình Tử Khiêm thì mình sẽ dùng nghiên mực ném hắn.

Không có tiếng trả lời, nhưng cửa phòng lại bị đẩy ra he hé, Bạch Hiểu Nguyệt thò đầu vào, trong tay là một bát canh. Sách La Định ngoắc tay gọi, nàng đi vào, tiện tay đóng cửa phòng lại, chạy đến cạnh bàn.

Sách La Định nhìn nàng: “Nha đầu, tới hóng hớt hả? Đại ca nàng thực sự chẳng làm gì hết, chỉ ăn cơm thôi”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc hắn một cái rồi đặt bát canh xuống trước mặt hắn.

Sách La Định mở nắp ra, thơm nức mũi, món này là ba ba hầm, bên trong còn có mấy miếng thịt ba ba béo ngậy thơm ngon nữa.

“Đại nương hầm canh ba ba, thưởng cho người đẩy”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa nói vừa nghịch mấy cây bút lông trong ống bút.

Sách La Định cười: “Tốt vậy sao? Thạch Minh Lượng ăn rồi à?”.

“Chưa, chẳng thấy tăm tích đâu cả”. Bạch Hiểu Nguyệt bực mình.

Sách La Định cau mày: “Chẳng mấy chốc là đến kỳ thi, còn đi đâu nữa?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Canh vẫn còn nguyên, bọn Hồ Khai nói là sau khi hắn rời khỏi đây thì chưa thấy về”.

Sách La Định cầm thìa múc canh ăn, nhướn mày: “Oa, ngon quá!”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, Sách La Định đưa cho nàng cái thìa: “Có ăn không?”.

Nàng cười hì hì nhận lấy cái thìa, đang định ăn thì lại nghe thấy tiếng gõ cửa.

“Ai vậy?”. Sách La Định thầm nghĩ - Sao tối nay lắm người tới thế nhỉ? Nếu là Trình Tử Khiêm thì mình sẽ dùng nắp đậy bát canh ném hắn luôn.

Người ngoài cửa hình như hơi im lặng một lát mới mở miệng: “Là ta”.

Sách La Định sững ra, hắn và Bạch Hiểu Nguyệt nhìn nhau - Là Thạch Minh Lượng sao?!

Sách La Định thắc mắc - Tên thư sinh này đến tìm mình làm gì?

Bạch Hiểu Nguyệt đặt thìa xuống, núp sau tấm bình phong.

Hắn càng thấy khó hiểu hơn, nhìn nàng - Sao phải tránh?

Nàng “suyt” với hắn một tiếng, chỉ ra ngoài cửa, ý bảo - Mau để hắn vào đi!

Sách La Định nhìn trời, nói: “Vào đi!”.

Sau đó, cửa phòng mở ra, Thạch Minh Lượng bước vào, đóng cửa, tiến đến ngồi đối diện Sách La Định.

Sách La Định ngậm thìa, hỏi: “Ăn chưa?”.

Thạch Minh Lượng rõ ràng không có hứng ăn uống, ngồi xuống hỏi: “Ta vừa ở trên phố, nghe nói Bạch phu tử bỏ ra rất nhiều tiền cược ta nhất định sẽ đứng đầu trong kỳ thi tới, có chuyện này không?”.

“Có”. Sách La Định gật đầu.

“Còn nói nếu ta không đứng đầu bảng, Bạch phu tử sẽ dỡ cả biển hiệu của thư viện Hiếu Phong?”, Thạch Minh Lượng hỏi.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, trầm nghĩ - Ồ! Tin đồn bị bóp méo ghê quá, Bạch Hiếu Phong có nói như vậy đâu. Nhưng tin đồn từ trước tới nay chỉ lan truyền chứ ai biết nó xuất phát từ đâu, có lẽ bây giờ dân chúng toàn thành đều tin hết rồi, ai thèm quan tâm đến thật giả nữa.

“Ôi, người quan tâm nhiều chuyện như vậy làm gì, đi ăn rồi ngủ một giấc đi, ngày mai thi rồi”. Sách La Định phát tay, muốn đuổi hẩn đi.

“Phu tử thật sự nói như vậy sao?”. Thạch Minh Lượng cau mày: “Ngộ nhờ ta không dỡ đầu bảng, chẳng phải ta sẽ khiến thư viện và phu tử bị người ta cười nhạo sao?”.

Sách La Định hơi ngẩn người, ngẩng đầu nhìn Thạch Minh Lượng... trong lòng hơi giật mình.

Sách La Định chống cằm, cười thầm một tiếng - Bạch Hiếu Phong, người giỏi thật đấy, dùng chiêu này đúng là giết người không dao.

“Haizz, đúng thế!”. Sách La Định đặt bút xuống, nghiêm túc nói: “Không chỉ Bạch Hiếu Phong, cả Đường Tinh Trị cũng nói rồi!”.

“Cái gì?”. Thạch Minh Lượng giật mình: “Tinh Trị đã nói gì?”.

“Chẳng biết hẩn đi đâu mà lại nghe thấy người ta nói người chắc chắn không thắng nổi Vương Húc, người cũng biết tính khí của Đường Tinh Trị rồi đấy, hẩn mà nổi máu nóng thì chẳng thêm để ý mồm miệng, nói với người ta: Vương Húc nào cơ? Tên đó chui ở xó xỉnh nào ra vậy, huynh đệ Thạch Minh Lượng của hẩn mới là đệ nhất tài tử, sau này nếu hẩn thừa kế ngôi vị thì người sẽ là tể tướng của hẩn, nếu kết quả thi của người xếp sau Vương Húc, hẩn sẽ không làm Thái tử, thậm chí không mang họ Đường nữa”.

Sách La Định nói xong, khóe miệng Thạch Minh Lượng giật mạnh, suýt nghẹn thở: “Chuyện này...”.

“Chưa hết đâu, Cát Phạm còn mang cả tài sản và tính mạng ra cược cho người!”. Sách La Định có vẻ còn chưa thấy đủ, lại tiếp tục thêm: “Người cũng biết đại thiếu gia hẩn gia tài vạn lạng, thấy tỷ số cá cược cho người không bằng Vương Húc nên đã mang gia sản ra cược với toàn bộ dân chúng hoàng thành là người thắng rồi!”.

Miệng Thạch Minh Lượng há cực to: “Cái gì?”.

“Nhưng nói lại thì”. Sách La Định vỗ vai Thạch Minh Lượng đang tái mặt bên cạnh: “Trước kia ta cứ tưởng mấy huynh đệ các người chỉ là lũ chỉ biết ăn chơi nhưng, bây giờ nghĩ kỹ lại, xem ra các người rất nghĩa khí, hai người họ nói là không muốn người bị áp lực nên không nói cho người biết bọn họ đã ngầm giúp người như thế nào. Ta nói ngộ nhờ người thi trượt thì sao? Bọn họ lại nói, không đâu, người chưa bao giờ khiến họ thất vọng, người là người thực sự có tài năng. Chắc... Ta còn tưởng bọn văn nhân chỉ biết khinh thường nhau. Còn nữa, ban nãy nhà đầu Bạch Hiếu Nguyệt ra ngoài nghe thấy người ta nói người không thể vượt qua được Vương Húc, suýt nữa thì cô nương ấy đánh nhau với người ta đấy!”.

“Cái gì?”. Thạch Minh Lượng trợn tròn hai mắt, cảm thấy không thể tin nổi.

“Nhà đầu ấy nói, đây là lần đầu tiên thư viện Hiếu Phong tham dự kỳ thi, đại ca nàng ấy tiến cử người thì nghĩa là rất tin tưởng người, thành tích của người có liên quan đến sự tồn vong của thư viện Hiếu Phong, người nhất định sẽ cố hết sức mình”.

Thạch Minh Lượng ngồi im, sau đó nói: “Đúng là... ta không thể thi hỏng được”.

“Đương nhiên, có nhiều người ủng hộ người như vậy cơ mà, ta cũng tin người”. Sách La Định vừa nói vừa gõ bát canh: “Hôm nay Bạch Hiếu Nguyệt đặc biệt chạy ra phố mua ba ba về, mấy nhà đầu trong thư viện còn mất cả buổi chiều hầm canh cho người, vẫn còn nóng hổi đấy, người mau đi ăn rồi ngủ cho đầy giấc để ngày mai thi tốt, nếu thi không được, công danh lợi lộc cùng vinh nhục cá nhân chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng là người sẽ có lỗi với bao nhiêu người!”.

Thạch Minh Lượng ngẩng đầu nhìn Sách La Định. Sách La Định tiếp tục ăn canh. Thạch Minh Lượng ngồi một lúc nữa, sau đó đứng lên, cúi đầu ra ngoài.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy Thạch Minh Lượng đi rồi mới chạy đến cướp tô canh trong tay Sách La Định: “Không cho người ăn nữa!”.

“Sao?”. Sách La Định vội giữ bát canh lại: “Sao không cho ta ăn? Ta đã ăn rồi! Trong đó có nước miếng của ta!”.

Bạch Hiểu Nguyệt trợn mắt nhìn hắn: “Sao người lại nói như vậy với hắn, hắn đã lo lắng lắm rồi, người nói thế ngày mai đi thi hắn không bị run tay mới lạ...”.

Sách La Định vừa nghe đến đây liền cười: “Ta không nói như vậy hắn mới run tay đấy”.

“Là sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu, ngồi xuống nhìn hắn.

“Tóm lại là lát nữa nàng ra sân sau mà xem, nếu hắn ăn hết canh ba ba thì cuộc thi lần này hắn nắm chắc đến chín phần chiến thắng”. Sách La Định nói rồi dặn dò: “Nàng đừng quên nhắc hắn đừng căng thẳng quá, mọi người trong thư viện đều tin tưởng hắn”.

Bạch Hiểu Nguyệt há miệng: “Ngộ nhờ nửa đêm hắn nghĩ quần treo cổ tự vẫn thì sao?”.

“Chắc”. Sách La Định vừa nhai ba ba vừa bĩu môi: “Cách của đại ca nàng đó, để đối phó với tài tử, tài tử tự ra chiêu hắn là không có gì sơ sẩy”.

Bạch Hiểu Nguyệt bán tín bán nghi, chờ Sách La Định ăn xong rồi cầm bát về bếp, về đến nơi đã thấy Thạch Minh Lượng đi ra, còn vừa đi vừa lau miệng. Hai người chạm mặt.

Thạch Minh Lượng thi lễ với Bạch Hiểu Nguyệt: “Hiểu Nguyệt cô nương, đa tạ”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu, cảm thấy Thạch Minh Lượng hình như hơi khác với lúc trước, nàng vỗ vỗ vai Thạch Minh Lượng một cái, nói mấy câu Sách La Định dạy.

Thạch Minh Lượng cười cảm kích, gật đầu: “Ta nhất định sẽ không khiến nhiều người như vậy thất vọng đâu”, nói xong đi luôn.

Bạch Hiểu Nguyệt khoanh tay, ảo giác à? Cái tên Thạch Minh Lượng tự tin đến mức tự phụ, thậm chí ngạo mạn vô lễ, coi trời bằng vung đã trở lại rồi sao?

Hôm sau, Thạch Minh Lượng được cả đám huynh đệ Đường Tinh Trị hộ tống vào trường thi, kỳ thi diễn ra thuận lợi.

Ba ngày sau là ngày yết bảng, Bạch Hiểu Phong đột nhiên được tuyên gọi, nghe nói Hoàng thượng muốn gặp hắn.

Đám Bạch Hiểu Nguyệt mong ngóng ở cổng thư viện chờ bọn Đường Tinh Trị đi xem bảng về, Thạch Minh Lượng lại rất bình tĩnh ngồi trong sân viện đọc sách uống trà.

“Về rồi!”. Bạch Hiểu Nguyệt chỉ Đường Tinh Trị đang chạy về.

Cả đám nha đầu đều không nhịn được mà bám vào cánh cổng, ngó ra hỏi: “Đứng thứ mấy?”.

Đường Tinh Trị đang chạy, Hồ Khai ở phía sau đã kêu lên: “Đứng thứ nhất! Thứ nhất!”.

“Oa!”. Mọi người vui mừng nhảy cẫng lên, đám gia nô thì ra ngoài đốt pháo.

Cát Phạm hét lên: “Người đâu, nhanh chóng đến Túy Tiên Cư đặt chỗ, hôm nay phải ăn mừng mới được!”.

“Chiêu này đúng là hiệu nghiệm”. Sách La Định khoanh tay tám chuyện với Trình Tử Khiêm đang viết nhoay nhoáy ở bên: “Bạch Hiểu Phong thật lắm kế”.

“Đương nhiên, dù gì người ta cũng là Đệ nhất đại tài tử hoàng triều mà”. Trình Tử Khiêm ngừng bút: “Hắn nói Thạch Minh Lượng có tài năng thực sự nhưng thư sinh kia cũng không kém cạnh”.

Lúc này Bạch Hiểu Phong cũng đã về, còn có hai công công đi sau, khiêng một tấm hoành phi được che bằng lụa vàng, vừa nhìn cũng biết là Hoàng thượng ngự ban.

Vào đến thư viện, số người vây xem bên ngoài đã đông nghịt, ai cũng nói lần này thư viện Hiếu Phong thật oai phong, lần đầu dự thi đã giành được hạng nhất.

Đi bên Bạch Hiếu Phong còn có đại thái giám luôn ở bên hầu hạ Hoàng thượng. Đại thái giám bước vào phòng liền tuyên chỉ, thật ra cũng chẳng phải ý chỉ gì đặc biệt, chỉ là một số lời Hoàng thượng tán dương và khích lệ Thạch Minh Lượng thôi. Có vẻ như Hoàng thượng xem xong bài thi của hắn thì rất tán thưởng hắn, khen hắn là nhân tài hiếm có, còn nói cuối cùng hoàng triều ta cũng xuất hiện Bạch Hiếu Phong thứ hai, thật đáng mừng, cho nên đích thân đề tẩm hoành phi “Giang Nam đệ nhất tài tử” tặng Thạch Minh Lượng để hắn treo ở cửa thư phòng, còn ban thưởng thêm rất nhiều thứ khác.

Sách La Định sờ cằm lắc đầu, nhìn Trình Tử Khiêm bên cạnh đang mỉm cười đều: “Hoàng thượng đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn”.

“Đây gọi là hứng thú, người cũng biết trong cung nhằm chán thế nào rồi mà”. Trình Tử Khiêm nói xong liền nhàn nhả bỏ đi.

Hôm đó, mọi người đến Túy Tiên Cư ăn mừng, đám tài tử giai nhân thường ngày luôn tỏ ra nho nhã chẳng biết có phải vì giao thiệp với Sách La Định lâu dần nhiễm tính hay không mà học được trò “oản tù tì” uống rượu, chơi diên loạn đến tận nửa đêm.

Chơi thỏa thuê xong tất cả trở về thư viện, một gia nô đến nói với Thạch Minh Lượng: “Ban này có một thư sinh đến tìm ngài, nghe nói ngài không ở đây, hắn bảo hắn chờ ngài ở khách điểm”.

Tâm trạng vốn cực tốt của Thạch Minh Lượng lập tức trở nên ỉu xìu, hắn thở dài rồi đi về phòng.

Bạch Hiếu Phong nhìn Sách La Định một cái, ra hiệu với hắn.

Sách La Định ngửa mặt lên làm như không thấy, Bạch Hiếu Phong im lặng lắc đầu. Sách La Định muốn đi ngủ sớm, chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến hắn, nhưng vì hắn uống nhiều rượu quá, lúc đi nhà cầu lại nhìn thấy Thạch Minh Lượng ra ngoài một mình.

Sách La Định cau mày - Nửa đêm nửa hôm còn ra ngoài một mình sao?

Suy nghĩ một lúc lâu, Sách La Định không còn cách nào khác, thôi thì cứ đi xem xem có chuyện gì, lỡ chẳng may xảy ra án mạng. Hắn vừa ra đến cổng thư viện đã thấy sau lưng có “một cái đuôi thật dài”.

Sách La Định quay đầu lại nhìn, Trình Tử Khiêm bám theo mình thì dễ hiểu rồi, nhưng phía sau còn có cả Hồ Khai, Đường Tinh Trị và Cát Phạm nữa.

Sách La Định cau mày: “Các người không buồn ngủ à? Nửa đêm rồi mà mắt ai cũng như mắt cú vậy?”.

Đường Tinh Trị bảo hắn đừng lên tiếng, cẩn thận kéo Thạch Minh Lượng phát hiện, rồi khẽ nói: “Phu tử bảo chúng ta đi theo, tiện thể ngăn Thạch Minh Lượng lại, sẽ có trò hay để xem”.

Sách La Định nhướng mày - Quả nhiên Bạch Hiếu Phong còn chiêu sau nữa, thôi vậy, không dính vào vụ phiền toái này thì hơn, thế là hắn định quay về.

Không ngờ tay hắn bị bọn Đường Tinh Trị kéo lại: “Người cũng đi!”.

Sách La Định cau mày: “Sao ta phải đi?”.

“Càng đông càng vui mà”. Trình Tử Khiêm túm cổ áo Sách La Định lôi về phía trước: “Lát nữa ngộ nhỡ có gì bất trắc, người chống đỡ cho bọn ta chạy trước!”.

Sách La Định nhìn trời - Cho nên mới bảo, nói chuyện nghĩa khí với đám thư sinh thì chẳng khác nào ăn no rửng mỡ.

6. Chương 6

TIN ĐỒN THẤT THIỆT CHẴNG PHẢI ĐIỀM LÀNH

Sách La Định rất không cam tâm tình nguyện bị Trình Tử Khiêm kéo đi hóng chuyện.

Thạch Minh Lượng đi tới cửa khách điểm mà Vương Húc ở, hình như hơi do dự một chút nhưng vẫn can đảm đi vào. Mọi người vội bám theo lên lầu, ý là - Phải nghe trộm mới được.

Sách La Định nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng Bạch Hiểu Phong đâu, bèn hỏi Trình Tử Khiêm: “Bạch Hiểu Phong đâu?”.

Trình Tử Khiêm chỉ lên trên lầu: “Chắc là vào rồi”.

Sách La Định cau mày, cùng đi vào tiểu lâu, phát hiện bọn Đường Tinh Trị đã “khống chế” được người làm của tiểu lâu, theo Thạch Minh Lượng lên lầu hai. Thạch Minh Lượng không vào phòng mà đang đứng ở ngoài cửa, cau mày... rõ ràng hắn nghe thấy bên trong có người đang nói chuyện.

Bọn Đường Tinh Trị đứng cách khá xa nên không nghe thấy, bèn kéo Sách La Định - Người đi đi!

Sách La Định xòe tay ra, ý nói - Lão tử không biết ẩn thân, nghe lén thế quái nào được?

Trình Tử Khiêm nheo mắt chỉ ra bên ngoài - Nghe qua cửa sổ!

Sách La Định nhìn trời - Việc nghe trộm này không phù hợp với đại anh hùng như hắn!

Nhưng bọn Đường Tinh Trị trưng ra ba cái bản mặt nhăn nhó ngược nhìn Sách La Định, hắn chẳng còn cách nào khác đành vọt ra bên ngoài cửa sổ, một tay bám vào vách tường, treo người bên ngoài cửa sổ gian phòng của Vương Húc, nghe ngóng động tĩnh bên trong.

Quả nhiên, Vương Húc đang nói chuyện với Bạch Hiểu Phong. Sách La Định thầm nghĩ - Đêm hôm khuya khoắt thế này, Bạch Hiểu Phong còn giữ trò quỷ gì đây?

Chỉ nghe thấy Vương Húc nói: “Phu tử thật sự muốn cho ta vào thư viện sao?”.

“Đúng vậy, nhưng muốn vào được thư viện Hiểu Phong của ta, cũng cần có chút thân phận, người phải tìm chỗ dựa”. Bạch Hiểu Phong chậm rãi nói: “Ở hoàng thành có không ít văn hào, hay người bá sự gì đó, tốt nhất là nhận một nghề phụ”.

Vương Húc nghe xong, nghĩ chuyện này không khó, gật đầu: “Bạch phu tử có gợi ý gì không?”.

Sách La Định vừa nghe đến đây, lại thấy cạnh cửa sổ ở hành lang không xa, Trình Tử Khiêm đang vẩy hắn.

Sách La Định bắt lực, quay lại chỗ Trình Tử Khiêm, cau mày: “Sao?”.

“Bọn họ nói gì vậy?”. Hồ Khai sán tới nhỏ giọng hỏi: “Sao sắc mặt Minh Lượng lại xấu thế?”.

Sách La Định kể lại những gì hắn nghe được.

“Ôi trời”. Đường Tinh Trị lắc đầu liên tục: “Minh Lượng rất thanh cao, hắn ghét nhất là lũ văn nhân kéo bè kết phái, lại càng ghét những kẻ dựa hơi văn hào, hắn rất coi thường những việc như vậy”.

“Còn gì nữa?”, Trình Tử Khiêm hỏi.

“Ta chưa nghe hết...”.

“Thế thì mau đi đi!”. Bốn người đều đuổi hắn đi.

Sách La Định đành phải nhẫn nhịn đập tường tung cước tới bên cửa sổ, tiếp tục nghe lén.

Lúc này, Bạch Hiểu Phong nói: “Người trong thư viện quá đông, nếu người muốn vào thì cần có một người ra mới được”.

Sách La Định nhướn mày, thầm nói - Ta được không? Ông đây đã không muốn học từ lâu lắm rồi, nhưng đi thì không có mỳ thịt bò mà ăn, hơi tiếc.

“Thật ra ta vẫn luôn thắc mắc, tại sao thư viện Hiếu Phong lại nhận một người như Sách La Định?”. Vương Húc cười lạnh một tiếng: “Người này ngu đần dốt nát, tiếng xấu khắp nơi, chỉ e có ngày hắn đi sai đường làm nhục danh dự của thư viện!”.

“Cũng đúng”. Bạch Hiếu Phong cười: “Nhưng võ công của Sách La Định rất giỏi, lại là người quyền cao chức trọng, còn được Hoàng thượng gửi vào, sao có thể đuổi hắn đi được?”.

“Chuyện này đơn giản thôi”. Vương Húc cười một tiếng: “Thư viện có rất nhiều nữ tử, có nhiều chuyện bất tiện, Sách La Định lại là một tên lưu manh, khó đảm bảo hắn sẽ không quấy nhiễu nhiều những nữ tử ấy, đương nhiên là có lý do để đuổi hắn đi rồi”.

Lông mày Sách La Định run run, thâm chử - Ha, tên tiểu tử thâm hiểm, người giỏi lắm!

Lúc này, lại thấy bọn Trình Tử Khiêm vầy vầy, Sách La Định nghiêng rằng, khi nào có thời gian nhất định phải đập cho bọn này một trận. Hắn chậm chậm quay về, nhắm mắt nhìn bốn tên trước mặt, ý nói - Các người có thôi đi không?

“Còn nói gì nữa vậy?”. Đường Tinh Trị tò mò: “Ta thấy mặt Minh Lượng tối sầm rồi!”.

Sách La Định kể chuyện vừa nghe được, mọi người đều giật mình.

“Oa, thâm hiểm vậy à?”. Cát Phạm cau mày.

“Đồ tiểu nhân hèn hạ!”. Hồ Khai lắc đầu: “Minh Lượng ghét nhất loại người dùng thủ đoạn hèn hạ vô sỉ này!”.

Sách La Định liếc nhìn ba người họ, ý bảo - Không phải các người cũng từng dùng thủ đoạn hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu để đối phó với ta hay sao?

Ba người đều khoát tay lia lịa, bảo hắn nghe trộm tiếp. Lửa giận của Sách La Định bốc lên ngàn ngút, nửa đêm nửa hôm đã không được ngủ, lại bị đám tiểu quý xoay như chong chóng thế này.

Trở lại bên cửa sổ, Sách La Định nghe thấy ở bên trong, Vương Húc và Bạch Hiếu Phong vẫn đang trò chuyện, Vương Húc nói đến lý tưởng hoài bão tương lai gì đó của hắn. Sách La Định nghe mà trợn trắng mắt, lần này hắn tự quay lại mà không đợi lũ quý kia gọi.

“Sao vậy?”.

“Hình như không nói tiếng người, lão tử không thèm nghe nữa, về ngủ đây!”. Sách La Định vừa nói vừa định nhảy xuống dưới lầu thì bị Trình Tử Khiêm kéo lại, đám người Đường Tinh Trị cũng ngược mắt nhìn: “Nghe thêm chút nữa đi!”.

“Không cần nghe nữa”.

Lúc này ở đầu hành lang bên kia có người nói. Tất cả đều quay đầu lại, thấy Thạch Minh Lượng có chút bất lực khoanh tay đứng đó nhìn mọi người. Bọn Đường Tinh Trị buông tay, Sách La Định nhanh tay lẹ mắt túm lấy cửa sổ, được lắm, suýt nữa rơi xuống rồi.

Thạch Minh Lượng lắc đầu, quay người xuống lầu.

Hồ Khai dùng cùi chỏ huých Cát Phạm: “Hắn không đi tìm Vương Húc nữa?”.

“Chắc vậy”. Cát Phạm gật đầu: “Bởi vậy mới nói, muốn biết lòng dạ thật thì cần phải nghe lén, chắc Thạch Minh Lượng hoàn toàn thất vọng về tên ngụy quân tử đó rồi”.

“Thế chẳng phải càng tốt sao!”. Đường Tinh Trị gật đầu: “Sau này đừng qua lại với hắn nữa!”.

Ba người đuổi theo Thạch Minh Lượng, định đi uống rượu thâu đêm với hắn, chuyện này kết thúc như vậy đi.

Trình Tử Khiêm lật một trang giấy, hỏi Sách La Định ở phía sau: “Người thấy thế nào?”.

Sách La Định sờ cằm: “Chiều này của Bạch Hiếu Phong cũng được lắm, cứ để mọi chuyện nhẹ nhàng trôi qua thế này còn tốt hơn là để Thạch Minh Lượng trở mặt với Vương Húc”.

Hai người đang nói chuyện thì cánh cửa phòng bên cạnh bật mở, Bạch Hiểu Phong bước ra ngoài, sau lưng còn vọng đến tiếng chữ rửa của Vương Húc: “Bạch Hiểu Phong, người có ý gì, lại dám lừa ta!”.

Bạch Hiểu Phong cười, phe phẩy quạt đi xuống lầu. Sách La Định và Trình Tử Khiêm nhìn nhau một cái, cũng đuổi theo xuống.

“Này, không phải ban nãy các người nói chuyện ăn ý lắm sao?”. Hiếm khi Sách La Định hóng chuyện thế này.

Bạch Hiểu Phong gật đầu: “Đúng vậy, nói chuyện cũng vui về”.

“Thế sao hần chữ người?”. Trình Tử Khiêm bắn khoăn.

“Bởi vì nói xong ta bổ sung một câu”. Bạch Hiểu Phong cười: “Các cách người nói rất được, nhưng thư viện của ta không muốn nhận loại tiểu nhân nham hiểm như người”.

Khóe miệng Sách La Định và Trình Tử Khiêm đều giật giật. Ba người cùng rời khỏi khách điểm.

Trên lầu hai, Vương Húc đứng cạnh cửa sổ nhìn bóng ba người đi xa dần, thấy cả bóng bọn Thạch Minh Lượng sắp khuất ở góc đường phía xa, Vương Húc biết ngay mình đã bị bọn người của thư viện Hiểu Phong chơi cho một vố, không thể tiếp tục khống chế Thạch Minh Lượng được nữa, cũng chẳng vào nổi thư viện Hiểu Phong. Với sức ảnh hưởng của Bạch Hiểu Phong ở hoàng thành này, xem ra tiền đồ của mình cũng rất đáng lo.

Trình Tử Khiêm vừa đi vừa hỏi Bạch Hiểu Phong: “Làm như vậy liệu có đắc tội với tiểu tử kia không? Thà đắc tội với người quân tử chứ đừng đắc tội với kẻ tiểu nhân, hậu họa vô cùng”.

“Không sao”. Bạch Hiểu Phong cười: “Dù sao thì cuộc sống này cũng quá nhàm chán”.

Trình Tử Khiêm nhìn Sách La Định, Sách La Định vừa ngáp vừa nghĩ - Đêm hôm khuya khoắt thế này mà không được ngủ, rốt cuộc là tại sao?

Về đến thư viện, Bạch Hiểu Nguyệt vẫn chưa ngủ, còn đang chờ ở cổng thư viện, vừa thấy mọi người đã vội hỏi: “Sao rồi?”.

Bạch Hiểu Phong đưa tay xoa xoa đầu nàng, hỏi: “Muộn thế này sao còn chưa ngủ? Mọi việc giải quyết xong rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt thở phào, thấy Sách La Định vừa ngáp vừa về phòng, không thềm chào hỏi nàng một câu, nàng bắt giác dẫu môi.

Trình Tử Khiêm lắc đầu viết soạn soạn cái gì đó, Bạch Hiểu Phong nhìn nét mặt tiểu muội nhà mình như vậy thì khe cau mày, vỗ vai nàng: “Đi ngủ thôi”.

“Vâng”. Bạch Hiểu Nguyệt buồn bã về phòng.

Trình Tử Khiêm sán tới, cầm giấy bút trong tay, hỏi Bạch Hiểu Phong: “Ta muốn hỏi một chút, người có yêu cầu đặc biệt gì về em rể tương lai không?”.

Bạch Hiểu Phong hơi sững sờ, quay đầu lại nhìn Trình Tử Khiêm một cái, cuối cùng cười thành tiếng: “Đương nhiên là phải vừa mắt ta”, nói xong liền đi mất.

Trình Tử Khiêm lắc đầu ghi chép: “Haizzz... con đường phía trước còn lắm chông gai”.

...

Sáng sớm hôm sau, Sách La Định vẫn dậy luyện công rồi chạy đến nhà bếp như thường lệ, nhưng lại không ngửi thấy mùi mỳ thịt bò quen thuộc. Hắn ngó trong ngó ngoài gian bếp một lượt, không thấy Bạch Hiểu Nguyệt đâu, chỉ có hai nha hoàn dậy sớm đang ăn cháo, cả hai thấy hắn liền vội vàng đứng dậy: “Sách tướng quân”.

“Nha đầu kia đâu?”, Sách La Định tò mò hỏi.

“Nha đầu nào?”. Hai nha hoàn nhìn nhau.

“Bạch Hiểu Nguyệt ấy”.

“Đó là tiểu thư nhà chúng ta, đâu phải nha đầu”. Một tiểu nha hoàn nhanh miệng nói lại, vẻ rất không bằng lòng: “Tiểu thư bị ốm, hôm nay không dậy được”.

“Bị ốm?”. Sách La Định sững sốt: “Bệnh gì thế?”.

“Không ngủ ngon, lại bị cảm, sáng nay ngủ dậy kêu nhức đầu”.

“Ồ...”. Sách La Định gật đầu, thầm nghĩ hôm qua vẫn còn hoạt bát nhanh nhẹn, sao hôm nay đã ốm rồi? Đúng là quá yếu ớt mà. Hắn cũng không nghĩ ngợi nhiều, ra ngoài kiếm quán mỳ gọi tô mỳ ăn, vừa ăn vừa bĩu môi - Không ngon bằng nha đầu kia nấu.

Bữa sáng không ngon cũng khiến tâm trạng Sách La Định không tốt, hắn ngậm tăm, khoanh tay ủ rũ quay về thư viện. Hắn ngẩng đầu nhìn sắc trời, về thư viện chắc lại phải đi học, còn phải ngồi suốt cả buổi sáng. Hôm nay Bạch Hiểu Nguyệt bị ốm nên chắc sẽ không đi học, vậy thì càng chán, nhưng có khi chiều nay sẽ được nghỉ.

Nghĩ đến đây, Sách La Định nghĩ thầm - Có cần quan tâm một chút không nhỉ? Dù sao thì bình thường quan hệ của mình với nàng ấy cũng khá tốt, nàng ấy còn là tiểu phu tử của mình nữa, hay là mua chút thuốc bổ cho nàng ấy? Mua gì đây...

Sách La Định vừa đi vừa nghĩ, lại nghe thấy cách đó không xa truyền đến những âm thanh hỗn loạn, còn có tiếng nữ nhân kêu cứu. Hắn quay đầu nhìn thì thấy ở phía đầu đường rất hỗn loạn, một cô nương tóc tai rối bù chạy thục mạng về phía trước, ăn mặc không đến nỗi nào, một đám người đang đuổi theo phía sau, cũng chẳng biết là ai. Hoàng thành mà, mới sáng ra đã nhộn nhịp, người đuổi người chạy, đường phố náo loạn cả lên.

Sách La Định tránh sang một bên đường, thầm nghĩ - Không nên chặn đường người đang chạy thục mạng thế kia.

Sách La Định vừa tránh sang một bên thì cô nương kia cũng chạy đến gần, bị treo chân ngã lăn ra ngay cạnh hắn, bọn đàn ông to khỏe ở phía sau đuổi kịp, lập tức vây lấy cô ta: “Xem người còn chạy đi đâu!”.

Lúc này, dân chúng ở xung quanh cũng quây vào xem, chỉ chỉ trỏ trỏ, chửi đám đàn ông to khỏe sao lại bắt nạt một cô gái thế kia.

Sách La Định khoanh tay đứng bên cạnh nhìn - Tặng tổ yến có được không nhỉ, hay là mời nàng ấy ăn một bữa, ăn cho béo một chút chắc sẽ không bị bệnh nữa.

“Đại gia ơi, cứu mạng!”. Cô nương kia cũng rất biết tìm người, đưa tay cầu cứu Sách La Định.

Sách La Định nghiêng đầu nhìn nhưng không cứu cô ta.

Trên đường phố, không ít người biết Sách La Định, một số người nhỏ giọng bàn tán - Ô kìa, quả nhiên Sách La Định không phải người tốt, người xem kia, hắn chẳng thèm ra tay giúp đỡ, còn tròn mắt nhìn một cô nương bị ứ tắc hiếp nữa.

“Hôm nay chẳng ai có thể cứu được người đâu!”. Một tên lực lưỡng trong đám đàn ông đó xông đến định túm lấy cô nương kia, đúng lúc này một tiếng quát từ trong đám đông vang lên: “Dừng tay! Lũ chuột nhắt to gan các người, giữa đường giữa chợ lại đi bắt nạt một cô gái yếu đuối thì còn xứng là anh hùng hảo hán nữa không?”. Một công tử phong nhã rẽ đám người bước ra.

Sách La Định liếc mắt nhìn, quen mắt ghê... Nghĩ ra rồi, vừa gặp mấy hôm trước khi mình và Bạch Hiểu Nguyệt đi mua ba ba mà, hắn là công tử nhà thượng thư Trần Cần Thái, Trần Tĩnh.

Mấy tên côn đồ kia chỉ Trần Tĩnh: “Tên thư sinh nhà người ở đâu chui ra, cút sang một bên cho bọn ông, bớt lo chuyện bao đồng đi!”.

Trần Tĩnh là một thư sinh nhưng rất hung hăng, vỗ ngực nói: “Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, thiếu gia ta không phải hạng người thấy chết không cứu!”, nói xong còn không quên lườm Sách La Định đứng cách đó không xa một cái.

Sách La Định chớp chớp mắt, xoay người, đi tìm chỗ bán tổ yến.

Trần Tĩnh thấy Sách La Định bỏ đi, ngoảnh một lượt rồi vội chỉ vào lưng hắn: “Sách La Định, người đường đường là đại tướng quân, tại sao thấy người ta ức hiếp một nữ nhi yếu đuối mà không ra tay cứu giúp? Người đã bôi nhọ những người mang danh võ tướng của hoàng triều này rồi!”

Sách La Định dừng bước, nhìn trời, lại than vãn - Thời buổi này sao ai cũng rảnh rỗi gây sự thế nhỉ!

Thấy người vậy xem càng lúc càng đông, Sách La Định khoanh tay, quay đầu nhìn Trần Tĩnh, hắn vừa nhìn một cái, Trần Tĩnh suýt thì nhũn chân ngồi xuống đất.

Sách La Định cười gằn một tiếng, nhếch một bên khóe miệng như đang có ý đồ xấu xa nào đó.

Hắn khoanh tay, thông thả bước đến gần vị công tử nhà thượng thư, thấy Trần Tĩnh có vẻ không được tự tin cho lắm, cũng không lại gần thêm nữa, chỉ cô gái đang nằm khóc lóc thảm thiết kia, cười hỏi: “Hả? Chẳng phải cô là Tiểu Ngọc của Vạn Hoa lâu, tri kỷ của thượng thư Trần Cần Thái sao?”

“Ồ!”

Giọng của Sách La Định vốn đã không nhỏ, câu này hắn lại nói rất to, dân chúng đứng xem ồn ào cả lên.

Trần Cần Thái làm quan nhiều năm, danh tiếng khá tốt, tuổi dù lớn nhưng có tam thê tứ thiếp cũng chẳng sao, không ngờ lại còn có cả “tri kỷ” ở những nơi như Vạn Hoa lâu nữa.

Đám đông bắt đầu xì xào bàn tán.

Mặt mũi cô gái kia cũng trắng bệch, vội vàng đứng dậy: “Ta không phải...”

“Vừa ngã không bò dậy nổi mà giờ đã khỏe thế rồi à?”. Sách La Định thấy buồn cười, nói với Trần Tĩnh mặt mũi tối sầm phía sau: “Sao vậy thượng thư công tử, thay cha đến bắt ‘dì’ à?”

“Sách... Sách La Định!”. Trần Tĩnh tức đến độ hai mắt đỏ ngầu: “Người, người đừng có ăn nói bậy bạ làm vẩn đục danh tiếng của cha ta!”

“Ta đâu có nói bậy”. Sách La Định khoanh tay, vẻ mặt còn đồ, nói: “Rõ ràng hôm đó ta thấy cha người ôm vị Tiểu Ngọc cô nương này ở Vạn Hoa lâu uống rượu, còn nói chỉ cần cô ta sinh cho hắn một cậu con trai mũm mĩm thì sẽ cưới cô ta về làm vợ lẽ thứ mười ba”.

Đám đông lại xôn xao cả lên - Trần thượng thư thường ngày nhã nhặn như vậy mà lại có đến mười hai bà vợ? Ôi chao, già từng ấy tuổi rồi còn muốn sinh con trai với một cô nương mới hơn hai mươi, không biết xấu hổ!

Trần Tĩnh tức tối giậm chân: “Người, người đừng ăn nói hàm hồ, cô ta đâu phải là người của Vạn Hoa lâu, rõ ràng cô ta là...”

“Rõ ràng là ai hả?”. Sách La Định nhếch mép cười hỏi lại, còn chỉ mấy tên tay chân mặt mày hung ác kia: “Mấy tên kia chẳng phải là gia nô của phủ thượng thư sao? Người xem, bọn chúng còn đi giày của phủ thượng thư kia kia”.

Mọi người theo bản năng lập tức cúi xuống nhìn.

Trần Tĩnh nghĩ thấy không đúng - Giày của phủ thượng thư có ký hiệu gì khác biệt đâu!

Nhưng hắn vừa ngẩng đầu lên đã thấy Sách La Định bước tới trước mặt, đối diện với gương mặt cười lạnh lùng của Sách La Định, hắn giật mình ngã ngã ra sau, cả đám người kia liền chạy lại đỡ.

Sách La Định vỗ vai hắn: “Lần sau nếu muốn đóng giả anh hùng gặp chuyện bất bình ra tay cứu giúp thì phải làm cho giống một chút, mà người tìm được ở đâu đám tiểu lâu la này vậy? Chẳng có tài cán gì cả, cả đám đàn ông to con lực lưỡng đuổi hết cả con phố cũng không bắt được một cô gái, lần sau cứ đến quân doanh của ta, ta cho người mượn mấy tên lính lợi hơn nhé”. Nói xong, Sách La Định giúp hắn chỉnh lại y phục, như chợt nghĩ ra điều gì liền hỏi: “Đúng rồi, người có biết chỗ nào bán tổ yến ngon không?”

Trần Tĩnh há hốc miệng, không biết phải nói gì, một tiểu nhị ở bên đường chỉ về phía trước: “Hồi Xuân đường ở chỗ ngoặt kia có đấy”.

“À”. Sách La Định cười: “Đa tạ”, sau đó phất tay thông thả rời đi.

Thật ra thì chuyện gì đã xảy ra vậy?

Kể ra thì, sau hôm Trần Tĩnh nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt đi cùng Sách La Định, trong lòng hắn luôn bứt rứt không yên. Cũng chẳng biết ai bày cho hắn cách này, xui hắn bảo một nha hoàn lanh lợi và dám gia nô trong phủ diễn màn kịch côn đồ bắt nạt nữ nhi yếu đuối, Trần Tĩnh sẽ ra mặt giúp đỡ trước cả Sách La Định, lúc đó toàn thành sẽ đồn đại việc Sách La Định nhát gan sợ phiền phức, còn Trần Tĩnh thì anh dũng cứu người.

Nhưng Trần Tĩnh này so với Sách La Định vẫn còn non lắm. Ngay từ đầu Sách La Định đã nhận ra đám người này không thực sự muốn đuổi, cũng chẳng thực sự muốn chạy, thấy cô nàng kia ngã xuống ngay cạnh chân mình, Sách La Định vốn tưởng là có kẻ nào muốn giở trò gì. Thấy Trần Tĩnh nhảy ra, Sách La Định cũng cơ bản đoán được chuyện gì đang diễn ra, hắn vốn không muốn so đo nên nhắc chân bỏ đi. Ai dè tên Trần Tĩnh nói năng quá khó nghe, Sách La Định đành thay cha hắn dạy dỗ hắn. Gì chứ về khoản giở trò lưu manh thì có một trăm tên Trần Tĩnh cũng không đấu lại nổi Sách La Định, đương nhiên là Trần Tĩnh thất bại thê thảm rồi.

Lần này, cả hoàng thành sôi lên sùng sục, tất nhiên chẳng ai thèm quan tâm Sách La Định có cứu một cô gái hay không, vì tin về Trần thượng thư có sức hút mạnh mẽ hơn hẳn. Giờ đây ai cũng chửi Trần Cần Thái là loại mặt người dạ thú, lão già hư hỏng, có mười hai bà vợ rồi mà vẫn còn đến kỹ viện tìm gái.

Khi Trần Tĩnh về nhà, Trần Cần Thái vừa lên triều trở về, sắc mặt tối sầm cầm thước gỗ định đánh chết hắn. Đúng lúc này phó tướng của Sách La Định ở quán doanh chạy đến, nói với Trần Cần Thái mấy câu, Trần Cần Thái vội cung kính tiễn người ra khỏi cổng, lúc trở về sắc mặt đã tốt hơn nhiều, chỉ phạt Trần Tĩnh quỳ ở từ đường, cũng không đánh hắn nữa.

Buổi chiều, bản thảo của Tử Khiêm được tung ra, bách tính toàn thành lúc này mới biết, thì ra Sách La Định đã nhận nhầm người, Trần Cần Thái không hề có nhiều thê thiếp như vậy, ông ta bị mang tiếng oan.

Thế là dân chúng hoàng thành nói Sách La Định mấy câu “thái quá” rồi thì chuyện này cũng qua đi.

...

Buổi sáng, Bạch Hiểu Nguyệt uống thuốc xong ngủ đến tận chiều, lúc tỉnh dậy nàng cảm thấy khá hơn, đầu không đau nữa, ngồi thất thần trong sân viện. Có một nha hoàn bưng tới cho nàng một bát canh tổ yến. Nàng liếc nhìn, không muốn ăn, bèn nói: “Ta không ăn”.

Tiểu nha hoàn chớp chớp mắt, nói: “Tiểu thư, Sách tướng quân mang tới bảo chúng tôi hầm đấy!”.

Bạch Hiểu Nguyệt vội chớp lấy bát canh, hỏi: “Hắn bảo các người hầm tổ yến?”.

“Vâng”. Nha hoàn gật đầu.

Bạch Hiểu Nguyệt suy nghĩ một chút, nghi ngờ hỏi: “Hắn... hầm nhiều lắm sao? Người nào cũng có phần hả? Chắc không phải bì lợn đấy chứ?”.

Nha hoàn bật cười: “Tiểu thư, đây là tổ yến thượng hạng, chính là huyết yến nhất phẩm của Hối Xuân đường đó, sáng nay Sách tướng quân đích thân đi mua đấy. Ngài ấy vừa nghe nói tiểu thư bị bệnh liền đi mua ngay, còn dặn tiểu thư ăn xong nghỉ ngơi cho khỏe nữa”.

Bạch Hiểu Nguyệt bưng bát canh ăn mấy miếng, cười tí mắt, ngọt quá, ngọt chết mất, làm sao bây giờ?

Sau khi được ăn một bát canh tổ yến của Sách La Định thì bệnh cảm của Bạch Hiểu Nguyệt khỏi hẳn, chẳng biết là nhờ tác dụng của tổ yến hay bởi cô nương này đang đặc ý trong lòng nữa. Tóm lại sáng hôm sau, khi ôm sách vở lên lớp thì dáng vẻ của nàng cực kỳ xinh đẹp, vui tươi hơn hẳn.

Vừa bảnh mắt ra Đường Tinh Trị đã nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt thướt tha đi qua trước mặt, hắn nhìn nàng không chớp mắt, vì không chú ý nên đâm sầm vào cột nhà.

“Ha ha...”.

Đường Tinh Trị xoa trán, quay đầu lại, thấy Đường Nguyệt Yên đi sau hẩn che miệng cười khúc khích. Hẩn hơi xấu hổ, tự rửa mình, sao lại lỗ mãng hết một tên háo sắc như thế chứ, hẩn ho khan một tiếng rồi đi thẳng đến thư trai Hải Đường.

“Hoàng huynh”. Đường Nguyệt Yên chạy lên, đi cạnh Đường Tinh Trị: “Hiếu Nguyệt khỏi bệnh rồi à?”.

Đường Tinh Trị “ừ” một tiếng, gãi đầu.

“Hai ngày nữa là đến hội hoa rồi, có muốn hẹn nàng đi chơi không?”. Đường Nguyệt Yên nhắc.

Đường Tinh Trị ngó người: “Hội hoa...”.

Hội hoa thực ra chính là hội hoa đăng mỗi năm được tổ chức một lần, ban ngày ngắm hoa, buổi tối ngắm đèn lồng, nam thanh nữ tú đều ăn vận đẹp đẽ, hẹn nhau cùng đi chơi hội.

Đường Tinh Trị nghe thấy thế tâm tình vui vẻ hẳn lên, đây chính là cơ hội tốt ngàn năm có một! Từ khi vào thư viện Hiếu Phong, sóng gió không ngừng, cũng chẳng có cơ hội gần gũi Hiếu Nguyệt.

“Ca ca”. Đường Nguyệt Yên sán lại gần hơn.

Đường Tinh Trị nhướng mày nhìn nàng, bình thường Nguyệt Yên đều gọi hẩn là hoàng huynh, lúc làm nũng mới gọi ca ca, hơn nữa, tiểu muội này của hẩn cũng ít khi làm nũng, hẩn chẳng cần hỏi cũng biết chắc chắn là Nguyệt Yên có chuyện nhờ vả mình rồi.

“Sao hả?”. Đường Tinh Trị cười hỏi: “Muốn cùng Bạch phu tử đi chơi hội hoa sao?”.

“Haizz, khoan hãy nhắc đến chuyện này”. Đường Nguyệt Yên nhìn quanh, nhỏ giọng nói: “Ca ca đã nghe nói chưa, Quế vương sắp đến, hình như còn dẫn theo cả Tiểu vương gia nữa”.

“Ồ”. Đường Tinh Trị gật đầu: “Có, trước đó phụ hoàng đã nói qua với ta rồi, phụ hoàng và Quế vương đã nhiều năm không gặp, Tiểu vương gia hẩn là Hưng Bình Hầu, tên Sầm Miễn, chắc muội đã gặp rồi, hồi nhỏ hẩn có đến hoàng thành”.

“Muội nhớ”. Đường Nguyệt Yên bĩu môi: “Là cái tên nhát gan, lùn hơn cả muội”.

“Đó là trước kia, nghe nói bây giờ hẩn văn võ song toàn, lại còn vô cùng tuấn tú nữa đấy”. Đường Tinh Trị nói đến đây, tò mò hỏi Đường Nguyệt Yên: “Đang yên đang lành hỏi chuyện này làm gì?”.

“Muội nghe hoàng nương nói... phụ hoàng muốn gả muội cho cái tên Sầm Miễn đó”, Đường Nguyệt Yên dẫu môi nói.

Đường Tinh Trị chau mày: “Có chuyện ấy sao? Vậy thì không được!”.

“Đúng vậy!”. Về mặt Đường Nguyệt Yên không vui: “Lấy hẩn sẽ phải cùng hẩn chuyển về phía Nam, chuyện này khác gì dùng hôn nhân để giữ hòa hoãn hai vương triều đâu chứ?”.

Đường Tinh Trị nghe xong thì cười: “Ta hiểu rồi, lúc trước trong cung có tin hoàng nương giận phụ hoàng, giận đến mất ăn mất ngủ mà sinh bệnh nữa, phải chăng là vì chuyện này?”.

Đường Nguyệt Yên mím môi “hừ” một tiếng.

“Không cần phải lo!”. Đường Tinh Trị cười, an ủi: “Chắc phụ hoàng cảm thấy Sầm Miễn không tệ nên mới thuận miệng nói thế thôi, người thương yêu muội nhất, muội xuống phía Nam thì còn ai có thể khiến người vui vẻ nữa, đến khi đó, chỉ sợ muội muốn lấy tên Sầm Miễn phụ hoàng lại không đồng ý ấy chứ!”.

“Hy vọng là thế”. Đường Nguyệt Yên kéo cánh tay Đường Tinh Trị, nói nhỏ: “Nhưng huynh nhất định phải để ý chuyện này giúp muội, phụ hoàng uống rượu vào là hay vui quá trớn, chẳng may lại đồng ý bừa yêu cầu gì đó của Quế vương thì người xui xẻo sẽ là muội!”.

“Yên tâm”. Đường Tinh Trị khẽ búng vào trán Đường Nguyệt Yên: “Có ta và hoàng nương mà, sợ gì chứ”.

Hai người cười nói vui vẻ đi vào thư trai Hải Đường.

Phía sau hòn giả sơn, Trình Tử Khiêm chép được tin tức chính xác đi ra, vừa viết vừa chặc chặc lắc đầu: “Xem ra sắp có chuyện vui để xem rồi đây”.

“Dưới ngòi bút của người làm gì có ngày nào không có chuyện vui?”.

Trình Tử Khiêm giật mình quay đầu lại, thấy Sách La Định vừa ngáp vừa đi vào.

“Lão Sách, có muốn nghe tin đồn không? Tin mới ra lò đấy!”. Trình Tử Khiêm còn chưa kịp nói, Sách La Định đã giơ tay chặn lại: “Người bớt lảm chuyện đi, hôm nay ta muốn xin Bạch Hiểu Phong cho nghỉ, người cứ từ từ mà buôn chuyện”.

“Sao lại nghỉ?”. Trình Tử Khiêm đi theo sau: “Người ốm à? Không thể nào, người chưa bao giờ ốm cả!”.

Sách La Định trừng mắt với Trình Tử Khiêm, uể oải nói: “Quế vương đến hoàng thành rồi, lão tử phải dẫn binh đi đón ông ta”.

“Ha, cũng có máu mặt đấy nhỉ? Phải cần đến Hộ quốc tướng quân người đích thân đi nghênh đón cơ à?”. Trình Tử Khiêm vừa nói vừa tính thời gian: “Không đúng, chiều nay Quế vương mới tới nơi mà, sáng sớm người đã đến cổng thành chờ à?”.

“Ông ta có máu mặt đến thế cơ á?”. Sách La Định bĩu môi: “Ta ra ngoài thành năm trăm dặm đón ông ta”.

Miệng Trình Tử Khiêm há hốc: “Chức quan của Quế vương cao bằng người sao?”.

“Không phải là vấn đề cấp quan”. Sách La Định khoát tay: “Gần đây, dọc đường vào kinh thành luôn có sơn tặc, rất loạn. Hoàng thượng sợ xảy ra chuyện nên mới bảo ta đi đón ông ta”.

“Gần hoàng thành quả thực là có sơn tặc lui tới, nhưng bọn này hoạt động rất bí mật”. Trình Tử Khiêm lật tài liệu.

Sách La Định xòe tay: “Ta đã phái rất nhiều người đi điều tra về bọn chúng nhưng vẫn không thu được tin tức gì, người có nghe được tin đồn gì liên quan đến chúng không?”.

“Có!”. Cặp mắt của Trình Tử Khiêm lóe sáng: “Người đã nghe người ta nói chưa? Đám sơn tặc này có một thói quen, không cướp tiền, không cướp sắc, chỉ chuyên cướp mỹ nam thôi”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật: “Thế thì tốt, cứ đem Bạch Hiểu Phong theo xem có dụ được bọn chúng không”.

“Ý này không tệ!”. Trình Tử Khiêm lập tức có hứng thú: “Người chờ ta, ta đi lấy vợt...”.

“Lấy cái đầu người ấy”. Sách La Định lắc đầu đưa tay ấn mạnh vào trán Trình Tử Khiêm đẩy hẳn ra khỏi thư trai Hải Đường: “Đừng gây thêm phiền phức nữa”.

Trình Tử Khiêm nhảy dựng lên: “Sách La Định, người cẩn thận kẻo bị đại vương sơn tặc bắt đi làm áp trại phu nam (1)!”

(1) Chồng của thủ lĩnh sơn trại.

Mọi người trong thư trai Hải Đường đang đọc sách, vừa nghe thấy tiếng thét của Trình Tử Khiêm, nhất loạt ngó ra ngoài, hóng hớt hỏi Sách La Định: “Áp trại phu nam gì vậy?”.

Sách La Định nhìn trời, bảo mọi người đừng có nghe Trình Tử Khiêm nói nhảm, sáng nay hẳn ăn phải thức ăn ôi thiu ấy mà!

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi sau Sách La Định, nhìn hẳn đầy hoài nghi - Áp trại phu nam? Gần đây có tin đồn trên núi Đại Bình cách hoàng thành khoảng ba trăm dặm có sơn tặc, đại vương của đám sơn tặc ấy là nữ, chẳng lẽ Sách La Định phải đi diệt trừ bọn chúng sao?

Bạch Hiểu Nguyệt suy nghĩ giây lát, đưa tay chọc vào eo Sách La Định. Sách La Định rất sợ nàng chọc như vậy... ngón tay nha đầu này thanh mảnh, móng tay còn dài nữa, một cái chọc của nàng tuy không đau không ngứa nhưng lại khiến hắn nổi hết da gà.

Xoa xoa eo, Sách La Định quay đầu lại, còn phải tươi cười với nàng: “Sao vậy?”.

“Người phải ra ngoài thành à?”.

“Ừ”. Sách La Định vừa vào đến thư trai liền ngồi xuống theo bản năng, suýt quên mình tới để xin nghỉ. Hắn đứng dậy, đi đến nói mấy câu với Bạch Hiểu Phong, đương nhiên là Bạch Hiểu Phong gật đầu. Sách La Định nhanh chóng bước ra ngoài.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày - Chưa nói rõ đã đi rồi sao!

Sách La Định vừa đi, đám Đường Tinh Trị lập tức thì thầm bàn tán.

“Có phải Sách La Định đi bắt sơn tặc không?”

“Có thể, có phải là nữ tặc trên núi Đại Bình không?”

“Có vẻ rất thú vị đấy”.

“Muốn đi theo quá”.

“Nghe nói chưa? Nữ tặc trên núi Đại Bình chuyên bắt nam nhân đấy!”

“Không phải chứ... bắt về làm gì?”

“Tiền dâm hậu sát!”

“Thật hay giả đó?”

...

“Khụ khụ”.

Bạch Hiểu Phong ho khan một tiếng, mọi người đành ngồi ngay ngắn đọc sách, nhưng tâm tư đã sớm bay ra ngoài mất rồi.

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi phía sau nghe rất rõ, trong lòng cũng nhộn nhạo - Sách La Định đi diệt trừ sơn tặc sao? Như vậy chẳng phải sẽ cần điều động đại quân à? Liệu hắn có mặc khôi giáp ra trận giết địch không nhỉ?

Bạch Hiểu Phong mở sách, ngẩng đầu: “Hôm nay chúng ta học...”

Vừa nói được mấy tiếng này, hắn đã cau mày - Bạch Hiểu Nguyệt đi đâu rồi? Chỗ của nàng trống không.

Trình Tử Khiêm ngồi chồm hổm ở ngoài cổng thư viện sửa bản thảo, rồi chia cho thuộc hạ đi phân phát, lại thấy bên cạnh có một bóng đen, vừa ngẩng đầu lên liền cả kinh.

Hắn nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt mặc đồ nam nhân màu đen, đội mũ thư sinh.

“Hiệu Nguyệt cô nương sao lại mặc thế này?”. Trình Tử Khiêm bắn khoăn.

“Sách La Định đâu? Đã ra khỏi thành chưa?”

“Sao nhanh thế được”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Chắc giờ vẫn đang ở quân doanh, cô...”

“Ta cũng muốn đi cùng”. Bạch Hiểu Nguyệt lầm bầm.

Trình Tử Khiêm nheo mắt: “Ta nói này Hiệu Nguyệt cô nương, sao cô phải mặc nam trang thế?”

“Muốn đi theo quân đội đương nhiên là phải mặc nam trang rồi, nếu dẫn một cô gái đi cùng thì thật khó coi”, Bạch Hiểu Nguyệt nhỏ giọng nói.

“Cô muốn đi theo hả...”. Trình Tử Khiêm dài giọng: “Chẳng lẽ, sợ lão Sách bị nữ tặc bắt mất à?”

“Quả là có mỗi nguy ấy”. Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm túc gật đầu.

Trình Tử Khiêm cười đến gập bụng: “Thôi đi, đại ca cô còn có thể, chứ bản mặt của lão Sách còn thối hơn cả hổ xí, thối đến mức đủ cho mười lăm người nhìn thấy bị đau bụng nửa tháng, làm gì có đại vương sơn tặc nào ăn no rừng mỡ mà đi cướp hắn chứ... ha ha!”. Trình Tử Khiêm chưa nói hết, Bạch Hiểu Nguyệt đã nhin không được mà đẩy hắn một cái.

“Coi như ta đã biết thế nào gọi là trong mắt tình nhân hóa Tây Thi rồi”. Trình Tử Khiêm nhin cười, khoát tay với Bạch Hiểu Nguyệt: “Yên tâm, ai có thể thắng được lão Sách chứ, lại còn mấy vạn binh lính đi theo hần nữa, sơn tặc đương nhiên là sẽ tránh xa rồi.”

“Thế ta cũng muốn đi”. Bạch Hiểu Nguyệt lẩm bẩm.

Trình Tử Khiêm suy nghĩ, cuối cùng cũng hiểu ra: “À... Cô muốn xem uy phong của hần khi mặc khôi giáp thất đai lưng hả?”.

Mặt Bạch Hiểu Nguyệt đỏ bừng: “Lúc nào cũng nghe gọi tướng quân, tướng quân, nhưng chưa nhìn thấy bao giờ”.

Trình Tử Khiêm cười: “Ta dẫn cô đi”.

“Người có thể vào quân doanh à?”. Bạch Hiểu Nguyệt vui mừng hỏi.

“Hừ, có chỗ nào mà ta không vào được chứ, chúng ta cưỡi ngựa, nhanh lên!”. Trình Tử Khiêm đưa Bạch Hiểu Nguyệt đến quân doanh.

Hai người vừa đi, Bạch Hiểu Phong đã đuổi theo ra khỏi thư viện, từ xa nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt mặc nam trang, chẳng khác nào một nha đầu nghịch ngợm theo Trình Tử Khiêm đến quân doanh. Bạch Hiểu Phong bắt lực lắc đầu - Con gái lớn không thể giữ trong nhà được, càng giữ càng phiền phức, thế này làm gì còn bộ dạng của thực nữ danh môn nữa chứ!

Sách La Định điểm đu binh mã, xoay người lên ngựa chuẩn bị ra khỏi thành thì thấy Trình Tử Khiêm cười híp mắt cưỡi ngựa đi tới, phía sau có một người.

Sách La Định vừa nhìn đã thấy đau đầu!

Trình Tử Khiêm cười xấu xa, hỏi Bạch Hiểu Nguyệt ở bên cạnh: “Thế nào? Nhiều người không?”.

Hần vốn nghĩ, đây chắc chắn là lần đầu Bạch Hiểu Nguyệt nhìn thấy cảnh tượng mấy vạn binh mã thế này, nhất định sẽ vô cùng kinh ngạc. Nhưng lúc này dừng nói chỉ có mấy vạn người, cho dù có mấy chục vạn người thì Bạch Hiểu Nguyệt cũng không nhìn thấy, chỉ mãi nhìn chăm chăm vào Sách La Định thân mặc khôi giáp vàng của tướng quân mà thôi.

Thật ra thì Sách La Định chỉ mặc nhuễn giáp (2), cũng không phải loại khôi giáp mặc khi đánh trận, nhưng vẫn vô cùng uy phong.

(2) Chiến phục được làm từ vật liệu mềm và dai.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn vài lượt thì không nhìn nữa, trong đầu nhảy ra mấy chữ, nào là uy vũ, bát diện uy phong, anh hùng khí khái... tóm lại là hơn đám thư sinh gầy như que củi lại yếu ớt kia đến cả vạn lần! Nàng cúi đầu suy nghĩ lung tung, thềm cảnh báo bản thân không được nhìn người ta chăm chăm như vậy!

Trình Tử Khiêm đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, bộ dạng Bạch Hiểu Nguyệt lúc nhìn Sách La Định thật ra rất giống bộ dạng các thiếu gia công tử thường ngày vẫn nhìn nàng, hâm mộ chết mất mà lại không dám đến gần, tay chân lúng túng chẳng biết để đâu.

Thấy hai người đi đến bên cạnh, Sách La Định hỏi: “Hai người đến đây làm gì?”.

Trình Tử Khiêm ngẩng đầu ưỡn ngực: “Làm hiệu úy theo quân, cùng ra ngoài thành với người, đây là tùy tùng của ta”.

Sách La Định nhìn Trình Tử Khiêm: “Cái gì mà hiệu úy theo quân?”.

Trình Tử Khiêm đưa cho hần xem một tờ thánh chỉ màu vàng, nói: “Quên nói với người, ta cũng là một trong những sứ giả đi nghênh đón Quế vương”. Nói xong lại nháy mắt với Sách La Định - Hoàng thượng sợ lất nữa người hành xử không được chu toàn lễ nghi, người phụ trách an toàn, ta phụ trách lễ nghi.

Sách La Định nhìn trời, lúc ở thư viện Trình Tử Khiêm không nói luôn, tính cách tên này thực là tệ.

Lại nhìn Bạch Hiểu Nguyệt, Sách La Định cau mày: “Sao nàng cũng tới?”.

Bạch Hiểu Nguyệt có chút xấu hổ, hình như mình quá chủ động rồi, nhưng được thấy hần mặc áo giáp thì cũng không thiệt, lát nữa nếu được xem đánh nhau thì càng tốt... Có điều, ban này Trình Tử Khiêm nói cái gì mà ngênh đón Quế vương nhỉ? Không phải đi trừ sơn tặc sao?

“Xê ra...”. Trình Tử Khiêm lại rất bảo vệ Bạch Hiểu Nguyệt, trừng mắt với Sách La Định: “Nàng ấy đi theo ta, người quân được à!”.

Sách La Định á khẩu, nhưng đây cũng chẳng phải lần đầu hần và Trình Tử Khiêm đấu võ mồm kiểu này, các tướng sĩ đã sớm quen rồi.

Sách La Định cởi áo choàng của mình đưa cho Bạch Hiểu Nguyệt, thầm nghĩ - Có đến mấy vạn đại quân đây, tất cả đều là nam nhân đứng sau nhìn, một tiểu thư khuê các như nàng thật không chú trọng lễ nghi phép tắc, lúc về có khi Bạch Hiểu Phong sẽ cầm đao chém chết mình mất.

Bạch Hiểu Nguyệt nhận lấy áo choàng khoác lên người, áo choàng vẫn còn hơi ẩm, trái tim nàng đập thình thịch, nhưng không được để Sách La Định nhận ra, là nữ nhi thì cần phải e lệ, chủ động quá rất dễ bị người ta coi thường. Cho nên dù đã mặc thêm áo choàng thì vẻ mặt Bạch Hiểu Nguyệt vẫn không được thoải mái cho lắm.

Sách La Định bắn khoăn - Chẳng phải trước đó mình đã dỗ dành ổn cả rồi ư? Sao vẫn còn tức giận vậy? Về mặt nhân nhó quá.

Trình Tử Khiêm lắc đầu - Đồi này thật là...

Đoàn người ngựa hoành tráng ra khỏi thành, dọc đường đi có không ít dân chúng đứng xem.

Trình Tử Khiêm vừa đi vừa buôn chuyện với Sách La Định: “Hình như lần này Hoàng thượng cố ý phô trương hết mức, xem ra tin đồn là thật rồi”.

“Lại có tin đồn gì vậy?”. Sách La Định vừa hỏi vừa chú ý đến Bạch Hiểu Nguyệt ở bên, nàng ăn mặc như thư sinh còn khoác thêm áo choàng, đi lẫn trong đội ngũ hình như cũng không gây chú ý lắm.

“Nghe nói Hoàng thượng muốn gả Thất công chúa cho tiểu vương gia Sầm Miễn”. Trình Tử Khiêm cười hì hì: “Người đoán xem, lúc đó liệu có phải đại tướng quân người đi đưa dâu không?”.

Sách La Định nghe xong cũng cảm thấy thú vị: “Ngài nữ lòng gả khuê nữ của mình đi làm dâu xa ở nơi xa xôi như vậy sao?”.

“Ai mà biết”. Trình Tử Khiêm khoát tay: “Thánh tâm khó dò mà”.

Sách La Định cười khan một tiếng, lúc hai người đang nói chuyện thì đoàn người ngựa đã ra khỏi thành, đi vào quan đạo, tiến về phía xa.

“Phải đi bao xa?”. Trình Tử Khiêm sợ Bạch Hiểu Nguyệt mệt bèn hỏi Sách La Định: “Không phải là đi đến khi nào mệt mỏi mới dừng lại đấy chứ? Hay người thực sự muốn đi trừ sơn tặc?”.

Thật ra thì Sách La Định vốn định đến núi Đại Bình lượn một vòng, tốt nhất là bắt hết lũ sơn tặc kia lại, nhưng lần này có cả Bạch Hiểu Nguyệt đi cùng, không tiện lắm. Hần đang do dự thì thấy phía trước xuất hiện một đoàn người ngựa khá lớn, hàng ngũ ngay ngắn tiến đến.

“Ôi?”. Trình Tử Khiêm giơ tay che nắng, nhìn về phía xa, đoàn người ngựa này trang phục chỉnh tề, nhìn qua trông không giống sơn tặc cũng chẳng giống người vận chuyển hàng hóa... Người trên xe ngựa có phải là Quế vương không nhỉ?

Sách La Định nhìn kỹ, hần cũng nhận ra Quế vương Sầm Vạn Phong.

Bạch Hiểu Nguyệt có chút lo lắng, đưa mắt nhìn Sách La Định. Hần đứng vững trên lưng ngựa, nhẹ nhàng giơ tay lên, ý bảo đoàn người ngựa phía sau dừng lại.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn chằm chằm tư thế giơ tay lên rồi hạ tay của Sách La Định, động tác rất tự nhiên, còn có vẻ uể oải vậy mà toàn bộ binh lính phía sau đều dừng lại... Nàng lại kích động, Trình Tử Khiêm bên cạnh thấy mặt nha đầu này như sắp phát sáng thì cũng không biết làm sao, thật không hiểu nổi một tiểu thư khuê các được vạn người theo đuổi như nàng sao có thể thích một tên thô lỗ như Sách La Định.

Người ngựa hai bên đi tới, cách một khoảng nhất định thì dừng lại.

Sách La Định không xuống ngựa, giơ hai ngón tay ra vẫy vẫy Trình Tử Khiêm, ý bảo - Chẳng phải người phụ trách lễ nghi sao, đi chào hỏi đi.

Trình Tử Khiêm bĩu môi, nhưng vẫn kéo dây cương tiến lên mấy bước: “Người tới là người của Quế vương sao?”.

Một vị võ tướng trẻ tuổi bên đối phương cũng đi ra, chấp tay thi lễ với Trình Tử Khiêm: “Tại hạ Gia Cát Hùng, các vị chính là người của đoàn đón tiếp sao?”.

Trình Tử Khiêm thấy người này ăn nói dong dạc, liền cười: “Tại hạ là sử quan Trình Tử Khiêm”.

Trình Tử Khiêm vừa nói xong, lại thấy Gia Cát Hùng khẽ cau mày, chắc là có chút chê bai sao lại cử một sử quan đến đón tiếp đây mà. Trình Tử Khiêm lại chậm rãi giới thiệu người phía sau: “Đại tướng quân Sách La Định cũng tới nghênh đón Quế vương”.

Gia Cát Hùng hơi sững sờ, nhìn về phía sau Trình Tử Khiêm, thấy người ngồi trên ngựa là một nam tử áo đen, ngũ quan sắc cạnh đến chướng mắt, mái tóc dài dưới ánh mặt trời còn như tỏa ra ánh đỏ... Đây chính là nhân vật đáng ghét nhất hoàng thành, ai gặp cũng ghét, người người đều sợ - Sách La Định!

Bị ghét không có nghĩa là không có địa vị, Quế vương dù quyền thế đến đâu thì cũng chỉ là một vị vương gia khác họ mà thôi, còn vị này là đại tướng quân đấy!

Gia Cát Hùng lập tức trở về bẩm báo, Quế vương đương nhiên là vô cùng vui mừng, nghĩ Hoàng đế phái một vị tướng quân cùng đội quân binh lớn như vậy đến đón mình, ông ta lập tức ra khỏi xe ngựa, còn dẫn theo cả con trai mình - Sầm Miễn.

Lúc xuống xe ngựa, ông ta còn dặn dò Sầm Miễn: “Sách La Định nắm binh quyền trong tay, lại rất giỏi, con phải quan hệ tốt với hắn, biết chưa?”.

Sầm Miễn ngoan ngoãn gật đầu: “Vâng, phụ vương”.

Sách La Định thấy người đối diện đã xuống ngựa, hắn cũng xoay mình nhảy xuống ngựa.

Tất cả binh tướng cưỡi ngựa phía sau thấy Sách La Định xuống ngựa, đương nhiên không thể tiếp tục ngồi trên ngựa nên đều xuống ngựa theo.

Bạch Hiểu Nguyệt thấy mọi người đều xuống ngựa, đương nhiên nàng cũng muốn xuống, nhưng vì nàng là tiểu thư khuê các, rất ít khi cưỡi ngựa, nên đạp hụt chân cứ thế tụt xuống.

Sách La Định nhanh tay lẹ mắt đón ngay lấy nàng, đảo mắt nhìn trời, thầm nghĩ - Nếu để nàng ngã bị thương, lúc trở về có khi Bạch Hiểu Phong sẽ bắt mình chép lại toàn bộ sách trong thư viện mất.

Nhẹ nhàng đặt Bạch Hiểu Nguyệt xuống đất, Sách La Định không quên hỏi: “Có sao không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhanh chóng lắc đầu, có chút xấu hổ, nhưng vừa rồi Sách La Định đón lấy nàng... Ôi! Tay lớn ghê!

Sách La Định thấy nàng không bị thương thì cũng yên tâm, tiếp tục đi về phía trước nghênh đón khách. Trình Tử Khiêm lắc đầu - Về mặt Bạch Hiểu Nguyệt rất hưởng thụ, cô nương này bị trúng tà của Sách La Định hả?

Những hành động vừa rồi đương nhiên không thoát được cặp mắt của Quế vương. Quế vương cũng có chút thắc mắc - Thư sinh này là ai vậy? Ngoại hình rất thanh tú... Dù sao thì ông ta đã có tuổi, lại có mắt nhìn, quan sát kỹ cũng nhận ra đó là một cô nương ăn vận giả trai.

Quế vương không chắc chắn lắm.

Với những gì ông ta hiểu về Sách La Định, khi hành quân Sách La Định tuyệt đối sẽ không dẫn theo nữ nhân đi cùng, hơn nữa cô nương này dù có giả trai thì cũng không giấu được vẻ đẹp, lại còn dịu dàng nho nhã, khí chất thư hương.

Quế vương sờ cảm, đảo mắt một cái, trước đây ông ta cũng nghe nói Hoàng thượng có ý tác hợp cho con trai của ông ta với Thất công chúa Đường Nguyệt Yên... chẳng lẽ là Đường Nguyệt Yên giả trai để đến xem con trai ông ta trông như thế nào? Quế vương càng nghĩ càng thấy rất có khả năng này, nhìn cách Sách La Định đón cô nương ấy ban này có vẻ rất lo lắng, nhất định cô nương ấy là công chúa thân phận tôn quý rồi.

“Này, Miễn nhi”. Quế vương quay lại hỏi Sầm Miễn: “Con nhìn thư sinh kia xem”.

Sầm Miễn liếc mắt nhìn, không biết cha hẳn bảo hẳn nhìn cái gì: “Làm sao ạ?”.

“Có phải là biểu muội Nguyệt Yên của con không?”, Quế vương hỏi.

Sầm Miễn bật cười: “Đó là một thư sinh mà”.

“Chắc”. Quế vương trừng mắt với hẳn: “Nhìn kỹ lại đi, nữ giả nam đấy!”.

“Vậy sao?”. Sầm Miễn nhìn lại, cau mày: “Không giống lắm, con không nhớ rõ, lúc con gặp biểu muội Nguyệt Yên, muội ấy mới có mấy tuổi thôi, nữ nhân lớn lên thay đổi rất nhiều”.

“Nhưng mà, đẹp quá nhỉ?”. Quế vương trêu chọc hẳn.

Sầm Miễn cười cười, hình như không hứng thú lắm: “Vâng”.

“Cái thằng bé này...”. Quế vương chưa dứt lời, Trình Tử Khiêm và Sách La Định đã đến trước mặt ông ta.

Đôi tai hóng hớt của Trình Tử Khiêm đã sớm nghe được đoạn đối thoại của hai cha con họ rồi, lòng thầm nghĩ - Quả nhiên, Quế vương cũng có ý định tác hợp cho hôn sự này.

“Sách tướng quân”. Quế vương mở lời trước, hẳn đã từng gặp Sách La Định, dù không thân quen nhưng cũng tỏ ra thân thiện.

Sách La Định cười, chấp tay với ông ta: “Quế vương, ngài vẫn khỏe chứ”.

“Khỏe, khỏe, ha ha”. Quế vương rất khách sáo, cùng Sách La Định đi về phía trước: “Làm phiên tướng quân đến đón”.

“Có gì đâu”. Dù sao thì Sách La Định làm quân đã lâu, khách sáo mấy câu cũng không khó”.

Quế vương không muốn ngồi xe ngựa mà cưỡi ngựa cùng Sách La Định, vừa đi vừa trò chuyện với hẳn. Sầm Miễn cũng cùng đi.

Sách La Định vừa đi vừa thỉnh thoảng đánh mắt nhìn Bạch Hiểu Nguyệt phía sau, thấy nàng ngồi rất vững, hơn nữa còn có Trình Tử Khiêm bên cạnh bảo vệ nên cũng yên tâm. Cô nương này thật hồ đồ, đi đường mà cũng phải cải trang, chẳng biết thế nào nữa. Lúc mới gặp cứ tưởng nàng là người khôn ngoan lanh lợi, càng tiếp xúc càng thấy nàng ngây ngô, đừng có ngã xuống bị ngựa phía sau đạp trúng đấy.

“Sách tướng quân”. Quế vương chú ý đến ánh mắt của Sách La Định, càng chắc chắn rằng cô nương này có địa vị cao quý, liền hỏi: “Nghe nói Sách tướng quân đến thư viện Hiếu Phong học cùng hoàng tử và công chúa?”.

Sách La Định gật đầu, dở khóc dở cười: “Khiến Quế vương chê cười rồi”.

“Ha ha, có gì đâu mà chê cười, thế mới nói việc học tập là không ngừng mà”. Quế vương vừa nói vừa vỗ vai Sầm Miễn đi phía sau này giờ vẫn im lặng: “Miễn nhi, không phải con đã ngưỡng mộ Bạch phu tử từ lâu rồi sao, hay là mấy ngày này con cũng đến thư viện nghe giảng, nâng cao hiểu biết”.

“Hả...”. Sầm Miễn há miệng, thầm nói: Ai thèm ngưỡng mộ Bạch Hiểu Phong chứ?

Trình Tử Khiêm lập tức hưng phấn hẳn lên: “Ta nghe nói tiểu vương gia văn võ song toàn, nếu ở hoàng thành lâu dài, chỉ bằng vào thư viện Hiếu Phong học một vài năm có ích lắm đó!”.

“Được được!”. Quế vương thầm nghĩ, rất hợp ý ta! Nghe nói Thất công chúa Đường Nguyệt Yên cũng học trong thư viện, tốt nhất là để “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”, tác hợp cho hai đứa. Hơn nữa còn có thể tạo mối quan hệ tốt với Lục hoàng tử, đó chính là Hoàng đế tương lai. Hay nhất là còn có thể xưng huynh gọi đệ với Sách La Định, như vậy tiền đồ của con trai hẳn sẽ vô cùng rộng mở!

Quế vương đã tính toán xong xuôi, nhưng Sầm Miễn hình như không hứng thú lắm: “Bọn Tinh Trị đều học trong thư viện à?”.

“Đúng”. Trình Tử Khiêm hí hóp mắt cười: “Thất công chúa, biểu muội của người cũng học ở đó luôn”.

“Đúng vậy!”. Quế vương cười gật đầu, còn làm bộ tò mò: “Còn ai nữa?”.

“À, còn có tiểu vương gia Hồ Khai, đại tài tử Thạch Minh Lượng, còn có Tam công chúa...”.

“Biểu tỷ Nguyệt Nhữ cũng ở đó sao?”, Sầm Miễn đột nhiên hỏi.

Trình Tử Khiêm hơi sững ra, sực nhớ Tam công chúa nhiều tuổi hơn Sầm Miễn, đúng là biểu tỷ của hắn rồi.

“Cũng ở đó”.

“À”. Sầm Miễn gật đầu: “Lâu rồi ta không gặp Tinh Trị, đại danh của Hiếu Phong phu tử ta cũng nghe qua, nhưng nghe nói rất khó vào được thư viện”.

“Không khó”. Trình Tử Khiêm chỉ Sách La Định, ý bảo - Người xem hắn cũng vào được mà.

Mọi người xung quanh đều cười, Sách La Định cũng cười khan - Tên nam nhân thích hóng hớt chết tiệt này.

Mặc dù ngoài miệng Trình Tử Khiêm nói nói cười cười, nhưng cặp mắt lại cứ quét qua Sầm Miễn.

Không biết có phải là ảo giác không mà sau khi nói đến chuyện Tam công chúa Nguyệt Nhữ cũng ở thư viện thì Sầm Miễn hào hứng hơn nhiều.

Trình Tử Khiêm sờ cằm - Chẳng lẽ, người mà vị tiểu vương gia này thích không phải là biểu muội Nguyệt Yên của hắn, mà là biểu tỷ Nguyệt Nhữ sao? Vậy thì hay rồi!

Sách La Định cách mấy người mà vẫn có thể cảm nhận được sự hưng phấn của Trình Tử Khiêm - Tiểu tử này lại hóng được chuyện gì rồi à?

Đoàn người ngựa hoành tráng vào thành, điểm dừng chân đầu tiên đương nhiên là hoàng cung.

Lúc đi ngang qua thư viện Hiếu Phong, ngựa của Bạch Hiếu Nguyệt bị Bạch Hiếu Phong lén dắt đi.

Xuống ngựa, Bạch Hiếu Phong nhìn Bạch Hiếu Nguyệt khoác áo choàng, ăn mặc kiểu thư sinh thì nổi giận: “Muội ăn mặc kiểu gì vậy?”.

Bạch Hiếu Nguyệt dẩu môi.

“Còn không mau đi thay đồ, đều tại cái tên Sách La Định hết! Muội là thực nữ danh môn, sao trông giống hệt một nha đầu hoang dã vậy?”. Bạch Hiếu Phong khá giận dữ.

Bạch Hiếu Nguyệt liếc hắn một cái, lửa giận của Bạch Hiếu Phong lập tức giảm đi một nửa, giọng nói cũng mềm mại hơn: “Con gái cần dịu dàng e lệ”.

Bạch Hiếu Nguyệt tiếp tục liếc hắn.

Cuối cùng Bạch Hiếu Phong mất hết khí thế: “Đi thay y phục đi, tối nay phải tẩy trần cho Quế vương, hoàng cung bày rượu thiết yến, Sách La Định cũng đi”.

Bạch Hiếu Nguyệt lon ton chạy về phòng thay y phục.

Bạch Hiếu Phong khoanh tay lắc đầu, tiểu muội sao lại thích Sách La Định chứ, biết ăn nói với cha thế nào đây.

“Nàng có thể thích một người như vậy là phúc của nàng, lo lắng cái gì chứ?”. Bạch Hiếu Phong quay đầu lại, thấy Đường Nguyệt Nhữ đứng ngay sau lưng, mỉm cười hỏi mình.

“Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, là phúc gì đây?”. Bạch Hiếu Phong có vẻ không cùng quan điểm: “Sách La Định là một tảng đá cứng đầu, không biết phong tình là gì, muội muội của ta phải được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa”.

“Có thích hợp hay không, phải để Hiểu Nguyệt quyết định”. Đường Nguyệt Nhữ lại có quan điểm khác: “Đương nhiên là nàng có phúc rồi, một người biết rõ bản thân thích cái gì và thích ai, dù sao thì cũng hạnh phúc hơn hạng người được quá nhiều người thích mà lại không biết mình thích ai”.

Bạch Hiểu Phong nhìn Đường Nguyệt Nhữ, có chút xấu hổ. Đường Nguyệt Nhữ cười, lắc đầu đi ra ngoài.

“Này...”. Bạch Hiểu Phong đột nhiên như nghĩ đến điều gì, muốn nói lại thôi.

Đường Nguyệt Nhữ quay đầu lại: “Sao?”.

“Ta muốn biết Sách La Định có ý với Hiểu Nguyệt không?”. Bạch Hiểu Phong tiến lên mấy bước, đứng ngoài cổng thư viện với Đường Nguyệt Nhữ.

“Vây chàng tự mà đi hỏi hử”.

“Nhỡ chữa lợn lành thành lợn què thì phải làm sao?”. Bạch Hiểu Phong lắc đầu: “Hiểu Nguyệt chắc sẽ không thêm để ý đến ta nữa”.

Đường Nguyệt Nhữ thấy buồn cười: “Vây chàng muốn ta giúp thế nào?”.

“Nhắc nhở Sách La Định”. Bạch Hiểu Phong nói: “Chỉ cần Hiểu Nguyệt không bị thiệt thôi”.

“Ừm, thật ra không khó”. Đường Nguyệt Nhữ gật đầu: “Nhưng ta lắm mưu nhiều kế như vậy, nhỡ đâu lại chữa lợn lành thành lợn què... hại chàng bị mắng bị đánh thì không ổn”.

Bạch Hiểu Phong dở khóc dở cười, Đường Nguyệt Nhữ vẫn còn oán trách mình chuyện lần trước đây mà.

Thấy Bạch Hiểu Phong có chút bất lực, lại có chút bối rối, ánh mắt rõ ràng đang cầu xin tha thứ, Đường Nguyệt Nhữ cũng không giận nữa, nhẹ nhàng vỗ vai hử: “Cứ giao cả cho ta, nhưng chàng nợ ta một món nợ nhân tình, phải trả đấy”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu, Đường Nguyệt Nhữ khoan thai đi ra ngoài cổng, lên xe ngựa, phu xe đánh xe về hoàng cung.

Ngay lập tức, những người chứng kiến cảnh này liền phao tin... Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Nhữ đứng ở cổng thư viện liếc mắt đưa tình nói chuyện riêng tư! Về mặt mở ám cử chỉ thân mật, xem ra có ẩn tình!

Bạch Hiểu Phong quay vào thư viện đã thấy Bạch Hiểu Nguyệt thay y phục xong, bộ váy trắng rõ ràng còn mới, cánh hoa màu hồng nhạt trên váy được thêu rất tỉ mỉ. Nàng ăn mặc đẹp thế nhưng tay lại cầm một cái bánh chẻo hấp, miệng nhai nhồm nhoàm, mỡ dính đầy miệng.

“Để ý hình tượng chút cô nương!”. Bạch Hiểu Phong không nhận được nhắc nhở.

Bạch Hiểu Nguyệt vẫn nhai bánh chẻo nhồm nhoàm, vẻ mặt tỏ ra chẳng có gì quan trọng: “Nữ nhi vì người mình thích mới xinh đẹp, người bản cô nương thích lại không ở đây, cô nương không cần để ý hình tượng!”, nói xong liền chạy vào bếp tìm đồ ăn.

...

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ đón tiếp, Sách La Định và Trình Tử Khiêm rời khỏi hoàng cung, Sầm Miễn đi theo phía sau. Sầm Miễn nói ở trong hoàng cung chán nên muốn theo hai người đến thư viện.

Quế vương và Hoàng thượng giao Sầm Miễn cho Sách La Định chăm sóc, bảo hử dẫn người đến thư viện và để Sầm Miễn ở tạm đó, thư viện nhiều thanh niên hử sẽ vui hơn, trong hoàng cung lúc nào cũng gò bó.

Rời khỏi hoàng cung, tinh thần Sầm Miễn hưng phấn hơn hử, sau khi trò chuyện đôi câu thì hử trở nên thân quen với Trình Tử Khiêm. Sách La Định không nói nhiều, tính lại hơi lăm lăm nên không thân quen nổi.

Trình Tử Khiêm vốn tinh ranh, Sầm Miễn lại chẳng phải người mưu mẹo, chỉ vài ba câu đã bị dụ nói ra sạch... Sầm Miễn liên tục hỏi về tình hình đạo gần đây của Tam công chúa. Lúc nói về biểu tỷ Nguyệt Nhữ về mặt hử mơ màng. Ngay cả người lơ đãng như Sách La Định cũng nhìn ra, hóa ra tiểu tử này thích hoàng tỷ Đường Nguyệt Nhữ của mình, lại còn thâm thương trọng nhớ mười mấy năm, có điều Đường Nguyệt Nhữ lớn hơn hử không ít tuổi.

Mọi người vừa vào thư viện thì nhìn thấy Bạch Hiểu Nguyệt đang cầm một vĩ hấp trên tay, vừa ăn bánh chẻo vừa chơi đùa cùng Tuấn Tuấn.

Sách La Định vừa bước vào, nhìn thấy bèn hỏi: “Bánh chẻo nhân gì đấy?”.

Bạch Hiểu Nguyệt mồm đầy bánh chẻo vừa nhìn thấy Sách La Định liền xoay người bỏ chạy, chỉ để lại Tuấn Tuấn vẫy đuôi với hắn. Sách La Định yên lặng gãi đầu - Nha đầu này ngày càng quái đản.

“Sao vậy?”. Trình Tử Khiêm không hiểu.

Sách La Định xòe tay: “Chắc sợ ta cướp bánh chẻo hấp”.

“Ha”. Sầm Miễn đứng bên cạnh phì cười, thật ra ban nãy hắn vừa nhìn đã phát hiện ra rồi. Bạch Hiểu Nguyệt giả trai đi theo đoàn người ngựa của Sách La Định, thỉnh thoảng nàng có ngẩng đầu nhìn tấm lưng rộng của Sách La Định, ánh mắt đầy vẻ ngưỡng mộ. Mà ánh mắt ấy Sầm Miễn lại rất quen thuộc nên biết ngay là cô nương này đã phải lòng vị tướng quân này rồi, nhưng Sách La Định cũng ngốc thật đấy, rõ ràng như thế mà chẳng nhận ra.

Lúc này, Bạch Hiểu Phong từ trong cổng đi ra.

Trình Tử Khiêm giới thiệu: “Bạch phu tử, đây là tiểu vương gia Sầm Miễn, sẽ dự thính ở thư viện chúng ta một thời gian”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu, bảo quản gia chuẩn bị phòng cho Sầm Miễn.

Sầm Miễn nhìn Bạch Hiểu Phong - Đây chính là Bạch Hiểu Phong à, quả nhiên là phong lưu, chả trách... biểu tỹ Nguyệt Nhữ lại để mắt tới hắn.

Bạch Hiểu Phong quay đầu lại, có chút băn khoăn, ánh mắt Sầm Miễn nhìn hắn hình như có chút thù địch.

Sách La Định thấy không có việc gì nên định về phòng thì thấy ở cạnh hòn giả sơn, Trình Tử Khiêm ngồi chồm hổm viết nhoay nhoáy cái gì đó, vẻ mặt rất phấn khích.

“Người điên à”. Sách La Định khoanh tay bắt lực nhìn Trình Tử Khiêm: “Lại có chuyện gì hay ho à, sao người cười hề tiện thể”.

“Người thì biết cái gì”. Trình Tử Khiêm hưng phấn đến mức hai mắt như phát sáng: “Chuyện kiểu như người thích ta, ta lại không thích người; ta thích người, người lại không thích ta; người thích hắn, hắn lại chỉ thích ta; ta không thích hắn, chỉ thích người, vậy mà người lại không thích ta, hắn lại chỉ thích ta... đặc sắc thế còn gì! Loại người ngu đần như người đương nhiên sẽ không hiểu cái sự đặc sắc đó!”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, lắc đầu bỏ đi - Không nên đọc quá nhiều sách, kể đọc sách nhiều đều bị điên!

...

Sầm Miễn vào thư viện Hiểu Phong mới biết Tam công chúa vừa mới vào cung... Hắn vừa sắp xếp đồ đạc vừa than thở tiếc nuối - Biết vậy ban nãy không nên quá nóng vội, chờ trong cung có phải tốt không, bởi vậy mới nói, nhiều khi khó nói được chuyện duyên phận...

“Sầm Miễn”. Ngoài cửa có người gọi hắn.

Sầm Miễn quay đầu lại, thấy một thanh niên mặc áo gấm chạy vào, dáng người cao ráo, tinh thần sáng láng, tướng mạo anh tuấn, hơi giống Hoàng thượng...

“Lục hoàng tử”. Sầm Miễn đứng lên hành lễ.

“Ôi kìa, khách khí gì chứ, gọi ta là Tinh Trị”. Đường Tinh Trị vỗ vai hắn: “Ta dẫn người đi tham quan thư viện nhé?”.

Sầm Miễn gật đầu cười, quên luôn chút tiếc nuối ban nãy, theo Đường Tinh Trị đi tham quan thư viện.

Sau một trận hỏa hoạn, nhiều cây cối trong thư viện Hiểu Phong bị ám khói đen sì, phòng ốc đã được xây dựng lại, nhưng vẫn có thể nhận ra không ít gỗ bị cháy sém.

Sầm Miễn kinh ngạc: “Từng bị cháy à?”.

Đường Tinh Trị xòe tay: “Chuyện lớn thế mà người không nghe nói sao?”.

Sầm Miễn lắc đầu, Đường Tinh Trị bèn kể cho hắn nghe chuyện kinh động toàn thành lúc đó. Nghe xong chuyện Cầu Thanh trả thù Bạch Hiểu Phong sau đó chết vì tai nạn, Sầm Miễn cũng sửng sốt...

“Có phải người cảm thấy thư sinh kia nghĩ quẩn không?”. Đường Tinh Trị khoanh tay hỏi.

“Ồ...”. Sầm Miễn ngẫm nghĩ, gật đầu: “Chuyện Cầu Thanh quả thực có chút đáng tiếc, nhưng...”.

“Nhưng cái gì?”. Đường Tinh Trị cười hỏi: “Có phải muốn hóng chuyện về Bạch phu tử và Diêu Tích Hy không?”.

Sầm Miễn lắc đầu: “Ta chỉ thắc mắc, tại sao từ đầu đến cuối chỉ có Sách La Định bị chửi? Hắn chưa từng làm chuyện xấu, ngược lại, theo những gì người kể thì hắn rất thông minh và vui tính, tại sao những tin đồn về hắn trong hoàng thành, thậm chí ở ngoài hoàng thành đều xấu như vậy?”.

“Ồ...”. Đường Tinh Trị chớp chớp mắt, sờ cằm - Đây chính là một vấn đề cực kỳ nan giải, chỉ có trời mới biết, chắc là do Sách La Định có cái mặt đáng ghét? Hoặc vì hắn khó tính?

“Kể ra thì, Nguyệt Nhữ tỷ tỷ vì Bạch phu tử mà bỏ ra không ít tâm sức nhỉ?”. Sầm Miễn lại cảm thán một câu: “Thật là hiếm có”.

Đường Tinh Trị nghĩ Sầm Miễn là người thật thà, bèn khoác vai hắn: “Chỉ tiếc, giai nhân đã dùng hết tâm tư mà Bạch phu tử chẳng động lòng chút nào. Nhưng cũng đúng thôi, nếu là ta, ta cũng không chọn tỷ ấy...”.

“Tại sao?”. Sầm Miễn cảm thấy không thể hiểu nổi: “Tỷ ấy có chỗ nào không tốt chứ?”.

“Chính vì quá hoàn hảo đấy!”. Đường Tinh Trị lắc đầu: “Là nam nhân, có ai không muốn người con gái mình yêu dựa dẫm nương tựa vào mình, lấy một cô nương giỏi hơn cả mình, bị cô nương ấy cười chê... Cũng khó trách Tam hoàng tỷ lại thích Bạch phu tử như vậy, người xem, gộp hết tất cả nam nhân trong hoàng thành này, về tướng mạo có ai xứng với tỷ ấy? Về tài trí, có ai xứng với tỷ ấy? Về thân phận và địa vị, có ai dám trèo cao? Ngoài ra, tuổi tác tỷ ấy cũng lớn rồi, cao không tới thấp không thông”.

Sầm Miễn nghe những lời này cũng không vui: “Đó là do những gã nam nhân kia không có mắt, cũng không phải bọn họ không muốn, mà là muốn cũng không được, không xứng!”.

Đường Tinh Trị sững ra, quay qua nhìn Sầm Miễn, thấy hắn đang hầm hừ tức giận, vẻ mặt rất khó coi. Mặc dù Đường Tinh Trị lâu rồi không gặp Sầm Miễn, nhưng hồi nhỏ hắn đã từng ở cùng vị đường huynh này, tính tình Sầm Miễn hiền lành như chú dê con, rất ít khi thấy hắn nổi giận với người khác, lúc nhỏ hắn lại càng ít nói, lúc nào cũng kéo tay Tam hoàng tỷ đi tới đi lui, không chơi cùng những hoàng tử hoàng tôn khác. Khi ấy ai cũng chê cười hắn kém cỏi, chửi trách Nguyệt Yên không thích hắn... chờ chút... kéo tay Tam hoàng tỷ sao?

Đường Tinh Trị sán tới, nhìn Sầm Miễn chằm chằm.

“Làm... làm gì đấy?”. Sầm Miễn hơi mất tự nhiên.

“Ồ!”. Đường Tinh Trị vỗ tay một cái: “Ta hiểu rồi, tiểu tử ngươi thầm yêu Tam hoàng tỷ của ta... Á!”. Đường Tinh Trị chưa nói xong, Sầm Miễn đã nhanh chóng bịt miệng hắn lại, lo lắng nhìn xung quanh.

Đường Tinh Trị trợn mắt nhìn Sầm Miễn - Lo lắng như vậy, chẳng lẽ là thật?

Sầm Miễn ngượng ngùng bỏ tay xuống, nhìn Đường Tinh Trị, nhỏ giọng dặn: “Người đừng nói lung tung”.

“Á...”. Sau giây phút sửng sốt, Đường Tinh Trị vỗ vỗ Sầm Miễn: “Người không cần nhắc nhở ta như thế, ta thì có thể nói cho ai biết chứ, người nên dặn hắn không được nói lung tung thì hơn”, nói xong liền chỉ về phía sau hòn giả sơn.

Sầm Miễn giật mình, quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy Trình Tử Khiêm từ sau hòn giả sơn thò đầu ra, tay ôm một xấp giấy viết chi chít chữ, đi về phía cổng: “Ta chỉ đi ngang qua thôi...”, nói xong người đã chạy mất dạng.

Sầm Miễn cuống lên: “Sao lại như vậy...”.

Đường Tinh Trị cũng dở khóc dở cười: “Thư viện này là như vậy đấy, nhưng yên tâm đi, có quá nhiều người thâm yêu hoàng tử, chuyện này của người cũng không phải là tin gì lớn, Tử Khiêm phu tử chắc sẽ không viết vào bản thảo hàng ngày, nhưng...”.

“Nhưng cái gì?”. Sầm Miễn lo lắng hỏi.

“Nếu người tranh giành với Bạch phu tử, vậy sẽ thành tin đồn cực lớn, chắc chắn sẽ được lan truyền tới mọi hang cùng ngõ hẻm”. Đường Tinh Trị vừa nói vừa vỗ vai Sầm Miễn: “Nhưng người yên tâm, ta ủng hộ người!”.

“Ừ, ừ, chúng ta cũng rất ủng hộ người”.

Sầm Miễn ngớ ra, quay đầu nhìn, chẳng biết từ bao giờ ba người Hồ Khai, Thạch Minh Lượng và Cát Phạm đã chui từ phía sau khối đá Thái Hồ ra. Sầm Miễn nhìn trời, sao người của thư viện này lại thích nghe lén như vậy chứ.

“Còn người nào nữa không?”. Sầm Miễn đi một vòng trong sân, thấy không còn ai nữa thì thở phào.

Đường Tinh Trị vốn bị Đường Nguyệt Yên bám lấy nhờ giúp, đành phải đến thăm dò ý tứ của Sầm Miễn cho muội muội. Chẳng ngờ vị tiểu vương gia lại chẳng hề hứng thú với tiểu muội của hắn, mà lại thích thách thức với độ khó cao - Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ, người khó với nhất trong hoàng thành, chuyện này... tạm thời chưa vội bàn luận đến việc liệu hắn có thu được kết quả tốt đẹp gì không, chỉ biết là có kịch hay để xem rồi.

Đuổi ba người rảnh rồi thích hóng hớt kia đi, Đường Tinh Trị tiếp tục đưa Sầm Miễn đi dạo khắp thư viện. Lúc đi ngang qua chỗ ở của Sách La Định, Sầm Miễn nói muốn vào chào hỏi một chút. Đường Tinh Trị rất không cam tâm tình nguyện, nhưng vẫn phải theo hắn đi vào.

Lúc này ở trong sân, Tuấn Tuấn đuổi theo một con bướm cứ lượn qua lượn lại trước mắt nó, có vẻ nó muốn chơi với bướm. Con bướm kia như đang trêu chọc Tuấn Tuấn, mỗi lần nó đậu trên mũi Tuấn Tuấn rồi bay lên, Tuấn Tuấn đều chạy theo nó vòng vòng trong sân như chờ nó bay mệt rồi cho mượn lỗ mũi để nó nghỉ chân một lúc vậy.

Cửa chính trong phòng Sách La Định mở, cảnh tượng trong phòng lúc này khiến Sầm Miễn có chút bất ngờ. Bạch Hiểu Nguyệt một tay cầm sách, tay kia cầm thước đang đi lại quanh bàn. Sách La Định cầm bút bỏ ra bàn, chăm chú viết gì đó, tư thế cầm bút có hơi kỳ quái, nhưng vẻ mặt lại rất chăm chú.

Bạch Hiểu Nguyệt đi mấy bước lại ghé sát vào xem, hài lòng gật đầu, tiếp tục đi.

Lúc này ánh tà dương rất đẹp, ánh vàng phủ lên nửa khoảng sân, xuyên qua khung cửa sổ để ngỏ, hắt lên lưng và gò má Sách La Định, tạo thành một viền sáng. Mái tóc màu đỏ đồng của hắn dưới ánh tà dương trở nên rực rỡ như lửa, ánh sáng như có thể xuyên thấu qua đó vậy.

Bạch Hiểu Nguyệt có làn da trắng nõn, lại thích mặc y phục trắng, đôi mi dài chớp chớp như mang theo cả ánh sáng.

Sầm Miễn bỗng cảm thấy hai người này rất xứng đôi, tướng mạo Sách La Định không hề đáng ghét như người ta vẫn nói, cũng khác với vẻ bá đạo dững mãnh khi dẫn đầu thiên quân vạn mã ban nãy, lúc này đáng vẻ lúc viết, lúc cầm bút không hề hung ác...

Đường Tinh Trị trề môi, có vẻ tâm trạng không được tốt lắm, kéo Sầm Miễn, ý là - Đừng quấy rầy người khác học hành, đi thôi.

Sầm Miễn rất biết điều cùng hắn ra cửa, đi tham quan thư trai Hải Đường mà hằng ngày bọn họ ngồi học.

Hai người đi rồi, Bạch Hiểu Nguyệt nhìn ra ngoài cửa lầm bầm như tự nói với mình: “Quan hệ của Sầm Miễn và Đường Tinh Trị không tệ nhỉ”.

“Tính cách tên tiểu tử Sầm Miễn kia không tệ, giống hệt thổ con, có lẽ ai cũng có quan hệ tốt với hắn được”. Sách La Định ngâm cán bút, nộp bài: “Viết xong rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt thu bài, Sách La Định đứng phắt dậy, vươn vai: “Ngồi đau hết cả lưng”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn bài viết của hần, hôm nay cho Sách La Định viết theo trí nhớ bài Xuất sư biểu (3), nàng cũng biết dạy theo tổ chất của người học, hần chỉ thích binh thư chiến sử, không hề thích những thứ như tao nhân mặc khách. Vừa nói đến Xuất sư biểu, không ngờ hần lại thuộc, nàng muốn giải thích ý nghĩa của Xuất sư biểu cho hần, chẳng ngờ hần cười nàng là kém hiểu biết, còn giảng cho nàng nghe hồi lâu, kiến giải của hần vô cùng độc đáo.

(3) Tên hai bài biểu (Tiền xuất sư biểu và Hậu xuất sư biểu) do Gia Cát Lượng viết ra để dâng lên Thục Hán Hậu chủ Lưu Thiện trước khi ông thân chinh dẫn quân đi Bắc phạt lần thứ nhất và lần thứ hai vào các năm 225 và 226.

Cuối cùng nàng cũng tìm được cách đối phó với Sách La Định rồi, sau này mỗi lần bảo hần đọc sách, sẽ cho hần đọc binh thư hoặc là chiến sử, như thế chắc hần sẽ chuyên tâm học hành.

“Suyt!”. Bạch Hiểu Nguyệt định hỏi hần có muốn ăn chút điểm tâm không? Lát nữa đi dự dạ tiệc phải tối muộn mới được ăn, có thể cũng không ăn no được, hay nấu cho hần tô mỳ? Nhưng nàng chưa mở miệng, Sách La Định đã khẽ “Suyt” một tiếng, hất cằm ra ngoài sân.

Nàng nhìn theo, thấy Tuấn Tuấn nằm bên bàn đá, con bướm kia cuối cùng cũng đậu yên trên mũi nó, chắc là đã bay mệt rồi. Tuấn Tuấn ngơ ngác nhìn con bướm kia, còn vẫy vẫy đuôi.

Bạch Hiểu Nguyệt bùm miệng nén cười, Sách La Định ngồi ở ngưỡng cửa nhìn Tuấn Tuấn.

Tham quan thư trai Hải Đường xong Sầm Miễn về phòng, lúc đi ngang qua tiểu viện Sách La Định ở, hần ngó vào thì bất gặp ngay cảnh này.

...

Lúc lên đèn, mọi người đều thay y phục đẹp để đi vào cung. Bọn Đường Tinh Trị, Đường Nguyệt Yên đã vào cung trước, Bạch Hiểu Phong dạo gần đây vẫn ở trong cung giúp Hoàng hậu dịch chữ Phạn, Sầm Miễn đi tìm cha hần nên chỉ còn Sách La Định, Bạch Hiểu Nguyệt đưa Trình Tử Khiêm vừa đi vừa viết cùng vào cung.

Sách La Định vừa ngáp vừa gãi đầu, lại bị Bạch Hiểu Nguyệt dùng thước gõ vào vai.

Sách La Định kinh hãi xoa vai nhìn nàng: “Nàng vào cung còn mang theo thước làm gì? Cẩn thận kéo người ta tưởng nàng hành thích Hoàng thượng rồi bắt lại đấy!”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc hần một cái: “Dạ tiệc hoàng cung hôm nay vô cùng coi trọng lễ nghi, người không được thất lễ, nếu không phu tử như ta cũng sẽ thành thất lễ theo người”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật: “Vậy ta đi ăn tô mỳ trước đã, lát nữa cùng lắm ta không ăn nữa...”.

Bạch Hiểu Nguyệt kéo hần lại không cho đi, bảo hần đi cho tử tế.

Trình Tử Khiêm đi sau hai người: “Hôm nay chắc không ai để ý đến lão Sách đâu, đứng rồi, nghe nói còn mời Lại đầu bếp vào cung nấu nướng nữa, chắc hẳn sẽ có đồ ăn ngon”.

“Vậy sao?”. Sách La Định lập tức háng hái hần lên.

“Nhưng mà mãi ăn cũng đừng quên xem kịch hay đấy!”. Trình Tử Khiêm cười xấu xa: “Tối nay chắc hẳn sẽ rất đặc sắc”.

Bạch Hiểu Nguyệt tò mò hỏi: “Cái gì đặc sắc vậy?”.

“Chắc”. Trình Tử Khiêm lật bản thảo: “Tin tức cực kỳ nặng ký!”.

Nàng lập tức sán tới nghe.

“Chẳng phải trước đây Hoàng thượng nói muốn gả Đường Nguyệt Yên cho Sầm Miễn sao?”, Trình Tử Khiêm hỏi.

“Ồ, tin này ta cũng có nghe qua”. Nàng gật đầu.

“Nhưng theo những gì ta mắt thấy tai nghe hóa ra Sầm Miễn đã thầm yêu Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ nhiều năm rồi”. Trình Tử Khiêm nhướn mày một cái: “Chiều nay hần và Lục hoàng tử đã nói khá rõ, không thể sai được”.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc: “Thì ra hần thích Nguyệt Nhữ tỷ tỷ à... Nhưng tuổi bọn họ chênh nhau nhiều như thế, Nguyệt Nhữ tỷ tỷ lớn hơn hần!”.

“Thế thì đã sao?”. Trình Tử Khiêm cười: “Sầm Miễn một lòng một dạ với Đường Nguyệt Nhữ! Hơn nữa theo những gì ta quan sát được, dường thấy Sầm Miễn thật thà như vậy mà lắm, hần cố chấp lắm đó! Muốn để hần từ bỏ Tam công chúa mà chọn Thất công chúa, khó đấy”.

Bạch Hiểu Nguyệt suy nghĩ một lúc lâu: “Á? Vậy chẳng phải hần sẽ rất ghét đại ca ta sao?”.

“Nhìn là biết”. Trình Tử Khiêm cũng gật đầu.

“Người quan tâm tới việc ai thầm yêu ai làm gì”. Sách La Định cảm thấy thật vô vị: “Việc mà đám tài tử giai nhân thường ngày vẫn làm, ngoại trừ đọc sách ra thì chẳng phải chính là làm mấy chuyện vô bổ như ta thích người, người thích ta hay sao, có gì hay mà xem? Hơn nữa giữa Đường Nguyệt Nhữ và Bạch Hiểu Phong vốn chẳng có gì, Sầm Miễn tính tình kiên định, điều kiện cũng không tồi, còn tốt hơn Bạch Hiểu Phong... Ồi”.

Sách La Định vừa dứt lời đã bị Bạch Hiểu Nguyệt véo cho một cái, hần ầm ỨC nhìn nàng: “Hình như gần đây tay nàng khỏe hơn thì phải”.

“Nhờ được tập luyện thường xuyên”. Bạch Hiểu Nguyệt hừ một tiếng, thầm nói: Người thật to gan, dám nói xấu đại ca ta.

“Hai người chuyên tâm vào chuyện đang buôn đi”. Trình Tử Khiêm vẫy tay: “Trọng điểm của kịch hay hôm nay chính là xem Tam công chúa tùy cơ ứng biến như thế nào, sự đấu giá giữa Lệ phi và Hoàng hậu, nói không chừng Hoàng thượng và Vương quý phi cũng góp tay vào nữa đấy, chắc”.

Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt đều không hiểu, bản khoản nhìn Trần Tử Khiêm.

“Hai người là đồ đầu gỗ!”. Trình Tử Khiêm nhìn trời: “Nếu Đường Tinh Trị đã biết, nhất định hần sẽ nói cho Đường Nguyệt Yên biết. Thất công chúa còn không nhanh chóng chạy tới cầu cứu Lệ phi sao?”.

Sách La Định nghe xong bèn nhíu mày: “Ý của người là... Lệ phi sẽ nhân cơ hội này gả Đường Nguyệt Nhữ cho Sầm Miễn sao?”

“Đúng vậy, chắc chắn Nguyệt Nhữ tỷ tỷ sẽ không chịu”. Bạch Hiểu Nguyệt cau mày: “Nhưng đại ca chắc sẽ không ngăn cản, ôi chao, hai người họ rề rà chết đi được!”.

“Chuyện thực ra không đơn giản như vậy”. Trình Tử Khiêm khoát tay: “Thật ra thì không phải ta chê bai gì đâu, Bạch Hiểu Phong cái gì cũng tốt, chỉ là không muốn làm quan, thà làm tài tử cả đời cũng không thích làm tể tướng, cho dù hần làm tể tướng thì sao chứ? Sầm Vạn Phong là phiên vương, có lãnh địa, có binh mã, lại chỉ có một mình Sầm Miễn là con trai!”.

“Vậy thì đã sao, người mà Nguyệt Nhữ tỷ tỷ thích chính là đại ca ta”. Bạch Hiểu Nguyệt không tán thành, Sầm Miễn hiền lành thật thà, tướng mạo bình thường, nếu đứng chung với những người bình thường khác thì cũng vào hạng khá, nhưng điều kiện vẫn kém xa đại ca của nàng.

“Lệ phi rất yêu thương Nguyệt Yên, không muốn nàng sau này trở thành con cờ để Đường Tinh Trị tranh quyền đoạt lợi, cho nên sẽ chủ trương tác hợp nàng với Bạch Hiểu Phong... Hơn nữa nếu quan tâm đến hạnh phúc của con gái mình thì đương nhiên là ở bên Bạch Hiểu Phong sẽ tốt hơn, mỗi ngày chỉ cần ngắm cái mặt hần thôi cũng đủ no rồi, lại còn ngủ cùng giường, chắc chắn, ngay cả ngôi vị công chúa cũng chẳng thiết nữa”.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày trừng mắt với hần: “Đừng nói những lời mắc ỎI như vậy”.

Trình Tử Khiêm cười híp mắt: “Mắc ỎI cái gì chứ? Cô không muốn ngày nào mở mắt ra cũng được nhìn thấy... người đó sao?”.

Tại Bạch Hiểu Nguyệt đỏ lên, ánh mắt bất giác nhìn người ở bên. Sách La Định lại tò mò hỏi Trình Tử Khiêm: “Ai vậy?”.

“Lui ra”. Bạch Hiểu Nguyệt đuổi Sách La Định đi, vội vàng giục Trình Tử Khiêm: “Nói tiếp đi”.

“Nhưng Hoàng hậu nương nương lại không nghĩ như vậy!”. Trình Tử Khiêm khoanh tay, cười: “Ta dám đảm bảo lần này Hoàng thượng có ý tác hợp cho Nguyệt Yên và Sầm Miễn, phần nhiều là do Hoàng hậu xúi vào. Cuộc hôn nhân này rất có lợi cho việc lên ngôi của Đường Tinh Trị sau này, đến lúc đó, hấn làm hoàng đế, phiên vương Tây Nam là em rể hấn, điều ấy đồng nghĩa với việc Đường Tinh Trị sẽ có hậu thuẫn đáng tin cậy”.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày: “Sao lại như vậy, Nguyệt Yên không thích Sầm Miễn, mà thích đại ca ta mà”.

“Cứ để đại ca cô cưới cả hai, đỡ phiền phức”. Sách La Định cười ha hả: “Bạch Hiểu Phong cưới hết cả năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đi, mỗi năm một lượt, để các cô nương kia khỏi phải cả ngày kêu than nữa”.

Bạch Hiểu Nguyệt cảm thức, lườm Sách La Định. Hấn ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Lệ phi dù có ghê gớm đến đâu cũng không dám cãi lại Hoàng hậu nương nương”. Bạch Hiểu Nguyệt có chút lo lắng cho Đường Nguyệt Yên: “Nếu Nguyệt Yên bị ép gả, với tính cách của nàng, nhất định nàng sẽ làm ầm lên cho mà xem, Sầm Miễn lại không chịu thành thân... đúng là rất thú vị”.

“Sầm Miễn là ứng cử viên thứ hai được Hoàng hậu nhắm vào vị trí phò mã”. Trình Tử Khiêm gật đầu: “Không thể bỏ qua dạ tiệc hôm nay được!”.

“Người nói điều kiện của Sầm Miễn còn tốt hơn đại ca ta, nhưng hấn chỉ là ứng cử viên thứ hai cho chức phò mã...”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu: “Vậy người đứng thứ nhất là ai?”.

Trình Tử Khiêm cười, chỉ Sách La Định đang đi bên cạnh: “Hấn đấy”.

Bạch Hiểu Nguyệt vô cùng sửng sốt: “Hả?”.

Sách La Định xoay mặt nhìn ngón tay Trình Tử Khiêm đang chỉ vào mũi mình, cau mày, quay lại nhìn xem phía sau có người không.

Bạch Hiểu Nguyệt có chút lo lắng hỏi Trình Tử Khiêm: “Thật sao?”.

Trình Tử Khiêm gật đầu: “Đương nhiên, Đệ nhất mãnh tướng hoàng triều, đại tướng quân nắm binh quyền trong tay, nếu có thể khiến Sách La Định lấy Đường Nguyệt Yên thì cũng có nghĩa Đường Tinh Trị chắc chắn sẽ thành Hoàng đế, không cần tranh giành gì cả”.

Bạch Hiểu Nguyệt tròn hai mắt, như sắp không thở nổi.

“Nhưng...”. Trình Tử Khiêm cười nhạt: “Tính tình của lão Sách thì thực sự chẳng ai mê nổi, hơn nữa hoàng triều lại ít công chúa, mà dù có nhiều thì cũng chẳng ai bằng lòng lấy hấn đâu”.

Sách La Định liếc mắt nhìn trời, thấy cổng lớn hoàng cung đã ở ngay trước mắt. Quả nhiên là hôm nay Hoàng thượng mời cả quần thần, xe ngựa xếp thành hàng dài trước cổng cung.

“A, Sách tướng quân”.

Sách La Định vừa vào cổng cung đã có đại thần đến chấp tay chào hỏi, thái độ rất khách khí.

Sách La Định cười xã giao đáp lễ, cả Thái sư lẫn Thừa tướng gì đó đều tươi cười khách khí với hấn.

Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên ý thức được... có thể do ngày thường Sách La Định quá thoải mái, không thấy hấn ngồi xe ngựa, cũng chẳng thấy hấn phô trương thanh thế, hơn nữa đầu đường cuối ngõ đều lan truyền những tin đồn không hay về hấn, cho nên nàng vẫn coi Sách La Định như một người bình thường, chẳng có cô nương nào đến tranh với nàng...

Nhưng bây giờ xem ra, Sách La Định không chỉ quyền cao chức trọng mà còn là người vô cùng quan trọng, không biết trong nhà của những vị quan lớn này có bao nhiêu khuê nữ nhỉ? Chỉ cần Sách La Định chịu cưới, nhất định bọn họ sẽ xếp hàng đưa con gái mình tới cho hấn.

Bạch Hiểu Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy thấp thỏm lo âu, vừa không để ý một cái liền bước hụt chân: “Ồi”.

Trên con đường lát gạch vàng trong hoàng thành này, chẳng biết đã bị ai cạy mất một viên gạch, tạo ra một cái hố. Sách La Định cùng Trình Tử Khiêm vừa cúi đầu nhìn đã thấy một chân Bạch Hiểu Nguyệt bước hụt xuống hố đó, hơn nữa nàng không để ý nên bị trẹo chân khá nặng. Nàng cũng nghe thấy “rắc” một tiếng, cổ chân đau thấu tim, trong lòng liền nghĩ - Xong rồi xong rồi, không phải là bị gãy xương thành què luôn chứ!

“Ồi ời”. Trình Tử Khiêm ngồi xuống nhìn chân Bạch Hiểu Nguyệt: “Đừng động đấy, đau không?”.

“Có”. Nàng gật đầu, Sách La Định cau mày bế xóc nàng lên, gọi lớn: “Ngự y đâu?”.

“Tướng quân, bên này”. Một thái giám lạnh lợi nhanh chóng dẫn đường.

Sách La Định bế Bạch Hiểu Nguyệt chạy theo, nói: “Nhanh lên, đừng để què rồi sau này không gả được cho ai đâu”.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa lo vừa tức, chân thì đau, mắt cũng rơm rớm nước. Sách La Định nhảy một cái lên tường, hỏi thái giám: “Phía tây hay phía đông?”.

“Sau bức tường trắng phía tây chính là ngự y viện, trong đó có hai ngự y...”.

Tiểu thái giám chưa nói hết câu, Sách La Định đã tung người nhảy một cái, đập lên nóc nhà mà chạy qua. Bạch Hiểu Nguyệt chỉ cảm thấy gió thổi vun vút bên tai, vội nắm chặt bắp vai Sách La Định, nghĩ ôm cổ sẽ tốt hơn, liền ôm luôn.

Sách La Định còn trêu chọc: “Ôm chặt vào, nếu bị ngã đập mặt xuống đất là xong luôn đấy”, khiến Bạch Hiểu Nguyệt giận quá dẫu môi lên.

Phía dưới, cả đám đại thần đều vuốt râu, chắc chắn, lắc đầu: “Vị Bạch tiểu thư này thật có máu mặt!”.

Trình Tử Khiêm vừa đi vừa ghi chép, tiện thể cảm khái - Lúc này có khi Bạch Hiểu Nguyệt đang lo bị què không xứng với Sách La Định cũng nên, mà Sách La Định có lẽ chưa bao giờ nghĩ, hoặc cũng có thể là không dám tin vị đại tài nữ kiêu đại mỹ nhân này lại thích mình. Cho nên mới nói, con người cũng chỉ có chừng đó chuyện thôi! Khi yêu đương luôn lo lắng mình có xứng với người kia hay không, thật phí thời gian, xứng thì sao, mà không xứng thì thế nào? Cứ thành đôi đương nhiên sẽ xứng, vậy nên cứ thành đôi rồi biết.

Trong ngự y viện, hai vị ngự y đang đánh cờ, bụng nghĩ tới nay trong hoàng cung tổ chức yến tiệc, lát nữa phải nấu canh giải rượu, cả hai đang mải tính nước cờ tiếp theo thì bỗng cửa chính bị đập tung.

Hai người giật nảy mình, cả chòm râu bạc vểnh lên, kinh hãi nhìn ra cửa. Ở cửa, một bóng người cao to đứng trong bóng tối, khiến hai ngự y hoảng hốt, lại nhìn thật kỹ, thấy Sách La Định đang bế một cô nương đi vào, nói: “Trẹo chân!”.

Hai vị ngự y vừa nhìn thấy Sách La Định liền thấy đau cả đầu, nhanh chóng đứng dậy, mặt tươi cười.

“Bị trật khớp rồi”. Ngự y kiểm tra chân của Bạch Hiểu Nguyệt xong thì mỉm cười nói: “Bị thương nhẹ thôi”.

“Đặt chân lên đây, ta sẽ nắn lại giúp cô nương”. Vị ngự y còn lại mang một chiếc ghế nhỏ đến, ý bảo Bạch Hiểu Nguyệt đặt chân lên đó...

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn cái ghế nhỏ cứng quèo kia, cảm thấy chân càng đau hơn.

Một ngự y ngồi cạnh cái ghế, ra hiệu bảo Sách La Định đặt chân nàng lên ghế, còn nói thêm: “Sẽ hơi đau đấy, cố nhịn một chút”.

Sách La Định nhìn cái ghế, khoát tay với ngự y, ý bảo - Bỏ cái ghế ra.

Ngự y không hiểu lắm, nhưng trong hoàng cung này ngoài Hoàng đế ra thì ai cũng sợ Sách La Định, đặc biệt là hai vị ngự y này. Những lúc rảnh rỗi, Sách La Định lại phái một thuộc hạ có võ công cao cường đến xách họ đi. Mà xách đi làm gì? Chẳng phải đi khám bệnh, mà là đỡ đỡ cho mấy con ngựa trong quân doanh của hắn. Hai vị ngự y không ngừng kêu khổ, bọn họ là ngự y, thế mà phải đỡ đỡ cho ngựa. Sách La Định

còn uy hiếp, nhất định phải mẹ tròn con vuông! Ngộ nhớ ngựa con ngựa mẹ bị làm sao, hấn sẽ hằm sống hai người bọn họ.

Ngự y vội vàng bỏ cái ghế ra, Sách La Định ngồi xuống, quỳ một chân trên mặt đất, đặt chân Bạch Hiểu Nguyệt lên đùi mình một cách cẩn thận, lại còn không quên liếc mắt, vừa nhắc nhở vừa dọa nạt ngự y: “Nhẹ tay chút!”.

Ngự y nuốt nước bọt, gật đầu lia lịa - Ai dám mạnh tay chứ, đỡ để cho ngựa không tốt còn bị hằm sống nữa là, nếu chẳng may làm Bạch Hiểu Nguyệt bị đau nói không chừng Sách La Định sẽ đào hố trong sân chôn sống bọn họ luôn.

Mà đầu óc Bạch Hiểu Nguyệt vốn chỉ đầy những “đau quá đau quá” giờ chỉ còn “hí hí hí”. Trước mắt nàng lúc này toàn là hình ảnh cái đầu gối chạm đất của Sách La Định... quỳ một gối kìa! Quỳ xuống đất rồi kìa!

Chân hấn gập thành một độ cao tương đương cái ghế vừa rồi - Chân dài thật! Dài quá mà!

Tay hấn nhẹ nhàng nâng chân mình lên - Động tác thật nhẹ nhàng, thật dịu dàng! Dịu dàng quá đi!

Còn cả ánh mắt cảnh cáo ngự y nữa - Hấn vì mình mà uy hiếp người khác cơ đấy! Khí phách quá!

Bạch Hiểu Nguyệt không còn nhớ gì tới đau đớn, một khắc trước còn hối hận sao mình lại chạy tới tham gia dạ tiệc cái khi gì cơ chứ, mất công, mất sức, còn bị treo chân, nhưng lúc này nàng lại cảm thấy có chết cũng không uổng, chuyến tham gia dạ tiệc này đã lời đủ rồi, a a a a!

Trong lòng Bạch Hiểu Nguyệt đang không ngừng gào thét vui sướng thì đột nhiên Sách La Định đưa tay ra quơ quơ trước mặt nàng, hai đầu ngón tay thật dài của hấn búng cái “tách”.

Toàn bộ sự chú ý của Bạch Hiểu Nguyệt đều dồn cả vào hai ngón tay của Sách La Định, cùng lúc đó, ngự y nhanh tay nắn chân nàng “rắc” một tiếng.

“Ồi mẹ ơi!”. Bạch Hiểu Nguyệt đau quá kêu lên.

Sách La Định nheo mắt lại, hai ngự y run rẩy sợ hãi, Bạch Hiểu Nguyệt vội xua tay: “Hết đau rồi... Có phải được rồi không?”.

“Được rồi, được rồi!”. Hai ngự y thở hắt ra, một tiếng “không đau” này của nàng đã cứu mạng bọn họ, nhờ nàng nói đau thì hai ngự y chẳng biết sẽ phải chịu hậu quả gì.

Sau khi khớp xương trở lại đúng vị trí thì quả nhiên Bạch Hiểu Nguyệt hết đau thật, tâm tư của nàng lại bắt đầu bay bổng, liếc mắt nhìn đôi giày của Sách La Định, chân thì dài nhưng giày chưa đủ đẹp! Hay là mua cho hấn đôi giày nhỉ, không biết chân hấn cỡ bao nhiêu, lát nữa đi tìm Tử Khiêm phụ tử hỏi mới được.

Ngự y dùng hai thanh nẹp cố định chân cho Bạch Hiểu Nguyệt, không quên dặn dò: “Cần phải cố định thể này một tháng, cố gắng đừng đi lại nhiều”.

“Ừm...”. Bạch Hiểu Nguyệt ngơ ngác gật đầu, sau đó nghiêng đầu nghĩ - Một tháng không được đi lại, vậy thì phải làm thế nào đây? Dùng gậy à? Hay là...

Chờ ngự y quấn nẹp xong, nhìn cái chân đã bị bó thành giò heo, không thể đi nổi giày thêu hoa nữa, Bạch Hiểu Nguyệt dẫu môi, xấu chết đi được.

“Ta công nàng nhé”. Sách La Định đi tới trước mặt nàng, cúi người xuống: “Lát nữa ta đến nhà bếp kêu lão Lại hầm cho nàng một nồi chân giò”.

Đôi mắt nàng cong lên thành hình trăng khuyết, đôi lúm đồng tiền hiện rõ hai bên má, nàng đưa tay bám lấy bắp vai Sách La Định. Hấn nhẹ nhàng công nàng lên, chậm rãi bước ra ngoài.

Hai ngự y cùng đứng ngoài cửa vui vẻ tiễn vị ôn thần Sách La Định này đi, sau khi đóng cửa lại thì nhìn nhau một cái.

“Hai người họ có quan hệ gì vậy?”.

“Còn phải hỏi sao, người đã bao giờ thấy Sách La Định công cô nương nào khác chưa?”.

“Chuyện này thì không thấy, còn chưa từng thấy hấn đi cùng cô nương nào”.

“Nhưng hình như Bạch Hiểu Nguyệt không hề ghét Sách La Định”.

“Không ghét gì chứ, vẻ mặt của cô nương ấy rõ ràng là thích thú mà”.

“Chà chà! Chẳng lẽ Sách La Định có sở đào hoa vậy sao?”.

Ở ngoài cửa, Trình Tử Khiêm ngồi chồm hổm trên hòn giả sơn lát giấy viết lia lịa cũng cảm thán: “Bận rộn thật, tối nay có quá nhiều thứ hay để xem!”.

...

Quần thần đều đã sớm ngồi vào bàn tiệc trong ngự hoa viên, Hoàng đế đã mời thì ai dám tới trễ chứ? Chỉ thiếu Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt thôi.

Hoàng thượng hỏi tại sao không thấy hai người đầu mới nghe nói Bạch Hiểu Nguyệt bị trẹo chân: “Ồi ôi, có nặng lắm không?”, đang định phái người đi xem tình hình thế nào thì thấy Sách La Định công Bạch Hiểu Nguyệt đi vào.

Quần thần vừa nhìn thấy cảnh tượng này bèn quay lại nhìn nhau - Há, là sao đây?

Bạch Hiểu Phong bưng chén, nhìn chân tiểu muội bị kẹp hai thanh nẹp và băng bó một đồng này, lại nhìn Sách La Định đang công nàng, chân mày liền nhíu chặt.

Sầm Miễn ngồi cạnh Bạch Hiểu Phong, khác với Bạch Hiểu Phong, hắn lại mỉm cười khi nhìn thấy Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt - Hai người này rất xứng đôi. Đương nhiên, Sầm Miễn chỉ nghĩ vậy thôi, nếu nói ra chắc phải hơn nửa số người ở đây sẽ nghĩ mất hắn có vấn đề.

Sách La Định hành lễ với Hoàng đế, thấy chỗ ngồi đều kín cả bèn cùng Bạch Hiểu Nguyệt ngồi xuống chỗ trống ở gần cửa. Trình Tử Khiêm ôm giấy bút ngồi cạnh Sách La Định, vẻ mặt rất hưng phấn.

Bạch Hiểu Phong đi tới xem xét vết thương của Bạch Hiểu Nguyệt, vừa thấy cổ chân bị băng kín của nàng thì liếc nhìn Sách La Định một cái. Bạch Hiểu Nguyệt vội nói mình bị trẹo chân.

Sắc mặt Bạch Hiểu Phong đã dịu đi vài phần, Sách La Định ngồi bên cạnh chẳng thêm quan tâm vẻ mặt Bạch Hiểu Phong ra sao, chỉ chống cằm, khoát tay với hắn, ý bảo - Này, ăn không?

Bạch Hiểu Phong cũng không còn cách nào khác là về chỗ của mình.

Bữa tiệc hôm nay chủ yếu là để tiếp đón Sầm Vạn Phong và Sầm Miễn, cho nên Sầm Vạn Phong được sắp xếp ngồi cạnh Hoàng đế, còn Sầm Miễn thì ngồi cạnh Bạch Hiểu Phong.

Sầm Miễn có chút lúng túng, không biết mình ngồi với nhân vật phong lưu như Bạch Hiểu Phong liệu có thất lễ hay không, thật ra hắn đâu cần đánh giá quá thấp bản thân như thế. Sầm Miễn tuổi trẻ thân hình cao ráo, tư văn nho nhã, đám quan viên ngồi đối diện đều gật đầu - Ừm, ngồi bên cạnh Bạch Hiểu Phong cũng không thất lễ.

Thấy người đã đến đủ, đại thái giám tức trực bên cạnh liền sai người mang thức ăn lên...

Bởi vì Hoàng thượng rất rảnh, lại lắm tiền nhiều của nên thường xuyên mở tiệc chiêu đãi quần thần, mọi người cũng không khách khí, sau khi kính rượu Hoàng thượng và mời rượu Sầm Vạn Phong thì bắt đầu ăn uống, tán gẫu với nhau.

Hoàng hậu nương nương rất ít khi tham gia yến tiệc, hôm nay cũng đặc biệt tới. Quần thần đều là những người có máu buôn chuyện, trước đó đều nghe nói Đường Nguyệt Yên có thể sẽ được gả cho Sầm Miễn nên đều chờ xem màn náo nhiệt này.

Sách La Định tranh thủ chạy đến Ngự thiện phòng nói với lão Lại là muốn ăn chân giò hầm. Lão Lại nói hầm chân giò phải mất mấy canh giờ, bảo Sách La Định cứ đi ăn trước, đợi lát nữa tàn tiệc thì chắc cũng hầm xong, mang về mà ăn khuya.

Sách La Định chạy về chỗ mình, ngồi xuống, nói với Bạch Hiểu Nguyệt: “Ăn vừa thôi để lát về ăn khuya”.

Bạch Hiểu Nguyệt vui vẻ gật đầu, gấp một con ốc biển to béo đặt vào bát Sách La Định.

Sách La Định bĩu môi: “Cái quái gì thế”.

“Ốc biển kho, món ăn thịnh hành nhất hoàng thành dạo gần đây, phải xếp hàng mới ăn được đấy”. Bạch Hiểu Nguyệt dùng thìa nhỏ gỡ nhân nhồi trong con ốc ra cho Sách La Định.

Sách La Định cầm đũa gấp một miếng thịt kho: “Ồ, những thứ tinh tế như thế chỉ thích hợp cho nàng ăn thôi, ta chỉ thích ăn thật nhiều cá thịt và cơm gạo...”.

Còn chưa dứt lời thì Trình Tử Khiêm đã túm tay hắn..., miếng thịt kho rớt luôn xuống đất, chắc là hăm nhừ quá nên rơi xuống là nát luôn.

Sách La Định rất muốn nhắc chân đạp Trình Tử Khiêm một cước, lại nghe thấy tên hóng hớt đó kích động nói nhỏ: “Trò hay sắp bắt đầu rồi”.

Sách La Định ngẩng đầu lên, Bạch Hiểu Nguyệt dứt một thìa ốc biển vào miệng hắn.

“Ừm? Cũng ngon”. Sách La Định nhai nhai, thấy không tệ lắm. Bạch Hiểu Nguyệt hí mắt cười tiếp tục dứt cho hắn.

May mà lúc này sự chú ý của các quan viên đều tập trung vào mấy người trong hoàng tộc nên không ai thấy màn dứt thức ăn ấy.

Chỗ ngồi trong buổi tiệc đã được sắp xếp từ trước, Hoàng thượng ngồi ở vị trí chủ tọa, Hoàng hậu nương nương ngồi kế bên. Đường Tinh Trị ngoan ngoãn ngồi gần Hoàng hậu nương nương, đến cả thở mạnh cũng không dám. Lệ phi và Vương phi chiếm vị trí trái phải, tiếp theo là hai vị công chúa Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên.

Mấy vị hoàng tử khác đều không tham dự, Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử ra ngoài có việc, Tứ hoàng tử sức khỏe yếu, gần đây thời tiết chuyển mùa nên ho nhiều, không thể tiếp chuyện người khác, đang nghỉ ngơi trong cung. Ngũ hoàng tử thường xuyên gây ra phiền toái, hai ngày trước vừa mới gây họa bị Hoàng thượng phạt nhốt giam nên hôm nay không đến.

Thật ra trong số mấy vị hoàng tử, bất luận là tài trí hay dung mạo thì Đường Tinh Trị đều xuất sắc nhất, lại có căn cơ vững chắc, chẳng trách vì sao hắn lại là lựa chọn số một cho vị trí Thái tử, chỉ có điều tuổi còn nhỏ nên có chút ham chơi mà thôi.

Hoàng hậu nương nương thấy Đường Tinh Trị bưng chén rượu mà thỉnh thoảng còn liếc trộm về phía Bạch Hiểu Nguyệt đang ngồi nói nói cười cười cùng Sách La Định ở phía xa, không kìm được thở dài.

Hoàng thượng gấp thức ăn vào bát Hoàng hậu nương nương, cười nói: “Ái khanh, cười lên nào”.

Hoàng hậu có chút bất lực nhìn Hoàng đế, sau đó thu ánh mắt lại, tao nhã dùng bữa...

Đường Tinh Trị thở phào, hoàng nương cuối cùng cũng rời mắt khỏi cái gáy của hắn rồi, hoàng nương nhìn đến độ hắn cảm thấy sống lưng cũng toát mồ hôi lạnh.

Hoàng thượng uống thêm mấy chén rượu rồi nói với Đường Tinh Trị và Đường Nguyệt Yên: “Hai đứa ngồi chung với bọn ta làm gì? Mau đến trò chuyện với Sầm Miễn đi, đừng câu nệ như thế”.

Đường Tinh Trị cầu còn chẳng được, nghe thấy thế thì nhanh chóng quay đầu nhìn hoàng nương mình một cái. Hoàng hậu nương nương không nói gì, nhưng cũng không trợn mắt với hắn, hắn liền bưng chén rượu chạy đi tìm bọn Hồ Khai.

Đường Nguyệt Yên dẫu môi, đến bên cạnh Lệ phi: “Con không đi, con muốn ở đây cùng hoàng nương”.

Lệ phi trừng mắt với nàng: “Ai cần con ở đây”.

Đường Nguyệt Yên không cam lòng, bên kia chỉ có chỗ ngồi bên cạnh Sầm Miễn là còn trống mà thôi. Nàng liếc mắt nhìn Sầm Miễn một cái, rồi lại nhìn Bạch Hiểu Phong ở bên, Sầm Miễn trông chẳng khác gì người đi đường, vô cùng bình thường, thua xa Bạch Hiểu Phong, hơn nữa, từ này đến giờ hắn cứ ngơ ngác ngác, nàng có chết cũng không thèm lấy hắn!

Sầm Vạn Phong tưởng Đường Nguyệt Yên then thùng, nghĩ con gái dè dặt một chút mới tốt, bèn vẫy tay với Sầm Miễn: “Này, Miễn nhi, con đã đến chào hoàng muội hoàng tỷ chưa? Sao lại không biết phép tắc như thế? Còn không qua đây kính rượu Hoàng thượng, Hoàng hậu và hai vị quý phi đi!”.

Sầm Miễn ngẩn người, bưng chén rượu đi tới, trước tiên kính rượu trưởng bối, sau đó lại mời rượu Đường Nguyệt Yên.

Đường Nguyệt Yên không cam tâm uống với hần nửa chén, lại sấn đến bên cạnh Lệ phi, nhưng Sầm Miễn không dừng bước, cũng không nói gì với nàng mà bưng chén rượu đi thẳng đến bên Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ chẳng biết đang suy tư điều gì.

“Tam hoàng tử”.

Đường Nguyệt Nhữ ngẩng đầu lên, quan sát Sầm Miễn một lượt, cười nói: “Mười năm không gặp, đúng là cao hơn ta rồi”.

Sầm Miễn có chút ngượng ngùng, không biết có phải do hần đã uống mấy chén rượu rồi hay không mà hai má hây hây đỏ, hần mời rượu Đường Nguyệt Nhữ: “Hoàng tử còn nhớ đệ sao?”.

“Nhớ chứ”. Đường Nguyệt Nhữ uống cùng hần một chén.

“Miễn nhi, hôm nay ngươi đã đến thư viện rồi chứ?”. Hoàng thượng cười hỏi: “Đã quen chưa?”.

“Quen ạ!”. Sầm Miễn vội gật đầu.

“Con đừng gây phiền phức cho Bạch phu tử đấy”. Sầm Vạn Phong dặn dò.

Có vẻ ấn tượng của Đường Nguyệt Nhữ về Sầm Miễn rất tốt, nàng đỡ lời: “Từ nhỏ tính cách Miễn nhi đã rất tốt rồi, có thể hòa đồng với tất cả mọi người, lại thông minh, vào thư viện Hiểu Phong là đúng rồi”.

Sau khi nghe được tiếng “Miễn nhi” kia, ánh mắt Sầm Miễn có chút mơ màng, bộ dạng hơi ngơ ngác... chuyện xưa ulla về trước mắt.

Sầm Miễn nhớ khi còn nhỏ, hần rất sợ người lạ, phụ vương hần lại luôn bận rộn, dẫn hần vào cung rồi bỏ mặc hần. Hần không quen ai, tính cách lại hướng nội nên không dám nói chuyện với các hoàng tử.

Lúc hần một mình trốn trong hoa viên đọc sách, có người đến hỏi: “Đệ chính là Miễn nhi hả?”.

Sầm Miễn ngẩng đầu lên...

Hôm đó, Sầm Miễn ngồi bên cạnh hồ nước, làn nước lấp lánh còn không trong trẻo bằng đôi mắt long lanh của người trước mặt.

Đến tận bây giờ Sầm Miễn vẫn còn nhớ như in cảnh tượng đó, nàng như tiên nữ bước ra từ trong tranh, nụ cười tuyệt đẹp mà dịu dàng, vừa cao quý vừa trang nhã, giọng nói nhẹ nhàng từ tốn: “Đệ thích đọc sách à?”.

Sầm Miễn ngây ngẩn, ngơ ngác gật đầu.

“Đừng ngồi ở đây, lát nữa gió sẽ rất lạnh”. Tỷ tỷ kia đưa tay kéo hần: “Đến tiểu viện của ta đọc đi, ở chỗ ta có nhiều sách, còn có điểm tâm nữa”.

Sầm Miễn cứ thế ngơ ngác bị nàng kéo đi, không chỉ người bị kéo đi mà cả tim cũng bị bắt đi, tỷ tỷ xinh đẹp này tên là Đường Nguyệt Nhữ, là Tam công chúa!

Giờ gặp lại, mười năm đã qua.

Sầm Miễn đã vô số lần ảo tưởng về cảnh tượng gặp lại Đường Nguyệt Nhữ, hần sẽ cảm thấy thế nào khi gặp lại nàng, hôm nay, người trong mộng ở ngay trước mắt, hần mới hiểu...

Thì ra trên đời này có những cảm xúc không bao giờ thay đổi! Dù có trải qua bao nhiêu lần mười năm đi nữa, hần chỉ cần nhìn thấy đôi mắt của Đường Nguyệt Nhữ là liền nghĩ đến mặt hồ lấp lánh năm đó, nghe thấy giọng nói của nàng là chỉ biết gật đầu mà thôi, trước mặt nàng hần vĩnh viễn là một tên ngốc si tình.

“Ái chà”. Trình Tử Khiêm chắc chắn, lắc đầu: “Tiểu vương gia này thật si tình!”.

Bạch Hiểu Nguyệt bưng bát trứng hấp phù dung, gật đầu - Trông hần ngốc chưa kìa, bây giờ Nguyệt Nhữ tỷ tỷ có bảo hần nhảy sông hần cũng nhảy ngay không chút do dự.

Sách La Định nhai nem, chống cằm nghĩ - Sầm Miễn đáng tin cậy hơn Bạch Hiểu Phong nhiều, hay là Tam công chúa cứ bằng lòng lấy hắn luôn đi.

“Ha ha...”.

Sầm Vạn Phong nghe thấy Đường Nguyệt Nhữ khen Sầm Miễn thì vô cùng vui vẻ, tiếng cười sang sảng của ông ta đánh thức Sầm Miễn. Hắn vội trấn tĩnh lại trái tim đang nhảy nhót của mình để tránh thất thố, mình khó xử là chuyện nhỏ, chỉ mong không chuốc thêm phiền toái cho Tam hoàng tỷ.

Hoàng hậu nương nương cười ẩn ý, hỏi Đường Nguyệt Yên ở bên: “Nguyệt Yên à, con còn nhớ Sầm Miễn biểu ca không?”.

Đường Nguyệt Yên hơi sợ Hoàng hậu, gật đầu: “Nhớ ạ...”. Nói rồi, nàng nhìn Sầm Miễn một cái nữa, cảm thấy hắn vẫn nhút nhát như xưa, bèn nhỏ giọng lầm bầm: “Gan thô để”.

Nhưng Đường Nguyệt Yên cũng đâu có ngốc, câu này nàng nói nhỏ đến mức gần như không ai nghe thấy, tất cả mọi người đều bắn khoăn nhìn nàng.

“Cái gì?”. Hoàng hậu nương nương hỏi.

Đường Nguyệt Yên thấy Lệ phi trừng mắt với mình, liền cười nói: “À, hồi nhỏ con ít chơi với biểu ca, huynh ấy luôn đi theo hoàng tỷ và không thèm để ý đến người khác”.

Sầm Vạn Phong cười ha ha: “Miễn nhi còn không mau nhận lỗi đi, hoàng muội trách con không để ý đến hoàng muội kìa”.

Hoàng thượng cũng cười theo: “Nguyệt Yên à, chẳng phải con vẫn đòi đi chơi hội hoa sao, để Miễn nhi đi cùng con nhé”.

Chúng thần xem trò hay một cách thích thú, rõ ràng Hoàng thượng đang tạo cơ hội cho Sầm Miễn và Đường Nguyệt Yên.

Đường Nguyệt Yên bĩu môi, ai muốn đi hội hoa với tên ngốc này chứ, nghĩ xong lại nhìn Bạch Hiểu Phong ở cách đó không xa.

Lúc này, Bạch Hiểu Phong hình như không hề chú ý đến nàng, hắn bưng chén rượu vừa uống vừa nhìn về phía bàn của Bạch Hiểu Nguyệt, thấy Bạch Hiểu Nguyệt giúp Sách La Định khều ốc biển thì thở dài - Nha đầu này chỉ quan tâm tới người ngoài thôi, chưa từng thấy nó ngoan hiền với ai như thế, mình là đại ca mà cũng chưa bao giờ được đối xử như vậy...

Đường Nguyệt Yên không khỏi lạnh lòng... Bạch Hiểu Phong hoàn toàn không quan tâm đến nàng.

“Nguyệt Yên, phụ hoàng con đang nói chuyện với con kìa!”. Lệ phi vỗ trán Đường Nguyệt Yên một cái: “Sao lại ngắt người ra vậy!”.

Đường Nguyệt Yên hồi thần, giận dỗi nói: “Con không đi”.

“Sao lại không đi?”. Hoàng thượng đi tới: “Không phải mấy hôm trước con nói muốn đi sao?”.

Đường Nguyệt Yên nhìn Sầm Miễn một cái, ánh mắt lộ rõ vẻ chán ghét.

Trong lòng Hoàng thượng cũng hiểu rõ, Đường Nguyệt Yên thích Bạch Hiểu Phong nên chắc không thích Sầm Miễn.

Sầm Vạn Phong không hiểu nội tình, vẫn tưởng là nàng xấu hổ nên đưa mắt ra hiệu với Sầm Miễn, ý bảo - Con chủ động chút đi!

Sầm Miễn còn chưa hiểu hội hoa là gì, hơn nữa hắn cũng không muốn bị tác hợp với Đường Nguyệt Yên, không phải vì thấy cô nương này không tốt, mà vì hắn đã dành cả trái tim cho Đường Nguyệt Nhữ rồi, không thể nhìn thấy ai khác nữa, lúc này dù có là tiên nữ hắn cũng không cần.

“Hoàng thượng”. Hoàng hậu mỉm cười nói: “Ngài để Nguyệt Yên cùng đi chơi hội hoa với Miễn nhi, Nguyệt Yên còn nhỏ, cần thêm nhiều người đi cùng mới được”.

Đường Nguyệt Yên ngắt người, nhìn Hoàng hậu, lại nhìn mẫu thân mình.

Lệ phi bình tĩnh uống trà, mặt không biến sắc.

“À...”. Sầm Vạn Phong nhanh chóng tiếp lời: “Đúng thế, đúng thế, vậy tìm ai đi cùng bây giờ?”.

“Bạch phu tử này”. Hoàng hậu nương nương hỏi Bạch Hiểu Phong: “Hay người đi cùng bọn chúng đi”.

Bạch Hiểu Phong hồi thần, ngẩng đầu lên có chút không hiểu, hỏi: “Đi đâu?”.

Mọi người đều cố nén cười, Bạch phu tử thất thần sao?

Đường Tinh Trị nhắc: “Muốn nhờ phu tử đưa Sầm Miễn và Nguyệt Yên đi hội hoa”.

“À...”. Bạch Hiểu Phong gật đầu: “Được thôi”.

Hoàng hậu nương nương mỉm cười hỏi Đường Nguyệt Nhữ: “Nguyệt Nhữ à, con cũng dừng suốt ngày ở trong cung như thế, cùng ra ngoài thay đổi không khí đi”.

Đường Nguyệt Nhữ nhìn Bạch Hiểu Phong, gật đầu: “Vâng ạ”.

“Miễn nhi, con có đi không?”. Hoàng hậu cười hỏi Sầm Miễn.

Sầm Miễn gật đầu: “Vâng... thần cũng muốn được xem hội hoa ở hoàng thành”.

Thật ra, dù Hoàng hậu nương nương không hỏi thì Sầm Miễn cũng muốn đi, được cùng Đường Nguyệt Nhữ đi dạo hội hoa, có giảm thọ hai năm hẳn cũng cam lòng!

Lệ phi nhìn Đường Nguyệt Yên: “Vậy con có đi không?”.

Mặc dù Đường Nguyệt Yên không muốn nhưng vẫn gật đầu, nếu nàng không đi thì chẳng khác nào tạo cơ hội cho Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Nhữ đi chơi hội hoa riêng với nhau, tên gốc kia thì làm được gì chứ.

“Cứ quyết định vậy đi”. Hoàng thượng hài lòng gật đầu.

Đường Nguyệt Yên có chút không hiểu, nhìn Lệ phi. Lệ phi nâng cằm nàng lên, dùng đôi đũa bạc tinh xảo đút một miếng gạch cua vào miệng nàng, cười ngọt ngào.

Đường Nguyệt Yên trong lòng đã hiểu... có thể hoàng thượng đã thu xếp ổn thỏa cả rồi.

“Lạ quá”. Trình Tử Khiêm một tay cầm cánh gà, một tay cầm bút lông viết lia lịa, miệng còn luôn miệng kêu lạ thật.

Sách La Định hỏi: “Lạ chỗ nào?”.

“Hoàng hậu nương nương lạ quá”. Trình Tử Khiêm nói: “Để cho Tam công chúa và Bạch Hiểu Phong đi cùng, như vậy chẳng phải càng loạn à? Đừng nói là một Đường Nguyệt Yên, cho dù có ba Đường Nguyệt Yên cũng không dẫu nổi Đường Nguyệt Nhữ. Sầm Miễn thì vừa nhìn thấy Tam công chúa liền không thể cất bước, chuyển đi chơi hội hoa này chẳng phải sẽ rất loạn hay sao?”.

Nhìn đám Đường Tinh Trị, người nào người nấy đều mặt mày hớn hở, chắc là chuẩn bị đi theo xem trò náo nhiệt, không ít quần thần cũng rất hứng thú, hình như cũng chuẩn bị đi hội hoa để xem kịch hay.

“Hôm hội hoa đó nhất định sẽ rối loạn cho mà xem”. Trình Tử Khiêm nheo mắt: “Chậc... đừng xảy ra chuyện lớn gì đó”.

“Có thể xảy ra chuyện lớn gì?”. Sách La Định chậm rãi gặm cổ vịt: “Chẳng lẽ sẽ phái người làm thịt Bạch Hiểu Phong?”.

“Không phải chứ?”. Bạch Hiểu Nguyệt lo lắng, kéo Sách La Định: “Vậy chúng ta cũng đi!”.

Sách La Định bắt lực nhìn nàng: “Nàng què mà cũng đòi đi chơi hội hoa sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lườm hắn: “Về chép một trăm lần thi kinh...”.

“Ta công nàng đi!”. Sách La Định cả kinh, lập tức vót vát: “Có tỷ chuyện con con cũng bắt chép thi kinh, tổn thương tình cảm quá đấy!”.

Bạch Hiểu Nguyệt quay mặt đi, không kìm được, mỉm cười, lầm bầm: “Ai thèm nói chuyện tình cảm với người”.

Sách La Định sán đến: “Còn ốc bươu không?”.

“Là ốc biển”. Bạch Hiểu Nguyệt bê đĩa ốc của mình sang chỗ hắn, tiếp tục kêu ốc cho hắn.

Trình Tử Khiêm ở bên cạnh cắn bút nhìn họ, lòng bần khoản - Lão Sách học được cách nịnh gái từ lúc nào vậy?

7. Chương 7.

MỘT NGƯỜI MÌNH THÍCH, MỘT NGƯỜI THÍCH MÌNH, BIẾT CHỌN AI ĐÂY?

Trình Tử Khiêm chuẩn bị tinh thần sẵn sàng chờ xem Hoàng hậu và Lệ phi so chiêu, nhưng không ngờ hai tỷ muội này lại rất hòa thuận với nhau.

Sách La Định nhìn sang bên cạnh thấy Trình Tử Khiêm cứ xoắn lên, cắn nát cả cán bút thì dở khóc dở cười nói: “Người biến thành gấu trúc rồi à? Cán bút này ngon không?”.

Trình Tử Khiêm liếc hắn một cái, lòng đầy oán niệm. Sách La Định ăn nem, nhìn Trình Tử Khiêm vẻ không hiểu.

“Không thể nào!”. Trình Tử Khiêm nhai cán bút nói: “Lệ phi nhát chết như vậy sao? Không thể nào”.

Sách La Định quyết định không để ý đến hắn nữa, tiếp tục ăn uống. Hắn đang ăn, lại thấy một thị vệ lật đật chạy vào, đến bên Hoàng thượng rì tai mấy câu. Hắn liếc mắt nhìn, hắn biết tên thị vệ kia... là tùy tùng bên cạnh Hoàng đế, rất có năng lực.

Chỉ thấy Hoàng thượng nghe xong, nụ cười trên mặt cũng tắt, khoát tay một cái như bảo hắn lui ra, sau đó tiếp tục chậm rãi uống rượu, nói chuyện với Sầm Vạn Phong...

Một trong những công việc chủ yếu của văn võ bá quan chính là quan sát sắc mặt, người được quan sát đương nhiên là Hoàng đế, sắc mặt lúc này của Hoàng đế chứng tỏ - Có biến.

Trình Tử Khiêm đương nhiên là người nhạy bén nhất, hỏi Sách La Định: “Thị vệ kia tên là Tăng Tín, đúng không? Nửa tháng trước được phái ra ngoài, chẳng biết đi điều tra cái gì nữa”.

“Người quan tâm nhiều thế làm gì, cẩn thận chết sớm đấy”. Sách La Định không quên nhắc nhở.

“Hai ngày trước người này có đến thư viện”. Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên nói.

Sách La Định và Trình Tử Khiêm sững sờ, cùng nhìn Bạch Hiểu Nguyệt: “Nàng chắc chắn chứ?”.

“Chắc chắn”. Bạch Hiểu Nguyệt sán lại: “Ta thấy hắn lượn lờ ở gần thư viện, sau đó thì bỏ đi”.

“Đến thư viện?”. Trình Tử Khiêm nheo mắt lại: “Hắn đang theo dõi ai hay là có mục đích gì?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghĩ một lúc, nói: “Lúc đầu ta tưởng hắn cũng như những người thâm yêu Nguyệt Nhữ tỷ tỷ, đi đi lại lại ở ngoài cổng chỉ mong nhìn thấy tỷ ấy một lần, đúng là hắn theo dõi tỷ ấy nhưng lại hơi khác với những người kia”.

“Khác chỗ nào?”. Vừa rồi Trình Tử Khiêm không được xem kịch hay nên bị đả kích khá mạnh, giờ phát hiện ra đầu mối mới thì lập tức lấy lại tinh thần.

“Tức là không giống những tên si tình khác, hắn cứ lén la lén lút”.

“Lén lút?”. Sách La Định cau mày: “Đây là cao thủ đại nội, khả năng hắn có ý đồ xấu với Tam công chúa không cao lắm... Chẳng lẽ là do Hoàng thượng phái đến?”.

“Theo dõi Tam công chúa?”. Trình Tử Khiêm kinh ngạc: “Vì sao?”.

“Ừm...”. Sách La Định suy nghĩ một chút: “Có lẽ vì muốn bảo vệ an toàn cho nàng ấy”.

“Có người muốn hại nàng ấy sao?”. Máu hóng hớt của Trình Tử Khiêm lại sôi trào, hạ giọng nói: “Chẳng lẽ... là Hoàng hậu và Lệ phi định tiệt trừ hậu hoạn?”.

Sách La Định lườm hắn một cái: “Người điên à, sao có thể”.

“Vậy thì vì sao?”. Trình Tử Khiêm cảm thấy cần phải điều tra chuyện này, liền cầm bút, ôm bản thảo chạy ra ngoài.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn theo Trình Tử Khiêm, hỏi Sách La Định: “Liệu đại ca có bị nguy hiểm không?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ, gọi một người mặc đồ đen đến, rỉ tai hắn ta mấy câu, hắn ta gật đầu rồi rời khỏi đó.

Một bữa dạ tiệc vốn tưởng là sẽ vô cùng đặc sắc lại diễn ra rất yên bình.

Nhưng không hiểu sao người vốn chẳng quan tâm mấy chuyện đồn đại như Sách La Định lại cảm thấy không khí là lạ, có cảm giác sóng to gió lớn sắp ập tới... không phải sắp xảy ra chuyện gì thật chứ?

Sau buổi tiệc, mọi người trở về thư viện, Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên ngồi chung một xe ngựa, Bạch Hiểu Nguyệt đau chân nên ngồi trong một chiếc xe khác, Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo ngồi chung với nàng.

Bạch Hiểu Phong cưỡi ngựa đi phía trước, bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai cưỡi ngựa đi phía sau, Sách La Định đi cuối cùng, phát tay áo thông thả bước, tay còn xách một bọc to, đen sì.

“Này”. Hồ Khai nhỏ giọng hỏi Đường Tinh Trị, hắt cằm về phía sau ra hiệu: “Người đoán xem hắn cầm cái gì?”.

Đường Tinh Trị lắc đầu: “Chắc không có cái đầu người nào to như vậy đâu”.

Sách La Định ngáp một cái, đúng lúc này, người áo đen ban nãy hạ xuống phía sau hắn, khẽ nói gì đó. Sách La Định nghe xong thì sờ cằm, nhíu mày, vẻ mặt... nghi hoặc.

Nguyên Bảo Bảo bám vào cửa sổ xe, nhìn về phía trước. Hạ Mẫn ngồi bên cạnh Bạch Hiểu Nguyệt, vừa nhìn cái chân bị thương của nàng vừa hỏi: “Hiểu Nguyệt này, hình như Sách La Định đối tốt với nàng hơn với người khác nhiều”.

“Hi hi”. Nguyên Bảo Bảo cũng nghe thấy, lập tức quay đầu lại, sán tới bên Bạch Hiểu Nguyệt: “Đúng vậy, hắn chẳng nói chuyện với ai, chỉ thân thiết với nàng thôi”.

Bạch Hiểu Nguyệt có chút đắc ý, nhưng con gái phải ý tứ, với lại chuyện còn chưa có gì, ngộ nhỡ lan truyền ra ngoài thành chuyện lớn thì nguy, bèn nói: “Làm gì có, ta là phu tử của hắn thôi”.

“Cũng đúng”. Hạ Mẫn gật đầu: “Thật ra thì con người Sách La Định tiếp xúc lâu không thấy đáng sợ chút nào”.

“Đúng thế”. Nguyên Bảo Bảo cũng gật đầu, lại còn tò mò nhìn về phía trước: “Có hắn ở thư viện ta luôn cảm thấy rất an toàn, có cảm giác ma quỷ cũng không dám đến”.

Hạ Mẫn và Bạch Hiểu Nguyệt đều phì cười.

“Đúng rồi”. Nguyên Bảo Bảo quay lại, nhỏ giọng hỏi: “Hai người nghe nói chưa? Hoàng thượng muốn tác hợp cho Sầm Miễn và Thất công chúa đấy”.

Hạ Mẫn gật đầu, hỏi Bạch Hiểu Nguyệt: “Ta cũng nghe nói, có thật không nhỉ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhíu mày: “Ừm... xem ra đúng là như vậy”.

“Nhưng hai người có cảm thấy”, Nguyên Bảo Bảo khẽ hỏi: “Sầm Miễn hình như thích Nguyệt Nhữ tỷ tỷ!”.

Bạch Hiểu Nguyệt hơi sững sờ, thầm nghĩ đừng nhìn thường ngày Nguyên Bảo Bảo có vẻ ngây thơ mà nhầm nhé, nàng ta cũng khá là nhạy bén.

“Có chuyện này sao?”. Hạ Mẫn cau mày: “Nhưng Nguyệt Nhữ tỷ tỷ lớn tuổi hơn hẳn mà”.

“Lớn hơn một chút thì đã sao”. Gương mặt Nguyên Bảo Bảo đỏ bừng: “Cậu nhìn kìa, Sầm Miển luôn cười ngửa đi bên cạnh xe ngựa của Nguyệt Nhữ tỷ tỷ kìa!”.

“Nhưng mà, Sầm Miển kém xa Hiểu Phong phu tử”. Nguyên Bảo Bảo thở dài: “Nguyệt Yên muội muội và Nguyệt Nhữ tỷ tỷ nhất định sẽ không thay lòng đâu”.

Hạ Mẫn nhìn ra bên ngoài, thở dài: “Nếu quả thực là như vậy, chắc tên Sầm Miển kia đã thích Nguyệt Nhữ tỷ tỷ nhiều năm rồi, tấm tình si của hắn thật hiếm có”.

“Thế nếu là nàng, nàng sẽ chọn ai?”. Nguyên Bảo Bảo hỏi Hạ Mẫn.

“Ừm”. Hạ Mẫn rất nghiêm túc suy nghĩ: “Nói thế nào nhỉ, Hiểu Phong phu tử cứ như đám mây trên trời, không thể với tới. Còn Sầm Miển thì thực tế hơn, ít nhất cũng không cần lo hắn bị người khác cướp mất. Có được một người toàn tâm toàn ý yêu thương mình đến vậy, cũng là phúc phận mà nhiều người cầu không được”.

Bạch Hiểu Nguyệt chống cằm im lặng - Một người mình thích, một người thích mình, biết chọn ai đây? Bây giờ còn trẻ tuổi hẳn là sẽ chọn người mình thích, nhưng chọn như vậy liệu sau này có hối hận không?

Trong xe ngựa phía trước, Đường Nguyệt Nhữ có lẽ ban nãy uống hai chén rượu nên giờ hơi mệt, đang tựa vào đệm nghỉ ngơi.

Đêm lạnh như nước, một làn gió nhẹ lùa vào, Đường Nguyệt Yên trải chăn ra đắp cho Đường Nguyệt Nhữ, nàng cũng đắp nửa chăn, tiếp tục đọc sách.

Lúc này lại thấy Sầm Miển đột nhiên cười ngửa đi lên mấy bước, đến gần cửa sổ xe. Đường Nguyệt Yên không rõ hắn định làm gì, ban nãy còn đi phía sau, chắc là hắn định lên nhìn Đường Nguyệt Nhữ đây mà, bây giờ chẳng phải là không thể nhìn thấy sao?

Nhưng một lúc lâu sau, Đường Nguyệt Yên mới phát hiện ra, không thấy gió lạnh lùa vào từ cửa sổ nữa... Sầm Miển đã chặn gió rồi.

Đường Nguyệt Nhữ hơi cựa người, tựa vào đệm ngủ ngon lành. Đường Nguyệt Yên đắp lại chăn cho nàng, lên nhìn ra... Sầm Miển đang lặng lẽ quay đầu lại nhìn, thấy Đường Nguyệt Nhữ ngủ yên, khóe môi hẳn cũng nở nụ cười.

Đường Nguyệt Yên ngồi thẳng lên, hơi dẩu môi, tên ngốc kia chẳng có gì xuất chúng nhưng rất si tình.

Mọi người về đến thư viện, Đường Nguyệt Nhữ cũng đã tỉnh, chắc là ngủ không đúng tư thế nên bị vẹo cổ, nàng ngồi dậy xoa vai.

“Bị vẹo cổ à?”. Đường Nguyệt Yên bóp vai cho nàng.

“Ừ, gần đây cổ hay bị đau”. Đường Nguyệt Nhữ đưa tay xoa phía sau gáy.

“Mấy hôm trước Hoàng nương cũng bị đau cổ”. Đường Nguyệt Yên sờ lại gần ấn ấn bả vai cho nàng, hỏi: “Chỗ này có đau không?”.

“Có”. Đường Nguyệt Nhữ gật đầu.

“Mai muội bảo người mang rượu thuốc đến, trước đây Hồ ngự y làm cho Hoàng nương mấy lọ, dùng rất tốt”. Đường Nguyệt Yên vừa nói vừa xuống xe ngựa.

Đường Nguyệt Nhữ cũng xuống xe, vừa mới thò chân xuống đã thấy có cánh tay đưa ra trước mắt mình. Nàng ngẩng đầu nhìn lên, là Sầm Miển: “Chậm thôi, bên dưới có một vũng nước”.

Đường Nguyệt Nhữ cúi đầu nhìn Đường Nguyệt Yên nhảy xuống xe trước đang tháo giày, trên đôi giày da hươu màu trắng dính đầy nước bẩn, thấy cảnh đó nàng không kìm được nổi giận với Sầm Miển: “Sao người không nói sớm!”.

Sầm Miển có chút lúng túng: “Ta thấy muội giẫm phải... mới biết mà”.

Đường Nguyệt Yên không còn gì để nói, cái tên ngu ngốc này, sau đó xoay đầu hăm hực đi vào phòng.

Đường Nguyệt Nhữ được Sầm Miễn cẩn thận đỡ xuống xe ngựa, nàng cảm ơn hẳn, giọng rất dịu dàng như đối xử với một đệ đệ vậy.

Phía sau, Nguyên Bảo Bảo kéo Hạ Mẫn: “Là thật đó!”.

Hạ Mẫn cũng gật đầu, nhìn bộ dạng kia, đúng là Sầm Miễn có ý với Đường Nguyệt Nhữ.

Bạch Hiểu Phong đi tới, lên xe của Bạch Hiểu Nguyệt, vén rèm lên, lại thấy nàng đang bám vào cửa sổ nhìn ngó xung quanh.

Bạch Hiểu Phong bắt lực, nói: “Sách La Định vẫn còn ở phía sau, muội muốn đại ca công hay là chờ hẳn tới?”.

Bạch Hiểu Nguyệt mím môi, suy nghĩ giây lát, rồi chìa bàn tay vẫn giấu trong ống tay áo ra khoát khoát tay với Bạch Hiểu Phong, ý nói - Không cần ca ca.

Bạch Hiểu Phong vừa tức vừa buồn cười, đi đến đỡ nàng, nói: “Muội thoải mái quá nhỉ, lần trước suýt chết cháy, lại bị bắt cóc, lần này thì gãy chân, nếu để cha biết, cả đời này muội đừng mong rời khỏi phủ tể tướng!”.

Bạch Hiểu Nguyệt há to miệng - Ủ nhỉ!

Bạch Hiểu Nguyệt nằm trên lưng Bạch Hiểu Phong xuống xe ngựa, lo lắng nói: “Huynh không được cho cha biết!”.

“Còn cần ta mách nữa sao? Hai hôm nữa cha sẽ đến thư viện!”. Bạch Hiểu Phong quay đầu lại nhìn nàng: “Bị què chân rồi xem muội lấy chồng kiểu gì?”.

“Không gả đi được thì càng tốt, bắt tên khiến muội què chịu trách nhiệm!”. Bạch Hiểu Nguyệt nhỏ giọng lầm bầm.

“Cái gì?”. Bạch Hiểu Phong không nghe rõ.

“Không có gì”. Bạch Hiểu Nguyệt thấy ở phía trước, Đường Nguyệt Nhữ và Sầm Miễn cùng đi vào thư viện, bèn vỗ vỗ vai Bạch Hiểu Phong: “Đại ca, tình địch xuất hiện rồi!”.

Bạch Hiểu Phong ngăn người, có chút không hiểu: “Tình địch gì?”.

“Sầm Miễn thích Nguyệt Nhữ tỷ tỷ”. Bạch Hiểu Nguyệt nhắc nhở: “Nguyệt Nhữ tỷ tỷ tuổi đã lớn, ca ca cũng không còn nhỏ nữa, cẩn thận bị người ta cướp mất đấy”.

Bạch Hiểu Phong cười nhạt: “Muội cứ lo xong chuyện của mình đi”.

Bạch Hiểu Nguyệt đắc ý: “Không có ai tranh với muội, sợ gì”.

Bạch Hiểu Phong quay đầu lại hỏi: “Tranh cái gì với muội?”.

“Không...”. Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, ngẩng lên nhìn sao trên trời.

Lúc này Sách La Định cũng từ phía sau đi tới, bọn người Đường Tinh Trị sờ mũi ngửi ngửi: “Cái gì mà thơm vậy?”.

Sách La Định giơ cái bọc màu đen to tướng trong tay ra, nói: “Một nồi chân giò, lão Lại hầm cho Bạch Hiểu Nguyệt đây, một nồi rất to”.

Rõ ràng ban nãy mọi người ăn rất no rồi, nhưng vừa nghe có chân giò hầm lại cảm thấy đói, thế là cả đám kéo nhau đến tiểu viện của Bạch Hiểu Nguyệt, mỗi người làm một bát.

Sầm Miễn bưng một cái bát nhỏ ngồi bên bàn đá, thấy đám con gái đều ngồi dưới tán cây hoa hạnh, vừa ăn vừa nói chuyện cảm phổ; bọn Đường Tinh Trị ngồi nghe Hồ Khai kể những chuyện thú vị mà cha y cùng thúc thúc của y gặp phải trong chuyến đi săn cách đây mấy ngày; Bạch Hiểu Phong dẫn theo một đám nha hoàn cùng gia đình lót thảm phòng cho Bạch Hiểu Nguyệt, hình như muốn lót một lớp thảm mềm bằng bông, để nàng không bị vấp khi đi lại; Sách La Định thì ngồi trên nóc nhà, đang cầm móng heo treu một con mèo mướp béo núc ních; Trình Tử Khiêm ngồi xếp bằng trên hòn giả sơn, đặt một xấp giấy rất dày trên đầu gối, vừa ăn vừa viết gì đó.

Từ nhỏ Sầm Miễn chỉ có một mình, Sầm Vạn Phong mời thầy đến nhà dạy hần, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy được... một đám người cùng sống trong thư viện như thế này thật thú vị.

...

Sáng sớm hôm sau, Sầm Miễn dậy rất sớm, hần thay đồ xong, định đi lại trong sân giã gân giã cốt một chút thì nghe thấy ở sân bên cạnh có tiếng gió vun vút. Sầm Miễn rất quen thuộc với tiếng động này, trước đây trong quân doanh có cao thủ luyện công cũng phát ra tiếng động này.

Hần ra khỏi tiểu viện, lần theo tiếng động, đến cửa tiểu viện của Sách La Định.

Trên bậc thang trước thạch môn hình tròn có một mèo một chó. Chó chó săn chân dài rất đẹp, tên gọi Tuấn Tuấn mà Bạch Hiểu Nguyệt nuôi, mèo kia chính là con mèo mướp mà tối hôm qua Sách La Định cho ăn, nghe nói con mèo này rất thích bám lấy Sách La Định, là cái gối lúc hần ngủ, cho nên cả thư viện đều gọi nó là Chấm Đầu (1).

(1) Chấm đầu nghĩa là cái gối.

Tuấn Tuấn và Chấm Đầu đều đang nghiêng đầu nhìn vào trong sân.

Sầm Miễn cũng đi lên hai bước, nghiêng đầu nhìn, thấy trong sân gió nổi ào ào... Sách La Định một người một đao, khí thế bừng bừng, không thể nhìn rõ chiêu thức của hần.

Sầm Miễn vừa kinh ngạc vừa bội phục, trên đời này có loại người thiên phú dị bẩm như Sách La Định sao, quả nhiên không hổ với mỹ danh Đệ nhất cao thủ hoàng triều.

Sách La Định luyện đao xong, hạ xuống đất liền nhấc chân đạp chuôi đao một cái... thanh đao bay thẳng về giá.

“Tiểu vương gia sao không luyện vài đường?”. Sách La Định không quay đầu lại, bước tới cạnh giếng rửa mặt vừa hỏi.

Sầm Miễn sờ đầu, đi vào: “Sách tướng quân công phu quá giỏi, ta không dám múa rìu qua mắt thợ, cũng không có thiên phú gì”.

“Chẳng phải mọi người vẫn bảo ngươi văn võ song toàn sao, khiêm tốn thế làm gì”. Sách La Định lau mặt, tinh thần sáng khoái.

Sầm Miễn cảm thấy Sách La Định nói chuyện thoải mái, cũng không phải hạng người thích ra vẻ ta đây, giao du với hần chắc là rất dễ dàng.

Sách La Định luyện công xong là chạy ngay đến nhà bếp, Sầm Miễn cũng tò mò đi theo, vừa đến cửa bếp đã nghe thấy một giọng nói vọng ra ngoài.

“Tiểu thư à, cô bị thương thì đừng làm nữa, nếu để quản gia biết được, tôi sẽ bị mắng chết đó!”.

“Ngươi không nói thì ai biết chứ”. Giọng nói của Bạch Hiểu Nguyệt vừa vọng ra, Sách La Định liền cau mày.

Bạch Hiểu Nguyệt đứng một chân, chân bị thương được đặt trên một cái ghế, đang đứng nấu mỳ bên bếp lò.

Sầm Miễn giật mình - Không phải Bạch Hiểu Nguyệt là thiên kim nhà tể tướng sao? Sao sáng sớm đã dậy nấu mỳ rồi?

Sách La Định đi vào bếp đúng lúc Bạch Hiểu Nguyệt vớt mỳ ra. “Chân đã bị như vậy thì đừng dậy nấu mỳ nữa”. Sách La Định đến bên cạnh nâng nhìn tô mỳ thịt bò đầy ắp, cảm thấy rất không vui. Thực ra ban nãy hần định vào bếp tự nấu mỳ ăn, dù sao thì trù nương cũng làm rất nhiều thịt bò đông lạnh, không ngờ Bạch Hiểu Nguyệt chân bị như vậy mà còn bỏ dậy nấu mỳ.

“Đâu thể cứ nằm bất động trên giường mãi được”. Bạch Hiểu Nguyệt bỏ chân ra khỏi ghế nhảy lò cò, Sách La Định vội vàng đỡ nâng.

“Lát nữa ta muốn đi học!”. Bạch Hiểu Nguyệt liếc hần một cái: “Còn nữa, tiết học lễ nghi buổi chiều ngươi cũng không thoát được đâu!”.

Sách La Định nhìn trời: “Nàng cẩn thận què thật thì chẳng ai thèm rước đâu”.

Bạch Hiểu Nguyệt vịn bàn ngồi xuống, Sách La Định bưng mỳ qua, vừa ăn vừa hỏi: “Nàng ăn gì?”.

“Ta ăn bánh bao chiên”.

Sách La Định nói: “Ta ăn xong mỳ sẽ đi mua cho nàng”.

“Phải nóng, cả canh xương nữa”.

“Biết rồi”. Sách La Định vừa trả lời vừa húp mỳ soàn soạt.

Sầm Miễn ngồi xuống cái bàn ở bên cạnh, cầm bánh bao nha hoàn đưa cho mà không dám chen vào một câu. Đôi này thật là... Bạch Hiểu Nguyệt là tiểu thư khuê các, Sách La Định là võ tướng thô lỗ, thế mà lại xứng đôi vô cùng.

“Lão Sách”. Lúc này, Trình Tử Khiêm ôm một đồng bản thảo chạy vội vào, hiếm khi thấy hắn chạy nhanh như thế.

“Tin đồn cực lớn!”. Trình Tử Khiêm ngồi xuống, rống lên với Sách La Định lúc này đang húp nước mỳ: “Công tử nhà thượng thư bị người ta cướp sắc rồi!”.

“Phụt...”. Không phụ sự mong đợi của mọi người, Sách La Định phun nước mỳ đầy mặt Trình Tử Khiêm.

“Công tử nhà thượng thư nào?”. Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc hỏi.

“Chính là Trần Tĩnh nhà Trần Cần Thái ấy!”. Trình Tử Khiêm vừa lau mặt vừa nói: “Nghe nói tối qua sau buổi tiệc hắn bị đại vương sơn tặc bắt đi, sáng nay lúc tìm thấy thì hắn đã bị lột sạch đồ ném ở chân núi, nhìn bộ dạng có lẽ hắn đã bị người ta làm gì đó rồi. Trời ơi, đúng là tạo nghiệp mà!”.

Bạch Hiểu Nguyệt che miệng: “Thật á...”.

“Tin đồn lớn nhất hôm nay đấy! Bản thảo ta cũng không kịp viết nữa!”. Trình Tử Khiêm cướp cái bánh bao trong khay của Sầm Miễn, lại chạy ra ngoài.

Bạch Hiểu Nguyệt nghĩ đến chuyện này thì đỏ mặt, hỏi Sách La Định: “Hắn... bị nam cướp sắc, hay là bị nữ cướp sắc?”.

Về mặt Sách La Định cũng rất bối rối, bĩu môi: “Thời buổi này sao lại có người khẩu vị nặng thế chứ...”.

Sách La Định lau mặt xong đi ra ngoài mua bánh bao chiên cho Bạch Hiểu Nguyệt. Lúc này cả thành đã xôn xao bàn tán, dân chúng hoảng thành cứ như uống thuốc tiên, người nào người nấy sắc mặt hồng hào, mắt sáng lên, túm năm tùm ba bàn tán về chuyện “cướp sắc”.

Sầm Miễn đi cùng Sách La Định ra ngoài nhanh chóng bị đám đông thu hút, khoanh tay đứng cạnh nghe ngóng. Sách La Định mua bánh bao chiên xong, ra khỏi cửa quán điểm tâm sáng, đã thấy vị đại thiếu gia Sầm Miễn này đang đứng cạnh đám người há hốc mồm kinh ngạc, trong đám ấy có một người bộ dạng như tiểu phu đang kể chuyện gì đó rất sinh động.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, tên Sầm Miễn này vừa mới tới đây đã học được thói xấu rồi, khi về liệu Quế vương có tức giận không nhỉ? Sách La Định đi đến kéo hắn một cái, nói: “Đừng nghe mấy chuyện thật giả lẫn lộn này, những tin đồn kiểu này mà là thật thì lợn nái cũng biết trèo cây”.

“Không phải...”. Sầm Miễn theo Sách La Định trở về thư viện, nói: “Nghe nói tiểu phu đó chính là một trong những người phát hiện ra Trần Tĩnh, kể chuyện cứ như hắn chứng kiến tận mắt ấy, còn nói là Trần Tĩnh bị nữ đại vương sơn tặc cướp đi, bị thất thân rồi”.

Sách La Định tỏ vẻ chê bai: “Đại vương sơn tặc kia thất thân thì có. Trần Tĩnh chẳng phải là nam nhân sao, có thiệt thòi gì đâu”.

“Nhưng nghe nói mặc dù đại vương sơn tặc kia là nữ nhưng lại rất cao lớn thô kệch, hơn nữa toàn thân còn đầy lông đen...”.

Sách La Định cảm thấy mí mắt mình giật mạnh, hỏi: “Đó không phải nữ nhân mà là khỉ cái”.

“Bị khỉ cái cướp sắc á?!”. Sầm Miễn không biết Sách La Định đang đùa, kinh ngạc kêu lên.

Đúng lúc này, một gia nô đi ngang qua... Thế là, những lời đồn đại nhằm nhí trong thành lập tức chuyển hướng, ngày càng phát triển theo hướng lạ kỳ.

“Nghe nói chưa? Trần Tĩnh bị khỉ cái cướp sắc đấy!”.

“Tưởng bảo là gấu cái mà?”.

“Ta nghe nói là hắc hùng tinh đấy!”.

“Hử? Nghe nói là hắc phong quái mà?”.

“Hả? Thế ai nói với ta là hắc sơn lão yêu vậy?”.

...

Bạch Hiểu Nguyệt ăn bánh bao chiên, húp canh xương, đỏ mặt hỏi Sách La Định: “Nữ nhân cũng có thể cướp sắc của nam nhân à?”.

Sách La Định chỉ vào bánh bao chiên: “Ăn bánh bao của nàng đi, đừng nghĩ mấy chuyện vợ vãn nữa!”.

Sầm Miễn cũng rất tò mò: “Cướp thế nào vậy?”.

Sách La Định đỡ trán. Đúng lúc này, Bạch Hiểu Phong đi vào, đẩy một chiếc xe lăn có bánh bằng gỗ đến.

“Ái chà!”. Sách La Định đứng lên quan sát chiếc xe kia một lượt, nói: “Không tệ!”.

“Thuê thợ mộc giỏi nhất hoàng thành làm mà”. Bạch Hiểu Phong nhận lấy chiếc đệm mềm mà nha hoàn đưa tới đặt lên ghế, nhìn Bạch Hiểu Nguyệt ăn đến cái bánh bao thứ sáu... Tiểu muội dịu dàng đoan trang của hần từ khi làm phu tử của Sách La Định thì sức ăn tăng lên rõ rệt, chứ chưa cần nói đến những vấn đề khác!

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn cái xe lăn kia vẻ chê bai, cứ như người ta bị tàn tật không bằng.

“Ta giúp muội giữ chân cha rồi, bảo cha là một tháng nữa hãy đến”. Bạch Hiểu Phong cảnh cáo: “Trong một tháng này muội phải ngồi yên trên xe lăn dưỡng thương cho ta! Nếu trong vòng một tháng mà không khỏi thì ta cũng không giúp được muội đâu!”.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa nghe nói cha mình tạm thời chưa đến thì vui sướng kêu lên một tiếng, cái bánh bao đang ngậm trong miệng rớt luôn xuống, nàng dẩu môi.

Ăn sáng xong, Bạch Hiểu Nguyệt ngồi trên xe lăn, Sách La Định đẩy xe cho nàng, cảm thấy rất thuận tay, nhưng cái xe lăn này rất nặng, chắc bọn nha hoàn chẳng đẩy nổi, xem ra mấy ngày này nhiệm vụ chính của hần chính là đẩy xe lăn cho Bạch Hiểu Nguyệt rồi.

Bạch Hiểu Phong từ trước tới nay rất ít khi xuất hiện ở nhà bếp, nhưng hôm nay đưa xe lăn đến hần lại không đi ngay mà nhìn ngó quanh một chút.

“Ca ca ăn sáng chưa?”, Bạch Hiểu Nguyệt hỏi.

“Ăn rồi... Tử Khiêm đâu?”, Bạch Hiểu Phong hỏi.

Mọi người im lặng trong chốc lát, Sách La Định nhìn hần: “Chắc không phải người muốn nghe ngóng tin đồn về Trần Tĩnh đấy chứ?”.

“Trần Tĩnh?”. Bạch Hiểu Phong mỉm cười, thần sắc bình tĩnh, hỏi: “Chính là vị công tử nhà thượng thư Trần Cần Thái sao? Hần đã xảy ra chuyện gì?”.

Sách La Định im lặng, rõ ràng là yêu khí của Trình Tử Khiêm quá nặng nên những người ở trong thư viện này đều bị nhiễm tính xấu cả rồi.

“Ca ca, huynh chưa nghe nói sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt lập tức buồn chuyện với Bạch Hiểu Phong.

Sầm Miễn ở bên cạnh cũng chen vào nói.

Bạch Hiểu Phong nghe rất hứng thú.

Tiết học buổi sáng ở thư trai Hải Đường, Sách La Định vừa mới bước đến ngưỡng cửa đã cảm thấy như có một vạn con ruồi vỗ cánh ca hát “vo ve vo ve, cướp sắc... vo ve vo ve, cướp sắc”. Hắn đẩy xe của Bạch Hiểu Nguyệt đến cạnh bàn, vừa ngồi xuống thì Đường Tinh Trị đã hỏi: “Sách La Định, phụ hoàng có triệu kiến người không?”.

Sách La Định mông lung đáp: “Không”.

“Sáng nay Trần thượng thư vào cung, hình như là cầu xin Hoàng thượng phái binh trừ sơn tặc”. Đường Tinh Trị nói: “Có phải sẽ phái người đi không?”.

Sách La Định sờ mũi: “Chưa nghe được tin gì”.

“Khụ khụ”. Bạch Hiểu Phong ho khan một tiếng, nhắc nhở mọi người đã vào giờ học rồi, đừng buôn chuyện nữa.

Thế là ai nấy đều ngồi ngay ngắn lại, bắt đầu giờ học buổi sáng nhàm chán. Khoảng một canh giờ sau, Bạch Hiểu Phong giao mấy đề bài bảo mọi người làm rồi cho nghỉ, thủng thẳng đi ra ngoài.

Sách La Định ngáp một cái, lại thấy ở bàn bên cạnh, Sầm Miễn mới đi học buổi đầu tiên đang sắp xếp lại sách vở. Bạch Hiểu Nguyệt nheo mắt, dùng ngón tay thon dài của mình chọc Sách La Định, bảo hắn nhìn Sầm Miễn, ý nói - Nhìn người ta kìa, thế mới là đi học chứ! Đâu có như người, hơn nửa buổi học chỉ ngồi ngáp.

Sách La Định vươn vai, tâm trí để ở đâu đâu, quay đầu lại hỏi nàng: “Nàng về phòng hay là đi đâu?”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt: “Ta muốn đến thư phòng tìm mấy cuốn sách tranh”.

Sách La Định gật đầu, đẩy nàng ra ngoài, hình như rất vội. Sầm Miễn ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy Đường Nguyệt Nhữ đang nói chuyện với Hạ Mẫn, hình như đang nói về loại đàn gì đó.

“Này”.

Sầm Miễn cảm thấy vai mình bị vỗ một cái, ngẩng đầu lên thì thấy Đường Tinh Trị bước tới, tựa khuỷu tay lên vai hắn: “Chiều nay đi chơi không?”.

“Đi chơi ở đâu?”. Sầm Miễn vừa hỏi vừa vô thức đưa mắt qua chỗ Đường Nguyệt Nhữ.

“Chắc”. Đường Tinh Trị cười đều, nhắc nhở Sầm Miễn: “Lát nữa hoàng tử ta định đến cầm quán mua cầm phổ, chẳng phải người không có đàn sao, làm sao có thể học đàn được! Chiều nay người đi mua một cây nhé?”.

Sầm Miễn ngẩn người, nhanh chóng gật đầu.

Đường Tinh Trị nhe răng cười, nhìn điệu bộ này, hình như hắn đang muốn tác hợp cho Sầm Miễn và Đường Nguyệt Nhữ.

Sầm Miễn về phòng chuẩn bị, mọi người cũng tản đi. Hồ Khai bèn hỏi Đường Tinh Trị: “Tinh Trị à, người muốn tác hợp cho Sầm Miễn và Tam công chúa, không sợ hoàng nương người nổi giận sao?”.

Đường Tinh Trị bĩu môi: “Ôi dào, có làm hoàng đế hay không thì cũng không thể làm lỡ hôn sự của hoàng tử ta được! Người nghĩ mà xem, hoàng tử ta đã nhiều tuổi thế rồi, Bạch Hiểu Phong lại thờ ơ với tử ấy, nếu để thêm vài năm nữa thì sẽ không gả đi được mất. Sầm Miễn cũng không tệ, rất mực si tình, đến lúc hắn lấy hoàng tử, tốt nhất là đưa tử ấy về phương Nam hưởng phúc, đỡ phải ở nơi hoàng thành giả dối này. Còn tiểu muội có thể sánh đôi cùng Bạch Hiểu Phong... chẳng phải mọi người đều được vui vẻ sao?”.

“Trời... đâu dễ thế”. Mọi người chợt nghe thấy một giọng nói lạnh lẽo xen vào thì giật mình quay lại - Quả nhiên, Trình Tử Khiêm đã nghe lén từ khi nào rồi.

“Sao rồi?”. Bọn Đường Tinh Trị đều hiếu kỳ vây lấy hắn: “Trần Tĩnh tĩnh chưa?”.

“Trần Tĩnh đang ở phủ thượng thư, nhưng ta đã mua chuộc mấy thầy thuốc đến xem bệnh cho hắn, còn lấy được tin hay ho từ bác của cậu của con trai thúc thúc của quần gia nhà bọn họ nữa”.

Bốn huynh đệ Đường Tinh Trị cảm thấy có chút choáng váng...

“Trần Tĩnh đã tỉnh lại, nghe nói không phải chỉ bị một người cướp sắc thôi đâu!”.

“Hả!”. Hồ Khai giật mình trợn tròn mắt: “Thay nhau à...”.

“Bốp”. Hồ Khai chưa nói hết đã bị Thạch Minh Lượng vỗ một cái vào gáy: “Chuyện trái lẽ thì đừng có nói!”.

Hồ Khai xoa gáy: “Cái gì mà chuyện trái lẽ đừng nói chứ, chẳng phải người cũng buồn chuyện rất vui vẻ sao!”.

Thạch Minh Lượng ho khan mấy tiếng. Cát Phạm hỏi Trình Tử Khiêm: “Thế rốt cuộc đó là người, gấu hay yêu quái?”.

“Chuyện là thế này”. Trình Tử Khiêm mở bản thảo ra, nói cặn kẽ: “Hôm qua, sau khi tan tiệc, Trần Tĩnh uống hơi quá chén, hình như còn bị Trần thượng thư mắng cho một trận nên buồn bực không vui, trốn ra ngoài uống rượu, nhưng đi rồi lại không thấy về. Theo lời của mấy tiểu nhị ở tửu lâu kia thì sau khi Trần Tĩnh xuống lầu liền bị hai cô nương bắt đi, bọn họ ôm vai bá cổ nhau nên mấy tiểu nhị còn tưởng hai cô nương đó là kỹ nữ. Sáng sớm hôm sau, có mấy tiểu phu vào núi phát hiện ra Trần Tĩnh trần truồng nằm ở chân núi Đại Bình. Nghe nói hôm qua Trần Tĩnh bị mấy cô nương kia bắt lên núi dâng cho đại vương của chúng, nhưng đại vương nâng cằm hắn lên nhìn một lúc thì nói hắn xấu quá, bèn thưởng cho bọn dưới trướng, thế là Trần Tĩnh đã bị một đám nữ sơn tặc làm... cái đó đó”.

“Á...”. Mọi người nghe xong đều sững sốt.

“Việc này thật quá vô phép vô thiên, giữa ban ngày ban mặt mà dám làm càn như thế”. Đường Tinh Trị khoanh tay nói: “Phải tiêu diệt đám nữ tặc này!”.

...

Sách La Định đẩy Bạch Hiểu Nguyệt vào thư phòng, thị vệ áo đen vẫn thường đi theo hắn lại tới rí tai hắn mấy câu.

Sách La Định gật đầu, thị vệ áo đen liền rời đi. Bạch Hiểu Nguyệt hỏi: “Hoàng thượng thực sự phái người đi diệt trừ sơn tặc sao?”. Sách La Định lắc đầu, xòe tay. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu: “Không ư? Phái người khác đi à?”.

Sách La Định lại tiếp tục lắc đầu: “Chẳng phái ai đi cả, không diệt trừ sơn tặc!”.

“Hả?”. Bạch Hiểu Nguyệt cảm thấy khó hiểu: “Chúng làm càn như vậy mà không diệt trừ à? Vậy chẳng phải Trần Tĩnh rất thiệt thòi sao?”.

Sách La Định nhìn ra bên ngoài, thấy xung quanh chẳng có ai mới sán đến gần Bạch Hiểu Nguyệt. Nàng liền cảm thấy tim mình đập mạnh, cái gì mà xung quanh không một bóng người... cái gì mà cô nam quả nữ...

“Chuyện này chỉ có thể âm thầm chịu đựng thôi, chuyện lần này hoàn toàn là tên Trần Tĩnh tự chuốc lấy”. Sách La Định ngồi xếp bằng cạnh bàn, giúp Bạch Hiểu Nguyệt chọn sách tranh trong hòm.

“Là sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt băn khoăn: “Không phải hắn bị bắt cóc à?”.

“Là do hắn uống quá nhiều, đến tửu lâu trêu đùa hai kỹ nữ”. Sách La Định nói: “Tiểu nhị và những thực khách trong tửu lâu hôm đó tận mắt chứng kiến, Trần Tĩnh dùng bạc ép hai cô nương kia hầu rượu, hai cô nương đó nói đây không phải là lầu xanh, không thèm quan tâm đến hắn, sau đó hai bên cãi vã, Trần Tĩnh mắng người ta: ‘Đám tiện nữ các ngươi giả vờ thanh cao cái gì chứ, chẳng phải đều dụ dỗ đàn ông trước mặt bàn dân thiên hạ hay sao, không biết xấu hổ’. Tóm lại là hắn nói rất khó nghe, rất nhiều thực khách cũng nghe thấy, đều nghĩ hắn mượn rượu làm càn, rất đáng đánh. Nhưng hắn là công tử nhà Trần thượng thư, khách nhân sợ phiền phức cho nên đều không làm gì”.

Bạch Hiểu Nguyệt cau mày: “Bình thường Trần Tĩnh rất lịch sự, nho nhã, sao lại thế nhỉ?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ: “Chắc là do quá chén hoặc bị chuyện gì đó kích động, Trần Cảnh Thái bình thường quản hắn quá nghiêm, những lời nói của kẻ say đều không thể coi là thật, cũng không thể dựa vào đó mà đánh giá nhân phẩm của hắn được. Một kẻ đã lớn như vậy rồi mà vẫn bị cha mình quản thúc như trẻ con, lại còn thường xuyên chê hắn không có tiền đồ gì, hắn không vui phát tiết ra như vậy cũng là chuyện thường”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhếch môi cười - Sách La Định không hổ là đại tướng quân, rất độ lượng, lần trước Trần Tĩnh gây sự với hắn, vậy mà hắn còn nói giúp người ta!

“Vậy sau đó thế nào?”. Bạch Hiểu Nguyệt hỏi tiếp.

“Sau đó Trần Tĩnh uống rượu xong bỏ đi, hai kỹ nữ kia ghi hận trong lòng nên mới xuống lầu rủ rê hắn, nói là sẽ cùng hắn uống tiếp”. Sách La Định thở dài: “Trần Tĩnh nửa mê nửa tỉnh cứ thế bị họ dẫn đi, sau đó hắn say như chết, sáng sớm hôm sau tỉnh lại đã thấy mình trần truồng nằm ở chân núi Đại Bình rồi. Ta nghi là mấy cô gái kia chơi khăm hắn, chuyện hắn bị cướp sắc chắc cũng do bọn họ truyền ra, muốn Trần Tĩnh mất hết danh dự. Lúc này Trần Tĩnh chỉ có thể nhịn đắng nuốt cay, thay vì nói ra chân tướng thì thà cứ nói bị sơn tặc hay yêu quái bắt đi... ít ra còn được người ta thương cảm”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghe mà cau mày: “Chuyện là như thế sao?”.

“Ôi trời, mấy cô nương kia cũng tàn nhẫn quá, quả nhiên là không nên đắc tội với đàn bà con gái mà”.

Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt cùng quay đầu lại thì thấy Trình Tử Khiêm đã vào phòng từ lúc nào rồi, hắn bỏ ra chiếc ghế nhỏ phía sau bọn họ, đang múa bút thành văn.

Sách La Định cầm sách tranh đập hắn một cái: “Người biết độn thổ hả? Cầm tinh con mèo nên đi không gây ra tiếng động nào à!”.

“Mèo thì không có nhưng mà có chuyện mờ ám!”. Trình Tử Khiêm xoa đầu: “Cho dù sơn tặc bị hãm hại thì sơn tặc vẫn là sơn tặc, nhân cơ hội này diệt trừ luôn chẳng phải càng tốt sao? Cũng có cái để ăn nói với dân chúng hoàng thành, nếu không thì ai dám ra ngoài nữa, cứ như triều đình sợ sơn tặc vậy”.

“Đúng là có chút mờ ám”. Sách La Định suy nghĩ một chút: “Rốt cuộc thì sơn tặc kia có lai lịch thế nào?”.

“Người không cho người đi điều tra à?”. Trình Tử Khiêm tỏ vẻ không tin.

“Ta bảo Tử Liêm đi điều tra, hắn nói không tìm được hang ổ của bọn cướp đó”. Sách La Định cau mày.

Miệng Trình Tử Khiêm há hốc: “Tử Liêm mà không tìm được sao?”.

Sách La Định nhướn mày: “Đám sơn tặc này không đơn giản như vậy đâu”.

“Tử Liêm là ai?”. Bạch Hiểu Nguyệt tò mò hỏi Sách La Định.

Sách La Định búng tay một cái, lát sau đã có một người ló đầu ra từ sau bức tường bao quanh tiểu viện, nhìn vào bên trong. Bạch Hiểu Nguyệt nhận ra đó chính là người áo đen mặt không biểu cảm hay đi theo Sách La Định, người này hình như là một phó tướng của hắn, võ công rất giỏi, nhưng lại cầm như hèn.

“Tử Liêm... tên giống Tử Khiêm vậy”. Bạch Hiểu Nguyệt thấy rất thú vị.

“Họ cũng gần giống”. Trình Tử Khiêm cười hì hì: “Nhưng hắn họ Trần, Trần Tử Liêm” (2).

(2) Trong tiếng Trung, “Trình” đọc là “chéng”; “Trần” đọc là “chén”.

Sách La Định ngoắc ngón tay gọi Trần Tử Liêm, Trần Tử Liêm bèn nhảy vào, đến bên cạnh Sách La Định, đưa cho hắn một bản vẽ. Sách La Định mở bản vẽ ra, là bản đồ núi Đại Bình, vẽ rõ ràng có bao nhiêu thung lũng khe rạch, ngay cả trên sườn núi nào có những cây gì cũng được chú thích rõ ràng.

“Thuộc hạ điều tra ra chỉ có sườn núi phía tây nam và khe núi phía tây bắc này có thể làm hang ổ của sơn tặc thôi”. Tử Liêm chỉ vào bản đồ: “Địa thế khe núi này vô cùng hiểm trở, binh mã căn bản là không thể đi xuống, còn địa thế sườn núi phía tây nam lại khá bằng phẳng, nhưng muốn đi vào cũng không dễ”.

“Sao lại không dễ?”. Trình Tử Khiêm có chút khó hiểu.

“Phía tây nam...”. Sách La Định nhíu mày: “Nơi đó thông với khu vực săn bắn của hoàng thất”.

Trình Tử Khiêm vỗ tay một cái: “Đúng vậy!”.

Đương kim Thánh thượng có ba thú vui lớn, ngoài thích hóng hớt buôn chuyện và thích “trọng trọng thưởng” ra thì thú vui còn lại là đi săn. Bên ngoài hoàng thành có một khu rừng rất lớn, chim quý thú lạ nào cũng có, mỗi năm ở hoàng thành đều có mùa đi săn, thợ săn ra vào khu rừng đó rất nhiều. Ngọn núi Đại Bình

kia nằm ở rìa ngoài, khu vực săn bắn của hoàng thất được chia thành ba khu: khu ngoài, khu giữa và khu trong cùng.

Trong đó, khu ngoài về cơ bản là có nhiều dã thú nhất, cũng là nơi hoang vắng nhất, rất ít người đi vào đó; khu giữa thường có rất nhiều dân chúng đến săn bắn, chắc là bởi Hoàng thượng làm gương khá tốt, không chỉ dân chúng hoàng thành, mà trong cả nước cũng có rất nhiều người thích săn bắn, tất cả đều đến bãi săn ở hoàng thành đi săn vài chuyến; khu trong cùng là nơi mà Hoàng thượng và các hoàng thân quốc thích thường đi, những cuộc thi săn bắn hằng năm đều được tổ chức tại đây, tính thời gian thì thấy cũng sắp đến ngày đó rồi, cùng thời điểm diễn ra hội hoa.

Mọi người đang nói chuyện thì nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng “phạch phạch phạch phạch”. Trình Tử Khiêm nhanh chóng chạy ra, chỉ lát sau đã ôm một con bồ câu béo ú chạy vào. Sách La Định biết con bồ câu này, lần nào đưa thư đến nó cũng phải ị lên người hấn một bãi, càng ngày càng béo ú.

Trình Tử Khiêm rút một cuộn giấy từ trong ống thư ra, con chim bồ câu được Bạch Hiểu Nguyệt đón lấy, vuốt ve. Mở mảnh giấy ra xem, mặt Trình Tử Khiêm tỏ vẻ không thể tin được.

“Sao rồi?”. Sách La Định tò mò.

“Trần thượng thư vào cung nói rõ sự tình, Hoàng thượng vốn định giúp hấn, dù sao thì sơn tặc cũng chẳng phải người tốt, phải người đi diệt trừ chúng”. Trình Tử Khiêm nói rồi nhướn mày: “Ai ngờ giữa chừng việc này bị người khác cướp rồi”.

Sách La Định trề môi: “Tên nào dám cướp việc của lão tử?”.

“Đường Tinh Vũ”. Trình Tử Khiêm phồng má, nói: “Mặt trời mọc từ đằng tây rồi!”.

“Ngũ hoàng tử Đường Tinh Vũ sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc.

Sách La Định cũng cảm thấy không thể tin nổi: “Đường Tinh Vũ? Ngũ hoàng tử vô dụng đó? Chẳng phải hấn đang bị nhốt à?”.

“Nghe nói khi bị nhốt hấn đã suy nghĩ rất nhiều, vô cùng hối hận, muốn được thay đổi, cho nên mới vợ việc này vào người, còn nói là sẽ nhờ người giúp, nhân cơ hội này theo người học tập thật tốt gì đó nữa”. Trình Tử Khiêm nheo mắt cười, vỗ vai Sách La Định: “Chắc là mẹ hấn dạy đấy. Hơn nữa, cũng không phải người không biết, mẹ hấn chính là biểu muội của Trần thượng thư, việc của nhà người ta đương nhiên người ta muốn tự giải quyết rồi”.

Sách La Định chống cằm, hấn từng gặp Đường Tinh Vũ. Đám hoàng tử kia hấn đều biết hết, lão đại lão nhị đều sợ Hoàng hậu và Lệ phi, sớm tỏ vẻ chẳng màng đến ngai vị Hoàng đế, một năm thì có đến ba trăm ngày không ở hoàng thành. Lão tứ thì ốm đau bệnh tật đến độ phải tránh nắng kiêng gió, chỉ hắt hơi một cái cũng có thể gãy xương sườn. Lão ngũ khỏe mạnh nhưng hư hỏng, thói hư tật xấu nào cũng có, lại không cầu tiến.

Sách La Định vẫn luôn tin rằng, con người xấu hay tốt đa phần do bẩm sinh, có những người bản chất là xấu, bởi thế mới nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Đường Tinh Vũ mà có thể trở nên tử tế á? Thế thì không còn là heo nái leo cây nữa, mà là cây mọc ra heo nái...

Mọi người đang nói chuyện thì một gia nô của thư viện chạy vào, nói: “Sách tướng quân, có người tìm ngài”.

“Ai vậy?”.

“Ngũ hoàng tử Đường Tinh Vũ”.

Đường Tinh Vũ đột nhiên đến thăm, Sách La Định tuy vừa nhìn hấn đã thấy khó chịu nhưng cũng không thể từ chối gặp được. Bạch Hiểu Nguyệt cũng muốn đi theo, nhưng vì đi lại không tiện nên Sách La Định để nàng ở lại thư phòng, một mình đi ra. Đương nhiên là Trình Tử Khiêm cũng chạy theo hống hốt.

Bạch Hiểu Nguyệt rất muốn đi nhưng không được đành ở lại tiếp tục chọn sách tranh. Nàng cũng từng nghe nói đến danh tiếng của Đường Tinh Vũ, biết hấn là một kẻ rất phiền phức, không biết Sách La Định có đánh nhau với hấn không, dù sao thì người ta cũng là hoàng thân quốc thích.

“Hiểu Nguyệt”. Bạch Hiểu Nguyệt quay mặt nhìn ra ngoài, thấy Đường Tinh Vũ chạy vào.

“Lục hoàng tử”. Bạch Hiểu Nguyệt thấy hắn có vẻ vội vàng, bèn hỏi: “Có chuyện gì vậy?”.

“Chúng ta đến cầm quán, nàng có đi không? Đi chọn cho Sầm Miễn một cây đàn”. Đường Tinh Trị gật đầu, hỏi: “Sách La Định không có ở đây à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Ngũ ca người đến tìm hắn, hắn vừa ra ngoài rồi”.

Đường Tinh Trị nghe thế thì dừng lại: “Ngũ ca?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu: “Đúng vậy, hình như Hoàng thượng giao chuyện diệt trừ sơn tặc cho Ngũ ca của người”.

Đường Tinh Trị nghe đến đây thì mắt cũng tròn tròn: “Ngũ ca ta đi trừ sơn tặc?”.

“Tự hắn đề nghị”. Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu.

Đường Tinh Trị ngẫm nghĩ, lui ra ngoài mấy bước, ngửa mặt nhìn mặt trời để xem hôm nay mặt trời mọc ở hướng nào.

Bạch Hiểu Nguyệt phì cười trước hành động của hắn.

Đường Tinh Trị thấy nàng cười, liền sờ gáy: “Thế nàng có đi cầm quán không? Tam hoàng tử cũng đi chọn cầm phổ, chúng ta đi giúp Sầm Miễn chủ động hơn”.

Bạch Hiểu Nguyệt hơi ngạc nhiên, thì ra Đường Tinh Trị muốn tác hợp cho Sầm Miễn và Đường Nguyệt Nhữ. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì cũng chẳng có gì lạ, xưa nay Đường Tinh Trị đều thương yêu Nguyệt Yên, cũng rất tốt với Nguyệt Nhữ, sẽ không dùng hôn sự của tỷ tỷ và muội muội mình để đánh đổi hoàng vị.

“Ừm, cũng được, nhưng phải tìm người đẩy xe lăn...”.

“Để ta, để ta!”. Đường Tinh Trị vừa nghe thấy Bạch Hiểu Nguyệt đồng ý thì vô cùng mừng rỡ, nhanh chóng chạy tới đẩy xe nàng ra ngoài trước khi nàng thay đổi ý định.

Một mặt Bạch Hiểu Nguyệt vô cùng sốt ruột chờ Sách La Định, chẳng thể tập trung tinh thần làm chuyện gì khác được, thay vì cứ suy nghĩ lung tung chỉ bằng ra ngoài đi dạo. Mặt khác, nàng rất có hứng thú với chuyện của Sầm Miễn và Đường Nguyệt Nhữ, dù sao chuyện ấy cũng liên quan đến đại ca nàng.

Đường Tinh Trị đẩy Bạch Hiểu Nguyệt đến cổng, mọi người đã đợi ở đó cả rồi, hội Đường Nguyệt Nhữ đã đi trước, chỉ còn lại mấy nam sinh mà thôi. Sợ Bạch Hiểu Nguyệt ngại nên Đường Tinh Trị gọi một chiếc xe ngựa đến, để nàng ngồi trong xe ngựa, mọi người cùng nhau đến cầm quán.

“Này”. Hồ Khai huých khuỷu tay vào Đường Tinh Trị: “Vây mà chịu đi với người à!”.

Đường Tinh Trị nhướn mày: “Đương nhiên”.

“Sách La Định đâu? Không ở đó à?”. Hồ Khai bắn khoả.

“Nghe nói Ngũ ca đến tìm hắn...”.

“Ai tới tìm hắn?”, Thạch Minh Lượng ở bên nghe thấy cũng chau mày sán tới.

“Ngũ ca”.

“Đường Tinh Vũ đến tìm Sách La Định làm gì?”. Cát Phạm thấy kỳ lạ.

Đường Tinh Trị kể lại cho bọn họ những gì Bạch Hiểu Nguyệt nói. Chân mày Hồ Khai cũng nhíu lại: “Chep, Tinh Trị à, không phải ta nói người đâu, sao người lại chỉ đưa Bạch Hiểu Nguyệt đi cùng như thế chứ, người nên đến gọi Sách La Định cùng đi”.

Đường Tinh Trị tròn mắt nhìn hắn, ý là - Khó khăn lắm ta mới rủ được mình Bạch Hiểu Nguyệt ra ngoài đó!

“Chắc, bây giờ không phải lúc nói chuyện nhi nữ tình trường đâu”. Hồ Khai vỗ vai hắn, nhỏ giọng nói: “Tinh Vũ ngu ngốc nhưng hoàng thượng hắn thì không, nhất định là Vinh phi bảo hắn nhân cơ hội này lôi kéo Sách La Định, chuyện này không ổn chút nào!”.

Đường Tinh Trị bĩu môi: “Muốn lôi kéo thì cứ đi mà lôi kéo”.

“Thế thì không được”. Thạch Minh Lượng lắc đầu: “Văn có Bạch Hiếu Phong, võ có Sách La Định, nếu đem ra so sánh, tác dụng của Bạch Hiếu Phong vẫn kém hơn một chút, hấn cũng chẳng muốn làm quan. Nhưng Sách La Định thì khác, hấn có binh quyền, binh quyền đó, biết không hả?”.

Đường Tinh Trị bĩu môi: “Vậy thì sao, hấn có thể tạo phản à?”.

Thạch Minh Lượng và Hồ Khai đều nhìn trời.

Bạch Hiếu Nguyệt này giờ luôn tựa vào cửa sổ xe nghe động tĩnh bên ngoài, mặc dù bốn người này nói chuyện rất nhỏ nhưng nàng vẫn có thể nghe được đại khái, bèn tiếp tục nghe.

“Người đừng cố chấp như vậy được không!”. Hồ Khai bực bội trừng mắt với Đường Tinh Trị, nói: “Với tính cách của Sách La Định, nhất định hấn sẽ chẳng thêm để ý đến Đường Tinh Vũ. Nhưng còn câu lúc này ta nói, Vinh phi, Vinh phi đó! Bà ta nhất định sẽ gỡ thủ đoạn, đến lúc đó nếu ngôi vị Hoàng đế của người không còn, Đường Tinh Vũ có tha cho người hay không chỉ là chuyện nhỏ, chuyện lớn là tên vô dụng ấy không trở thành hôn quân thì cũng thành bạo quân, đến lúc đó sợ rằng thiên hạ thái bình này cũng mất, thiên hạ đại loạn!”.

“Ôi trời, tóm lại thì ta không bao giờ đi cầu xin tên Sách La Định đó!”. Đường Tinh Trị vẫn rất khó chịu. Ba huynh đệ bên cạnh nhìn nhau, lo lắng thay hấn.

Sầm Miến vẫn đi ở phía sau, bốn vị huynh đệ phía trước đã quên hấn rồi thì phải. Những chuyện bọn họ nói hấn cũng nghe được, còn cảm thấy Đường Tinh Trị tuy tính cách vẫn còn trẻ con nhưng con người cũng coi như chính trực. Chỉ tiếc, nếu muốn trở thành thái tử mà chỉ có quang minh chính trực thì không đủ. Tính cách buông thả và đồ kỵ hiên tài lại càng không được! Một nhân tài như Sách La Định sao có thể dâng cho người khác, nếu như vậy thì sau này hấn làm hoàng đế kiêu gì đây?!

Không nói tới những người đang đến cầm quán nữa, chúng ta quay lại với Sách La Định ở thư viện cái đã.

Thư viện không giống phủ tướng quân, làm gì có thư phòng riêng, mỗi người chỉ có một tiểu viện. Sách La Định đặc biệt bảo người dẫn Đường Tinh Vũ vào sân ngồi mà không vào phòng.

Trình Tử Khiêm đặt một chiếc ghế nhỏ bên ngoài tường bao, đứng trên đó vừa hay có thể quan sát được tình hình bên trong, cũng nghe rõ mọi người trong đó nói gì, hấn ngồi xuống, rút giấy bút ra chuẩn bị ghi chép. Hấn vừa viết được vài chữ, bên cạnh có một bóng trắng loáng qua, liền thấy Bạch Hiếu Phong khoan tay tựa vào tường. Trình Tử Khiêm chớp chớp mắt nhìn hấn.

Bạch Hiếu Phong chỉ ra bên ngoài, khẽ nói: “Bên ngoài còn có một cổ kiệu, trong kiệu chắc là mẫu thân của hấn”.

Trình Tử Khiêm há miệng: “Vinh phi?”.

Bạch Hiếu Phong xòe tay - Chắc là vậy.

Máu buồn chuyện của Trình Tử Khiêm bắt đầu dâng cao, Bạch Hiếu Phong lại giơ ngón tay lắc lắc, ý bảo - Bình tĩnh! Kịch hay bắt đầu rồi!

Sách La Định đi vào, thấy trong sân có hai người đang chờ mình, một người còn trẻ, chắc khoảng hai mươi tuổi? Trông lớn hơn Đường Tinh Trị một chút, hai huynh đệ nhà này không giống nhau lắm, Đường Tinh Trị ngoại hình khá đẹp, mi thanh mục tú lại có thêm mấy phần khí chất, rất giống đương kim Hoàng đế. Còn vị này... da ngăm đen, mắt xếch, ánh mắt không có thần cho lắm. Hấn vừa ngồi bên bàn đá trong sân vừa ngáp, người phía sau hấn là một lão công công tóc hoa râm.

“Sách tướng quân”. Công công kia nhìn thấy Sách La Định thì trở nên kích động, vội chạy tới hành lễ.

Sách La Định cười khan một tiếng, xua xua tay, ngẫm nghĩ - Tên này chắc là thái giám bên cạnh Vinh phi, Huy công công. Sách La Định lại nhìn Đường Tinh Vũ đang uống trà, y chỉ liếc mắt nhìn Sách La Định một cái rồi ngáp tiếp.

Sách La Định lại thấy yên tâm - Heo nái không thể trèo cây, mà trên cây cũng không thể mọc ra heo nái, bởi vị Ngũ hoàng tử này vẫn vô dụng như xưa.

“Hoàng tử”. Huy công công vội huých Đường Tinh Vũ, ý bảo hần mau đứng lên chào hỏi Sách La Định.

Cũng không phải Đường Tinh Vũ bất mãn gì với Sách La Định, mà căn bản là y xem thường Sách La Định, cũng coi khinh tất cả mọi người, dù sao y cũng là hoàng tử, ngoài Hoàng đế ra, y cần quái gì phải sợ ai?

Nhưng tên thái giám kia vẫn cứ nháy mắt với y.

Đường Tinh Vũ bất đắc dĩ, mẫu thân bắt y phải tới đây, y đành chấp tay, cũng không thềm đứng dậy: “Sách tướng quân, đã lâu không gặp”.

Sách La Định nhướng mày - Đường Tinh Vũ như thế này thì dễ xử lý thôi.

Bên ngoài, Bạch Hiểu Phong lắc đầu. Trình Tử Khiêm thì vừa lắc đầu vừa viết lia lịa, viết cả một hàng dài - Vô dụng, vô dụng, vô dụng, vô dụng...

Sách La Định ngồi xuống bên bàn, nhìn Đường Tinh Vũ. Đường Tinh Vũ ngẩng đầu nhìn Sách La Định, rồi nhanh chóng tránh đi... Người này, nhìn bao nhiêu lần vẫn thấy đáng sợ.

Sách La Định thầm cười khẩy một tiếng, trí tuệ và ngoại hình đều kém xa Đường Tinh Trị, lại không có chút dũng khí nào, tên ngốc Đường Tinh Trị kia ít nhất còn dám khiêu khích mình.

“Ngũ hoàng tử, tìm ta có chuyện gì?”. Sách La Định bưng bình trà trên bàn lên, mở nắp ra nhìn, lại đặt xuống, hất cằm gọi: “Tiểu Ngọc, mang cho ta ấm Bích Loa Xuân tới đây”.

Bạch Hiểu Phong và Trình Tử Khiêm đều nghi hoặc nhìn nhau - Bích Loa Xuân? Sách La Định lại có thể nhận biết sự khác nhau giữa Bích Loa Xuân và Long Tinh? Thật bất ngờ!

Tiểu Ngọc là nha hoàn trong thư viện, bình thường đều ở bên Bạch Hiểu Nguyệt, ngoại hình rất đẹp, lại thông minh nên Bạch Hiểu Nguyệt không bắt nàng làm những công việc nặng nhọc, chỉ làm những công việc như mài mực hoặc chọn y phục, tình cảm của hai người rất tốt.

Tiểu Ngọc đang ở bên ngoài, từ xa nghe thấy tiếng Sách La Định gọi mình thì cũng hơi khó hiểu, nhanh chóng chạy vào tiểu viện: “Tướng quân?”.

Sách La Định cười, ngoắc tay với nàng: “Mang một ấm Bích Loa Xuân lại đây”.

“A, vâng”. Tiểu Ngọc tuy không hiểu lắm nhưng cũng nhanh chóng chạy đi pha trà.

Sách La Định đảo mắt nhìn, thấy Đường Tinh Vũ quả nhiên đang nhìn Tiểu Ngọc, nhìn vẻ mặt của y, xem ra y đang kinh ngạc vì trong phủ này cũng có nha hoàn xinh đẹp như vậy. Y như tỉnh táo hẳn lên.

Sách La Định thầm lắc đầu. Trình Tử Khiêm nhón chân liếc mắt nhìn vào trong rồi lại tiếp tục ngồi xồm trên ghế. Bạch Hiểu Phong thấy hần viết thêm một hàng nữa: “Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc...”.

Bạch Hiểu Phong khoanh tay tựa vào tường, sờ cằm - Sách La Định đang chơi trò gì đây?

Tiểu Ngọc nhanh chóng pha trà xong quay lại. Bạch Hiểu Phong liền cản nàng lại, cầm lấy bình trà trong tay nàng, xua tay bảo nàng cứ trở về tiếp tục công việc của mình đi, chỗ này không cần nàng nữa. Tiểu Ngọc liền lui ra. Bạch Hiểu Phong mỉm cười, gọi một gia nô, đưa ấm trà cho y, bảo y cầm vào cho Sách La Định, gia nô đi vào sân. Đường Tinh Vũ ngẩn cổ chờ, vừa thấy tên gia nô đi vào liền tỏ vẻ chán ghét và tiếc nuối - Nha hoàn xinh đẹp ban này đâu rồi?

Sách La Định nhận ấm trà, hần biết Bạch Hiểu Phong đang ở bên ngoài, lại nhìn thái giám bên cạnh Đường Tinh Vũ một cái, ý bảo - Chủ nhân của người không nói, hay là người nói đi.

“Ừm, là thế này...”. Huy công công vừa định mở miệng lại thấy một gia nô chạy vào: “Sách tướng quân, Vinh phi đến, nói muốn cầu kiến tướng quân”.

Khóe môi Sách La Định hơi nhếch lên - Quả nhiên!

Bạch Hiểu Phong và Trình Tử Khiêm nhìn nhau, rất tự giác tránh ra sau hòn giả sơn. Từ bên ngoài, Vinh phi dẫn theo mấy tùy tùng vội vã đi vào.

Vinh phi là một phi tử khá đặc biệt. Trong hậu cung có rất nhiều phi tần, người xinh đẹp nhất, được sủng ái nhất là Lệ phi; người có thân phận cao nhất, có quyền lực nhất là Hoàng hậu; người có tri thức, hiểu lễ

nghĩa và biết cách trò chuyện tâm tình với Hoàng thượng nhất chính là Vương quý phi; còn vị Vinh phi này giỏi xã giao nhất.

Vinh phi là em họ của thượng thư Trần Cần Thái, gia tộc không nhỏ, ngoại hình tạm được, tính tình qua loa đại khái, dã tâm cực lớn, tiếc là sinh ra đứa con vô dụng, được nuông chiều quá thành hư, suốt ngày gây chuyện thị phi, Hoàng thượng chắc là giận cá chém thớt nên càng ngày càng không thích mẹ con họ. Vinh phi luôn vô cùng kín đáo, là phi tần không được sủng ái nhất trong tất cả các phi tần.

Tuy không được sủng ái nhưng có gia tộc môn đệ, bà ta có tiền, có nhiều mối quan hệ nên Lệ phi và Hoàng hậu cũng không làm gì được bà ta, quan hệ giữa họ rất xấu.

Vinh phi vừa vào tiểu viện đã nói: “Sách tướng quân, làm phiền rồi, làm phiền rồi”.

Sách La Định đành cười khan, thầm nghĩ phiền phức quá đi, thà ở thư phòng chọn sách tranh với Bạch Hiểu Nguyệt còn hơn.

“Tinh Vũ, ai bảo con tới đây!”. Vinh phi hằm hằm trợn mắt nhìn Đường Tinh Vũ: “Sách tướng quân bận trăm công ngàn việc, có biết bao chuyện quốc gia đại sự cần giải quyết, làm gì có thời gian lo chuyện nhỏ nhặt như lông gà vỏ tỏi này của con chứ”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, Trình Tử Khiêm và Bạch Hiểu Phong cũng không nhịn được “phì” cười.

Sách La Định nghĩ bụng - Nương nương có biết ăn nói không vậy? Cái gì mà bận trăm công ngàn việc, quốc gia đại sự, trên dưới hoàng triều này ai mà không biết Sách La Định ta là tên quan nhàn rỗi nhất, không phải đánh giặc cũng chẳng phải trừ sơn tặc, thiên hạ thái bình đến độ trộm còn không có, đến nỗi đường đường một đại tướng quân như ta phải đến thư viện học, vậy mà còn nói ta bận rộn sao?

“Sách tướng quân, xin thứ lỗi, những gì Tinh Vũ nhà ta nói người đừng coi là thật, nó sẽ tự giải quyết”. Nói rồi, Vinh phi làm như muốn kéo Đường Tinh Vũ đi.

Bạch Hiểu Phong đột nhiên hiểu ra, ngồi xuống hỏi Trình Tử Khiêm: “Ban nãy Sách La Định bảo Tiểu Ngọc dâng Bích Loa Xuân là để không cho Đường Tinh Vũ mở miệng sao?”.

Trình Tử Khiêm cười: “Người nghĩ hẩn ngốc thật ư? Đầu óc tên này rất nhanh nhạy”.

Quả nhiên, lại thấy Sách La Định cười, nói: “Ồ, không sao, Ngũ hoàng tử cũng không nói gì cả, ta bảo người tiền các vị”.

Ngoài cửa, Bạch Hiểu Phong và Trình Tử Khiêm lại không nhịn được mà “phì” cười cái nữa, muốn xem vẻ mặt Vinh phi lúc này quá - Chắc chắn là rất đặc sắc!

Mà lúc này, Vinh phi vô cùng lúng túng.

Vinh phi vốn đã dặn Đường Tinh Vũ giả vờ đến tìm Sách La Định nhờ hẩn giúp, khi hai người nói đến chuyện trừ sơn tặc thì bà ta sẽ vội vàng chạy đến ngăn cản. Bà ta định chơi trò thuận nước đẩy thuyền một cách tự nhiên nhất có thể, ai ngờ Sách La Định lại gọi một mỹ nữ đến làm phân tán sự chú ý của Đường Tinh Vũ, thế là Vinh phi không chớp đúng thời cơ, màn kịch mới diễn được phân nửa đã không tiếp diễn được nữa.

Sách La Định đứng lên, xoa vai: “Ai da... mấy hôm nay ta học hành nhiều đến độ vai ê lưng mỏi”. Nói rồi chấp tay với Vinh phi: “Vinh phi à, ta không tiến các vị nữa, ta phải đến quân doanh một chuyến”. Nói xong, hẩn xoay người thông thả ra ngoài.

Trình Tử Khiêm phẩy tay: “Hứ, không cho ta cơ hội hóng hớt, tên Sách La Định này”.

Bạch Hiểu Phong cười nhạt: “Kịch hay giờ mới mở màn, sau này sẽ có nhiều phiền phức đây”, nói xong cũng bỏ đi.

Trình Tử Khiêm bĩu môi, trốn ra phía sau hòn giả sơn.

Vinh phi sầm mặt đi ra, Đường Tinh Vũ ngoan ngoãn đi sau bà ta, có vẻ đã bị ăn chửi một trận rồi.

“Con không thể vì ta mà nỗ lực một chút hay sao, chẳng biết con đang làm cái gì nữa!”. Hình như Vinh phi không kìm được, nghiêng răng nghiêng lợi trách Đường Tinh Vũ.

“Dù sao thì chúng ta có việc tìm hấn, cứ nói toẹt ra không được sao, làm gì phải mất nhiều công sức như vậy chứ”. Đường Tinh Vũ có vẻ bất mãn: “Hấn là thần tử, con là hoàng tử, làm như vậy chẳng khác nào con cầu xin hấn...”.

“Người câm miệng cho ta!”. Vinh phi bực Đường Tinh Vũ có lớn mà không có khôn, giơ tay định đánh hấn. Đường Tinh Vũ vội vàng trốn sau Huy công công.

Huy công công đỡ lời: “Nương nương bớt giận, nương nương, hình như Sách La Định cố ý không cho hoàng tử nói”.

Vinh phi thở dài: “Sách La Định rất khôn khéo, hấn không muốn dây dưa vào chuyện này, thôi bỏ đi, ta còn cách khác”, nói xong rời khỏi thư viện.

Đến cổng, Đường Tinh Vũ sờ đầu: “Mẫu thân... con bị giam lỏng mấy ngày rồi, muốn ra ngoài một chút”.

Vinh phi cau mày nhìn y.

“Con đi nghe ngóng tin tức”. Đường Tinh Vũ vội nói: “Còn hơn ăn không ngồi rồi trong cung”.

Vinh phi thở dài, xua tay: “Tùy con”.

Đường Tinh Vũ nhanh chóng chạy mất, chuẩn bị đến Phiêu Hương viện hoặc là Di Hồng viện tìm gái.

...

Sách La Định trở lại thư phòng thì phát hiện Bạch Hiểu Nguyệt không có ở đó, bèn hỏi Tiểu Ngọc đang ôm quần áo đi ngang qua: “Tiểu thư nhà người đâu rồi?”.

“À, ban nãy tiểu thư ra ngoài với mấy người Lục hoàng tử rồi, hình như bảo là đi mua đàn cho tiểu vương gia”. Tiểu Ngọc đi theo Bạch Hiểu Nguyệt đã lâu, đương nhiên là không sợ Sách La Định, cũng biết Bạch Hiểu Nguyệt có ý với Sách La Định nên sán lại nói: “Sách tướng quân, bọn họ đến cầm quán, ngài có muốn đi không? Vừa mới đi một lúc thôi”.

Sách La Định gãi cằm, “ờ” một tiếng.

Tiểu Ngọc thấy hấn không tỏ thái độ gì cũng bắt lực lắc đầu - Vẫn còn lơ mơ quá, bao giờ mới mây tan trăng sáng được đây... Rồi nàng xoay người đi mất.

Sách La Định khoanh tay - Bạch Hiểu Nguyệt đi cùng Đường Tinh Trị đến cầm quán rồi sao?

“Chắc, lão Sách à! Người phải đề phòng chứ, cẩn thận bị người ta cướp mất đó”. Trình Tử Khiêm lại xuất hiện.

Sách La Định nhìn trời, ra cổng.

“Người đi đâu đấy?”. Trình Tử Khiêm đuổi theo.

“Đến quân doanh, không thì đi đâu?”. Sách La Định chẳng thèm để ý đến hấn, xoay người chạy mất.

Trình Tử Khiêm ở phía sau la lớn: “Đến cầm quán thì ra khỏi cổng, rẽ trái, rẽ trái lại rẽ trái!”.

Sách La Định bĩu môi, hấn ra khỏi cổng, nhìn xung quanh... hay là rẽ trái nhỉ... rẽ trái, rẽ trái lại rẽ trái là kiểu đi gì chứ?

...

Trong cầm quán vô cùng náo nhiệt, gần đây có một đợt hàng mới được nhập về, không ít người đến mua, cũng có rất nhiều người đang trao đổi cầm phổ ở bên trong.

Người của thư viện Hiểu Phong vừa tới đã thu hút sự chú ý của không ít người. Người tới trước là mấy cô nương Đường Nguyệt Nhữ, Đường Nguyệt Yên, Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo, các nàng nói chuyện với cầm sư của cầm quán, muốn mua mấy bản cầm phổ mới. Nhưng vừa lên lầu đã chạm mặt mấy cô nương đang đi xuống.

Mọi người đều ngẩng đầu lên nhìn, Hạ Mẫn lập tức kéo ba người sang bên cạnh xem đàn trước. Mấy cô gái kia bước xuống, một mùi hương phấn sức nức khiến người ta ngột ngạt xộc lên.

Cầm quán này thường hay được hai loại người ghé thăm, một là tài tử giai nhân, hai là kỹ nữ.

Lại nói, ông chủ của cầm quán này cũng rất cổ quái, những cầm quán bình thường, nếu đã bán cho kỹ nữ thì sẽ không mời nổi tài tử giai nhân nào vào mua, mà nếu đã bán cho tài tử giai nhân thì đương nhiên là sẽ không cho kỹ nữ vào. Nhưng ông chủ họ Hành của cầm quán này đối xử bình đẳng với tất cả mọi người, ai thích mua thì vào, không thích thì thôi. Khổ nỗi, sau khi so sánh với ba cầm quán khác thì đàn và cầm phổ của quán này là tốt nhất, cho nên, các tài tử giai nhân dù chướng mắt với những kỹ nữ kia thì cũng khó tránh được việc chạm mặt khi đến mua đàn.

Những kỹ nữ từ trên lầu bước xuống người nào người nấy sức nức mùi phấn thơm và bốn cô nương cao quý nho nhã chỉ thoang thoảng mùi phấn son ở bên dưới có sự khác biệt rõ ràng.

Các kỹ nữ xuống dưới cũng không đi ngay mà ở lại chọn đàn.

Đường Nguyệt Nhữ và Hạ Mẫn lên lầu trước để tìm cầm sư mua cầm phổ. Đường Nguyệt Yên chọn được một cây đàn, cùng Nguyên Bảo Bảo thử âm xong thì quyết định mua. Nhưng hai người còn chưa kịp mở miệng nói mua thì bên cạnh đã có người chen vào: “Ông chủ, ta muốn mua cây tiêu mộc cầm này”.

Nguyên Bảo Bảo ngẩng đầu lên, thấy một cô nương vô cùng xinh đẹp, nhưng dù xinh đẹp đến đâu thì cũng không thể che giấu được vẻ phong trần của mình. Nhìn vào y phục, thấy hai bầu ngực trắng ngần lộ ra hơn nửa cũng biết cô nương này là kỹ nữ.

Nguyên Bảo Bảo nói: “Chúng ta đã chọn trước rồi”. Đàn của cầm quán này thường là độc nhất vô nhị, rất khó tìm được chiếc thứ hai.

Kỹ nữ kia quét mắt nhìn Nguyên Bảo Bảo một lượt, cười một tiếng: “Tiểu muội muội, đây là đàn tốt, chỉ thích hợp với cao thủ thôi, người mới học thì dùng những cây dương mộc cầm kia đi”.

Nguyên Bảo Bảo cau mày, sao người này ăn nói bất lịch sự như vậy - Nhưng bản thân nàng cũng không thích đánh đàn.

Đường Nguyệt Yên ở bên cạnh đột nhiên đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt dây đàn: “Tiêu mộc cầm còn gọi là tri âm cầm, âm rất trầm, thích hợp với tao nhân mặc khách. Dương mộc cầm thì khác, âm thanh không trang trọng, lại phù phiếm, thích hợp với một số... loại cao thủ”.

Nguyên Bảo Bảo mím môi... Đường Nguyệt Yên rất được cưng chiều, vừa kiêu ngạo vừa không nhẽo, bình thường chẳng ai dám chọc vào nàng. Nàng cũng không bao giờ cố tình gây sự với người khác, nhưng nếu ai chọc vào nàng thì coi như xong đời, tính cách này giống hệt hoàng nương của nàng - Lệ phi!

Người đứng ở đây mua đàn ngoài bọn Nguyên Bảo Bảo và các kỹ nữ ra thì còn có một số người đến xem cho vui, hoặc khách mua đàn và một số học sinh của các thư viện khác.

Trong hoàng thành này ai mà không biết Đường Nguyệt Yên, người ta là Thất công chúa, xinh đẹp lại cao quý, hơn nữa đúng là ả kỹ nữ kia khiêu khích trước, đã nói ra những lời chướng tai thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý bị người khác phản kích rồi. Đôi mày của ả nhướng lên, nhìn Đường Nguyệt Yên chằm chằm.

Đường Nguyệt Yên mà sợ ả sao, nàng cười nhạt rồi kéo Nguyên Bảo Bảo, nói: “Bảo Bảo, chúng ta đi xem cây đàn khác đi”.

Ả kia cười khẩy, thâm nghĩ - Người cũng biết sợ cơ đấy.

Nguyên Bảo Bảo còn đang ngơ ngác thì đã bị Đường Nguyệt Yên kéo sang bên cạnh xem cây đàn khác, lại nghe thấy tiếng Đường Nguyệt Yên từ tốn nói: “Vừa rồi đúng là mù mắt mới chọn cây đàn đó”.

Nguyên Bảo Bảo không hiểu: “Sao?”.

“Người nghĩ mà xem, ta lại có cùng sở thích với hạng người đó, nói ra đúng là quá mất mặt”. Đường Nguyệt Yên chu môi, nàng vốn xinh đẹp yêu kiều, bộ dạng hờn dỗi này càng khiến không ít khách nam nhìn thấy mà động lòng.

“Nếu chuyện này truyền ra ngoài, hoàng nương sẽ mắng ta cho mà xem”. Đường Nguyệt Yên ra vẻ ngây thơ nói những lời khó nghe: “Đấy, bình thường ta chỉ cần mặc bộ đồ nào thiếu nhả nhận một chút là hoàng nương ta đã mắng rồi, cái gì là quan trọng nhất với nữ nhi? Danh tiết! Có tiền cũng khó mà mua được sự trong sạch”.

Nguyên Bảo Bảo dù có ngây thơ đến đâu cũng hiểu được Đường Nguyệt Yên đang mượn gió bẻ măng để chửi mắng kỹ nữ kia. Ý tứ của nàng rất rõ ràng, nàng muốn nói mình là công chúa có thân phận tôn quý, sao có thể có cùng nhân quang với đám kỹ nữ bán thân kia được, lại còn tiện thể mắng kỹ nữ kia là đồ dơ dáy không biết xấu hổ, làm xấu mặt phụ mẫu.

Nguyên Bảo Bảo cũng không biết nên làm gì - Nàng xuất thân phú quý, nhưng khá chất phác, biết đám nô tỳ gia nhân sống cũng khó khăn, kỹ nữ thì càng vất vả, ai mà chẳng muốn được người người cưng chiều như Nguyệt Yên chứ? Những người lưu lạc phong trần bản thân họ đâu có muốn vậy, đa số đều có những nguyên nhân bi thảm, Nguyệt Yên nói nặng lời quá, chắc kỹ nữ khó chịu lắm.

Nguyên Bảo Bảo nhìn sang kỹ nữ kia, sắc mặt ả trắng bệch, lại liếc mắt nhìn Đường Nguyệt Yên vẻ mặt ngây thơ như chẳng có gì xảy ra đang chọn đàn ở bên. Đúng lúc này, Đường Nguyệt Nhữ và Hạ Mẫn cũng cầm cầm phở từ trên lầu đi xuống.

Hai nàng không nghe được đoạn đối thoại ban nãy, thấy Đường Nguyệt Yên vẫn đang chọn đàn, Đường Nguyệt Nhữ bèn hỏi: “Yên nhi, chọn được cây nào chưa?”.

“Vẫn chưa”. Đường Nguyệt Yên làm nũng: “Hoàng tỷ, tỷ chọn giúp muội một cây đàn tốt đi”.

Đường Nguyệt Nhữ gật đầu.

Lúc này, đám Đường Tinh Trị cũng đã đến. Đường Tinh Trị và Hồ Khai khiêng xe lăn của Bạch Hiểu Nguyệt ra khỏi xe ngựa, đẩy nàng vào trong. Sầm Miễn nhìn thấy Đường Nguyệt Nhữ đang từ trên lầu thướt tha đi xuống, liền thấy hồi hộp căng thẳng.

Thạch Minh Lượng vỗ vai hấn, ý bảo - Bình tĩnh đi!

“Ca ca, sao giờ mọi người mới tới?”. Đường Nguyệt Yên thấy Đường Tinh Trị tới, bước ra từ sau lưng Nguyên Bảo Bảo, gọi Đường Tinh Trị.

Đúng lúc này kỹ nữ kia đột nhiên cầm một chiếc nghiên mực trên bàn lên, ném về phía Đường Nguyệt Yên. Đường Nguyệt Nhữ từ trên lầu đi xuống, nghe thấy tiếng gió vun vút thì giật mình, chưa kịp hiểu có chuyện gì xảy ra thì đã nghe thấy có người kêu lớn: “Cẩn thận đấy!”.

Mọi người đều cả kinh. Đường Nguyệt Nhữ cảm thấy có người lao về phía mình, sau đó ngã ra phía sau... nhưng nàng không bị đau, vì ngã vào lòng một người nào đó.

Cảnh tượng trở nên hỗn loạn, sau đó lại nghe thấy “rầm” một tiếng.

“Á!”. Hạ Mẫn đi ngay phía sau Đường Nguyệt Nhữ nhìn thấy rất rõ, nàng kêu lên: “Tiểu vương gia”.

Thì ra, lúc cái nghiên mực mà kỹ nữ kia ném sắp sửa đập trúng Đường Nguyệt Nhữ thì Sầm Miễn phi đến đỡ cho nàng, khi bị nghiên mực đập trúng hấn không cẩn thận làm Đường Nguyệt Nhữ ngã theo, nên vội vàng làm nệm thịch cho nàng.

Hạ Mẫn chạy xuống lầu đỡ Sầm Miễn.

Lúc này Đường Nguyệt Nhữ cũng hồi thần, thấy Sầm Miễn nằm trên cầu thang, một tay cẩn thận đỡ nàng, tay kia thì xoa đầu, hỏi: “Nàng có bị ngã không?”.

Đường Nguyệt Nhữ nhìn chằm chằm hấn một lúc lâu, sau đó hoảng hốt kêu lên: “Ồi! Mau gọi thầy thuốc!”.

Thì ra vừa rồi Sầm Miễn bị nghiên mực đập trúng đầu, máu chảy đầy mặt. Đường Nguyệt Nhữ sợ quá, lấy khăn tay ra拭 vết thương cho hấn. Đường Tinh Trị vội vàng đi gọi người. Bạch Hiểu Nguyệt cũng hết hồn.

Trong cầm quán nhốn nháo cả lên, Hồ Khai chỉ kỹ nữ kia: “Người làm cái gì vậy?!", lại nói với người của cầm quán đang ngó ra nhìn: “Còn không mau bắt ả đến quan phủ!”.

“Không sao, không sao”. Sầm Miễn ôm đầu ngồi dậy, vừa đỡ Đường Nguyệt Nhữ vừa kiểm tra xem nàng có bị thương không: “Không đau lắm”.

Hạ Mẫn và Thạch Minh Lượng cũng biết y thuật, cùng đến kiểm tra giúp hấn.

“Vết thương không quá lớn, nhưng cũng không nhẹ đâu”. Thạch Minh Lượng cầm chiếc khăn Đường Nguyệt Nhữ đưa bịt vết thương cho hấn.

“Thầy thuốc đến rồi!”. Cát Phạm đến Hồi Xuân đường ở phía đối diện tìm thầy thuốc tới, nhanh chóng xử lý vết thương cho Sầm Miễn.

Đường Nguyệt Nhữ ngồi bên cạnh dùng khăn tay lau máu cho hấn, đôi mắt đẹp rơm rớm nước. Sầm Miễn đầu còn biết gì đến đau đớn, chỉ nhìn chăm chăm Đường Nguyệt Nhữ đang đau lòng trước mặt, hấn không nhìn nhâm đầu! Nguyệt Nhữ đang đau lòng vì hấn đấy.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng thấy khó hiểu, sao chuyện lại thành ra thế này? Nhìn sang Đường Nguyệt Yên, thấy nàng ấy đang cúi đầu nhìn nghiêng mực dính máu dưới chân, mặt không biểu cảm.

“Các người buông ra, ta ném nhâm, người ta muốn ném là cô ta!”. Kỹ nữ kia bị người của cầm quán bắt lấy định đưa đến quan phủ thì giã giũa, chỉ Đường Nguyệt Yên nói: “Người là công chúa thì giỏi lắm sao? Người đã tự mình kiếm được bát cơm nào chưa? Ta không trộm không cướp, đâu đến lượt người nói ta dơ dáy? Mẹ ta mất sớm, người còn mẹ, người mệnh tốt, người vênh váo cái gì?”.

Đường Nguyệt Yên vẫn im lặng, cúi đầu nhìn máu trên nền nhà. Đường Tinh Trị nhìn quanh, nghĩ bụng - Sao kỹ nữ này lại muốn ném nghiêng mực vào Nguyệt Yên?

Chuyện càng lúc càng ồn ào, người đứng xem cũng càng lúc càng đông.

Bạch Hiểu Nguyệt nghe thấy có người ở sau lưng nói: “Ôi trời, sao ồn ào vậy?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩn người, quay phắt lại thì thấy người đứng sau lưng lần này không phải Trình Tử Khiêm mà là Sách La Định. “Hả?”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa vui mừng vừa ngạc nhiên: “Sao người...”.

Sách La Định sờ cằm, chỉ Sầm Miễn: “Ta đi ngang qua thì nghe thấy ồn ào, sao mặt tiểu tử kia lại bê bết máu thế?”.

Bạch Hiểu Nguyệt vui lắm, Sách La Định nói là đi ngang qua, mà lối này lại không phải đường đến quán doanh, rõ ràng là đi tìm mình. Nàng liền kể qua chuyện vừa xảy ra cho Sách La Định nghe, hấn gật đầu: “Ồ...”.

Người đứng xem càng lúc càng đông, kỹ nữ kia rõ ràng bị mấy câu nói khó nghe Đường Nguyệt Yên nói ban nãy làm nhục, kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục, xem ra ả đã bị chọc trúng chỗ đau, giã giũa vô cùng kịch liệt. Không ít người đồng cảm với ả.

Đường Tinh Trị nhìn Hồ Khai, ý bảo - Cô gái này cứ điên điên khùng khùng, hay là báo quan?

Hồ Khai lại nhìn Thạch Minh Lượng, Thạch Minh Lượng lắc đầu, ý nói - Đừng làm to chuyện, chẳng may truyền đến hoàng cung, Tinh Trị sẽ bị ăn đòn đấy.

Mọi người đang khó nghĩ thì Sầm Miễn nói: “Thôi bỏ qua đi, dù sao cũng không ném trúng người”.

Mọi người sững sờ, á khẩu.

Đường Nguyệt Nhữ phì cười: “Đệ không phải là người à!”.

Sầm Miễn nghĩ, cũng đúng, bèn cười nói: “Đệ là nam nhân mà, không sao, dù có bị đập trúng mặt cũng là chuyện nhỏ, mấy cô nương không sao là tốt rồi, đừng cãi nhau nữa, mất hòa khí lắm”.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì thầy thuốc đã xử lý xong vết thương cho Sầm Miễn, máu cũng được lau sạch. Đầu Sầm Miễn quấn băng trắng, hấn đứng dậy, nói với hai người đang giữ ả kỹ nữ kia: “Buông tay, buông tay”.

Hai người đó nhìn nhau, nhưng vẫn buông tay, ban nãy họ cũng nghe Hạ Mẫn gọi - Đây là tiểu vương gia.

Sầm Miễn nhìn ả kỹ nữ kia, nói: “Mau về đi”.

Thấy kỹ nữ kia vẫn còn nghiêng răng nghiêng lợi, Sầm Miễn nói với ả: “Nàng ấy còn nhỏ tuổi nên chưa hiểu chuyện, người đừng cho là thật, mau về đi”.

Lúc này xem ra kỹ nữ kia đã bớt giận, lại nhìn Sầm Miễn một cái rồi quay người rời khỏi cầm quán.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Sách La Định. Sách La Định sờ cằm - Nhóc này hiền lành ghê, Quế vương thô bạo như thế sao có thể nuôi dạy được con trai lương thiện vậy nhỉ?

“Hết chuyện rồi”. Cát Phạm vội giải tán đám đông, tiện thể trả cho người của cầm quán chút bạc, nhờ bọn họ tìm người đến dọn dẹp, còn bồi thường cái nghiêng mực bị đập vỡ kia, dặn bọn họ không được ăn nói lung tung.

Bọn họ đương nhiên làm theo.

Đường Nguyệt Nhữ vẫn lo lắng cho vết thương của Sầm Miễn, vừa định bảo hấn về nghỉ thì thấy Đường Nguyệt Yên đi tới. Sầm Miễn thấy Đường Nguyệt Yên đi đến trước mặt mình, mặt nghiêm lại, vẻ rất không vui thì khó hiểu, thầm nghĩ - Chẳng lẽ vẫn còn sợ hãi vì chuyện vừa rồi à?

“Ai cho người nói mấy lời đó? Người mới là đồ nhỏ tuổi chưa hiểu chuyện, ai cần người thay ta xin lỗi hả?!”. Đường Nguyệt Yên nói rồi đẩy Sầm Miễn một cái.

Sầm Miễn đương nhiên không bị nàng đẩy ngã, chỉ lùi về sau một bước, tay ôm đầu, nhìn nàng vẻ mông lung, bộ dạng trông vô cùng ngốc nghếch.

“Nguyệt Yên!”. Đường Tinh Trị cảm thấy muối muối của mình thật không ra sao, liền kéo Đường Nguyệt Yên: “Muội làm loạn đủ rồi, may mà Sầm Miễn giúp muội giải vây. Muội cũng không để ý xem đây là chỗ nào, ở chốn đông người thế này lại cãi nhau với một kỹ nữ. Muội là công chúa, có biết không hả?”.

Đường Nguyệt Yên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Đường Tinh Trị: “Huynh giúp người ngoài mắng muội à?”.

Đường Tinh Trị há miệng: “Chuyện ấy... chẳng phải là huynh sợ muội gặp chuyện không hay sao”.

Đường Nguyệt Yên xoay người bỏ đi, nàng không khóc, vẻ mặt rất hung hãn.

Đường Tinh Trị nhìn quanh, liền nhìn thấy Sách La Định sau lưng Bạch Hiểu Nguyệt. Nàng vội khoát tay với hấn: “Người mau đuổi theo đi, một mình Nguyệt Yên bỏ đi như vậy lỡ xảy ra chuyện gì thì sao”.

Đường Tinh Trị cũng không biết làm thế nào khác, đành giậm chân một cái rồi đuổi theo tiểu muội. Cát Phạm và Hồ Khai nhìn nhau, im lặng hỏi trời xanh - Chuyện gì xảy ra thế này?

Thạch Minh Lượng ôm cây tiêu mộc cầm kia, hỏi chưởng quầy: “Cây đàn này bao nhiêu tiền?”.

Hạ Mẫn trợn mắt nhìn hấn: “Người vẫn còn tâm trạng mua đàn à?”.

Về mặt Thạch Minh Lượng rất nghiêm túc: “Thì vốn dĩ đến đây để mua đàn cho Sầm Miễn mà, cây đàn này rất tốt! Vô cùng ý nghĩa!”. Nói rồi nhượng mảy với Sầm Miễn: “Đúng không?”.

Sầm Miễn có chút ngượng ngùng... Đàn này đúng là vô cùng ý nghĩa.

Sách La Định chống khuỷu tay lên xe lăn của Bạch Hiểu Nguyệt, cười nói: “Thuận lợi ngoài dự liệu nhỉ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt quay đầu lại nhìn hấn, hỏi: “Người gặp Ngũ hoàng tử rồi à? Hấn không làm khó người chứ?”.

Sách La Định bĩu môi: “Nàng đánh giá hấn cao quá rồi đấy!”.

“Này, Sách La Định”. Hồ Khai chạy đến: “Đường Tinh Vũ tìm người làm gì vậy?”.

Sách La Định nhìn trời, ngẫm nghĩ: “Chẳng làm gì cả, chỉ uống trà thôi”.

Sách La Định nói thật nhưng Hồ Khai không tin: “Hấn tìm người uống trà? Có phải người giấu giếm điều gì không?”.

Sách La Định bật cười: “Người đi hỏi Tử Khiêm và Bạch Hiếu Phong đi, hai người bọn họ đứng bên ngoài nghe được hết”.

“Vậy à...”. Hồ Khai có vẻ yên tâm hơn, lại hỏi: “Người sẽ không phản bội đấy chứ?”.

Sách La Định cười: “Phản bội?”.

“Này, tốt xấu gì cũng học cùng thư viện, còn cùng nhau trải qua hoạn nạn, người sẽ không phản bội Tinh Trì mà quay sang giúp Tinh Vũ đó chứ?”. Cát Phạm cũng chạy lên nói đỡ.

Sách La Định cười khẩy, gật đầu: “Đường Tinh Vũ sao, hẳn là đồ vô dụng, ông đây cũng thấy hắn chường mắt”.

Thạch Minh Lượng ở bên cạnh gật đầu, Hồ Khai và Cát Phạm thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà”. Sách La Định nhìn Hồ Khai rồi lại nhìn Cát Phạm: “Ông đây chung thuyền với các người lúc nào vậy?”.

Ba người ngó ra, nhìn Sách La Định. Sách La Định khoanh tay: “Sao còn không mau vào cung cứu người đi? Hoàng hậu nương nương chắc là đang chờ Đường Tinh Trì đó, chắc hẳn và Đường Nguyệt Yên đều sẽ bị phạt”.

Hồ Khai cả kinh, nhanh chóng định chạy ra ngoài, nhưng nghĩ thấy không ổn, liền chạy lại nói: “Nhưng nếu Hoàng hậu nương nương thật sự muốn đánh thì ta cũng chẳng làm gì được”.

“Người ngốc quá”. Sách La Định đập y một cước: “Đi cầu xin Hoàng thượng ấy”.

Hồ Khai bị đập ra ngoài, xoa hông chạy mất.

Có rất nhiều người đứng xem ở ngoài cửa nhìn thấy Sách La Định đập Hồ Khai ra cửa, lại thấy Tam công chúa dịu Sầm Miễn bị thương đi ra, còn nhìn thấy người làm của cầm quán cầm cái khăn lau nhà đi ra, trời ạ, tay đầy máu kìa!

Đến giờ cơm tối, lại có tin đồn nói Sách La Định đại náo cầm quán.

“Tên thô lỗ như Sách La Định đến cầm quán làm gì?”.

“Ai biết, nghe nói hắn còn trêu ghẹo kỹ nữ nữa”.

“Thật quá đáng!”.

“Kỹ nữ kia dùng nghiến mực ném hắn nhưng lại suýt trúng phải Tam công chúa!”.

“Mẹ ơi, Tam công chúa không bị thương chứ?”.

“Không, tiểu vương gia Sầm Miễn rất anh dũng, phi thân đến đỡ cho nàng, nghe nói bị thương rất nặng”.

“Người này tốt thế à?”.

“Đâu chỉ có vậy, hắn còn không thèm truy cứu trách nhiệm của kỹ nữ kia, lại thay Sách La Định xin lỗi nàng ta, nói rằng Sách La Định là người thô lỗ, bảo kỹ nữ đừng chấp”.

“Ôi ôi, Sầm Miễn thật là tốt!”.

“Chứ còn gì nữa, cả Thất công chúa cũng sợ quá mà bỏ chạy, Lục hoàng tử đuổi theo, Sách La Định lại còn nổi điên lên đập cả tiểu vương gia Hồ Khai ra khỏi cầm quán nữa đấy!”.

“Kinh khủng!”.

“Lúc người của cầm quán lau dọn, cái khăn lau ấy dính đầy máu, tên mọi rợ Sách La Định đúng là tạo nghiệp mà!”.

“Đúng vậy, thật không ưa nổi!”.

...

Thư viện Hiếu Phong, trong sân viện của Sách La Định.

Tử Liêm bắc lò nấu lẩu, mấy binh lính bên cạnh đang bắc giá nướng thịt, xem ra hôm nay đã bắt được không ít thú rừng. Sách La Định ngồi khoanh chân ở giữa sân, cầm một khúc xương treu Tuấn Tuấn.

Trình Tử Khiêm xem những tin đồn ngày hôm nay, không khỏi than thở: “Lão Sách này, người được đẩy, chỉ ra ngoài dạo một vòng mà tất cả những chuyện rối loạn đều do người gây ra hết”.

Sách La Định bĩu môi.

“Sách tướng quân, người có cần thanh minh không, rõ ràng chuyện này không hề liên quan đến người, sao có thể bị đổ oan như thế!”. Sầm Miễn rất ngại, nói.

Sách La Định khoát tay: “Haizz, cũng đâu phải lần đầu, quan tâm làm gì”.

“Nhưng mọi người đều hiểu lầm người, coi người như người xấu”. Sầm Miễn bất bình: “Người có làm gì đâu?”.

“Cũng không có gì không tốt, đi ăn không cần tranh chỗ, mọi người thấy ta là tự động tránh ra, đường ta đi rất thoáng”. Nói xong, Sách La Định cho Tuấn Tuấn khúc xương, nhảy khỏi bàn đá cùng thuộc hạ của mình nướng thịt.

Trình Tử Khiêm ôm một đồng bản thảo hỏi Bạch Hiểu Nguyệt đang lật giở tập sách tranh: “Lão Sách lại bị người ta đổ oan, không đau lòng à?”.

Bạch Hiểu Nguyệt liếc hần: “Biết rồi còn hỏi”.

Trình Tử Khiêm cười rất đáng ăn đập.

Bạch Hiểu Nguyệt thở dài, Sách La Định bị oan nàng đương nhiên đau lòng, nhưng lại cảm thấy số người không thích Sách La Định càng nhiều càng tốt, đặc biệt là nữ nhân, như vậy không ai tranh với nàng rồi!

Đến lúc lên đèn, lẩu và thịt nướng cũng chín, tất cả mọi người trong thư viện đều bị mùi thơm dụ đến cùng ngồi ăn. Đường Tinh Trị ủ rũ đi vào, Hồ Khai đi bên cạnh còn cầm theo một cái nệm mềm.

“Sao rồi? Bị đòn hả?”. Bạch Hiểu Phong thấy Đường Tinh Trị ôm hông, thương thay cho hần, Hoàng hậu nương nương cũng nghiêm khắc quá.

“Nguyệt Yên đâu rồi?”. Đường Nguyệt Nhữ bưng bát hỏi Đường Tinh Trị.

Đường Tinh Trị thở dài: “Bị hoàng nương tát cho một cái, đang khóc ở trong phòng ấy, nói là không ăn”.

Mọi người âm thầm lè lưỡi, không hổ là Lệ phi, ra tay không nhẹ. Một người bị tát, một người bị té đất, haizz, thực ra con cháu hoàng thất đôi khi còn không bằng con nhà bình dân.

“Nguyệt Yên chưa ăn cơm trưa, giờ lại không ăn cơm tối, còn khóc nữa, không cẩn thận sẽ ốm mất”. Đường Nguyệt Nhữ lo lắng.

“Đúng vậy, nàng ấy đã không ốm thì thôi, ốm vào là ho dữ lắm”. Hạ Mẫn cau mày, nói với Đường Tinh Trị: “Mang cho nàng chút gì ăn đi”.

Đường Tinh Trị vừa ngồi xuống đã đau gần chết, nói: “Ta lo thân mình còn chưa xong, các người mang cho con bé đi”.

Hạ Mẫn nhìn Nguyên Bảo Bảo, Nguyên Bảo Bảo nhìn Thạch Minh Lượng, cuối cùng mọi người cùng quay sang nhìn Bạch Hiểu Phong. Bạch Hiểu Phong vẫn ưu nhã uống rượu, thấy mọi người nhìn mình, bèn nói với Sách La Định đang ngồi bên cạnh nhúng thịt dê cho Bạch Hiểu Nguyệt: “Người đi đi”.

“Oá...”. Không chỉ Sách La Định, tất cả mọi người đều nhin không được mà ồ một tiếng: “Nguyệt Yên càng không ăn nổi”.

“Thôi để ta đi”. Nguyên Bảo Bảo lấy một bát canh nóng, lại cầm thêm hai cái cánh gà chạy đi tìm Đường Nguyệt Yên.

Chỉ lát sau, đã thấy nàng trở về với vẻ mặt ủ dột: “Nguyệt Yên giận ghê lắm, nàng ta đổ hết canh đi, may mà ta chạy nhanh, nếu không cánh gà cũng bị ném vào người luôn rồi”.

Mọi người cũng bất lực.

“Nóng nẩy thế sao?”. Sách La Định hỏi Trình Tử Khiêm vừa gặm đùi gà vừa viết lia lịa bên cạnh.

“Ừm, Thất công chúa rất ít khi nổi giận, nhưng đã bực lên là không thể kiềm chế được. Cách tốt nhất là cứ mặc kệ nàng ấy, trước khi tâm trạng nàng ấy vui vẻ trở lại thì tránh càng xa càng tốt!”. Trình Tử Khiêm chặc chặc, lắc đầu.

Mọi người đều gật đầu về hiểu biết.

Sách La Định lắc đầu - Tính cách như thế thì ai mà chịu nổi, chắc thành gái ế rồi.

Đêm đến, mọi người ăn lẩu xong thì ai về phòng người nấy đi ngủ.

Đường Tinh Trị bị đánh vào hông nên nằm lỳ trên giường rầu rĩ. Lý do hắn bị đánh không phải vì hắn không trông nom Đường Nguyệt Yên cho tốt, cũng chẳng phải chuyện ngày đầu tiên hắn dẫn Sầm Miển ra ngoài đã bị người ta đập cho vỡ đầu chảy máu, mà là lúc Đường Tinh Vũ đi tìm Sách La Định, sao hắn lại không có mặt ở thư viện? Tại sao không quan tâm đến chuyện rốt cuộc Đường Tinh Vũ tìm Sách La Định làm gì, tâm tư lúc nào cũng chỉ biết đến Bạch Hiểu Nguyệt, thật là kém cỏi.

Đường Tinh Trị úp mặt vào gối, buồn bực không vui. Hắn cảm thấy làm hoàng tử chẳng thú vị gì cả, cho dù sau này có làm hoàng đế cũng thế mà thôi.

“Cốc cốc cốc”, có tiếng gõ cửa.

Đường Tinh Trị kêu lên: “Vào đi”.

Lúc này cánh cửa bị đẩy ra, Sầm Miển cầm lọ thuốc, thò đầu vào: “Tinh Trị”.

“Sầm Miển? Người chưa ngủ sao?”. Đường Tinh Trị ngẩng đầu nhìn hắn.

Sầm Miển đẩy cửa bước vào, đi đến bên cạnh, đưa cho hắn lọ thuốc: “Người đau quá không ngủ được à? Thuốc này do quân y trong quân doanh nhà ta điều chế, người bôi vào vết thương sẽ bớt sưng, hết đau đấy”.

“Ừ”. Đường Tinh Trị nhận lấy, thở dài: “Người thật có lòng, thật ra thì ta cũng thuộc loại da dày, thịt mỏng lại càng dày, sẽ nhanh khỏi thôi”.

Sầm Miển kinh ngạc: “Ý người là người thường xuyên bị đánh hả?”.

Đường Tinh Trị cười khan: “Chứ sao nữa”.

“Lần này nếu không phải vì muốn giúp ta, người cũng không vô cớ bị đánh”. Sầm Miển có chút áy náy.

“Người thật thà quá đấy”. Đường Tinh Trị xua tay: “Rõ ràng là Nguyệt Yên gây chuyện, liên quan gì đến người... Người biết không, cũng may người giúp Nguyệt Nhữ tỷ tỷ đỡ cái nghiến mực kia. Nếu ném trúng Nguyệt Nhữ, người thử nghĩ xem, tỷ ấy liễu yếu đào tơ như vậy, nhờ có mệnh hệ gì thì ta còn mạng mà sống sao... chưa nói tới mẫu hậu, phụ hoàng có khi sẽ đánh chết ta đấy”.

Sầm Miển cười, sờ đầu.

“Nhưng biểu hiện ngày hôm nay của người không tệ!”. Đường Tinh Trị gật đầu: “Cho dù Bạch Hiểu Phong có đầu thai mấy kiếp cũng không thể bắt chấp tất cả đi cứu một cô gái như người được”.

Sầm Miển gãi đầu: “Lúc đó cũng chẳng nghĩ nhiều”.

“Cho nên mới nói người là nam nhân tốt”. Đường Tinh Trị tựa cằm vào gối, lắc đầu: “Haizz, tính cách này của Nguyệt Yên đúng là cần phải sửa, vừa nóng nẩy vừa bướng bỉnh, mấy ngày nay chẳng biết đang bực bội điều gì mà khó tính hơn hẳn bình thường”.

Sầm Miển đưa thuốc xong thì đứng dậy: “Vậy ta đi trước đây, người nghỉ ngơi đi”.

Đường Tinh Trị gật đầu, Sầm Miển ra ngoài, đi về phía phòng mình. Lúc đi ngang qua nhà bếp, hắn nghe thấy bên trong có tiếng động, thò đầu vào nhìn thì thấy có một bóng người, sau đó nghe “choang” một tiếng, hình như là đánh rơi bát.

Sầm Miển đi vào, thấy Đường Nguyệt Yên đang luống cuống nuốt đồ.

“Thất công chúa?”.

Đường Nguyệt Yên giật mình, quay đầu nhìn thấy Sầm Miễn thì lờ mờ hắt một cái. Sầm Miễn nhớ ban nãy Đường Nguyệt Yên có nói, trưa nay Đường Nguyệt Yên không ăn cơm, tối lại tức giận bỏ bữa, chắc là đói bụng rồi.

Bánh bao trong vỉ hấp đã nguội, Sầm Miễn thấy Đường Nguyệt Yên trề môi nhặt bát vỡ, liền đi vào giúp một tay: “Để ta”.

Nàng đứng lên định đi ra ngoài.

“Ta nấu mì cho muối nhé?”. Sầm Miễn cười nói: “Lấy trộm ít thịt bò muối của lão Sách”.

Nàng dừng bước, dù rất muốn đi nhưng cái bụng lại không chịu, đói chết mất.

Sầm Miễn tìm một vòng trong bếp nhưng không thấy mì sợi, mà chỉ có vỏ bánh chèo, bèn lấy một ít ra băm nhỏ, nấu cho nàng một bát, cho một ít thịt bò lên trên, đặt xuống trước mặt nàng.

Đường Nguyệt Yên cau mày: “Thứ gì vậy, trông bẩn thế”.

Sầm Miễn cười: “Muội ăn lót dạ rồi đi ngủ một giấc, sáng mai dậy là có bữa sáng rồi”.

Đường Nguyệt Yên mím môi, cầm đũa lên gấp một miếng đút vào miệng, cảm thấy mùi vị không tệ lắm, thế là nàng ngoan ngoãn ăn.

Sầm Miễn rửa tay xong, lại thấy nàng vỗ vỗ bàn, ý bảo hắt ngồi xuống, Sầm Miễn làm theo.

“Người thích Tam tỷ của ta hả?”. Đường Nguyệt Yên vừa ăn vừa hỏi.

Sầm Miễn đỏ mặt, gãi đầu... chẳng lẽ Đường Tinh Trị nói cho nàng biết.

Đường Nguyệt Yên lờ mờ hắt một cái, lầm bầm: “Tên ngốc”.

Sầm Miễn lúng túng.

“Ban nãy sao người lại xin lỗi kỹ nữ đó?”. Đường Nguyệt Yên bắt mắt: “Ta có làm gì sai đâu, tại ả chọc ta trước chứ!”.

Sầm Miễn lại gãi đầu: “Ả đang giận mà...”.

“Ta cũng giận! Dựa vào đâu mà một công chúa như ta phải xin lỗi một kỹ nữ thấp hèn như ả?!”. Đường Nguyệt Yên trừng mắt nhìn hắt.

Sầm Miễn có chút hối hận, ban nãy không vào nhà bếp có phải tốt không, phải trả lời thế nào đây, một lúc lâu sau, hắt nói: “Chuyện đó... Muội cũng nói muội là công chúa, ả là kỹ nữ, ả rất thâm rồi, muội cũng nên nhường ả một chút”.

Sầm Miễn nói xong, Đường Nguyệt Yên không nói gì, chỉ vừa ăn mì vừa liếc mắt nhìn hắt. Hắt sờ mũi, bị nhìn thế này thấy rợn cả người.

Đường Nguyệt Yên vừa ăn mì vừa nói: “Người mà cứ nhút nhát như thế, Tam tỷ sẽ không thèm để ý đến người đâu”.

Sầm Miễn không nói gì, ngồi yên bên cạnh.

Nàng lại liếc hắt một cái: “Các người thật kỳ lạ, người thì thích Tam tỷ ta, Bạch Hiểu Nguyệt lại càng bệnh hơn, đi thích tên Sách La Định”.

Sầm Miễn cau mày: “Sách La Định không tốt sao? Hắt và Bạch Hiểu Nguyệt cô nương rất xứng đôi!”.

Khóe miệng Đường Nguyệt Yên giật giật: “Xứng cái con khỉ, một là thiên kim nhà tể tướng, đại tài nữ...”.

“Sách La Định là đại tướng quân, võ công đệ nhất mà!”. Sầm Miễn không đợi nàng nói xong đã cắt ngang: “Không nên dựa vào dòng dõi mà xét chuyện có nên thích hay không, hai bên có tình cảm với nhau mới là quan trọng nhất”.

Đường Nguyệt Yên ăn mỳ xong, đặt đũa xuống: “Vậy nếu người thật sự thích Tam tỷ, sao không cầu hôn đi?”.

“Thế không được”. Sầm Miển lắc đầu: “Lựa chọn của Nguyệt Nhữ tỷ tỷ mới là quan trọng nhất”.

“Hả?”. Đường Nguyệt Yên không hiểu.

“Nếu tỷ ấy thích người khác, ta cầu hôn thì chẳng phải sẽ khiến tỷ ấy khó xử sao”. Sầm Miển lắc đầu: “Không thể được, không thể được”.

Đường Nguyệt Yên thật sự muốn đập bát lên đầu hắn, chẳng có tiền đồ gì cả.

“Muội ăn xong rồi hả?”. Sầm Miển run rẩy cầm bát đặt vào trong chậu rửa, chỉ sợ lát nữa tiểu công chúa này lại nổi khùng lên: “Ta về phòng đây, muội cũng đi ngủ sớm đi”, nói xong liền chạy mất tăm.

Đường Nguyệt Yên hậm hực ra khỏi bếp, lại thấy Trình Tử Khiêm ngồi chồm hổm trên một tảng đá cách đó không xa, đang viết gì đó. Nàng bèn đi tới, hỏi: “Tử Khiêm phu tử, người không ngủ à?”.

Trình Tử Khiêm cười đầy ẩn ý: “Ngủ, ngủ chứ, giờ đi ngủ đây”.

Nói xong, hắn cười hì hì rồi bỏ đi.

...

Sáng sớm hôm sau, Sách La Định bị đánh thức bởi tiếng ồn ào huyên náo, hắn gãi đầu - Gì mà ồn thế? Hắn đứng dậy, ra mở cửa nhìn, giật nảy mình, chỉ thấy bọn nha hoàn và gia nô đang hùng hục quét dọn sân viện. Hắn khoanh tay đi ra sân, ngẩng đầu nhìn trời, mới tờ mờ sáng thôi mà, còn sớm hơn cả giờ mình thường dậy nữa, bọn họ đang làm cái quái gì vậy? Hắn tiện tay kéo một tên gia nô lại, hỏi: “Không phải lễ tết gì, các người làm gì vậy?”.

“Sách tướng quân”. Gia nô kia nói: “Tối qua trong cung truyền tin, Hoàng hậu nương nương muốn đến tham quan thư viện, sao có thể không quét dọn được. Sách tướng quân, ngài có quần áo cần giặt không?”.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, lắc đầu, trầm nghĩ - Hôm qua Hoàng hậu mới quất mông Đường Tinh Trị xong, hôm nay lại đến thăm thư viện à?

Nhưng hắn cũng chẳng nghĩ nhiều, hoạt động gân cốt một chút rồi chạy đến nhà bếp. Sách La Định gặp Tiểu Ngọc ở đó, liền bảo nàng nói với Bạch Hiểu Nguyệt là hắn đã dậy rồi, tự nấu mỳ ăn, nàng đừng dậy sớm nữa, cứ nghỉ ngơi cho khỏe.

Tiểu Ngọc chạy như bay, Bạch Hiểu Nguyệt vừa mới tỉnh ngủ đã được nghe Tiểu Ngọc miêu tả tình hình một cách vô cùng sống động, nàng lặn lội qua lặn lội lại trong chăn, lòng vô cùng ngọt ngào!

Bạch Hiểu Nguyệt vui sướng, quyết định nằm ngủ đến khi mặt trời lên cao đến ba con sào mới dậy. Mấy hôm nữa là đến lễ mừng thọ của Hoàng thượng, hằng năm cứ đến dịp này là được nghỉ, còn có hội hoa và các ngày lễ long trọng nữa, đám tài tử giai nhân đều hăm hở vui dạo. Tuy nàng đi lại khó khăn, nhưng có Sách La Định đẩy xe lăn giúp rồi! Chiều nay là hội hoa, nàng sẽ đi cùng Sách La Định, tiện thể hóng hớt một chút về chuyện của đại ca nàng, Sầm Miển, Nguyệt Nhữ, Nguyệt Yên...

Chỉ tiếc là tâm tình phơi phới này của Bạch Hiểu Nguyệt lại bị một tin dữ phá tan. Bạch Hiểu Phong sầm mặt đến nói với nàng: “Xong rồi, Hoàng hậu đi tham quan thư viện, bảo mẫu thân chúng ta đi cùng”.

Bạch Hiểu Nguyệt há miệng: “Cái gì?”.

“Hôm qua mẫu thân vào cung uống trà cùng Hoàng hậu nương nương, nói đã mấy ngày nay không gặp muội, muội lại không về nhà”. Bạch Hiểu Phong tỏ ra bất lực: “Người vừa nghe nói sáng nay Hoàng hậu muốn đến thăm thư viện liền nghĩ muốn đi cùng, muội xong đời rồi, ta cũng không thể giữ bí mật giúp muội được nữa đâu!”.

“Làm sao bây giờ?”. Bạch Hiểu Nguyệt kéo tay áo Bạch Hiểu Phong: “Muội muốn đi hội hoa nữa! Nếu bị mẫu thân kéo về nhà trong bộ dạng này thì nhất định sẽ bị giam lỏng đấy!”.

Bạch Hiểu Phong bị nàng kéo tay áo, nói: “Muội hỏi ta thì ta biết hỏi ai? Lát nữa có khi ta cũng bị mắng, cha mà biết có khi ta còn bị ăn đòn ấy”.

“Không phải chứ”. Về mặt Bạch Hiểu Nguyệt như đưa đám: “Ca ca nghĩ cách đi”.

“Cách duy nhất bây giờ chính là...”.

Hai người liền quay đầu lại, không ngoài dự đoán, Trình Tử Khiêm đang nấp phía sau nghe lỏm.

“Phu tử, người có cách à?”. Bạch Hiểu Nguyệt vội nói.

“Cô bỏ trốn với lão Sách, thế nào?”. Trình Tử Khiêm vừa nói xong, Bạch Hiểu Phong đã muốn đập cho hắn một cước, nhưng Bạch Hiểu Nguyệt lại rất nghiêm túc chống cằm nghĩ: “Ừm, cái này...”.

“Muội đừng có mơ!”. Bạch Hiểu Phong cảnh cáo.

“Tiểu thư, tiểu thư”. Lúc này, Tiểu Ngọc lại chạy vào nói: “Nguyên tiểu thư cùng nhóm Thất công chúa muốn đi mua y phục mặc đi chơi hội hoa ngày mai, hỏi tiểu thư thích kiểu dáng nào, bọn họ sẽ mua về cho tiểu thư”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghe xong như gặp được cứu tinh: “Bảo họ chờ ta, ta cũng đi!”.

Thế là nửa canh giờ sau, Sách La Định bắt đắ dĩ phải ngồi trước xe ngựa, dựa vào càn xe, một gia nô ngồi bên cạnh hắn đánh xe mà nơm nớp lo sợ, trong xe toàn các cô nương.

Hôm nay Sách La Định gặp phải tai bay vạ gió. Hắn ăn sáng xong sớm, nghĩ hôm nay không phải lên lớp nên định đến quán doanh cả ngày. Hắn vốn định mang người lên núi Đại Bình dạo một lượt, xem có phát hiện ra chút đầu mối nào của lũ sơn tặc kia không.

Ai ngờ vừa ra đến cửa đã bị Bạch Hiểu Nguyệt chặn lại, bảo hắn đi đẩy xe cho nàng. Sách La Định cũng không có cách nào khác, đoán tiểu thư này không đi mua sách thì cũng là mua bút, chẳng ngờ một xe đầy các cô nương đi tới, nói là muốn đi mua y phục. Sách La Định vốn định bỏ chạy, nhưng Bạch Hiểu Nguyệt cứ giữ chặt hắn, thế là... vị đại tướng quân này chẳng còn cách nào khác là ủ rũ đưa các cô nương đi mua y phục.

Xe ngựa dừng lại trước cửa hàng y phục lớn nhất hoàng thành, Sách La Định đưa mắt nhìn, trời ơi... toàn là nữ nhân! Sách La Định chỉ biết âm thầm kêu trời, nhưng vì phải đẩy xe cho Bạch Hiểu Nguyệt nên hắn chẳng còn cách nào khác là đành nhắm mắt tiến lên.

Xe lăn của Bạch Hiểu Nguyệt rất nặng, phải hai gia nô mới có thể khiêng được, nhưng Sách La Định chỉ cần một tay là có thể nâng lên hạ xuống dễ dàng, mấy cô nương còn tính hôm nay chắc sẽ mua được nhiều đồ hơn mọi khi, Sách La Định cảm được hết ấy mà.

Đẩy xe lăn của Bạch Hiểu Nguyệt vào cửa hàng y phục, Sách La Định cảm thấy chóng mặt... Mấy loại vải hoa kia nhìn còn đau mắt hơn mê hồn trận, nhìn hoa cả mắt. Sách La Định bắt đầu nghĩ, cần quái gì đến Ngũ Hành trận hay Bát Quái trận gì gì đó, lúc cần thì cứ vác cái Hoa Bồ (3) trận này ra, có khi còn hữu dụng hơn ấy chứ.

(3) Hoa bồ nghĩa là vải hoa.

Chủ tiệm vừa thấy khách quý đến thì lập tức đóng nửa bên cửa để các cô nương thoải mái chọn y phục. Sách La Định muốn tìm góc nào đó chợp mắt một lát, hoặc là làm một giấc trên xe ngựa cũng được, nhưng Bạch Hiểu Nguyệt lại muốn hắn đẩy đi ngắm y phục khiến hắn phát sầu, đẩy xe của Bạch Hiểu Nguyệt đi xem từng khúc vải hoa.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa xem vừa hỏi: “Cái này được không? Có phải cái kia đẹp hơn không? Người thích cái nào?”.

Sách La Định choáng váng đầu óc, thầm than, mình đã gây ra nghiệp chướng gì để bị dày dạn đến độ phải đi chọn vải hoa với một đám cô nương thế này cơ chứ.

Sách La Định ôm một đồng y phục đã chọn xong ra ngoài, đặt vào trong xe ngựa, ngồi xuống thở dốc thì thấy đối diện có quán trà, định đi sang uống chén trà, nghỉ một lát rồi quay lại tiếp tục làm phu khuân vác.

Vào quán trà ngồi xuống, Sách La Định ném hai hạt lạc vào miệng, đang nhai thì nghe thấy hai đứa nhỏ bên đường vừa tung đá vừa hát đồng dao, hình như đang chơi trò gì đó.

Sách La Định uống trà, nghe hát, những câu khác hẳn không nghe rõ lắm, chỉ nghe được hai câu cuối, cái gì mà “con gái của tiên hoàng không phải con ruột, nường nường của tiên hoàng đi vụng trộm...”.

“Phụt...”. Sách La Định phun cả ngụm trà vừa uống ra ngoài, ngoáy tai nghe lắng nghe.

“Má ơi”.

Sách La Định cúi đầu, thấy Trình Tử Khiêm ngồi chồm hổm ở cái ghế bên cạnh cũng đang nghiêng tai nghe mấy đứa trẻ kia hát.

“Này, cháu bé”. Trình Tử Khiêm đưa tay kéo một đứa trong số đó: “Bài hát này ai dạy cháu?”.

Đứa bé kia ngẩn người, nhìn Trình Tử Khiêm: “Tất cả mọi người đều hát mà”.

Sách La Định và Trình Tử Khiêm nhìn nhau một cái, mấy đứa nhỏ này khoảng ba, bốn tuổi, chắc cũng không hiểu ý nghĩa của lời hát này, bài này nghe rất vắn, trẻ con chỉ coi như một trò chơi mà thôi... Nhưng ai dạy bọn chúng bài hát này? Bọn chúng nhỏ như vậy mà cũng biết hát thì xem ra đây không phải là chuyện mới xảy ra.

“Sách La Định”.

Lúc này, Nguyên Bảo Bảo chạy tới, mặt đỏ bừng: “Chúng ta chọn xong rồi, muốn nhờ người bê giúp, cả xe lẫn của Bạch Hiểu Nguyệt nữa...”.

Nguyên Bảo Bảo chưa nói xong thì cũng bị bài đồng dao của mấy đứa nhỏ thu hút, ngoáy tai: “Cái gì?”.

“A, mau về thôi”. Sách La Định kéo Nguyên Bảo Bảo trở về cửa hàng y phục. Nguyên Bảo Bảo vẫn chưa hiểu gì, gì mà “nường nường của tiên hoàng đi vụng trộm” chứ?

Lúc Sách La Định chuyển đồng y phục lên xe, Trình Tử Khiêm đã cho đám trẻ kia ít tiền bảo chúng đi mua kẹo ăn, dừng ở đây hát nữa. Bọn Bạch Hiểu Nguyệt đi từ cửa hàng y phục ra, vì mua được nhiều váy mình thích nên tâm trạng rất vui, Sách La Định bê xe lẫn của Bạch Hiểu Nguyệt lên xe ngựa. Lúc này hẳn mới cảm thấy... không khí xung quanh hình như hơi kỳ lạ.

Nam thanh nữ tú của thư viện Hiểu Phong đều là những nhân vật có tiếng nên lúc ra ngoài bị người ta vây quanh cũng là chuyện bình thường, nên trước đó Sách La Định cũng không để ý lắm. Nhưng bây giờ nhìn lại mới phát hiện hình như không giống trước đây. Trước đây, người đi đường hầu hết đều có vẻ mặt tò mò và hâm mộ, nhưng hôm nay... hình như còn chỉ trở bàn tán về thích thú, có người còn cười nữa.

Bọn Bạch Hiểu Nguyệt không hề phát hiện ra có gì khác thường.

Các cô nường vừa ngồi vào xe ngựa, buông rèm, Sách La Định cũng ngồi ở đầu xe, liền nghe thấy ai đó trong đám người đang hiếu kỳ kia hét to: “Nường nường của tiên hoàng đi vụng trộm...”.

Cả đám người cười ầm lên. Sách La Định cau mày. Các cô nường ngồi trong xe nghe không rõ, nhưng cũng nghe thấy tiếng xôn xao bên ngoài.

“Làm sao vậy?”. Hạ Mẫn định ghé đầu ra xem thì Nguyên Bảo Bảo giữ tay giữ màn xe lại, căng thẳng đến độ đôi mắt tròn tròn.

Đường Nguyệt Yên đang xem hình thù cũng có chút khó hiểu, nhìn Nguyên Bảo Bảo: “Sao vậy?”.

“Không... không có gì”. Nguyên Bảo Bảo hễ căng thẳng là lại nói lấp.

May mà lúc này xe ngựa bắt đầu đi.

Vì Bạch Hiểu Nguyệt ngồi xe lẫn nên nàng tựa vào cửa sổ, hình như vừa rồi cũng nghe được câu ấy, cái gì “vụng trộm...” nhỉ?

Đường Nguyệt Nhữ không nghe rõ, nhưng mấy hôm nay nàng cũng cảm thấy là lạ, hình như luôn có người chỉ trỏ mình.

Xe ngựa về đến thư viện Hiểu Phong, đám nha hoàn trong thư viện chạy ra giúp các cô nường mang đồ vào. Sách La Định tung người xuống ngựa thì thấy Bạch Hiểu Phong đi ra. Bạch Hiểu Nguyệt vịn cửa sổ xe, hỏi: “Ca ca, mẫu thân đi chưa?”.

Bạch Hiểu Phong gật đầu: “Đi lâu rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt thở phào.

Sách La Định bê xe lăn của nàng xuống, nhìn xung quanh, thấy có không ít người đi đường đều cười trộm thì cau mày - Quả nhiên bị truyền ra rồi.

“Lão Sách”. Sách La Định vừa đẩy xe lăn vào thư viện thì Trình Tử Khiêm đã vọt đến sau lưng, kéo hẳn một cái, hất đầu sang một bên như nói - Qua kia nói chuyện đi!

Sách La Định giao xe lăn của Bạch Hiểu Nguyệt cho Bạch Hiểu Phong, cùng Trình Tử Khiêm đi sang một bên, hỏi: “Tình hình thế nào?”.

“Bị truyền ra rồi, khoảng mười ngày trước bắt đầu có trẻ con hát bài ca dao này, lời ca hơi khó hiểu nhưng rất vần, đại ý nói là tiên hoàng bị cấm sùng. Tam công chúa Đường Nguyệt Nhữ là do nương nương vụng trộm với một thị vệ sinh ra, tiên hoàng không có khả năng sinh con, nhưng ngại sợ nói chuyện ấy ra thì xấu mặt mình nên đành ngậm đắng nuốt cay, đã sớm ban chết cho Hoàng hậu nương nương, bản thân ngài cũng vì tức giận mà chết”.

Sách La Định cau mày: “Mười ngày trước đã bắt đầu truyền ra rồi sao? Thế thì khi ấy cha con Sầm Miễn vẫn chưa vào thành nhỉ?”.

Trình Tử Khiêm ngẫm nghĩ, gật đầu: “Không ai biết họ sẽ đến”.

“Đã truyền ra lâu như vậy rồi sao... chẳng trách Hoàng thượng lại phái thị vệ canh chừng Tam công chúa”. Sách La Định sờ cằm: “Lúc trước chẳng phải người nói Hoàng hậu và Lệ phi phái người điều tra về thân thể của Tam công chúa sao, người là người có được tin tức đầu tiên... giờ xem ra tin tức đó là chính xác ư?”.

“Người cũng nghĩ là Lệ phi và Hoàng hậu phái người lan truyền tin tức này à?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ, nhún vai: “Nếu là thật, thế thì chỉ cần một chiêu là tiết trừ hậu hoạn luôn rồi”.

“Chuyện Hoàng hậu không sợ Sầm Miễn thích Đường Nguyệt Nhữ cũng có thể lý giải được rồi”. Trình Tử Khiêm bĩu môi: “Quê vương dù chết cũng sẽ không cho Sầm Miễn lấy Đường Nguyệt Nhữ. Bạch tướng có chết cũng không cho Bạch Hiểu Phong lấy nàng... Tình hình của Tam công chúa thật đáng lo! Tuổi nàng không còn nhỏ nữa, vốn là công chúa cao quý, đệ nhất mỹ nhân của hoàng thành, thoát cái lại trở thành nỗi sỉ nhục của hoàng tộc rồi!”.

Hai người đang nói thì nghe thấy sau lưng “xoảng” một tiếng. Cả hai quay đầu lại, thấy Sầm Miễn đứng sau lưng hai người bọn họ, chén trà vốn nằm trong tay hắn đã rơi vỡ.

Trình Tử Khiêm và Sách La Định nhìn nhau rồi nhanh chóng nhìn xung quanh... may mà phía sau họ chỉ có Sầm Miễn chứ không còn ai khác.

Sách La Định trừng mắt với Trình Tử Khiêm - Tại người truyền bệnh đi mà không gây ra tiếng động cho hắn đấy.

Trình Tử Khiêm bĩu môi - Người có công phu giỏi như vậy, có người đứng ngay phía sau mà người cũng không biết, còn nói ta sao.

“Các người nói thật sao?”. Sầm Miễn vô cùng lo lắng: “Ban nãy ở trên đường ta cũng nghe thấy mấy đứa nhỏ hát lung tung, chuyện này liên quan đến danh tiếng của Nguyệt Nhữ tỷ tỷ, nếu không có bằng chứng thì đừng nói lung tung!”.

Sách La Định thấy mặt Sầm Miễn đỏ bừng vẻ rất giận dữ, vội bảo hắn hạ hỏa, từ từ bàn, từ từ nghĩ cách!

8. Chương 8.

HẮN NHÌN NÀNG KHÓC, NÀNG TRÔNG HẮN CƯỜI

Đường Nguyệt Nhữ không phải là máu mủ hoàng thất, Tiên hoàng bị người ta cầm sừng, chuyện này vừa lan truyền ra ngoài lập tức gây ra sóng to gió lớn.

Nhưng tin đồn cũng có rất nhiều loại, loại như nam nữ yêu nhau, chuyện nhà chuyện cửa, ai cũng dám bàn luận công khai, nhưng những chuyện liên quan đến thiên hạ quốc gia, bí mật hoàng thất, khi mọi người vẫn chưa có chứng cứ xác thực thì cũng chỉ dám lén lút bàn tán mà thôi. Nhưng nếu có quá nhiều người bàn tán, tất nhiên sẽ có động tĩnh... tất cả mọi người đều mơ hồ cảm thấy có chuyện lớn sắp xảy ra.

Hội hoa đến hẹn lại lên, các cô nương trang điểm thật xinh đẹp, nam thanh nữ tú lũ lượt kéo đến hoa viên ở thành đông. Phía đông hoàng thành có một con sông, không quá rộng, cũng không quá dài, nhưng có đến ba mươi bốn cây cầu đủ hình dáng. Trên cầu bày đầy hoa, đầu cầu là phố ẩm thực, cuối cầu là phố hoa, hàng quán hai bên bờ sông đều treo đèn lồng tạo thành một dãy đèn lồng thật dài, còn có các thuyền hoa tập nập đi lại. Khắp thành đông đều sắc sỡ sắc màu, đẹp vô cùng.

Lễ mừng thọ Hoàng thượng thường bắt đầu từ hội hoa.

Đèn đuốc sáng trưng, pháo hoa khắp trời, dân chúng hoàng thành hân hoan vui sướng.

Sách La Định, Bạch Hiểu Phong và Sầm Miễn đều đứng chờ ở cửa thư viện Hiểu Phong, mỗi người một biểu cảm. Về mặt Sầm Miễn đầy mong đợi, hôm nay có thể cùng Đường Nguyệt Nhữ bước trên cầu, ngắm hoa xem đèn, lớn từng này rồi nhưng đây là lần đầu tiên hân vui đến thế. Bạch Hiểu Phong thì vẫn phong độ bình thản như mọi ngày, các cô nương ven đường vừa nhìn thấy hân là hai mắt sáng rực lên, xì xào bàn tán, vô cùng hứng thú. Sách La Định thì rầu rĩ - Ổn ào quá, phiền phức quá!

Nhóm thứ hai xuất hiện chính là bốn huynh đệ Đường Tinh Trị, mấy người này tính tình còn trẻ con, phần khích chạy ra, bàn bạc xem lát nữa đi đâu, chơi gì.

Nhóm cuối cùng đi ra đương nhiên là các cô nương.

Trình Tử Khiêm đẩy xe của Bạch Hiểu Nguyệt ra ngoài. Bạch Hiểu Nguyệt mặc váy trắng, gài dây nàng ngồi suốt ngày, lại ăn toàn đồ ngon nên gương mặt đầy đặn hơn, sắc mặt hồng hào, rất có sức sống.

Bạch Hiểu Phong thầm gật đầu - Thế này thì chỉ cần chân tiểu muội khỏi, về nhà chắc chắn cha mẹ sẽ hài lòng. Vỗ béo thế này rồi cũng nên gả quách đi thôi... Nghĩ đến đây, hân lại nhìn Sách La Định đang ngáp ngắn ngáp dài ở bên cạnh, thầm thở dài, người được chọn làm em rể tương lai hình như không đáng tin cậy cho lắm.

Bạch Hiểu Nguyệt khoác một chiếc khăn thêu màu xanh rất đẹp, dùng để chắn gió, lén nhìn Sách La Định. Sách La Định ngáp xong một cái cũng nhìn thấy nàng - Hôm nay Bạch Hiểu Nguyệt trang điểm hơi đậm hơn thường ngày, bớt đi vài phần trẻ con, tăng thêm vài phần diễm lệ.

Sách La Định gãi mặt, bắt giác nghĩ - Nha đầu này thật xinh đẹp.

Bạch Hiểu Nguyệt đương nhiên nhận ra ánh mắt tán thưởng của Sách La Định, liếc cong mắt cười, thầm nghĩ - Không uống công minh mật gần nửa ngày trang điểm, tên gốc nhà người dù có ngây ngô đến đâu đi nữa thì cũng phải biết phân biệt đẹp xấu chứ, người có “đá tảng” thế nào cũng bắt người phải gật đầu tán thưởng! Hử!

Trình Tử Khiêm giao xe của Bạch Hiểu Nguyệt cho Sách La Định. Sách La Định một tay kéo xe, tay kia xoa đầu Tuấn Tuấn theo Bạch Hiểu Nguyệt ra ngoài. Ở phía sau, Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên khoác tay nhau đi ra. Đường Nguyệt Yên mặc váy đỏ, xinh đẹp rạng ngời, vì nàng vẫn còn trẻ nên mặc màu gì cũng hợp, hơn nữa nàng vừa xinh đẹp vừa hơi trẻ con, nên dù có tăng thêm chút diễm lệ thì cũng không chút phong trần, mà càng xinh đẹp. Nguyệt Nhữ mặc váy màu tím nhạt, nàng sợ lạnh nên khoác thêm một chiếc áo choàng, tóc quấn cao. Đường Nguyệt Nhữ là giai nhân tuyệt sắc, dù chỉ trang điểm nhạt thì cũng không giấu được vẻ đẹp của nàng, khiến Sầm Miễn không thể rời mắt.

Ngay cả Hồ Khai cũng phải nhỏ giọng nói với Đường Tinh Trị: “Này, Tam hoàng tử của người đúng là nghiêng nước nghiêng thành, đám mỹ nhân hoa khôi kia thua xa nàng!”.

Nhưng đáng tiếc là, trên gương mặt Đường Nguyệt Nhữ lúc này lại mang chút u sầu. Trên đời này, không bức tường nào hoàn toàn kín gió, tuy mọi người luôn cố tránh để nàng không nghe được những lời đồn đại ngoài kia, nhưng cuối cùng nàng cũng nghe thấy những điều cần nghe.

Lúc mới nghe được những tin đồn chướng tai này, Đường Nguyệt Nhữ giận đến ngất xỉu. Nhưng, miệng lưỡi thiên hạ, nàng không có cơ hội nào để giải thích, đa số mọi người đều coi là thật rồi.

Trong trí nhớ của Đường Nguyệt Nhữ, mẫu hậu nàng cao quý tao nhã, phụ hoàng nàng hiền từ ôn hòa. Mặc dù nàng sinh ra trong hoàng thất, nhưng từ nhỏ đã được cha mẹ yêu chiều, cha mẹ nàng cũng rất ân ái. Sau khi mẫu hậu nàng mất, phụ hoàng nàng vì quá nhớ thương mẫu hậu nên sinh bệnh mà qua đời, trước lúc lâm chung, giao lại giang sơn cho hoàng thúc cũng không quên gửi gắm nàng, dặn dò hoàng thúc chăm sóc nàng như con đẻ. Như vậy thì làm gì có chuyện nàng không phải là con ruột của phụ hoàng! Nhưng vấn đề bây giờ chính là, người dân hoàng thành đều coi nàng như đứa con hoang, ánh mắt nhìn nàng nếu không phải chế nhạo khinh thường thì cũng là đồng cảm thương xót, tức quá đi!

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Đường Nguyệt Nhữ, cảm thấy hình như nàng ấy gầy hơn một chút, nàng cúi đầu nhìn Sách La Định đang ngồi chơi đùa vui vẻ cùng Tuấn Tuấn, liền đưa tay chọc chọc hấn.

Sách La Định ngẩng đầu. Bạch Hiểu Nguyệt nói nhỏ: “Người có cách nào không?”.

Sách La Định hơi ngớ ra: “Cái gì?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Đường Nguyệt Nhữ: “Nguyệt Nhữ tỷ tỷ ấy!”.

Sách La Định quay đầu liếc nhìn Đường Nguyệt Nhữ đang cùng mọi người đi phía trước, không hiểu lắm: “Làm sao?”.

“Tin đồn lớn như vậy, người có cách nào giúp tỷ ấy không?”. Bạch Hiểu Nguyệt thở dài.

Sách La Định bật cười, tỏ ra bất lực: “Ta quản làm sao được”, vừa nói vừa đẩy xe nàng về phía trước.

“Không phải người là người mưu lược nhất sao? Phải làm sao bây giờ?”. Bạch Hiểu Nguyệt không biết nên làm thế nào.

“Chuyện đó nếu là giả thì không phải là thật rồi, nếu là thật thì cũng chẳng có gì quan trọng, có phải lỗi của nàng ấy đâu”. Sách La Định thờ ơ nói: “Có số hết rồi, mặc kệ nó đi”.

Bạch Hiểu Nguyệt bất lực nhìn hấn, cũng chẳng còn lòng dạ mà giận nữa. Đúng lúc quay đầu lại, nàng bỗng cảm thấy hình như có ai đó đang quan sát mình. Nàng nhìn xung quanh, ảo giác sao? Vừa rồi rõ ràng mình có cảm giác rờn rợn mà.

“Nàng sao thế? Lạnh à?”. Sách La Định thấy Bạch Hiểu Nguyệt chỉ khoác một chiếc áo choàng thì cần nhand: “Ngồi xe đẩy cần mặc nhiều một chút, tối đến có gió lớn đấy”.

“Không phải, hình như có người đang nhìn ta”. Bạch Hiểu Nguyệt cau mày, nghiêm túc nói.

Sách La Định thấy lạ: “Tiểu thư nàng dù gì cũng là đại mỹ nhân, bị người ta nhìn là chuyện thường, đừng nhỏ mọn thế”.

Trái tim Bạch Hiểu Nguyệt lỡ một nhịp - Đại mỹ nhân! Ai nhìn nàng vậy nhỉ? Nàng không nhớ nữa!

Mọi người nhanh chóng đến phố hoa ở thành đông.

Trên đường phố người đông như mắc cửi, phía trước là cửa tây của hoàng cung, trên tường rực rỡ đèn đuốc, dân chúng hoàng thành đều ở đây ăn mừng. Đám tài tử giai nhân này khi hòa vào đoàn người thì cũng không còn quá nổi bật nữa.

Bạch Hiểu Phong đi phía trước, Đường Nguyệt Yên đi bên cạnh. Hôm nay tâm trạng Đường Nguyệt Yên hình như không tệ, tung tăng ngắm nhìn đèn hoa. Bạch Hiểu Phong không tỏ biểu cảm gì, vẫn là bộ dạng uể oải như thường ngày. Bốn người bọn Đường Tinh Trị đã biến mất tăm, chắc là chạy đến chỗ nào chơi rồi. Đường Nguyệt Nhữ đi ngay sau Bạch Hiểu Phong, Sầm Miển vẫn luôn theo sát bên nàng, nhưng cũng

không dám đi quá gần. Đi sau cùng là Sách La Định đẩy xe cho Bạch Hiểu Nguyệt, hẳn còn mua cho nàng một xiên kẹo hồ lô đường để nàng ăn.

“Dạo này ta béo lên”. Bạch Hiểu Nguyệt vừa ăn kẹo hồ lô vừa nhéo cằm mình, phúng phính quá.

“Nào, ăn thêm cái bánh bao nữa”. Sách La Định còn định mua bánh bao cho nàng. Bạch Hiểu Nguyệt bực bội kéo tay áo hắn...

“Lão Sách, đừng đi về phía trước nữa, quay đầu, quay đầu thôi!”. Hai người đang cười nói thì Trình Tử Khiêm chạy như điên đến, xua tay lia lịa.

“Sao lại không đi tiếp?”. Sách La Định ngẩng đầu nhìn quanh, thấy phía trước có một khán đài rất lớn, gánh hát ở nơi khác đến đang diễn kịch, có rất nhiều người xem, cũng có rất nhiều người đang cười.

“Đang diễn cái gì vậy?”. Sách La Định thấy hứng thú.

“Trời, Tam công chúa đâu?”. Trình Tử Khiêm vội hỏi.

“Nguyệt Nhữ tỷ tỷ ở phía trước”. Bạch Hiểu Nguyệt chỉ, lại thấy ở bên ngoài đám đông ấy, bọn Đường Nguyệt Nhữ cũng đã dừng chân xem kịch.

“Gay rồi!”. Trình Tử Khiêm vội chạy lên.

Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định nhìn nhau, sao vậy?

Chẳng biết vở kịch đang diễn trên sân khấu kia thuộc loại kịch gì, hình như là hài kịch, diễn viên đều vẽ mặt lòe loẹt, lời kịch rất thú vị. Người xem xung quanh đều cười nghiêng ngả. Lại nhìn xem trên sân khấu đang diễn kịch gì thì mới biết, hóa ra là diễn cảnh Tiên hoàng và Hoàng hậu cãi nhau, Hoàng hậu lên tư tình phản bội Tiên hoàng.

Bạch Hiểu Nguyệt che miệng, tròn mắt nhìn Sách La Định - Chuyện này mà cũng diễn được à?

Mọi người bất giác nhìn Đường Nguyệt Nhữ, thấy sắc mặt nàng trắng bệch. Sầm Miển vội kéo nàng quay lại nhưng nàng không chịu đi.

Đường Nguyệt Yên nghe xong cũng nổi giận: “Cái quái gì vậy! Ca ca! Ca ca!”.

Chỉ lát sau, Đường Tinh Trị cầm xiên thịt nướng chạy đến: “Sao?”.

Đường Nguyệt Yên chỉ lên khán đài: “Ca ca nghe xem họ hát cái gì đi!”.

Đường Tinh Trị vừa nghe xong, suýt thì nuốt luôn cả cái xiên tre vào bụng!

“Đồ khốn kiếp!”. Đường Tinh Trị lập tức nổi giận, sai người phá sân khấu, bắt con hát. Hồ Khai vội vàng cản lại: “Người không sợ lại bị ăn đòn à?”.

“Bị đánh cũng phải phá, bọn chúng dám ăn nói bậy bạ!”. Đường Tinh Trị nổi giận, nhưng lúc này đám đông bắt đầu ồn ào bàn tán, nói mấy câu khó nghe, gì mà đã dám làm lại còn sợ bị người ta nói, cây ngay không sợ chết đứng.

Đường Tinh Trị nghe thấy càng tức.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng lo lắng, đẩy Sách La Định: “Liệu có xảy ra chuyện gì không?”.

Sách La Định khoanh tay: “Có thể coi đã xảy ra chuyện rồi, làm lớn chuyện vậy mà”.

“Rầm...”. Hai người đang nói thì nghe thấy một tiếng động vang lên, sau đó đám đông trở nên hỗn loạn.

Sách La Định ngẩng đầu nhìn, chẳng biết tại sao sân khấu lại bị sập một nửa, rất nhiều người bị sân khấu đổ vào người, các con hát trên sân khấu cũng lăn cả xuống, có người bị thương, tiếng thét nổi lên bốn phía, đám đông cuống cuồng tản ra ngoài.

Chỗ này tập trung quá nhiều người, biến người đột nhiên tản ra, lập tức mọi người giẫm đạp lên nhau, nhiều người đứng không vững còn bị xô ngã xuống sông.

Sách La Định thấy tình hình không ổn liền đưa tay bế Bạch Hiếu Nguyệt, tung người nhảy lên nóc nhà. Ở trên nóc nhà, Bạch Hiếu Nguyệt thấy đoàn người bên dưới y như thủy triều chạy tán loạn, cảnh tượng thật đáng sợ.

Chẳng ai còn để ý đến ai nữa, Sầm Miễn vội bảo vệ Đường Nguyệt Nhữ, thấy sóng người ập đến thì ôm lấy nàng, tránh vào trong một con hẻm. Bạch Hiếu Phong và bọn Đường Tinh Trị cũng đưa mấy cô nương tránh vào hẻm.

“Bảo Bảo đâu rồi?”. Hạ Mẫn vừa vào hẻm, không thấy Nguyên Bảo Bảo đâu thì kêu lên.

Sách La Định ở trên nóc nhà nhìn thấy rõ, Nguyên Bảo Bảo bị vấp, ngã trong đám người. Hắn nhảy xuống, tung cước đập mấy tên sắp giẫm phải Nguyên Bảo Bảo ra, kéo nàng dậy, dẫn vào trong hẻm, sau đó hắn lại lên nóc nhà bế Bạch Hiếu Nguyệt xuống, vừa định đi tìm xe lăn thì Bạch Hiếu Phong đã ngăn lại: “Không cần, làm thêm một cái nữa là được”.

Mọi người kiểm tra cho nhau, người của thư viện Hiếu Phong không ai bị thương, quần áo cũng chỉnh tề. Trình Tử Khiêm là người cuối cùng chui ra từ trong đám đông: “Mẹ ơi, có người cố ý gây rối!”, nói rồi lấy hai cây tre đã bị chém đứt đoạn cho mọi người xem: “Đây chính là trụ đỡ sân khấu, bị chặt đứt rồi! Bởi vậy sân khấu mới đổ sụp xuống”.

Sách La Định cầm hai cây tre kia xem xét, dăm chiêu suy nghĩ.

“Tỷ, có phải tỷ đã đắc tội với ai không?”. Đường Nguyệt Yên nhin không được hỏi Đường Nguyệt Nhữ: “Kể nào bịa chuyện xấu xa như vậy để nhằm vào tỷ chứ?”.

Lúc này Đường Nguyệt Nhữ vừa tức vừa sợ, đầu thế nói được gì, Nguyên Bảo Bảo vừa bị ngã còn đang sợ chết khiếp, nếu không nhờ Sách La Định kéo ra thì có khi Nguyên Bảo Bảo đã bị người ta giẫm chết rồi, càng nghĩ càng thấy sợ, nàng khóc nức lên.

Hạ Mẫn vừa an ủi Nguyên Bảo Bảo vừa nhìn mọi người - Làm sao bây giờ?

Đường Tinh Trị khoanh tay, trong lòng cũng hơi lo sợ, không biết hôm nay sẽ chết bao nhiêu người.

“Chúng ta về thôi...”, Hồ Khai nói.

“Khoan đi vội”. Sách La Định khoát tay, chỉ ra bên ngoài nói với bọn Hồ Khai: “Sau khi đám đông chạy hết chắc là sẽ có rất nhiều người bị thương, bốn người các người đi cứu người, gọi cả ngự y của ngự y viện đến nhanh chóng cứu chữa cho những người bị thương đó”.

“Hả?”. Bọn Hồ Khai nhìn nhau.

Bạch Hiếu Phong gật đầu, tỏ ý - Làm theo đi!

Bọn Đường Tinh Trị nhanh chóng chạy ra ngoài, lúc này người giữ gìn trị an của hoàng thành đã tới, thấy cảnh tượng ấy cũng giật mình, vừa hay nhìn thấy Đường Tinh Trị, bèn nghe theo sự sai bảo của hắn.

Sách La Định vỗ tay một cái, ở trên nóc nhà, Tử Liêm liền thò đầu ra.

“Bắt mấy con hát kia lại, không được để sót!”.

“Tuân lệnh!”. Tử Liêm nhoáng cái liền biến mất.

Sách La Định nhìn cây tre kia, hỏi Bạch Hiếu Phong: “Người thấy thế nào?”.

Bạch Hiếu Phong suy nghĩ: “Đại khái cũng không khác cách nhìn của người là bao”.

Sách La Định cau mày. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Thật không ngờ, đúng là biến cố bất ngờ”.

“Bọn họ đang chơi đánh đố à?”. Đường Nguyệt Yên vội hỏi Sầm Miễn ở bên cạnh.

Nhưng lúc này toàn bộ tâm tư của Sầm Miễn đều dồn hết vào Đường Nguyệt Nhữ, nhìn dáng vẻ của hắn, như thế không biết phải an ủi nàng thế nào cho phải, vẻ mặt vô cùng thương xót.

Đường Nguyệt Yên nhìn hắn, bĩu môi - Tên đần! Chẳng có tiền đồ gì cả.

Ngay đêm đó, các nữ sinh được đưa về thư viện trước, những người khác đều vắng mặt, bọn Đường Tinh Trị phụ trách cứu người. Bạch Hiểu Phong và Sách La Định thì chẳng biết đang làm gì. Trình Tử Khiêm vẫn luôn ngồi ngoài cửa thu thập, ghi chép tin tức.

Bạch Hiểu Nguyệt không còn xe lăn, ở trong phòng cũng không tài nào ngủ được, bảo Tiểu Ngọc mở cửa cho nàng, chờ trời sáng.

Không lâu sau, Hạ Mẫn dìu Nguyên Bảo Bảo tới, thấy Bạch Hiểu Nguyệt chưa ngủ thì vào trong với nàng. Nguyên Bảo Bảo chắc sợ hãi quá, nói cứ nằm xuống là mơ thấy mình bị giẫm chết nên không ngủ được.

Đường Nguyệt Yên cũng chạy tới, hỏi: “Có thấy Tam tỷ đâu không?”.

Tất cả đều lắc đầu.

Hạ Mẫn ngẫm nghĩ: “Nguyệt Nhữ tỷ tỷ liệu có ở chỗ cái hồ ở hậu viện không? Những lúc có tâm sự tỷ ấy đều đến đó ngồi”.

Đường Nguyệt Yên cau mày: “Nửa đêm rồi còn ra bờ hồ hóng gió lạnh sao?”, nói xong liền chạy đi tìm Đường Nguyệt Nhữ, bỏ lại ba cô gái ở trong phòng.

Hạ Mẫn ngồi khoanh chân trên giường Bạch Hiểu Nguyệt, nói: “Bạch Hiểu Nguyệt này, nàng có cảm thấy... lần này có người nhằm vào Nguyệt Nhữ tỷ tỷ không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu: “Nhưng không biết là ai”.

“Hình như Sách La Định và Bạch phu tử đã biết rồi”. Hạ Mẫn nhìn ra bên ngoài, nhỏ giọng hỏi: “Thật ra, hai nàng có nghi ngờ Lệ phi nương nương không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Hạ Mẫn, thực ra nàng cũng từng nghi ngờ, nhưng nhìn phản ứng của Nguyệt Yên và Tinh Trị, mặc dù hai người này tính cách khác nhau nhưng đều không biết diễn kịch, chắc họ không biết gì.

“Sao Lệ phi phải làm như vậy chứ?”. Nguyên Bảo Bảo không hiểu: “Cũng có lợi gì đâu?”.

“Sao lại không có lợi”. Hạ Mẫn nhỏ giọng nói: “Nếu như vậy thì rất có khả năng là Nguyệt Nhữ sẽ không thể ở lại hoàng thành được nữa”.

Nguyên Bảo Bảo gật đầu: “Cũng đúng, người được lợi có vẻ là Lệ phi rồi”.

“Lý giải như thế có vẻ khiên cưỡng”. Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu: “Chuyện hôm nay náo loạn như vậy, còn làm mất mặt cả hoàng thất. Lệ phi và Hoàng hậu nương nương là những người thông minh, sao có thể làm thế được”.

Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo nhìn nhau - Cũng đúng.

Đường Nguyệt Yên đi đến nơi vắng người, khoanh tay ngẫm nghĩ - Trước đó nàng cũng cảm thấy có chút quái lạ, Hoàng hậu nương nương lại không tác hợp nàng và Sầm Miển, còn ra vẻ cao thâm khó đoán, chẳng lẽ thật sự là... Nhưng vừa nghĩ thế nàng lại cảm thấy có chút quá đáng, trong lòng nàng ngổn ngang suy nghĩ. Nàng cũng là một người hiểu thẳng, mặc dù vì Bạch Hiểu Phong mà ít nhiều có khúc mắc với Đường Nguyệt Nhữ. Nhưng Đường Nguyệt Yên nàng cũng rất giỏi, nàng chẳng thua kém Đường Nguyệt Nhữ ở điểm nào, sợ gì mà không dám cạnh tranh công bằng chứ, việc gì phải dùng mẹo khóe như vậy, dù thắng cũng chẳng vẻ vang gì.

Đường Nguyệt Yên đi về phía hậu viện, nhìn thấy Sầm Miển đứng ở ngoài nhìn vào trong. Đường Nguyệt Yên đi đến phía sau hắn, thấy ở cách đó không xa, Đường Nguyệt Nhữ đang ngồi trong đình hóng mát, thần thờ nhìn hồ nước. Sầm Miển cầm trong tay một chiếc áo choàng, lo lắng nhìn về phía Đường Nguyệt Nhữ. Đường Nguyệt Yên đưa tay đẩy hắn một cái. Hắn đang mải nhìn, bị giật mình, mở to hai mắt quay đầu lại nhìn.

Đường Nguyệt Yên lườm hắn: “Nhìn cái gì, không tới an ủi tỷ ấy đi”.

“Ôi”. Sầm Miển ngăn nàng lại, hạ giọng nói: “Ban này tỷ ấy giả bộ về phòng ngủ, thấy mọi người đi hết rồi mới lặng lẽ đến đây ngồi, chắc là muốn được yên tĩnh một mình, không nên quấy rầy tỷ ấy”.

Đường Nguyệt Yên cau mày: “Người đừng lăm điều thế được không, chẳng giống đàn ông chút nào”.

Sầm Miễn không làm gì cũng bị chửi, chẳng biết tại sao Thất công chúa lại thích mắng chửi người ta như vậy.

Đường Nguyệt Yên thấy hần vẫn dè dặt nhìn Đường Nguyệt Nhữ đang thất thần nhìn ra hồ nước, chiếc khăn lụa màu trắng vẫn trên đầu rất nổi bật. “Này, tên gốc, ta hỏi ngươi”. Đường Nguyệt Yên chọc chọc Sầm Miễn: “Nếu hoàng tử của ta thật sự không phải là con ruột của Tiên hoàng, ngươi làm thế nào?”.

Sầm Miễn nhìn Đường Nguyệt Yên: “Ta sẽ chăm sóc nàng”.

“Ngươi chăm sóc tỷ ấy thế nào?”. Đường Nguyệt Yên hỏi: “Lấy tỷ ấy à?”.

Sầm Miễn gật đầu: “Nguyệt Nhữ tỷ tỷ chịu lấy ta, ta cầu còn không được, nhất định sẽ không để cho tỷ ấy chịu thiệt. Ta có thể đưa tỷ ấy về phương Nam, tránh xa nơi lăm chuyện thị phi này. Nếu tỷ ấy không chịu lấy ta, ta cũng sẽ luôn ở bên tỷ ấy, cho đến khi tỷ ấy lấy được một người có thể chăm sóc tỷ ấy suốt đời suốt kiếp”.

Đường Nguyệt Yên nhìn hần một lúc lâu: “Cha ngươi sẽ đồng ý để ngươi lấy tỷ ấy sao?”.

Sầm Miễn lắc đầu: “Cha ta có phản đối cũng vô ích”.

“Ngươi định cãi lời cha ngươi à?”. Đường Nguyệt Yên kinh ngạc nói: “Quế vương rất nóng tính, ngươi không sợ ông ấy đánh ngươi sao?”.

“Người có giết chết ta cũng vô ích, ta chỉ thích Nguyệt Nhữ tỷ tỷ thôi”. Sầm Miễn có chút mê mẩn nhìn người đang buồn bã bên hồ: “Nhưng ta tin, mẫu thân Nguyệt Nhữ tỷ tỷ không phải loại người như thiên hạ đồn đại, nếu để ta biết ai dám hủy hoại danh tiếng của tỷ ấy, khiến tỷ ấy đau lòng như vậy, nhất định ta sẽ không tha cho hần”.

Đường Nguyệt Yên nhìn Sầm Miễn một lúc lâu: “Tỷ ấy không thích ngươi mà thích Bạch Hiểu Phong, Bạch Hiểu Phong tốt hơn ngươi gấp mười lần”.

Sầm Miễn không hề nổi giận: “Chỉ cần Bạch Hiểu Phong thực lòng thích tỷ ấy là được, hần tốt hơn ta gấp mười lần, trăm lần cũng được”.

“Đầu ngươi có vấn đề à!”. Đường Nguyệt Yên nhin không được mắng hần: “Lại nhường nữ nhân mình thích cho người khác như vậy, nếu ngươi thích thì phải đoạt lấy chứ!”.

Sầm Miễn vô duyên vô cớ bị mắng, nhìn Đường Nguyệt Yên với vẻ mặt vô tội, lầm bầm: “Vấn đề không phải là ta có thích hay không, mà là Nguyệt Nhữ thực lòng thích ai kia”.

Đường Nguyệt Yên tức giận, đập hần một cước.

Sầm Miễn không chỉ bị mắng mà còn bị đập, nhìn Đường Nguyệt Yên, vẻ mặt càng thêm vô tội, trong lòng nghĩ sao tính khí Thất công chúa nóng nảy đến thế? Đã đành đá còn vô lý.

Đường Nguyệt Yên tức giận bỏ đi, cũng không tìm Đường Nguyệt Nhữ nữa. Đi tới cửa viện, nàng quay đầu nhìn lại, thấy Sầm Miễn đi đến bên bậc thang, ngồi xuống, hai tay chống cằm, nhìn cái đình ở giữa hồ, cứ lặng lẽ ở bên Đường Nguyệt Nhữ như thế.

Đường Nguyệt Yên đứng sau thạch môn nhìn rất lâu... cũng chẳng biết qua bao lâu, có lẽ Sầm Miễn ngồi lâu quá nên mỏi chân, đứng lên bóp chân, ngồi tư thế khác, tay chống cằm, tiếp tục nhìn Đường Nguyệt Nhữ như nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, ánh mắt hần lấp lánh như sao, đây thành kính.

Đường Nguyệt Yên xoay người bỏ đi, tiện tay lau khóe mắt, tên gốc đó, Hiểu Phong phu tử hơn hần gấp bội! Thật kém cỏi!

Đêm đó, Đường Nguyệt Nhữ ngủ thiếp đi trong đình giữa hồ. Khi tỉnh lại, nàng thấy mình nằm trong phòng, nha hoàn Tiểu Ngọc thường ngày chăm sóc Bạch Hiểu Nguyệt đang chăm sóc nàng.

Đường Nguyệt Nhữ ngồi dậy, hỏi: “Ta về bằng cách nào?”.

“Tiểu vương gia thấy công chúa ngủ trong đình nên đã đưa công chúa về”. Tiểu Ngọc đưa y phục cho nàng thay.

Đường Nguyệt Nhữ nhìn quần áo trên giường, hỏi Tiểu Ngọc: “Liên Nhi đâu rồi?”.

“À...”. Tiểu Ngọc hơi do dự.

Liên Nhi là nha hoàn thường ngày vẫn hầu hạ Đường Nguyệt Nhữ. Nàng không gần gũi với người khác, nhưng nha hoàn Liên Nhi này thì nàng rất thích, cũng theo nàng khoảng mười năm rồi.

“Liên Nhi tỷ tỷ... nói là có chuyện gấp nên về quê một chuyến”. Tiểu Ngọc lí nhí: “Tiểu thư nói, mấy hôm nay để nô tỳ phục vụ công chúa, công chúa có chuyện gì cứ sai bảo nô tỳ”.

Đường Nguyệt Nhữ ngẩn người, sau đó lại cười: “Thì ra là vậy”.

“Tỷ”. Lúc này có người đẩy cửa bước vào, là Đường Nguyệt Yên.

Đường Nguyệt Nhữ ngẩng đầu nhìn nàng ấy. Đường Nguyệt Yên ngồi xuống mép giường, hằm hừ tức giận, trong tay còn cầm một hộp thức ăn.

“Tiểu Ngọc, đi pha bình trà đến đây”. Đường Nguyệt Yên vừa nói vừa đặt hộp thức ăn xuống: “Có sữa đậu nành càng tốt”.

“Dạ”. Tiểu Ngọc chạy đi mua sữa đậu nành.

Đường Nguyệt Yên mở hộp đồ ăn ra, bên trong có một lồng há cảo, đặt vào tay Đường Nguyệt Nhữ.

“Muội mua à?”. Đường Nguyệt Nhữ hơi kinh ngạc.

“Sáng sớm Sầm Miển chạy ra ngoài mua cho tỷ đấy”. Đường Nguyệt Yên dẩu môi: “Hắn tốt với tỷ thật, có phải đã thâm yêu tỷ không?”.

Đường Nguyệt Nhữ cắn một miếng há cảo, cười: “Đừng nói bừa, hắn nhỏ hơn tỷ rất nhiều, chắc chỉ coi tỷ là tỷ tỷ thôi”.

“Vậy tỷ coi hắn là gì?”, Đường Nguyệt Yên hỏi.

“Là đệ đệ”. Đường Nguyệt Nhữ vừa ăn há cảo vừa cười: “Thằng bé ấy rất chu đáo”.

Đường Nguyệt Yên thở dài.

“Sao lại thở dài?”.

“Không có gì”. Đường Nguyệt Yên ngẫm nghĩ, nói: “Tỷ, sáng sớm nay muội về hỏi hoàng nương rồi, không phải bọn họ hại tỷ!”.

Đường Nguyệt Nhữ ngẩn người, nhìn Đường Nguyệt Yên, cười, ấn tay vào trán Đường Nguyệt Yên: “Muội ngốc quá, chuyện này sao có thể là Hoàng hậu và Lệ phi làm được”.

Đường Nguyệt Yên xoa trán: “Không phải ư? Vậy ai hại tỷ?”.

Đường Nguyệt Nhữ nhìn nàng, nói: “Người bị nhắm vào không phải tỷ, chẳng qua tỷ chỉ bị giẫm một cái mà thôi. Người họ thực sự muốn nhắm vào là Hoàng hậu và Lệ phi kia”.

“Hả?”. Đường Nguyệt Yên giật mình, đứng dậy: “Muốn nhắm vào hoàng nương muội sao?”.

Đường Nguyệt Nhữ gật đầu: “Tỷ là cái thá gì chứ? Dù có giết chết tỷ thì đã sao?”.

Đường Nguyệt Yên cau mày, ngồi xuống: “Vậy phải làm sao?”.

“Muội đừng sợ”. Đường Nguyệt Nhữ cười nói: “Hiếu Phong và Sách La Định sẽ nghĩ cách, cho dù hai người họ không có cách thì còn Lệ phi và Hoàng hậu nữa, nếu tất cả đều không làm được thì vẫn còn Hoàng thượng”.

Đường Nguyệt Yên suy nghĩ, sờ mũi: “Thế... những lời đồn đó là thật hay giả?”.

Đường Nguyệt Nhữ cười nhạt: “Tỷ cũng không biết”.

“Không biết phụ hoàng đã nghe qua chưa”. Đường Nguyệt Yên nói nhỏ: “Nếu phụ hoàng đột nhiên không thương tử nữa thì phải làm sao?”.

Đường Nguyệt Nhữ khẽ cười: “Thì cũng giống như mất đi Liên Nhi thôi, không có hoạn nạn thì sao thấy được chân tình. Nếu có một ngày, bỗng muối mất đi tất cả, thậm chí là làm liên lụy đến người khác, nhưng vẫn có người bất chấp tất cả mà hết lòng hết dạ với muối, vẫn ở bên cạnh lặng lẽ bảo vệ muối, nếu muối gặp được người như thế thì hãy lấy hân”.

Đường Nguyệt Yên lầm bầm: “Vậy tử có thể gả cho người ta được rồi đây”.

“Hả?”. Đường Nguyệt Nhữ nghe không rõ.

“Không có gì, tối nay tử có đi dự lễ mừng thọ không?”. Đường Nguyệt Yên khẽ nhắc: “Hôm nay mấy kẻ địch của tử cũng đến đấy, chắc chắn bây giờ mấy người đó đang đắc ý lắm, cẩn thận kéo họ giở trò hại tử”.

Đường Nguyệt Nhữ ngẩn người, cái gọi là “kẻ địch” của nàng hẳn là quận chúa, thiên kim con quan rồi... Bình thường Đường Nguyệt Nhữ không thích giao thiệp với người khác, mà điều quan trọng là có quá nhiều tài tử, văn nhân hâm mộ nàng. Con gái mà, nam tử mình thích lại đi thích cô gái khác, đương nhiên là sẽ giận cá chém thớt. Cho nên thiên kim nhà mấy vị đại quan và quận chúa nhà mấy vương gia trong hoàng thành đều không hòa hảo với Đường Nguyệt Nhữ cho lắm.

Đường Nguyệt Nhữ chỉ cười nhạt, không nói gì, tiếp tục ăn sáng.

Người mang sữa đậu nành tới không phải Tiểu Ngọc mà là Bạch Hiểu Nguyệt nhảy lò cò một chân.

“Ôi trời!”. Đường Nguyệt Yên vội chạy đến đỡ nàng: “Cẩn thận chứ, vừa mới đỡ một chút”.

“Khá hơn nhiều rồi, vốn cũng không nghiêm trọng lắm”. Bạch Hiểu Nguyệt vào phòng đưa sữa đậu nành cho Đường Nguyệt Nhữ.

Đường Nguyệt Nhữ mở ra xem... đổ mất một nửa rồi.

Bạch Hiểu Nguyệt ngượng ngùng cười: “Sách La Định cả đêm không về, nhất định là đi điều tra chuyện ấy”.

“Vậy Bạch phu tử?”, Đường Nguyệt Yên hỏi.

“Á...”. Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt lên.

Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên đều nhìn nàng - Nhìn tiểu muội này xem, biết Sách La Định cả đêm không về, thế mà không biết đại ca mình có về hay không.

“Thương vong tối qua thế nào?”. Đường Nguyệt Nhữ thấy Bạch Hiểu Nguyệt nhìn há cảo, bèn gấp một miếng đút cho nàng.

“Ừm... Tử Khiêm phu tử vừa về rồi, nói là may mà cứu kịp thời nên không có người chết, nhưng có hơn bốn mươi người bị thương, hai người bị thương rất nặng”.

“Hơn bốn mươi người?”. Đường Nguyệt Yên cau mày.

“Bên ngoài có tin gì không?”, Đường Nguyệt Nhữ hỏi.

Bạch Hiểu Nguyệt lập tức xì mặt, thở dài: “Tin đồn rất khó nghe, đều nói là gánh hát diễn lại chuyện đồn đại về tử, sau đó Tinh Trị gây chuyện nên làm sụp sân khấu, tạo thành sự cố lớn như vậy”.

Đường Nguyệt Yên cau mày, nhìn Đường Nguyệt Nhữ - Thật sự đổ lên đầu Tinh Trị rồi.

“Vậy bây giờ thì sao?”. Đường Nguyệt Nhữ hỏi: “Tình hình thế nào?”.

“Bây giờ đã ổn rồi”.

Lúc này từ ngoài cửa có người đi vào, là Trình Tử Khiêm.

“Phu tử”. Đường Nguyệt Yên hỏi: “Ổn thế nào cơ?”.

“Lão Sách đưa quân đến, truy nã những kẻ tung tin đồn hại Nguyệt Nhữ”. Trình Tử Khiêm nói với Tam công chúa: “Còn dán cả hình truy nã khắp thành nữa”.

Tam công chúa ngó người, Đường Nguyệt Yên cũng nghiêng đầu hỏi: “Tìm được kẻ tung tin đồn rồi sao?”.

Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Chưa”.

“VẬY... hình truy nã đó là ai?”. Bạch Hiểu Nguyệt cũng không hiểu.

Trình Tử Khiêm khẽ mỉm cười: “Lão Sách tự vẽ ra”.

“HẢ?”. Ba cô nương dở khóc dở cười.

“Cách làm này của Sách La Định cực kỳ thông minh, chuyện này đã bị đồn đại khắp nơi thì phải đối đầu trực diện, càng giấu giếm sẽ càng khiến người ta tưởng thực sự có chuyện gì đó”. Đường Nguyệt Nhữ khẽ thở dài: “Có điều...”.

“Có điều, những nghi ngờ về công chúa sẽ vẫn còn. Tối nay sau khi kết thúc dạ tiệc, Hoàng thượng sẽ lên cổng thành gặp mặt dân chúng toàn thành, việc công chúa có thể đứng bên cạnh ngài hay không trở thành mấu chốt để chứng minh thân phận của nàng!”.

Đường Nguyệt Nhữ gật đầu: “Miệng lưỡi thế gian có muốn chặn cũng không nổi, có những việc rõ ràng chúng ta không làm, nhưng một khi nó trở thành đề tài buôn chuyện thì sẽ bị người ta nói”.

“VẬY còn phải xem xem người ta nói thế nào và có ích lợi gì không”. Trình Tử Khiêm hình như lại có cách nhìn khác.

“Ích lợi?”. Đường Nguyệt Nhữ không hiểu, “Ích lợi gì chứ?”.

Trình Tử Khiêm cười hì hì: “Chẳng hạn như, chỗ há cảo này, cô ăn, người ta sẽ nói cô tham ăn, cô không ăn, người ta vẫn nói cô tham ăn, vậy thà cứ ăn đi, ít nhất là còn có lợi!”.

Đường Nguyệt Nhữ khẽ cau mày: “Lợi...”.

Đường Nguyệt Yên nhìn trời: “Phu tử, ngài nói gì vậy, nghe không hiểu”.

“Haizz...”. Trình Tử Khiêm xua tay: “Đã nói rồi, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng, các cô nghĩ ngợi làm gì. Chuyện lớn đã có đám nam nhân chúng ta lo rồi, các cô chỉ cần chăm chút bản thân xinh đẹp như hoa là được, ta đi làm việc tiếp đây”, nói xong liền bỏ đi.

Đường Nguyệt Yên quay đầu lại nhìn Đường Nguyệt Nhữ.

Đường Nguyệt Nhữ cười, gật đầu: “Cũng đúng, việc gì chúng ta phải lo nghĩ nhiều? Có đám nam nhân đó rồi mà!”.

Chỉ một buổi sáng, các tin đồn đều bất ngờ thay đổi.

Lệnh truy nã dán khắp thành cùng với quân sĩ của Sách La Định đúng là rất công hiệu, không ít người bắt đầu bàn luận - Liệu có phải thực sự có người muốn hãm hại Đường Nguyệt Nhữ không. Người bị tình nghi đầu tiên chính là Hoàng hậu và Lệ phi.

Ai cũng biết trong chốn cung đình khó tránh được chuyện tranh đấu, người bị nghi ngờ nhiều nhất là Lệ phi, nhưng hai người Sách La Định vẽ kia lại râu ria xồm xoàm, tóc tết đuôi sam, nhìn giống ngoại tộc.

Thế là tin đồn lại xoay chuyển - Liệu có phải do ngoại tộc quấy rối không?

“Người nói, liệu có phải sắp có chiến tranh không?”.

“Không đến mức ấy, có thể chỉ nhằm vào Đường Nguyệt Nhữ thôi”.

“Bình thường Nguyệt Nhữ cô nương rất nghiêm túc, có người thấy không vừa mắt sao”.

“Thật đáng thương”.

“Danh dự của nữ nhân rất quan trọng! Huống chi nàng còn là công chúa cả!”.

“Để xem buổi tiệc mừng thọ tối nay thế nào”.

“Kể ra thì, bắt luận có phải hay không thì Tam công chúa cũng là người vô tội!”.

“Đúng vậy! Đâu phải lỗi của nàng”.

Trên thực tế, con người là loài động vật giả nhân giả nghĩa, bản tính con người thường được chia thành hai loại - ác và không ác. Không ác chưa chắc đã là thiện, trên đời này cũng chẳng mấy người thực sự lương thiện. Nhưng lại có rất nhiều người biết phân biệt đúng sai. Nói cách khác, rất nhiều người “thiện” vì họ biết thiện là đúng, ác là sai. Những người này chẳng ai biết được trong lòng họ nghĩ gì, cũng không ai biết sau lưng họ nói gì, nhưng ngoài mặt lời họ nói nhất định đều đứng về bên thiện.

Cho nên, lời đồn cũng bắt đầu đổi hướng, đa số mọi người bắt đầu thương cảm cho Đường Nguyệt Nhữ.

Mặt khác, chuyện hôm qua mọi người đều chia mũi nhọn vào Đường Tinh Trị. Vị vương tử bình thường chẳng mắc lỗi lầm gì lớn, cũng không bị ghét này lập tức trở thành đối tượng bị đả kích.

Đường Tinh Trị cũng rất tức giận, vô duyên vô cớ bị đổ oan! Nhưng mà nghĩ lại, hắn cũng không cảm thấy khó chịu cho lắm, nhìn Sách La Định, chuyện của hắn là cái thá gì?

Đến chiều, Sách La Định vẽ thêm mấy bức ảnh truy nã kẻ xấu, còn vẽ tỉ mỉ mấy cây tre bị chém đứt nữa. Chỉ trong một thời gian ngắn, những lời bàn tán về các loại thuyết âm mưu rầm rập nổi lên.

Dân chúng hoàng thành thường ngày toàn bàn tán chuyện nhà chuyện cửa tầm thường, lần này lại dính dáng đến chuyện bày mưu tính kế hãm hại người khác, thế này không náo nhiệt sao được?

Dân chúng toàn thành đều coi mình là thợ da, tùm năm tùm ba bàn tán chuẩn bị vượt mặt cả Gia Cát Lượng (1).

(1) Ở đây dùng điển tích “Ba anh thợ da hơn một Gia Cát Lượng”, có nghĩa là ba người bình thường hợp sức lại cũng tài giỏi như Gia Cát Lượng.

Cũng vì thế, buổi tiệc tối nay vốn chỉ là yến tiệc mừng thọ mỗi năm một lần lại trở thành hồng môn yến truyền ra các loại chân tướng, chưa biết chừng còn đại loạn. Liệu Đường Nguyệt Nhữ có từ vị trí phượng hoàng cao quý mà rớt xuống làm gà rừng, không bao giờ trở lại như xưa được nữa, tất cả đều trông chờ vào tối nay...

Những năm trước, mỗi lần thọ yến kết thúc đều bắn pháo hoa, Hoàng thượng và Hoàng hậu nương nương lên thành lầu gác mặt dân chúng, công chúa cũng lên theo, không biết năm nay sẽ thế nào, Đường Nguyệt Nhữ có được lên thành lầu nữa hay không?

Đến gần trưa, Sách La Định trở về. Mọi người thấy hắn chạy rất nhanh, vừa vào viện liền uống nước.

“Sách La Định”. Bạch Hiểu Nguyệt lò cò nhảy tới.

“Chậc”. Sách La Định vừa nhìn thấy nàng đã cau mày: “Đã tìm được xe lăn cho nàng rồi, chỉ bị hỏng một chút, đại ca nàng đang mang đi sửa, nàng vào phòng ta nằm đi, đừng nhảy lò cò khắp nơi nữa, cứ như con thỏ ấy”.

Bạch Hiểu Nguyệt đã nhảy đến cạnh hắn: “Thế nào rồi?”.

“Ừm... đang điều tra”. Sách La Định xòe tay: “Nhưng tình hình cũng không tệ như chúng ta tưởng, bữa tiệc tối này chắc không có vấn đề gì”.

“Vậy... Hoàng thượng có nói gì liên quan đến chuyện của Nguyệt Nhữ tỷ tỷ không?”, Bạch Hiểu Nguyệt dò hỏi.

Sách La Định ngẫm nghĩ, gật đầu. Bạch Hiểu Nguyệt thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, bèn hỏi: “VẬY...”.

“Đường Nguyệt Nhữ e là sẽ phải gánh trên lưng mối nghi ngờ này cả đời”, Sách La Định nói.

Bạch Hiểu Nguyệt há miệng: “Tại sao?”.

Sách La Định ngó quanh, bước đến gần, che tai nàng, nói rất nhỏ: “Thật ra thì năm đó, phi tử của Tiên hoàng là do ngài cướp của đương kim Hoàng thượng”.

Miệng Bạch Hiểu Nguyệt há hốc: “Chẳng lẽ...”.

“Tóm lại là cũng không bàn đến chuyện ai bắt trung với ai. Tiên hoàng cướp người thương của người ta trước, lúc đó mẫu thân của Nguyệt Nhữ đã mang cốt nhục của đương kim Hoàng thượng rồi, mà Tiên hoàng khi ấy lại không có khả năng sinh con, cho nên ngài yêu thương Nguyệt Nhữ còn hơn con gái ruột của mình”. Sách La Định cười: “Nàng ta chính là công chúa cả thực sự, chỉ tiếc là...”.

Bạch Hiểu Nguyệt đã hiểu: “Chuyện này không thể nói ra được!”.

“Đúng thế”. Sách La Định tỏ ra bất lực: “Nếu nói ra, Nguyệt Nhữ biết được sẽ khó xử, hậu cung có thể sẽ đại loạn, dân chúng sẽ nghĩ hoàng thất loạn luân”.

“Như vậy chẳng phải Nguyệt Nhữ tỷ tỷ sẽ bị người ta hoài nghi cả đời sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt cau mày: “Có phụ thân như Hoàng thượng cũng chẳng hay ho gì”.

“Cho nên dù thế nào y cũng muốn tác hợp cho Đường Nguyệt Nhữ và Bạch Hiểu Phong, lòng yêu thương ấy có lẽ cũng là một sự bù đắp”. Sách La Định cười: “Hắn là Hoàng hậu nương nương và Lệ phi cũng đã biết, nên mới mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao thì Nguyệt Nhữ cũng là con gái, không thể kế thừa ngôi vị Hoàng đế”.

“Vậy rốt cuộc kẻ chủ mưu là ai?”. Bạch Hiểu Nguyệt tò mò hỏi.

“Chuyện này...”. Sách La Định vẽ mặt thâm sâu khó dò, nói: “Haizz, tóm lại là rất nhức đầu”.

Trời tối rất nhanh, dân chúng hoàng thành lại bắt đầu bàn luận về bữa tiệc tối nay, những người tham gia yến hội tối nay đều có tâm sự riêng.

Đường Nguyệt Yên thay bộ y phục công chúa long trọng, có vẻ cao quý của hoàng thất. Đường Nguyệt Nhữ vẫn ở lý trong phòng, mọi người không ai dám vào quấy rầy nàng. Đường Tinh Trị hôm nay lại bất ngờ mặc quân phục, hình như Hoàng hậu bảo hắn mặc như thế, hắn mặc hắc bào kết hợp với nhụyên giáp màu vàng trông rất đặc biệt.

Vừa ra đến sân, Hồ Khai liền vỗ tay: “Đẹp trai quá, Tinh Trị!”.

“Thật sao?”. Đường Tinh Trị nhìn bộ y phục của mình, giọng nói có chút hoài nghi: “Sao ta cảm thấy ngu ngu...”.

Đang nói chuyện thì Sách La Định và Bạch Hiểu Phong đi vào. Sách La Định kéo theo chiếc xe lăn đã được sửa của Bạch Hiểu Nguyệt, vừa nhìn thấy Đường Tinh Trị liền phì cười.

Đường Tinh Trị cau mày, bất mãn: “Người cười cái gì?”.

Sách La Định lắc đầu: “Người mặc như vậy ra chiến trường thì chẳng cần đánh cũng thắng”.

Mọi người đều ngẩn người, chẳng rõ Sách La Định đang khen hay đang đùa Đường Tinh Trị nữa.

“Là sao?”. Thạch Minh Lượng không hiểu.

Sách La Định chỉ Đường Tinh Trị: “Màu vàng chói này lóa cả mắt, ánh mặt trời chiếu vào sẽ khiến đối phương choáng váng, ngất xỉu, thế thì chắc thắng rồi”.

Đường Tinh Trị bĩu môi, tức giận. Thạch Minh Lượng vẫn không hiểu lắm, hỏi Hồ Khai: “Rốt cuộc là khen hay chê?”.

Hồ Khai tỏ ra bất lực: “Thực ra... có phải hơi long trọng quá không?”.

Cát Phạm sờ cằm, gật đầu: “Ta cảm thấy rẻ tiền như nhà giàu mới nổi vậy”.

“Là quá mới”. Sách La Định ngồi xuống cạnh bàn, sờ đầu Tuấn Tuấn vừa chạy tới: “Đổi cái đai lưng có khi sẽ khá hơn đấy!”.

Đường Tinh Trị sờ cái đai lưng màu vàng nạm ngọc bát bảo của mình, nói: “Ta chỉ có mỗi một cái”.

Sách La Định nghĩ một lát, vào phòng lấy chiếc đai lưng da trâu bình thường gắn nhiều vòng sắt ra, đưa cho hắn. Đường Tinh Trị cầm lên nhìn, đám Hồ Khai cũng chụm đầu vào xem, đều không nhận được mà kêu lên - Cái đai lưng đẹp quá!

“Da trâu đen nhìn rất đẹp!”. Cát Phạm hay được nhìn thấy đồ tốt, đưa tay sờ, hỏi: “Sao lại có hoa văn màu đỏ đen?”.

“Là máu sói”. Sách La Định vừa nói xong, mọi người đều giật mình rụt tay lại.

Sách La Định bĩu môi: “Kém lắm”.

Đường Tinh Trị cầm đai lưng đó lên ngắm nghía hồi lâu, thấy nó mang phong vị của một vùng đất khác, vòng sắt cũng được tạo hình nanh sói, còn có cả khuyên sắt hình đầu sói, dùng để giắt dao.

“Người kiếm được ở đâu vậy?”. Đường Tinh Trị tháo đai lưng của mình ra, thay cái đai lưng ấy vào.

“Ta chơi đấu vật với một tên hòa thượng Tây Vực, hần thua ta”. Sách La Định vất chân nói: “Tên hòa thượng hung hãn ấy cả đời coi việc giết sói làm thú vui, mỗi lần giết sói xong đều dùng cái đai lưng này lau cây đao dính máu, hần đeo tổng cộng hơn ba mươi năm, bộ giáp vàng lấp lánh của người đầu giống y phục mặc khi ra chiến trường, cái đai lưng này sát khí rất nặng, cho dù trang phục có phù hoa đến đâu cũng trấn áp được”.

Đường Tinh Trị vừa mới đeo lên, khí chất liền hoàn toàn thay đổi, từ vị đại tướng quân hoa hòe hoa sói lập tức biến thành vị võ tướng hoàng tộc đầy khí phách.

“Người cũng rất có mắt nhìn”. Hồ Khai hỏi Sách La Định: “Người cho Tinh Trị cái đai lưng này, vậy người dùng cái gì?”.

Sách La Định một tay chống má, một tay rót trà, vất chân uống trà: “Dù sao thì cũng không trần truồng”.

“Lần nào người cũng mặc đồ đen, không sợ người ta cười cho à?”. Đường Tinh Trị nhìn Sách La Định, cảm thấy như nợ hần một ân huệ gì vậy: “Hay thế này đi, người cho ta mượn đai lưng, ta cho người mượn một bộ đồ đẹp, được không?”.

Sách La Định nhìn hần, đột nhiên cười. Đường Tinh Trị thấy Sách La Định cười thì hơi hoảng sợ, người này trước giờ không bao giờ cười một cách bình thường, chẳng biết có phải do ngũ quan của hần quá góc cạnh hay không mà khi hần cười lại mang theo mấy phần tà dị, vừa bất cần vừa xấu xa.

“Người cười cái gì?”. Đường Tinh Trị bĩu môi: “Có cần không?”.

“Miễn đi”. Sách La Định cầm bình trà, chậm rãi nói: “Ông đây có mặc áo rách thì người ta cũng biết ta là tướng quân. Người chẳng cần đeo đai lưng vàng thì người ta cũng biết người là hoàng tử, có những thứ là do trời sinh, không cần dùng quần áo để làm màu”.

“Khụ khụ...”. Thạch Minh Lượng đang uống trà cũng bị sặc, Đường Tinh Trị lại thấy hơi nóng mặt, trừng mắt với Sách La Định - Cách nói chuyện rất đáng ăn đòn!

Bạch Hiểu Phong ở bên cạnh lại để ý đến phía sau mọi người, Bạch Hiểu Nguyệt đang được đám nha hoàn dìu đến. Nàng vừa vào sân đã nghe được đoạn đối thoại của Sách La Định và Đường Tinh Trị. Bạch Hiểu Phong thấy nàng ôm ngực như sắp không chịu nổi nữa, vẻ mặt rõ ràng là - Đại anh hùng, đại anh hùng! Quá đẹp trai, quá khí phách, hoàng tử, vương gia, quý công tử gì gì đó, tránh hết ra!

Bạch Hiểu Phong đỡ trán, chẳng lẽ thật sự phải nhận Sách La Định làm em rể ư?

...

Đoàn xe ngựa của thư viện Hiểu Phong rầm rập kéo vào hoàng cung, hôm nay là tiệc mừng thọ Hoàng thượng, tất cả quan viên đều đến, cho dù có phải đứng ngoài cổng thành cũng được.

Cho nên, ngoài cổng hoàng cung vô cùng náo nhiệt.

Trên đời này luôn có những người gió chiều nào theo chiều ấy, mỗi năm lúc vào cung mấy người được vây quanh nhiều nhất cơ bản chính là những người có quyền có thế nhất.

Hằng năm, Bạch Hiểu Phong luôn là người đứng mũi chịu sào, đương nhiên, rất ít quan viên đến lôi kéo quan hệ với hần, nhưng thiên kim tiểu thư nhà các quan viên thì rất đông. Đường Tinh Trị là người bị các quan viên vây quanh nhiều nhất, ngay cả mấy vị huynh đệ của hần cũng thương lấy. Sách La Định là người

năm nào cũng có rất nhiều người muốn đến hỏi han nhưng chẳng ai dám đến, cho nên hần đẩy xe lăn của Bạch Hiếu Nguyệt đi rất thanh thoi.

Mặt khác, năm nay có thêm Sầm Miễn. Quế vương độc chiếm một phương, có quyền, có thế, lại có quan hệ rất tốt với Hoàng thượng. Sầm Miễn là tiểu vương gia đương nhiên được coi trọng. Hơn nữa, nghe đồn hần sẽ đính hôn với Đường Nguyệt Yên, vậy hần chính là phò mã tương lai! Bây giờ không đến nịnh nọt hần thì đợi đến khi nào? Không ít người đến bắt chuyện vây quanh hần và Đường Nguyệt Yên, muốn đẩy hai người lại gần nhau.

Ngược lại, Đường Nguyệt Nhữ hàng năm được rất nhiều người vây quanh thì năm nay lại bị đối xử lạnh lùng. Nàng một mình đi vào hoàng cung, Sầm Miễn chen từ trong đám người ra, đến bên cạnh nàng, lại phát hiện khi hần đi ra ngoài có rất nhiều người đi theo, một số thậm chí còn đụng phải Đường Nguyệt Nhữ, hại nàng đành dừng lại, đứng tránh ra.

Sầm Miễn bực bội nhưng chẳng thể giúp được gì, may mà Sách La Định bảo Đường Nguyệt Nhữ đi bên cạnh Bạch Hiếu Nguyệt, còn hần đẩy xe lăn cho Bạch Hiếu Nguyệt nên không ai dám đến gần.

Đường Nguyệt Yên vừa đi vừa thỉnh thoảng nhìn Sầm Miễn, lại liếc nhìn Bạch Hiếu Phong. Bạch Hiếu Phong đã quá quen với chuyện này, chỉ nhanh chóng bước về phía trước, vào hoàng cung nhanh bao nhiêu là chóng thoát khỏi những người này bấy nhiêu, cũng không hề nhìn Đường Nguyệt Nhữ ở phía sau cùng một cái, càng không thèm để ý đến nàng. Trái lại, Sầm Miễn không lúc nào rời mắt khỏi Đường Nguyệt Nhữ, ánh mắt đầy lo lắng.

Đường Nguyệt Yên khẽ thở dài, nàng sức nhớ, gần đây hình như mình thường xuyên thở dài, không hiểu sao lại cảm thấy buồn chán. Nàng đang đi thì nghe thấy mấy cô nương ở bên cạnh xì xào bàn tán.

“Chuẩn bị xong rồi chứ?”.

“Xong rồi!”.

“Hừ, để xem hôm nay cô ta bê mặt thế nào!”.

“Đúng vậy, ai bảo thường ngày cô ta giả thánh nữ”.

“Ồ con hoang”.

“Hi hi”.

Đường Nguyệt Yên đảo mắt nhìn, nhưng bên cạnh có quá nhiều người, nàng cũng không tìm được người nào vừa nói, nhưng... xem ra hôm nay có người muốn hại Đường Nguyệt Nhữ.

Đường Nguyệt Yên cảm thấy mình nóng nảy hơn mọi ngày, nàng thầm rửa - Mấy con tiện tỳ kia, bất kể là thiên kim hay là quận chúa nhà nào, hôm nay ai dám bắt nạt Đường Nguyệt Nhữ thì biết tay ta.

Sầm Miễn quá lo lắng cho Đường Nguyệt Nhữ, vừa mới lơ đãng một cái đã bị đẩy ngã, suýt đụng phải Đường Nguyệt Yên. Nàng đột nhiên trừng mắt nhìn hần, hần giật mình lùi lại mấy bước - Hình như tâm trạng Thất công chúa hôm nay rất xấu, xấu chưa từng có!

“Thật ra thì”. Bạch Hiếu Nguyệt đột nhiên ngẩng đầu hỏi Đường Nguyệt Nhữ bên cạnh: “Hoạn nạn mới thấy chân tình, muội chưa bao giờ thấy Nguyệt Yên nóng nảy như vậy, mấy ngày nay Nguyệt Yên vì tỷ mà nổi giận với người ta mấy lần rồi đấy!”.

Đường Nguyệt Nhữ hơi ngẩn người, sau đó khẽ cười: “Đúng vậy, có một số việc khi so sánh mới biết được mình thực lòng muốn gì”.

Bạch Hiếu Nguyệt nghiêng đầu, nhìn Đường Nguyệt Nhữ.

Sách La Định cũng nhìn nàng, đột nhiên cảm thấy rất buồn cười - Thật ra thì trong chuyện lần này, mọi người đều coi Đường Nguyệt Nhữ là kẻ yếu, nhưng có ai từng nghĩ, không phải mọi cô gái đều giống nhau! Có một số cô nương, chưa bao giờ đặt mình vào vị trí cần người khác bảo vệ, bởi vì những cô nương ấy không chỉ có khả năng bảo vệ chính mình, mà còn có thể bảo vệ người khác.

Đường đến yến tiệc không quá dài, đám người cũng dần tìm được vị trí của mình, đều tản ra.

Theo lệ thường, hoàng tử và công chúa là những người cuối cùng ngồi vào vị trí vì phải chúc thọ phụ hoàng. Quần thần thấy Hoàng thượng dẫn theo Hoàng hậu và mấy vị phi tử cùng đi vào thì lập tức hành lễ chúc thọ.

Hôm nay tâm trạng Hoàng thượng rất tốt, nói chuyện thân bình thân rồi cùng Hoàng hậu ngồi xuống. Mấy vị hoàng tử theo thứ tự, đi vào chúc thọ Hoàng thượng. Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử cũng về, nhưng đều cố kín đáo hết mức, lặng lẽ làm phần việc của mình. Tứ hoàng tử hôm nay cũng đến, lúc đi vào yến tiệc mọi người đều lo lắng, nhờ chốc nữa hấn đột tử ở đây thì phải làm thế nào, Tứ hoàng tử dáng vẻ yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, người gầy như chỉ còn da bọc xương. Hai huynh đệ Đường Tinh Trị và Đường Tinh Vũ đi vào cuối cùng. Hai người cao sần sần nhau, lúc cùng đi vào lại có phong thái hoàn toàn khác nhau.

Đám thần tử đa phần đều cười mà không nói - Cao thấp rõ ràng!

Đường Tinh Vũ hôm nay ăn mặc rất long trọng, hấn mặc một chiếc áo choàng màu đỏ tía, rất đúng mực, lại không quá phô trương. Mặc dù dung mạo hấn bình thường, nhưng khoác bộ y phục này vào cũng lộ ra mấy phần quý phái.

Đường Tinh Vũ ăn mặc như vậy vốn đã có thể coi là hạc giữa bầy gà rồi, vậy mà chẳng ngờ Đường Tinh Trị hôm nay lại mặc quân phục, đặc biệt là chiếc đai lưng trông vô cùng khí phách khiến hấn toát lên vẻ chín chắn và oai hùng.

Hai mắt Hoàng hậu nường nường sáng lên, vô cùng vui mừng, vội nhìn Sách La Định đang ngồi ngấm đông nghĩa tây ở cách đó không xa. Hoàng thượng cũng hết sức ngạc nhiên khi thấy Đường Tinh Trị, tâm tình lại tốt hơn mấy phần, đứa con này loáng một cái đã trưởng thành thế này rồi, thật là uy vũ!

Đường Tinh Trị và Đường Tinh Vũ cùng đi lên, chúc thọ Hoàng thượng. Hoàng thượng cười, gật đầu, nói với bọn họ mấy câu rồi hỏi Đường Tinh Trị: “Này con, cái đai lưng này của con thật có thần khí, ở đâu ra vậy?”.

Đường Tinh Trị cũng không giấu giếm, trả lời: “Dạ, Sách... Sách tướng quân cho ạ”. Đường Tinh Trị suýt cắn phải đầu lưỡi, may mà không thoát ra là “Sách La Định”.

Sách La Định tiếp tục uống trà.

Lệ phi hài lòng gật đầu, Hoàng hậu cũng vui mừng, chúng thần thì đưa mắt nhìn nhau - Giỏi thật, lại hạ xong một thành rồi!

Hoàng thượng cười tán thưởng: “Xem ra con ta và Sách tướng quân rất hợp nhau, ha ha”.

Khóe miệng Đường Tinh Trị giật giật, hấn nhìn Sách La Định một cái, chỉ thấy Sách La Định đang bĩu môi gật đầu - Lại chẳng thể, quá hợp ấy chứ.

Đường Tinh Trị dở khóc dở cười.

Sau khi hoàng tử hành lễ xong thì đến lượt công chúa. Hoàng triều cũng chỉ có hai vị công chúa, Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên, tuổi tác chênh lệch khá nhiều, nhưng đều là đại mỹ nhân.

Mọi người lúc này cũng có chút hồi hộp, cùng nhìn ra ngoài.

Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên sóng bước đi vào. Hai người vẫn xinh đẹp lay động lòng người như thường ngày. Đường Nguyệt Yên lộng lẫy hơn một chút, Đường Nguyệt Nhữ thì nhã nhặn hơn, nhưng điều kỳ lạ là, trong khi Đường Nguyệt Yên sầm mặt xuống thì Đường Nguyệt Nhữ lại rất tự nhiên.

Hoàng thượng và Hoàng hậu nhìn nhau, Lệ phi ở sau lưng lại cau mày nhìn Đường Nguyệt Yên, thầm nghĩ đứa con gái này càng ngày càng khó bảo, đến chúc thọ phụ hoàng mà lại sầm mặt ra như thế!

Hai tỷ muội đến trước mặt Hoàng thượng, cùng chúc thọ ngài. Hoàng thượng gật đầu khen hai nàng càng ngày càng xinh đẹp, thái độ hòa nhã hiền từ, chẳng có gì khác biệt so với trước đây. Hoàng hậu cũng luôn miệng khen hai tỷ muội, khác hấn về nghiêm khắc khi nói chuyện với Đường Tinh Trị. Chúng thần cũng chẳng hiểu ra sao, chỉ có thể đợi xem lát nữa Hoàng thượng lên thành lầu gác mặt dân chúng sẽ mang ai theo mà thôi.

Bạch Hiểu Nguyệt toát mồ hôi thay Đường Nguyệt Nhữ, không biết lát nữa có ai quấy rối hoặc nói lời khó nghe không nữa. Đường Nguyệt Yên xoa người, kéo tay Đường Nguyệt Nhữ đến bàn tiệc, bảo nàng ngồi cạnh mình.

Lệ phi hơi ngáy người, Hoàng hậu cũng ngạc nhiên.

Hoàng thượng lại cười, gật đầu: “Chà chà, năm qua tuổi đến, chuyện khiến Trẫm vui mừng nhất chính là thấy bọn trẻ đã dần trưởng thành”.

Hoàng hậu gật đầu, rót rượu cho Hoàng thượng, lại liếc nhìn Sầm Miễn. Sầm Miễn thỉnh thoảng lại lên nhìn Đường Nguyệt Nhữ, còn Bạch Hiểu Phong đang bưng chén rượu ngồi bên cạnh Sầm Miễn thì có vẻ thất thần.

Hoàng hậu cười, nâng chén chúc rượu Hoàng thượng, uống xong liền tuyên bố buổi tiệc bắt đầu. Trong tháng này, quần thần đã mấy lần được tham gia dạ yến hoàng cung nên cũng quen rồi, hôm nay lại còn có chuyện để hóng hớt, cho nên không ai hèn ai mà vừa ăn vừa quan sát động tĩnh chỗ Đường Nguyệt Nhữ.

Đường Nguyệt Nhữ vẫn thực nữ như mọi khi, ngồi rất ngay ngắn. Đường Nguyệt Yên ngồi bên cạnh đang bóc cua cho nàng, không ít thiên kim tiểu thư đánh mắt nhìn nhau, cảm thấy lạ. Đường Nguyệt Yên có tiếng là được cưng chiều, nàng ăn cua có lẽ cũng chẳng chịu tự động tay, vậy mà lại giúp Đường Nguyệt Nhữ bóc cua, chẳng lẽ lời đồn là giả, hay là còn có nguyên nhân nào khác?

Lệ phi kinh ngạc trước hành động của Đường Nguyệt Yên, thầm nghĩ - Nha đầu bướng bỉnh này chẳng lẽ khôn lớn rồi sao? Lệ phi còn đang băn khoăn thì lại thấy một tiểu nha hoàn dăng điểm tâm mà Hoàng thượng ban cho mình đến. Lệ phi cảm điểm tâm, khó hiểu nhìn về phía trước, Hoàng thượng gật đầu, ý nói - Gần đây con gái cũng hiểu chuyện hơn rồi, xem ra nàng dạy dỗ tốt.

Lệ phi vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, bà cũng chẳng hiểu Đường Nguyệt Yên thường ngày khó bảo, lại lắm chiêu nhiều trò hôm nay bị làm sao nữa.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng cảm thấy có chút kỳ quái, đang định hỏi Sách La Định xem có chuyện gì xảy ra thì thấy Sách La Định chui đầu dưới gầm bàn, chẳng biết đang làm gì. Nàng nghiêng đầu nhìn xuống, thấy Sách La Định đang cầm miếng cá đút cho một con mèo, đây chắc là mèo ở trong cung, nó ngồi bên chân Sách La Định ăn cá, vừa ăn vừa cọ cọ vào chân hắn.

Bạch Hiểu Nguyệt chọc chọc hắn: “Nghiêm túc vào”. Sách La Định ngẩng đầu lên, miệng còn ngậm cái đuôi cá. Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm mặt - Lễ nghi!

Mí mắt Sách La Định giật giật, hắn gấp thức ăn cho nàng. Sắc mặt nàng dịu hẳn xuống, bưng bát ăn, lại gấp cho Sách La Định một miếng cá, để hắn tiếp tục đút cho mèo.

Bạch Hiểu Phong ngồi bên cạnh quan sát, có chút băn khoăn, sao hai đứa này lại vô tư như trẻ con thế nhỉ?

Rượu quá tam tuần, ai nấy đều trở nên thoải mái, tùm năm tùm ba nói chuyện trên trời dưới đất.

Đường Nguyệt Nhữ đang ăn cơm thì có một cô nương tới chúc rượu nàng và Đường Nguyệt Yên. Đây là chuyện bình thường, hai nàng thân phận tôn quý nên các thiên kim tiểu thư nhà vương công đại thần đều muốn lân la lôi kéo quan hệ. Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên vẫn đối đãi với họ như thường, không biết có phải do thái độ của Đường Nguyệt Yên với Hoàng thượng ban nãy không mà các cô nương này rất dè chừng, tóm lại là tới thời điểm này vẫn chưa có chuyện gì xảy ra...

“Á!”.

Chẳng biết người nào lúc chúc rượu lại bất cẩn đánh đổ đĩa giấm lên váy của Đường Nguyệt Nhữ. Người đó vội vàng xin lỗi, cũng không nhìn ra được có phải cố ý hay không.

Sầm Miễn có chút lo lắng, nhìn về phía này, Bạch Hiểu Phong ở bên cạnh cũng liếc mắt nhìn sang.

“Nguyệt Yên, cùng tỷ tỷ đi thay đồ đi”, Hoàng hậu nói.

Đường Nguyệt Yên liền cùng Đường Nguyệt Nhữ đi thay đồ. Thay đồ xong, Đường Nguyệt Nhữ lại không muốn ra ngoài nữa, có thể do uống hơi nhiều rượu, hoặc do những ánh nhìn dò xét quá chướng mắt ở buổi

tiệc ngoài kia, cho nên nàng nói muốn ngồi trên trường kỷ trong sân một lúc, đợi đến khi tiệc sắp tàn thì sẽ ra.

Đường Nguyệt Yên nghĩ thế cũng được, đỡ gặp phiền phức, nàng để Đường Nguyệt Nhữ lại đó, còn mình trở về tiếp tục ăn uống.

Sầm Miễn đợi mãi chỉ thấy Đường Nguyệt Yên trở lại, không thấy Đường Nguyệt Nhữ đâu thì có chút lo lắng: “Tỷ tỷ đâu rồi?”.

Đường Nguyệt Yên lườm hần, bực bội nói: “Một, tỷ ấy nói ngủ một lát rồi sẽ tới”.

“À...”. Sầm Miễn gật đầu, thăm nghĩ như thế cũng tốt, đỡ bị người khác làm phiền.

Sách La Định cầm no rượu say, bèn đứng dậy đi vệ sinh, tiện thể hóng mát một chút. Vòng qua mấy tiểu viện, Sách La Định thấy vắng hết cả đầu, khó khăn lắm mới tìm thấy cái mao xỉ, hần vội vàng đi vào.

Đi vệ sinh xong, hần lại nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng nói: “Chuẩn bị xong chưa?”.

“Xong rồi! Hình như nàng ta đã ngủ rồi!”.

“Vậy càng tốt!”.

Sách La Định nghe thấy tiếng bước chân chạy đi xa dần, đẩy cửa ra nhìn, trong sân chẳng có ai, giọng nói vừa rồi hần là của mấy cô nương, nhưng hần cũng không để ý, lại đi lòng vòng một lượt, định về chỗ... Nhưng đường trong hoàng cung này thật khó nhớ, hần đi thêm mấy vòng nữa thì nghe thấy tiếng bước chân tiến lại gần mình. Hần thăm nghĩ, thật đúng lúc, có thể hỏi đường rồi. Hần đang định mở miệng thì thấy hai cô nương ăn mặc rất sang trọng vội vã chạy đến.

Hai bên giáp mặt, Sách La Định chưa kịp hỏi đường, hai cô nương đã giật mình che miệng, suýt thì hét lên, hình như là bị dọa cho sợ hết hồn, sau đó mặt mũi trắng bệch, nhanh chóng chạy đi.

Khóe miệng Sách La Định giật giật, hần đưa tay sờ mặt - Bộ dạng ta đáng sợ đến thế à? Hần ngẫm nghĩ, hai cô nương kia trông rất quen, hình như vừa nãy nhìn thấy trong bữa tiệc thì phải. Sách La Định nghĩ tốt quá, cứ đi theo hướng hai cô nương này chạy là được, hần vừa nhắc chân định đi thì thấy Sầm Miễn chạy đến.

Sách La Định vừa nhìn thấy hần bèn cười nói: “Tìm mao xỉ hả? Ở bên kia kia”.

Sầm Miễn khó hiểu: “Không phải, ta đến tìm Nguyệt Nhữ tỷ tỷ”.

Sách La Định chớp chớp mắt, lại thấy Sầm Miễn chạy lướt qua mình, vào trong tiểu viện.

Sách La Định nhìn vào trong một cái - Thì ra phía sau chính là tiểu viện mà Đường Nguyệt Yên ở, trên một chiếc trường kỷ trong sân, Đường Nguyệt Nhữ đang ngủ, trên người còn đắp chiếc chăn mỏng.

Sách La Định hơi nhú mày - Hai cô nương vừa rồi chẳng lẽ đi từ tiểu viện của Đường Nguyệt Nhữ ra sao? Lén lén lút lút, vừa thấy mình lại sợ hết hồn như vậy, chắc không phải đã làm chuyện xấu gì đấy chứ?

Sầm Miễn vào sân, đến bên cạnh Đường Nguyệt Nhữ, nhỏ giọng gọi: “Tam hoàng tỷ?”.

Gọi hai tiếng thì Đường Nguyệt Nhữ tỉnh lại, nàng đưa tay xoa xoa cổ, có vẻ tư thế nằm ngủ không được thoải mái cho lắm, nhìn thấy Sầm Miễn thì cười, hỏi: “Sao vậy?”.

“Hoàng thượng vừa tìm tỷ đấy”. Sầm Miễn nói nhỏ: “Sắp đốt pháo hoa rồi, tất cả công chúa và quận chúa đều phải lên thành lầu xem...”.

Đường Nguyệt Nhữ gật đầu, nàng hiểu nghi thức này năm nào cũng có, nói dễ nghe một chút thì là lên thành lầu xem pháo hoa, thực ra là chọn mỹ nhân hoặc so sắc đẹp. Các tiểu thư kia ăn mặc lộng lẫy như vậy chẳng qua cũng vì khoảnh khắc ấy mà thôi. Dân chúng hoàng thành ở phía dưới nhìn lên thành lầu xa xa, mà một lần quan sát này lại liên quan đến các bảng xếp hạng mỹ nhân năm tới, cũng có lợi cho các cô nương ấy khi được gả vào nhà giàu sang phú quý sau này.

Nàng thật sự không muốn đi, thứ nhất là nhàm chán, thứ hai, có thể nàng sẽ phải đón nhận ánh mắt dò xét của đám dân chúng...

“Nếu tỷ không muốn đi, ta có thể giúp tỷ chuyển lời”, Sầm Miễn đột nhiên nói.

Sách La Định khoanh tay đứng bên cạnh nhìn, hần phát hiện Đường Nguyệt Nhữ không có vẻ gì khác thường thì cũng yên tâm, có thể hai cô nương ban nãy chỉ đi ngang qua mà thôi. Lúc này, sau lưng lại có tiếng động vang lên, Sách La Định quay đầu lại, thấy Đường Nguyệt Yên cũng tới. Nhìn thấy ở bên trong, Sầm Miễn đang nói chuyện cùng Đường Nguyệt Nhữ, nàng không đi vào, đứng chờ ở cửa, ngay bên cạnh Sách La Định.

Sách La Định nhìn nha đầu này, đột nhiên nghĩ đến lúc trước Bạch Hiểu Nguyệt có nói với hần, không biết tại sao, đột nhiên nàng cảm thấy Đường Nguyệt Yên đã trưởng thành hơn.

...

Đường Nguyệt Nhữ ngồi trên trường kỷ, nhìn Sầm Miễn. Sầm Miễn đưa tay giúp nàng nhặt chiếc giày đã bị tuột ra bên cạnh, nói nhỏ: “Nếu tỷ không muốn đi thì đừng đi, đừng đi làm chuyện khiến mình khó xử hoặc không vui”.

Đường Nguyệt Nhữ ngẩn người, nhìn hần, một lúc lâu sau mới thở dài: “Có những khi không thể làm khác được”.

Sầm Miễn ngẩng đầu, như lấy hết can đảm nói: “Không cần, không cần ép bản thân làm điều mình không thích như thế”.

Nàng mỉm cười, đưa tay xoa xoa đầu hần: “Chỉ có đệ là biết nghĩ cho người khác nhất”.

Sầm Miễn lắc đầu: “Ta nói thật, nếu tỷ không muốn ở lại hoàng thành nữa, hoặc là ở trong cung cảm thấy ảm ức thì cũng không cần nhần nhịn, cứ nói cho ta biết, ta có thể giúp tỷ lo liệu chu toàn”.

Nàng đột nhiên cảm thấy rất hứng thú, hỏi: “Lo liệu chu toàn thế nào?”.

“Ừm...”. Sầm Miễn suy nghĩ, nói: “Nếu tỷ ghét những lời đồn đại khó nghe ở hoàng thành này, ta có thể dẫn tỷ đến nơi khác ở. Nếu tỷ cảm thấy cô đơn, ta có thể tìm rất nhiều người đến chơi với tỷ. Nếu có người bắt nạt tỷ, ta có thể bảo vệ tỷ, tỷ không cần phải một mình chịu đựng mọi thứ nữa”.

Đường Nguyệt Nhữ nhìn chằm chằm Sầm Miễn một lúc lâu, mỉm cười, đưa tay xoa đầu hần, nhỏ giọng nói: “Miễn nhi, đệ thật tốt, sau này ai lấy được đệ sẽ là người hạnh phúc nhất”.

Sầm Miễn nhìn nàng chằm chằm, lời ra đến miệng rồi nhưng cuối cùng vẫn nuốt lại.

Sách La Định nhìn Đường Nguyệt Yên bên cạnh, lại thấy nàng cắn răng, giậm chân, có vẻ tức giận.

Đường Nguyệt Nhữ cười cười: “Thật ra có lúc sẽ cảm thấy mệt mỏi, nhưng ta không thể đi được, nơi đây là nhà của ta”.

Sầm Miễn gật đầu, giúp nàng đi giày: “Nhưng nếu tỷ không vui, nhất định phải nói cho ta biết, ta sẽ giúp tỷ nghĩ cách giải quyết! Nếu có ai bắt nạt tỷ, tỷ cũng phải nói cho ta biết!”.

Nàng gật đầu, nhéo má hần giống như khi nhỏ.

Sách La Định nghe thấy Đường Nguyệt Yên ở bên cạnh khẽ thở dài bèn quay sang nhìn nàng, nàng cũng ngẩng lên nhìn lại.

Sách La Định khẳng định việc này không thuộc phạm vi hiểu biết của mình, cho nên không quan tâm, chỉ quan tâm chuyện... ai có thể dẫn hần về chỗ dạ tiệc đó đây, hần không phân biệt được phương hướng.

“Người cảm thấy Hiểu Nguyệt thế nào?”, Đường Nguyệt Yên đột nhiên mở miệng.

Sách La Định hơi sững sờ, nhìn Đường Nguyệt Yên.

Nàng khoanh tay, quan sát Sách La Định: “Giả ngây giả dại, hiểu rõ nhưng vờ hồ đồ, đúng không, cẩn thận bị sét đánh!”. Nói xong, nàng tức tối bỏ đi.

Khóe miệng Sách La Định giật giật - Hử, nha đầu này ăn phải cơm sượng à, làm gì mà nổi giận vậy?

“Nhớ chưa?”.

Sách La Định quay đầu lại, thấy Trình Tử Khiêm đang cầm giấy bút, tựa vào tường, nhắc nhở: “Cẩn thận bị sét đánh!”.

Sách La Định kéo hẳn lại: “Đúng lúc quá, người biết đường hả?”.

Trình Tử Khiêm bị kéo đi, còn cố nói: “Ta nói này, lão Sách, người xem người ta chàng hữu ý, thiếp vô tình, thâm quá đi. Khó khăn lắm mới có một người để mắt tới người, tốt xấu gì người cũng phải thể hiện tình cảm một chút chứ, không phải lúc nào cũng có may mắn từ trên trời rơi xuống thế này đâu. Đóa hoa đào này mà tàn thì đợi đến đời kiếp nào đóa sau mới nở”.

Sách La Định thật muốn đập lên mặt hẳn một phát.

...

Trở lại tiền viện, các cô nương đều nóng lòng muốn tở thí, ai cũng biết năm nay Đường Nguyệt Nhữ chắc là không được chọn nữa, kinh dịch duy nhất chỉ có Đường Nguyệt Yên. Nhưng, có tin đồn Đường Nguyệt Yên và Sầm Miễn sắp đính hôn, cho nên những cô nương hằng năm luôn thua hai vị mỹ nhân này đều thấy được ánh sáng mặt trời rồi.

Trước đây năm nào Đường Nguyệt Yên cũng tràn đầy nhiệt huyết, vô cùng mong ngóng dịp xem pháo hoa này, dù sao thì nàng cũng rất hiếu chiến. Nhưng hôm nay chẳng biết tại sao nàng lại không hứng thú nổi.

Lúc Sầm Miễn và Đường Nguyệt Nhữ đến nơi, pháo hoa cũng bắt đầu được bắn.

Chúng thần đã rời chỗ từ sớm, tất cả đều tập trung ở cổng thành. Sách La Định ở phía sau đẩy xe lăn cho Bạch Hiểu Nguyệt, cười hỏi: “Nàng muốn lên không?”.

Nàng dẫu môi: “Ta lên kiểu gì hả? Nhảy lò cò chắc?”.

Sách La Định bật cười: “Ta đẩy nàng lên”.

Bạch Hiểu Nguyệt hí mắt cười, khoát tay: “Không cần, ta chẳng quan tâm, trước kia ta cũng không tham gia”.

“Cũng phải, mấy cái bảng xếp hạng mỹ nhân hằng năm cũng không thấy tên nàng, không có lý nào, nàng có thua Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên đâu”. Sách La Định thuận miệng nói.

Đôi mắt Bạch Hiểu Nguyệt cong lên, hỏi: “Thật hả?”.

“Khụ khụ”. Sách La Định ho khan một tiếng.

“Chẳng năm nào ta tham gia cả”. Bạch Hiểu Nguyệt lắc đầu.

“Tại sao?”. Sách La Định không hiểu.

Nàng suy nghĩ, như tự nói với mình: “Nữ nhân đẹp vì người mình thích, ở dưới thành lâu không có người ta thích, việc gì ta phải khổ sở trang điểm đẹp để cho người khác ngắm”.

Sách La Định cúi đầu nhìn mái tóc đen nhánh của nàng.

“Hơn nữa...”. Bạch Hiểu Nguyệt tựa vào lưng ghế, tay chống cằm lẩm bẩm: “Cho dù cả thiên hạ đều thấy người đẹp thì có ích gì? Người người yêu thấy người đẹp mới là đẹp thực sự!”.

Sách La Định ngẩng đầu lên... thấy ở phía trước, Đường Nguyệt Yên đi sau đoàn người, sánh bước cùng Đường Nguyệt Nhữ chậm rãi đi lên, phía trước họ là một nhóm các cô nương đang hùng hực ý chí chiến đấu.

Sách La Định chợt cười.

“Cười gì vậy?”. Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt lên hỏi, tiện thể còn tặng hẳn một nụ cười rất ngọt ngào.

Sách La Định gãi má, ngẩng đầu nhìn trời... lẩm bẩm: “Hôm nay trời không giống như sẽ có sét nhỉ?”.

Bạch Hiểu Nguyệt bị hấn chọc cười, hí mắt nói: “Nhưng lần xem pháo hoa năm nay cũng khá đặc biệt”.

Sách La Định nhìn nàng.

Bạch Hiểu Nguyệt thầm nói - Năm nay có người cùng xem.

Đường lên thành lâu còn rất dài, phải đi lên những bậc cầu thang thật cao. Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên sánh bước đi lên, vừa mới đi được mấy bước thì Đường Nguyệt Nhữ đột nhiên lão đảo.

“Sao vậy?”. Đường Nguyệt Yên đỡ nàng.

“Chân hơi đau...”. Đường Nguyệt Nhữ cúi đầu nhìn giày của mình, hình như hơi chật, không thoải mái lắm, lòng bàn chân cũng hơi đau.

Nàng lại đi thêm hai bước rồi không thể bước tiếp, sao giày càng đi càng chật vậy? Để giày bị nhét thứ gì vào sao, sao lại kích chân vậy chứ?

Lúc này các nàng đã lên thành lâu rồi, hoặc là đi lên tiếp, hoặc là đi xuống... Nhưng các vị quan viên khác trong hoàng thành đều đang đứng dưới nhìn. Đường Nguyệt Nhữ là thực nữ, không thể nhắc chân cởi giày mà đi chân đất được.

Bên cạnh có mấy cô nương đi qua đều cổ nhin cười. Đường Nguyệt Yên cau mày, thì ra là vậy ả! Nàng muốn đuổi theo, nhưng việc cấp bách lúc này là giúp Đường Nguyệt Nhữ đổi đôi giày mới, cho nên nàng quay đầu lại nhìn.

Sầm Miễn ở phía sau cách đó không xa, đi lên hỏi: “Sao vậy?”.

“Giày của tỷ tỷ ta không được thoải mái”. Đường Nguyệt Yên nhìn đoàn người cũng sắp lên hết rồi, nếu lúc này không lên, lát nữa pháo hoa bắt đầu bắn thì sẽ không kịp. Nếu hôm nay Đường Nguyệt Nhữ không lên thành lâu ngắm pháo hoa, có thể tin đồn nàng là con hoang sẽ bị lan truyền đi khắp hoàng thành.

“Giày sao?”. Sầm Miễn không hiểu.

Sách La Định ở bên dưới nhìn thấy rõ ràng, ngẫm nghĩ - Chẳng lẽ là do mấy nha đầu ban nãy nhân lúc Đường Nguyệt Nhữ ngủ mà làm gì đó với giày của nàng ấy sao?

“Trong phòng ta có giày!”. Đường Nguyệt Yên đẩy Sầm Miễn một cái: “Người đi nhanh đi, bảo nha hoàn của ta đưa cho!”.

“Được!”. Sầm Miễn chạy như bay xuống, xông ra ngoài đám đông.

Động tác của Sầm Miễn hoàn toàn trái ngược với đám đông lúc này, tất cả mọi người đều nhìn hẩn bằng ánh mắt không hiểu. Đường Nguyệt Yên đứng trên bậc thang, thấy Sầm Miễn vừa chạy vừa đụng phải người khác, bị đụng lão đảo còn vội vàng cúi đầu xin lỗi người ta, lại vừa vội vàng lao ra ngoài.

Quê vương ở cách đó không xa nhìn thấy, lấy làm khó hiểu - Con trai mình đang làm gì vậy nhỉ?

Bạch Hiểu Nguyệt đẩy Sách La Định: “Xảy ra chuyện gì vậy?”.

Sách La Định lắc đầu, không nói, lại nhìn sang bên cạnh... Bạch Hiểu Phong nhìn lên thành lâu, Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên tựa vào tường thành chờ đợi, lại nhìn Sầm Miễn đang chạy càng lúc càng xa, hơi nhướng mày.

Thấy các cô nương đã lên thành lâu hết rồi, Đường Nguyệt Yên sốt ruột, đường chạy đến hậu cung còn rất xa, Sầm Miễn còn vừa đi vừa đụng phải người ta như thế nữa. Lại đợi thêm một lúc, đã nhìn thấy Sầm Miễn cầm một đôi giày từ phía xa chạy đến, nhưng lại bị đoàn người đông nghịt chặn lại. Đường Nguyệt Yên đứng ở trên cao, thấy Sầm Miễn cố sức chen vào đám đông, mũ đội trên đầu bị lệch, quần áo không còn chỉnh tề như trước, những người xung quanh khó hiểu nhìn hẩn - Không hiểu sao vị tiểu vương gia nhà nhận này lại đột nhiên phát điên như thế.

Đường Nguyệt Yên vội bước xuống, nhưng người quá đông, nàng không thể chen qua được. Lệ phi đứng ở trên đài cao cách đó không xa, nhìn thấy rất rõ. Mấy vị phi tử bên cạnh Lệ phi thì không hiểu: “Sao Yên nhi lại chạy xuống vậy?”.

Lệ phi nhìn một lúc lâu, mỉm cười: “Yên nhi lớn rồi”.

Đường Nguyệt Nhữ đứng trên thành lâu, nhìn tình hình bên dưới, Sầm Miễn bị chen lấn đến khổ, mồ hôi đầy người, Đường Nguyệt Yên thì lo lắng nhón chân nhìn xuống. Đường Nguyệt Nhữ bỗng có chút nghi

hoặc, nghĩ rốt cuộc mình đang vì cái gì chứ? Câu nói ban nãy của Sầm Miễn đột nhiên lại vang vọng bên tai - Nếu như có chuyện gì không muốn làm thì đừng làm, đừng làm khó bản thân.

Nàng đang suy nghĩ, đột nhiên bên cạnh có một cô nương chạy qua, chẳng biết vô tình hay cố ý mà đụng phải nàng. Nàng lão đảo, đau chân quá, suýt ngã ngửa về phía sau. Đúng lúc này, có một cánh tay giữ nàng lại.

Nàng giật mình, thấy một ống tay áo màu trắng, nàng ngẩng đầu lên nhìn. Bạch Hiểu Phong đang đỡ nàng. Nàng nhìn Bạch Hiểu Phong, bỗng cảm thấy cay cay sống mũi, lại nghe Bạch Hiểu Phong hỏi: “Sao vậy?”.

Nàng cảm thấy sắp không kìm được nước mắt, nói: “Đau chân”.

“Cố chịu”. Ngoài dự đoán của nàng, Bạch Hiểu Phong không an ủi, cũng không bảo nàng đừng đi, mà lại dùng giọng điệu từ tốn nói ra hai chữ, chẳng khác bình thường là bao.

Đường Nguyệt Nhữ nhìn Bạch Hiểu Phong. Bạch Hiểu Phong ngẩng đầu nhìn đám cô nương đã đứng ngay ngắn ở bên trên, nói với nàng: “Đừng để bọn họ thấy nàng khóc”. Câu nói này của Bạch Hiểu Phong như có ma lực nào đó, nước mắt đã dâng trào trong mắt nàng lại trào ngược vào trong, nàng cố mở to đôi mắt, kìm không cho nước mắt tuôn rơi.

Sau đó, Bạch Hiểu Phong đưa tay nắm lấy bàn tay của nàng, để nàng vịn vào mình, vỗ vỗ mu bàn tay nàng, đưa nàng đi lên.

Đám người đứng xem bên dưới gần như phát ra tiếng hoan hô rầm rộ... Bạch Hiểu Phong dìu Đường Nguyệt Nhữ lên thành lầu xem pháo hoa, điều này có nghĩa gì?

“Oa!”. Bạch Hiểu Nguyệt vỗ tay, sau đó lại che miệng: “Đại ca thật tuyệt!”.

Sách La Định ngửa mặt nhìn: “Thế cũng không có nghĩa là Bạch Hiểu Phong thích Đường Nguyệt Nhữ”.

Bạch Hiểu Nguyệt quay đầu lại nhìn hấn.

“Vẫn mập mờ như trước”. Sách La Định chống hai tay lên thành xe của Bạch Hiểu Nguyệt: “Có thể hấn làm như vậy vì cảm thấy rất thú vị”.

Bạch Hiểu Nguyệt từ từ bỏ tay xuống, hỏi Sách La Định: “Người và ca ca ta chẳng giống nhau chút nào, nhưng sao người lại hiểu huynh ấy như vậy?”.

Sách La Định cười: “Hấn và ta không giống nhau, vì hấn trái ngược ta”.

Đường Nguyệt Nhữ khoác tay Bạch Hiểu Phong, nhịn cơn đau dưới chân, cắn răng đi lên thành lầu. Mặc dù chân nàng đang rất đau, nhưng mỗi lần nhói đau lại như đang nhắc nhở nàng, để nàng có dũng khí bước tiếp.

Cuối cùng, nàng cũng cùng Bạch Hiểu Phong lên đến thành lầu, lúc này, nàng cảm thấy mình kiên định hơn bao giờ hết.

“Bùm” một tiếng, pháo hoa bắn lên trời cao.

Đường Nguyệt Nhữ đứng ở chỗ cao nhất cùng Bạch Hiểu Phong, dưới bầu trời đêm pháo hoa rực rỡ, hai người trở thành khung cảnh đẹp nhất trên thành lầu lúc này. Dưới thành lầu, dân chúng hoàng thành reo hò rộn rã, có thể là kinh ngạc trước vẻ đẹp của pháo hoa, cũng có thể là cùng chúc thọ Hoàng đế, hoặc cũng có thể là đang chúc phúc cho đôi tân nam mỹ nữ này...

Thời khắc này, tất cả mọi người đều hiểu rõ, Đường Nguyệt Nhữ đã thắng. Nàng thắng tất cả các cô nương ở đây, bất kể lời đồn đại thế nào cũng không còn quan trọng nữa.

Dưới pháo hoa rực rỡ, Đường Nguyệt Nhữ quay sang nhìn Bạch Hiểu Phong vẫn đang hững hờ tựa vào tường xem pháo hoa. Một lần nữa nàng khẳng định, nàng yêu nam nhân này đến mức nào! Bất kể hấn có yêu nàng hay không.

Chuyện tình cảm chính là như thế. Bạch Hiểu Phong nhìn như vô tình, nhưng lại là người hiểu nàng nhất. Hấn bảo nàng nhẫn nhịn, không chỉ giúp nàng giữ được thân phận và địa vị, không chỉ giúp nàng giữ lại được tôn nghiêm, mà còn giúp nàng giữ lại cả một thế giới hoàn chỉnh thuộc về nàng. Bất kể sau này có

thay đổi thế nào, nàng vẫn có thể sống trong thế giới của mình, nàng có thể bảo vệ bản thân mà không cần nhờ đến sự che chở của người khác.

Đường Nguyệt Nhữ tin rằng, tình cảm có thể từ từ gây dựng, nhưng cũng có thể mài mòn theo năm tháng. Rất dễ tìm được một người yêu nàng, nhưng rất khó tìm được một người mãi mãi yêu nàng. Muốn tìm một người nàng thích cũng rất dễ, nhưng muốn tìm được một người có thể khiến nàng cả đời này không thay lòng đổi dạ thì lại rất khó. Bây giờ nàng si mê Bạch Hiểu Phong như vậy, nhưng cũng không thể đảm bảo rằng theo thời gian, liệu nàng có thể mãi mãi yêu nam nhân này hay không. Biết đâu có một ngày nào đó, nàng không yêu hắn nữa?

Nếu có một ngày người yêu nàng không yêu nàng nữa, hoặc là nàng không yêu người nàng yêu nữa, vậy nàng phải làm sao?

Đường Nguyệt Nhữ hiểu, nếu bây giờ nàng lựa chọn từ bỏ thế sự rối bời này, tìm một người yêu mình rồi cùng ẩn ư, có lẽ nàng sẽ có được sự bình yên và hạnh phúc tạm thời, nhưng sau này thì sao? Nếu tình cảm ấy dần phai nhạt, hoặc mất đi, bất luận là tại ai thì nàng cũng đều sẽ mất đi thế giới của mình và chỉ còn hai bàn tay trắng. Nhưng bây giờ nàng kiên trì tiến tới, đập lên tất cả những ánh mắt khiêu khích, ganh đua, nàng vẫn có thể bảo vệ mình! Đường Nguyệt Nhữ nàng, từ trước đến nay luôn là kẻ mạnh, không phải là chỉ là một đóa hoa cần người khác che chở.

Đường Nguyệt Nhữ nhìn Bạch Hiểu Phong - Có lẽ nam nhân này sẽ mãi mãi không yêu nàng như thế, nhưng nàng hiểu, nàng thích nam nhân này. Bất kể sau này ra sao, ít nhất bây giờ nàng vẫn rất thích! Bây giờ, nàng rất dũng cảm! Cho nên, Đường Nguyệt Nhữ cảm thấy, trước khi mất đi sự dũng cảm này, ít nhất, nàng cũng muốn được nắm lấy tay Bạch Hiểu Phong một lần, dù có bị hất ra thì đã sao? Đã nhịn đau đi lên đến đây rồi, nàng còn sợ gì nữa?

Bạch Hiểu Phong đang ngẩng đầu ngắm pháo hoa, đột nhiên cảm thấy tay mình ấm áp. Hắn cúi đầu nhìn, Đường Nguyệt Nhữ đang nhẹ nhàng nắm lấy tay hắn. Hắn ngẩng đầu nhìn, gò má nàng ửng đỏ, nhưng nàng vẫn không buông tay.

Bạch Hiểu Phong nhìn nàng một lúc, bỗng nhiên mỉm cười, tới gần, đặt một nụ hôn lên trán nàng, nhỏ giọng nói: “Thưởng cho nàng”. Hành động này của Bạch Hiểu Phong khiến tất cả quần thần và dân chúng đứng dưới thành lâu âm ỉ cả lên, rất nhiều người hoan hô hò hét.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng đầu nhìn Sách La Định: “Thế này vẫn không phải là yêu hả?”.

Sách La Định sờ cằm: “Ái chà, tên Bạch Hiểu Phong này thật khó lường”.

Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười. Nói đi cũng phải nói lại, có người cười thì ắt có kẻ khóc.

Mọi người vô thức nhìn về phía Đường Nguyệt Yên vẫn đang đứng dưới thành lâu. Đường Nguyệt Yên thần thờ đứng đó, hai hàng nước mắt chảy dài trên má, dưới ánh sáng của pháo hoa rực rỡ, nhìn rất rõ ràng, nàng khóc như hoa lê trong mưa khiến không ít người xót thương.

“Nguyệt Yên hình như rất đau lòng”. Bạch Hiểu Nguyệt thở dài: “Đáng tiếc, đại ca chỉ có thể chọn một người”.

Sách La Định nhìn nàng, đột nhiên hỏi: “Nàng chắc chắn Đường Nguyệt Yên đang nhìn Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Nhữ sao?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngây người, nhìn theo ánh mắt của Đường Nguyệt Yên. Chỉ thấy một nam nhân mũ áo xộc xệch đứng trên những bậc thang, thở hổn hển, hai tay cầm một đôi giày, ngửa mặt nhìn bóng Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Nhữ ở trên thành lâu. Ánh mắt trong sáng của nam nhân ấy thoáng nét buồn thương dưới ánh pháo hoa, khóe miệng cong lên một nụ cười rất nhẹ, rất rất nhẹ.

Đường Nguyệt Yên liên tục dùng mu bàn tay lau mặt, nước mắt không thể ngừng rơi, chẳng biết tại sao...

Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo đều đến an ủi nàng, hai người chưa từng thấy nàng khóc nhiều như vậy, tối nay không biết có bao nhiêu cô nương cũng khóc thảm thương như thế.

Trình Tử Khiêm ngồi bên cạnh Sách La Định, tay viết nhoay nhoáy, miệng lầm rầm: “Quá đặc sắc! Chắc chắn đây là trang sử rực rỡ nhất trong lịch sử tin đồn của hoàng thành!”.

Sách La Định lắc đầu cười, ngẩng lên nhìn pháo hoa rực rỡ khắp trời, lại cúi xuống... liền thấy nha đầu Bạch Hiểu Nguyệt đang ngẩng đầu nhìn hắn, pháo hoa trong đôi mắt nàng cũng không kém phần rực rỡ so với bầu trời trên kia.

Sách La Định đang nhìn, đột nhiên, Trình Tử Khiêm ở sau lưng giơ tay lên ấn đầu hắn xuống: “Người chủ động chút sẽ chết à?!”.

Thế là, Sách La Định cúi đầu, Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng mặt lên... rất vừa vặn, hai đôi môi áp vào nhau, hôn thật mạnh.

Sách La Định vội ngẩng lên, ôm gáy, trừng mắt với Trình Tử Khiêm. Trình Tử Khiêm đẩy hắn, bảo hắn mau nhìn Bạch Hiểu Nguyệt đi: “Ôi chao, không ổn rồi!”.

Sách La Định ngó ra, quay đầu lại, thấy Bạch Hiểu Nguyệt co người vào trong áo choàng, đáng vẻ như một con mèo dỗi hờn vậy.

“Bị đụng vào rồi à?”. Sách La Định muốn xem nàng có bị thương không.

Bạch Hiểu Nguyệt dùng áo choàng che mặt, không cựa quậy, hai tai đỏ bừng như bị lửa đốt. Sách La Định cũng không ép nàng ngẩng đầu lên, hắn ngẩng mặt tiếp tục ngắm pháo hoa, lưỡi vô thức liếm môi một cái - Ừm, cảm giác cũng không tệ.

9. Chương 9.

TIN ĐỒN PHÚT CUỐI VẪN CÒN NGUYÊN

Dạ tiệc diễn ra vô cùng thuận lợi, cuối cùng Hoàng thượng vẫn cùng Đường Nguyệt Nhữ lên thành lầu, coi như hoàn toàn phá vỡ lời đồn đại... Dân chúng hoàng thành dù tin hay không cũng không quan trọng, những lời đồn này suy cho cùng cũng chỉ là vô căn cứ mà thôi. Đương nhiên, điều khiến dân chúng hoàng thành cảm thấy hứng thú hơn cả chính là nụ hôn của Bạch Hiểu Phong và Đường Nguyệt Nhữ dưới pháo hoa kia.

Theo cách nói của Trình Tử Khiêm, đây chính là tái ông thất mã, họa phúc khôn lường!

Nhưng sau đó, Trình Tử Khiêm nói chuyện với Sách La Định về chuyện này, hai người đều hơi tò mò, nụ hôn của Bạch Hiểu Phong hình như được dùng để đảo ngược tình thế, liệu có phải là trả nợ ân tình cho chuyện trước đây Tam công chúa giúp hắn giải quyết việc liên quan đến Diêu Tích Hy hay không? Sau khi trở về hai người họ lại quay về trạng thái lầy lẫm mập mờ như cũ, có hôm cả ngày cũng chẳng nói với nhau câu nào, tóm lại là chỉ có hai người họ mới biết chuyện gì đang diễn ra mà thôi.

Mấy ngày nay Sách La Định cũng không dễ chịu lắm.

Hôm đó sau khi Bạch Hiểu Phong trở về, Trình Tử Khiêm còn hốt hởi với hắn, nói lúc người hôn Đường Nguyệt Nhữ thì Sách La Định cũng hôn Bạch Hiểu Nguyệt.

Chuyện này đã khiến Bạch Hiểu Phong vô cùng kinh ngạc... Trình Tử Khiêm nhanh chóng ghi chép lại, đây là lần đầu hắn thấy Bạch Hiểu Phong ngạc nhiên như thế.

Còn Bạch Hiểu Nguyệt thì trái ngược hoàn toàn.

Từ sau khi dự tiệc trở về, Bạch Hiểu Nguyệt lúc nào cũng tươi cười hơn hở, làm gì cũng ngâm nga ca hát. Lại qua gần nửa tháng, chân của nàng đã khỏi, thanh nẹp được tháo ra, nàng lại hoạt bát như xưa, nhưng nàng cảm thấy mình béo lên nhiều, nên mấy ngày nay bắt đầu ăn chay.

Trình Tử Khiêm còn nghĩ ra một trò: “Hiểu Nguyệt à, nếu cô thấy mình béo thì cũng không cần nhịn ăn cực khổ như vậy đâu, vận động nhiều là được”.

Bạch Hiểu Nguyệt hỏi: “Vận động thế nào?”.

“Bảo lão Sách dạy võ công đi!”. Trình Tử Khiêm kéo Sách La Định qua, cười hì hì với nàng: “Bảo hân dạy cô mấy miếng võ phòng thân, dù sao cũng có ích!”.

Sách La Định liếc nhìn Trình Tử Khiêm - Bà tám!

Bạch Hiểu Nguyệt rất vui, học võ công gì đó, tình cảm quá!

Sách La Định đánh giá Bạch Hiểu Nguyệt một lượt, bĩu môi, ý nói - Bỏ đi, nàng mà có thể học được võ công thì heo nái cũng leo được cây.

Đáng tiếc, lời chưa ra đến miệng thì hân đã bị Bạch Hiểu Nguyệt néo cho một cái. Không còn cách nào khác, người ta là phu tử mà, gần đây Sách La Định cứ gặp nha đầu này là nhún nhường nàng, như thể hân bất giác thuận theo ý nàng. Sách La Định ngẫm nghĩ, nói với Bạch Hiểu Nguyệt: “Ồ... Thế này đi, cứ đứng tấn hai canh giờ trước đã”.

Trình Tử Khiêm lắc đầu bỏ đi, Bạch Hiểu Nguyệt mím môi đứng tấn, Sách La Định chưa đếm thì nàng đã nói: “Mỗi chân quá, không đứng vững được!”.

Sách La Định á khẩu, đỡ nàng: “Không phải nàng chỉ vừa mới đứng thôi sao...”.

“Tư thế xấu chết!”. Bạch Hiểu Nguyệt bất mãn: “Học cái khác đi!”.

Mặt Sách La Định đầy vẻ vô tội: “Muốn luyện võ đương nhiên phải luyện từ những thứ căn bản, nàng nhìn chân tay nàng như que củi ấy, không đứng tấn thì luyện sao được?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nheo mắt: “Chẳng lẽ luyện công rồi tay chân sẽ to sao?”.

“Sẽ to hơn một chút”. Sách La Định khuyên: “Bỏ đi, nàng đi thuê thửa may vá đi, võ công không hợp với nàng...”.

“Thì người cứ dạy chiêu thức cho ta đi, mấy chiêu cũng được”. Bạch Hiểu Nguyệt có vẻ thực sự muốn học.

“Chuyện này...”. Sách La Định bất đắc dĩ: “Nàng cứ đứng tấn trước...”. Nói xong bị đập.

...

Sáng sớm Bạch Hiểu Phong đã bị cha hân, Bạch thừa tướng, gọi về nhà. Vừa mới vào cửa đã thấy mẹ hân chạy ra, ra vẻ thần bí hỏi: “Hiểu Phong à, có phải Bạch Hiểu Nguyệt có người thương rồi không?”.

Bạch Hiểu Phong giật mình - Chẳng lẽ lộ ra tin gì rồi sao?

“Nghe nói là Sách La Định?”. Tể tướng phu nhân có vẻ không thể tin nổi: “Có phải thật không?”.

“À, chuyện này...”. Bạch Hiểu Phong lúng túng, nói thế nào đây, nếu gật đầu liệu mẹ hân có chịu nổi đả kích không?

“Hiểu Phong”. Lúc này Bạch thừa tướng ở trong thư phòng đi ra, chấp tay sau lưng, nghiêm nghị gọi Bạch Hiểu Phong vào phòng.

Bạch Hiểu Phong đành đi vào, Bạch thừa tướng là người rất nghiêm túc, Bạch Hiểu Phong không dám cãi lời. Trên dưới phủ thừa tướng, ai cũng sợ ông ta. Bạch Hiểu Nguyệt là người được cưng chiều nhất, thỉnh thoảng nàng có vùng vằng giận dỗi thì Bạch thừa tướng sẽ dỗ dành, người khác có nằm mơ cũng chẳng được.

Bạch Hiểu Phong đột nhiên rất muốn biết Sách La Định nếu thành em rể hân thì sẽ chung sống với cha hân như thế nào, nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi.

“Là thật sao?”, Bạch thừa tướng hỏi.

“Dạ...”.

“Áp a áp ứng cái gì?”. Bạch thừa tướng cau mày: “Con là đại ca, mọi việc lại xảy ra trong tầm mắt của con, đừng nói với ta là con không biết!”.

Bạch Hiểu Phong lúng túng: “Hình như...”.

“Hình như?”. Bạch thừa tướng trợn trừng mắt.

Bạch Hiểu Phong gật đầu bất lực: “Đúng vậy”.

Bạch thừa tướng nghe xong, vẻ mặt khá kỳ quái, một lúc lâu sau, khó hiểu hỏi: “Tiểu muội con thích gì ở hắn?”.

Bạch Hiểu Phong ngẫm nghĩ: “Cha có nhớ chuyện mấy năm trước Hiểu Nguyệt bị ngã xuống hồ được người ta cứu không?”.

Bạch thừa tướng gật đầu.

“Mặc dù Hiểu Nguyệt chưa từng nói, nhưng có lẽ người cứu nó là Sách La Định”. Bạch Hiểu Phong nói: “Hình như Hiểu Nguyệt đã yêu hắn lâu rồi”.

Bạch thừa tướng nghe xong cũng hiểu, khó trách Hiểu Nguyệt không thèm để ý đến ai, thì ra đã sớm có đôi tượng rồi.

“Ừm, nhân phẩm của Sách La Định thế nào?”. Bạch thừa tướng hỏi.

Bạch Hiểu Phong gật đầu: “Không tệ”.

“Nhưng tiếng tăm quá tệ, lời đồn đại cũng nhiều vô kể”. Bạch thừa tướng có vẻ không hài lòng: “Hơn nữa chữ nghĩa thì ít, không có học vấn gì, Bạch gia ta đời đời là môn đệ thư hương, tự nhiên lại chọn một đại tướng quân”.

“Haizz, nhưng quan trọng là Hiểu Nguyệt thích!”. Bạch phu nhân tư tưởng tân tiến ngoài dự đoán của Bạch Hiểu Phong: “Sách La Định cũng không tệ, cao to dũng mãnh, có thể bảo vệ Hiểu Nguyệt”.

Bạch thừa tướng im lặng một lúc lâu mới hỏi Bạch Hiểu Phong: “Con thấy thế nào? Sách La Định có phải là lựa chọn thích hợp không?”.

Bạch Hiểu Phong suy nghĩ, nói: “Sách La Định và Đường Tinh Trị, cha thấy người nào hơn?”.

Bạch thừa tướng hơi sững sờ: “Lục hoàng tử cũng thích Hiểu Nguyệt?”.

Bạch Hiểu Phong cười: “Theo con biết thì Đường Tinh Trị vào thư viện là vì Hiểu Nguyệt”.

Bạch thừa tướng nghiêm mặt: “Chuyện này không được!”.

Bạch phu nhân cũng gật đầu lia lịa: “Đúng vậy, không thể gả Hiểu Nguyệt vào hoàng cung! Chuyện đó không được, Sách La Định vẫn hơn, chỉ cần hắn thương yêu Hiểu Nguyệt là được!”.

Bạch thừa tướng suy nghĩ một chút, hỏi: “Vậy Sách La Định kia có ý tứ gì với Hiểu Nguyệt không? Tại sao không đến cầu hôn?”.

Bạch Hiểu Phong trầm nghĩ, nếu nói cho cha biết chuyện Sách La Định đã hôn Hiểu Nguyệt mà vẫn chưa nói rõ ràng, liệu cha có đến chửi hắn không.

“Chắc...”. Bạch Hiểu Phong há miệng.

“Cái gì?”. Bạch thừa tướng trợn trừng hai mắt: “Chẳng lẽ hắn nghĩ Hiểu Nguyệt không xứng với hắn sao?”.

“À, cũng không hẳn, chắc là nghĩ mình không xứng với Hiểu Nguyệt”. Bạch Hiểu Phong vội đỡ lời.

“Nhiều sự”. Thừa tướng suy nghĩ: “Con sắp xếp đi, ta muốn gặp Sách La Định”.

“Cha, cha muốn đến thư viện à?”, Bạch Hiểu Phong hỏi.

“Không thể trực tiếp đến gặp được, dù sao ta và hắn cũng chưa từng gặp nhau, ta phải cải trang một chút”. Thừa tướng vuốt râu: “Ta muốn xem nhân phẩm của Sách La Định này rốt cuộc thế nào”.

Bạch Hiểu Phong đỡ trán - Hổng rồi, phải nói cho Sách La Định biết đó là cha mình để hắn bớt ngông nghênh đi một chút, ngộ nhớ... hắn mở miệng là ông đây, quen miệng lại phọt ra mấy câu thô tục, chẳng phải cha sẽ tức chết sao.

Nhưng trước giờ Bạch thừa tướng nói là làm, Bạch Hiểu Phong cũng chẳng có cách nào khác.

...

Chiều hôm đó, Sách La Định cảm thấy thời tiết rất đẹp, nhưng mí mắt bên phải cứ giật giật.

Chân của Bạch Hiếu Nguyệt đã khỏi hẳn, nàng liền về nhà thăm mẹ, cho Sách La Định nghỉ một buổi chiều. Sách La Định cảm thấy thật tuyệt vời, quyết định đến quán doanh giết thời gian. Hắn ra khỏi cổng thư viện, đến quán rượu đối diện mua một bầu rượu, vừa xoay người định đi thì cảm thấy vai mình bị ai vỗ một cái.

Sách La Định quay đầu lại, thấy một ông lão.

Ông lão này người đầy bụi bặm như vừa mới đi một đoạn đường rất xa, hỏi Sách La Định: “Trần Thanh Hà đi lối nào vậy?”.

Trần Thanh Hà ở ngay gần quán doanh của Sách La Định, Sách La Định đưa tay chỉ: “Đi về phía trước, ra cửa thành phía đông, đi theo quan đạo khoảng mười dặm là tới”.

Ông lão gật đầu: “Ồ”, nhưng lại không đi.

Sách La Định nhìn ông lão một chút, ông lão này tư văn nho nhã, ngoại hình không tệ, ăn mặc rất tươm tất, hẳn là rất giàu có. Nhưng Sách La Định cảm thấy hơi kỳ quái, ở đây có nhiều người như vậy, người bán điểm tâm, người mở cửa hàng, ai cũng tươi cười niềm nở, nếu muốn hỏi đường sao ông lão không đi hỏi họ mà lại hỏi một kẻ nhìn như hung thần ác sát là hắn chứ?

Nhưng thôi, thêm một chuyện chẳng bằng bớt một chuyện, Sách La Định cũng không muốn làm ảnh hưởng đến tâm trạng rất tốt của mình hôm nay, cho nên xoay người bỏ đi. Nhưng vừa đi một đoạn lại thấy ông lão kia đi theo. Hắn dừng lại, ông lão cũng dừng lại. Hắn đi mấy bước, ông lão cũng bước theo. Cuối cùng, hắn đứng lại, đưa một ngón tay ngoắc ông lão: “Này, ông lão, ông đi theo ta làm gì?”.

Người đi theo Sách La Định là ai? Đó chính là Bạch thừa tướng cải trang. Bạch thừa tướng tiến lại, hỏi: “Người có phải là Sách La Định không?”.

Sách La Định chớp chớp mắt, thầm nói quả nhiên biết mình nên mới đến tìm mình mà, bèn gật đầu: “Đúng”.

“Ta hỏi thăm người trong hoàng thành xem ai là người có võ công giỏi nhất lại hung dữ nhất, tất cả đều nói là người”, ông lão nói.

Sách La Định dở khóc dở cười, đưa tay vỗ vai Bạch thừa tướng: “Ông lão, ông muốn tìm một người có võ công giỏi nhất lại hung dữ nhất làm gì? Đi đánh ai sao?”.

Bạch thừa tướng đến gần quan sát Sách La Định - Ừm, ngoại hình thực ra không tệ, còn có chút khí khái anh hùng, hay... khí chất còn đồ nhỉ?

“Ta muốn nhờ người giúp một việc!”, ông lão nói.

Sách La Định khoanh tay quan sát ông lão một lượt: “Giúp cái gì?”.

Trình Tử Khiêm ăn no xong, đi từ tửu lâu ra, vừa rửa răng vừa nghĩ xem hôm nay có trò hay gì để xem không, vừa nhìn... đã thấy trước một cửa hàng chỗ ngã rẽ, Sách La Định đang nói chuyện với một ông lão.

Trình Tử Khiêm dụi mắt - Hả?! Chẳng phải đó là Bạch thừa tướng sao?!

Con người đảo hai vòng, Trình Tử Khiêm vội lôi giấy bút ra - Có trò hay để xem rồi, cha vợ đến thử con rể tương lai đây mà!

“Kể ra rất dài dòng, ta là người huyện Định, họ Phương, mọi người thường gọi ta là Phương viên ngoại”, Bạch thừa tướng kể câu chuyện đã chuẩn bị từ trước.

“À, lão Phương”. Sách La Định gọi rất tự nhiên.

Bạch thừa tướng nén giận - Không có phép tắc gì cả.

Sách La Định tiện tay kéo râu ông lão, thấy là đồ thật thì nói: “Dài vậy sao, lúc ăn canh có bất tiện không?”.

Miệng Trình Tử Khiêm há hốc - Sách La Định kéo râu của lão thừa tướng sao?!

Bạch thừa tướng ấn khố miệng đang giật giật của mình - Việc chính quan trọng hơn, không nên so đo với thằng tiểu quỷ không biết phép tắc này.

“Con gái ta bị người ta bắt cóc rồi”. Bạch thừa tướng nén giận nói tiếp.

Sách La Định ngẩn người, hỏi: “Có kẻ bắt cóc sao? Vậy lão tìm ta làm gì? Báo quan đi?”.

Bạch thừa tướng lắc đầu: “Con gái ta tự nguyện bị bắt đi”.

Khố miệng Sách La Định giật giật - Lão già này lớn tuổi rồi, liệu có phải đầu óc có vấn đề gì không?

“Nhà ta là hậu nhân danh môn, môn đệ thư hương!”. Bạch thừa tướng nói: “Con gái ta có học vấn, biết lễ nghĩa, bình thường rất hiểu lý lẽ, lại ngoan ngoãn, nhưng lại bị một tên lưu manh lừa gạt”.

Sách La Định chớp chớp mắt - Nói mãi, thì ra là chuyện nhà sao?

“Tên lưu manh đó có võ công rất giỏi, chẳng biết tại sao con gái ta lại thích hắn, còn nói nếu không phải hắn thì sẽ không lấy ai cả”. Bạch thừa tướng ra vẻ đau lòng: “Nhưng hai người họ chẳng xứng đôi chút nào!”.

Sách La Định chẳng thấy hứng thú, hắn ngoáy tai.

“Cho nên ta muốn người giúp ta dọa tên lưu manh kia một vố, để hắn biết khó mà lui, đừng có ý đồ với con gái ta nữa!”. Thừa tướng vừa nói vừa giơ hai ngón tay ra: “Người giúp ta chuyện này, ta sẽ cho người hai ngàn lượng!”.

Sách La Định nhướng mày - Há, nhiều tiền quá.

“Ta nói này ông lão”. Sách La Định khoác vai Bạch thừa tướng: “Có phải con gái ông thực lòng thích tên lưu manh kia không?”.

Bạch thừa tướng suy nghĩ, gật đầu.

“Vậy chẳng phải là ổn rồi sao?”. Sách La Định lại kéo râu ông lão: “Ông nghĩ thoáng chút đi, con cháu có phúc phận của con cháu, thật ra thì lưu manh cũng có rất nhiều ưu điểm”.

“Ví dụ?”. Bạch thừa tướng nén giận hỏi.

“Những việc như đi đòi nợ, bắt trộm gì đó cũng có ích chứ”. Sách La Định vỗ ngực Bạch thừa tướng: “Con gái ấy mà, cô ấy muốn lấy ai thì ông cứ cứ gả cho người đó, con gái lớn chẳng thể giữ trong nhà đâu! Dù sao thì ông cũng giàu, nhìn còn trẻ, cùng lắm thì cưới thêm mấy tiểu thiếp rồi sinh thêm mấy đứa nữa”.

Bạch thừa tướng trợn trừng mắt, râu cũng sắp bay đến nơi. Sách La Định lại kéo râu ông lão: “Về nhà đi, đại gia ta không thèm làm cái chuyện chia ương rẽ thúy ấy đâu”, nói xong phát tay áo bỏ đi.

Lúc này Trình Tử Khiêm cũng đã mò đến con hẻm gần chỗ hai người nhất, thấy Bạch thừa tướng đang tròn mắt há miệng nhìn Sách La Định.

Trình Tử Khiêm lắc đầu - Lão Sách à, người toi rồi!

Bạch thừa tướng thấy Sách La Định đã đi xa, lại đuổi theo. Đến ngoài cửa thành phía đông, Trình Tử Khiêm trốn vào rừng cây, tiếp tục theo dõi.

Sách La Định quay đầu lại nhìn, thấy ông lão kia vẫn còn đi theo, không biết nói gì: “Sao ông vẫn đi theo?”.

Bạch thừa tướng tiến đến: “Nhà ta đời đời là môn đệ thư hương, không thể chứa lưu manh trong nhà được!”.

Sách La Định nhìn trời: “Một đám một sách thì chán chết, thêm một tên lưu manh chẳng phải càng tốt sao, ông lão, năm nay ông bao nhiêu tuổi?”.

Bạch thừa tướng bĩu môi: “Sáu mươi”.

“Vậy sao?”. Sách La Định lại rất kinh ngạc: “Nhìn chỉ khoảng năm mươi thôi, sáu mươi tuổi mà muốn sinh tiếp nghe có vẻ hơi khó đấy”.

Sắc mặt Bạch thừa tướng lúc trắng lúc đỏ, tên Sách La Định này chẳng nghiêm túc chút nào.

Sách La Định đi tiếp về phía trước. Bạch thừa tướng vừa đi theo vừa nói: “Tên lưu manh kia rất ngông cuồng ngang ngược, sau này ta không quản được hắn, nhờ hắn bắt nạt con gái ta thì sao?”.

Sách La Định khoanh tay đi cùng ông ta: “Đây cũng là vấn đề... Đúng rồi, tên lưu manh kia có mẹ không?”.

Bạch thừa tướng ngậy người: “Chắc có”.

“Vậy thì dễ rồi!”. Sách La Định vỗ tay một cái: “Ông cưới mẹ hắn về! Vậy là hắn thành con ông rồi! Con dĩ nhiên phải nghe lời cha, nếu hắn dám ức hiếp con gái ông thì ông đánh hắn”.

Bạch thừa tướng giận đến nổi mặt mũi trắng bệch, thầm nói - Ta đánh người trước!

Trong rừng, Trình Tử Khiêm vừa lắc đầu vừa nén cười - Tiêu rồi! Sách La Định, người định chọc cha vợ tương lai tức chết à?

Lúc này, cảm giác của Bạch thừa tướng về Sách La Định chẳng biết là tốt hay xấu nữa, đúng là dở khóc dở cười, hắn là tên đại lưu manh nhưng cũng khá thú vị, khác với những người ông ta gặp thường ngày.

Lúc này lại thấy Sách La Định đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời: “Sắp mưa rồi, tìm một chỗ trú mưa rồi đi tiếp”.

Bạch thừa tướng ngẩng lên nhìn, quả là mây đen đầy trời.

“Ở chốn đồng không mông quạnh này...”. Ông lão đang nói thì có mấy giọt mưa rơi xuống, mưa rất lớn, ông cũng không mang theo ô.

Bạch thừa tướng là thư sinh, từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa, luôn có người chăm sóc nên nhất thời cũng chẳng biết phải làm sao. Sách La Định kéo ông lão: “Vào rừng tránh mưa, làm gì mà đứng im như khúc gỗ vậy?”.

Bạch thừa tướng bị hắn kéo vào rừng, thầm nghĩ tiểu tử này thật không có quy củ, ăn nói vô lễ!

Sách La Định tìm một chỗ có tán cây um tùm cho ông lão ngồi xuống, rút cây đao giắt bên hông chặt ít cành cây gác lên tán cây để che mưa.

Thấy động tác của Sách La Định thuần thực như vậy, Bạch thừa tướng nhin không được, hỏi: “Người thường trú mưa bên ngoài à?”.

Sách La Định bĩu môi cười: “Đương nhiên, trú khoảng hai mươi năm như vậy, không thuần thực sao được”.

Bạch thừa tướng hơi sững sờ, sực nhớ - Sách La Định là cô nhi, từ nhỏ đã lưu lạc nơi sơn dã, chắc là luyện được từ hồi đó.

Bạch thừa tướng ngồi dưới tán cây, mưa ngày càng lớn. Sách La Định cũng ngồi cạnh, đưa vò rượu cho ông lão để ông lão uống mấy ngụm cho ấm người, còn hắn rút đao găm ra, lấy một nhánh cây, đục đẽo gì đó cho đỡ buồn.

“Người làm gì vậy?”. Bạch thừa tướng uống mấy ngụm rượu, tò mò hỏi Sách La Định.

“Làm mấy thanh đao cho đám trẻ con trong quân doanh chơi”. Sách La Định hồ hững trả lời.

Bạch thừa tướng không tán thành: “Trẻ con mấy tuổi? Nhỏ thế đã cho chơi đao gỗ thì chẳng phải sau này chỉ biết chém giết sao?”.

Sách La Định cảm thấy buồn cười: “Đúng là suy nghĩ của một sách”.

Bạch thừa tướng bỗng thấy rất buồn cười, đời này chưa ai thiếu tôn trọng ông ta như vậy, Sách La Định thật là...

“Trẻ em nên đi học mới đúng!”. Bạch thừa tướng nghiêm mặt.

“Tất nhiên phải học, nhưng cũng phải chơi chứ”. Sách La Định làu bàu, tiếp tục đục đao: “Đọc sách cũng tùy người, ông có thể bảo Khổng Minh tiên sinh đọc sách, nhưng không thể bảo Trương Phi đi đọc sách được, mỗi người đều có sở trường riêng”.

Bạch thừa tướng gật đầu: “Người thích Tam Quốc à?”.

“Cũng bình thường”. Sách La Định chậm rãi trả lời.

Bạch thừa tướng bèn nói chuyện về mấy trận chiến trong Tam Quốc với hần, mặc dù hần nói câu nào cũng rất lơ đãng nhưng cách lý giải lại rất độc đáo. Bạch thừa tướng có chút ngạc nhiên, trí tuệ của tên Sách La Định này thật khác người thường, thông minh mà rất cỏi mồm, quả thực là một nhân tài hiếm có, chẳng trách mấy ông bạn già của mình đánh giá hần rất cao, Hoàng thượng lại càng coi trọng hần.

“Người thành thân chưa?”, thừa tướng đột nhiên hỏi.

Sách La Định nhìn ông lão, lắc đầu.

“Lớn vậy mà vẫn chưa thành thân à?”. Bạch thừa tướng hỏi tiếp: “Có người thương chưa? Ta giới thiệu cho một người nhé?”.

Sách La Định gãi tai: “Ông già lắm chuyện quá đấy”.

Bạch thừa tướng nghiêm mặt nói: “Vậy sau này nếu người có con trai, sẽ cho nó học văn hay học võ?”.

“Có con rồi hãy nói, ta thích có con gái hơn”. Sách La Định bĩu môi: “Tốt nhất là sinh bốn, năm đứa con gái”.

Bạch thừa tướng nhìn trời: “Có ba điều bất hiếu, không có con nối dõi là điều bất hiếu nhất!”.

Sách La Định buồn cười: “Ta chẳng còn ai để mà hiếu thuận, có con nối dõi hay không thì có gì quan trọng chứ?”.

Bạch thừa tướng há miệng: “Sao lại muốn có con gái mà không muốn có con trai?”.

Sách La Định ngẫm nghĩ: “Con gái tình cảm mà”. Nói đến đây, chẳng hiểu sao trong đầu hần lại thoáng hiện ra hình ảnh Bạch Hiếu Nguyệt, hần vội lắc đầu.

“Vậy nhờ có con trai thì sao?”, Bạch thừa tướng vẫn gặng hỏi.

“Thì mặc kệ nó”. Sách La Định bĩu môi: “Để mẹ nó quản, ta chỉ phụ trách việc tét dít nó thôi”.

“Dường bắt giáo, phụ chi quá (1)!”. Bạch thừa tướng bức quá, tiểu tử này thật không đáng tin cậy.

(1) Câu trong sách Tam tự kinh, nghĩa là “Nuôi mà không dạy là lỗi của cha”.

“Á... Đoạn này ta từng học thuộc”. Sách La Định lập tức đọc cho Bạch thừa tướng nghe một đoạn Tam tự kinh phiên bản địa phương của hần, Bạch thừa tướng nghe xong thì phun rượu đầy đất.

“Ha ha... Tên phụ tử nói ngọng nào dạy người bản Tam tự kinh này vậy?!”. Bạch thừa tướng vỗ ngực cười nghiêngngả, trước giờ ông ta rất cứng nhắc, có khi chưa bao giờ cười vui vẻ đến vậy.

Trình Tử Khiêm ở trong rừng bĩu môi - Được đó Lão Sách, rất có bản lĩnh.

Sách La Định lườm ông lão: “Có ông nói ngọng ấy, tiểu phụ tử của ta rất giỏi”.

Bạch thừa tướng hơi sững lại, hỏi: “Tiểu phụ tử, phụ tử của người nhỏ tuổi hơn người à?”.

Sách La Định tiếp tục gãi má, nhìn trời.

“Là một cô nương?”, Bạch thừa tướng tiếp tục thăm dò.

Sách La Định cầm vò rượu uống một ngụm: “Ông già lắm chuyện quá đấy”.

Bạch thừa tướng vừa định nói tiếp thì nghe thấy có tiếng động vọng vào từ bên ngoài rừng cây.

“Xui xẻo thật, đột nhiên lại mưa to”.

Lúc này, bên ngoài có mấy người đi đường dắt ngựa vào rừng, hình như cũng đến trú mưa. Hai người này mặc thường phục, nhìn qua cũng biết là người luyện võ, dáng vẻ hung dữ. Hai người liếc nhìn Bạch thừa tướng và Sách La Định ngồi dưới tán cây, không nói gì nhiều, cũng lấy cành cây làm một mái che để trú mưa.

Bạch thừa tướng cảm thấy hai người này lắm la lắm lét, ngồi thì cứ ngồi, việc gì phải lén lút nhìn về phía ông ta chứ. Sách La Định tiếp tục đeo dao, trên dao còn khắc thêm một con heo con, giống như thật.

Lúc này mưa cũng nhỏ dần. Thừa tướng phát hiện hai người kia đánh mắt ra hiệu với nhau, hình như rất để ý đến bọn họ. Thừa tướng lo lắng, huých Sách La Định. Sách La Định ngẩng đầu lên nhìn, ý hỏi - Gì vậy?

Bạch thừa tướng dùng mắt ra hiệu với hắn - Hai người kia trông có vẻ không phải người tốt, có phải đạo tặc không?

Sách La Định quay đầu lại, mắt dấu mắt với hai người qua đường kia. Hắn sờ cằm - Á! Hai tên kia nhìn quen quen.

Hắn đang ngẫm nghĩ thì hai người kia đột nhiên đứng dậy, đi tới trước mặt họ. Bạch thừa tướng cuống lên - Bọn họ có dao!

Sách La Định cũng ngẩng đầu nhìn hai người họ, bỗng thấy họ rút dao từ bên hông ra.

Bạch thừa tướng cả kinh - Quả nhiên là cướp!

Hai người kia rút dao ra, nhưng lại không cướp bóc, bởi vì dao trên tay họ là dao gỗ.

Vừa nhìn thấy hai thanh dao gỗ này, Sách La Định liền sững ra.

“Sách La Định?!”. Hai người kia vừa vui mừng vừa ngạc nhiên gọi một tiếng: “Đúng là người rồi!”.

Sách La Định nhìn hai người thật kỹ, vui vẻ thốt lên: “À, thì ra là hai tiểu tử các người”.

Hai người kia kích động chạy đến vỗ vai Sách La Định, dường như là bạn cũ lâu ngày gặp lại.

Bạch thừa tướng vừa rồi suýt thì nhảy bổ lên, bây giờ lại có chút ngớ người - Chuyện gì vậy?

Sau đó nói ra mới biết, thì ra hai người này chẳng khác Sách La Định là mấy, đều là cô nhi, hồi nhỏ chơi chung với nhau, lớn lên mỗi người mỗi ngả, đã mười mấy năm rồi không gặp nhau. Lại hỏi kỹ thêm chút nữa, thì ra hai người này mở tiệm rượu, làm ăn không tệ. Lần này đến đây làm một vụ làm ăn nhưng thất bại, vốn định trở về, chẳng ngờ giữa đường gặp mưa, gặp lại huynh đệ.

Bạch thừa tướng ở bên cạnh vuốt râu, nghe mấy người nhắc đến những chuyện vui hồi nhỏ, ông ta chợt hiểu ra tại sao cách nói chuyện của Sách La Định lại quái dị, khác hẳn những người ông ta thường gặp như thế. Quá trình trưởng thành của Sách La Định khác hẳn những người mà ông ta quen biết và tiếp xúc!

Chỉ tiếc, thời gian gặp nhau quá ngắn, hai vị huynh đệ kia phải lên đường, mưa đã tạnh, họ lại phải từ biệt. Trước khi đi, Sách La Định còn hỏi: “Sao làm ăn lại thất bại? Có tổn thất không?”.

Hai người lắc đầu: “Đừng nhắc đến nữa, gần đây có người trả giá cao tìm cao thủ hợp lại ở khu núi Đại Bình”.

Sách La Định hơi sững người, lưu ý kỹ hơn: “Tìm cao thủ thế nào?”.

“Phần lớn là những kẻ vô cùng hung ác”. Hai người nói cho Sách La Định biết: “Hai chúng ta mới hoàn thành một chuyến bảo tiêu, trước Tết không định đi xa, nghe nói về việc này, nghĩ họ muốn mượn người làm nên mới đến xem. Nhưng hình như họ muốn thuê sát thủ, lại còn rất thần bí, cho nên chúng ta không nhận lời”.

Sách La Định nghe xong gật đầu, lại hẹn họ ngày sau gặp nhau uống rượu, còn lấy toàn bộ số bạc mang theo nhét vào tay họ. Hai người họ kiên quyết từ chối, nhưng Sách La Định có vẻ quen làm đại ca đã nói là làm nên họ đành phải cầm, hẹn lần sau tụ tập, cùng uống đến sáng mới thôi.

Bạch thừa tướng ở bên cạnh gật đầu tán thưởng - Người giang hồ quả nhiên có tình có nghĩa!

Tiến hai người đi rồi, Sách La Định ra khỏi rừng cây, ngẩng đầu nhìn sắc trời, nói với Bạch thừa tướng: “Ông lão, con đường này rất an toàn, ông cứ đi tiếp về phía trước một đoạn nữa là tới”. Nói xong, Sách La Định đi về hướng ngược lại, có vẻ vội vã trở về.

Bạch thừa tướng vốn dĩ đâu phải đi tìm con gái, cũng chạy theo Sách La Định. Sách La Định dở khóc dở cười, quay đầu lại nhìn: “Sao ông cứ đi theo ta vậy?”.

“Trời sắp tối rồi, ta về thành nghỉ một đêm, sáng mai đi tiếp!”. Bạch thừa tướng phản ứng cũng rất nhanh.

“À”. Sách La Định gật đầu, tiếp tục đi về phía trước.

Trời mưa, đường trơn trượt, Sách La Định tâm trạng nặng nề, bước đi rất nhanh, còn Bạch thừa tướng dù sao cũng là người nho nhã, hơn nữa lại quen ngồi kiệu ngồi xe, vừa sơ ý một chút đã bị trượt chân. “Ai da!”.

Sách La Định quay đầu lại, thấy ông lão ngã một cái thật mạnh. “Này”. Sách La Định bước tới đỡ ông lão, thăm nghĩ - Không bị ngã chết đấy chứ?

Bạch thừa tướng người đầy bùn đất, xoa thắt lưng: “Ôi chao, vẹo lưng ta rồi”.

Sách La Định đỡ Bạch thừa tướng dậy, bảo ông ta đi thử mấy bước... phát hiện ra ông lão này chỉ bị trật eo, chân không bị thương.

“Thư sinh các ông yếu thật đấy!”. Sách La Định lắc đầu: “Đọc ít sách đi một chút, vận động nhiều hơn chẳng phải là tốt hơn sao, đi đường bằng mà cũng vấp ngã”.

Bạch thừa tướng thăm nói - Tưởng ta sung sướng lắm sao!

“Haizz, để ta công ông”. Sách La Định bắt đắc dĩ, ngoắc tay với Bạch thừa tướng: “Ông ở khách điểm nào? Hay là ta công ông đi tìm con gái ông nhé? Để nàng ta chăm sóc ông?”.

“Không, đến khách điểm được rồi”. Bạch thừa tướng lắc đầu.

Sách La Định không còn cách nào khác, công ông lão quay về, lát nữa hẳn còn muốn đến núi Đại Bình một chuyến nên chạy rất nhanh. Bạch thừa tướng nằm trên lưng hắn, đại tướng quân có khác, chạy rất nhanh nhưng rất vững! Lại nghĩ, mẹ bọn trẻ nói chẳng sai chút nào, tên võ tướng này cao to dũng mãnh, ít nhất là có thể bảo vệ an toàn cho Bạch Hiếu Nguyệt. Hơn nữa, Bạch thừa tướng cũng có chút thiện cảm với Sách La Định, tốt bụng, có nghĩa khí, bản chất tốt! Quả nhiên không thể tin lời đồn đại được! Có điều cách nói chuyện của hắn rất đáng ăn đòn!

Bạch thừa tướng còn đang suy nghĩ, Sách La Định đã công ông ta về thành rồi, vừa hay gặp một chiếc xe ngựa, là xe của Bạch Hiếu Nguyệt trở về từ phủ thừa tướng. Hôm nay Bạch Hiếu Nguyệt thấy rất băn khoăn, lâu lắm nàng mới về phủ thăm cha mẹ một chuyến, sao cha lại ra ngoài chứ? Lúc hỏi, mẹ còn ra vẻ bí mật nữa.

Sách La Định nhìn thấy xe ngựa của Bạch Hiếu Nguyệt thì nhanh chóng đặt ông lão lên xe nàng, nói: “Bạch Hiếu Nguyệt, nàng giúp ta đưa ông lão này về khách điểm, ta có việc gấp phải ra ngoài thành”. Nói xong, hắn không thèm nhìn về mặt nàng mà chạy đi luôn.

Chờ Sách La Định đi rồi, Bạch thừa tướng vuốt râu, đảo mắt thấy con gái đang nghiêng đầu nhìn mình, vẻ mặt khó hiểu. Bạch Hiếu Nguyệt thấy cha mình người đầy bùn đất, liền sấn lại lau cho ông: “Cha, sao cha lại đi cùng Sách La Định?”.

Bạch thừa tướng lúng túng, đâu thể nói là đến thử con rể tương lai được, bèn nói: “À... cha ra ngoài thành tìm bạn, trên đường bị ngã và gặp Sách La Định”.

“Thật sao?”. Bạch Hiếu Nguyệt có chút lo lắng: “Sách La Định công cha về à? Hẳn có biết cha là cha con không?”.

“Không, còn gọi ta là ông lão nữa”. Bạch thừa tướng trả lời, còn có chút ghen tị - Sao con không hỏi xem cha ngã có đau không?

Bạch Hiếu Nguyệt lại lo lắng: “Hắn chỉ gọi những người già thân quen là ông lão thôi, thấy gọi như vậy thân mật!”.

Bạch thừa tướng dở khóc dở cười - Con bé này bây giờ chỉ quan tâm tới người ngoài thôi, cha đang đau lưng đó!

“Con người Sách La Định hơi thô lỗ...”. Bạch thừa tướng vừa mới mào đầu.

“Nhưng tâm địa hắn rất tốt”. Bạch Hiểu Nguyệt vội bổ sung.

“Hình như ít chữ...”.

“Hắn vẽ rất đẹp!”.

“Có chút lưu manh...”.

“Người luyện võ không câu nệ tiểu tiết”.

“Bá vai bá cổ chẳng có phép tắc gì cả”.

“Hắn đâu phải là văn nhân nhỏ nhen”.

“Cha và đại ca của con đều là văn nhân đấy”.

“Hừm”. Bạch Hiểu Nguyệt giận dỗi quay mặt đi - Cha chỉ thấy khuyết điểm của Sách La Định mà không thấy ưu điểm của hắn.

Bạch thừa tướng thở dài - Hay là hôn sự này cứ quyết định vậy đi, xem ra con gái mình đã quyết tâm lắm rồi, nhưng ông ta cứ thấy như vậy thì hơi cho tiểu tử kia quá!

Một lúc lâu sau, lão thừa tướng nói: “Sách La Định cũng coi như là một đại anh hùng có trách nhiệm, đáng để nương tựa suốt đời, con người rất thú vị”.

Bạch Hiểu Nguyệt kinh ngạc nhìn cha - Cha vừa khen Sách La Định ư! Còn nói nương tựa suốt đời gì đó...

Khi Sách La Định về đến thư viện thì trời đã tối. Vừa vào cổng liền nhìn thấy bọn Đường Tinh Trị đang xúm lại, nghiên cứu gì đó.

“Các người làm gì đấy?”. Sách La Định đi tới.

“Ngày mai đến bãi săn sẵn thú!”. Hồ Khai đáp: “Lần này Tinh Trị dẫn một đội, Tinh Vũ dẫn một đội, có thể sẽ tranh tài”.

“Ồ...”. Sách La Định gật đầu, ngẫm nghĩ, lại hỏi: “Đường Tinh Vũ điều tra sơn tặc thế nào rồi?”.

Mọi người nhìn nhau, đồng thanh hỏi: “Sơn tặc gì?”.

“Chuyện Trần Tĩnh ấy”, Sách La Định nhắc.

“Sáng nay Tinh Vũ vẫn còn uống rượu ở Vạn Hoa lâu”. Đường Tinh Trị bĩu môi: “Đã quên lâu rồi”.

Sách La Định cau mày. Lúc này, Trình Tử Khiêm cầm bản thảo đi đến, nói: “Hôm nay lại có tin đồn, muốn nghe không?”.

Sách La Định đứng ngăn người trong sân.

Bạch Hiểu Nguyệt dẫn theo Tuấn Tuấn đi vào: “Tin đồn gì vậy?”.

Bạch Hiểu Phong khoanh tay đi phía sau. Hắn biết hôm nay lão thừa tướng đi thử Sách La Định, còn rất tò mò không biết cha mình có bị Sách La Định chọc cho tức điên không. Nhưng khi Bạch Hiểu Nguyệt kể chuyện ban nãy cho hắn nghe, hắn rất kinh ngạc - Sách La Định thật giỏi, cha mình mà khen hắn sao.

Trình Tử Khiêm đi đến trước mặt mọi người: “Đây là tin đồn vô cùng vô cùng lớn!”.

“Tin đồn gì?”. Mọi người tò mò.

“Nghe nói sau chuyến đi săn này sẽ quyết định ngôi vị Thái tử!”.

Trình Tử Khiêm vừa nói xong, tất cả đều nhìn hắn.

“Thật sao?”. Hồ Khai hăng hái, vỗ vai Đường Tinh Trị một cái: “Ta đã nói mà, hôm qua cha ta còn dặn dò ta, chuyến đi săn này nhất định phải giúp người thắng”.

“Yên tâm đi”. Thạch Minh Lượng cười: “Cho dù lần này Tinh Trị thua thì ngôi vị Thái tử cũng không đến lượt Đường Tinh Vũ”.

“Chắc chắn vậy sao?”. Cát Phạm cũng sắp lại.

“Mấy hôm nay Tinh Vũ lại trở về như xưa rồi”. Thạch Minh Lượng cười mỉa mai: “Không đi kỹ viện thì cũng uống rượu, Hoàng thượng biết rõ chuyện ấy, ai dám giao giang sơn xã tắc cho hần chứ, Tinh Trị mạnh hơn hần nhiều”.

“Chỉ là đến thời khắc cuối cùng không biết Vinh phi có gỡ trò gì hay không”. Hồ Khai luôn thấy lo lắng, thỉnh thoảng lại đưa mắt ra hiệu với Đường Tinh Trị, ý bảo - Nhờ Sách La Định giúp đi!

Đường Tinh Trị rất miễn cưỡng, gãi đầu gãi tai.

“Sách tướng quân, ngài cũng đi cùng chứ?”. Sầm Miễn tốt bụng quen rồi, thấy Đường Tinh Trị không nói gì bèn giúp hần hỏi Sách La Định.

Sách La Định chưa kịp đáp, Đường Tinh Trị đã chen vào: “Ai cần hần đi chứ, ta sẽ tự giải quyết”.

Sách La Định híp mắt cười, gật đầu: “Ừm, có chí khí, vậy ta đi giúp Đường Tinh Vũ”.

Đường Tinh Trị ngó người.

Hồ Khai nhảy dựng lên: “Người không đùa chứ”.

Thạch Minh Lượng cũng gật đầu: “Đúng vậy, cùng là người của thư viện mà!”.

Sách La Định hỏi Đường Tinh Trị: “Người nghĩ sao?”.

Đường Tinh Trị quay đầu đi: “Muốn giúp ai thì giúp, tưởng ta sợ người chác”.

Hồ Khai kéo tay Đường Tinh Trị. Sách La Định hài lòng gật đầu: “Vậy quyết định thế đi”.

Vừa nói xong, một tên gia nô chạy vào: “Sách tướng quân, Vinh phi muốn mời ngài uống trà”.

Sách La Định phất tay, cười nói: “Không cần uống trà, nói là ta đồng ý”, nói xong liền đi vào phòng.

Mọi người nhìn nhau.

Thạch Minh Lượng bắt mắt: “Thật không trượng nghĩa!”.

Đường Tinh Trị thấy chẳng có gì quan trọng: “Dù sao ta cũng không mong chờ hần giúp!”.

Bạch Hiểu Phong làm như không nghe thấy gì, rời khỏi đó, Bạch Hiểu Nguyệt dẫn Tuấn Tuấn vào nhà bếp.

Đêm hôm ấy, Sách La Định ngồi trong sân chuẩn bị cung nỏ, lâu lắm rồi hần không đi săn, cũng thấy ngứa tay. Bạch Hiểu Nguyệt đi vào, đến bên cạnh hần, đưa bát canh trong tay cho hần: “Ăn đi, gà hầm đây”.

Sách La Định uống một ngụm canh, thấy rất ngon, hần ăn một miếng thịt gà, còn gấp mề gà đút cho Bạch Hiểu Nguyệt. Nàng vui vẻ ăn, hể nhìn vào mắt nàng là Sách La Định thấy không được tự nhiên, nhìn nàng lâu một chút là tim đập rất nhanh, không biết hần bị làm sao nữa.

“Đúng rồi, cảm ơn người ban nãy đã công cha ta về”. Bạch Hiểu Nguyệt cảm ơn.

“Cha nàng?”. Sách La Định không hiểu.

“Người người gặp lúc sáng đó...”. Nàng mỉm cười: “Người còn gọi cha ta là ông lão nữa”.

“Phụt... khụ khụ”. Sách La Định nuốt thì nuốt luôn xương gà, vừa nuốt vừa hỏi: “Đó là cha nàng?!”.

Bạch Hiểu Nguyệt gật đầu: “Đúng thế!”.

Sách La Định sực nhớ ông già đó nói “con gái ta thích một tên lưu manh”, khóe miệng liền giật giật, lầm bầm: “May mà ta không có mẹ, nếu không thì nguy to”.

“Sao?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Không... ha ha”. Sách La Định cười khan, thâm nghĩ, chắc Bạch thừa tướng giận điên lên rồi.

“Cha ta nói người rất tốt”, Bạch Hiểu Nguyệt đột nhiên nói.

Sách La Định lấy làm ngạc nhiên: “Hả? Tốt á?”.

“Chính miệng cha ta nói với ta mà”. Bạch Hiếu Nguyệt không quên bổ sung một câu: “Yêu cầu của cha ta rất cao! Có mấy ai được cha ta khen đâu”.

“Vậy sao?”. Tâm tình Sách La Định tốt lên nhiều.

Bạch Hiếu Nguyệt lại ngồi cùng hần thêm lúc nữa, đợi hần ăn gà xong bèn thu dọn bát đĩa định về phòng ngủ.

“Nàng không hỏi tại sao ta lại giúp Đường Tinh Vũ mà không giúp Đường Tinh Trị à?”, Sách La Định hỏi.

Bạch Hiếu Nguyệt lắc đầu: “Nhất định là người có lý do, ta tin người, nhưng người cũng phải cẩn thận”. Nói xong, nàng đỏ mặt, dẫn Tuấn Tuấn rời đi.

Sách La Định đứng trong sân, sờ cằm, nhìn theo bóng dáng uyển chuyển của Bạch Hiếu Nguyệt, thầm nói - Nha đầu này gần đây càng nhìn càng ưng mắt, ưng mắt quá đi!

Đột nhiên hần nghe thấy ai đó xúi giục sau lưng: “Lão Sách à, cô nương này tốt đấy, gả đi... ấy nhầm, cưới đi!”.

Sách La Định quay đầu lại, quả nhiên là Trình Tử Khiêm: “Chuyện ta nhờ người điều tra thế nào rồi?”.

“Có manh mối rồi!”. Trình Tử Khiêm mở giấy ghi chép ra, nói: “Gần đây đúng là có người bí mật chiêu mộ sát thủ, yêu cầu đó phải là những người quen thuộc địa hình vùng núi Đại Bình. Ngoài ra cuối cùng cũng điều tra ra được người liên lạc, sắp xếp mọi việc là Huy công công”.

“Quả nhiên là Vinh phi mua chuộc sao”. Sách La Định lắc đầu: “Xem ra không phải bà ta muốn Đường Tinh Vũ thắng, mà là muốn Đường Tinh Trị chết trong ngày đi săn”.

“Bà ta tàn độc như vậy sao?”. Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Việc này nghiêm trọng rồi đây. Thật ra ta cũng đã hỏi thăm một chút về chuyện của Nguyệt Nhữ, người truyền tin ra có thể là Vinh phi”.

“Bà ta muốn giá họa cho Lệ phi và Hoàng hậu, gây loạn thì giá họa cho Đường Tinh Trị”. Sách La Định lắc đầu: “Ôi trời, thái bình thịnh thế thường bị hủy hoại trong tay mấy mụ đàn bà”.

“Vậy người đồng ý gia nhập bên ấy để cản trở họ hành thích à?”. Trình Tử Khiêm hỏi: “Họ muốn lôi kéo người để làm vốn liếng. Thật ra thì trong lòng Hoàng thượng chắc cũng đã đoán được ít nhiều, nếu không cũng không phải người bảo vệ Nguyệt Nhữ và Tinh Trị. Người nhất định phải dây vào vụ phiên toái này sao? Hay là cứ trực tiếp dẫn người đến bắt cả người lẫn tang vật rồi giao cho Hoàng thượng xử lý?”.

Sách La Định sờ mũi, lắc đầu: “Đến lúc đó nói tiếp”.

Trình Tử Khiêm thở dài: “Ta biết người đang nghĩ gì, hần là người muốn hóa giải chuyện này mà không làm mất hòa khí, tránh gây thêm rắc rối”.

Sách La Định vẫn im lặng.

“Vậy người phải nhớ kỹ những gì vị ‘thiếp hữu ý’ của người nói”. Trình Tử Khiêm thấy không thể khuyên được hần, đành vỗ vai hần: “Cẩn thận là trên hết”.

Sách La Định xua tay - Thiếp cái đầu người ấy.

...

Ngày hôm sau... tin đồn lại lan truyền sôi nổi khắp thành, cũng chẳng biết ai tung ra tin tức, nói lần đi săn này Sách La Định quyết định giúp Đường Tinh Vũ, Đường Tinh Trị phải một mình ứng chiến. Cho nên, có rất nhiều người không hiểu.

“Chẳng phải Sách La Định và Lục hoàng tử học cùng thư viện sao?”.

“Đúng vậy, có lý nào lại giúp người ngoài mà không giúp người mình chứ!”.

“Đừng nói nữa, Đường Tinh Vũ nhân phẩm không ra gì, chuyện này ai cũng biết, có lẽ Sách La Định và hần rất hợp nhau ấy chứ?”.

“Chặc! Lục hoàng tử phải cố gắng lên, đừng thua tên lưu manh ấy!”.

“Đúng vậy...”.

...

Trong thư viện, bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai tìm một mảnh rừng nhỏ để luyện tập. Hồ Khai nói với Đường Tinh Trị: “Người đã nghe nói chưa, Sách La Định có một đội quân săn thú chuyên nghiệp, chỉ cần một buổi chiều vào rừng săn thú cũng đủ cho cả quân doanh chén một bữa thịnh soạn”.

Đường Tinh Trị lườm hắt: “Đừng có nâng cao sĩ khí của địch, hạ bớt uy phong của ta nữa”.

“Tinh Trị này, người đừng giận dữ Sách La Định nữa, bây giờ không phải lúc đâu”. Thạch Minh Lượng cũng khuyên: “Ta thấy Sách La Định chỉ trêu chọc người thôi, nếu người muốn người ta giúp một tay thì phải nói chứ, đâu thể để người ta chủ động đến giúp người nhưng một câu tạ ơn người cũng không nói”.

“Cũng đúng, hần đã giúp chúng ta nhiều lần rồi”. Cát Phạm nói: “Người vì Bạch Hiểu Nguyệt nên mới không ưa hần, thật ra...”.

“Thôi thôi”. Đường Tinh Trị bị nói nhiều quá cũng phiền: “Bây giờ có nói gì cũng vô dụng, luyện bắn tên cho tốt đi!”.

Sách La Định dẫn người đến núi Đại Bình, dẫn Tử Liêm mai phục, chuẩn bị sẵn sàng. Hôm nay hần hẹn Đường Tinh Vũ buổi chiều luyện bắn tên, chẳng biết đồ vô tích sự ấy có bắn chuẩn không. Nhưng đợi đến tận lúc trời nhá nhem tối mới thấy Đường Tinh Vũ sai một tên gia nô tới, nói là y ngủ rồi, bảo bọn Sách La Định cứ luyện đi.

Tử Liêm cau mày: “Đúng là đồ vô dụng”.

Sách La Định cười: “Không đến càng tốt, đỡ phiền”.

...

Mùa săn đến hẹn lại lên, cánh mày râu toàn thành đều bắt đầu bàn tán về cung nỏ, thú săn. Hôm nay là đại hội đi săn của hoàng cung, được tiến hành ở bãi săn tại thành đông. Cuộc đi săn năm nay được mọi người quan tâm đặc biệt, vì nghe nói đây là cuộc tranh tài quyết định ngôi vị Thái tử. Ban đầu, tất cả đều nghĩ Đường Tinh Trị thắng chắc rồi, nhưng tại thời điểm mấu chốt nhất Sách La Định lại chọn đứng về phe Đường Tinh Vũ, cho nên... thắng bại lại trở về thế cân bằng.

Mới sáng sớm, trong bãi săn đã tụ tập rất đông người. Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng tới. Trước giờ Hoàng hậu không thích hoạt động săn bắn sát sinh này nhưng hôm nay lại đến, chúng thần đều đoán bà đến để trợ uy cho Đường Tinh Trị. Vinh phi và Đường Tinh Vũ cũng đến, tối qua Đường Tinh Vũ đi chơi kỹ viện về hơi muộn, lại uống quá nhiều nên sáng nay vẫn mắt nhắm mắt mở, dù sao cũng chẳng cần y bận tâm gì, có Sách La Định là được. Trong khi đó, Đường Tinh Trị lại uy phong凛冽, tinh thần phấn chấn. Người của thư viện Hiểu Phong cũng đều tới, đương nhiên là đến cổ vũ cho Đường Tinh Trị, chỉ có Bạch Hiểu Nguyệt là có chút lo lắng cho Sách La Định.

Kể cũng lạ, hôm nay không chỉ quần thần tới, ngay cả Bạch thừa tướng đã từ quan nhiều năm, rất ít tham gia chính sự cũng tới. Bạch Hiểu Nguyệt bị Bạch Hiểu Phong sắp xếp ngồi cạnh cha, để nàng khỏi chạy lung tung.

Trước khi cuộc tranh tài bắt đầu, Sách La Định cũng tới, hần mặc đồ đen từ đầu đến chân, dẫn theo sáu tùy tùng, tất cả đều cầm cung nỏ. Mấy người này vừa đến trường săn, mọi người đều vã mồ hôi thay cho Đường Tinh Trị - Được đây, toàn cao thủ!

“Sách La Định cũng thật là, không giúp hoàng huynh lại đi giúp người ngoài”. Đường Nguyệt Yên bưng chén trà, ngồi bên cạnh Bạch Hiểu Nguyệt và Đường Nguyệt Nhữ.

Bạch Hiểu Nguyệt nhìn Đường Nguyệt Yên.

“Sao hần lại không giúp người mình chứ!”. Đường Nguyệt Yên có vẻ bất mãn: “Hôm qua ta có nói chuyện với hoàng nương về hần, hoàng nương còn mắng ta trẻ con ngốc nghếch, không biết gì cả”.

Sầm Miễn đột nhiên cười. Đường Nguyệt Yên liếc hần: “Người cười cái gì?”. Sầm Miễn vội lắc đầu.

Đường Nguyệt Nhữ không biết nên nói gì, Đường Nguyệt Yên đối với ai cũng rất tốt, nhưng chỉ thích hung dữ với Sầm Miến. “Hoàng nương muội nói không sai đâu”, Đường Nguyệt Nhữ nói: “Không thể mắng Sách La Định được, nếu không thì đúng là không hiểu chuyện thật đấy!”.

Đường Nguyệt Yên dẫu môi, không hiểu mọi người nói gì nữa. Bạch Hiểu Nguyệt càng lo lắng hơn. Bạch thừa tướng ngồi bên vừa uống vừa tò mò hỏi: “Sách La Định định làm thế nào?”.

Nàng không lên tiếng.

“Hắn không nói với con à?”, thừa tướng hỏi. “Thực ra không nhất thiết phải giúp Đường Tinh Vũ, bất luận thắng thua thế nào thì Sách La Định cũng chẳng có lợi gì”.

Bạch Hiểu Nguyệt dẫu môi, liếc cha mình một cái. Bạch thừa tướng có chút ghen tị, vì Sách La Định mà lườm cha sao! Thực ra hôm nay có rất nhiều người nói Sách La Định là loại đều cáng, ăn cây táo rào cây sung, thất tín bội nghĩa, ai nói vậy đều bị Bạch Hiểu Nguyệt trừng mắt nhìn.

Trần Tĩnh cũng tới, hắn gầy đi rõ rệt, đi bên cạnh thượng thư, trông bơ phờ mệt mỏi. Đối với Trần Tĩnh, có rất nhiều người ngoài mặt thì tươi cười thăm hỏi, trong bụng lại cười chê. Trần Tĩnh ngẩng đầu, thấy Bạch Hiểu Nguyệt ở cách đó không xa. Nàng đang bưng chén trà chạy đến chiếc lều nơi Sách La Định nghỉ chân.

“Sao nàng lại vào đây, trên đầu mũi tên đều bôi dầu, cẩn thận chạm vào đó!”. Sách La Định đuổi Bạch Hiểu Nguyệt ra ngoài.

Nàng đưa chén trà cho hắn, còn giúp hắn thắt dây áo choàng, hỏi: “Tối người thích ăn gì? Ta làm cho”.

Sách La Định thấy vẻ mặt nha đầu này đầy lo lắng, lắc đầu: “Ra ngoài ăn, ta sẽ bảo lão Lại chuẩn bị một bàn thức ăn thật ngon”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẫm nghĩ, cau mày: “Không, ta lại béo đấy”.

Sách La Định sờ mũi: “Béo lên chẳng phải rất tốt sao”.

Khóe miệng nàng lại cong lên - Thích béo núng nính à?

Hai người đang nói chuyện thì Đường Tinh Vũ miễn cưỡng đi vào, hỏi: “Sách La Định, xong chưa? Bắt đầu rồi”.

Bạch Hiểu Nguyệt nhận lại chén trà, còn dặn dò Sách La Định: “Cẩn thận đấy”, rồi rời khỏi đó.

Người đi rồi, Sách La Định vừa cầm cung tên lên thì nghe thấy Đường Tinh Vũ cười hì hì nói: “Người cũng có diễm phúc nhỉ, Bạch Hiểu Nguyệt không tệ, sao người không cầu hôn đi, nếu là ta...”.

Chưa đợi y nói xong, Sách La Định đã nhìn y, cười nhạt: “Lát nữa trong rừng thế nào cũng có hổ cái gấu mẹ, người có muốn chọn một con để thành thân không?”. Chẳng biết Sách La Định nói đùa hay nhạo báng y, nhưng sắc mặt hắn hơi đáng sợ. Đường Tinh Vũ trầm nghĩ, người này bệnh à, khen Bạch Hiểu Nguyệt cũng không được sao? Nhưng y không dám chọc tức hắn, lát nữa còn phải nhờ vào hắn, bèn xoay người bỏ đi như chạy trốn.

Sách La Định vén lều đi ra, liền thấy Trần Tĩnh ở cách đó không xa. Trần Tĩnh gầy đét, hắn vốn là một người khỏe mạnh lại bị giày vò thành ra như thế, nhưng Sách La Định chú ý thấy, Trần Tĩnh đang nhìn về phía đối diện... ánh mắt có vẻ thù hận. Nhìn theo ánh mắt hắn, Sách La Định nhận thấy đó là nơi nhóm người của thư viện Hiếu Phong tụ tập, Bạch Hiểu Nguyệt đang nói gì đó với Bạch Hiểu Phong. Đúng lúc Bạch Hiểu Phong ngẩng đầu lên, thấy Sách La Định đứng đó quay đầu nhìn mình thì có chút khó hiểu. Sách La Định hơi nghiêng đầu, ra hiệu cho Bạch Hiểu Phong - Nhìn Trần Tĩnh kia.

Bạch Hiểu Phong cau mày nhìn Trần Tĩnh, trong lòng nảy ra một ý - Chẳng lẽ Trần Tĩnh giận lây sang Bạch Hiểu Nguyệt?!

Đến gần trưa, cuộc đi săn chính thức bắt đầu, mọi người cùng vào rừng. Bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhanh chóng tìm được một chú nai, liền đuổi theo.

Sách La Định chấp tay sau lưng, ung dung đi vào rừng, phất tay một cái, mấy thuộc hạ áo đen liền tản hết ra. Đường Tinh Vũ đợi hồi lâu vẫn không thấy Sách La Định sẵn thú, nhìn thấy một con hươu sao chạy qua, hấn còn sờ đầu nó.

“Này, người không sẵn thú à?”. Đường Tinh Vũ khoanh tay hỏi: “Hoàng nương ta mời người đến đây phải để người đi chơi?”.

Sách La Định khoanh tay, nhìn y, cười nhạt: “Thực ra khoảng hai, ba tháng trước, Hoàng thượng đã phái thị vệ cả ngày bảo vệ an toàn cho Đường Tinh Trị và Đường Nguyệt Nhữ. Người biết tại sao không?”.

Đường Tinh Vũ hơi sững sờ nhìn Sách La Định. Sách La Định ngồi xuống một tảng đá: “Hoàng nương người vì người mà đã làm nhiều chuyện, nhưng người thực sự muốn làm Hoàng đế sao?”.

Đường Tinh Vũ hít một hơi thật sâu, nhìn xung quanh, không thấy người nào khác, chỉ có hấn và Sách La Định.

“Những kẻ trốn trong núi Đại Bình không phải sơn tặc, mà là mấy tên sát thủ do hoàng nương người thuê, ở trong núi làm quen với địa hình nơi đây”. Sách La Định nhặt một cành cây, rút dao ra gọt. “Ta cũng nhận được tin rồi, người tưởng Hoàng thượng chưa nhận được tin sao?”. Sách La Định cười hì hì hỏi Đường Tinh Vũ.

Đường Tinh Vũ nuốt nước bọt, cảm thấy lòng bàn chân lạnh buốt. Sách La Định làm như không nghe thấy gì, nói tiếp: “Đừng nói hôm nay người không thể giết được Đường Tinh Trị, một khi những thích khách kia ra tay, người và hoàng nương của người sẽ phải nhận kết quả gì, người rõ hơn ta”.

Mặt Đường Tinh Vũ trắng bệch, nhìn xung quanh.

“Những thích khách kia mai phục ở đâu?”, Sách La Định hỏi.

“Ta...”. Đường Tinh Vũ căng thẳng.

Sách La Định đột nhiên ấn Đường Tinh Vũ xuống đất, gò má y bị áp vào đất cứng, y kinh hãi kêu lên. Sách La Định cầm cành cây trong tay xuống trước mắt y, y sợ đến quên cả kêu. Y được nuông chiều từ nhỏ, đã bao giờ gặp phải tình huống thế này đâu.

Sách La Định cười: “Hôm nay nếu xảy ra chuyện gì, không chỉ người và hoàng nương người phải chết, Trần thượng thư cũng phải chết, trăm ngàn người trong gia tộc các người đều phải chết! Nhỏ củ cải đường sẽ dính theo cả đất, ta dám đảm bảo ngay cả mấy tinh nhân ở Di Hồng viện của người cũng không có kết cục tốt đẹp đâu. Bây giờ người có thể cứu người chỉ có ta, người nói, người sẽ giữ được mạng sống, không nói... chờ chết đi”.

“Ồ... Trong thân cây!”. Đường Tinh Vũ lắp bắp nói: “Bọn họ, ban đầu ở trong khe núi, nhưng vì muốn hành thích nên ẩn mình trong thân cây”.

Sách La Định đứng lên, bỏ đi.

Đường Tinh Vũ nằm bò ra đất, sợ quá tè cả ra quần, thực ra... đang yên đang lành y đâu muốn làm Hoàng đế, làm vương gia được nhậu nhẹt chơi bởi là sướng nhất, đều tại hoàng nương và các thúc bá của y cứ muốn y làm Thái tử, bây giờ thì hay rồi, chọc ngay vào Sách La Định.

Bọn Đường Tinh Trị và Hồ Khai đuổi theo con nai vào rừng sâu, cuối cùng nó vẫn chạy thoát, họ bắt được hai con thỏ nhưng vẫn chưa bắt được con vật lớn nào. Hồ Khai đột nhiên vỗ vai Đường Tinh Trị: “Có động tĩnh”. Đường Tinh Trị cùng y núp sau một thân cây lớn: “Gì vậy? Hươu à?”.

“Sao ta lại nghe như tiếng vù vù nhỉ?”. Hồ Khai lượn xung quanh một lượt, bỗng... có người hét lên: “Ngồi xuống”.

Hai người hơi giật mình, vô thức cúi đầu. Một mũi tên bay “vèo” qua. May mà Đường Tinh Trị cúi đầu nên không bị bắn trúng. Hấn ngẩng đầu lên nhìn, được lắm, nửa mũi tên cắm vào thân cây, ai mà tài thế. Đường Tinh Trị và Hồ Khai quay mặt lại, liền thấy Sách La Định cầm cung đứng cách đó không xa.

Đường Tinh Trị tức giận: “Sách La Định, người...”.

Chưa đợi hần nói tiếp, Sách La Định lại giương cung, bắn những thân cây to ở bốn xung quanh liên mấy mũi. Mũi nào cũng găm rất sâu vào thân cây. Đường Tinh Trị và Hồ Khai nghi hoặc nhìn Sách La Định, thầm nghĩ - Tên này điên à?

Sách La Định bắn tên xong, nhìn bốn xung quanh, sau đó xoay người rời đi.

“Tinh Trị à, hần làm gì vậy?”. Hồ Khai hỏi Đường Tinh Trị, Đường Tinh Trị không trả lời. Hồ Khai ngẩng đầu, thấy Đường Tinh Trị đang nhìn chăm chăm vào thân cây phía sau.

Hồ Khai hỏi: “Tinh Trị?”.

“Cây chảy máu”. Đường Tinh Trị chỉ vào thân cây.

Hồ Khai cũng tiến đến xem, quả nhiên ở chỗ mũi tên cắm vào thân cây máu đang chảy ra.

“Ôi trời!”. Hồ Khai chỉ tay.

Đường Tinh Trị thấy trên thân cây Hồ Khai chỉ có một lỗ thủng, bên cạnh có một con dao găm đang chỉ đúng thắt lưng Đường Tinh Trị, nhưng bàn tay cầm dao kia đã không thể cử động được nữa. Tên thích khách ẩn mình trong thân cây ấy đã bị mũi tên của Sách La Định bắn chết rồi.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau. Hồ Khai vỗ đùi, chạy tới kiểm tra mấy thân cây khác, phát hiện thì ra những thân cây to lớn ấy đều rỗng, bên trong có người, tất cả đều cầm dao găm.

“Thật thâm hiểm!”. Hồ Khai kéo Đường Tinh Trị: “Người đừng đứng gần cây, có người muốn ám sát người”.

Mặt Đường Tinh Trị cũng hơi trắng bệch, ban nãy nếu không phải Sách La Định bắn tên giết chết tên thích khách đó, có thể mình đã bị đâm rồi.

“Người đoán là ai giở trò?”. Hồ Khai hỏi.

Đường Tinh Trị suy nghĩ, thở dài.

“Tám phần là Vinh phi rồi, ta thấy Sách La Định nhất định đã biết âm mưu của bọn họ nên mới nhận lời giúp bọn họ?”. Hồ Khai nói nhỏ: “Xem ra chúng ta trách nhầm hần rồi”.

Đường Tinh Trị gãi mặt. Hai người chẳng còn tâm trạng tiếp tục săn thú nữa, họ đi ra phía ngoài rừng, lúc ra bên ngoài, mấy tùy tùng của họ cũng đã về, tất cả đều bắt được thú, thu hoạch rất lớn. Đường Tinh Trị nhìn mấy tùy tùng kia, bình thường toàn lũ vô dụng, sao hôm nay lại được việc thế?

“Hoàng tử, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì, hôm nay thú săn đều từ trên trời rơi xuống”. Một tên tùy tùng ngốc nghếch kể: “Thuộc hạ vừa mới vươn vai một cái, liền có một con nai từ trên trời rơi xuống!”.

Đường Tinh Trị và Hồ Khai nhìn nhau thở dài - Chắc là Sách La Định bố trí mấy thị vệ kia giúp đỡ rồi.

Đến khi cuộc săn kết thúc, Hoàng thượng đích thân cùng quần thần đếm thú đã săn được. Đường Tinh Trị và Hồ Khai dẫn đầu đi ra, đám thị vệ phía sau kéo theo rất nhiều thú săn, vô cùng nở mày nở mặt. Vinh phi vừa nhìn thấy Đường Tinh Trị hoàn toàn không bị thương thì khẽ cau mày. Lúc này, lại thấy Đường Tinh Vũ cũng thất thểu đi ra, đám thị vệ phía sau đến một con thỏ cũng không bắt được, hơn nữa, không thấy Sách La Định đâu.

Vinh phi chạy đến hỏi Đường Tinh Vũ, y cau mày lắc đầu nguây nguây. Lúc này Vinh phi mới phát hiện, má Đường Tinh Vũ bị xước một mảng lớn, trên người còn có mùi khai... làm sao vậy?

Người của thư viện Hiếu Phong đều đến chúc mừng Đường Tinh Trị, Bạch Hiếu Nguyệt nhìn xung quanh, không thấy Sách La Định nên hơi lo lắng, đi mấy bước về phía rừng cây.

Nàng còn chưa vào rừng thì đột nhiên có người chớp lấy nàng, bị mồm nàng lại kéo vào rừng.

Hoàng thượng khen ngợi Đường Tinh Trị mấy câu, rồi quay sang hỏi Đường Tinh Vũ: “Tinh Vũ, lần này con không thu hoạch được gì sao?”. Đường Tinh Vũ đột nhiên cảm thấy vị phụ vương thường ngày hiền từ nhân hậu của mình đột nhiên trở nên đáng sợ, liền gật đầu, lắp ba lắp bắp: “Dạ...”.

“Sách tướng quân đâu?”. Hoàng thượng vừa hỏi vừa cười nhìn Vinh phi: “Trẫm đặc biệt phái Sách tướng quân đến giúp Tinh Vũ, sao vẫn tay không đi về thế? Có phải do nàng dạy con chưa đến nơi đến chốn không?”.

Lúc này gương mặt Vinh phi cũng trắng bệch, há miệng. Đường Tinh Vũ nhớ lại những lời Sách La Định dạy lúc chuẩn bị đi ra, vội cầu xin: “Không... Không phải lỗi của hoàng nương, phụ vương, là lỗi của con, người muốn phạt thì cứ phạt con, hãy tha cho hoàng nương”.

Vinh phi kinh ngạc nhìn Đường Tinh Vũ - Thăng bé này từ nhỏ đã hư đốn, kém cỏi, vậy mà hôm nay hoạn nạn thấy chân tình, còn nhận hết tội mà xin tha cho bà nữa. Hoàng thượng im lặng chốc lát, đưa tay vỗ vai Đường Tinh Vũ: “Tinh Vũ, con rất hiếu thuận. Vì con hiếu thuận nên lần này ta cho qua, nhớ kỹ, không có lần sau”.

Đường Tinh Vũ và Vinh phi vội vàng gật đầu, coi như thoát chết, nhưng tương lai chắc là khó sống. Lúc này, bọn họ chẳng dám mơ đến việc tranh giành ngôi vị Hoàng đế, chỉ cần có thể sống yên ổn nữa đời còn lại là đã tốt lắm rồi, tốt nhất là rời khỏi hoàng thành, nếu không Hoàng hậu và Lệ phi sẽ không bao giờ chịu để yên.

Bạch Hiểu Phong nhìn Đường Tinh Trị, lúc quay lại hẳn không thấy Bạch Hiểu Nguyệt đâu, liền vội vàng chạy đến hỏi Bạch thừa tướng: “Cha, Hiểu Nguyệt đâu rồi?”.

Thừa tướng đang uống trà, gật đầu nói: “Ừ... Sách La Định này thật không tầm thường, rất có phong thái của đại tướng quân, chắc chắn...”.

“Cha!”. Bạch Hiểu Phong cuống lên: “Bạch Hiểu Nguyệt đâu rồi!?”.

Bạch thừa tướng nhìn quanh: “Chẳng phải đến chỗ con sao?”.

Bạch Hiểu Phong giật mình, quay đầu lại, thấy Trần thượng thư cũng đang tìm kiếm xung quanh - Trần Tĩnh không có ở đây.

“Nguy rồi!”. Bạch Hiểu Phong thầm nói, vội chạy về hướng rừng cây.

“Á!”. Bạch Hiểu Nguyệt bị kéo vào trong rừng, cuối cùng bị ném mạnh xuống đất. Nàng ngồi dậy, tay cũng bị xước, ngẩng đầu nhìn lên thì giật mình - Trần Tĩnh.

Lúc này hai mắt Trần Tĩnh đỏ au, mặt trắng bệch, xem ra bệnh tình không nhẹ. Nàng thấy bộ dạng hung ác của hắn thì cau mày: “Người làm gì vậy?”.

Trần Tĩnh chỉ Bạch Hiểu Nguyệt: “Đều tại người, người hại ta mất hết danh dự”.

Nàng trợn tròn hai mắt, chẳng hiểu hắn nói gì.

“Uống cho người thân là danh môn thực nữ, thiên kim nhà tể tướng, giữa ban ngày ban mặt mà dám lòi lòi kéo kéo với Sách La Định, đúng là vô liêm sỉ!”.

Trần Tĩnh đưa tay rút ra một con dao găm: “Nếu không phải vì người, sao ta có thể uống say đến nỗi bị đám kỹ nữ kia trêu chọc, đều tại người hại ta!”.

Bạch Hiểu Nguyệt hiểu đại khái hắn đang nói gì, vội vàng bò dậy: “Người nói những cuội gì đó, tự người uống rượu sinh sự, liên quan gì đến ta”. Nói rồi, nàng quan sát đường xung quanh, thấy chỗ này cách bia rừng không xa lắm, liền kêu lớn: “Cứu tôi với!”.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa kêu lên, Trần Tĩnh cũng kinh hãi, giơ dao lên định bắt nàng. Nàng tránh sang hai bên, xoay người bỏ chạy, Trần Tĩnh đuổi theo. Vì hoảng hốt quá nên nàng không nhìn đường, Trần Tĩnh thì đuổi sát phía sau. Nàng vừa chạy vừa hô cứu mạng, lại vừa quay đầu để ý để không cho Trần Tĩnh đuổi kịp, do cuống quá nên nàng bị trượt chân...

“Á!”. Nàng không biết phía trước có một cái dốc nên bị ngã lăn xuống, cuối cùng “ùm” một tiếng. “Á!”. Nàng sặc nước, biết mình bị rơi xuống sông. Nàng không biết bơi, trước đây đã bị đuối nước một lần nên rất sợ nước. Nàng vùng vẫy, uống liền mấy ngụm nước vào miệng, nhanh chóng cảm thấy lực bất tòng tâm. Trần Tĩnh đứng ở bên trên nhìn thấy rõ ràng, suy nghĩ giây lát rồi xoay người bỏ chạy.

Bạch Hiểu Nguyệt vùng vẫy dưới nước, kêu cứu mấy tiếng, cuối cùng đuối sức, bị sặc đến gần như ngạt thở... nàng bắt đầu chìm xuống... Cùng lúc, nàng nghe thấy “ùm” một tiếng, hình như có gì đó rơi xuống nước, sau đó... lại cảm thấy có người kéo nàng lên khỏi mặt nước, thở được rồi!

Bạch Hiểu Nguyệt vừa ho vừa thở dốc, cảm giác suýt chết ngạt, vừa lạnh vừa tối rồi đột nhiên được cứu này hình như nàng đã từng trải qua. Nàng mở mắt ra nhìn, trong khoảnh khắc ấy, nàng đã nghĩ rằng mình lại đang ngủ và mơ giấc mộng nàng đã mơ suốt mấy năm nay. Nàng lại nhìn thấy một đại anh hùng mặc y phục đen, khuôn ngực rắn chắc và cả chiếc cằm thật đẹp, khác hẳn đám thư sinh yếu ớt.

“Bạch Hiểu Nguyệt”. Bạch Hiểu Nguyệt cảm thấy mình bị lắc lắc, nước uống vào ban nãy cũng nôn ra gần hết, nàng mở to hai mắt nhìn... quả nhiên là Sách La Định đã cứu nàng lên.

“Oa...”. Bạch Hiểu Nguyệt vốn định mở miệng gọi “Sách La Định”, chẳng ngờ vừa mở miệng đã òa khóc.

Sách La Định giật mình, đưa tay gỡ đầu, có thể khóc chứng tỏ chưa bị chết đuối... nhưng không biết có bị thương ở đâu lúc ngã không. Thực ra ban nãy hắn ở trong rừng định tìm xem còn con cá nào lọt lưới không thì nghe thấy có người kêu cứu, hình như là giọng của Bạch Hiểu Nguyệt, hắn chạy tới nơi thì thấy Trần Tĩnh đang bỏ chạy, cũng không kịp chặn hắn lại, chạy đến bên dốc núi nhìn thì... quả nhiên Bạch Hiểu Nguyệt đã rơi xuống nước.

Bạch Hiểu Nguyệt khóc một lúc lâu, cầm ống tay áo Sách La Định lau nước mắt, lau một lúc rồi cũng cảm thấy kỳ lạ, sao quần áo Sách La Định lại không ướt? Cuối cùng nàng nín khóc, bắn khoả nhìn bốn xung quanh.

Sách La Định dở khóc dở cười: “Nàng giỏi thật, ngã xuống vũng nước mà cũng suýt chết đuối”.

Bạch Hiểu Nguyệt chớp chớp mắt, nhìn về phía sau lưng hắn, thì ra mình lặn xuống vũng nước chứ chẳng phải ngã xuống con sông nào cả, nước còn rất trong nữa, có thể nhìn thấy tận đáy, chỗ sâu nhất cũng chỉ đến thắt lưng thôi... Hự...

Sách La Định cởi áo khoác, chọn chỗ khô ráo quần lên người nàng, bế nàng về: “Nàng đợi nhé, ta mang nàng về giao cho Bạch Hiểu Phong rồi sẽ đi tìm Trần Tĩnh, ông đây sẽ nhờ sạch răng hắn để giúp nàng xả giận!”.

Bạch Hiểu Nguyệt dẫu môi, tựa vào ngực Sách La Định - Chỉ có người tốt nhất.

Nàng vừa nghĩ thế, bên trên vang lên tiếng “Ồi ời”, sau đó Trần Tĩnh lặn lông lốc xuống thẳng bên chân Sách La Định. Sách La Định giẫm lên hắn, bắn khoả nhìn lên. Bạch Hiểu Phong xuất hiện trên sườn dốc, nhìn thấy Sách La Định bế Bạch Hiểu Nguyệt bên dưới. Người Bạch Hiểu Nguyệt ướt đầm, quần áo choàng của Sách La Định, rúc trong lòng hắn, hắn là không bị thương. Bạch Hiểu Phong thở phào, lúc quan trọng vẫn chỉ có Sách La Định là đáng tin.

“Tìm thấy chưa?”.

Lúc này, bên trên vọng lại tiếng của những người khác. Chỉ trong chốc lát, Bạch thừa tướng dẫn đầu một đám người đi đến, người của thư viện Hiểu Phong cũng đông đủ, chẳng biết Trình Tử Khiêm đi đâu gọi một vòng, ngay cả Hoàng thượng cũng tới.

Bạch Hiểu Nguyệt vội vàng rúc vào trong áo của Sách La Định. Sách La Định á khẩu, hỏi trời: “Các người tới cả đây làm gì vậy?”.

“Sách ái khanh, Bạch Hiểu Nguyệt không sao chứ?!” Hoàng thượng bám vào một thân cây, nhìn xuống.

“Trần Tĩnh, người thật là...”. Bộ dạng Trần Cần Thái như sắp tức chết.

Sách La Định nhìn Trần Tĩnh nằm bên chân, lắc đầu, bế Bạch Hiểu Nguyệt lên núi. Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên vội đưa nàng tới chỗ xe ngựa để nàng thay đồ, dừng để lạnh quá rồi ôm ra.

“Sách ái khanh à”. Hoàng thượng kéo Sách La Định đang định chạy đi thay đồ, nói: “Danh tiết của nữ nhi rất quan trọng, người xem...”.

Sách La Định chớp chớp mắt, nhìn Hoàng đế: “Xem cái gì?”.

“Người xem, Bạch Hiểu Nguyệt cô nương vừa bị người ôm vừa bị người bế, có phải không?”. Vừa nói vừa ra hiệu cho hần nhìn Bạch thừa tướng đang sầm mặt ở phía sau.

Sách La Định quay đầu lại, đối mắt với Bạch thừa tướng. Bạch thừa tướng có vẻ hơi lúng túng, sờ cằm. Sách La Định đột nhiên “phì” cười một tiếng, lại nghĩ đến chuyện “con gái bị lưu manh cướp đi của lão”...

Thừa tướng quan sát Sách La Định một lượt, thở dài, cứ quyết định vậy đi, bên cạnh đã có không ít đại thần đến chúc mừng ông ta. Bạch Hiểu Nguyệt ở trong xe ngựa thay y phục, thấy Tiểu Ngọc chạy về, chui vào xe nói: “Tiểu thư tiểu thư, thừa tướng hứa gả cô cho Sách tướng quân rồi!”.

Bạch Hiểu Nguyệt giật mình, ngẫm nghĩ, hỏi: “Vậy Sách La Định thì sao?”.

Tiểu Ngọc nghe thế, đột nhiên che miệng cười.

“Người cười cái gì?”. Bạch Hiểu Nguyệt không hiểu.

“Tiểu thư, tiểu thư nhìn xem, lần đầu tiên nô tỳ thấy lão gia bó tay như vậy đấy”.

Bạch Hiểu Nguyệt bắn khoả, vịn vào cửa sổ xe ngựa nhìn ra ngoài, liền thấy cách đó không xa, Sách La Định đang cùng Bạch thừa tướng đi về. Sách La Định một tay khoác vai thừa tướng, vừa nói chuyện vừa kéo râu ông ta. Miệng nàng há hốc: “Cha ta không nổi điên à?”.

“Cha nổi điên cái gì, cha rất hài lòng về chàng rể này”.

Lúc này, giọng nói của Bạch Hiểu Phong vọng vào. Bạch Hiểu Nguyệt thò đầu ra nhìn, Bạch Hiểu Phong khoanh tay: “Ta cảm thấy Sách La Định quá hời rồi”.

Trình Tử Khiêm ở bên cạnh nhanh chóng ghi chép: “Lần này có thể nói là lão Sách nhờ họa được phúc”.

Lại thấy Đường Tinh Trị bước đến cạnh xe ngựa. Bạch Hiểu Nguyệt nhìn thấy hần, vội rút người vào. Bạch Hiểu Phong nhìn Đường Tinh Trị - Tiểu tử này không có cửa rồi, Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định phải lòng nhau, cả Hoàng thượng cũng lên tiếng rồi.

Đường Tinh Trị có chút buồn bã, nhưng vẫn mở miệng nói: “Con người Sách La Định thực sự không tệ, chắc hẳn sẽ chăm sóc Bạch Hiểu Nguyệt cô nương thật tốt, ta cũng yên tâm”.

Bạch Hiểu Phong hơi ngạc nhiên. Trong xe ngựa, Bạch Hiểu Nguyệt mỉm cười - Không phải vì Hoàng thượng đã mở lời nên Đường Tinh Trị mới chịu khuất phục, mà bởi hần thực lòng phục Sách La Định. Nghĩ đến đây, nàng vén màn xe lên, muốn nhìn ra ngoài, liền thấy cái mặt to đùng của Sách La Định ở ngay sau màn xe, cười với nàng với một vẻ rất lưu manh: “Ha ha”.

Bạch Hiểu Nguyệt giật mình, “bộp” một tiếng, đập thẳng màn xe vào mặt Sách La Định - Chẳng lẽ hần thật sự là lưu manh sao?

...

Hôm sau, làn sóng tin đồn càng lúc càng dâng cao. Gần đây, dân chúng hoàng thành bị đủ các loại tin đồn làm cho kích động, nhưng chẳng tin nào sánh được với tin này. Đường Tinh Trị chỉ có một mình lại có thể chiến thắng Đường Tinh Vũ được Sách La Định giúp đỡ. Hoàng thượng lập hần làm Thái tử, thành người thừa kế ngôi vị Hoàng đế. Đây vốn có thể nói là tin tức lớn gắn với vận mệnh thiên hạ, đủ để chiếm trọn thời gian cơm tối của dân chúng hoàng thành cả tháng rồi, vậy mà vẫn có một tin khác còn bất ngờ hơn - Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt đính hôn.

Tin này như sấm sét giữa trời quang, dân chúng hoàng thành đều đang tự hỏi - Tại sao chứ?!

Bản thảo Tử Khiêm viết rất mơ hồ, mọi người truyền tai nhau mới biết Bạch Hiểu Nguyệt bắt cần rút xuống nước, Sách La Định xả thân cứu giúp nên Bạch Hiểu Nguyệt đã lấy thân báo đáp. Tất cả dân chúng hoàng thành đều thắc mắc - Trên núi Đại Bình có sông sao? Cùng lắm thì cũng chỉ là mấy cái vũng nước sau trận mưa rào thôi. Nhưng bất luận bên ngoài đồn đại ra sao, mấy ngày nay Bạch Hiểu Nguyệt đều vô cùng hạnh phúc. Kể từ khi đính hôn, tối đến nàng chẳng thể ngủ được, chui vào chăn rõ sớm nhưng cứ trằn trọc mãi. Đường Nguyệt Nhữ và Đường Nguyệt Yên thường đến quấy rối nàng, Hạ Mẫn và Nguyên Bảo Bảo thì bắt đầu giúp nàng sắp xếp những việc liên quan đến hôn lễ khiến nàng càng hồi hộp, mãi đến lúc tờ mờ sáng mới mơ màng thiếp đi.

Sáng hôm sau, Bạch Hiểu Nguyệt giật mình tỉnh dậy - Ôi ôi, quên nấu mỳ cho Sách La Định rồi. Nàng vừa định mặc y phục thì nghe thấy tiếng gõ cửa, nàng còn tưởng là Tiểu Ngọc mang y phục đến cho mình, bèn gọi: “Vào đi”. Nàng vừa dứt lời, cửa mở ra, Sách La Định thò đầu vào phòng nhìn một cái. Nàng kinh ngạc kêu lên: “Sách La Định?”.

Sách La Định cầm một hộp thức ăn đi vào, ngồi xuống bên cạnh Bạch Hiểu Nguyệt, đưa hộp thức ăn cho nàng: “Bữa sáng”. Nàng mở hộp ra, nhìn đồ ăn trong hộp - Bánh bao.

Sách La Định lúng túng gỡ đầu, hình như vẫn có chút ngại ngùng, Bạch Hiểu Nguyệt mặc đồ khá mỏng, Sách La Định vừa liếc nhìn một cái đã vội ngẩng mặt nhìn trời. Nàng cầm đĩa gấp bánh bao, kéo tay áo Sách La Định. Sách La Định cúi đầu nhìn nàng. Nàng mỉm cười, dứt bánh bao cho hắn. Hắn nhai bánh, tiếp tục nhìn trời... vành tai đỏ ửng, sao nha đầu này lại mặc mỏng thế, chết mất thôi, đầu hắn cứ ong ong.

Bạch Hiểu Nguyệt hạnh phúc vô cùng, tiếp tục trêu chọc Sách La Định, vị đại tướng quân này ngây thơ quá đấy!

Trình Tử Khiêm đứng bên ngưỡng cửa, vừa ghi chép vừa lắc đầu.

Bạch Hiểu Phong cũng sán tới, hỏi: “Sao rồi?”.

“Tiểu muội của người đang trêu ghẹo lão Sách”. Trình Tử Khiêm xòe tay: “Lão Sách chưa từng yêu đương, lần đầu đó, lần đầu đó, non nốt chẳng khác nào tên ngọc”.

“Ồ?!” Bạch Hiểu Phong sờ cằm: “Sách La Định hóa ra là cừu non à?”.

Trình Tử Khiêm cười ha hả, gật đầu: “Đôi này ngây thơ quá!”.

“Đôi này?” Bạch Hiểu Phong không hiểu.

Trình Tử Khiêm ngoắc tay, nói: “Đi, dẫn người đi xem đôi thứ hai”.

Bạch Hiểu Phong theo Trình Tử Khiêm rời khỏi tiểu viện của Bạch Hiểu Nguyệt, đi sang tiểu viện khác, vào đến tiểu viện của Sầm Miển. Sầm Miển đang ngồi cạnh bàn đọc sách, Đường Nguyệt Yên đứng bên. Sầm Miển khó hiểu nhìn Đường Nguyệt Yên. Đường Nguyệt Yên bưng một bát canh, đặt xuống trước mặt hắn: “Ăn!”.

Sầm Miển ngơ ngác: “Cái gì vậy?”.

“Gà hầm nhân sâm!”, Đường Nguyệt Yên nói.

Sầm Miển mở bát canh ra nhìn, lại nhìn Đường Nguyệt Yên: “Đen... màu đen à?”.

Đường Nguyệt Yên dẩu môi: “Gà ác”.

Khóe miệng Sầm Miển giật giật: “Gà ác... sao nước canh cũng có màu đen?”.

“Người có ăn không?!”. Đường Nguyệt Yên đưa tay cho hắn xem, bàn tay bị quần kín bằng vải: “Lần đầu tiên bản công chúa xuống bếp, người dám bỏ lại một cái xương gà thì người chết chắc!”.

“Được được...”. Sầm Miển cắn răng ăn canh gà, có phải Nguyệt Yên đổ cả vại muối vào không nhỉ? Mặn quá!

Đường Nguyệt Yên cười híp mắt ngồi xuống cạnh hắn: “Ăn nhiều vào, buổi trưa sẽ ăn ba ba hầm, ta đã hầm rồi”.

“Khụ khụ...”. Sầm Miển che miệng - Không phải chứ? Ăn một bữa còn chưa đủ? Gà hầm đã như thế này, ba ba hầm thì thành ra cái gì?

Trình Tử Khiêm lại ghi chép, rồi xoay người ra khỏi tiểu viện. Bạch Hiểu Phong cũng đi ra theo, thầm nghĩ - Nguyệt Yên thích Sầm Miển rồi à? Chả trách mấy hôm trước nghe Đường Tinh Trị nói Nguyệt Yên đã đồng ý hôn sự với Sầm Miển, nhưng hình như Sầm Miển vẫn chẳng hay biết gì.

“Phu tử”. Trình Tử Khiêm và Bạch Hiểu Phong đều dừng chân. Quay đầu lại, thấy người gọi là Tiểu Ngọc. Bạch Hiểu Phong hỏi nàng có việc gì vậy.

Tiểu Ngọc mỉm cười nói: “Tâm công chúa pha trà, hỏi ngài có muốn đến uống một chén không?”.

Bạch Hiểu Phong suy nghĩ, cười rồi vui vẻ đi đến đó. Trình Tử Khiêm lấy giấy bút ra, viết “Cặp thứ ba”, sau đó vui sướng chạy đi nhìn trộm.

...

Vạn vật trên thế gian không ngừng phát triển, những lời đồn đại trên thế gian này cũng trường tồn mãi mãi, nơi nào có người thì nơi ấy có tin đồn, mà tin đồn không ngừng thay đổi theo sở thích của người nghe. Khi dân chúng toàn thành đã nghĩ tất cả đã đâu đó rồi, đúng lúc máu buồn chuyện bắt đầu lắng xuống thì lập tức... tin đồn mới lại bắt đầu lan truyền. Lần này, tin đồn lại càng thêm đặc sắc, phần lớn là những chuyện tình yêu nam nữ trong thư viện Hiểu Phong.

Hôm nay có thể là Sách La Định và Bạch Hiểu Nguyệt ngấm trăng, ngày mai lại là Bạch Hiểu Phong giúp Đường Nguyệt Nhữ kẻ mày, ngày kia lại đến Sầm Miển bị Đường Nguyệt Yên kéo vào phòng, hôm sau nữa có thể là Đường Tinh Trị gặp phải một cô nương ngoại tộc nào đó.

Tóm lại, thư viện có cái đặc sắc của thư viện, mà ngoài thư viện cũng có cái đặc sắc riêng. Đặc sắc nhất đương nhiên là Trình Tử Khiêm. Bản thảo Tử Khiêm của hắn trở thành thứ được người ta giành giật nhiều nhất trong hoàng thành. Tài tử văn nhân, tao nhân mặc khách đều chuyển tay nhau đọc, không ít khách qua đường từ nơi khác đến cũng chỉ đích danh mua bằng được một trang bản thảo Tử Khiêm, tìm hiểu những tin đồn thú vị ở thư viện Hiểu Phong.

10. Ngoại Truyện 1

TƯỚNG QUÂN RẤT THEN THÙNG

Từ khi Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định đính hôn, hai người họ lập tức trở thành tâm điểm buôn chuyện của dân chúng hoàng thành, ai cũng tò mò một chuyện - Hai người này, một là tiểu thư khuê các, hiểu biết gia giáo, một thô lỗ, cục cằn, suồng sã thì nói chuyện yêu đương kiểu gì? Bạch Hiểu Nguyệt cô nương liệu có bị Sách La Định ăn hiếp không?

Nhưng từ khi Trình Tử Khiêm viết riêng một chuyên đề về Bạch Hiểu Nguyệt và Sách La Định, thì dân chúng trong thiên hạ đều cảm thấy thật khó tin - Thì ra, Sách La Định xưa nay chưa từng nói chuyện yêu đương với cô nương nào, rất mù mờ về phương diện này, đặc biệt là còn rất hay then thùng! Hai từ “then thùng” này gắn lên người một tên đại lưu manh uy vũ, thật sự quá kỳ dị.

Không ít cô nương hoàng thành thích nhất chuyên mục này trong bản thảo Tử Khiêm. Ví dụ đợt trước chuyện Sách La Định nửa đêm bắt trộm đã được truyền ra ngoài rất lâu, đầu đuôi câu chuyện là thế này:

Nghe nói đêm đó, như thường lệ, Sách La Định ăn tối, luyện võ xong thì chuẩn bị đi ngủ. Trước khi ngủ, hắn phát hiện ra mấy cô nương túm tụ trong tiểu viện ở trung đình bàn tán gì đó, có vẻ rất cảm phần.

Trình Tử Khiêm đang hứng thú nghe lén ở cổng tiểu viện thì Sách La Định sán tới hỏi: “Làm gì vậy?”.

“Suyt!”. Trình Tử Khiêm nhướn mày - Có trộm!

“Trộm?”. Sách La Định vừa nghe đã phản chấn: “Bị trộm cái gì?”.

“Y phục của các cô nương”.

“Hả?”. Khóe miệng Sách La Định giật giật: “Hóa ra chỉ là một tên trộm y phục”.

“Thế người có bắt trộm không?”. Trình Tử Khiêm hí mắt cười, hỏi: “Hôm qua y phục của Bạch Hiểu Nguyệt cũng bị trộm!”.

“Thế à?”. Sách La Định cau mày: “Không thấy nàng kể!”.

“Vậy lát nữa người đi hỏi nàng ấy đi!”. Trình Tử Khiêm thu bản thảo.

“Hỏi ngay bây giờ sao?”. Sách La Định định đi ra hỏi đám cô nương đang nhỏ to trò chuyện kia.

“Đừng!”. Trình Tử Khiêm giữ hần lại: “Người nhiều chuyện làm gì, các cô nương ấy có người phụ trách rồi, người lo cho Bạch Hiểu Nguyệt nhà người là được, đừng có cướp việc của đức lang quân nhà người ta”.

Sách La Định nghe xong, gãi đầu - Hiểu Nguyệt nhà ta... Thế là, đại tướng quân vui vẻ quay người đến tiểu viện của Bạch Hiểu Nguyệt, tìm ghế nằm khểnh ôm con mèo ú đợi nàng quay về. Chẳng bao lâu sau, Bạch Hiểu Nguyệt đi thăm cha mẹ ở Bạch phủ trở về, thấy Sách La Định ở sân liền cười tít mắt.

“Chàng vẫn chưa ngủ à?”. Bạch Hiểu Nguyệt dắt Tuấn Tuấn đến bên cạnh Sách La Định.

Sách La Định cười: “Nha đầu, có phải có chuyện cần ta giúp không?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngó ra: “Việc gì?”.

“Nghe nói trong tiểu viện của nàng có trộm?”, Sách La Định cười hỏi.

Kỳ lạ là, Sách La Định vừa hỏi xong thì mặt Bạch Hiểu Nguyệt ửng đỏ, nàng ấp úng nói: “Không... không có”.

Một bên mày của Sách La Định nhướng lên - Ố ồ! Nha đầu này đang giấu giếm gì đây! Sách La Định thật sự không hiểu, mình bị trộm chứ có trộm của bố con thằng nào đâu, có gì mà không tiện nói ra nhỉ?

“Thật sự không mất thứ gì sao?”.

“Không... không mất”. Bạch Hiểu Nguyệt vội lắc đầu, đẩy hần ra ngoài: “Chàng không buồn ngủ à? Nếu không buồn ngủ thì đánh cờ cùng ta nhé!”.

Sách La Định vừa nghe thấy thế liền nghĩ đây không phải chuyện vừa đâu... Đánh cờ với Bạch Hiểu Nguyệt rất “vất vả”? Nàng là đại tài nữ nhưng khả năng chơi cờ không ra làm sao. Thực ra không phải nàng không giỏi chơi cờ, mà vấn đề ở chỗ nàng quá thật thà, chơi cờ toàn thua hần thôi. Chơi cờ với Bạch Hiểu Nguyệt đối với hần không khác gì chịu tội, nếu hần thắng, nàng sẽ không vui, nếu hần thua, nàng lại nghĩ hần cố ý, bắt được hần là không cho đi, bắt đánh cờ với nàng cả ngày.

Bạch Hiểu Nguyệt vừa bảo đánh cờ, Sách La Định lập tức chạy biến. Nhưng lão Sách vẫn lưu tâm để mắt, mai phục ở cửa tiểu viện của nàng... xem xem tối nay tên trộm nào dẫn xác đến. Khi đèn trong phòng Bạch Hiểu Nguyệt đã tắt hết, Sách La Định lại bước vào sân viện, đến bên chuồng của Tuấn Tuấn, mai phục sau hòn giả sơn. Tuấn Tuấn ngúc ngắc, vẫy đuôi với hần. Hần nhìn con chó săn đẹp đẽ bằng ánh mắt bất lực, nhéo tai nó: “Người nói xem, người cũng thật là, chó nhà người ta thì trông nhà trông cửa, người thì sao, thấy ai cũng vẫy đuôi mừng tối mừng lui”.

Tuấn Tuấn nằm trên đám cỏ bên cạnh Sách La Định, lật người phễnh bụng tỏ ý muốn hần xoa bụng cho. Sách La Định đang định xoa, đột nhiên... nghe thấy có tiếng động. Hần ngó đầu nhìn lên tường, thấy một người mặc đồ đen, lấm lét vượt tường vào sân, trùm kín mặt bằng khăn đen, khẽ khàng đến gần cửa phòng Bạch Hiểu Nguyệt, rồi chạy tới giá phơi y phục. Giá phơi y phục của các cô nương đều che khuất sau tấm rèm trắng, không cho người khác nhìn thấy y phục trong đó.

Sách La Định rất băn khoăn - Bóng người này quen quen.

Tuấn Tuấn đứng dậy, chạy về phía ấy. Sách La Định tự hỏi - Không phải Tuấn Tuấn muốn làm anh hùng một phen đấy chứ?

Người kia đi đến trước tấm rèm trắng, vén lên, thò tay lấy thứ gì đó. Lúc này, Tuấn Tuấn cũng chạy tới nơi, không sửa, mà vẫy đuôi.

Sách La Định bất lực - Biết ngay mà!

Tuấn Tuấn vẫy đuôi một lúc, người kia ôm một đồng y phục đi ra, nhét vào túi của mình, sau đó sờ đầu Tuấn Tuấn, quay người đi... Tuấn Tuấn còn đi theo hần.

Sách La Định sờ cằm - Nhìn phản ứng của Tuấn Tuấn thì chẳng lẽ tên trộm kia là người trong thư viện Hiểu Phong.

Nghĩ đến đây, Sách La Định chạy ra, chớp lấy cái túi căng tròn bên hông người kia, quát lên: “Tên trộm, chạy đi đâu!”.

“Ồi!”. Tên đó sợ hãi kêu lên.

Sách La Định nhướn mày - Nam nhân? Một nam nhân trộm đồ của nữ nhân về làm gì? Bán sao?

Sách La Định kéo mạnh, cái bao rách toạc, y phục rơi hết ra ngoài. Sách La Định cũng mặc kệ, đập tên trộm ngã lăn, giật khăn trùm mặt của hắn - Thì ra là một tên gia nô trong thư viện.

“Tướng quân tha mạng!”. Tên gia nô vội vàng cầu xin.

Lúc này, Bạch Hiểu Nguyệt trong phòng cũng tỉnh giấc, khoác áo chạy ra. Trình Tử Khiêm ở bên ngoài cũng chạy vào: “Bắt được rồi à?”.

Sách La Định kéo tên gia nô đó dậy, đẩy cho Trình Tử Khiêm: “Chính là hắn, người của thư viện, giao cho Bạch Hiểu Phong xử lý”.

Trình Tử Khiêm lắc đầu, xách tai tên gia nô, lôi hắn đi, vừa đi vừa thân quen, nói: “Người xem người chẳng ra cái thể thống gì cả!”.

Sách La Định thấy Bạch Hiểu Nguyệt đứng ở cửa phòng, vô cùng đắc ý nói: “Nàng thật là, bị mất trộm đồ thì phải nói cho ta biết, đừng nói một tên trộm vặt, dù là đạo tặc giang hồ ta cũng sẽ bắt về cho nàng...”, nói rồi cúi xuống nhặt đồ.

Vừa cúi xuống nhặt, Sách La Định ngẩn người, thấy toàn là yếm của nữ nhân. “Hự...”. Sách La Định ngây ngốc cầm cái yếm.

Sách La Định vẫn đang ngẩn người, Bạch Hiểu Nguyệt không biết đã đến bên hắn từ lúc nào, lạnh mặt hỏi: “Nhìn thấy rồi sao?”.

“Chưa... chưa”. Sách La Định lắp ba lắp bắp.

Bạch Hiểu Nguyệt nheo mắt: “Trên tay chàng cầm cái gì thế?”.

“Đâu... đâu”. Sách La Định vội thả cái yếm trong tay xuống, sau đó ngửa cái mặt đỏ ửng nhìn trời: “Ôi chao, thời tiết hôm nay đẹp ghê... Nàng xem mặt trời sáng chưa kia!”. Nói xong chạy biến.

Bạch Hiểu Nguyệt ngẩng nhìn ánh trăng trên đỉnh đầu, thật hết cách, nhặt hết yếm lên, về phòng ngủ tiếp.

Chuyện này đã lan truyền mấy ngày nay rồi, Sách La Định lại lần nữa trở thành “trò cười” cho dân chúng toàn thành, các cô nương đều thấy thích thú, hóa ra Sách La Định ngây thơ, thẹn thùng đến thế! Thật là đáng yêu!

Hôm đó Sách La Định tham gia dạ yến, hoàng thượng thậm chí còn chỉ mặt trăng trên trời: “Sách ái khanh, mặt trời hôm nay sáng không?”, khiến hắn nghiêng rằng ken két.

11. Ngoại Truyện 2

NỖI PHIỀN MUỘN CỦA BẠCH PHU TỬ

Hôm nay là tròn một năm ngày thư viện Hiểu Phong mở cửa. Một trong những hoạt động trào mừng long trọng nhất chính là: kỳ thi cuối năm!

Tài tử giai nhân trong thư viện Hiểu Phong mặc dù còn bận yêu đương, hoàng tử hoàng tôn còn mải tranh hoàng vị, nhưng dưới sự chỉ đạo nghiêm khắc của đệ nhất đại tài tử, sự nghiệp học hành vẫn có thành tích... đương nhiên, ngoại trừ Sách La Định.

Bạch Hiểu Phong nhìn bài thi đầy chữ xiêu vẹo như “cua bò” của Sách La Định, thở dài lần thứ 101. Bạch Hiểu Phong tự thấy yêu cầu của mình đối với Sách La Định không cao, cứ tưởng hẳn học một năm rồi, tốt xấu gì cũng phải có chút tiến bộ chứ? Nào ngờ, một chút cũng không! Vốn dĩ, Bạch Hiểu Phong cảm thấy cũng chẳng quan trọng, nhưng vừa nghĩ đến đồ vô dụng này là em rể mình, lại nhìn bài thi của tiểu muội, hẳn không khỏi tức đến giậm chân - Quá hời cho Sách La Định rồi!

Bạch Hiểu Phong đang vận khí điều tiết lại tâm trạng thì nghe thấy một giọng nói êm tai: “Sao vậy? Bài thi này tốt lắm sao? Chàng xem đến ngây người cơ à?”

Bạch Hiểu Phong bắt lực ngừng đầu, thấy Đường Nguyệt Nhữ bưng bát canh đứng bên cạnh đang cười mình. Nàng đặt bát canh xuống trước mặt hắn, nói: “Chàng dùng chút đi”.

Bạch Hiểu Phong mở ra nhìn, gà hầm tam thất, bắt lực nhìn Đường Nguyệt Nhữ: “Ta đang ôm một bụng tức giận mà nàng còn cho ta ăn canh gà hầm?”

“Haizz, Sách La Định là võ tướng, chàng không nên yêu cầu quá cao, qua được là tốt rồi”. Đường Nguyệt Nhữ ngồi xuống, hờ hững nói: “Hơn nữa, vẫn có Bạch Hiểu Nguyệt, võ có Sách La Định, văn võ kết hợp chẳng phải rất tốt sao?”

“Tốt cái gì mà tốt, nhà ta nhiều đời là môn đệ thư hương...”. Bạch Hiểu Phong chưa nói xong, một tiểu nha đầu đã chạy đến: “Thiếu gia, lão gia đến rồi!”

Bạch Hiểu Phong cả kinh, thuận tay gấp bài thi đang cầm rồi nhét cho Đường Nguyệt Nhữ. Nàng không hiểu.

“Giấu đi!”. Bạch Hiểu Phong đứng lên đi ra ngoài, dặn nàng: “Đừng để cha ta nhìn thấy...”.

“Hiểu Phong...”. Bạch thừa tướng đi vào.

“Cha”. Bạch Hiểu Phong ra cửa nghênh đón. Đường Nguyệt Nhữ cũng bước ra chào hỏi.

“Ô, công chúa cũng ở đây à!”. Bạch thừa tướng thấy hai người nói chuyện riêng ở trong phòng, nghĩ mình đến không đúng lúc, liền cười ha ha, khoát tay: “Hai đứa nói chuyện tiếp đi, ta đi tìm con rể...”. Nói xong liền quay người đi tìm Sách La Định.

Bạch Hiểu Phong thở phào nhẹ nhõm. Nhưng Bạch thừa tướng vừa đi được vài bước, chợt nhớ ra điều gì, quay đầu hỏi Bạch Hiểu Phong: “Nghe nói mấy hôm nay thư viện tổ chức kỳ thi cuối năm à?”

“Ồ...”. Bạch Hiểu Phong há miệng.

“Con rể ta thi thế nào? Có tiến bộ gì không?”. Bạch thừa tướng đầy kỳ vọng, trước đây Bạch Hiểu Nguyệt hay khoe với ông ta, nói gần đây Sách La Định học hành tiến bộ, chữ viết cũng ngày càng đẹp.

“Ồ...”. Bạch Hiểu Phong lại há miệng.

“Lấy bài thi của nó ra đây cho ta xem”. Bạch thừa tướng cười ha ha: “Tỷ nữa gặp ta còn khen nó vài lời”.

Đường Nguyệt Nhữ đứng bên cạnh sắp bật cười thành tiếng. Bạch Hiểu Phong phong lưu phóng khoáng thường ngày, hôm nay lại học vẹt kêu, cứ mở miệng ra lại “ờ”.

“Ồ...”.

“Người ở cái gì?”. Bạch thừa tướng nghiêm mặt, hỏi: “Hay là nó thi không tốt?”.

“Ồ...”.

Lần này Bạch thừa tướng không đợi Bạch Hiểu Phong “ờ” xong liền bước thẳng vào thư phòng, nhìn thấy một tập bài thi trên bàn, lật tìm: “Của Sách La Định đâu?”.

Bạch Hiểu Phong vô thức nhìn Đường Nguyệt Nhữ. Vừa rồi nàng thuận tay nhét bài thi của Sách La Định vào trong một quyển sách, nàng giờ tay cầm quyển sách đó lên nói với Bạch thừa tướng: “Thừa tướng, hai người cứ từ từ nói chuyện, ta đi trước”.

“Được được, công chúa đi thông thả”. Bạch thừa tướng tiễn nàng ra ngoài.

Đường Nguyệt Nhữ cầm sách, nói với Bạch Hiểu Phong: “Cho ta mượn quyển sách này, xem xong ta gửi trả Bạch Hiểu Nguyệt sau”.

Bạch Hiểu Phong hiểu ý gật đầu. Đường Nguyệt Nhữ ra khỏi cửa liền vội vàng đi về phía tiểu viện của Bạch Hiểu Nguyệt.

Bạch thừa tướng tìm hồi lâu vẫn không thấy bài thi của Sách La Định đâu, khó hiểu hỏi Bạch Hiểu Phong: “Sao thế? Sách La Định chưa thi à?”.

“Thi rồi ạ”. Bạch Hiểu Phong nói: “Bài thi của hần Hiểu Nguyệt cầm đi rồi, nói muốn xem trước”.

“Ồ...”. Bạch thừa tướng gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu.

“Cha, hay là cha cứ tìm Sách La Định uống vài chén trước đi, lát Hiểu Nguyệt xem xong, con sẽ mang đến cho cha”. Bạch Hiểu Phong dối lòng: “Sách La Định thi khá tốt, quả thực có tiền bộ”.

“Khà khà!”. Bạch thừa tướng vừa lòng vuốt râu, xoay người ra cửa tìm Sách La Định uống rượu.

Bạch Hiểu Phong thở phào, trở về phòng lấy giấy bút ra, định viết luôn một bài thi mới cho Sách La Định, lát sẽ đưa cho Bạch Hiểu Nguyệt để nàng đưa cho cha xem. Để cha đọc được bài thi vừa này thể nào cha cũng bực bội cho xem. Hần vừa ngồi xuống, đằng sau lại có tiếng hỏi: “Người giấu giếm như vậy cũng không phải cách hay đâu, giấy không bọc được lửa!”.

Bạch Hiểu Phong giật mình, quay đầu nhìn, quả nhiên Trình Tử Khiêm đang đứng phía sau ghi chép cái gì đó. Bạch Hiểu Phong có chút tò mò hỏi: “Có cách nào làm cho chữ viết của Sách La Định đẹp lên không?”.

Trình Tử Khiêm lắc đầu: “Tư thế cầm bút của lão Sách chẳng khác tư thế cầm đao là mấy, muốn viết đẹp quả thực rất khó”.

Bạch Hiểu Phong bắt lực, viết bằng tay trái, cố gắng viết thật xấu.

“Người làm vậy, nhờ Bạch thừa tướng thật sự cho rằng lão Sách tài hoa phong lưu rồi đưa hần ra ngoài để hần thể hiện thì sao?”. Trình Tử Khiêm nhắc nhở Bạch Hiểu Phong: “Với mức độ hài lòng của thừa tướng với lão Sách, rất có thể thừa tướng sẽ làm như thế”.

Bạch Hiểu Phong nhíu mày: “Vậy làm thế nào? Dù sao không sớm thì muộn cũng sẽ tức chết, vậy nên sống được ngày nào hay ngày đó!”.

Trình Tử Khiêm bắt lực lắc đầu.

Đường Nguyệt Nhữ vội vàng chạy đến tiểu viện của Bạch Hiểu Nguyệt, thấy nàng đang bận chọn vải, liền hỏi: “Bạn à?”.

“Nguyệt Nhữ tỷ tỷ, tỷ đến thật đúng lúc, muội đang muốn chọn vài miếng vải may đồ cho Sách La Định. Tỷ giúp muội chọn đi”. Bạch Hiểu Nguyệt cười híp mắt chào Đường Nguyệt Nhữ.

“Đừng chọn nữa, có chuyện gấp...”. Đường Nguyệt Nhữ nói rồi gỡ quyển sách ra, định đưa bài thi kia cho Bạch Hiểu Nguyệt để nàng nghĩ cách. Nhưng Đường Nguyệt Nhữ tìm mãi không thấy đâu.

“Ồi?”. Đường Nguyệt Nhữ lật qua lật lại: “Bài thi đâu rồi?”.

“Bài thi nào?”. Bạch Hiểu Nguyệt sấp lại ngó.

Đường Nguyệt Nhữ ngẫm nghĩ rồi bùm miệng nói: “Chết rồi... đừng bảo là rơi ở trong sân viện rồi nhé!”. Nói xong, nàng xoay người cúi đầu chạy ra ngoài tìm.

Bạch Hiểu Nguyệt cũng hiểu kỳ đi theo, vẫn băn khoăn - Sao vậy nhỉ?

Sách La Định ăn trưa xong liền chạy đi câu cá. Xách hai con cá chép to chạy về định giao cho đại nương nhà bếp làm món cá chua ngọt để nhắm rượu. Đi qua sân viện, nhìn thấy một tờ giấy, hần cúi xuống nhặt lên, vừa mở ra xem liền trề môi: “Chữ tên khốn nào mà như cua bò vậy? Thư viện Hiểu Phong vẫn còn loại vô dụng như vậy sao?”.

Hần đang dè bửu thì Bạch thừa tướng đi đến: “A Sách à!”.

Sách La Định ngẩng đầu lên.Ồ! Nhạc phụ đại nhân đến rồi. Mặc dù hấn và Bạch Hiểu Nguyệt vẫn chưa thành thân, nhưng Hoàng thượng đã ban hôn rồi, hai người coi như đã đính hôn, chỉ còn đợi đến ngày hoàng đạo để bày rệu mừng nữa thôi. Bởi vậy Sách La Định cũng không khách sáo với Bạch thừa tướng, mở miệng là nhạc phụ.

“Đúng lúc đang muốn tìm người”. Bạch thừa tướng thấy hấn cầm hai con cá lớn, cười hỏi: “Đi câu cá về à?”.

“Nhạc phụ, lát nữa nấu cá xong chúng ta làm vài chén nhé?”. Sách La Định vẫn không phân biệt lớn nhỏ, đưa tay khoác vai Bạch thừa tướng.

“Ta cũng muốn uống vài chén, hợ...”. Bạch thừa tướng định nói thêm gì đó, nhìn thấy tờ bài thi trong tay Sách La Định thì giật mình: “Đây là cái gì?”.

“Ai biết chứ”. Sách La Định thuận tay ném đi: “Chữ như gà bới ấy... hất... hất xì!”.

“Bị cảm sao?”. Bạch thừa tướng liếc qua mấy chữ, đúng là chữ gà bới! Lại nghĩ, chàng rể nhà mình năm ngoái viết còn xấu hơn, thế mà giờ biết cười chê người khác, có thể thấy là tiến bộ rõ rệt!

Lão thừa tướng hài lòng cùng Sách La Định đi uống rượu.

Tờ bài thi bị Sách La Định tiện tay ném đi kia bị một trận gió thổi bay từ sân viện của thư viện Hiểu Phong ra ngoài. Nó bay, bay... bay đến nơi xa xôi nào đó.

Cả buổi chiều, Bạch Hiểu Phong hết tay trái lại đến tay phải viết gần hai mươi bài thi. Viết được tờ nào liền đưa cho Trình Tử Khiêm xem, hấn đều lắc đầu: “Nhìn cái là biết ngay không phải do lão Sách viết”. Bạch Hiểu Phong sắp cỏi giấy dùng chân viết đến nơi rồi.

Ở bên kia, Đường Nguyệt Nhữ và Bạch Hiểu Nguyệt tìm khắp thư viện Hiểu Phong vẫn không thấy bài thi.

Bạch Hiểu Phong cuối cùng mới viết được một tờ vừa ý, lúc mang đến tìm Bạch Hiểu Nguyệt thì nàng và Đường Nguyệt Nhữ đã mệt đến độ không đi nổi nữa. Ba người cầm bài thi giả đến tiểu viện của Sách La Định, lúc này hấn đang ngồi xĩa răng, lại còn hát nghêu ngao.

“Cha ta đâu?”. Bạch Hiểu Phong hỏi.

“Đi rồi”. Sách La Định chớp chớp mắt, có chút không hiểu: “Tâm tình nhạc phụ hôm nay rất tốt, còn khen ta tiến bộ một ngày ngàn dặm (1)... Mà, một ngày ngàn dặm nghĩa là sao? Thoạt nghe giống như truyện sắc dục gì đó”.

(1) Tức là tiến bộ rõ rệt.

“Phụt...”. Trình Tử Khiêm ngồi ngoài cửa không nhin nổi mà phun ngum trà trong miệng ra, vội vàng ghi chép lại.

Bạch Hiểu Nguyệt và Đường Nguyệt Nhữ then đỏ mặt chạy đi. Bạch Hiểu Phong nhìn Sách La Định ung dung bước ra ngoài dất chó đi dạo tiện thể tiêu cơm bằng ánh mắt ghét bỏ - Hấn đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Đương nhiên rồi, không lâu sau, đoạn ghi chép về “một ngày ngàn dặm” lại trở thành chủ đề bàn tán của hoàng thành.

12. Ngoại Truyện 3

BẢN THẢO BÍ MẬT CỦA TỬ KHIÊM PHU TỬ

Mấy ngày gần đây, không biết tin tức từ đâu truyền ra, nói Trình Tử Khiêm suốt ngày nghe trộm, ngoài một phần hấn viết để truyền ra ngoài cho mọi người đọc, vẫn còn một phần bản thảo bí mật mà mọi người

chưa được đọc. Nghe nói đó đều là chuyện bí mật khuê phòng trong thư viện Hiếu Phong, cùng với một vài tình tiết yêu đương, thú vị vô cùng!

Nghe nói, sau khi Trình Tử Khiêm ghi chép lại những tư liệu kia, hẩn liền giấu đi vì bị Sách La Định uy hiếp, nếu hẩn dám truyền ra ngoài thì sẽ bị chôn sống. Bởi vậy, phần bản thảo thần bí kia đã trở thành thứ mà dân chúng hoàng thành quan tâm nhất dạo gần đây.

Buổi sáng một ngày nọ.

Sách La Định ra khỏi phòng liền thấy Trình Tử Khiêm khoanh chân ngồi trên bàn đá, cầm quả trứng luộc, vừa cắn vừa cười hí hóp mắt lật từng trang sách.

“Người đọc cái gì mà cười dâm dăng vậy?”. Sách La Định đi tới.

Trình Tử Khiêm vội gấp sách lại, thần bí giấu vào trước ngực, nhét nửa quả trứng còn lại vào miệng, nói: “Bí mật!”, rồi cười hí híp bước đi.

Sách La Định nheo mắt - Có vấn đề!

Mới sáng sớm Bạch Hiếu Nguyệt đã đến nhà bếp nấu mỳ cho Sách La Định, đang rửa tay thì nghe thấy hai nha hoàn bên ngoài nhỏ giọng trò chuyện.

“Người nhìn rõ chứ?”.

“Rất rõ! Tử Khiêm phu tử giấu rất nhanh, nhưng mắt ta cũng nhanh không kém!”.

“Trên đó viết gì?”.

“Trên đó viết cái gì mà ‘Bí mật nửa đêm’!”.

“Ôi trời, nửa đêm thì nghe trộm được cái gì chứ?”.

“Còn có thể là cái gì, cái đặc sắc nhất ấy!”.

“Thì ra Tử Khiêm phu tử thật sự có quyển sách đó ư, không biết trong đó ghi lại những gì!”.

“Muốn đọc quá!”.

Bạch Hiếu Nguyệt nheo mắt lại - Bí mật nửa đêm?

Bạch Hiếu Phong cầm sách dựa vào cửa sổ, nghe thấy mấy tên gia nô nhỏ giọng bàn tán.

“Trong quyển sách đó của Tử Khiêm phu tử hình như có phần chúng ta chưa được đọc?”.

“Đúng vậy, hôm đó Bạch phu tử và Tam công chúa ở riêng trong phòng cả nửa ngày. Tử Khiêm phu tử ngồi ngoài cửa, không biết có phải ngài ấy ghi lại được cái gì không!”.

“Óa, muốn đọc quá!”.

Bạch Hiếu Phong nhướn mày - Hả?

Trong thư phòng, Đường Nguyệt Yên lo lắng hỏi Đường Nguyệt Nhữ: “Tỷ, tỷ đã nghe nói chưa?”.

Đường Nguyệt Nhữ nhú mày, gật đầu.

“Chết rồi, những lời hôm ấy muội nói với Sầm Miễn ở trong phòng, không biết có bị chép lại không nhỉ!”.

“Muội nói cái gì?”. Đường Nguyệt Nhữ hiếu kỳ.

“Chắc, tóm lại nếu bị truyền ra thì muội không còn mặt mũi nào mà gặp người khác nữa!”. Đường Nguyệt Yên vừa thẹn vừa giận!

Ở bên cạnh, Sầm Miễn giả vờ chăm chú đọc sách, mặt và hai tai ửng đỏ.

...

Đêm hôm đó... cửa ba tiểu viện đều được đóng chặt và đều diễn ra cuộc đối thoại quan trọng.

Trong phòng Đường Nguyệt Nhữ:

Bạch Hiểu Phong bưng chén rượu lên nhìn Đường Nguyệt Nhữ đang nóng ruột đi đi lại lại.

“Chàng đoán xem, liệu hần có ghi hết chuyện đêm hôm đó không?”. Đường Nguyệt Nhữ đỏ mặt hỏi Bạch Hiểu Phong.

Bạch Hiểu Phong suy nghĩ, cười hỏi: “Nàng đang nói đến đêm hôm nào?”.

Mặt Đường Nguyệt Nhữ càng đỏ hơn, trừng mắt nhìn hần: “Chàng chẳng nghiêm túc gì cả”.

Bạch Hiểu Phong không quan tâm: “Ghi lại thì cứ ghi, hần đâu truyền ra ngoài”.

“Vậy nhờ bị người khác biết thì sao, đối với nữ nhân, danh tiết là quan trọng nhất!”. Đường Nguyệt Nhữ lo lắng.

“Lo gì”. Bạch Hiểu Phong kéo nàng lại: “Cho gạo đã nấu thành cơm luôn”.

Đường Nguyệt Nhữ há hốc mồm, nhìn hần.

Bạch Hiểu Phong cười như mây bay gió thoảng: “Dù sao sáng nay ta đã vào cung cầu thân, hoàng thượng cũng đồng ý rồi”.

Đường Nguyệt Nhữ sững ra: “Chàng... thật sự...?”.

Bạch Hiểu Phong vờ tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Muốn không thật cũng không được nữa rồi, nếu không sẽ mắc tội khi quân, công chúa có chịu nhận chàng phò mã này hay không?”.

Đường Nguyệt Nhữ cố kìm hồi lâu, cuối cùng bật cười... Vị đại mỹ nhân này lớn bằng ngần này nhưng chưa bao giờ cười vui vẻ như vậy, rực rỡ, xinh đẹp lay động lòng người, đến độ Bạch Hiểu Phong nghĩ mình hơi lớn rồi!

Ngoài cửa, Trình Tử Khiêm cười híp mắt đặt bút viết - Một đôi thành! Sau đó xoay người đi đến gian phòng khác.

Trong phòng Đường Nguyệt Yên:

“Thất công chúa, nàng đừng khóc nữa mà!”. Sầm Miễn ôm quyền cúi người trước mặt Đường Nguyệt Yên đang không ngừng lau nước mắt.

“Ta chết cho xong, nếu bị truyền ra ngoài, ta còn mặt mũi nào nữa”, Đường Nguyệt Yên cầm khăn tay lau nước mắt.

“Ấy! Cây ngay không sợ chết đứng!”. Sầm Miễn nghiêm túc nói: “Thất công chúa không cần để ý”.

“Người đương nhiên không để ý rồi! Nhưng ta để ý!”. Đường Nguyệt Yên bĩu môi: “Đường đường một công chúa như ta lại đi mở miệng cầu hôn chàng, mà chàng còn không chịu. Sau này ta làm sao gả được cho người khác!”.

“Ồ...”. Mặt Sầm Miễn đỏ ửng. Nhớ lại hôm đó hần và Đường Nguyệt Yên uống vài chén rượu, nàng hỏi hần vì sao không chịu đồng ý hôn sự mà Hoàng đế đưa ra, có phải vì Đường Nguyệt Nhữ hay không. Sầm Miễn nói là mình không xứng với Đường Nguyệt Yên. Ai ngờ nói được vài câu đã khiến nàng cáu giận, nàng mượn rượu nói thích hần... làm hần ngỡ người.

Sầm Miễn không bao giờ nghĩ việc đó lại bị Trình Tử Khiêm ghi chép lại, nghĩ cũng phải, danh tiết rất quan trọng với nữ nhân, nhờ bị truyền ra ngoài, chẳng phải hần đã hại đời Nguyệt Yên rồi sao!

“Người nào làm người ấy chịu, nếu không... ta lấy cái chết để tạ tội!”. Nói xong, Sầm Miễn định tự vẫn.

Đường Nguyệt Yên tức tối giậm chân, túm hần lại: “Ai cho chàng chết! Chàng không nghĩ nếu chàng chết thì người khác sẽ nói chàng thà chết cũng không chịu cưới ta hay sao, ta không muốn cả đời này trở thành trò cười cho thiên hạ!”.

“Vậy... vậy phải làm sao?”. Sầm Miễn cuống lên hỏi.

“Thôi đi! Để mình ta chết là được!”. Đường Nguyệt Yên nói xong liền định đi nhảy giếng.

“Á!”. Sầm Miễn vội kéo nàng lại: “Vậy không được!”.

Đường Nguyệt Yên trề môi: “Thế này không được thế kia không xong, vậy biết làm sao?”.

Sầm Miễn do dự hồi lâu, bưng ly rượu trên bàn lên làm một hơi cạn sạch, sau đó, đỏ mặt, lấy hết dũng khí nói: “Vậy... nếu công chúa không chê... hay là...”.

“Hay là cái gì?”. Hai mắt Đường Nguyệt Yên sáng rực.

“Hay là...”.

“Chàng nói đi!”.

“Hay là đành thiệt thòi cho công chúa...”.

“Ta thiệt thòi gì chứ?”.

“Thì... Ta đồng ý hôn sự này để bảo vệ danh tiết cho công chúa. Chỉ là, Sầm Miễn sợ bản thân không xứng với nàng”. Sầm Miễn thấy Đường Nguyệt Yên đăm đăm nhìn mình, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

“Chàng đang thương hại ta sao?”.

“Không... không phải!”. Sầm Miễn lắc đầu: “Công chúa thông minh, lại xinh đẹp, địa vị tôn quý, tính tình đáng yêu, có thể lấy được nàng là diễm phúc ta tu được từ mấy kiếp trước...”.

Khóe miệng Đường Nguyệt Yên nhếch lên: “Nhưng người chàng yêu nhất vẫn là Nguyệt Nhữ tỷ tỷ”.

Sầm Miễn chớp chớp mắt, lắc đầu: “Không, Nguyệt Nhữ tỷ tỷ đã đính hôn với Bạch phu tử, ta đương nhiên không dám mơ tưởng, chỉ cần nàng ấy hạnh phúc là được”.

“Chàng nói gì?”. Đường Nguyệt Yên sừng sốt: “Hai người ấy đã hứa hôn rồi?”.

“Đúng... đúng vậy”. Sầm Miễn liếc Đường Nguyệt Yên, nhỏ giọng: “Công chúa, có phải nàng không thể quên Hiếu Phong phu tử?”.

“Chàng ghen sao?”. Đường Nguyệt Yên vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên.

Sầm Miễn nhếch môi: “Nếu Hiếu Phong phu tử đã chọn Nguyệt Nhữ tỷ tỷ, vậy không nên một dạ hai lòng. Công chúa nếu đã hạ cố lấy ta, vậy ta đảm bảo sẽ không một dạ hai lòng, nhưng công chúa cũng không được...”.

“Không được làm sao?”. Đường Nguyệt Yên hỏi tiếp.

Sầm Miễn thấy Đường Nguyệt Yên đi tới, mặt đã nóng bừng nhưng vẫn ra vẻ đại trượng phu, nói: “Không được nghĩ đến ai khác ngoài ta, sau đó... cố gắng đừng xuống bếp nữa”.

Đường Nguyệt Yên nheo mắt: “Chàng chê món ăn ta nấu không ngon?”.

Sầm Miễn nghĩ đến chuyện mình đau bụng liên mấy ngày và món canh đáng sợ kia mà đau đầu, nhưng hắn không dám nói cơm canh Đường Nguyệt Yên nấu không chỉ không ngon, mà phải dùng từ “đáng sợ” để hình dung. Hắn chỉ nói: “Công chúa là lá ngọc cành vàng, ta không nỡ để nàng vào bếp...”.

Đường Nguyệt Yên cười như hoa nở, không còn vẻ kiêu ngạo thường ngày: “Vậy chàng định khi nào thì đồng ý hôn ước?”.

“Ta... sáng sớm nay ta đã đồng ý rồi”. Sầm Miễn gãi đầu: “Sau khi tan học”.

Đường Nguyệt Yên vui mừng lao vào lòng Sầm Miễn. Sầm Miễn ngượng nghịu ôm nàng, tiếp tục gãi đầu - Đây chính là “ôn hương huyền ngọc (1)” ở trong lòng trong truyền thuyết ư!

(1) Chỉ người con gái.

Ngoài cửa, Trình Tử Khiêm vừa ghi chép vừa lắc đầu: “Ôi chao, Sầm Miễn ơi là Sầm Miễn, người cũng đau phải dạng vừa, còn tưởng người là người thật thà đấy, chắc”, nói xong liền viết: “Lại một đôi thành” rồi chuyển sang gian phòng thứ ba.

Trong phòng Bạch Hiếu Nguyệt:

Bạch Hiểu Nguyệt chống cằm, ngồi thở dài bên bàn. Sách La Định gấp dài nhìn nàng, vừa nãy nàng ra vẻ thần bí kéo hẳn lại, nói có việc quan trọng cần bàn. Nhưng ngồi cả nửa ngày vẫn chưa thấy nha đầu này nói gì, cứ liên tục thở dài.

“Này”. Sách La Định lấy ngón tay chọc chọc nàng, nhân tiện vò lông Tuần Tuần đang vẩy đuôi bên cạnh, “Nàng sao vậy?”.

Bạch Hiểu Nguyệt trừng mắt với hắn: “Đều tại chàng!”.

Sách La Định tròn mắt tự xét lại bản thân - Mình đã làm gì sai sao? “Gần đây ta rất ngoan mà!”. Sách La Định không hiểu, nhích lại gần, xòe tay ra tính: “Lâu lắm rồi ta không đánh nhau với ai, cũng ngoan ngoãn luyện chữ, ngay cả thói quen trừng mắt với người khác cũng không còn. Nàng còn không hài lòng điều gì nữa?”.

Bạch Hiểu Nguyệt ngồi thẳng dậy, kể về bản thảo bí mật của Tử Khiêm cho Sách La Định nghe. Sách La Định cười: “Nàng sợ gì chứ, chúng ta có nói gì đâu...”.

“Chính vì không nói gì đấy!”. Bạch Hiểu Nguyệt vỗ bàn.

Sách La Định há miệng: “Hả!?”.

Nói đến đây Bạch Hiểu Nguyệt liền đỏ mặt: “Chàng nghĩ xem, hai chúng ta đã có hôn ước rồi, ngày thành thân cũng đã định rồi, chỉ đợi cử hành là xong. Thế mà chàng chưa nói lời nào, cũng không có bí mật gì, nếu bị truyền ra ngoài thì chẳng phải là làm trò cười cho người ta sao?”.

Mặt Sách La Định nhăn nhó như cái bánh bao, lòng nghĩ mức độ khó hiểu của nha đầu này lại tăng rồi.

“Ý của nàng là...”. Sách La Định nhìn chiếc giường mềm mại của Bạch Hiểu Nguyệt, chớp chớp mắt.

Bạch Hiểu Nguyệt mặt đỏ lựng, đá hắn: “Chàng đừng mơ!”.

Sách La Định gãi đầu: “Vậy nàng muốn sao?”.

“Chàng... nói vài câu dễ nghe xem nào!”. Bạch Hiểu Nguyệt cầm chén trà, lẩm bẩm: “Trước đây đều là ta nói với Định Định, ai ngờ bị ghi lại nhiều như vậy, lần này chàng phải nói cả đêm để bù lại!”.

“Nàng nói gì?”. Sách La Định nghe không hiểu, nha đầu này lẩm bẩm cái gì vậy?

“Không! Ta muốn nghe chàng nói những lời yêu thương!”. Bạch Hiểu Nguyệt mím môi, nói: “Dù sao trong cuốn sách ghi chép bí mật ấy, buộc phải có gì đó!”.

Sách La Định há miệng: “Hả?”.

Bạch Hiểu Nguyệt nghiêm mặt: “Có nói không? Không nói thì đi chép sách!”.

Mặt Sách La Định nhăn nhó như quả táo tàu: “Vậy... phải nói như thế nào? Ta chưa từng nói những thứ ấy!”.

“Cái này dễ thôi!”. Bạch Hiểu Nguyệt lấy một cuộn giấy trong ngăn kéo ra, trên ấy có chi chít chữ.

“Đây là cái gì?”. Sách La Định cầm một tờ lên nhìn.

Bạch Hiểu Nguyệt đương nhiên không nói cho hắn biết, đây là những câu, những bài thơ tình nàng viết trong những ngày thăm thương trộm nhớ hắn.

“Chàng quan tâm làm gì, cứ đọc cho ta nghe là được!”. Bạch Hiểu Nguyệt chống cằm, hờn hờ lắng nghe.

“Ồ...”. Sách La Định lật ra một trang, nhìn lướt qua: “Thật buồn nôn...”.

“Có đọc không?”. Bạch Hiểu Nguyệt lại sừng mặt lên.

“Đọc... đọc...”. Đối với vị nương tử tương lai mà hiện tại đang là phu tử của mình, Sách La Định rất “bó tay”, hơn nữa một đại anh hùng có thể làm gì khác với một tiểu cô nương chứ? Trừ việc nhất nhất tuân theo nàng thì không thể làm gì khác, chỉ có thể đọc hết trang này đến trang khác cho nàng nghe.

Trình Tử Khiêm ở ngoài cửa múa bút thành văn, nghĩ - Lão Sách, người buồn nôn chết mất! Quá mất mặt!

...

Sáng sớm hôm sau, trong nội viện hoàng cung.

Hoàng thượng cầm ba tờ hôn thư, vỗ vai Trình Tử Khiêm: “Tử Khiêm phu tử, kể hay đấy! Thế này gọi là giải quyết dứt khoát, ba đôi này cứ rề rề lâu như vậy, rốt cuộc cũng thành rồi!”.

Trình Tử Khiêm cười chỉ thấy răng mà không thấy mắt - Phần đặc sắc còn ở phía sau!

Buổi chiều hôm ấy, hoàng thành đột nhiên bắt đầu lưu truyền bộ “Ghi chép bí mật lúc nửa đêm của Tử Khiêm”. Trong đó ngoài những lời tình tứ của ba đôi kia thì hơn nửa quyển là những bài thơ tình đêm qua Sách La Định đọc.

Trình Tử Khiêm lại không ghi rõ những bài thơ tình này do ai viết, chỉ viết rằng Sách La Định dành trọn buổi tối để đọc cho Bạch Hiểu Nguyệt nghe.

Sau khi xem xong bản kỳ thư này, dân chúng toàn thành đều kinh ngạc suýt chết, nhìn Sách La Định bằng ánh mắt khác xưa - Hắn không phải đại tướng quân, cũng không phải anh chàng lỗ mãng, mà là tình thánh! Những bài thơ của hắn, trăm xoay ngàn chuyển, các cô nương đọc xong đều động lòng, khó trách Bạch Hiểu Nguyệt lại một mực đòi lấy hắn như vậy!

Sách La Định cũng rất buồn bực, gần đây không biết vì sao hắn tự dưng nhận được rất nhiều thư, đều của tài tử giai nhân không biết là ở đâu viết đến để xin ý kiến của hắn. Người muốn tỏ tình, người muốn cầu hôn, người muốn theo đuổi đối tượng mình thầm yêu,... tất cả đều viết thơ tình nhờ Sách La Định xem giúp.

Sách La Định tìm Trình Tử Khiêm đánh cho hắn một trận. Nhưng những thứ được lan truyền giống như bát nước đã hắt đi, không thể lấy lại được.

Phần “Ghi chép bí mật lúc nửa đêm của Tử Khiêm” không biết được truyền miệng thế nào mà trở thành “Tập thơ tình của tướng quân”, truyền khắp từ Trung Nguyên đến phiên bang ngoại quốc! Sách La Định lập tức trở thành người nổi tiếng, ai ai cũng biết thư viện Hiểu Phong ở hoàng thành Trung Nguyên có vị đại tướng quân võ công đệ nhất, viết thơ tình rất hay, được dân chúng tặng cho danh hiệu: tướng quân thơ tình.

Vì việc này, Sách La Định không khỏi giận chân đấm ngực - Danh tiết, khí phách của ta mất hết cả rồi, đúng là đồn đại hại chết người ta mà!

Bạch Hiểu Nguyệt lại rất vui vẻ, từ hôm đó cứ rảnh rỗi là nàng lại làm vài bài thơ tình để tối đến Sách La Định đọc cho mình nghe. Không lâu sau, những bài thơ tình đó lại phổ biến khắp hoàng thành, trở thành pháp bảo tình yêu cho các cặp tình nhân.

– HOÀN –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-dai-hai-chet-nguoi-ta>